

*Книга първа от поредицата
за Джентълмените конелета*

Лъжите на ЛОКУ ЛАТОРА

PIVA

СКОТ ЛИНЧ

СКОТ ЛИНЧ ЛЪЖИТЕ НА ЛОКИ ЛАМОРА

Превод: Светлана Комогорова

chitanka.info

Казват, че Трънът на Камор е непобедим фехтовач, изкусен крадец, призрак, който минава през стените. Половината град вярва, че той е легендарен защитник на слабите. Другата половина — че е глупава легенда. И никой не е съвсем прав. Слабичък младеж, който почти не знае как да борава с меча, Локи Ламора е прочутият Трън — за негова голяма досада. Той никак не е доволен от мълвата, която се носи около подвизите му — а те всъщност са най-сложни и завързани измами. Да, той наистина краде от богатите (че от кого друго си струва да се краде?), но бедните не виждат и грош от откраднатото. Всички печалби са само за него и за дружната му банда крадци — Джентълмените Копелета. Своенравният и колоритен подземен свят на древния град Камор е единственият дом, който те някога са имали. Но сега смъртоносна мистерия витае из града и тайна война заплашва да разруши този подземен свят. Локи и приятелите му са забъркани в убийствена игра. И верността, и изобретателността им ще бъдат подложени на тежки изпитания, докато те се борят за живота си...

„Свежо, оригинално, завладяващо... разкошно реализирано“ — Джордж Р. Р. Мартин

„Високооктаново фентъзи. Този роман е страхотна авантюристична приказка“ — Ричард Морган

„Огромно удоволствие, страшно весело забавление. Локи Ламора е един великолепен негодник, с целия шик и блясък на Ерол Флин в разцвета му, а сюжетните обрати те карат да се пристрастиш към четивото“ — Хал Дънкан

„Скот Линч е илюзионист, фокусник, ужасно забавно жонглира с думите и крие ножове в ръкавите си и брадви в пояса“ — Матю Уудринг Стоувър

„Страшно забавна и скандално изобретателна. Мрачна, сложна и абсолютно приковаваща“ — Сара Аш.

„Яка, смешна и изобретателна. Ще се забавлявате, и
още как“ — Кейт Елиът

*На Джени —
За това, че този малък свят бе благословен ти да
надничаш зад гърба ми, докато той се създаваше.
Любов, винаги.*

ПРОЛОГ
МОМЧЕТО, КОЕТО КРАДЕШЕ ТВЪРДЕ
МНОГО

В разгара на дългото дъждовно лято на Седемдесет и седмата година на Сендовани Създателя на крадци от Камор посети неочаквано и без предупреждение Безокия жрец на Храма на Переландро с отчаяната надежда да му продаде момчето на Ламора.

— Сделка имам за теб! — подзе той, може би предвещаващ зло.

— Сигурно пак такава като Кало и Галдо? — запита в отговор Безокия жрец. — Още се мъча да отуча тия кикотещи се кретени от всички лоши навици, които са прихванали от теб, и да ги заменя с лошите навици, нужни на мен!

— Виж сега, Окови — вдигна рамене Създателя на крадци. — Когато се договаряхме, аз ти казах, че те са маймунчета, които се замерят с лайна, но това не ти попречи да...

— Или пък като онази със Сабета? — Плътният, басов глас на жреца натика възражението на Създателя на крадци обратно в гърлото му. — Убеден съм, че си спомняш как за нея едва не ми поиска и коляновите капачки на покойната ми майка! Трябваше да ти платя в медни монетки и да гледам как ти се изсипват червата, докато ги мъкнеш!

— Аааа, ама тя беше необикновена, а пък това момче... то също е необикновено — рече Създателя на крадци. — То е точно такава, каквото ми каза да търся, след като ти продадох Кало и Галдо. Всичко онова, което толкова ти хареса у Сабета! Каморец е, но е мелез. Има теринска и вадранска кръв. Кражбите са му в кръвта — това е толкова сигурно, колкото и че морето е пълно с рибешка пикня! Мога дори да ти го дам... с намаление.

Безокия жрец размишлява дълго върху последното.

— Прощавай — рече той накрая, — но опитът ми подсказва, че ще проявя разум, ако посрещам неочакваните ти изблици на щедрост въоръжен и с гръб, залепен о стената.

Създателя на крадци позволи по лицето му да трепне едно донякъде искрено изражение и там то застина в явна неловкост. Той вдигна рамене с демонстративно нехайство.

— Има проблеми с момчето, да. Но проблемите се дължат единствено на това, че е под моя опека. Ако беше под твоя, сигурен съм, че те биха, въъ, изчезнали.

— О... О... Значи имаш вълшебно момче. Защо не каза? — Жрецът почеса чело под бялата копринена превръзка на очите. — Великолепно. Ще го засадя в шибаната земя и ще отгледам лоза, която ще стигне омагьосаната земя отвъд облаците.

— Аааа! Ех, ех, ех, опитвал съм вкуса на твоята жлъч и преди, Окови! — Създателя на крадци преви гръб в подигравателен поклон. — Толкова трудно ли е да признаеш, че си заинтересован?

Безокия жрец се изплю.

— Да речем, че на Кало, Галдо и Сабета ще им дойде добре едно ново другарче за игра, или поне чувал за бърхане. Да речем, че съм склонен да похарча към три гроша и купа пикня за едно тайнствено момче, което никой не търси. А какъв му е проблемът?

— Проблемът му — отвърна Създателя на крадци — е, че ако не успея да ти го пробутам, ще се наложи да му прережа гърлото и да го хвърля в залива. И ще ми се наложи да го направя още тази вечер.

Вечерта, когато момчето Ламора попадна под грижите на Създателя на крадци, старото гробище на Хълма на сенките беше пълно с деца, мълчаливо застанали мирно в очакване да поведат новите им братя и сестри към мавзолеите.

Всички подопечни на Създателя на крадци държаха свещи. Студената им синя светлина сияеше през сребърните завеси на речната мъгла, както уличните лампи блещукат през опушен прозорец. Верига от призрачни пламъчета се виеше надолу по хълма между каменните плочи и обредните пътеки към широкия стъклен мост над Саждения канал, полуневидима в топлата като кръв мъгла, която се процеждаше от мокрите кости на Камор в летните нощи.

— Елате, любими мои, скъпоценности мои, находки мои, не забавяйте крачка! — прошепна Създателя на крадци, докато подтикваше последния от около трийсетте сирачета от Пожарището към Саждения мост. — Тези светлини са ваши нови приятели, дошли да ви водят нагоре по моя хълм. По-живо, съкровища мои. Мракът се пилее, а имаме толкова много да си поговорим.

* * *

В редките мигове на суетни размисли Създателя на крадци мислеше за себе си като за художник. За скулптор по-точно — сираците бяха неговата глина, а старото гробище на Хълма на сенките — неговото ателие.

Осемдесет и осем хиляди души произвеждаха определен постоянен обем боклук. Този боклук включваше и постоянен поток от изгубени, непотребни и изоставени деца. Ясно, че поробителите вземаха някои от тях и ги изпращаха в Тал Верар или на островите Джеремит. В Камор робството беше формално незаконно, но за самото

поробване си затваряха очите, ако никой не можеше да защити жертвата.

Така че някои ставаха жертва на поробителите, а повечето — на обикновената глупост. Гладът и болестите, които довеждаше тя, също бяха нещо обичайно за тези, на които им липсваше смелост или умения да си откопчат живот от града наоколо. Разбира се, онези, които притежаваха смелост, но не и умения, често увисваха от Черния мост пред Двореца на търпението. Магистратите на Херцога се отърваваха от малките крадци със същото въже, което ползваха и за големите, макар че се грижеха да връзват за краката на малките тежести, та да увиснат, както си му е редът.

Сирачетата, които оставаха след изпробването на цялото това разноцветно многообразие от възможности, бяха подбирани от бандата на Създателя на крадци и довеждани поединично или на малки групи да слушат утешителния му глас и да ядат топла храна. Скоро те разбираха що за живот ги чака под гробището — сърцето на неговото царство, където сто и четирийсет отхвърлени деца коленичеха пред един-единствен прегърбен старец.

— Бързайте, красавци мои, мои нови синове и дъщери, следвайте колоната от светлинки и стигнете до върха. Още малко, и сме си у дома, още малко, и сме нахранени. Няма дъжд, няма мъгла, няма вонящ задух.

Чумавите времена предоставяха особено големи възможности на Създателя на крадци, а сирачетата от Пожарището се бяха измъкнали от любимия му вид чума — Черния шепот. Тя връхлетя върху областта на Ловците на огън от неznайни краища и карантината (смърт от жреческо копие за всеки, опитал се да прекоси канал или да избяга с лодка) бе наложена тъкмо навреме, за да спаси града от всичко, освен от тревогата и параноята. Черния шепот означаваше мизерна смърт за всеки над единайсет дванайсетгодишен (доколкото разбираха докторите, защото чумата не беше склонна да спазва прекалено твърди правила) и няколко дни безобидни подути очи и зачервени бузи за помалките.

На петия ден от карантината вече нямаше писъци и опити за прекосяване на канала, така че Пожарището избегна участието, заради която бе получило името си и която го бе спохождала толкова пъти през чумави години. На единайсетия ден, когато вдигнаха карантината

и главорезите на Херцога дойдоха да огледат пораженията, бяха оцелели може би едно на осем от живелите дотогава там четиристотин деца. Вече се бяха обединили в банди, за да се защитават взаимно, и проумели някои жестоки житейски необходимости без помощта на възрастните.

Създателя на крадци чакаше, докато ги съберат и изведат от злокобната тишина, възцарила се в стария им квартал.

Плати много сребро за трийсетте най-добри и още повече сребро за мълчанието на главорезите и полицаите, които отърва от дечурлигата. После ги поведе, замаяни, с хлътнали бузи и вонещи адски, през мрака, през парната баня на мъглите на каморската нощ към старото гробище на Хълма на сенките.

Момчето Ламора беше най-малкото и най-дребното от всички, на пет-шест години — само стърчащи кости под хлътнала, омазана с мръсотия кожа. Създателя на крадци дори не беше го избрал — Ламора просто се бе повлякъл заедно с другите, като че там му е мястото. Създателя на крадци го забеляза — но животът му беше такъв, че дори и едно-единствено безплатно сираче бе късмет, който не биваше да пренебрегва.

Беше лятото на Седемдесет и седмата година на Гандоло, Баща на възможностите, Господар на парите и търговията. Създателя на крадци вървеше под савана на нощта и подкарваше разпокъсаната колона от деца.

Само след две години той бе готов да умолява Отец Окови, Безокия жрец, да го отърве от момчето Ламора и точеше ножове, в случай че откаже.

Безокия жрец се почеса по небръснатия врат.

— Без майтап?

— Няма майтап! — Създателя на крадци бръкна във връхната си дреха, няколко години по-стара от „просто дрипава“, и извади кожена кесия с тънка кожена връв. Кесията бе боядисана в ръждивочервения цвят на засъхнала кръв. — Вече ходих до големия човек и получих разрешение. Ще му прережа гърлото от ухо до ухо и ще го пратя на рибите да го ръфат.

— О, богове! То направо да се разплачеш. — За Безок жрец пръстите, с които сграбчи Създателя на крадци за слабините, бяха твърде бързи и сигурни. — Намери си някой друг малоумник да дрънчи с оковите на съвестта ти.

— Съвестта да ходи да пикае нагоре в някой комин, Окови. Говоря за сребролюбие — твоето и моето. Не мога да задържа момчето и ти предлагам уникална възможност, истинска далавера.

— Ако момчето е твърде неуправляемо, за да го задържиш, защо просто не му набиеш малко мъдрост в главата и не изчакаш да узрее до подходяща възраст за продажба?

— И дума не може да става, Окови. Възможностите са ограничени. Не мога да го шамаросвам, защото никое от другите лайненца не бива да научава какво е, тъъ, сторил. Ако някой имаше и най-малката склонност да върши каквото той върши... Богове! Никога вече няма да успее да ги овладее. Мога или бързо да го убия, или още по-бързо да го продам. Никаква печалба, или нищожна сума. Познай кое предпочитам?

— Момчето е сторило нещо, което дори не можеш да споменеш пред другите? — Окови разтърка челото си над превръзката и въздъхна. — Мамка му. Звучи така, че май ще ми е интересно да го изслушам.

Стара каморска пословица твърди, че единственото постоянно нещо в човешката душа е непостоянството. На всяко нещо и на всичко може да му мине модата, дори на нещо толкова практично като хълм, натъпкан с трупове.

Хълма на сенките беше първото свястно гробище в историята на Камор, идеално разположено така, че да опази кокалите на бившите охранени люде от солената хватка на Желязното море. Ала с времето равновесието на силите се измести към семействата на строителите на семейни гробници, собствениците на погребални бюра и професионалните държачи на погребални покрови. Все по-малко хора от елита ги погребваха на Хълма на сенките, защото съседният Хълм на шепота предлагаше повече място за по-големи и по-натруфени паметници и поръчките бяха повече. Войните, чумата и интригите се постараха броят на живите родове, които се грижеха за гробове на Хълма на сенките, постоянно да намалява с десетилетията. Най-сетне единствените редовни посетители останаха жреците на Аза Гуила, които спят в гробници, докато са послушници, и бездомните сираци, клечащи в прахта и тъмнината на зле поддържаните гробници.

Създателя на крадци (който, разбира се, още не беше известен с този прякор) се бе заселил в една такава гробница в най-тежките времена от живота си, когато беше само един окаян странен тип — джебчия с девет счупени пръста.

Отначало той се отнасяше със сираците от Хълма на сенките донякъде тиранично, донякъде умолително. Някаква изродена нужда от авторитетна фигура ги възпираше да го убият, докато спи. От своя страна той неохотно започна да им обяснява някои трикове от занаята. Докато пръстите му бавно заздравяваха (така да се каже, защото повечето от тях така и щяха да си останат подобни на счупени на две места клечки), той започна да споделя все повече и повече мошеническите си премъдрости с мърлявите хлапаци, които се криеха там заедно с него от дъжда и градската стража. Броят им се

увеличаваше, както и техните доходи, и започнаха да се разполагат все по-нашироко във влажните каменни килии в старото гробище.

С времето джебчията с крехките кости се превърна в Създателя на крадци, а Хълма на сенките — в неговото царство.

Момчето Ламора и останалите сирачета от Пожарището влязоха в това царство близо двацет години след основаването му. Онази нощ те видяха гробище, не по-дълбоко от пръстта, струпана върху старите гробници. Между най-големите мавзолеи бе прокопана обширна мрежа от тунели и галерии, а стените им — укрепени с подпори, които приличаха на ребрата на отдавна умрели дървени дракони. Предишните обитатели тихо и кротко бяха изровени и хвърлени в залива. Хълма на сенките сега беше мравунякът на крадците сираци.

Сираците от Пожарището влизаха в черната паст на най-големия мавзолей и поемаха по укрепления с дървени подпори тунел, осветен от трепкащия сребрист пламък на хладни алхимични кълба, а около глезените им се виеха мазните филизи на мъглата. Сираците от Хълма на сенките наблюдаваха със студени, ала любопитни погледи как те изпъзват от всяка пукнатина. Застоялият въздух в тунела бе напоен с мириса на нощна пръст и вехти трупове — миризма, която сираците от Пожарището скоро подсилиха още повече с присъствието си.

— Навътре! Навътре! — извика Създателя на крадци, потривайки ръце. — Моят дом, вашият дом, добре сте ми дошли! Всички тук ни свързва едно — ние нямаме майки и бащи. Уви — но сега вече имате колкото си щете братя и сестри и суха земя над главите! Дом... и семейство.

Върволицата от сираци се виеше подире му из тунела и гасеше по пътя призрачните сини свещи, докато най-сетне единственото осветление остана сиянието на настенните лампи.

В сърцето на царството на Създателя на крадци се намираше просторна топла бърлога с утъпкан пръстен под, таван, висок около два човешки боя, и дължина и ширина трийсетина метра. Един-единствен стол с висока облегалка от промазано с масло вещерско дърво стоеше в дъното до стената. Създателя на крадци се отпусна върху него с благодарна въздишка.

Подът бе постлан с десетки мръсни одеяла, върху които бе наредена храна — купички с костеливи пилета, мариновани в евтино бадемово вино, меки опашки от риба вършач, увити в бекон и

накиснати в оцет, и черен хляб, намазан с мазнина от наденици. Имаше и осолена грах и леща, както и купи с презрели домати и круши. Лоша храна — но такова количество и разнообразие повечето сираци от Пожарището досега не бяха виждали. Атакуваха я мигновено и некоординирано. Създателя на крадци се усмихна със снизхождение.

— Не съм толкова глупав, че да застана между вас и една прилична вечеря, мили мои. Затова яжте до насита. Яжте дори и повече! Наваксайте си за загубеното време. После ще си поговорим.

Докато сираците от Пожарището набиваха, сираците от Хълма на сенките се стълпиха около тях и ги загледаха безмълвно. Скоро стаята се препълни и стана още по-задушно. Пирът продължи, докато буквално нищичко не остана — оцелелите от Черния шепот изсмукаха и последния оцет и мазнина от пръстите си и плахо извърнаха очи към Създателя на крадци и неговите легиони. Създателя, сякаш по даден знак, вдигна три криви пръста във въздуха.

— Работа! — извика той. — Трите най-важни неща в работата.

— Първо — заизрежда той, — вие сте тук, защото съм платил за вас. Платих и предплатих, за да ви докопам преди някой друг. Уверявам ви, че всяко от малките ви приятелчета, за което не съм платил, е отишло при поробителите. Сираците няма какво друго да ги правиш. Няма къде да ви държат, никой няма да ви прибере. Стражата продава такива като вас, за да си купува вино, мили мои. Сержантите от стражата пропускат да ви отбележат в своите рапорти, а на капитаните изобщо не им дреме.

— И така — продължи, — след като карантината бе вдигната от Пожарището, всички поробители и кандидати за поробители в Камор ще са много безпокойни и ще са нащрек. Свободни сте да станете и да се махнете от този хълм, когато ви е удобно — уверявам ви, че не след дълго ще лапате курове или ще сте приковани към весло за цял живот. Което води към точка втора. Всички мои приятели, които виждате около вас — той посочи сираците от Хълма на сенките, наредени покрай стените, — могат да си тръгнат, когато си искат, и най-вече да отидат, където си искат, защото са под моя закрила. Зная — продължи той с тъжно, сериозно изражение, — че като човек аз не съм чак толкова забележителен. Не се подвеждайте. Но имам влиятелни приятели, мили мои. Това, което ви предлагам, е сигурност, и вие я дължите на тези приятели. Ако някой, например поробител, дръзне да

посегне на някое от моите момчета и момичета от Хълма на сенките, последиците ще са незабавни и подобаващо, въ, немилостиви.

Никой от новодошлите като че не прояви особено въодушевление. Създателя на крадци се прокашля.

— Ще пречукат нещастните шибани копелета по мое нареждане. Вдянахте ли?

Вдянаха.

— Което ни води към точка трета от нашия интерес, а именно всички вие. Малкото ни семейство неизменно има нужда от нови братя и сестри и се смятат поканени, нещо повече, насърчавани да, въ, благоволят да ни предложат удоволствието от близкото и трайно познанство с вас. Приемете този хълм за ваш дом, мен — за свой господар, а тези чудесни момчета и момичета — за свои доверени братя и сестри. Ще имате храна, подслон и закрила. Или можете да си тръгнете веднага и да попаднете като свежа плът в някой бардак в Джерем. Желаете ли?

Никой от новодошлите не продума.

— Знаех си, че мога да разчитам на вас, скъпи мои перли от Пожарището. — Създателя на крадци разпери ръце, усмихна се и разкри полумесец от зъби, кафяви като блатна вода. — Но, разбира се, трябва да има и отговорности. Трябва да има вземане-даване, танти за танти. Храната не излиза от задника ми. Нощните гърнета не се изпразват от само себе си. Схващате ли накъде бия?

Около половината сираци от Пожарището закимаха колебливо.

— Правилата са прости! С времето ще ги научите всичките. Засега нека бъде така: който яде, работи. Който работи, яде. Което ни води към работата, четвъртата... Ох. Деца, деца. Бъдете така добри, представете си, че изкуфелият старец е вдигнал четири пръста. Това е четвъртата важна точка.

Сега: тук, на хълма, си имаме работа за вършене, но и навсякъде другаде имаме работа, която трябва да се свърши. Друга работа... деликатна работа, необикновена работа. Забавна и интересна работа. Из целия град — едно се върши денем, друго нощем. Тя ще изисква смелост, сръчност и, въ, дискретност. С огромно удоволствие ще приемем помощта ви за тези... специални задачи.

Той посочи единственото момче, за което не беше платил, малката лепка, втренила в него подутите си очи над изцапана с домати

уста.

— Ти, момчето в повече, трийсет и първо от трийсет. Какво ще кажеш? Ще помагаш ли? Желает ли да помагаш на новите си братя и сестри в техните интересни поръчения?

Момчето се замисли.

— Значи... — рече то най-сетне с тънък гласец — искаш да крадем.

Старецът се вгледа продължително в момченцето, а доста от сираците от Хълма на сенките се разкискаха в шепи.

— Да — рече най-сетне Създателя на крадци и кимна бавно. — Може и така да се изразя, макар че ти имаш много, тъъ, *безкомпромисен* възглед върху някои приложения на личната инициатива, които ние предпочитаме да определяме с по-изискано неопределени названия. Не че очаквам да разбереш нещо от това. Как е името ти, момче?

— Ламора.

— Родителите ти сигурно са били скръндзи, та са ти дали само фамилно име. Как *още* те наричаха?

Момчето като че се замисли много дълбоко над това.

— Локи ме казват — рече то най-накрая. — На баща ми.

— Много добре. Направо се плъзва от езика. Е, Локи на баща ти Ламора, ела тук да си поприказваме. Останалите, хайде беж. Братята и сестрите ви ще ви покажат къде ще спите тази нощ. Ще ви покажат и къде да изливате това и къде да слагате онова — работа, нали загрявате. Засега — само да разчистите тука, но в идните дни ще има и още работа за вас. Обещавам, че всичко ще ви стане ясно, когато разберете как ме наричат в света отвъд нашето хълмче.

Локи дойде и застана до седящия на трона си с висока облегалка Създател на крадци. Тълпата новодошли се надигна и размърда, а поедрите и по-големи сираци от Хълма на сенките се заловиха да командват и да дават прости нареждания. Не след дълго Локи и господарят на Хълма на сенките останаха насаме — доколкото беше възможно.

— Момчето ми — рече Създателя на крадци. — Аз съм свикнал да подтиквам новите си синове и дъщери да преодоляват известната си сдържаност, когато дойдат за пръв път на Хълма на сенките. Знаеш ли какво е *сдържаност*!

Момчето Ламора поклати глава. Мазната му пепеляво кестенява коса висеше на сплъстени кичури над кръглото личице, а размазаният около устата му домат бе засъхнал и изглеждаше още по-неприятно. Създателя на крадци изтри деликатно петната с маншета на дрипавото си синьо палто. Момчето не трепна.

— Означава, че на тях са им казвали, че да се краде, е лошо, и аз трябва да работя по въпроса, докато свикнат с идеята, вдяваш ли? Е, ти като че не страдаш от подобна сдържаност, значи с тебе може и да се разберем. Крал си и преди, нали?

Момчето кимна.

— Даже и преди чумата?

Отново кимване.

— Така си и мислех. Скъпо, скъпо мое момче... Нали, въъ, не чумата е погубила родителите ти?

Момчето заби поглед в земята и едва забележимо поклати глава.

— Значи от известно време сам се грижиш за себе си. Няма от какво да се срамуваш. Това може дори да ти спечели уважение тук, стига да намеря начин да те подложа на изпитание...

В отговор момчето Ламора бръкна в дрипите си и подаде нещо на Създателя на крадци. В разтворената длан на възрастния тупнаха две малки кожени кесии — евтини, корави и оцапани, привързани с оръфани връвчици.

— Откъде ги прибра?

— От стражите — прошепна Локи. — Някои от стражите ни поносиха на ръце.

Създателя на крадци подскочи, все едно змия го ухапа по ръката, и се вторачи невярващо в кесиите.

— Задигнал си ги от шибаната градска стража? От жълтодрешковците?

Локи закима по-въодушевено.

— Те ни вдигнаха и ни *носиха*.

— Богове! — прошепна Създателя на крадци. — О, богове. Комай си ни прецакал здравата всичките, Локи на баща ти Ламора. Ама здравата!

— Той наруши Тайния мир още първата нощ, когато дойде при мен, копеленцето му нагло! — Създателя на крадци се беше разположил удобно в градината на покрива на храма на Безокия жрец, с промазана с катран кожена чаша с вино в ръце. Беше от най-киселото долнопробно вино, същински оцет, но това бе поредният знак, че може и да се стигне до истински преговори. — Такова нещо и дотогава, и оттогава не се е случвало.

— Някой го е научил как да пипа по джобовете, но е пропуснал да му каже, че на жълтодрешковците е строго забранено да се посяга. — Отец Окови присви устни. — Много любопитно. Да, много любопитно. Скъпият ни Капа Барсави с радост би се срещнал с подобен индивид.

— Така и не разбрах кой го е научил. Момчето разправяше, че само се било научило, ама това са дивотии. Петгодишните си играят с умрели риби и с конски фъшкии, Окови. Не изобретяват най-големите тънкости на лекото пипане и джебчийството ей така, защото им е скимнало.

— Какво направи с кесиите?

— Изтърчах до стражевия пост на Пожарището и лизах задници и ботуши, докато ми почерня езикът. Обясних на въпросния капитан, че един от новациите не разбира как стоят нещата в Камор и че връщам кесиите с лихва, и моля за великодушната им прошка, и за тяхната милост, и тъй нататък, и тъй нататък.

— И те приеха?

— Парите разведряват човека, Окови. Бях натъпкал кесиите със сребро до пръсване. После дадох на всички от стражата пари да се почерпят за пет-шест вечери и се договорихме да ударят по няколко за здравето на Капа Барсави, който несъмнено не бива да бъде, тъй, обезпокояван от нещо толкова незначително като това, че верният му Създател на крадци се е издънил и е позволил на някакво си петгодишно хлапе да наруши проклетия Мир.

— Значи — рече Безокия жрец — това е била първата вечер от връзката ти с момчето — мой неочакван късмет, криещ тайнствена изгода.

— Доволен съм, че започна да проявяваш собственическо отношение към дребния, Окови, защото тепърва става още по-шарено. Не знам как точно да го кажа. Имам деца, които обичаш да крадат. Имам деца, които са безразлични към кражбите, и такива, които крадат, защото няма начин, защото им е ясно, че за нищо друго не стават. Но никой, повтарям, *никой* никога не е бил толкова алчен за кражби като това момченце. Ако гърлото му зее прерязано и доктор се опитва да го закърпи, Ламора ще открадне иглата и конеца и ще умре ухилен. Той... прекалява с кражбите.

— Прекалява с кражбите — замисли се Безокия жрец. — Прекалява с кражбите. Точно такава жалба никога не съм предполагал, че ще чуя от човек, който си изкарва прехраната с обучение на малки крадци.

— Смей се ти — рече Създателя на крадци. — Това хлапе дотам ме докара.

Месеците се нижеха. След Партис дойде Фестал, после Аурим и мъгливите бури на лятото отстъпиха на поройните зимни дъждове. Седемдесет и седмата година на Гандоло премина в Седемдесет и седмата година на Морганте, Баща на града, Господар на примката и мистрията.

Осем от трийсет и едно сирачета от Пожарищата, проявили недотам добри умения в *деликатните* и *интересни* поръчения на Създателя на крадци, увиснаха от Черния мост пред Двореца на търпението. Животът си вървеше — оцелелите бяха твърде заети със собствените си деликатни и интересни поръчения, та да се трогват.

Обществото на Хълма на сенките, както скоро откри Локи, отчетливо се разделяше на две племена, Улиците и Прозорците. Последното беше по-малка и по-подбрана групичка, която припечелваше само след залез-слънце. Те лазеха по покриви и през комини, отваряха ключалки, пропълзяваха през голи амбразури и крадяха всичко — от монети и бижута до буци лой от зарязани килери.

Момчетата и момичетата от Улиците от своя страна обикаляха денем каморските сокаци, калдъръми и мостове над каналите и работеха на дружинки. По-големите и поопипани деца (отмъквачите) обработваха самите джобове, кесии и сергии, а по-малките и по-малко отракани (залисниците) отвличаха вниманието — ревяха за несъществуващи майки, правеха се на болни или се щураха като изоглавени насам-натам и вресяха „Дръжте крадеца!“, докато отмъквачите офейкат с плячката си.

На връщане в гробищата след всяко излизане навън всеки сирак бе изтръскван от някое по-голямо или по-едро дете. Всичко откраднатото и събрано се предаваше нагоре по йерархията от гамени и побойници, докато стигне до Създателя на крадци, който, щом пристигнеше плячката за деня, си отбелязваше наум имена в свръхестествено точния си списък. Проявилите се получаваха храна; останалите трябваше да се упражняват два пъти по-упорито същата вечер.

Нощ след нощ Създателя на крадци обикаляше из лабиринтите на Хълма на сенките, натоварен с кесии с пари, копринени кърпи, огърлици, метални копчета и още десетина вида дреболии, които си струва да им се тури ръка. Подопечните му го нападаха от засада или уж по случайност. Тези, които забележеше или спипаше на местопрестъплението, биваха незабавно наказвани. Създателя на крадци предпочиташе да не бие провалилите се по време на обучение — вместо това те бяха принуждавани да пият от бутилка с чисто джинджифилово масло, а останалите сираци ги наобикаляха и им се подиграваха. Каморското джинджифилово масло не е шега работа и донякъде може да се сравни (по мнението на самия Създател на крадци) с преглъщането на тлеещи въглени от отровен дъб.

На тези, които не отваряха уста, им го изливаха в носа, докато други хлапета ги държаха с краката нагоре. Това никога не се случваше да се повтори с никого.

С времето дори и тези с опърлени от джинджифила езици и подутти гърла научаваха основните положения на препипването на джобове и „заемането“ на стоки от непредпазливи търговци. Създателя на крадци въодушевено ги посвещаваеше в архитектурата на жакетите, жилетките, фраките и прикрепените към колана кесии и следеше най-последните моди още откакто пристигнат на пристанището. Поверениците му учеха какво може да се отреже, какво — да се откъсне, и кое — да бъде измъкнато с чевръсти пръсти.

— Смисълът, любими мои, не е да дърпаш крака на обекта като куче или да се вкопчиш в ръката му като изгубено детенце. Половин секунда действителен контакт с обекта често е твърде много, твърде много време. — Създателя на крадци описва примка около врата си и изплези език. — Три свещени правила определят дали ще живеете, или ще умрете. Първо, винаги подсигурявайте хубавичко развлечение за обекта — или от вашия записник, или от някоя странична простотия, която ви върши работа, като например въргал или пожар. Пожарите са *идеални* за нашите цели — ценете ги. Второ, сведете до минимум, и, дявол да го вземе, като казвам минимум, значи *минимум*, контакта с обекта, дори и когато се е записал. — Той се измъкна от невидимата примка и се усмихна срамежливо. — И последно, след като си свършите работата, чупете се оттам, дори и обектът да е тъп като сандък с чукове. Какво съм ви учил?

— Чопнеш ли веднъж, беж, не се мотай! — занареждаха учениците му. — Дваж посегнеш ли, бесилото те чака, знай!

Новите сираци идваха по един, по двама. На всеки няколко седмици по-големи деца изчезваха от хълма без излишни церемонии. Локи предположи, че това е доказателство за някакъв вид наказание, далеч по-голямо от джинджифиловото масло, но никога не попита, а и стоеше твърде ниско в естествената йерархия на хълма, за да рискува или да повярва на отговорите, които би получил.

Що се отнася до собственото му обучение, Локи излезе с Улиците още на следващия ден, след като пристигна, и веднага бе назначен за записник (за наказание, както подозираше). В края на втория месец уменията му бяха осигурили издигане в ранг отмъквач. Това се смяташе за издигане с едно стъпало нагоре в социалния статус, но като че единствен той от целия хълм предпочиташе да работи със записниците дълго след като получи правото да престане.

Със сираците от хълма той се държеше кисело и недружелюбно, но в записването беше роден артист — тогава живваше. Усъвършенства употребата на сдъвкан портокал като заместител на повръщано. Там, където другите записници просто притискаха стомасите си и хленчеха, Локи обогатяваше представлението с избълването на шепа топла бяло-оранжева пихтия в краката на набелязаната публика (или, ако бе в особено извратено настроение, по полите и чорапите й).

Друго негово любимо приспособление беше дълга изсъхнала пръчка, скрита в единия крачол на брича му и вързана за глезена. Като паднеше бързо на колене, пръчката се чупеше шумно. Това, последвано от пронизителен писък, действаше като магнит за привличане на внимание и съчувствие, особено в непосредствена близост до фургон. Тогава, след като записваше тълпата достатъчно дълго, той бе спасяван от по-нататъшното й внимание от пристигането на още неколцина записници, които шумно обявяваха, че „ще го замъкнат вкъщи при мама“ и ще повикат лекар. Способността му да ходи се възстановяваше по чудо веднага щом свърнеше зад някой ъгъл.

Всъщност той си изработи репертоар от ловки номера толкова бързо, че Създателя на крадци имаше основания да го придърпа настрани за втори разговор на четири очи (след като Локи спретна

резила с публично разпадане на полата и корсета на една млада дама — последица от няколко бързи разреза с джобно ножче).

— Виж сега, Локи на баща ти Ламора — рече Създателя на крадци. — Този път няма да има джинджифилово масло, уверявам те, но изключително бих предпочел изпълненията ти рязко да се пренасочат от забавлението отново към практичността.

Локи само го гледаше и пристъпваше от крак на крак.

— Тогава ще ти го кажа с думи прости. Другите записници ден след ден излизат, за да гледат тебе, а не да вършат проклетата си работа! Аз не изхранвам собствена театрална трупa. Накарай моята банда от малки щастливи калпазани отново да си върши работата и престани да ми се правиш на знаменитост.

Доста време след това всичко вървеше спокойно.

После, едва шест месеца след като беше дошъл на хълма, Локи случайно подпали хана „Лоза от елдерглас“ и предизвика бунт, който почти изтри Теснините от картата на Камор.

Теснините беше долина, претъпкана с бордеи и коптори, в най-северния край на опасните квартали — остров с формата на бъбрек, подобен на грамаден амфитеатър, чийто център се намираше на четирийсет и няколко стъпки под външните му брегове. Разкривени редове от къщи и дюкяни без прозорци стърчаха по терасите на този голям връщ казан — стена се сблъскваше със стена, уличка завиваше над друга посребрена от мъглата уличка, така че из никой етаж на Теснините не можеше да обикалят повече от двама души рамо до рамо.

Ханът „Лоза от елдерглас“ се гущеше над калдъръмения път, който водеше на запад по каменния мост от Теснините към зелените недра на Мара Камораца. Беше порутена триетажна грамада от разкривени дъски с разнебитени външни и вътрешни стълбища, които осакатяваха поне по един посетител седмично (всъщност течаха оживени залагания кой от редовната клиентела ще е следващият, дето ще си строши главата). Тук идваха пушачите на лула и пристрастените към газа, които публично изцеждаха безценните капки от наркотика в очите си и лежаха и тръпнеха в плен на видения, докато разни непознати ги пребъркваха и ги ползваха за маси.

Седемдесет и седмата година на Морганте тъкмо бе настъпила, когато Локи Ламора нахлу в общото помещение на „Лоза от елдерглас“ като увлечено ридаеше и подсмърчаше — с червени бузи, кървящи устни и посинени очи, признаците на Черния шепот.

— Моля ви, господине! — прошепна той на ужасения бияч, на всички комарджии, кръчмари, курви и крадци се сепнаха и се вторачиха в него. — Умолявам ви! Мама и татко са болни. Не знам какво им е. Само аз мога да ходя... Трябва... — подсмрък! — да ни помогнете! Моля ви, господине...

Поне това щеше да се чуе, ако биячът не бе подсторил тълпата стремглаво да побегне от хана, като кресна. Шепота! Черния шепот! Колкото му глас държи. Нито едно момче, дребно като Локи, не би оцеляло сред надигналата се блъсканица и паника, но печатът на болестта върху лицето му го пазеше по-добре от всякакъв щит. Заровете тракаха по масите, картите се разпиляха като падащи листа; съборените тенекиени канчета и халби от промазаната с катран кожа разливаха евтино пиене. Маса се катурваха, ножове и тояги се вадеха, за да погнат хората, тъпчеха омаяните от газа, докато необузданата вълна от човешки отрепки се изливаше навън през всички врати, освен онази, на която бе застанал Локи, който умолително нареждаше без полза (или поне така изглеждаше) сред писъците и обърнатите гърбове.

Когато от хана офейкаха всички, освен няколко стенещи (или безчувствени), опиянени от газа, другарите на Локи се промъкнаха след него — дузина от най-бързите залисници и отмъквачи от Улиците, специално поканени от Ламора на тази експедиция. Те се пръснаха сред преобърнатите маси и зад потрошения тезгях и обраха всичко ценно наред — тук шепи изгървани монети, там хубав нож, а там набор от зарове от китова кост с инкрустирани гранатови точки. От килера — кошници със сух, но напълно годен за ядене хляб, осолено масло, завито в пергамент, и дузина бутилки вино. Локи им беше отпуснал само половин минута и броеше наум, докато бършеше грима от лицето си. Щом свърши да брой, той махна на съучастниците си да излязат навън в нощта.

Вече биеха барабаните, за да извикат стражата, а отвъд техния ритъм се чуваха и първите слаби писукания на свирки —

смразяващият костите звук, който призоваваше главорезите на Херцога, Карантинната стража.

Участниците в скоростното ограбване, организирано от Локи, се изнизаха през разрастващите се тълпи от объркани и паникьосани обитатели на Теснините и се прибраха по заобиколни пътища през Мара Камораца или през Квартала на саждите.

Върнаха се с най-грамадния улов от стоки и храна, какъвто сираците от Хълма на сенките не помнеха, и още по-грамаден куп медни монети, отколкото се надяваше Локи (той не знаеше, че мъжете, които играят на карти и на зарове, си държат парите на видно място, защото на Хълма на сенките подобни игри бяха изключителна привилегия на по-възрастните и по-популярни сираци, а той не беше нито едно от двете).

Първите няколко часа Създателя на крадци просто се радваше.

Същата нощ паникьосани пияници запалиха „Лоза от елдерглас“, а стотици хора се юрнаха да бягат от Теснините, след като градската стража не успя да намери момчето, предизвикало суматохата. Барабаните биха чак до зори, завардиха мостовете, а стрелците на Херцог Никованте обикаляха каналите из Теснините с плоскодънни лодки и запас от стрели за цяла нощ, че и повече.

Следващото утро отново завари Създателя на крадци да разговаря на четири очи с най-малкото осиротяло от чумата дете.

— Проблемът с теб, Локи *мамицата ти* Ламора, е, че не си *благоразумен*. Знаеш ли какво означава „благоразумен“?

Локи наведе глава.

— Нека да ти обясня така. Този хан си имаше собственикът. Този собственик работеше за Капа Барсави, големия началник — също като мен. Та този собственик на хан е платил на Капа, също като мен, за да избягва *злополуките*. Благодарение на теб го сполетя страшна злополука, нищо, че си е дал парите и не е предвиждал да му се случи такова нещо. Така че, ако ме разбираш, да подтикнеш шайка шибани пияни говеда да изгорят хана до основи, като се направиш на чумав и ги подплашиш, е тъкмо обратното на *благоразумния* начин на действие. Е, би ли изказал предположение какво означава тази дума?

Локи изслуша това и усети, че точно сега е моментът да закима енергично.

— За разлика от последния път, когато се опита да ме загровиш без време, този път не мога да се откупя, но, слава на боговете, не ми се и налага, защото бъркотията е страшна. Снощи жълтодрешковците са пребили двеста души, преди да се досетят, че никой не е болен от Шепота. Херцогът призова собствената си редовна войска и възнамеряваше да лъсне хубавичко Теснините с масло за огън. Та единствената причина — и като казвам единствената, значи *единствената* — сега да не плуваш в стомаха на някоя акула с крайно учудена физиономия е, че „Лоза от елдерглас“ вече е само купчина пепел и никой не знае, че някой е откраднал нещо от хана, *преди* да се превърне във въпросната купчина пепел. Никой, освен нас.

Така че *всички* ние ще се договорим, че никой от този хълм не знае нищичко за станалото, а ти ще си преговориш онова за съдържаността, за която ти обясних, когато дойде тук. Спомняш си думата „сдържаност“, нали?

Локи кимна.

— Малко искам от теб, Ламора. Искам да си изпълняваш задачките прилежно и без престараване. Тук кесийка, там наденичка. Искам да преглътнеш стремежите си, да ги изсереш като развалена храна и да бъдеш *благоразумен* малък записник още към един милион години. Ще го направиш ли за мен? Недей повече да крадеш от жълтодрешковците, недей повече да гориш кръчми, недей повече да подстрекаваш шибани размирици. Само се преструвай на сладкодумно джебчийче като твоите братя и сестри. Ясно?

Локи отново кимна, като се стараяше с всички сили да си докара разкаян вид.

— Хубаво. А сега — и Създателя на крадци извади почти пълно шише с джинджифилово масло — ще се заемем с, тъъ, затвърждаване на моите поучения.

И до някое време (след като Локи си възстанови дар словото и незатрудненото дишане) всичко вървеше спокойно.

Но след Седемдесет и седмата година на Морганте дойде Седемдесет и седмата година на Сендовани и макар че Локи успяваше да укрива до някое време деянията си от Създателя на крадци, в един конкретен случай той се провали с гръм и трясък в проявяването на благоразумие.

Когато Създателя на крадци разбра какво е направил, той посети Капа на Камор и си осигури разрешение за една малка смърт. Чак след това му хрумна да отиде при Безокия жрец с намерение не да прояви милост, а да се възползва от последната възможност за някаква мижава печалбица.

Небето беше обагрено в убито червено. Нищо не бе останало от деня, освен ивичка разтопено злато, която бавно потъваше зад западния хоризонт. Локи Ламора се влачеше подир дългнестата сянка на Създателя на крадци, който го водеше към Храма на Переландро да го продава. Най-сетне момчето откри къде изчезват по-големите деца.

Голяма стъклена дъга отвеждаше от северозападното подножие на Хълма на сенките към източния край на дългия и обширен Квартал на Храмовете. На най-високата точка на моста Създателя на крадци спря и се загледа на север, над неосветените къщи на Тихия квартал, над обвитите в мъгла води на бързоструйната Анджевин към потъналите в сянка имения и белокаменните булеварди със засадени покрай тях дървета на островите Алчегранте, тънещи в разкош под невъзможно високите Пет кули.

Петте кули бяха най-забележителните постройки от елдерглас в този град, в който това тайнствено вещество изобилстваше. Най-ниската и най-малко величествената, Ловеца на зората, бе широка едва осемдесет стъпки и висока едва четиристотин. Сега истинският цвят на всяка гладка кула се смесваше с гаснещата светлина на пещта на залеза, а подобната на паяжина мрежа от въжета и кошници за товари, оплела върховете им, едва се очертаваше на фона на карминеното небе.

— Ще изчакаме малко тук, момче — рече Създателя на крадци с мечтание в гласа, което никак не му беше присъщо. — Тук, на моя мост. Толкова малко хора идват към Хълма на сенките по този път, че този мост все едно е мой.

Вятърът на Херцога, който духаше денем откъм Желязното море, се беше обърнал. Над нощта, както винаги, щеше да властва задушливият вятър на палача, който духаше от сушата към морето, напоен с мириса на ниви и гниещи мочурища.

— Ще се отърва от теб, нали се досещаш — додаде след малко Създателя на крадци. — Тъъ, не те баламосвам. Сбогом завинаги. Жалко, че ти липсва нещичко... може би здрав разум.

Локи си мълчеше и само гледаше огромните стъклени кули, докато небето зад тях се смрачаваше. Синкавобелите звезди изгряха, а последните слънчеви лъчи гаснеха на запад, като че се затваряше огромно око.

Щом първите намеци за истински мрак се спуснаха над града, една нова светлина, слаба и мъждива, изгря, за да го разсее — тя сияеше вътре в самия елдерглас, от който бяха направени Петте кули, и отвътре в прозрачното стъкло на моста, на който стояха. С всяко ново вдишване тя набираше сили, сияеше все по-ярко и най-сетне потопа града в призрачния полумрак на облачен ден.

Бе дошъл часът на Измамната светлина.

От висините на Петте кули до обсидиановата гладка повърхност на огромните стъклени вълноломи и до изкуствените рифове под сивосините вълни Измамната светлина грееше от всяка повърхнина, от всяка отломка елдерглас в Камор, от всяка частица от чуждоземния материал, оставен в древността от създанията, основали града. Всяка нощ, щом западът най-сетне погълнеше слънцето, стъклените мостове се превръщаха в нишки от светулково сияние; стъклените кули и булеварди и странните градини от стъклени изваяния блещукаха във виолетово и лазурносиньо, в оранжево и перленобяло, а луните и звездите помръкваха и посивяваха.

Такъв бе здрачът в Камор — крайт на работата за последните дневни труженици и сигнал за нощната стража да залости градските порти; час на чудновато сияние, което скоро щеше да отстъпи пред истинската нощ.

— Хайде, да си свършим работата — подкани Създателя на крадци и двамата се запътиха към Квартала на Храмовете, крачейки по мъждукащото чуждо сияние.

Часът на Измамната светлина бе последният час, по време на който храмовете на Камор по традиция все още бяха отворени и Безокия жрец от Дома на Переландро не си пропиляваше времето, през което можеше да понапълни още малко медната купа за пожертвования, оставена пред него на стъпалата на порутения му храм.

— Сираци! — ревна той с глас като за бойното поле. — Не оставаме ли всички сираци рано или късно? Горко на тез, откъснати от майчината пазва още от пелени!

Две стройни момчета, вероятно сирачета, седяха от двете страни на купата, облечени в бели качулати одежди. Нереалното сияние на Измамната светлина като че подпалваше черната празнота във втренчените им очи, докато наблюдаваха как мъже и жени търчат по някакви свои си работи по площадите и булевардите на боговете.

— Горко на онез — продължи жрецът, — захвърлени от жестоката съдба в един порочен свят, в който няма място за тях, свят, който няма полза от тях. Роби ги прави той! Роби или, още по-лошо, *игралки* за похотта на порочните и нечестивите, които ги принуждават да влачат жалко, неопикуемо изродено съществуване, в сравнение, с което обикновеното робство е благодат!

Локи беше изумен, защото никога не беше гледал театрално представление, нито пък беше чувал опитен оратор. В тези думи имаше презрение, което би накарало камък да пусне водна пара; имаше негодувание, което караше сърцето му да бие учестено от вълнение и срам, ако и самият той да бе сирак. Искаше му се мъжът с мощния глас да продължи да го навиква.

Толкова голяма бе славата на Отец Окови, Безокия жрец, че дори и Локи Ламора бе чувал за него — мъж, вече попрехвърлил средната възраст, с гръд, широка като писарско писалище, и брада, увиснала от сбръчканото му лице като къделя сурова вълна. Плътна бяла превръзка покриваше челото и очите му, бялата му памучна дреха се спускаше до голите му глезени, чифт черни железни пранги стягаха китките му.

Тежки стоманени вериги висяха от тях, изкачваха се по стълбището на храма и се губеха вътре. Локи виждаше, че когато Отец Окови ръкомаха срещу слушателите си, веригите са натегнати — той достигаше последната граница на свободата си.

Тринайсет години, твърдеше мълвата, Отец Окови не бе стъпвал по-далеч от стъпалата пред неговия храм. В знак на своята преданост към Переландро, Баща на милостинята, Господар на пренебрегнатите, той се бе приковал за стената на вътрешния олтар с железни вериги, които нямаха ни катинар, ни ключове, и бе платил на лекар да му извади очите пред погледите на тълпата.

— Господарят на пренебрегнатите бди на стража за всеки син и дъщеря на мъртви родители, в това ви уверявам! Блажени в очите му са необвързаните с дълга на кръвта, даряващи помощ и утеха на децата без майки и бащи...

Въпреки че освен дето носеше превръзка на очите, бе известно и че жрецът е сляп, Локи бе готов да се закълне, че щом двамата със Създателя на крадци излязоха на площада, Отец Окови се извърна към тях.

— ... поради безспорното си милосърдие те хранят и закрилят децата на Камор не с безсърдечно сребролюбие, а с всеотдайна доброта! Истински блажени — изсъска той пламенно — са закрилниците на клетите, изпаднали в нужда каморски сираци!

Когато Създателя на крадци се заизкачва по стъпалата, той умишлено стъпваше тежко върху каменните плочи, за да обяви присъствието си.

— Някой идва — каза Отец Окови. — Двамина са, или поне така ми казват ушите ми!

— Доведох ти момчето, за което говорихме, Отче — произнесе Създателя на крадци достатъчно високо, че да го чуят неколцината минувачи, ако слушат. — Подготвих го, доколкото можах за, тъй, за изпитанията за послушничество и посвещаване.

Жрецът заслиза тромаво по стълбите към Локи, като влачеше подире си дрънчащите вериги. Момчетата с качулките, които вардеха купата, му хвърлиха по един поглед, но не казаха нищо.

— Така ли? — Ръката на Отец Окови се стрелна с обезпокоителна точност, а мазолестите му пръсти запълзяха като паяци по челото, бузите, носа и брадичката на Локи. — Малко момче е явно,

много малко. Макар че не му липсва характер, бих казал, както личи от измършавелите черти на тъжното му сирашко лице.

— Името му — рече Създателя на крадци — е Локи Ламора и се обзалагам, че Ордена на Переландро ще намери много приложения за неговата, въъ, необичайно висока степен на лична предприемчивост.

— Още по-добре щеше да е — избоботи жрецът, — ако той беше искрен, покаял се, честен и склонен към дисциплина. Но нямам съмнения, че времето, прекарано под нежните ти грижи, му е насадило тези качества чрез пример. — Той плесна с ръце три пъти. — Работата ни за днес свърши, моите момчета. Съберете подаянията на добрите хора на Камор и нека въведем в храма нашия бъдещ послушник.

Създателя на крадци стисна рамото на Локи, а после въодушевено побутна хлапака нагоре по стълбите към Безокия жрец. Когато облечените в бяло момчета преминаха с дрънчащата медна купа покрай него, той подхвърли в нея малка кожена кесия, разпери широко ръце и се поклони с характерното си лукаво театралничене. За последно Локи го видя как бързо прекосява Квартала на Храмовете, размахал весело разкривените си ръце и изпъчил кокалести рамене — походка на човек, освободил се от бreme.

Олтарът на Храма на Переландро представляваше плесенясала каменна стаичка с няколко застояли локви по пода. Проядените от молци гоблени по стените бързо се разпадаха на съставните си нишки. Осветяваха го единствено пастелното сияние на Измамната светлина и вялите напъни на сребристобяло алхимично кълбо, закрепено криволяво на стойка точно над стоманената плоча, която приковаваше Безокия жрец към стената на светилището. Локи виждаше само преграден със завеса вход на задната стена и нищо повече.

— Кало, Галдо — подкани Отец Окови послушниците, — бъдете добри момчета и затворете портата, ако обичате!

Двамата белодрешковци оставиха медната купа, отидоха при един от гоблените, отместиха го заедно и дръпнаха един скрит лост. В стената на светилището заскърца някакъв грамаден механизъм и двойната входна врата на храма започна да се затваря. Щом портите се приплъзнаха докрай със стърженето на камък върху камък, алхимичното кълбо изведнъж грейна ярко.

— А сега — рече Безокия жрец, като коленичи и струпа около себе си охлабените вериги на малки стоманени могилки — ела тук, Локи Ламора, да видим дали притежаваш дарбите, нужни, за да станеш послушник в този храм.

Локи и коленичилият Отец Окови стояха горе-долу лице срещу лице. В отговор на подканващия жест на жреца момчето се приближи и зачака. Жрецът набърчи нос.

— Виждам, че предишният ти господар все така се отнася недотам придирчиво към вонята на своите подопечни. Това скоро ще бъде поправено. Засега просто ми подай ръце, ето така. — Окови твърдо, ала внимателно насочи малките ръце на Локи, докато дланите на момчето опряха превръзката на очите му. — А сега... просто затвори очи и се съсредоточи... съсредоточи се. Нека всичките ти добродетелни мисли излязат на повърхността... Нека топлината на щедрия ти дух изтече през невинните ти ръце... О, да, точно така...

Локи донякъде се тревожеше, а донякъде се забавляваше, но бръчките по съсухреното лице на Отец Окови се изопнаха надолу, а устата му скоро зяпна в благоговейно очакване.

— Аааа! — въздъхна жрецът с преливащ от чувство глас. — Да, да, имаш някаква дарба... някаква сила... чувствам я... може би това дори е... чудо!

При тези думи Окови отметна глава, а Локи отскочи в обратна посока.

Дрънчейки с вериги, жрецът посегна с окованата си ръка към превръзката на очите и я свали със замах. Локи се сви — не знаеше как точно изглеждат празните очни орбити, но очите на жреца се оказаха съвсем нормални. Той дори примижа болезнено и ги разтърка няколко пъти, мръщейки се срещу ярката светлина на алхимичното кълбо.

— Аааа-ха-ха! — извика той и протегна ръце към Локи. — Излекуван съм! Излекуван съм! Виждам отново!

Локи зяпна като малоумен за втори път тази вечер — направо бе загубил ума и дума. Двете закачулени момчета зад него се разкискаха. Веждите на сирака се набърчиха подозрително.

— Ама ти не си... сляп наистина — рече той най-сетне.

— А ти явно не си глупав! — извика Окови и заподскача весело, от което коляновите му капачки изхлипаха. Той размаха окованите си ръце като птица, която се опитва да полети. — Кало! Галдо! Махнете тия проклетни пранги от ръцете ми, за да преброим днешната благодат!

Двете закачулени момчета притичаха и направиха с оковите нещо, което Локи не можа да проследи докрай. Железата се разтвориха и паднаха с гръмко дрънчене на пода. Жрецът разтърка предпазливо кожата под тях — беше бяла като месото на прясна риба.

— Ама ти не си... жрец наистина! — додаде Локи, докато възрастният разтриваше китките си, за да им възвърне цвета.

— О, не — отвърна Окови. — Не, жрец съм. Само че не служа на, хм, Переландро. Нито пък моите послушници служат на Переландро. Нито пък ти ще служиш на Переландро. Локи Ламора, запознай се с Кало и Галдо Санца.

Момчетата с белите дрехи махнаха качулките си и Локи видя, че са близнаци — може би година-две по-големи от него и много по-яки. Имаха кожата с маслинен цвят и черната коса на истински каморци.

Еднаквите им дълги, закривени носове обаче си бяха аномалия. Усмивнати, те се хванаха за ръце и се поклониха едновременно.

— Ами, здрасти — рече Локи. — Кой от вас... кой е?

— Днес аз съм Галдо — отвърна този, който му се падаше отляво.

— Утре сигурно аз ще съм Галдо — додаде другият.

— А може би и двамата ще искаме да сме Кало — допълни онзи, който беше заговорил пръв.

— С времето — намеси се Отец Окови — ще се научиш да ги разпознаваш по броя на белезите, които ритникът ми е оставил по задника на всеки. Единият вечно успява някак си да надмине другия. — Той застана зад Локи и сложи широките си тежки длани на раменете му. — Кретенчета, това е Локи Ламора. Както виждате, току-що го купих от предишния ви благодетел, господаря на Хълма на сенките.

— Помним те — каза предполагаемият Галдо.

— Сирак от Пожарището — додаде предполагаемият Кало.

— Отец Окови ни купи, след като ти дойде — завършиха те ухилени в един глас.

— Престанете с тия глупости — скастри ги с царствен глас Отец Окови. — Вие двамата току-що пожелахте да сготвите за вечеря. Грах и наденица в масло, двойна порция за новото ви малко братче. Захващайте се. Ние с Локи ще се оправим с касата.

Като се хилеха и правеха неприлични жестове, близнаците изтичаха към преградения със завеса вход и хлътнаха зад нея. Локи чуваше как стъпките им се отдалечават по някакви стълби, а после Отец Окови му посочи да седне до медната купа.

— Сядай, момче. Да си поприказваме за това какво става тук. — Окови се настани на мокрия под, скръсти крака и се вторачи замислено в Локи. — Бившият ти господар рече, че можеш да смяташ по малко. Вярно ли е?

— Да, господарю.

— Не ме наричай господарю. От това ми настръхват ташаците и ми се пукат зъбите. Наричай ме просто Отец Окови. Я да видим тъй, както си седиш, дали можеш да изсипеш купата и да преброиш парите вътре.

Локи се опита да придърпа купата към себе си. Не успя да я помръдне и разбра защо Кало и Галдо предпочитат да си делят товара. Окови я бутна и съдържанието ѝ най-сетне се изсипа на пода до момчето.

— Много по-трудно е да я откраднат, като е толкова тежка — обясни Окови.

— Как така... как така се преструваш на жрец? — попита Локи, след като отдели целите медни монети и парчетата мед на отделни купчини. — Не се ли боиш от боговете? От гнева на Переландро?

— Разбира се, че се боя — отвърна Окови и прокара пръсти през заоблената си проскубана брада. — Много се боя. Както казах, аз съм жрец, само че не съм жрец на Переландро. Аз съм посветен служител на Безименния Тринайсети, Пазителя на крадците, Уродливия страж, Благодетеля, Бащата на необходимите предлози.

— Но... боговете са само дванайсет.

— Странно колко хора са тъй печално погрешно осведомени по въпроса, мило мое момче. Представи си, ако обичаш, че Дванайсетте случайно си имат и по-малък брат — черната овца, на когото се е паднала властта изключително над крадците като теб и мен. Въпреки че Дванайсетте не позволяват името му да бъде произнасяно и чуто, те все още изпитват някаква привързаност към неговите веселяшки шибани номера. Затова сгърбени стари позъори като мен нито ги удря гръм, нито ги кълват гарги, задето са се нанесли в храма на по-почтен бог като Переландро.

— И ти си жрец на този... Тринайсетия?

— Точно така. Жрец на крадците и жрец крадец. Каквито някой ден ще станат и Кало и Галдо и какъвто може да станеш и ти, стига да си струваш дори жалките грошове, които платих за теб.

— Но... — Локи се пресегна и вдигна кесията на Създателя на крадци (торбичка от ръждивочервена кожа) от купчината мед и я подаде на Окови. — Щом си платил за мен, защо бившият ми господар остави подаяние?

— А... Бъди спокоен, платил съм за теб и ми излезе евтино, а това не е подаяние. — Окови развърза кесийката и остави съдържанието да се изсипе на дланта му — един-единствен бял зъб от акула, дълъг колкото палеца на Локи. — Виждал ли си такъв преди?

— Не... Какво е това?

— Смъртен знак. Зъбът от вълча акула е личната сигла на Капа Барсави — шефа на бившия ти господар. Мой и твой началник също, прочее. Той означава, че ти си толкова *начумерено и твърдоглаво копеленце*, че бившият ти господар е отишъл при Капа и е получил разрешение да те убие.

Окови се ухили, сякаш просто разказваше неприличен виц. Локи се разтрепери.

— Това кара ли те да се позамислиш, момче? Хубаво. Огледай това нещо, Локи. Хубавичко и внимателно го огледай. То означава, че за смъртта ти е платено. Купих го от бившия ти господар, когато те взех на далавера. Това значи, че дори самият Херцог Никованте утре да те осинови и да те обяви за свой наследник, аз пак мога да ти строша черепа и да те прикова на стълб и никой в този град няма да си мръдне шибания пръст!

Окови прибра чевръсто зъба обратно в червената кесия и окачи тънката връв на врата на Локи.

— Ще носиш това — рече възрастният, — докато не отредя, че си достоен да го махнеш, или докато се възползвам от властта, която то ми предоставя, и... хоп! — Той срязва с два пръста въздуха току пред гърлото на Локи. — Скрий я под дрехите си и през цялото време я дръж до кожата си, за да ти напомня колко близо, колко *непосредствено* близо си до това през нощта да ти прережат гърлото. Ако предишният ти господар не беше с една идея по-алчен, отколкото е отмъстителен, изобщо не се съмнявам, че сега щеше да се носиш по вълните на залива.

— Какво съм направил?

Окови направи нещо с очите си, което накара момчето да се почувства по-дребно само задето се е опитало да възрази. Локи се сгуши и започна да си играе с кесийката.

— Моля ти се, момче, да не започваме да се обиждаме помежду си на акъл. В живота има само три вида хора, които никога не можеш да преметнеш — собствениците на заложни къщи, курвите и родната ти майка. Тъй като майка ти е умряла, аз заех нейното място и поради това съм неподатлив на будалкане. — Тонът му стана сериозен. — Много добре знаеш защо бившият ти господар е имал причина да е недоволен от теб.

— Той каза, че не съм бил... благоразумен.

— Благоразумен — повтори Окови. — Хубава дума. Не, не си. Той ми разказа всичко.

Локи вдигна поглед от купчинките с монети. Очите му бяха широко отворени и сълзите напиха в тях.

— Всичко?

— Всичко. Докрай. — Окови впери в момчето продължителен, изтормозващ поглед и въздъхна. — Колко са жертвали днес добрите граждани на Камор за благо на Переландро?

— Двайсет и седем медни барона, мисля.

— Хммм. Значи малко повече от четири сребърни солоната. Днес не върви. Но това е по-добро от всички други форми на кражба, с които съм се срещал.

— И тези пари ли крадеш от Переландро?

— Разбира се, че ги крада, момчето ми. Споменах ти, че съм крадец, нали? Но не от крадците, с които си свикнал, а по-добър. Цял Камор е пълен с идиоти, които ги спипват и ги бесят само защото си мислят, че кражбата е нещо, което се върши с *ръце* — Отец Окови се изплю.

— Ами... ти с какво крадеш, Отец Окови?

Брадатият жрец щракна с пръсти до слепоочието си, после се ухили широко и почука по зъбите си.

— С мозък и дълъг език, моето момче, с мозък и дълъг език. Наместих си задника тук преди тринайсет години и оттогава благочестивите балами от Камор ми снасят парички. Освен това съм прочут от Емберлен до Тал Верар, но се занимавам с тая работа най-вече заради сухата пара.

— Не ти ли е зле тук? — попита Локи, докато оглеждаше печалната обстановка в храма. — Затворен си тук и не излизаш никъде?

— Това малко вехто задкулисие представлява целият ми храм дотолкова, доколкото и бившият ти дом е гробище — изкиска се Окови. — Ние тук сме друг вид крадци, Ламора. Нашите средства са измамата и заблуждението. Ние не вярваме в упорития труд, щом много повече може да се постигне с притворно лице и хубавичко замотаване.

— Значи... вие сте... като записниците.

— Може би, доколкото бъчва огнено масло се родее с щипка лют пипер. Точно затова платих за теб, момчето ми, макар че боговете са те дарили със здрав разум толкова, колкото са дарили и моркова. Лъжеш като шарена черга. Кривиш си душата като акробат — гръбнака си. Мога да направя нещо от тебе, ако реша да ти се доверя.

Блуждаещият му поглед отново се спря на Локи и момчето предположи, че от него се очаква да каже нещо.

— Много бих искал — прошепна то. — Какво да правя?

— Можеш да започнеш с разказ. Искам да чуя за всичко онова, което си правил на Хълма на сенките. Глупостите, дето си извършил, та си ядосал толкова бившия си господар.

— Но... ти каза, че вече знаеш всичко.

— Така е. Но искам да го чуя от теб, просто и ясно, и то от самото начало, без връщания назад и без пропуски. Ако се опиташ да скриеш нещо, което зная, че трябва да споменеш, нямам избор, освен да реша, че не си достоен за доверието ми — а моя отклик на това вече го носиш на шията си.

— Откъде да започна? — попита Локи с едва доловима сянка от хитрина в гласа.

— Можем да започнем с най-скорошните ти простъпки. Има закон, според който братята и сестрите от Хълма на сенките никога не бива да се делят, но бившият ти господар ми каза, че си го нарушил два пъти и си се мислел за достатъчно хитър, че да ти се размине.

Бузите на Локи се изчервиха като домати и той заби поглед в пръстите си.

— Разкажи ми, Локи. Създателя на крадци ми каза, че си организирай убийството на две други момчета от Хълма на сенките и той не се досетил, че ти си замесен, чак докато и второто не си отишло. — Окови събра пръсти пред лицето си и загледа спокойно момчето със смъртния знак на шията. — Искам да знам защо си ги убил. Искам да знам и как си ги убил, и искам да го чуя от собствената ти уста. *Начаса.*

ПЪРВА КНИГА СТРЕМЕЖИ

*Аз зная със усмивка да убивам,
да срещам с радост туй, което
мразя,
да мокря бузи със лъжливи
сълзи
и според случая да сменям израз.*

[\[1\]](#)

Шекспир
, „Хенри VI“,
част 3

ПЪРВА ГЛАВА

ИГРАТА С ДОН САЛВАРА

1

Локи Ламора знаеше от опит: доброто ограбване чрез измама изисква три месеца подготовка, три седмици репетиции и три секунди, през които да загубиш или да спечелиш завинаги доверието на жертвата.

Локи стоеше на колене, а застаналият зад гърба му Кало държеше конопено въже, три пъти омотано около врата му. Беше дебело, изглеждаше впечатляващо и щеше да остави върху гърлото на Локи много достоверна червена следа. Нито един каморски убиец, достатъчно възрастен, че да може да щатука по права линия, не би удушил никого с друго, освен с коприна или тел, разбира се (за да може по-успешно да прекърши гръкляна на жертвата) — размишляваше Локи. Но ако дон Лоренцо Салвара можеше да различи фалшивия белег от душене от истинския само за един миг от трийсет крачки разстояние, значи много бяха сбъркали в преценката си за човека, когото смятаха да обертат, и цялата игра щеше да се изпорти.

— Виждаш ли го вече? Или сигнала на Дървеницата? — подшушна Локи тихичко, а после издаде няколко впечатляващи гъргорения.

— Няма сигнал. И дон Салвара го няма. Можеш ли да дишаш?

— Мога, мога — прошепна Локи, — но ме пораздрусай още малко, здравата ме друсни. За по-убедително.

Намираха се в задънената улица зад стария Храм на Щастливите води. Чуваше се как водопадите на храма се леят нейде зад високата стена, зидана с хоросан. Локи отново се вкопчи в безобидните примки около врата си и хвърли поглед на коня, който го зяпаше няколко крачки по-нататък, натоварен с богат наглед товар — дисаги, претъпкани със стока. Клетото тъпо животно беше укротено — зад млечнобелите черупки на немигащите му очи нямаше нито

любопитство, нито страх. Нямахте да му пука дори и да го душеха наистина.

Ценни мигове отминаваха. Слънцето сияеше високо в жаркото безоблачно небе, а уличната кал лепнеше като мокър цимент по крачолите на Локиевите бричове. Наблизо Джийн Танен се въргаляше в същата тази кал, а Галдо (до голяма степен) се преструваше, че го рита в ребрата. Риташе весело почти от минута, откакто брат му душеше Локи.

Дон Салвара трябваше да свърне всеки миг в улицата и в идеалния случай да хукне да спасява Локи и Джийн от „нападателите“, с което щеше да ги спаси от скуката.

— Богове! — прошепна Кало, приведен над ухото на Локи, все едно му заповядваше. — Къде се губи този проклет Салвара? А къде е Дървеницата? Не можем цял ден да висим тук — и други хора минават по тая смотана улица!

— Продължавай да ме душиш — прошепна Локи. — Мисли си само за двайсетте хиляди цели крони и продължавай да ме душиш. Мога да се задушавам цял ден, ако се налага.

[1] Превод Валери Петров. Шекспир, „Исторически драми“, изд. „Народна култура“. — Б.пр. ↑

Всичко тази сутрин вървеше прекрасно, докато се подготвяха за самия грабеж. Не попречи дори и обичайното ежене на младия крадец, на когото най-сетне бяха дали задача в първия му голям обир.

— Разбира се, че знам къде трябва да бъда, когато се почне, по дяволите! — изхленчи Дървеницата. — Висял съм по-дълго на покрива на тоя храм, отколкото в проклетата утроба на майка ми!

Джийн Танен, потопил дясната си ръка в топлите води на канала, отхапа пак от киселата блатна ябълка, която държеше в лявата. Предният фалшборд на плоскодънната баржа беше чудесно място за почивка в светлината на ранното утро с цвят на разрежено вино. Имаше място всичките сто и кусур кила на тялото му да се разположат удобно — издутото шкембе, дебелиите ръце, кривите крака, всичко. Единственият друг човек (и този, който вършеше сам цялата работа) на празната баржа беше Дървеницата, чорлав дългурест дванайсетгодишен хлапак, облегнат на пръта на кърмата.

— Майка ти разбираемо е бързала да се отърве от теб, Дървеница. — Гласът на Джийн бе тих, мек и изобщо не се връзваше с външността му — говореше като учител по музика или преписвач на свитъци. — А ние не бързаме. Така че ми дай още веднъж доказателство за проникновено то разбиране на нашата задача.

— По дяволите — отвърна Дървеницата и отново тласна лодката срещу бавното течение на вливащия се в морето канал. — Ти, Локи, Кало и Галдо сте в уличката между Щастливите води и градините на Храма на Нара, нали? Аз съм на покрива на храма отсреща.

— Продължавай — подкани го Джийн с уста, пълна с блатна ябълка. — Къде е дон Салвара?

Други баржи, натоварени догоре с какво ли не — от бурета с бира до мучащи крави, — ги подминаваха по водата на канала с цвят на глина. Дървеницата ги караше на север по главния търговски воден път на Камор, Виа Камораца, към Подвижния пазар, а градът около тях бавно се пробуждаше за живот.

Сивите къщи от изгладен от водата камък изплюваха обитателите си на слънце в нарастващата лятна жегга. Беше месец Партис, което

означаваше, че потта на избилата през нощта влага вече се изпаряваше от сградите — гъста като супа мъгла, и щеше много да им липсва в палещия пек на безоблачния ранен следобед.

— Той излиза от Храма на Щастливите води, както винаги в Деня за покаяние, около пладнe. Води с него два коня и един мъж, ако имаме късмет.

— Любопитен ритуал — отбеляза Джийн. — Защо ли го прави?

— Обещание, дадено на майка му на смъртно легло. — Дървеницата потопи пръта в канала, бори се известно време с него и успя да ги оттласне отново. — След като се омъжила за стария дон Салвара, тя приела вадранската религия. Затова той веднъж седмично поднася дарове във вадранския храм и се прибира бързо-бързо, та да не му обръщат твърде много внимание. По дяволите, Джийн, всички тези глупости вече ги знам! Какво ще диря тук, ако ми нямаш доверие? И защо точно аз да трябва да бутам тая тъпа баржа чак до пазара?

— О, можеш да спреш да я караш, стига да успееш да ме биеш на ръчна борба три от пет пъти — ухили се Джийн и показа два реда кавгаджийски зъби на лице, което някой сякаш беше турил на наковалня и се беше опитал да го очука така, че да му придаде по-приятна форма. — Освен това ти си чирак в един горд занаят и се учиш от най-добрите и най-взискателните майстори, които той може да предложи. Вършенето на цялата мръсна работа е отлично за моралното ти укрепване.

— Та вие изобщо не сте се грижили за моралното ми укрепване.

— Вярно. Сигурно защото и ние с Локи отбягваме да укрепнем морално вече толкова години време. Що се отнася до това защо пак преговаряме плана, нека ти напомня, че една яка издънка ще ни докара до такъв хал, че в сравнение с него участието на тези клетници ще е приказка.

Джийн посочи една от градските каруци, спряла на крайбрежния булевард, в която от горния прозорец на една бирария се изливаше черен поток от нощни гадории. Тези каруци ги караха дребни престъпници, чиито провинения бяха твърде жалки, та да заслужават продължителен затвор в Двореца на търпението. Приковани за своите каруци и увити в дълги кожени наметала, които уж ги пазеха всяка сутрин те бяха извеждани да се порадват на слънцето, доколкото могат,

в моментите, когато не псуваха съмнителната точност, с която няколко хиляди каморци изливаха нощните си гърнета.

— Няма да се издъня, Джийн. — Дървеницата разтръска мислите си като празна кесия в отчаяно чудене какво такова нещо да каже, което би го изкарало спокоен и уверен — каквито според него неизменно бяха Джийн и останалите Джентълмени копелета, но устата на дванайсетгодишните хлапаци вечно изпреварва ума. — Просто няма. Няма, да му се не види. Обещавам.

— Добро момче — рече Джийн. — Радвам се да го чуя. Но в какво точно няма да се издъниш?

Дървеницата въздъхна.

— Давам сигнал, когато Салвара тръгне да излиза от Храма на Щастливите води. Оглеждам дали някой друг не идва към уличката, особено градската стража. Ако някой се опита да мине по нея, скачам от покрива на храма с меч и им режа главите на място.

— Какво?

— Казах, че ги залисвам, с каквото мога. Джийн, да не оглушаваш?

Редица от високи кантори се нижеше отляво покрай брега, всичките с лакирани греди, копринени тенти, мраморни фасади и други показни детайли — Улицата на Целувачите на монети, най-старият и най-богат финансов квартал на света. По влияние и по сложни ритуали това място се извисяваше до височината на Петте стъклени кули, в които Херцогът и Великите фамилии се бяха отделили от града, който управляваха.

— Придвижи ни до брега под мостовете, Дървеница — Джийн посочи неопределено с ябълката. — Негово благородие чака да се качи на борда.

Две арки от елдерглас се издигаха над Виа Камораца точно в средата на Улицата на Целувачите на монети — висок и тесен мост за пешеходците и по-нисък и по-широк — за каруците. Безупречният блясък на странното стъкло приличаше досущ на течен диамант, нежно огънат от великански ръце и оставен да се втвърди над канала. Отдясно се намираше Фаурия, претъпкан остров от многоетажни каменни къщи с градини на покрива. Дървени колела пръскаха бяла пяна до каменната дига и изтласкваха водата от канала към мрежата от улеи и виадукти, които кръстосваха улиците на Фаурия на всяко ниво.

Дървеницата докара лодката до разнебитен кей точно под пешеходния мост. Изпод оскъдната му, изящна сянка на пристана изскочи мъж, облечен (също като Дървеницата и Джийн) в оплескан с масло кожен брич и груба памучна риза. С още един скок той се качи на лодката, която се поразлюля.

— Привет, мастер Джийн Танен, и изобилни поздравления за това, че непредвидено пристигнахте навреме! — рече новоодошлият.

— Приветствия и на вас за изключителната грация, с която се качихте на нашата тъй скромна лодка, мастер Ламора. — Джийн подчерта думите си, като напъха остатъка от ябълката в устата си с все дръжката и заджвака.

— Уф, че гадно бе, човек — изплезе му се Локи Ламора. — Трябва ли да го правиш? Знаеш, че черните алхимици правят отрова за риби от семето на тия проклети ябълки.

— Какъв късмет... — каза Джийн, щом преглътна и последния остатък от сдъвканото — ... че не съм риба.

Локи беше среден във всяко едно отношение — среден на ръст, със средно телосложение, със средно тъмна коса, подстригана късо над лице, което нито беше хубаво, нито се запомняше. Изглеждаше като истински терин, макар може би не толкова мургав и червендалест като Джийн или Дървеницата — на друга светлина би минал и за вадран със силен загар. Само светлосивите му очи се отличаваха — беше мъж, когото боговете може би умишлено бяха създали такъв, че да не се забелязва. Той се настани до левия фалшборд и кръстоса крака.

— Здравей и ти, Дървеница! Знаех си аз — мога да разчитам на теб, че ще пожалиш по-възрастните и ще ги оставиш да се греят на слънчице, докато ти се бърктиш с пръта.

— Джийн е дърт мързеливец, ето какъв е! — възкликна Дървеницата. — А и ако не карам баржата, той ще ми избие зъбите през тила.

— Джийн е най-голямата душица в Камор и ти го обиждаш с твоите обвинения — рече Локи. — Сега цяла нощ ще плаче и няма да мигне.

— И без това цяла нощ нямаше да мигна — додаде Джийн. — Щях да плача от ревматични болки и да паля свещи, за да прогоня зловредните изпарения.

— Което не означава, че кокалите ни не скърцат и денем, жестоки ми чирако. — Локи разтри коленете си. — Ние сме поне два пъти по-стари от теб, което за нашата професия си е цяло чудо.

— Дъщерите на Аза Гуила се пробваха да ме благословят като труп шест пъти тази седмица — рече Джийн. — Имаш късмет, че ние с Локи все още сме достатъчно пъргави, че да те вземаме с нас на разиграванията.

За всеки, който не ги чуваше, Локи, Джийн и Дървеницата сигурно изглеждаха като размотаващ се екипаж на наемна баржа, подкарал я да я товари на мястото, където се пресичаха Виа Камораца и река Анджевин. Дървеницата ги изтласкваше все по-близо до Подвижния пазар и те попаднаха сред гъмжило от подобни баржи, лъскави черни шлюпки и очукани плавателни съдове от всевъзможен вид. Не всички от тях успяваха да се крепят на водата или да не се изплъзват от управлението на екипажа.

— Като говорим за нашата игра — рече Локи, — доколко нашият млад въодушевен чирак разбира своето място в схемата?

— Цяла сутрин декламирам на Джийн — рече Дървеницата.

— И... изводът е?

— Знам го на пръсти! — Дървеницата налегна пръта с цялата си сила и ги вкара между две високи плаващи градини, само на педя разстояние от бордовете им. Лъхна ги аромат на жасмин и портокали, докато лодката се прошмугваше покрай стърчащите от едната градина клони. Бдителен помощник надникна над борда с тояга в ръка, за да ги прогони, ако трябва. Големите баржи сигурно караха растения за градината на някой благородник нагоре по реката.

— На пръсти го знам и няма да се издъня! Обещавам! Знам си мястото, знам сигналите и няма да се издъня!

Кало разтърсваше Локи много енергично, а изпълнението на Локи на ролята на жертвата беше виртуозно, но времето продължаваше да пъпли. Всички бяха в плен на пантомимата като фигури от твърде изобретателните адове на теринската митология — двама крадци, обречени довека да не мърдат от уличката, измъчващи жертви, които нито припадат, нито си дават парите.

— И ти ли се тревожиш като мен? — прошепна Кало.

— Не излизай от роля! — пошушна му Локи. — Можеш да се молиш и да душиш едновременно.

Вдясно от тях се разнесе пронизителен писък, който отекна по калдъръмите и стените на Квартала на Храмовете. Последваха го крясъци и дрънченето на колона от мъже в бойни доспехи — но тези звуци се отдалечаваха от началото на улицата, а не се приближаваха.

— Това май беше Дървеницата — рече Локи.

— Надявам се, че само се старае да ги разсейва — рече Кало и отпусна за малко въжето. В този миг един тъмен силует се стрелна в ивицата небе между високите стени, ограждащи уличката, и трептящата му сянка за миг падна върху тях.

— Това пък какво беше, по дяволите? — възкликна Кало.

Вдясно от тях някой пак изпищя.

Дървеницата ги докара по Виа Камораца до Подвижния пазар тъкмо навреме, точно когато оставиха грамадните вятърни камбани от елдерглас на върха на Западната стражева кула да уловят бриза от морето и да бият единайсет часът преди обед.

Подвижния пазар беше езеро със сравнително спокойна вода в самото сърце на Камор, с обиколка около половин миля, защитено от прииждащото течение на Анджевин и околните канали с поредица от каменни вълноломи. Единственото истинско течение на пазара беше дело на човека — стотици и стотици търговци плаваха бавно и предпазливо един подир друг в лодките си обратно на часовниковата стрелка и се блъскаха, за да заемат по-добра позиция до равните вълноломи, по които се тълпяха купувачи и разхождащи се граждани.

Градската стража с жълтеникавите наметала кръстосваше с елегантни черни катери, подкарвани от по дузина оковани затворници от Двореца на търпението, които използваша дълги пръти и груб език, за да поддържат няколко неравно очертани канала сред подвижния хаос на пазара. По тези канали минаваха лодките за разходка на благородниците, отрупани със стока товарни баржи и празни като тази на тримата Джентълмени копелета, които пазаруваха с очи, докато пореха морето на надеждата и алчността.

Само за няколко оттласквания с пръта те подминаха семейство продавачи на дрънкулки със зле поддържани кафяви шлюпки, търговец на подправки, подредил стоката си на триъгълна поставка в средата на недодялан кръгъл сал, който се наричаше *вертола*, и канално дърво, което се люшкаше и клатушкаше върху понтона, поддържан от надути кожени мехове и крепящ корените му. Тези корени плаваха във водата и изсмукваха пикнята и миазмите на пренаселения град. Балдахинът от шумолящи смарагдови листа разпиляваше хиляди рехави сенки върху Джентълмените копелета, докато плаваха под него, и излъчваше цитрусов аромат. За дървото (алхимичен хибрид, който раждаше и зелени, и жълти лимони) се грижеха жена на средна възраст и три малки деца, които щъкаха между клоните и хвърляха плодове, които преминаващите лодки си поръчваха.

Над лодките на Подвижния пазар се издигаше цяло поле от знамена, вимпели и развени копринени флагове, които се надпреварваха помежду си в най-крещящи цветове и символи, с които да предадат посланията си на бдителните купувачи. Имаше знамена, украсени с грубите очертания на риби или птици, или и двете; знамена, украсени с бирени халби, бутилки вино и самуни хляб, ботуши, панталони и шивашки игли с конец, плодове, кухненски прибори и дърводелски сечива и стотици други стоки и услуги. Тук-там малки рояци от лодки с флагове, на които беше изобразено пиле, или салове със знамена с обувки водеха бой отблизо — собствениците им шумно обясняваха колко тяхната стока превъзхожда останалите или си разменяха намеци за незаконния произход на децата на другия, а стражевите кораби наблюдаваха от разумно разстояние дали някой няма да започне да потъва или да тръгне на абордаж.

— Много е мъчително понякога да се преструваш на беден. — Локи се огледа мечтателно наоколо, точно както Дървеницата би зяпал, ако не внимаваше да избягва сблъсъците. Баржа, натоварена с десетки мяукащи котки в дървени клетки, плаваше подире им, окичена със синьо знаме, на което изкусно изрисувана умряла мишка кървеше с обилни алени конци от зейнала в гърлото ѝ дупка. — Има нещо в това място. Като нищо мога да убедя сам себе си. Че имам належаща нужда от фунт риба, няколко тетиви за лък, чифт стари обувки и нова лопата.

— За късмет на нашия здрав разум — отбеляза Джийн — ние се приближаваме към следващата важна точка по пътя ни към тлъстия куп пари на дон Салвара — и той посочи североизточния вълнолом на пазара, откъдето редица преуспяващи на вид крайбрежни странноприемници и кръчми отделяше пазара от Квартала на Храмовете.

— Прав си както винаги, Джийн. Алчността преди въображението. Дръж ни в пътя. — Локи въодушевено, но съвсем излишно също посочи с пръст, накъдето сочеше Джийн. — Дървеница! Вкарай ни в реката и после свий надясно. Единият от близнаците ще ни чака в „Катурнатата къща“, третата странноприемница надолу по южния бряг.

Дървеницата ги подкара на север, като с всяко потапяне на пръта все повече се напругаше, за да стигне дъното на пазарното езеро (което беше кажи-речи наполовина по-плитко от заобикалящите го канали).

Избягваха прекалено накъсаните продавачи на грейпфрути, наденички в хлебче и алхимични осветителни пръчки, а Локи и Джийн се забавляваха с любимата си игра — опитваха се да различат малките джебчий сред тълпите по вълноломите. Невниманието на хилядите деловити каморци все така изхранваше кретащия стар Създател на крадци във влажната му бърлога под Хълма на сенките близо дваисет години, откакто Локи и Джийн бяха стъпвали там.

След като се измъкнаха от пазара и навлязоха в реката, Дървеницата и Джийн безмълвно си смениха местата. Бързите води на Анджевин повече подobaваха на мускулите на Джийн, а и ръцете на Дървеницата трябваше да си починат, за да се справи със своята част от предстоящото начинание. Момчето се строполи на кърмата на мястото, където досега седеше Джийн, а Локи извади канелен лимон все едно от въздуха и му го подхвърли. Дървеницата го излапа на шест залъка заедно с изсъхналата кора, като дъвчеше жълто-червеникавото му месо ужасно гротескно с белите си, но криви зъби.

Момчето се ухили:

— Нали от тия не правят отрова за риби?

— Не — отвърна Локи. — Отова за риби правят само от онова, дето го яде Джийн.

Джийн изсумтя:

— По малко отрова за риби ти сгъстява космите на гърдите. Освен ако не си риба, де.

Джийн караше плътно покрай южния бряг на Анджевин, далеч от дълбините, където прътът не можеше да достигне дъното. Горещи, перленобели лъчи ги огряваха, когато мостовите от елдерглас се изпречваха между тяхната баржа и слънцето, което продължаваше да се издига. Реката бе широка двеста метра и напояваше въздуха с влага заедно с мириxa на риба и тиня.

На север в маранята се мержелееха спретнатите склонове на островите Алчегранте, дом на нисшата градска аристокрация. Там имаше градини с високи зидове, сложни водни скулптури и бели каменни вили, където не допускаха никой, облечен като Локи, Джийн или Дървеницата. С приближаването на слънцето към зенита огромните сенки на Петте кули се бяха изтеглили към Горния град и сега представляваха розово сияние като от витраж, което огряваше само северния край на Алчегранте.

— Господи, колко обичам това място — възкликна Локи, като барабанеше с пръсти по бедрата си. — Понякога си мисля, че целият град е бил издигнат само защото боговете обожават престъпленията. Джебчиите ограбват простолюдието, търговците ограбват будалите, Капа Барсави ограбва и крадците, и простолюдието, дребните благородници ограбват кажи-речи всички наред, а Херцог Никованте, мине се не мине, се вдига с войската си и ограбва до шушка Тал Верар или Джерем, *да не говорим* какво прави със своите благородници и със своето простолудие.

— И това ни прави крадци, които ограбват крадците — обади се Дървеницата, — които се преструват на крадци, които работят за крадеца, който ограбва другите крадци.

— Да, ние малко прецакваме хубавата картинка, нали? — Локи се замисли, като цъкаше с език. — Смятайте вършеното от нас за, хм, нещо като таен данък за благородниците, които притежават повече пари, отколкото благоразумие. Опа, пристигнахме!

Под странноприемницата „Катурнатата къща“ се ширеше добре поддържан кей с половин дузина пристани, никой, от които не беше зает в момента. Тук гладкият сив вълнолом беше висок десетина стъпки. Широки каменни стъпала се изкачваха до улицата, имаше и калдъръмена рампа за товари и коне. Кало Санца ги чакаше на ръба на кея, облечен малко по-добре от другарите си, а до него спокойно стоеше Укротен кон. Локи му махна.

— Какво ново? — провикна се той. Джийн боравеше с пръта сръчно и изящно. До кея оставаха двайсет метра, после десет, а после се приплъзнаха край него с леко пристъргване.

— Галдо прибра всичкия багаж в стаята — покоите Бушприт на първия етаж — прошепна Кало в отговор, когато се наведе към Локи и Дървеницата, за да поеме въжето.

Кало имаше тъмна кожа с цвят на ликьор и коса като мастиленочерен резен от нощта. Изпънатата кожа около тъмните му очи бе набраздена единствено от тънка мрежа от бръчици от смях (макар че всеки, който познаваше близнаците Санца, би ги нарекъл по-скоро бръчици от пакости). Невероятно остър и крив нос стърчеше пред неговата хубост като кама на стража.

След като привърза баржата за пристана, Кало подхвърли тежък железен ключ на Локи — ключ, привързан към дълъг пискюл от

сплетени червени и черни копринени нишки. В добрите странноприемници като „Катурнатата къща“ вратата на всяка отделна стая се заключваше с механичен катинар (който можеше да се махне само по хитроумен начин, известен само на собствениците), който се вадеше от ниша на вратата. Към всяка наета стая даваха избран наслуки нов катинар и съответния му ключ. Стотици такива еднакви на вид катинари се пазеха зад полирания тезгях в преддверието и странноприемницата до голяма степен можеше да гарантира, че ваденето на ключове за по-късно проникване с цел грабеж си е живо губене на време за крадците.

Освен глоба тази привилегия щеше да осигури на Локи и Джийн гарантирано уединение за бързото преобразяване, което им предстоеше.

— Чудесно! — Локи скочи на кея също тъй пъргаво, както се качи на лодката. Джийн отново подаде пръта на Дървеницата и раздруса яко баржата, когато и той скочи. — Да вървим и да доведем нашите гости от Емберлен.

Докато Локи и Джийн се изкачваха по стъпалата към „Катурнатата къща“, Кало махна на Дървеницата да му помогне за коня. Белоокото животно бе изцяло лишено от страх и лична инициатива, но заради същата тази липса на инстинкт за самосъхранение то лесно можеше да повреди баржата. След няколко минути внимателно дърпане и бутане те успяха да го наместят в средата на лодката, спокоен като статуя, която по случайност има бели дробове.

— Прекрасно създание — рече Кало. — Кръстих го Пречка. Можеш да го ползваш за маса. Или за летяща подпора.

— От Укротените животни тръпки ме побиват, да му се не види.

— Не съм несъгласен с теб — рече Кало. — Но онези с нежните крачета и лигльовците предпочитат Укротени товарни коне — точно такъв е и нашият богат търговец от Емберлен.

Изминаха още няколко минути. Кало и Дървеницата мълчаха приятелски под безмилостното слънце и приличаха на част от незабележим с нищо екипаж, който чака важен пътник да излезе от пазвата на „Катурнатата къща“. Не след дълго този пътник слезе по стълбите и се изкашля два пъти, за да привлече вниманието им.

Беше Локи, разбира се, но преобразен. Косата му беше пригладена назад с розово масло, бузите под скулите му като че бяха по-хлътнали, а очите му — полускрити зад чифт очила с рамки с черни перли, които блестяха със сребърен блясък на слънцето.

Сега беше облечен в закопчана догоре черна дреха по модата на Емберлен, почти прилепнала по тялото в раменете и гърдите и широко разкроена от кръста надолу. Два черни кожени ремъка с излъскани сребърни токи опасваха корема му. Три ефирни пласта черни копринени шалчета се подаваха от яката и се развяваха на горещия вятър. Беше обут с бродирани сиви панталони над обувки от акулова кожа с дебели токове и черни езици като панделки, които стърчаха малко нелепо, клюмнали като парникови цветя. По челото му вече избиваше пот като малки диаманти — каморското лято не беше благосклонно към нахлуването на моди от по-северни краища.

— Името ми — заговори Локи Ламора — е *Лукас Феруайт*. — Тонът бе отсечен и рязък, изчистен от естествените интонации на Локи. Той наслаяваше намека за твърд вадрански акцент върху лекото замазване на родния му каморски диалект, както барман смесва напитки. — Облечен съм с дрехи, които след няколко минути ще бъдат просмукани от пот. Достатъчно тъп съм да се разхождам из Камор, без да нося у себе си хладно оръжие. И освен това — додаде той с нотка на тежко разкаianie — съм напълно *измислен*.

— Много съжалявам да чуя това, господин Феруайт — рече Кало, — но поне сме подготвили лодката и коня ви за вашето голямо пътешествие.

Локи запристъпва предпазливо към лодката, като поклащаше хълбоци като мъж, наскоро слязъл от кораб и още несвикнал земята да не се клатушка под краката му. Гръбнакът му бе изпънат като струна, движенията му — доста превзети. Носеше маниерите на Лукас Феруайт като невидим кат дрехи.

— Помощникът ми всеки момент ще дойде — каза Локи/Феруайт, щом се качи/ха на борда на лодката. — Казва се *Грауман* и също страда от лека форма на въображаемост.

— Милостиви богове! — възкликна Кало. — Сигурно е заразно.

По калдъръмената рампа слизаше Джийн, пристъпвайки тежко под бремето на сто и дваисет фунта скърцащо конско седло — бродираните кожени дисаги бяха претъпкани със стоки и здраво

завързани. Беше облечен с бяла копринена риза, изпъната на корема и на места вече подгизнала от пот, под разкопчана черна жилетка и бяло шалче. Косата му бе разделена на път по средата и намазана с някакво гъсто черно мазило. И без това невзрачна, сега тя, приличаше на две вълнени къдели, извити над челото му като стрехи.

— Закъсняваме с разписанието, Грауман. — Локи склочи ръце зад гърба си. — Побързай и остави горкия кон да си върши работата.

Джийн стовари тежките дисаги на гърба на Укротения кон. Животното не прояви никаква видима реакция. После се наведе и закопча седлото под корема на коня. Дървеницата подаде на Кало пръта, отмота въжето на баржата от пристанищния стълб и отново потеглиха.

— Няма ли да е забавно, да му се не види — обади се Кало, — ако точно днес дон Салвара е решил да се отклони от своя малък ритуал?

— Спокойно — отвърна Локи, като за момент изостави тона на Лукас Феруайт, макар и да запази стойката му. — Той е много предан на паметта на майка си. Съвестта му е точна като воден часовник, когато става дума за спазване на обещания.

— От твоите уста в божиите уши. — Кало боравеше с пръта с ведра лекота. — А ако бъркаш, не са моите топки тези, дето ще се ощавят. Ти си тоя, дето носи десетфунтово черно филцово сако посред месец Партис.

Тръгнаха срещу течението на Анджевин, стигнаха източния край на Квартала на Храмовете отдясно и спряха под широка стъклена арка. По средата на моста, на петдесетина стъпки над водата, стоеше слаб тъмнокос мъж с външност и нос досущ като на Кало.

Щом Кало спря баржата под моста, Галдо Санца нехайно изтърва от ръцете си нахапана червена ябълка. Плодът тихо цопна във водата само на метър-два зад брат му.

— Салвара е в храма — рече Дървеницата.

— Великолепно. — Локи разпери ръце и се ухили. — Не ви ли казах, че страда от безупречна преданост към майка си?

— Толкова съм доволен, че избираш само жертви с най-висок морал — рече Кало. — Другите щяха да дават лош пример на Дървеницата.

На обществения пристан, който стърчеше на североизточния бряг на Квартала на Храмовете, точно под извисяващия се огромен нов дом на Йоно (Баща на бурите, Господар на ненаситните води), Джийн ги върза за рекордно време и поведе Пречката, който изглеждаше досущ като товарен кон на богат търговец, по кея.

Локи го последва, изкарал докрай на показ нервното достойнство на Феруайт — цялото му шегобийство беше скрито като живите въглени под кухненски огън. Дървеницата се стрелна сред тълпите, нетърпелив да застане на стражевия си пост над кръстовището, където стремежите на дон Салвара скоро щяха да бъдат подложени на жестоко изкушение. Кало забеляза как Галдо слезе от стъкления мост и нехайно го последва. Всеки от близнаците незабележимо опипваше оръжието, скрито под широката му риза.

Когато братята Санца тръгнаха редом към мястото на рандевуто до Храма на Щастливите води, Локи и Джийн вече бяха изминали цяла пряка и приближаваха от друга посока. Играта вече течеше.

За четвърти път от също толкова години Джентълмените копелета бяха набеязали един от най-влиятелните мъже в град Камор и уредили среща, която можеше да лиши дон Лоренцо Салвара от близо половината от материалните му блага. Сега оставаше донът да дойде навреме.

Дървеницата беше заел идеалната позиция, за да забележи подсиления пехотен патрул преди всички, което съответстваше на плана. Самият пехотен патрул също в известен смисъл влизаше в плана. Той означаваше, че планът се проваля.

— Отваряй си очите на четири в тази игра, Дървеница. — Локи му беше обяснил задачата няколко пъти, а след това Джийн го препитва безпощадно. — Умишлено посягаме за първи път на Салвара в най-пустата уличка в Квартала на Храмовете. Наземен съгледвач очевидно щеше да се намира на цяла миля от нас, но момче два етажа по-нагоре е друга работа.

— За какво да се оглеждам?

— За всичко, което се покаже. Херцог Никованте и Отрядът на нощното стъкло. Кралят на Седемте същини. Бабишка с каруца за тор. Ако се появят натрапници, трябва да дадеш сигнала. Може би ще успееш да залъжеш простолюдието. Ако е стражата, тогава или можем да се правим на невинни, или да си плюем на петите и да бягаме.

И ето, появиха се шестима мъже с жълтеникави наметала и добре смазано въоръжение, с тояги и мечове, зловещо дрънчащи на двойните им колани, които идваха от южна посока и се намираха само на няколко десетки крачки от Храма на Щастливите води. Пътят им минаваше точно покрай входа на тъй важната уличка. Дори и Дървеницата да предупредеше останалите навреме, за да може Кало да скрие въжето, Локи и Джийн щяха да си останат изкаляни, а близнаците (умишлено) предрешени като бандити от театъра — чак до кърпите на лицата им. Нямаше шанс да се направят на невинни — ако Дървеницата дадеше сигнал, значи трябваше да си плюят на петите.

Дървеницата мислеше бързо, както никога през живота си, а сърцето му туптеше така, че все едно в дробовете му някой прелистваше страниците на книга. Трябваше да си наложи да остане спокоен, да не губи бдителност, да търси пролука. Разбор! Трябваше да направи разбор на възможностите.

Възможностите хич ги нямаше. Дванайсетгодишен хлапак, покачен двайсет стъпки нагоре на периферията на занемарената

градина на покрива на изоставен храм, без оръжия с далечен обсег и други подходящи средства за отвличане на вниманието подръка. Дон Салвара все още оказваше почит на майчините си богове в Храма на Щастливите води. Единствените хора, които се виждаха, бяха останалите Джентълмени копелета и потният патрул, който щеше да им провали деня.

Я чакай!

Двайсет стъпки по-надолу и шест стъпки вдясно от него, до стената на рушащата се сграда, върху която клечеше, имаше купчина смет — проядени от молците брезентови чували и някакви кафяви боклуци.

Разумното беше да предупреди другите да бягат. Кало и Галдо бяха стари кучета, втели и кипели в гонениците с жълтодрешковците. Можеха да се върнат следващата седмица и да започнат играта наново. Може би. Може би прецаканият удар днес щеше да разтревожи някого и да доведе до увеличаване на пешите патрули през идните седмици. Можеше да плъзне мълвата, че Кварталът на храмовете не е чак толкова мирен и тих. Може би Капа Барсави, който и без това си имаше проблеми, щеше да се заинтересува от неразрешените размирици и също да затегне болтовете. И тогава парите на дон Салвара щяха да са все едно на проклетите луни и Джентълмените копелета никога нямаше да ги докопат.

Не, благоразумието беше изключено. Дървеницата трябваше да *победи*. Присъствието на купчината смет му предоставяше възможност за голяма и славна простотия.

И той полетя във въздуха, преди да е размислил. С разперени ръце, възник, втрънчен в жежкото пладнешко небе с пълната увереност на дванайсетте си години, че смъртта и нараняванията са неща, запазени единствено за онези, които не са Дървеницата. Докато падаше, пицеше от див възторг, за да е сигурен, че е приковал вниманието на стражата към себе си.

В последния миг от падането усети как грамадната сянка на земята приижда към него и в този миг погледът му улови тъмен силует, който пореше въздуха точно над Храма на Щастливите води. Изящен, красив силует, плътен — птица? Може би чайка? В Камор нямаше други толкова! Едри птици, нито една не хвърчеше като стрела от арбалет и...

Ударът в меката повърхност на купчината боклук шумно му изкара въздуха и запрати напред главата му. Острата брадичка отскочи от слабите му гърди; зъбите пробиха кървави дупки в езика и топъл солен вкус изпълни устата му. Той отново изпищя и изплю кръв. Небето над него се килна наляво, после надясно, сякаш светът пробваше нови странни ъгли на зрение.

Тропот на ботуши по калдъръма; скърцането и дрънченето на оръжия в ножници. Червендалесто лице на средна възраст с два подгизнали от пот мустака се изпречи между него и небето.

— Переландровите топки, момче! — Стражът изглеждаше колкото разтревожен, толкова и смутен. — Имаш късмет, че падна точно тук!

Откъм жълтодрешковския отряд, скупчен зад първия мъж, се разнесе въодушевено утвърдително мърморене; Дървеницата подушваше потта им и маслото, с което бяха смазани ножниците, а също и миризмата на купчината, поела падането му. Когато скочиш в някоя случайна кафява купчина в Камор, си знаеш, че няма да ухае на розова вода. Дървеницата тръсна глава, за да пропъди белите искри, които танцуваха пред очите му, и размърда крака, за да се увери, че могат да му служат. Явно нямаше счупено, слава на боговете. Когато всичко това свърши, щеше да преоцени своята увереност, че е безсмъртен.

— Сержант — прощушна той и кръвта отново шурна по устните му (по дяволите, езикът му изгаряше от болка!). — Сержант...

— Да? — сержантът се блещеше насреща му. — Можеш ли да движиш ръцете и краката си, момче? Какво чувстваш?

Дървеницата протегна ръце нагоре — трепереха, и това не беше изцяло преструвка — и се вкопчи в униформата на сержанта, уж за подкрепа.

— Сержант — повтори той след малко. — Кесията ви е много по-лека, отколкото е нужно. Снощи пак ли сме били по курви, а?

И той размаха кожената кесийка под черния мустак на сержанта, а крадливата част на душата му (която, да си кажем честно, беше по-голямата ѝ част) засия при гледката на пълното озадачаване, разцъфнало в погледа на мъжа. Само за миг Дървеницата забрави болката от недотам удачното си приземяване върху купчината смет.

После и другата му ръка се стрелна нагоре, сякаш по магия, и Номерът на сирака фрасна сержанта между очите.

„Номерът на сирака“, или „малкият червен пазител“ представляваше тежка торба, подобна на миниатюрна палка, скрита в дрехите (но никога до гола кожа). По традиция тя беше натъпкана с отпадъци от десетина от най-популярните видове люти чушки в Камор и разни гадни боклуци от няколко дюкяна на черни алхимици. Не вършеше работа срещу истинска заплаха, но беше точно каквото трябва в битката с някой друг уличен хлапак. Или за онези възрастни с палавите ръчички.

Или за незащитено лице на една плунка разстояние.

Дървеницата вече се претъркаляше наляво и се изплъзна на педя от ръждивочервения прах, който пръсна от торбата му. Сержантът нямаше той късмет — ударът бе силен и напълни носа, устата и очите му с адската смес. Той се закашля с потресаващо гръмка мокра кашлица и падна възник, като дращеше бузите си. Дървеницата беше скочил на крака с пъргавата гъвкавост на своята младост. Дори и езикът, който го болеше ужасно, бе временно забравен заради всепоглъщащата нужда да търти да бяга.

Сега определено бе привлякъл изцяло вниманието на стражата към себе си. Те крещяха и търчаха подире му, малките му ходила тропаха по калдъръма, той вдишваше влажния въздух на големи парещи глътки. Беше си свършил работата, за да опази жива играта. Сега тя можеше да продължи и без него, докато кара полицията на Херцога да упражнява своята бдителност.

Един страж с особено бърза мисъл пхна в устата си свирка и засвири с нея на пресекулки, докато тичаше — три кратки изсвирвания, пауза, още три. „Тревога.“ Мамка му! Това щеше да докара половината градски жълтодрешковци в галоп с извадени оръжия. Щеше да докара арбалети. Изведнъж стана въпрос на живот и смърт. Дървеницата да се измъкне от тичащия по петите му отряд, преди други отряди да качат съгледвачи по покривите. Надеждите му за весела гонитба бяха попарени — разполагаше с може би минута и половина, за да стигне до някоя от обичайните си бърлоги и да се шмугне в нея.

Изведнъж езикът страшно го заболя.

Дон Лоренцо Салвара излезе от портика на храма в ослепителната влага на каморското пладнe, без да подозира, че в квартала един малък крадец се учи да не *прекалява с хитрина*. Трелите на стражевите свирки почти не се чуваха. Салвара присви очи и огледа любопитно далечната фигура на един самотен градски страж, която се препъваше в калдъръма и понякога се блъскаше в стените, стиснал главата си, като че се страхуваше, че тя ще се откъсне от врата му и ще полети в небето.

— Можете ли да повярвате, господарю? — Конте беше довел конете от малката, небиеща на очи конюшня на храма. — Пиян като бебе, цапуркащо в буре бира, баш по пладнe! Тия новите жезлоносци са шибана сбирщина от мекушавци! — Конте беше мъж на средна възраст, сбръчкан от слънцето, с талия на професионален танцър и ръце на професионален гребец. На каква служба е при младия дон си личеше и без да го поглеждаш — по двата дълги до коленете кинжала, увиснали на кръстосаните кожени колани.

— Никак не ги бива според старите ти изисквания, а? — Донът от своя страна беше хубав млад мъж с класическа каморска кръв, чернокос и с кожа като потъмнял мед. Лицето му беше пълно, с меки извивки, въпреки че тялото му беше стройно, и само очите му намекваха, че не е любезен млад студент от колегиума, предрешен като благородник. Зад модните му очила без рамка очите му приличаха на очи на нетърпелив стрелец, жаден за мишени. Конте изсумтя.

— По мое време поне знаехме, че къркането е хоби, с което се занимаваш при закрити врати. — Конте подаде на доня юздите на ездитното му животно — стройна сива кобила, малко по-голяма от пони, добре обучена, но със сигурност не Укротена. Много подходяща за кратки разходки из този град, все още по-благоразположен към лодките (или акробатите, както често се оплакваше доня Салвара), отколкото към конете. Залитащият страж изчезна зад един далечен ъгъл, горе-долу по посоката на настоящите сигнали. Тъй като те като че не се приближаваха, Салвара преодоля вътрешната си борба и изведе коня на улицата.

И тук втората любопитна случка за деня се разкри пред техния взор в целия си блясък. Щом донът и лакеят му се обърнаха надясно, пред тях се откри гледката на оградената с високи стени уличка покрай Храма на Щастливите води и в тази уличка двама облечени в хубави дрехи мъже явно се бореха за живота си с двойка главорези.

Салвара замръзна на място и се взря в тях с почуда — маскирани убийци в Квартала на Храмовете? Маскирани убийци душат мъж, облечен изцяло в черно, по тежкия, мъчен, зловещо негоден начин на вадраните? Милостиви да са Дванайсетте! Укротен товарен кон стоеше наблизо и гледаше безучастно.

След няколко пропилиени в стъписване мига донът пусна юздите и се втурна към входа на улицата. Нямаше нужда да поглежда, за да знае, че Конте го следва на крачка зад него с извадени кинжали.

— Вие! — Гласът на дона бе доста уверен, макар и силно развълнуван. — Пуснете тези мъже и се махайте!

По-близкият разбойник се извърна рязко. Тъмните му очи се разшириха над импровизираната маска, щом видя дона и Конте да се приближават. Убиецът извъртя жертвата си с почервено лице така, че тялото на мъжа застана между него и натрапниците.

— Няма нужда да се забърквате в тази работа, господарю — рече той. — Просто малко недоразумение. Частно дело.

— Може би трябва да го уредите на не толкова публично място.

Разбойникът си докара наистина раздражено изражение.

— Какво, да не би Херцогът да ви е подарил тази улица и тя да е ваша собственост? Още една крачка, и ще строша врата на това окаяно копеле!

— Хайде, де! — дон Салвара многозначително хвана дръжката на рапирата си. — Ние с моя лакей сме завардили единствения изход на тази улица. Сигурен съм, че ще сте все така доволни, че сте убили този мъж, и когато получите три стъпки стомана в гърлото.

Първият разбойник не отпусна хватката си върху примките, придържащи неговата почти загубила сваят жертва, но заотстъпва предпазливо към слепия край на улицата, влачейки тромаво облечения в черно мъж. Другият се дръпна от проснатото тяло на мъжа, когото риташе безмилостно. Двамата се спогледаха многозначително.

Без дума повече първият разбойник запокити жертвата си към Конте и дона. Докато зловещият мъж в черно се задъхваше и се

мъчеше да се вкопчи в спасителите си, двамата маскирани убийци хукнаха към стената в дъното на улицата. Конте прескочи стенения и треперещ вадран и се втурна след тях, но нападателите бяха пъргави, а и хитри. От стената висеше тънко, едва видимо въже, с възли на равни разстояния. Дватама злодеи се изкатериха по него и прескочиха стената. Конте и кинжалите му закъснях с две секунди. Другият край на въжето с окачената на него тежест прехвърча над стената и тупна в спечената кал в краката му.

— Шибани мързеливи негодници! — Лакеят на дона сръчно прибра кинжалите обратно в ножниците и се наведе над безчувственото набито тяло, проснато в уличната кал. Злокобните бели очи на Укротения товарен кон като че го проследиха как притиска пръсти към врата на дебелия, за да напипа пулса му. — Стражите се клатушкат пияни посред бял ден, а виж какво става в проклетия Квартал на храмовете, докато те се подмотват...

— Слава на Същините — изхъхри облеченият в черно, щом отмота въжето от врата си и го захвърли на земята. Дон Салвара забеляза, че дрехите му са много хубави, въпреки че бяха оплескани с кал и неразумно тежки — с отлична кройка, ушити по мярка и украсени със скъпо изящество, не с крещяща показност. — Слава на Солените, слава на Сладките, Слава на Ръцете под водата, тези копелета ни нападнаха посред това място на сила, където ручейте ви докараха, за да ни помогнете!

Теринският на мъжа беше изряден, макар и с тежък акцент, а гласът му — дрезгав, което не беше за учудване. Той заразтрива ожуленото си гърло, примига и заопипва в калта наоколо със свободната си ръка, като че търсеше нещо.

— Убеден съм, че и сега мога да ви помогна — отвърна дон Салвара на своя най-добър вадрански, който беше също толкова изряден и със също толкова тежък акцент като теринския на непознатия. Той вдигна от земята чифт обрамчени с перли очила (като забеляза тяхната лека и здрава конструкция — много скъп чифт с прекрасна изработка), обърса ги в ръкава на червената си дреха със свободна кройка и ги подаде на мъжа.

— И говорите вадрански. — Чужденецът заговори на своя език, безупречно според слуха на Салвара. Мъжът в черни дрехи нагласи

очилата на носа си, примига и огледа своя спасител. — Цяло чудо, повече, отколкото имам право да се моля! О! Грауман!

Облеченият в черно вадран се изправи несигурно на крака и се заклатушка към спътника си. Конте бе успял да преобърне едрия чужденец в калта. Сега той лежеше по гръб, а грамадният му, оцапан гръден кош равномерно се вдигаше и спадаше.

— Очевидно е жив. — Конте плъзна ръце по ребрата и корема на клетника. — Според мен няма нищо счупено и разкъсано, макар че сигурно седмици наред ще е син-зелен от побоя. Първо зелен като езерна вода, после черен като нощта — или аз не мога да различа лайно от сладкиш с яйчен крем!

Стройният, добре облечен вадран изпусна продължителна облекчена въздишка.

— Сладкиш с яйчен крем. Наистина. Същините са твърде щедри. Грауман е мой помощник, секретар и прилежна десница. Уви, не борава умело с оръжие, но пък и аз самият съм оцетен в това отношение. — Сега чужденецът говореше на терински. Той се обърна и погледна дон Салвара с разширени очи. — И също така проявявам неуважение към вас, защото сигурно сте един от доновете на Камор. — Той се поклони ниско, по-ниско, отколкото етикетът изискваше пристигнал чужденец да поздрави свой равен от Светлото херцогство Камор; едва не си удари брадичката в земята. — Аз съм Лукас Феруайт, слуга на Дома на Бел Остер от кантон Емберлен и Кралството на Седемте същини. Изцяло съм на вашите услуги и съм ви неизказано благодарен за онова, което направихте днес за мен.

— Аз съм Лоренцо дон Салвара, а това е лакеят ми Конте, и ние сме тези, които са изцяло на вашите услуги, безспорно. — Донът се поклони точно под нужния ъгъл, протегнал напред десница, подканяща за ръкостискане. — Аз в известен смисъл отговарям за гостоприемството на Камор, а онова, което ви сполетя, не е проява на гостоприемство. За мен бе въпрос на чест да ви се притека на помощ.

Феруайт стисна протегнатата ръка на доната точно над китката и я разтърси, а донът хвана неговата ръка по същия начин. Ръкостискането на чужденеца бе слабо, но донът бе склонен милостиво да го припише на това, че без малко щяха да го удушат. После Феруайт се наведе, докато челото му докосна леко дланта на доната, и приключиха с жестовете на любезност.

— Позволете да не се съглася. Тук имате верен слуга, доста умел, както изглежда. Можехте да защитите честта си, като го пратите да ни помогне, ала вие се притекохте лично, готов за бой. От мястото, където се намирах, изглеждаше така, сякаш той се втурна подир вас. Уверявам ви, гледната ми точка към ставащото бе неудобна, ала отлична.

Донът размаха ръка, все едно искаше да пропъди думите от въздуха.

— Съжалявам, че се измъкнах, мастер Феруайт. Няма да мога да ви въздам истинска справедливост. Камор ви се извинява и заради това.

Феруайт коленичи до Грауман и отметна потната черна коса на здравеняка от лицето му.

— Справедливост? Имам късмет, че останах жив! Благословен съм, че стигнах тук благополучно и с ваша помощ останах жив, за да продължа мисията си, и това е достатъчно справедливо. — Стройният мъж отново вдигна поглед към Салвара. — Вие не сте ли дон Салвара, собственик на лозята Накоца? Не е ли вашата съпруга доня София, прочутата ботаничка алхимичка?

— Имам тази чест и това удоволствие — отвърна донът. — А вие не служите ли на онзи Дом на Бел Остер? Не се ли занимавате с...

— Да, о, да, точно на *този* Дом на Бел Остер служа. Занимавам се с продажбите и превоза на веществото, за което си мислите. Любопитно, много любопитно. Същините си играят с мен. Ръцете под водата сигурно са пожелали да умра от почуда. Това, че вие спасихте живота ми тук, че говорите вадрански, че имаме общи делови интереси... Същинско чудо!

— Да, и аз го намирам за необикновено, но никак не съм недоволен. — Дон Салвара огледа замислено улицата. — Майка ми беше вадранка, ето защо говоря езика въодушевено, макар и слабо. Проследиха ли ви дотук? Въжето на зида издава подготовка, а Кварталът на храмовете... обикновено той е безопасен като читалнята на Херцога!

— Пристигнахме тази сутрин — отвърна Феруайт — и след като си наехме стаи в странноприемница „Катурнатата къща“, знаете я несъмнено, дойдохме право тук, за да се отблагодарим и поднесем дарове за благополучното ни пристигане от Емберлен. Не видях откъде дойдоха тези мъже. — Феруайт се замисли. — Макар че съм убеден, че

един от тях метна това въже на стената, след като събори Грауман. Бяха предпазливи, но не ни причакваха в засада.

Салвара изпуктя и насочи вниманието си към безизразния поглед на Укротения кон.

— Любопитно. Винаги ли водите коне и стока в храма, когато поднасяте даровете си? Ако тези дисаги са толкова пълни, колкото изглеждат, разбирам защо са се изкушили разбойниците.

— Обикновено държим тези неща под ключ в странноприемницата. — Феруайт потупа приятелски Грауман два пъти по рамото и отново се изправи. — Но що се отнася до този товар и тази мисия, боя се, че се налага през цялото време да го нося със себе си. И се боя, че това ни е направило изкусителна мишена. Истински ребус. — Феруайт се почеса бавно по брадичката. — Вече съм ви длъжник, дон Лоренцо, и се колебая да ви поискам помощ още веднъж. Ала това е свързано с възложената ми мисия за времето, което ще прекарам в Камор. Вие сте дон — познавате ли дон на име Якобо?

Очите на дон Салвара се впериха във Феруайт, единият ъгъл на устата му едва забележимо се извърна надолу.

— Да — каза той и не додаде нищо. Мълчанието се проточи.

— Този дон Якобо... Разправят, че бил богат човек. Изключително богат дори за дон.

— Това е... вярно.

— Разправят, че бил авантюрист. Дори дързък. Че има... как се казва... има око за странните възможности. Че е склонен към рискове.

— Характерът му може да се опише и така, може би.

Феруайт облиза устните си.

— Дон Лоренцо... Важно е... Ако това е вярно, бихте ли, възможно ли ви е със своето положение на каморски благородник да ми помогнете да си уредя среща с дон Якобо? Срам ме е да ви моля, но още повече бих се срамувал да се отрека от мисията си за Дома на Бел Остер.

Дон Салвара се усмихна без ни най-малък намек за веселие и извърна глава, уж за да огледа Грауман, който лежеше кротко в калта. Конте стоеше до него, втрепенчил разширени очи в доната.

— Мастер Феруайт — рече най-сетне донът, — вие не знаете ли, че Палери Якобо е може би най-големият ми жив враг? Че ние двамата

два пъти сме водили битка до кръв и само по лична заповед на дон Никованте не сме уредили спора си завинаги?

— О — възкликна Феруайт с тона и изражението на човек, току-що изтървал факла в бъчва масло. — Колко неловко. Колко глупаво от моя страна. На няколко пъти съм идвал в Камор по работа, но не... Обидих ви. Поисках прекалено много.

— Надали. — Тонът на Салвара отново стана топъл. Той забарабани с пръсти по дръжката на рапирата си. — Но вие сте тук по поръчение на Дома на Бел Остер. Карате товар, който държите да ви е пред очите. Явно имате план, свързан по някакъв начин с дон Якобо, ала... ви е нужно да се домогнете до официална аудиенция с него. Затова да се изясним — той не знае, че вие сте тук, нито че възнамерявате да го издирите, нали?

— Аз... тоест... боя се да говоря твърде много за делото си...

— Ала вашето дело тук е ясно — отвърна дон Салвара, определено развеселен. — А и не повторихте ли няколко пъти, че сте ми задължен, мастер Феруайт? Въпреки моите уверения в обратното не отклонихте ли тези уверения? Сега оттегляте ли обещанието си, че сте ми задължен?

— Аз... С най-добрите намерения на света, господарю... Проклятие. — Феруайт потрепери. — Срам ме е, дон Лоренцо. Или трябва да се отрека от задължението си към мъжа, спасил живота ми, или от обещанието си пред Дома на Бел Остер да си мълча за делото му.

— Не сте длъжен да се отричате от нищо — рече донът — а и може би аз мога да ви помогна пряко за осъществяването на делото на господаря ви. Не разбирате ли? Ако дон Якобо не подозира за присъствието ви тук, какво задължение имате вие към него? Явно сте дошли тук по работа. План, замисъл, някакво предложение. Тук сте, за да *започнете* нещо, иначе вече да сте уредили връзките си. Не се ядосвайте на себе си — всичко това е чисто и просто логика. Не е ли вярно?!

Феруайт сведе поглед и кимна неохотно.

— Ето! Макар и да не съм толкова богат, колкото дон Якобо, аз съм човек състоятелен; а и нашите професии взаимно се допълват, нали? Посетете ме утре на моята баржа на Подвижния пир. Направете предложение на *мен* — ще го обсъдим внимателно. — В очите на дон

Салвара проблесна коварна искрица, видима въпреки яркото слънчево сияние. — Тъй като сте ми задължен, издължете ми се само като се съгласите да дойдете. А после, свободни от всякакви задължения, да обсъдим делото за наша взаимна изгода. Не виждате ли, че проявявам подчертан интерес да отнема всяка предлагана от вас възможност от Якобо, та дори и той никога да не научи? *Особено* ако никога не научи, така че да няма нужда да ви се сърди? И не съм ли достатъчно дързък за вашия вкус? Кълна се, лицето ви се издължава като по магия. Какво има?

— Не е заради вас, дон Лоренцо. Просто Ръцете под водата изведнъж отново проявиха нечувана щедрост. Ние имаме една поговорка — незаслуженият късмет винаги крие примка.

— Не се тревожете, мастер Феруайт. Ако наистина искате да обсъдим дело, не се съмнявайте, че по пътя ще ни чакат достатъчно упорит труд и страшни беди. Значи договорихме ли се? Ще обядвате ли утре с мен, ще дойдете ли на Подвижния пир, за да обсъдим вашето предложение?

Феруайт преглътна, погледна дон Салвара в очите и кимна уверено.

— Вашето предложение е много разумно. И може би това е голяма възможност и за двама ни. Ще приема вашето гостоприемство и ще ви разкажа всичко. Утре, както казахте. Вече нямам търпение.

— За мен бе удоволствие да се запозная с вас, мастер Феруайт. — Дон Салвара се наведе към чужденеца. — Може ли да ви помогнем да вдигнете приятеля си от калта и да ви придружим до вашата странноприемница, за да сме сигурни, че няма да срещнете повече затруднения?

— Вашата компания ще ми е изключително приятна, стига да изчакате и да се погрижите за клетия Грауман и за нашия товар, докато аз поднеса даровете си в храма. — Локи извади една малка кожена кесия от натрупаните на гърба на коня стоки и пакети. — Даровете ще са по-големи, отколкото възнамерявах. Но господарите ми разбират, че в нашето занятие благодарствените молитви са неизбежен разход.

Връщането към „Катурнатата къща“ беше бавно, а Джийн прекрасно разиграваше нещастие, умора и смут. Ако и гледката на двама оплескани с кал, прекалено дебело облечени чужденци и три коня, придружени от дон, да се бе сторила необичайна някому, те си държаха езиците зад зъбите и ги оглеждаха зад гърба на дон Салвара. По пътя подминаха Кало, който сега се разхождаше в простото облекло на работник. Той им даде бързи и незабележими сигнали с ръце. Дървеницата го нямаше никакъв, той щеше да заеме позиция на едно от предварително определените за срещи места. И да се моли.

— Лукас! Не може да бъде! Та това е Лукас Феруайт!

Щом Кало изчезна сред тълпата, Галдо се появи също толкова неочаквано, облечен в ярки коприни и памук като преуспял каморски търговец. Само пищната му връхна дреха струваше вероятно колкото баржата, с която Джентълмените копелета бяха доплавали същата сутрин по реката. Нищо в него не напомняше на дона и лакея му за главорезите от уличката — без маска и с пригладена назад коса под малка кръгла шапка Галдо бе самото олицетворение на материалната и финансова порядъчност. Въртеше лакирано бастунче и вървеше към странната компания на дон Лоренцо, усмихнат до уши.

— Гледай ти, Еванте! — Локи в ролята на Феруайт спря, разигравайки почуда, после протегна ръка и новодошлият енергично я разтърси. — Каква... каква приятна изненада!

— Тъй то, Лукас, тъй то, ама... какво ти се е случило, по дяволите? И на теб, Грауман? Изглеждате така, сякаш току-що сте изгубили битка!

— То си е така. — Локи наведе глава и разтърка очи. — Еванте, това беше една много странна сутрин. Ние с Грау сега нямаше и да сме живи, ако не беше нашият необикновен придружител. — Локи придърпа Галдо и посочи дона. — Милорд Салвара, позволете да ви представя Еванте Ескарри, адвокат на вашия квартал Рациона. Еванте, това е дон Лоренцо Салвара. Собственик на лозята Накоца, ако все още следиш тези имоти.

— О, дванайсет богове! — Галдо свали шапка и се поклони ниско. — Дон! Би трябвало веднага да ви позная, господарю. Хиляди извинения. Еванте Ескари, изцяло на вашите услуги.

— За мен е удоволствие, мастер Ескари. — Дон Салвара се поклони както подобава, но не церемониално, после стисна ръката на новодошлия и с това му даде позволение да си спести излишните поклони и приказки не по същество. — Значи познавате мастер Феруайт?

— Ние с Лукас се знаем отдавна, господарю. — Без да обръща гръб на дон Салвара, той припряно изтръска малко засъхнала кал от раменете на черната дреха на Локи. — Аз работя главно за Мераджио и издавам митнически документи и разрешения на приятелите ни на север. Лукас е един от най-добрите и най-умни служители на Бел Остер.

— Надали. — Локи се прокашля и се усмихна срамежливо. — Еванте се занимава с всички интересни закони и разпоредби на вашето херцогство и ги превежда на прост терински. В няколко предишни начинания той беше моето спасение. Явно имам заложи да попадам в примки в Камор, както и дарбата да намирам добри каморци да ме измъкват от тях.

— Малцина клиенти биха описали с такива щедри думи моите дела. Но каква е тази кал и тези синини? Спомена нещо за бой?

— Да. Във вашия град има много, хм, предприемчиви крадци. Дон Салвара и неговият лакей прогониха двама от тях. Боя се, че на двамата с Грауман лошо ни се пишеше.

Галдо отиде при Джийн и го потупа приятелски по рамото. Гримасата на Джийн бе цял фантастичен театър.

— О, дванайсет богове! Моите благодарности, господарю Салвара. Вие бихте нарекли Лукас човек от добра реколта, макар че не е достатъчно умен да съблече тези глупави зимни вълнени дрехи. Дълбоко съм ви задължен за стореното от вас и...

— Едва ли, господине, едва ли. — Дон Салвара протегна разтворена длан, а с другата бръкна зад колана с меч. — Направих онова, което изисква положението ми, нищо повече. А и този следобед вече ме засипаха с уверения, че са ми задължени.

Дон Лоренцо и „мастер Ескари“ си размениха още няколко любезности. Галдо всъщност позволи да го разкарат с възможно най-

учтивата форма на „Благодаря, но сега се пръждосвай“.

— Е — каза той най-сетне. — Изненадата беше чудесна, но се боя, че ме чака клиент, а вие с Лукас, господарю Салвара, явно си имате работа, в която не бива да се меся. С ваше позволение...

— Разбира се, разбира се. За мен беше удоволствие, мастер Ескари.

— Удоволствието бе изцяло мое, господарю. Лукас, ако случайно имаш свободно време, знаеш къде да ме намериш. А ако скромните ми умения могат да са ти от помощ в начинанията ти, знаеш, че веднага ще се притека...

— Разбира се, Еванте. — Локи стисна десницата на Галдо с две ръце и я разтърси въодушевено. — Подозирам, че ще имаме нужда от теб по-скоро рано, отколкото късно. — Той докосна с пръст носа си. Галдо кимна. Последва размяна на поклони, ръкостискания и други любезности на раздяла. Когато Галдо се отдалечи забързано, той беше успял да даде няколко ръчни сигнала, докато уж си нагласяше шапката.

„Нищо не знам за Дървеницата. Отивам да поогледам.“ Дон Салвара го изпроводи със замислен поглед и се обърна отново към Локи. Компанията продължи към „Катурнатата къща“. Поприказваха си. На Локи в ролята на Феруайт не му беше трудно да разиграе как радостта от срещата с Ескари отминава; скоро той излъчваше много истинско униние, което твърдеше, че се дължало на неутихващото главоболие от опита за удушаване. Дон Салвара и Конте оставиха двамата Джентълмени копелета пред цитрусовите градини на странноприемницата откъм улицата със съвета тази нощ да се наспят хубаво и да оставят всички грижи за утрешния ден.

Щом Локи и Джийн се намериха в безопасност, насаме в своите покои (дисагите с „драгоценни“ стоки бяха метнати на гърба на Джийн), те захвърлиха калните дрехи и се предрешиха наново, за да побързат към местата за срещи и да чакат вест от Дървеницата, ако дойде.

Този път никой не забеляза бързия черен силует, който безмълвно прелиташе от един покрив на друг по дириите им.

Угасваща Измамна светлина. Вятърът на Палача и мъглата от блатната вода караха дрехите да полепват по кожата и бързо съсирваха тютюневия пушек около Кало и Галдо, загръщаха ги в сивкава катаракта. Близнаците седяха закачулени и потни до заключената врата на една прокопсала зложна къща в северния край на квартала Старата цитадела. Зложната къща беше със спуснати кепенци и залостена за вечерта — семейството на собственика явно пиеше и се веселеше два етажа над тях.

— Добър първи досег — отбеляза Кало.

— Да, нали?

— Най-добрият досега. Трудно се изработват всички тия маски, нали ние сме красавците.

— Признавам, не подозирах, че това усложнение засяга и теб.

— Стига де, недей да се съдиш толкова строго, физически ти си ми равен. Липсва ти моята начетеност. И безразсъдното ми безстрашие. И дарбата ми да омайвам жените.

— Ако имаш предвид лекотата, с която хвърляш монети, когато тръгнеш по курветини, си прав. Ти си цял благотворителен бал за каморските курви, да знаеш.

— Ето това наистина беше грубо — рече Кало.

— Прав си. — Близнаците продължиха да пушат в мълчание. — Съжалявам. Тази вечер намирисва на нещо гнило. Заради онова копеленце стомахът ми се е вързал на топка. Видял си...

— Допълнителни пеши патрули. Да. Възбудени. Чух свирките. Много ми е интересно каква я е свършил и защо я е свършил.

— Трябва да си е имал причини. Ако наистина първият досег е минал добре, това го дължим на него. Надявам се той да е достатъчно читав, че да го пребием от бой до напикаване.

Блуждаещи силуети бързаха в мъждиво осветената мъгла. На острова на Старата цитадела имаше много малко елдерглас и гаснещото сияние идваше главно отдалеч. От южна посока се разнесе тропот на конски копита по калдъръма — все повече се усилваше.

В този миг Локи несъмнено се спотайваше близо до Двореца на търпението, оглеждаше патрула, който кръстосваше напред-назад по Черния мост и проверяваше дали не водят познати дребосъци пленници. Или не носят познати дребосъци трупчета. Джийн щеше да чака на друго място за среща, да крачи насам-натам и да пука със ставите на ръцете си. Дървеницата никога не би се върнал направо при Храма на Переландро, нито пък щеше да припари до „Катурнатата къща“. По-големите Джентълмени копелета щяха да бдят за него в града, сред парата.

Дървени колела тракаха, изцвили ядосан кон. Трополенето на каруца секна със скърцане на няма и двайсет стъпки от братята Санца, затулени от мъглата.

— Авендандо? — произнесе силен, ала неуверен глас. Кало и Галдо мигом скочиха на крака. „Авендандо“ беше личният им сигнал за разпознаване при незапланувани срещи.

— Тук съм! — извика Кало, захвърли тънката си цигара и забрави да я настъпи. Един мъж изникна от мъглата, плешив и брадат, с тежки ръце на работещ занаятчия и закръгленото благоутробие на умерено преуспелите.

— Не го знам това точно как става — рече мъжът, — ама ако някой от бас е Авендандо, казаха ми, че ще получа десет солона, за да докарам ето тази бъчвичка до тази, въ, порта — и той посочи с палец каруцата през рамо.

— Бъчвичка. Наистина. — Галдо бръкна в кесията, сърцето му биеше учестено. — И какво има в тая... бъчвичка?

— Не е вино — отвърна непознатият. — И момчето не беше много любезно. Но обеща десет сребърника!

— Разбира се. — Галдо ги преброи бързо, като плясваше блестящите сребърни дискове върху разтворената длан на мъжа. — Десет за бъчвичката. И още един, за да забравиш всичко това, ммм?

— Дявол да ме вземе, като че са ми изтрили паметта — не мога да си спомня за какво ми плащаш!

— Добър човек. — Галдо отново пхна кесията под наметалото си и се притече на помощ на Кало, който се беше покачил на каруцата и се бе навел над средно голямо дървено буре. Корковата тапа, с каквито обикновено запушваха буретата, я нямаше — беше оставила малка черна дупчица. Кало драсна рязко по бъчвичката три пъти —

отговориха му с три леки похлопвания. Ухилени до уши, близнаците Санца разтовариха бурето от каруцата и кимнаха за сбогом на кочияша. Мъжът се качи на капрата и не след дълго се стопи в нощта, като си подсвиркуваше, а в джоба му дрънчаха монети на стойност повече от двайсет пъти йената на празното буре.

— Е — рече Кало, щом изтъркаляха бъчвичката под стрехата на входа. — Това вино комай е още младо и непрекипяло за декантиране.

— Да го сложим в избата да поотлежи петдесет-шейсет години?

— Мислех, че можем просто да го излеем в реката.

— Така ли? — Галдо забарабани с пръсти по бурето. — Че какво е направила реката, та да заслужава такова нещо?

От вътрешността на бъчвата се чу поредица от шумове, които смътно напомняха негодувание. Кало и Галдо се наведоха заедно над дупчицата.

— Виж сега, Дървеница — рече Кало, — сигурен съм, че можеш да ни дадеш идеално обяснение защо ти си вътре и защо ние сме навън и се поболяваме от тревога за теб.

— Обяснението е направо великолепно. — Гласът на Дървеницата беше дрезгав и кънтеше приглушено. — Страшно ще ви хареса. Но първо ми разкажете как мина играта.

— Просто прелест! — възкликна Галдо.

— Най-много три седмици, и този дон ще е наш до последния комплект копринени гащички на жена му — додаде Кало.

Момчето изпъшка с явно облекчение.

— Чудесно. Ами, тъъ, това, което стана, беше, че се появи тайфа жълтодрешковци и се бяха запътили право към вас. Онова, което направих, здравата ги вбеси и затова изтичах до един мой познат бъчвар в Старата цитадела. Той върти алыш-вериш с някои винарни нагоре по реката и има цял двор бъчви, които така си седят. Ами, аз един вид се самопоканих, скочих в една бъчва и му казах, че ако мога да остана там и после той ме докара тук, след като грейне Измамната светлина, от това ще изкара осем солоната.

— Осем? — Кало се почеса по брадата. — Копелето нагло поиска десет и получи единайсет!

— Не, няма нищо — прокашля се Дървеницата. — Стана ми скучно да вися в този двор с бъчви и затова му свих кесията. Вътре

имаше медни монети на стойност към два солона. Така че ви ги връщам.

— Тъкмо щях да ти посъчувствам за това, че си лежал половин ден в бъчва — рече Галдо. — Много тъпо от моя страна.

— О, стига де! — Тонът на Дървеницата звучеше наистина обидено. — Той си мислеше през цялото време, че съм в бурето, защо да ме подозира? А вие му дадохте цял куп пари, така че защо да подозира вас? Идеално е! Локи ще го оцени.

— Дървеница — каза Кало. — Локи е наш брат и обичта ни към него не знае граници. Но четирите най-фатални думи на терински са „Локи ще го оцени“.

— Могат да им съперничат само думите „Локи ме научи на нов номер“ — додаде Галдо.

— Единственият, който се измъква безнаказано от игрите на Локи Ламора...

— ... е Локи...

— ... защото според нас боговете го пазят за една наистина грандиозна смърт. Нещо с ножове, нажежени железа...

— ... и петдесет хиляди ликуващи зрители.

Братята се прокашляха в унисон.

— Е — рече най-сетне Дървеницата. — Аз успях и ми се размина. Сега можем ли да се прибираме вкъщи?

— Вкъщи — рече Кало. — Разбира се. Локи и Джийн ще ревнат като баби, като те видят, че си жив, така че да не ги караме да чакат.

— Няма нужда да излизаш — краката ти сигурно са се схванали — рече Галдо.

— Вярно! — изписука Дървеницата. — Но няма нужда вие двамата да ме носите чак дотам...

— Никога през целия си живот не си бил по-прав за нещо, Дървеница! — Галдо зае позиция от едната страна на бурето и кимна на Кало. Като подсвиркваха в хармония, братята затъркаляха бурето по калдъръма към Квартала на Храмовете, не задължително по най-бързия и по най-гладкия маршрут.

ИНТЕРЛЮДИЯ: ЛОКИ ОБЯСНЯВА

— Стана случайно — проговори най-сетне Локи. — И двете станаха случайно.

— Моля? Сигурно не съм те чул. — Очите на Отец Окови се присвиха в слабото червеникаво сияние на мъничката глинена лампа на Локи. — Бих се заклеял, че току-що каза „Метни ме през парапета, аз съм едно диване, дето за нищо не става и съм готов да умра начаса“.

Окови бе преместил беседата им на покрива на храма, където се бяха настанили удобно под високи парапети, по които трябваше да се увиват декоративни растения. Отдавна изгубените висящи градини на Дома на Переландро бяха малка, но важна част от саможертвената трагедия на Безокия жрец, още една частица от декора, която да предизвиква съчувствие, измерено в монети.

Облаците се кълбяха в небето и бледо отразяваха пъстроцветните сияния на нощен Камор, затулили луните и звездите. Вятърът на палача бе само влажен полъх, който разбутваше тинестия въздух около Окови и Локи, докато момчето се мъчеше да се изясни.

— Не! Не, исках да им навредя. Но само това. Да им навредя. Не знаех... Не знаех, че ще им се случи това.

— Е... това почти мога да го повярвам. — Окови почука с показалеца на дясната си ръка по дланта на лявата, каморският пазарен жест за „Продължавай“. — Хайде, разкажи ми докрай. Това „почти“ ти е голям проблем. Накарай ме да разбера, като започнеш с първото момче.

— Веслин — прошепна Локи. — И Грегор, но първо Веслин.

— Веслин — съгласи се Окови. — Точно Веслин. Клетата душица, сдобил се с допълнително отворстие в шията, изрязано не от друг, а от бившия ти господар. Наложил се Създателя на крадци да купи от Капа един от онези прекрасни акулови зъби и го използва. Е... защо?

— На хълма някои от по-големите момчета и момичета преставаха да ходят на работа. — Локи преплете здраво пръстите си и се вторачи в тях, все едно можеха да му подскажат отговори. — Те

само ни вземаха откраднатото, като се приберем, изтърсваха ни, докладваха вместо нас на господаря, понякога заделяха разни неща.

Окови кимна.

— Привилегията на възрастта, големината и лизането на задници. Ако оцелееш след този разговор, ще разбереш, че в повечето големи банди е съвсем същото ловенето.

— Имаше едно момче Веслин. Той не спираше дотам. Риташе ни, щипеше ни, вземаше ни дрехите. Караше ни да вършим разни неща. Много пъти *лъжеше* господаря какво сме донесли. Даваше някои от откраднатите от нас неща на по-големи момичета от Прозорците и всички ние от Улиците получавахме по-малко храна, особено залисниците. — Докато говореше, малките длани на Локи се пуснаха и се свиха в юмруци. — А ако се опитахме да се оплачем на господаря, той се смееше, само се смееше, все едно знаеше и това му се струваше смешно! А след като се оплачехме, Веслин... започваше да ни тормози още повече!

Окови кимна и отново почука с показалец по дланта си.

— Мислех за това, много се замислях. Никой от нас не можеше да му излезе насреща, твърде едър беше. Никой от нас нямаше яки приятели на хълма. А ако го нападнемме вкупом, неговите яки приятели щяха да ни насметат.

Всеки ден Веслин излизаше с някой от приятелите си. Засичахме ги, докато работехме — не ни се бъркаха в работата, но ни наблюдаваха, сещаш ли се? И Веслин разправяше разни неща. — Намръщеното изражение с присвити устни на Локи би изглеждало смешно на лицето на някое не чак толкова мръсно, не чак толкова мършаво, с не чак толкова хлътнали очи момче. Приличаше на крехък стenen гаргойл, който се готви за скок. — Разправяше разни неща, когато се прибирахме. Как сме били непохватни и мързеливи и не сме вземали достатъчно. И ни блъскаше още повече, удряше ни още повече и ни клепеше още повече. Мислех, мислех и мислех какво да направим.

— Ами идеята? — попита Окови. — Съдбовната идея изцяло твоя ли беше?

— Да — кимна енергично момчето. — Изцяло моя. Бях сам, когато ми хрумна. Видях едни жълтодрешковци на патрул и се сетих... сетих се... за палките им и за мечовете им и си викам, ами ако *те*

пребият Веслин, ако *те* си намерят някаква причина да не им е симпатичен?

Локи спря да си поеме дъх.

— И се замислих, ама не можех да го измисля. Не знаех как. И тогава си викам, ами ако не ги е яд на Веслин? Ако ги използвам като предлог да накарам *господаря* да му се ядоса?

Окови кимна мъдро.

— И откъде намери монетите от бяло желязо?

Локи въздъхна.

— Улиците. Всички ние, дето мразехме Веслин, крадахме повече. Отваряхме си очите, гепвахме, бъхтахме се здравата. Отне ни седмици. *Цяла вечност!* Искрах бяло желязо. Най-сетне намерих от един дебелак, целият облечен в черно. Черна вълна. Със смешни връхни дрехи и вратовръзки.

— Вадран. — На Окови като че му беше забавно. — Сигурно търговец, дошъл по някаква работа. В началото твърде горд, че да се облича според сезона, а понякога и твърде стиснат, че да посети някой местен шивач. Значи сдоби се с бяло желязо. *Цяла корона.*

— Всички искаха да я видят. Всички искаха да я пипнат. Давах им, но ги карах да си траят. Карах ги да обещаят, че няма да говорят за това. Казах им, че така ще спипаме Веслин.

— И какво направи с твойта монета?

— Сложих я в една кесия, малка кожена кесийка. От онези, дето ги крадахме непрекъснато. И я скрих в града, за да не ни я вземат. На едно място, което знаехме и където големите не можеха да влязат. И един ден, когато Веслин и приятелите му ги нямаше на хълма, я взех и се прибрах по-рано. Дадох медни монети и хляб на по-големите момичета на вратата, но монетата беше в обувката ми. — Тук Локи замълча и се заигра с малката лампа така, че червеното сияние да затрепти по лицето му. — Сложих я в стаята на Веслин — тази, в която спяха с Грегор, една от хубавите сухи гробници. В центъра на хълма. Намерих един разклатен камък в зида и я скрих там и след като се уверих, че никой не ме е видял, помолих за среща с господаря. Казах, че някои от нас са видели Веслин в един от жълтодрешковските участъци в Теснините. Фортове, участъци. Нали знаеш. Че той е взел пари от тях. Че ни ги е показал и ни е казал, че ако го изкажем, ще ни продаде на жълтодрешковците.

— Невероятно. — Окови се почеса по брадата. — Знаеш ли, че не мънкаш и не заекваш толкова, когато обясняваш как си прецакал някого?

Локи мигна, после вирна брадичка и се втренчи в Окови. Възрастният се разсмя.

— Не беше критика, синко. Не исках да заприщя потока. Продължавай с историята. Как разбра, че бившият ти господар ще се обиди от това? Предлагали ли са някога жълтодрешковците пари на теб и твоите приятели?

— Не — отвърна Локи. — Не, но знаех, че господарят дава пари на *тях*. За услуги, за информация. Виждахме го как слага монети в кесии понякога. И реших, че сигурно и обратното ще важи.

— Аха. — Окови бръкна в гънките на робата си и извади плосък кожен портфейл с цвѳета на изпечени тухли на светлината на лампата на Локи. Извади от него книжка, върху която изтръска черен прах от друг ѳгъл на портфейла. Сви бързо хартията в стегнат цилиндър и с изискана грация запали единия ѳ край, като я поднесе към лампата. Скоро издухваше призрачни сиви кълба дим нагоре, за да се слеят с призрачните сиви облаци. Прахът миришеше на горена борова смола.

— Прости ми — рече Окови и се отмести надясно, за да издухва дима няколко стъпки встрани от момчето. — Позволявам си да пуша само два пъти на вечер — силното преди вечеря, а лекото след. Всичко става по-вкусно.

— Значи оставам за вечеря?

— Охо, мойто малко нахално съглашателче! Да кажем, че ситуацията се нагажда според обстоятелствата. Хайде, довърши историята си. Подхвърлил си на стария си господар, че Веслин работи като извънреден член на прочутата каморска полиция. Сигурно се е разбеснял.

— Каза, че ще ме убие, ако лъжа. — Локи също се дръпна надясно, още по-далече от дима. — Но аз казах, че е скрил монетата в стаята си. Неговата и на Грегор. И... той направо я разпарчадоса. Бях скрил монетата много добре, но той я намери. Както и трябваше.

— Ммм. И какво очакваше да се случи после?

— Не знаех, че ще ги убият! — Окови не долавяше истинска мъка в тихия, пламенен глас, но в него май присъстваше истинско озадачение и яд. — Исках той да набие Веслин. Мислех, че сигурно ще

го пребие пред всички нас. Повечето вечери ядахме заедно. Целият хълм. Издънците се трябваше да правят фокуси или да сервират и да чистят всичко, или да ги държат за бой с пръчки. Да пият джинджифилово масло. Мислех си, че му се полага нещо такова. Може би всичко това.

— Е... — Окови вдиша от дима и го задържа особено дълго, сякаш тютюнът можеше да го изпълни с проникновение, и извърна очи. Когато най-сетне издиша, издиша малки кълба дим. Те оформиха кълбящи се полумесеци, които потрептяха във въздуха и се разтвориха в мъглата. Изкашля се и пак се обърна към момчето. — Е, ти несъмнено си разбрал цената на добрите намерения, нали? Бой с пръчки. Сервиране и чистене. Хе-хе. Да, горкият Веслин е бил сервиран и изчистен. Как го направи старият ти господар?

— Нямаше го няколко часа и когато се върна, ги причака. В стаята на Веслин. Когато Веслин и Грегор се върнаха тази вечер, наблизко имаше по-големи момчета и те не можеха никъде да отидат. И после... Господарят просто ги уби. И двамата. Преряза гърлото на Веслин, а после... някои от другите казаха, че гледал Грегор известно време, без да казва нищо, а после просто... — Локи бодна във въздуха с два пръста, също както го беше посочил Окови преди малко. — Убил и Грегор.

— Разбира се! Горкият Грегор. Грегор Фос, нали? Едно от сирачетата късметлии, достатъчно голямо, че да си запомни и фамилията, не като тебе. Разбира се, че бившият ти господар е убил и него. Двамата с Веслин бяха първи приятели, нали? Две глътки от една и съща бутилка. Елементарно е било да предположи, че единият ще знае, че другият крие цяло богатство под камък. — Окови въздъхна и разтърка очи. — Елементарно. Е, след като си разказа историята, искаш ли да ти посоча къде си прецакал всичко? И да ти обясня защо повечето от твоите приятелчета от Улиците, които са ти помогнали да гепиш тая монета от бяло желязо, ще умрат, преди да съмне?

ВТОРА ГЛАВА

ВТОРИ ДОПИР НА ОСТРОЗЪБОТО ПРЕДСТАВЛЕНИЕ

1

Денят на лентя, единайсетиет час на предобеда, Подвижния пир. Слънцето, отново гибелно бяло като диамант в огъня, прогаряше дъга в безоблачното небе и лееше жегата, която пареше по кожата. Локи стоеше под копринената тента на баржата за удоволствия на дон Салвара, облечен в дрехите и маниерите на Лукас Феруайт, и гледаше как гуляйджиите прииждат.

Вляво от него имаше труп танцьори с въжета, покачена на плаваща платформа; четирима от тях бяха застанали под формата на ромб на разстояние петнайсет стъпки един от друг. Дълги копринени въжета в ярки цветове бяха опънати между танцьорите, увити около ръцете, гърдите и вратовете им — сякаш всеки от тях дърпаше едновременно по четири-пет нишки. Тези нишки образуваха между танцьорите постоянноменящи се фигури, а по тази мрежа на хитроумни закачалки бяха окачени всевъзможни дребни предмети — мечове, ножове, палта, ботуши, стъклени статуетки, искрящи джунджурии. Всички тези неща бавно и постепенно се движеха в различни посоки, докато танцьорите въртяха ръце и люлееха бедра, като развързваха старите възли и завързваха нови, по-стегнати, с неправдоподобно плавни жестове.

Това беше малко чудо в неспирния поток от чудеса, сред които баржата на дон и доня Салвара далеч не беше най-незначителното. Мнозина от аристократите прекарваха по вода дървета до и от градините си, но домакините на Локи първи бяха отишли крачка по-напред — тяхната баржа беше миниатюрна плаваща градина. Дълга може би петдесет стъпки и широка дващест, тя представляваше дървен правоъгълник с две корита, напълнени с почва, в която бяха засадени дузина дъбови и маслинови дървета. Стволовете им бяха в еднакъв цвят — черни като нощта, а шумолящите им каскади от листак —

неестествено смарагдовозелени и блестяха като лакирани, показна изява на тънката наука алхимична ботаника.

Широки кръгли стъпала, изпъстрени с петна от шарена сянка, опасваха някои от тези дървета и водеха до наблюдателницата на доня, покрита с копринен балдахин и удобно настанена сред клоните, за да могат наблюдаващите да съзерцават безпрепятствено разкрилата се пред тях гледка. От двете страни на този показно разкошен къс плаваща гора бяха подредени дваисет наети гребци, настанени върху странични поплавъци, които крепяха изключително тежката централна част на яхтата да не се катурне. Наблюдателницата спокойно побираше дваисет души. Тази сутрин там бяха само Локи и Джийн, донът и донята и вечно бдителният Конте, който в момента наливаше напитки от шкафче, така изкусно обзаведено, че би могло да бъде сбъркано с аптекарска лаборатория. Локи отново извърна поглед към танцьорите с въжета — чувстваше някакво странно сродство с тях. Те не бяха единствените тази сутрин, които разполагаха с изобилие от възможности да прецакат едно добре изпитано представление.

— Мастер Феруайт, *облеклото ви!* — Доня Салвара се беше облегнала до него на предния парапет на наблюдателницата, ръцете ѝ се намираха на няма и педя от неговите. — Прекрасно бихте изглеждали у вас в Емберлен през зимата, но защо трябва то да ви причинява страдания през нашето лято? Сигурно ще станете червен като роза от пот! Не може ли да свалите нещо?

— Аз... госпожо, аз, уверявам ви... се чувствам съвсем удобно. — О, тринайсет богове, та тя *флиртуваше* с него! И усмивчицата, която ту се прокрадваше, ту изчезваше по лицето на нейния съпруг, подсказваше на Локи, че семейство Салвара са си го наумили предварително. Малко сърдечно женско внимание, за да се смути недодяланият търговец — идеално отработено и съвсем в реда на нещата. Игра преди играта, така да се каже. — Намирам, че неудобствата, които тези дрехи ми създават във вашия... твърде интересен климат, само... ме предизвикват. Да се съсредоточа. Държат ме нащрек, разбирате ли. Така съм по-добър, въ, в работата си.

Джийн, който стоеше няколко крачки по-назад от двамата, прехапа език. Да пускаш блондинки на Локи Ламора беше горе-долу същото като да храниш акули с марули, а доня София беше *много* руса — от онези разкошни терински рядкости с кожа като горен кехлибар и

коси с цвета на бадемово масло. Погледът ѝ бе дълбок и пряк, заобленостите на тялото ѝ — изкусно подчертани от тъмнооранжева лятна рокля с кремава фуста, която надзърташе под подгъва. Е, Салвара имаха късмета да се натъкнат на крадеца с най-особения и проклет вкус за жени. Джийн можеше да се възхищава на донята и за двама им — и без това неговата ограничена роля днес (и „раните“ му) не му позволяваше друго.

— Нашият мастер Феруайт е изработен от необикновено крепко вещество, скъпа моя. — Дон Лоренцо се облегна на далечния ъгъл на предния парапет, облечен в свободни копринени дрехи и оранжева жилетка, която подхождаше по цвят на роклята на жена му. Белите му шалчета бяха вързани свободно, по модата, и само последното копче на жилетката му беше закопчано. — Вчера изяде боя на живота си, а днес носи вълна като за петима и предизвиква слънцето да изпепели всичко. Длъжен съм да отбележа, че се чувствам все по-доволен от себе си, затова че успях да ви удържа далеч от хватката на Якобо, Лукас.

Локи удостои усмихнатия дон с леко кимване и подходяща неловка усмивка.

— Поне пийнете нещо, мастер Феруайт. — Дланта на доня София покри за миг дланта на Локи, колкото той да усети многобройните мазоли и химически изгаряния, които никакъв маникюр не можеше да скрие. Значи тя беше истински алхимик ботаник. Тази баржа беше нейна непосредствена ръчна изработка, освен че беше разработена от нея. Забележителен талант — което предполагаше, че тази жена добре си прави сметките. Лоренцо очевидно беше по-импулсивният и ако имаше достатъчно ум, щеше да претегли мнението на жена си, преди да се съгласи, на което и да е от предложенията на Лукас. Затова Локи я удостои със срамежлива усмивка и притеснена кашлица. Нека си мисли, че се е хванал.

— Едно питие би било много приятно — рече той, — но се боя, че няма как да предвидите как ще ми се отрази, любезна доня София. Много пъти съм сключвал сделки във вашия град и знам как се пие тук, когато мъжете и жените разговарят делово.

— Утрото е да се трудиш, а нощта — да се каеш — рече дон Салвара, дръпна се от парапета и махна на слугата си. — Конте, според

мен мастер Феруайт току-що помоли за питие, не по-слабо от „Джинджифилово обгаряне“.

Конте сръчно пристъпи към изпълнение на молбата — първо избра висока кристална гарафа за вино, в която наля два пръста най-чисто каморско джинджифилово масло с цвета на пърлена канела. Към това добави щедра доза млечнобяла крушова ракия, последвана от прозрачна силна напитка на име *адженто*, което всъщност беше вино за готвене, ароматизирано с ряпа. След като разбърка коктейла, Конте уви мокра кърпа около пръстите на лявата си ръка и посегна към покрития мангал, който димеше отстрани на шкафа с напитки. Извади изящна метална пръчка, чийто връх сияеше в оранжевочервено, и я топна в коктейла. Чу се силно съскане и над напитката се вдигна облаче ароматна пара. След като пръчката бе закалена, Конте разбърка питието бързо и сръчно три пъти и го поднесе на Локи на тънък сребърен поднос.

Локи бе упражнявал този ритуал много пъти през годините, но щом студеният огън на „Джинджифиловото обгаряне“ докоснеше устните му (и изпълнеше и най-малката пукнатина с пареща жегла и очертаеше всяка пролука между зъбите и венците му с изтънчена болка още преди да започне да обработва езика и гърлото), той така и не успяваше да потисне напълно спомените от Хълма на сенките, от поученията на Създателя на крадци, от течния огън, който сякаш пропълзяваше в синусите му и изгаряше очите му отвътре, докато не го обземеше желание да ги изтръгне. Да изрази неприятно чувство при първата глътка беше много по-лесно, отколкото да се преструва, че изпитва някакъв интерес към донята.

— Несравнимо! — Той се изкашля и после с бързи спазматични движения отпусна съвсем мъничко възлите на черните си шалове. Семейство Салвара едновременно разцъфнаха в очарователни усмивки. — Отново ми се напомня защо толкова успешно ви продавам по-деликатни питиета.

Веднъж месечно на Подвижния пазар не се търгуваше. Всеки четвърти Ден на лентяя търговците не навлизаха в големия покрит кръг на река Анджевин — вместо това плаваха или хвърляха котва наблизко, а половината град се изсипваше да гледа Подвижния пир.

Камор никога не бе притежавал голям амфитеатър от камък или от елдерглас, а бе придобил любопитния обичай за всеки Пир да изгражда наново кръга за зрители. Грамадни многоетажни наблюдателни баржи се докарваха и се закотвяха здраво за каменния вълнолом около Подвижния пазар — приличаха на плаващи отрязъци от сърцевината на грамаден стадион. Всяка баржа бе държана от съперничаещи си семейства или търговски комбини и пременена с уникална премяна. Баржите се конкурираха свирепо помежду си, за да напълнят местата си, а кавгите между редовните клиенти на особено обичаните от тях не бяха рядкост.

След като се подредят, тези баржи оформяха дъга, опасваща около половината обиколка на Плаващия пазар. Оставяха канал, за да минават лодките, които навлизаха или отплаваха от спокойните води в центъра, а останалата част от периферията бе запазена за баржите за удоволствия на аристокрацията. На всеки Пир те наброяваха поне стотина, и поне още половината на това отгоре — на големи празници като този; само някакви си седмици оставаха до средата на лятото и Деня на промените.

Още преди представленията да започнат, Подвижния пир си беше цял спектакъл сам по себе си — огромна вълна от богати и бедни, дошли с лодки и на крака, се блъскаха за места в традиционната надпревара, така обичана заради липсата на правила. Присъствието на жълтурковците винаги беше мощно, но по-скоро, с цел да предотвратява караниците и свиванията, отколкото безредиците изобщо. Пирът бе вакханалия, в която участваше целият град, хулиганско обществено мероприятие, което Херцогът с удоволствие плащаше от хазната си. Малко неща можеха да се сравнят с един хубав Пир, когато трябва да извадиш зъбите на всякакви размирици още преди да са назрели.

Въпреки копринения балдахин Локи и неговите домакини усещаха жегата на приближаващото пладнe и я съчетаваха с пиенето на „Джинджифилови обгаряния“, докато съзерцаваха в трептящата мараня как хиляди каморци се тълпят по баржите за простолюдieto. Конте бе приготвил еднакви напитки за господаря и господарката си (макар може би с капка по-малко джинджифилово масло), които Грауман им поднесе, както диктуваше каморският етикет в подобни случаи. Чашата на Локи бе полупразна — течността се бе превърнала в разширяващо се кълбо от топлина в стомаха му и ярък спомен в гърлото му.

— По същество — рече той най-сетне. — Вие двамата бяхте... толкова любезни към мен и Грау. Съгласих се да ви се отплатя, като ви разкрия делото, довело ме тук, в Камор. Така че нека поговорим за него, ако ви е угодно.

— Никога през живота си не сте имали по-нетърпелива публика, мастер Феруайт. — Наетите гребци на дона вече ги вкарваха сред самия Подвижен пир и те приближаваха десетки по-традиционни баржи за удоволствия, някои от които — гъмжащи от десетки и стотици гости. Очите на Салвара искряха от алчно любопитство. — Разказвайте.

— Кралството на Седемте същини се разпада по шевовете — въздъхна Локи. — Това не е тайна.

Донът и донята отпиха безизразно от чашите си и продължаваха да мълчат.

— Кантонът Емберлен е периферен за основния конфликт. Но и граф фон Емберлен, и Черната маса работят в различни, въ, посоки, за да бъде вкаран в големи злини.

— Черната маса? — попита донът.

— Моля за прошка. — Локи отпи мъничка глътка от питието си и огънат се процеди под езика му. — Черната маса ние наричаме съвета на най-влиятелните търговци в Емберлен. Моите господари от Дома на Бел Остер са сред тях. Във всяко едно отношение, освен войската и въпроса с данъците, те управляват кантона Емберлен. Графът им е омръзнал, а също и Търговските гилдии в останалите шест кантона на Същините. Омръзнали са им ограниченията. Емберлен богатее чрез нови начини на мислене и предприемчивост. Черната маса смята старите гилдии за камък на шията си.

— Любопитно е — забеляза донята, — че казвате „си“, а не „ни“. Това има ли значение?

— До известна степен. — Още една глътка от питието. Миг на престорено нервничене. — Домът на Бел Остер е съгласен, че гилдиите вече са надживели своята полезност, че търговските практики от миналите векове не бива да бъдат вкаменявани от закона на гилдиите. Но не е задължително да се съгласяваме... — той отпи нова глътка и се почеса по тила — ... граф фон Емберлен да бъде свален, докато отсъства от кантона заедно с по-голямата част от войската си и развява своето знаме на страната на своите братовчеди Парлей и Сомней.

— Свети Дванайсет! — Дон Салвара тръсна глава, все едно да прогони от нея току-що чутото. — Не може да са сериозни! Емберлен е... по-малък от Камор! Открит към морето от две страни! Невъзможен за отбрана!

— И все пак подготовката тече. Банките и търговските къщи на Емберлен имат *четири пъти* по-голям оборот от следващия по богатство кантон в Същините. Черната маса е зациклила на това. Редно е златото да се смята за потенциална сила. Черната маса обаче греши, като си въобразява, че то е пряка сила само по себе си. — Той нарочно допи питието си на една продължителна глътка. — След два месеца бездруго ще избухне гражданска война. Ще последва истинска каша. Страда и Дворим, Разул и Стриг... Всички острят ножове и се перчат с хората си. Ала, както казваме, търговците на Емберлен се готвят да арестуват останалата аристокрация в отсъствие на графа. Да завземат флотата. Да построят дига от „свободни граждани“. Да платят на наемници. Накратко, ще се опитат да се отцепят от Същините. Неизбежно е.

— И какво общо има това конкретно с идването ви тук? — Ставите на донята, сключени около нейната гарафа, бяха побелели. Тя схващаше напълно значимостта на историята, разказвана от Феруайт. Битка, по-велика от всички през вековете, гражданска война, обхванала целия Север и придружена от вероятен икономически крах.

— По мнение на моя господар, Домът на Бел Остер, плъховете в трюма имат твърде малък шанс да завладеят кормилото на кораба, който върви към сблъсък със сушата. Но същите тези плъхове като нищо могат да *напуснат кораба*.

В центъра на Подвижния пир във водата бяха потопени многобройни железни клетки. Някои от тях крепяха дървени платформи, върху които можеха да заставащ изпълнители, жертви, бойци и помощници. В няколко особено масивни клетки се мятаха тъмни силуети, които кръжаха злокобно под прозрачната сива вода. Закотвени здраво платформи показваха танцьори с въжета, хвърлячи на ножове, акробати, жонгльори, изпълнители на силови номера и други любопитни гледки. Възбудените кръсъци на викачи с дълги месингови рупори кънтяха над водата.

Първи на всеки Пир бяха Наказателните борби, в които дребни престъпници от Двореца на търпението кандидатстваха за неравни битки в замяна на намаляване на присъдата или малко подобрение на условията за живот. В момента с тях се бореше един *ничавецо* (Наказваща ръка) с огромни мускули, член на домашната гвардия на Херцога. Войникът бе облечен с доспехи от черна кожа с блестящ стоманен нагръдник, окичен с прясно отрязана перка на гигантска летяща риба. Люспи и гръбнаци лъскаха, докато той се разхождаше напред-назад под яркото слънце и с привидно спокойствие мушкаше наоколо с прът с железен връх.

Ничавецо стоеше на платформа — малка, но стабилна, — заобиколен от плоски дървени площадки, подредени една до друга във водата на една ръка разстояние. Тези люшкащи се, нестабилни платформи бяха заети от около две дузини хилави, мръсни затворници, всеки въоръжен с малка дървена тояга. Едно добре организирано съвместно нападение би могло да надвие над техния облечен в броня мъчител, но нравът на тази пасмина като че изключваше съдействието. Те нападаха *ничавецо* самостоятелно или на малки групи и един подир друг окапваха, след като прътът издрънчеше в главите им. Малки лодки обикаляха и вадеха безчувствените затворници, преди навеки да са потънали във водата. Херцогът бе милостив и не позволяваше Наказателните борби да са умишлено смъртоносни.

— Ммм. — Локи протегна празната си гарафа само за секунда. Конте я грабна от ръката му с грацията на фехтовач, разоръжаващ

противника си. Когато лакеят на дона се запъти към шкафа с напитките, Локи се прокашля:

— Няма нужда да пълниш точно тази чаша веднага, Конте. Твърде, твърде любезен си. Но с ваше позволение, господарю и господарке Салвара, бих искал да ви поднеса два дара. Единия просто като отплата за гостоприемството. Другия... Е, ще видите.

Локи щракна с пръсти и Джийн кимна. Набитият мъж отиде до дървената маса до шкафа с напитки и сложи на нея два тежки кожени куфара, всеки от тях — с обковани с желязо ъгли и малки железни ключалки, зашити в кожата. Остави ги така, че семейство Салвара да ги вижда, и се дръпна, за да може Локи да отключи куфарите с изцяло ключе, изрязано от слонова кост. От първия куфар той извади буренце от бледо ароматно дърво, около стъпка високо и наполовината в диаметър, и го подаде на дон Салвара, за да го огледа. Прост черен надпис върху бъчвата гласеше:

БРАНДВИН ОСТЕРШАЛИН 502

Дъхът на дон Лоренцо излезе със свистене през зъбите. Може би дори и ноздрите му затрептяха, въпреки че Локи запази лицето на Лукас Феруайт учтиво безизразно.

— О, Дванайсет богове, 502! Лукас, ако случайно ви се е сторило, че ви упреквам за вашия отказ да се разделите със стоката си, моля ви, приемерте най-дълбоките ми...

— О, няма нужда, няма нужда. — Локи вдигна ръка и повтори онзи жест на дона, с който той измъкваше думи от въздуха. — За вашата храбра намеса в моя полза, дон Салвара, и за превъзходното ви гостоприемство тази сутрин, прекрасна доня, моля ви, приемерте това малко украшение за вашите изби.

— „Малко“! — Донът пое буренцето и го залюля, все едно беше бебе, родено преди няма и пет минути. — Аз... имам 506 и две буренца 504. Не знам някой в Камор да има 502, освен може би Херцогът.

— Е — рече Локи. — Моите господари държат няколко подръка, особено откакто се разнесе мълвата, че точно тази смес е особено добра. Ползваме ги, за да... разчупваме леда при обсъждане на въпроси от изключителна делова важност. — В действителност това

буре представляваше инвестиция от почти осемстотин пълни крони и пътешествие по море нагоре по брега до Ашмир, където Локи и Джийн сполучиха да го спечелят на карти от един ексцентричен дребен благородник. Повечето пари всъщност бяха отишли за избягване и подкуп на убийците, които старецът бе пратил впоследствие да му върнат имуществото. Реколта 502 беше станала едва ли не прекалено скъпа за пиене.

— Какъв великодушен жест, мастер Феруайт! — Доня София промуши ръка през лакътя на съпруга си и му се усмихна властно. — Лоренцо, любов моя, трябва по-често да спасяваш чужденци от Емберлен! Толкова са очарователни!

Локи се прокашля и пристъпи от крак на крак.

— Ех, едва ли, господарке. А сега, дон Салвара...

— Моля ви, наричайте ме Лоренцо.

— Е, дон Лоренцо, това, което ще ви покажа сега, е свързано съвсем пряко с причината да дойда тук. — От втория куфар той извади подобно буренце, но то бе белязано само с едно стилизирано „А“, оградено от лозов венец.

— Това — рече Локи — е образец от миналогодишната реколта.

Дон Салвара изгърва буренцето с 502.

Донята с момичешка пъргавост го прихвана още във въздуха с десния си крак и го пусна на палубата, където то се приземи с леко тупване вместо с удар, който би го нацепил на трески. Но тя загуби равновесие и изгърва гарафата с „Джинджифилово обгаряне“, която падна зад борда и потъна двайсет стъпки под водата. Двамата Салвара се подкрепиха взаимно и донът отново вдигна буренцето с 502 с разтреперани ръце.

— Лукас — рече той, — вие несъмнено... несъмнено се шегувате.

На Локи не му беше особено лесно да яде, докато гледа как дузина плувци са разкъсвани от дяволска риба Джереша, но реши, че важният търговец от Емберлен сигурно е виждал и по-големи страхотии по време на въображаемите си морски пътешествия, и се погрижи да прикрие истинските си чувства.

Пладне отдавна бе превалило. Наказателните борби бяха свършили и Майсторите на Пира бяха преминали към Съдебните наказания. Това бе учтивият начин да се каже, че мъжете във водата са убийци, изнасилвачи, поробители, подпалвачи и така нататък, избрани да бъдат зрелищно екзекутирани за забавление на тълпите на Пира. Формално те бяха въоръжени и биха получили намаление на присъдата, ако успеяха по някакъв начин да убият звяра, който пускаха насреща им, но зверовете винаги бяха толкова гадни, колкото оръжията им — смехотворни, и затова в по-голямата си част осъдените загиваха.

Пипалата на дяволската риба бяха дълги дванайсет стъпки, точно колкото треперещото ѝ тяло на сиви и черни ивици. Чудовището беше затворено в кръг от клетки и платформи с обиколка шейсет стъпки и с пищащи, мятаци се, цапаци във водата хора, повечето от които отдавна бяха изтървали тънките си кинжали в нея. Изнервени стражи, въоръжени с арбалети и пики, надзираваха платформите и бутеха затворниците обратно във водата, ако се опитат да се измъкнат от нея. От време на време дяволската риба се преобръщаше в разпенената червена вода и Локи мярваше черното око без клепах, голямо колкото купа за супа, такава, каквато той държеше в момента.

— Още, мастер Феруайт? — Конте се приближи със сребърния супник с охладена супа в ръце: бялото месо на скариди от Желязно море плуваше в гъст червен доматен сос, подправен с чушки и лук. Дон и доня Салвара имаха твърде особен усет към смешките.

— Не, Конте, много си любезен, но засега се заситих. — Локи остави купата си до отпушеното буре с „559“ (всъщност бутилка обикновена 550 за 50 крони, щедро смесена с най-немилосърдния ром с ужасно надута цена, който Джийн бе успял да докопа) и отпи от кехлибарената течност. Дори и смесен с гадост, фалшификатът имаше

превъзходен вкус. Грауман стоеше нащрек зад домакините на Локи, настанени срещу него на малка интимна масичка от излъскано с масло сребърно дърво. Доня София си играеше разсеяно с желираните портокалови резени, тънки като хартия и наредени във венец под формата на ядливи лалета. Дон Лоренцо се беше вторачил в чашата с ракия в ръцете му, все така облещен.

— Струва ми се почти... светотатство! — Въпреки изразеното чувство донът отпи голяма глътка. Задоволството бе изписано по лицето му. В далечината зад него нещо, вероятно разкъсан торс, прелетя във въздуха и цопна във водата. Тълпата ревна одобрително.

Остершалинската ракия бе прочута с това, че отлежаваше минимум седем години след дестилацията и смесването — за външни хора бе невъзможно да турят ръка на буре от нея по-рано от това. На служителите на Дома на Бел Остер дори им забраняваха да говорят за количествата, които още не са в продажба. Местонахождението на избите за отлежаване беше тайна, за която се твърдеше, че се пази и с цената на убийства, ако е нужно. Дон Лоренцо загуби ума и дума, когато Локи най-спокойно му предложи буренце 559, и едва не повърна, когато той, пак така спокойно, счупи печата и предложи да я изпият с обяда.

— Така е — изкиска се Локи. — Ракията е религията на моя дом. Край нея ние пристъпваме на пръсти. — Той спря да се усмихва и бързо прокара пръст по гърлото си. — Възможно е да сме единствените в историята, които са пили неотлежала ракия към супата си. Мислех, че може да ви се понрави.

— Нрави ми се! — Донът разлюля течността в чашата си и впери поглед в нея като хипнотизиран от меката прозрачност с цвят на карамел. — И умирам от любопитство какво точно кроите, Лукас.

— Е... — Локи също разлюля театрално напитката си. — През последните двеста и петдесет години Емберлен е бил нападан три пъти. Да бъдем откровени — ритуалите за унаследяване на Кралството на Седемте същини обикновено включват войска и кръв преди благословиите и гощавките. Когато графовете се скарат, планините Остершалин са единствената ни наземна бариера и място на сурови битки. Тези битки неизбежно обхващат и източните планински склонове надолу, чак до лозята на Дома на Бел Остер. И този път ще е същото. Черната маса ще ни връхлети! Хиляди мъже и коне ще

придойдат през проходите. Ще стъпчат лозята. Ще оплячкосат всичко, което им се мерне пред очите. Може да е и още по-зле сега, когато имаме маслото за огън. Само след половин година лозята ни може да се превърнат в пепел.

— Да, не можете да опаковате лозята и да ги вземете със себе си, ако... се качите на някой кораб — забеляза дон Лоренцо.

— Не — въздъхна Локи. — Остершалинската ракия отчасти е плод на почвите на Остершалин. Ако загубим тези лозя, ще стане същото като преди — прекъсване в растежа и дестилацията. За десет, двайсет, може би дори трийсет години. Или повече. И става все по-зле. Нашето положение е ужасно. Графът не може да си позволи да изгуби пристанищата и приходите от Емберлен, ако в Същините избухне гражданска война. Той и съюзниците му ще го щурмуват възможно най-бързо и вероятно ще съсекат Черната маса, ще присвоят стоките и имотите им, ще конфискуват вложенията им. И Домът на Бел Остер няма да бъде пощаден.

В момента Черната маса действа тихо и твърдо. Ние с Грау отплавахме преди пет дни, само дванайсет часа преди да разберем, че пристанището ще бъде запечатано. Не позволяват на никой кораб под флага на Емберлен да отплава — всичките са закотвени в доковете за „поправка“ или „карантина“. Аристократите, все още верни на графа, в момента са под домашен арест, а стражите им — разоръжени. Влоговете ни в различни лихварски къщи на Емберлен са временно замразени. Всички търговски къщи от Черната маса се договориха така помежду си, жест на „добра воля“. По този начин става невъзможно за всяка къща да избяга вкупом със златото и стоката си. Понастоящем Грау и аз оперираме със своя местен кредит, открит в Мераджио преди години. Моят дом... ами, ние просто не държахме парите си извън Емберлен. Само тук-там по малко, за спешни случаи.

Локи наблюдаваше много внимателно реакцията на семейство Салвара. Неговите новини от Емберлен бяха възможно най-пресни и подробни, но донът можеше да разполага с източници на сведения, които Джентълмените копелета не са забелязали през седмиците на наблюдения и подготовка. Това за Черната маса и предстоящата гражданска война беше плод на солидни размишления на база знания, но внезапното затваряне на пристанището и домашните арести си бяха

чиста проба измишльотини. По преценка на Локи истинската бъркотия в Емберлен щеше да започне чак след няколко месеца. Ако донът бе наясно с това, след някакви си секунди Конте можеше да опита да ги прикове с кинжалите си за масата. А после Джийн щеше да извади брадвите, скрити в гърба на жилетката му, и всички от малката компания под копринения балдахин щяха да се почувстват твърде, твърде неловко — проваленият удар си беше грозна работа.

Но семейство Салвара не казваха нищо, просто продължаваха да го гледат втренчено с очи, които го подканваха да разказва. Окуражен, той продължи:

— Това положение е непоносимо. Нито ще станем заложенници за кауза, която никак не подкрепяме, нито жертви на отмъщението на графа след неизбежното му завръщане. Избираме... една малко рискована алтернатива. Такава, която ще изисква значителна помощ от някой каморски благородник. От вас, дон Салвара, стига да можете да си го позволите.

Донът и съпругата му си стискаха ръцете под масата. Той махна развълнувано на Локи със свободната си ръка.

— Можем да жертваме средствата си. Като не вземаме мерки да ги подсигуриим, печелим повече време за действие. И сме напълно уверени, че възстановяването на тези средства ще е въпрос само на време и усилия. Можем да изоставим дори... — Локи заскърца със зъби — ... лозята си. Сами ще ги изгорим целите и няма да оставим нищо на никой друг. В края на краищата ние сами подсилваме почвата по алхимичен начин. Естествената почва е само начало. И тайната на подсилването се пази единствено в сърцата на нашите Майстори по саденето.

— Процесът Остершалин — ахна доня София, издадена от нарастващата си възбуда.

— Разбира се, вие сте чували за него. Е, по всяко време съществуват само трима Майстори по саденето. А процесът е достатъчно сложен, че изследването на почвата да представлява истинско предизвикателство дори за хора с дарба като вашата, господарке. Много от съединенията, които нашите алхимици ползват, са инертни и тяхното предназначение е само да поддържат процеса. Това е всичко.

Единственото, което не можем да изоставим, е нашият запас от отлежаващи смеси от последните шест години, затворени в бурета. И някои редки реколти и специални експерименти. Ние държим остершалинската ракия в бъчви от по трийсет и два галона. Притежаваме близо шест хиляди такива бъчви. Трябва да ги изнесем от Емберлен, и то до няколко седмици, преди Черната маса да наложи по-сурови мерки за контрол и графът да обсади своя кантон. А сега корабите ни са под стража, а влоговете ни — неизползваеми.

— Искате... искате да изнесете всички тези бъчви от Емберлен? Всичките? — задави се донът.

— Колкото е възможно — отвърна Локи.

— И как искате ние да участваме в това? — Доня София не я свърташе на едно място.

— Кораби под флага на Емберлен вече не могат да напускат пристанищата, нито да влизат в тях, ако пак искат да избягат. Но една малка флотилия от кораби под флага на *Камор*, с каморски екипажи, финансирана от каморски благородник... — Локи остави чашата си с ракия и разпери ръце във въздуха.

— Искате да ви осигуря... плавателна експедиция?

— Два или три от големите ви галеони би трябвало да са достатъчни. Говорим за хиляда тона товар — бъчвите и ракията. Минимален екипаж, да речем, по петдесет-шейсет души на кораб. Можем да ги подберем на доковете и да наемем трезви и надеждни капитани. Шест-седем дни плаване на север, плюс колкото време трябва да подготвим корабите и екипажа. Седмица, предполагам. Съгласен ли сте?

— Седмица... Да, но... Вие ме молите да финансирам *всичко* това?

— В замяна на чудесна отплата, уверявам ви.

— Ако всичко мине добре, да. След малко ще засегнем и въпроса за отплатата. Но само бързото окомплектоване на два галеона, добри капитани и много надеждни екипажи...

— Плюс — додаде Локи — товар в трюма за пътуването на север. Евтино зърно, сухо сирене, пресни плодове от не най-добро качество. Нищо особено. Но Емберлен скоро ще падне под обсада — Черната маса ще се радва, ако разполага със скрити допълнителни припаси. Положението на Емберлен е твърде напечено, за да си

позволи да не уважи суверенния неутралитет на Камор — на това разчитат господарите ми, за да вкарат и изкарат корабите. Но малко подсигуряване няма да навреди.

— Да — потвърди дон Лоренцо, като подръпваше долната си устна. — Два галеона, екипажи, капитани, евтин товар. Малък екипаж от наемници, по десетина-дванайсет на кораб. По това време на годината винаги дебнат засади. Искam твърдо ядро от въоръжени мъже на всеки кораб, които да пречат на... усложненията.

Локи кимна.

— Как точно ще... изнесем буретата от вашите изби за отлежаване и ще ги прекараме до доковете?

— Чрез най-проста измама — отвърна Локи. — Ние поддържаме няколко пивоварни и складове за бира — странично производство, един вид хоби на някои от нашите Майстори смесители. Държим бирата в бурета, а местонахождението на складовете е известно на всички. Бавно и внимателно, докато ние с Грау плавахме на юг, моите майстори прекарват бъчви с остершалинска ракия в складовете за бира и сменят надписите. Ще продължат, докато ние се подготвим тук и корабите ни влязат в пристанище Емберлен.

— Значи няма да товарите ракия тайно! — Доня София плесна с ръце. — Всички ще мислят, че товарите бира съвсем открито!

— Точно така, господарке. Дори и голям товар с бира за износ далеч не би бил толкова подозрителен като прекарването на неотлежала ракия. Ще го сметнат за търговски удар — ние ще сме първите, заобиколили забраната за плаване на съдове под емберленски флаг. Ще докараме куп припаси за предстоящата обсада и очевидно ще натрупаме чудесна печалба. А после, когато натоварим всичката ракия, ще отплаваме и ще докараме тук шейсет-седемдесет членове на семейство Бел Остер и техни работници, които да оформят ядрото на нашето ново делово предприятие в Камор. По-нататъшните разкрития няма да ни засегнат.

— Всичко това ще струва по първоначална преценка... — Дон Лоренцо се замисли дълбоко. — Петнайсет хиляди крони, бих казал. Може би двайсет.

— Съгласен съм, господарю. Сложете и още към пет хиляди за рушвети и други сделки. — Локи вдигна рамене. — Ще се наложи

някои хора да се обърнат на другата страна, за да си свършим работата, когато стигнем в Емберлен, независимо от измамата със складовете.

— Значи двайсет и пет хиляди крони. Проклятие. — Лоренцо гаврътна остатъка от ракията в чашата си, остави я и скръсти ръце на масата. — Молите ме за повече от половината от състоянието ми. Лукас, много сте ми симпатичен, но е време да обсъдим и другата страна на предложението.

— Разбира се. — Лукас млъкна и посегна да налее на доня още малко от фалшивата неотлежала ракия. Донът понечи да откаже, но вкусовите му брадавици надделяха над здравия разум и той подаде чашата си. Доня София също подаде своята и Джийн побърза да я поднесе на Локи. След като наля на семейство Салвара, Локи сипа щедро и в собствената си чаша. — Първо трябва да научите какво предлага Домът на Бел Остер и какво не.

— Никога няма да се домогнете до Остершалинския процес. Той ще продължи да се предава устно от поколение на поколение, строго вътре в рода. Не можем да ви предложим имоти — както допълнително, така и като заплащане, — очакваме да ги изоставим при бягството ни от Емберлен. Възвръщането на лозята за в бъдеще си е наш проблем.

— Всяко усилие от ваша страна да проучвате Остершалинския процес и да подкупвате мъже или жени от рода Бел Остер ще бъде смятано за абсолютно погазване на доверието. — Локи отпи от ракията. — Нямам представа какви точно наказания можем да наложим, за да изразим неудоволствието си. Но то *ще* бъде изразено в пълнота. Наредено ми е да изясня това недвусмислено.

— Изяснихте го. — Доня София постави длан на лявото рамо на съпруга си. — Но тези ограничения все още не са предложение.

— Простете, милостива доня София, че ви говоря така. Но трябва да разберете — това е най-важното начинание, предприемано някога от Дома на Бел Остер. Ние с Грау държим в уязвимите си ръце бъдещето на нашето предприятие. В този момент аз не мога да ви говоря просто като Лукас Феруайт. Аз съм Домът на Бел Остер. Трябва да разберете, че някои неща не са изложени на масата, дори и с най-далечен намек.

Семейство Салвара кимна, София малко по-бавно от Лоренцо.

— А сега замислете се върху ситуацията. Война застрашава Емберлен. Нашите лозя и имоти все едно вече сме ги загубили. Както казах, без тези лозя всъщност няма да се произвежда остершалинска ракия и колко време ще продължи това, е известно само на Същностите. Десет години? Едно поколение? Дори и когато си върнем лозята, на почвата ще й трябват години да се съвземе. Така се е случвало вече три пъти. Много, много години наред единствената налична нова остершалинска ракия ще идва от онази част от шестте хиляди бурета, която успеем да прекараме от Емберлен като нощни крадци. Представете си *търсенето*. Нарастването на цената.

Устните на доня мърдаха неволно, докато пресмяташе. Доня София бе вперила поглед с набърчено чело в далечината. Остершалинската ракия бе най-хубавата и най-търсената известна алкохолна напитка. Дори и алхимичните вина на Тал Верар в стотиците си омагьосани разновидности не бяха толкова скъпи. Една-единствена бутилка от половин галон от най-младата остершалинска ракия, която можеше да се намери, струваше на дребно цели трийсет крони. Цената нарастваше рязко с годините ѝ на отлежаване. А с изненадващия дефицит, сигурни доставки и без перспектива за нова реколта остершалинско грозде?

— Мамка му и *проклятие*! — възкликна Конте, неспособен да се сдържа, когато въпросните суми потънаха зад умствения му хоризонт. — Моля за прошка, доня София.

— Редно си е. — Тя гаврътна чашата си и я пресуши на един дъх, както никак не подобаваше на дама. — Сбъркал си в сметките. Това ще струва най-малко три мамки и проклетия.

— Домът на Бел Остер — продължи Локи — желае да влезе в партньорство с вас, с база Камор, за складиране и продажба на остершалинска ракия по време на нашето... междуцарствие. В замяна на вашата помощ за пренасянето ѝ от Емберлен в момент на изключителна нужда ние сме готови да ви предложим петдесет процента от печалбите от продажбата на всичко, което пренесете за нас. Повтарям, обмислете ситуацията и цената на остершалинската ракия по време на дефицит. Може да си възвърнете десеторно първоначалната си инвестиция само през първата година. Дайте ни пет години, или десет...

— Да. — Дон Лоренцо се заигра с очилата си. — Но, Лукас, простете. Някак си, докато седите тук и разказвате за вероятното затриване на вашия дом и преместването ви в град на петстотин мили южно оттам, вие не ми звучите... съвсем недоволен.

Локи му пусна особено умилителната крива усмивка, която бе упражнявал седмици наред пред огледалото.

— Когато господарите ми схванаха същността на сегашното си положение, някои от тях предположиха, че е трябвало да създадем изкуствен дефицит още преди години. Понастоящем сме решени да превърнем болезненото затруднение във величествено завръщане. Тези шест хиляди бурета, продавани на дефицитна цена години наред... Можем да се върнем в Емберлен със състояние, надхвърлящо всичко, което ще изоставим. А що се отнася до вашето собствено положение...

— Не говорим за стотици или хиляди крони. — Доня София излезе от умисления си транс. — Говорим за милиони. Дори и поделени между нас.

— Много е вероятно — рече Локи. — Господарите ми са готови и да предоставят още една компенсация след успешното ни завръщане в Емберлен и възстановяването на остершалинските лозя. Предлагаме на вашето семейство оттам нататък постоянен дял в делата на Бел Остер — несъмнено без възможност за контрол, но все пак нещо достойно. Десет, до петнайсетпроцентова дял. Вие ще сте първите чужденци и, надяваме се, единствените, на които е предложен такъв.

Последва пауза.

— Това е... много привлекателно предложение — заговори най-сетне дон Салвара. — А само като си помисля, че всичко това е щяло да тупне в скута на Якобо просто ей така! В името на боговете, Лукас, ако някога пътищата ни с онези крадци отново се пресекат, ще им благодаря, че са уредили запознанството ни.

— Е — изкиска се Локи. — Аз казвам, каквото било — било, Грауман може да е на друго мнение. Но макар и да усещам, че много скоро може да си стиснем ръцете, все така ни предстои да подготвим корабите, да отплаваме на север до Емберлен и да грабнем наградата. Положението прилича на повредено товарно въже, което се разплита до една-единствена нишка. — И той вдигна чашата си за поздрав. — То ще се скъса.

Във водата дяволската риба празнуваше победа и стражите я възнаградиха за службата, като я набодоха с отровни стрели от арбалетите си. Извлякоха трупа от центъра на Подвижния пир с куки и вериги — нямаше как да затвориш обратно подобна твар, след като изпълни предназначението си. Червената кръв на чудовището се смеси с тази на жертвите и бавно се слегна в грамаден тъмен облак. Дори и това изпълняваше нарочна роля в събитията, които предстояха.

Учените от Теринския колегиум, от удобното си място далеч навътре в сушата, ще ви кажат, че вълчите акули от Желязното море са прекрасни, пленителни създания — телата им са по-мускулести от тялото на бик, подобната им на шкурка кожа — обагрена във всички цветове, от зеленото на медната патина до черното на буреносните облаци. Но всеки работник по крайбрежието на Камор и съседните брегове ще ви каже, че вълчите акули са грамадни войнствени гадове, които обичат да скачат.

Затворени в здрави клетки, гладни и подлудели от кръвта, вълчите акули са най-важните участници в обичайния апогей на Подвижния пир. И други градове си имат гладиаторски борби, и в други градове изправят хора срещу животни. Но само в Камор можете да видите специално въоръжен гладиатор (*контрарекиала*) да се бие с жива подскачаща акула, и само в Камор по традиция, да бъдат *контрарекиала* се позволява единствено на жени.

Това е Острозъбото представление.

Локи не можеше да различи дали четирите жени са наистина красиви, но че бяха поразителни, нямаше спор. Всичките бяха мургани каморки с мускули като на селянки, внушителни дори от разстояние, и почти без дрехи по себе си — стегнати черни превръзки през гърдите, препаски на борци върху слабините и тънки кожени ръкавици. Черните им коси бяха прибрани под традиционните червени кърпи и прихванати с медни и сребърни диадеми, които улавяха слънчевите лъчи и ги превръщаха във вериги от бели отблясъци. Предназначението на тези диадеми беше спорно. Едни твърдяха, че обърквали акулите, заради лошото им зрение, а други, не по-малко на брой, настояваха, че блясъкът им помагал на чудовищата по-лесно да следят плячката си.

Всяка *контрарекиала* бе въоръжена с две оръжия — късо копие в едната ръка и специална брадва в другата. Тези брадви имаха ръкохватки, които представляваха едно цяло с предпазителя за ръката и затова трудно се губеха. Бяха двуостри, с очакваното извито острие от едната страна и с дълъг, як шип от другата. Умелите гладиаторки обикновено се опитваха да отсекаят до корен перките и опашката на акулата, преди да я убият. Малцина, само най-добрите можеха да я убият единствено с шипа. Кожата на вълчите акули беше дебела като кората на дърво.

Локи гледаше навъсените жени и усети как го обзема обичайното меланхолично възхищение. В неговите очи те бяха толкова безумци, колкото и смелчаги.

— Знам, че онази там, лявата от края, е Сисилия де Рикюра — дон Лоренцо сочеше жените на Лукас Феруайт в почивката след повече от час припрени преговори. — Тя е приличен боец. До нея е Аганесе, която носи копие то си, но никога, никога не го използва. Другите две... най-вероятно са нови. Поне нови за Пира.

— Жалко — обади се донята, — че сестрите Беранджия не са тук днес, за да ги гледате, мастер Феруайт. Те са най-добрите.

— Вероятно най-добрите, съществували някога. — Дон Салвара присви очи срещу блясъка на водата и се опита да прецени размера на

акулите, едва видими сенки в клетките. — Или някога ще съществуват. Но от няколко месеца те не са се явявали на Пира.

Локи кимна и прехапа бузата си отвътре. Като Локи Ламора, *гариста* на Джентълмените копелета и почитан крадец, той познаваше лично близначките Беранджия и знаеше къде *точно* се намираха те през тези месеци.

Във водата първата гладиаторка заемаше позиция. *контрарекиала* се биеха върху поредица от платформи за стъпване, всяка широка около две стъпки и издигната половин стъпка над водата. Тези платформи бяха подредени в квадратна решетка на разстояние четири-пет стъпки една от друга и оставяха много място на противника да плува между тях. Жените трябваше да прескачат по тези платформи с бързо темпо и да нападат акулите, докато отскачат назад. Падането във водата обикновено слагаше край на битката.

Зад редицата от клетки с акули (които се отваряха със скрипци с вериги, свързани с баржа далеч извън периферията на възможните действия на страшилищата) плаваше малка лодка с екипаж от (изключително добре платени) гребци доброволци, в която се настаняваха тримата традиционни наблюдатели на всяко Острозъбо представление. Първият беше жрецът на Йоно с морскозелените си одежди, поръбени със сребро. До него седеше облечената в черно, със сребърна маска на лицето жрица на Аза Гуила, Господарка на дългото мълчание, богиня на смъртта. И последно, имаше и лекар, чието присъствие винаги се бе струвало на Локи крайно оптимистичен жест.

— Камор! — Младата жена, очевидно Сисилия де Рикюра, вдигна оръжията си във въздуха. Силното мърморене на тълпата утихна и остана единствено плисъкът на вълните, които се плискаха в бордовете на лодките и вълноломите. — Посвещавам тази смърт на Херцог Никованте, наш господар и благодетел! — Такъв бе традиционният изказ на поздрава на *контрарекиала*. „Тази смърт“ удобно можеше да се отнася и за двамата участници в битката.

Под акомпанимента на мощните тръби и виковете на тълпата лодкарите извън кръга от клетки пуснаха първата акула за следобеда. Дългата десет стъпки риба, вече подлудяла от кръвта, изскочи от своя затвор и закръжи около платформите. Зловещо сивата ѝ перка разрязваше водата и оставяше разменена диря. Сисилия застана на един крак, приклепна и плесна по водата с петата на другия, като

крещеше клетви и заплахи. Акулата се настърви — след няколко мига тя вече кръжеше между платформите. Якото ѝ тяло се стрелкаше напред-назад като зъбато махало.

— Тази хич не си губи времето! — закърши ръце дон Салвара. — Бас държа, че ще скочи рано.

И още казал-неказал това, акулата изхвъркна над водата сред фонтан от сребристи пръски и се хвърли към приклепналата гладиаторка. Не отскочи нависоко — Сисилия я избегна, като прескочи на съседната платформа. Докато летеше във въздуха, тя изтегли копие то назад и го хвърли. Острието потъна в хълбока на акулата и щръкна там за част от секундата, преди обтекаемата маса от гладни мускули да цопне обратно във водата. Реакцията на тълпата бе нееднозначна — хвърлянето бе показало забележителна сръчност, но минимална сила. Акулата на Сисилия като че само се вбеси още повече, а копие то бе похабено.

— О, лошо решение. — Донята изцъка с език. — Това момиче трябва да се научи на търпение. Да видим дали новата ѝ приятелка ще ѝ остави възможност.

Като се мятеше и пръскаше наляво и надясно порозовяла пяна, акулата маневрира за нова атака, преследвайки сянката на Сисилия по водата. Жената подскачаше пъргаво от платформа на платформа с брадва, обърната с шипа навън.

— Мастер Феруайт. — Дон Лоренцо махна очилата си и започна да си играе с тях, докато гледаше битката. Очевидно те не му бяха нужни за гледане надалече. — Вашите условия са приемливи за мен, но трябва да се съгласите, че моят дял от първоначалния риск е доста тежък, особено в съотношение с цялостните ми налични средства. Поради това молбата ми е да делим приходите от продажбите на остершалинска ракия петдесет и пет на четирийсет и пет в моя полза.

Локи се престори, че размишлява, докато Сисилия свиваше и отпускаше ръце и подскачаше на живот и смърт, а неуморната сива перка режеше водата по петите ѝ.

— Упълномощен съм от своите господари да направя такава отстъпка. В замяна... бих определил дела на вашето семейство във възстановените остершалински лозя на пет процента.

— Договорено! — Донът се усмихна. — Ще финансирам два големи галеона, екипажите и войниците, нужните рушвети и

договорки и товар, който да откараме на север. Аз ще надзиравам единия галеон, а вие — другия. На борда на всеки от тях ще бъдат разположени дружини от наемници по мой избор с цел допълнително подсигуряване. Конте ще пътува с вас; вашият Грауман ще остане до мен. Всички разходи, които могат да увеличат бюджета ни над двайсет и пет хиляди каморски крони, ще се допускат само по мое усмотрение.

Акулата скочи, отново неуспешно. Сисилия изпълни бърза стойка на една ръка на платформата, размахала, брадвата в другата си ръка. Публиката ревна, а акулата се преобърна тронаво във водата и се подготви за нова атака.

— Дадено — рече Локи. — Подписани тъждествени копия от нашия договор ще бъдат връчени на всекиго от нас. Още едно допълнително копие на терински ще бъде поверено на одобрен и от двете страни неутрален адвокат, за да бъде отворено и прегледано от тях един месец по-късно, в случай че някой от нас преживее... злополука при прекарването на бъчвите. Едно допълнително копие на вадрански ще бъде подписано и поверено на грижите на известен ми агент за евентуално връчване на господарите ми. Довечера ще поръчам доверен писар в „Катурнатата къща“ да напише полица за пет хиляди крони, които утре да бъдат изтеглени от Мераджио, за да мога незабавно да се заложа за работа.

— И това ли е всичко, което остава?

— Абсолютно всичко — потвърди Локи.

Донът се умълча.

— Дяволите да го вземат. Съгласен съм. Да си стиснем ръцете и да рискуваме.

Във водата Сисилия спря и вдигна брадва в очакване да нанесе удар, когато акулата се приближи отдясно към платформата. Рибата се люшкаше, движеше се твърде бавно за висок скок. Точно когато Сисилия премести центъра на тежестта си, за да нанесе удар с шипа, акулата се стрелна във водата край нея, изви тялото си под формата на буквата U и се гмурна надолу. При тази маневра опашката ѝ изскочи навън и подсече *контрарекиала* под коленете. Сисилия нададе писък, по-скоро от потрес, от колкото от болка, и падна по гръб във водата.

Всичко приключи само за мигове. Акулата нападна и явно я захапа за единия или за двата крака. Двете се преобърнаха няколко пъти във водата — Локи мяркаше ту мятщото се тяло на жената, ту

тъмната груба кожа на акулата: бяло, сиво, бяло, сиво. След малко розовата пяна отново се обагри в тъмночервено, а двете вкопчени в борба сенки потънаха в дълбините под платформите. Половината тълпа възликува сладно. Останалите мълчаливо сведоха глави в знак на почит, което щеше да продължи, докато следващата млада жена влезе в кръга от червена вода.

— Богове! — Доня София гледаше разтварящото се петно във водата. Оцелелите гладиатори бяха свели глави, а жреците жестикулираха — благославяха се взаимно. — Невероятно! Да я надвие толкова бързо с такъв прост номер. Е, баща ми казваше, че миг невнимание на Пира струва колкото десет по друго време.

Локи ѝ се поклони ниско, пое едната ѝ ръка и я целуна.

— Никак не се съмнявам в думите му, доня София. Никак.

Сърдечно усмихнат, той ѝ се поклони още веднъж и се обърна, за да стисне ръката на мъжа ѝ.

ИНТЕРЛЮДИЯ: ЛОКИ ОСТАВА ЗА ВЕЧЕРЯ

1

— Какво? — Локи едва не подскочи. — Какви ги говориш?

— Момчето ми — отвърна Окови. — Мое момченце, на което му се случва да се прояви блестящо, твоят свят е с толкова тесни хоризонти! Виждаш достатъчно ясно, че бързо да скроиш номер на някого, но *не и* по-нататък, отвъд непосредствените последствия. Докато не се научиш да мислиш предварително за отклика на твоите действия, ти поставяш и себе си, и околните в опасност. Не можеш да престанеш да си малък, но е крайно време да спреш да си глупав. Така че слушай внимателно.

Първата ти грешка е: да вземеш монета от стражата не е престъпление, което заслужава бой. То заслужава *смърт*. Ясни ли сме? Тук, в Камор, стражата взема *нашите* пари, никога обратното. Това правило е изсечено в камък и не допуска изключения, независимо какъв крадец си и какви са ти намеренията. Престъпиш ли го — смърт. За такова престъпление ти прерязват гърлото, хвърлят те на акулите, пращат те на среща с боговете, ясно?

Локи кимна.

— Така че, когато си натопил Веслин, ти *наистина* си го натопил. Но си утежнил тази грешка, като си използвал монета от бяло желязо. Знаеш ли колко точно струва една цяла крона?

— Много.

— Ха. „Много“ не е „точно“. Не знаеш терински, или наистина не знаеш?

— Ами сигурно не знам.

— Е, ако всичко върви мазно и никой не забърсва нищо от проклетата монета, това малко парченце лъскаво бяло желязо струва четирийсет сребърни солоната. Разбра ли? Двеста и четирийсет медни монетки. Облеци се. Това означава, че мисълта ти го побира, че разбираш?

— Да. Уха!

— Да, уха. Нека ти го изясня в перспектива. Един жълтодрешко от нашата самоотвержена и предана градска стража може да вземе толкова за два месеца ежедневни дежурства. А стражите са добре платени за простолудие, и на тях със сигурност, мътните да го вземат, не им плащат в бяло желязо.

— О...

— Така че Веслин не само е вземал пари, а е вземал твърде много пари. Цяла крона! Морганте ридае. Можеш да купиш смърт за много по-малко, включително и собствената си.

— Хм... вие колко платихте за моя... — Локи се потупа по гърдите, където смъртният знак все така висеше под ризата му.

— Не искам да засягам доста високото ти самомнение, но все още не съм убеден дали тези две медни монетки са били похарчени разумно. — Щом забеляза изражението на момчето, Окови избухна в мощен, искрен смях, но после отново заговори сериозно. — Продължавай да гадаеш, момче. Но смисълът си остава. Можеш да наемеш свестни и обръгнали хора да свършат сериозна работа за много по-малко пари. Можеш да откупиш пет-шест големи дела, ако ме разбираш какво ти говоря. Така че, когато си подложил монета от бяло желязо в стаята на Веслин...

— Парите са били твърде много... за да е нещо... просто?

— Право в целта. *Прекалено* много пари за сведения или услуги. Никой, който е с всичкия си, няма да даде на шибан хлапак от гробището цяла крона. Освен ако... не плащат на хлапака да свърши някоя голяма работа. Да убие бившия ти господар например. Да очисти целия Хълм на сенките и всички в него. Така че ако клетият Създател на крадци се е разстроил, когато е научил, че Веслин е подкупен, представи си как се е почувствал, като е разбрал за какви пари става въпрос.

Локи закима яростно.

— Такааа. Две грешки. Третата ти грешка е, че си намесил Грегор. Грегор беше ли *нарочен* да го халоса грозната тояга?

— Не го обичах, но — не. Искях само Веслин. Може би съм искал и Грегор да отнесе малко, но не колкото Веслин.

— Точно така. Имал си мишена, измислил си номер, който да й скроиш, но не си владее положението. Твоята игра с Веслин е преляла

извън рамките и Грегор Фос също е отнесъл ножа.

— И аз така казах, нали? Вече си го признах!

— Яд ли те е? Да, да, че *как* иначе... яд те е, че си се издънил. Яд те е, че не си толкова умен, колкото си мислиш.

Яд те е, че боговете са дали на много други хора същия ум като на Локи Ламора. То това си е за яд, а?

Локи угаси с едно бързо духване лампичката си и я запокити над парапета, колкото високо можеше да я метне хилавата му ръка. Шумотевицата на каморската нощ заглуши трясъка от падането. Момчето скръсти отбранително ръце.

— Е, несъмнено е хубаво, че се освободи от заплахата на тази лампа, момчето ми. — Окови дръпна от цигарата за последно и я загаси в каменните плочи. — Да не би тя да докладваше на Херцога, който крои заговор да ни затрие?

Локи не каза нищо — стискаше зъби, изпъчил долната си устна. Сприхавост — традиционният език без думи на съвсем малките. Окови изсумтя.

— Вярвам на всичко, което ми разказа, Локи, защото си поговорих дълго с бившия ти господар, преди да го отърва от теб. Както казах, той ми разказа всичко. И за последната ти, най-голяма грешка. От която на него му е додеяло и заради която те пратиха тук. Можеш ли да се досетиш каква би могла да е?

Локи поклати глава.

— Не можеш или не искаш?

— Наистина не знам. — Локи сведе очи. — Всъщност не съм... мислил за това.

— Показал си на другите деца от Улиците монетата от бяло желязо, нали? Накарал си ги да ти помогнат да я намериш. Казал си на някои от тях за какво ще я използваш. И си им заповядал да не говорят за това... Но с какво, хм, подкрепи тази заповед?

Очите на Локи се разшириха. Той отново се нацупи, но сприхавостта му се изпари.

— Те... и те мразеха Веслин. Искаха да видят как ще си го получи.

— Разбира се. Може би за един ден това е достатъчно. Ами после? След като Веслин умря, и Грегор умря, а господарят ти е имал възможност да се поуспокои и да обмисли положението. Ами ако вземе

да разпитва за някакво си момче, Ламора? Ами ако е хванал някои от другарчетата ти от Улиците и ги е попитал любезно дали Локи Ламора не е намислил нещо... необичайно? Дори и за него?

— О... — Момчето трепна. — О...

— О-хо-хо! — Окови се пресегна и тупна момчето по рамото. — Просветление! Когато дойде, то те праска като тухла по главата, а?

— Май да.

— И така — рече Окови — виждаш къде всичко се е объркало. Колко момчета и момичета живеят на този хълм, Доки? Сто? Сто и двайсет? Повече? С колко от тях мислиш, че ще се оправи старият ти господар, ако се обърнат срещу него? Един-двама — няма проблеми. Но четирима? Осем? Всичките?

— Ние, въ... ние като че... не бяхме се сетили за това.

— Защото той не управлява гробището с логика, момчето ми, управлява го със страх. Страхът от него държи по-големите чирози в пътя. Страхът от тях държи малките лайненца като теб в пътя. Всичко, което подкопава този страх, е заплаха за положението му. Влиза Локи Ламора, размахал знамето на кретените, който се мисли за *страшно* по-умен от останалия свят!

— Ама аз... аз не... не се мисля за по-умен от останалия свят.

— Преди три минути се мислеше. Слушай. Аз съм *гариста*. Кое то значи, че съм главатар на банда, макар и малка. Бившият ти господар също е *гариста*, *гариста* на Хълма на сенките. А когато се бъркаш на водача в управлението на бандата му, се вадят ножовете. Колко време според теб Създателя на крадци щеше да управлява Хълма на сенките, ако плъзне слухът колко сладко си го изиграл? Как си го разигравал като коте на верига? Никога повече той няма да притежава истинска власт над своите сираци. Те ще я предизвикват отново и отново, докато се пролее кръв.

— И затова се е отървал от мен? Ами Улиците? Ами онези, които ми помогнаха да натопя Веслин?

— Добри въпроси. С лесни отговори. Бившият ти господар прибира сирачета от улиците и ги държи по няколко години. Обикновено приключва с тях, когато навършат дванайсет-тринайсет. Учи ги на най-основното: как да крадат, без да ги усетят, да говорят на наречието на крадците, да общуват с Точните хора; как да се разбират с другите в бандата и как да избягват бесилото. Щом приключи с тях,

той ги продава на по-големи банди, истинските банди. Разбираш ли? Той изпълнява поръчки. Може би на Сивите лица им трябва момиче, което да прониква на втория етаж. Може би Момчетата от Арсенала искат малък гаден побойник. Това е голямо предимство за бандите — той им докарва подходящи нови членове, които не е нужно те да водят за ръчичка.

— Това го знам. Затова... ме продаде на теб.

— Да. Защото ти си много особен случай. Притежаваш ценни умения, макар и досега да си ги използвал безобразно. Но малките ти приятелчета от Улиците? Те притежават ли твоите дарби? Не, те са само обикновени малки укротители на джобове, прости малки залисници. Не са узрели. Никой не би дал и грош за тях, освен поробителите, а на бившия ти господар му е останал един тъжен остатък от истинска съвест — той не би продал някого от вас на тия негодници за всичкото злато на Камор.

— Ами... значи, както каза, той е трябвало... да направи нещо с всички нас, които знаехме за монетата. Всички нас, които можем... да се досетим или да разкажем за това. И аз съм бил единственият, когото е можел да продаде.

— Правилно. А що се отнася до другите... — Окови вдигна рамене. — И това ще мине и замине. След две-три седмици вече никой няма да си спомня имената им. Знаеш как е на Хълма.

— Аз съм ги убил.

— Да. — Окови не смекчи гласа си. — Точно така. Колкото е сигурно, че си се опитал да навредиш на Веслин, толкова сигурно е, че си убил Грегор и още четирима-петима от малките си другари по дело.

— Мамка му.

— Виждаш ли сега какво представляват в действителност последствията? Защо трябва да действаш бавно, да обмисляш предварително, да владееш положението? Защо имаш нужда да се поуспокоиш и да почакаш времето да ти даде разум, равен на таланта ти за пакости? Години наред ще работим заедно, Локи. Години, през които ти и другите ми малки пакостници ще се упражнявате тихомълком. И това трябва да ти стане правило, ако искаш да останеш тук — без игрички, без номера, без измами. *Никакви* такива, освен когато и където аз ти кажа. Когато някой като теб бутне света, светът откликва. Другите хора обикновено си патят. Ясен ли съм?

Локи кимна.

— А сега — Окови изпъчи рамене и завъртя глава на една страна, после на другата. Някъде вътре в него нещо запука и запращя. — Ох! Знаеш ли какво е смъртна жертва?

— Не.

— Нещо, което правим за Благодетеля. Не само онези от нас, които са посветени на Тринайсетия. Нещо, което всички ние, мошениците, правим един за друг, всички Точни хора в Камор. Когато изгубим някого, когото обичаме, ние вземаме нещо ценно и го изхвърляме. Наистина — разбираш ме. В морето, в огъня, нещо такова. Правим го, за да помогнем на приятелите си по пътя към онова, което ги очаква. Досега ясно ли ти е?

— Да, но бившият ми господар...

— О, и той го прави, повярвай. Той е истински скръндза и винаги го прави насаме, но го прави за всеки един от вас, когото губи. Ясно, че няма да ви каже. Но ето какво — има правило, което трябва да се спазва при жертвата. Тя не може да бъде дадена доброволно, разбираш ли? Не може да бъде нещо, което вече имаш. Трябва да бъде нещо, което излизаш и открадваш от някой друг, нещо особено, без тяхно позволение или, хм, съучастие. Схващаш ли? Трябва да е истинска кражба.

— Ясно.

Отец Окови изпука със стави.

— Ще принесеш смъртна жертва за всяко едно момче или момиче, убито заради теб, Локи. Една за Веслин, една за Грегор. По една за всичките ти малки приятелчета от Улиците. Сигурен съм, че само след ден-два ще науча броя им.

— Но аз... Те не бяха...

— Разбира се, че не са ти били приятели, Локи. Били са ти много добри приятели. Защото ще те научат на това, че когато убиеш някого, това си има последствия. Едно е да убиеш на дуел, да убиеш при самоотбрана, да убиеш за отмъщение. Съвсем друго — да убиеш просто поради небрежност. Смъртта им ще виси над главата ти, докато станеш толкова внимателен, че разплачеш светиите на Переландро. Твоята смъртна жертва ще струва по хиляда цели крони на глава. Всичките трябва да откраднеш със собствените ти ръце.

— Ама аз... Какво? Хиляда крони? За всеки? *Хиляда?*

— Ще можеш да свалиш смъртния знак от врата си, когато жертваш и последната монета, и нито миг по-рано.

— Невъзможно е! Това ще ми отнеме... цяла вечност!

— Ще отнеме години. Но ние тук, в моя храм, сме крадци, не убийци. И цената на живота ти с мен е, че трябва да окажеш почит на мъртвите. Тези момчета и момичета са твои жертви, Локи. Набий си го в главата. Това е нещо, което им дължиш пред боговете. Нещо, в което трябва да се закълнеш с кръв, преди да се изправиш. Склонен ли си да го направиш?

Локи като че се замисли, после тръсна глава, все едно да проясни мисълта си, и кимна.

— Тогава ми подай лявата си ръка.

Локи я подаде. Окови извади тънък кинжал от почернена стомана от пазвата си и го прокара по своята лява длан.

После хвана здраво протегнатата ръка на Локи и нанесе плитък, болезнен срез между палеца и показалеца на момчето. Стиснаха си здраво ръцете, докато дланите им не залепнаха от смесената им кръв.

— Сега ти си Джентълмен копеле като всички нас. Аз съм вашият *гариста*, а ти си мой *пезон*, мой малки войнико. Имам ли твоята кървава клетва да изпълняваш, каквото ти кажа? Да принесеш жертва за душите на хората, на които си сторил зло?

— Ще я принеса — отвърна Локи.

— Добре. Това значи, че оставаш за вечеря. Да слезем от този покрив.

Зад входа със завесите в задната част на олтара мръсен коридор водеше към няколко мръсни стаи — влагата, плесента и бедността тук бяха в изобилие. Имаше килии с нарове, осветени от лампи от промазана хартия, чиято светлина бе с цвета на евтина бира. По наровете бяха пръснати свитъци и подвързани книги; одежди със съмнителна чистота висяха на закачалките по стените.

— Това са необходими тъпотии — размахна ръка Окови, когато въведе Локи в най-близката до входа стая, все едно му показваше, дворец. — Понякога се случва да приютим учител или пътуващ жрец от Ордена на Переландро и те трябва да видят онова, което очакват.

Нарът на Окови (защото Локи забеляза, че прикованите за стената вериги в другата стая със сигурност не стигаха до никоя от другите килии) беше постлан върху твърд каменен блок, нещо като масивна лавица, която стърчеше от стената. Жрецьт бръкна под сплъстените одеяла, врътна нещо, което издрънча като метал, и вдигна леглото си, все едно че беше капак на ковчег. Оказа се, че одеялата са постлани върху дървена плоскост, прикрепена с панти за камъка. От вътрешността на каменния блок се разляха приканващо златисто сияние и пикантните аромати на каморска кухня от висша класа. Локи познаваше този аромат — беше го подушвал във въздуха, когато се носеше откъм квартал Алчегранте или от някои странноприемници и къщи.

— Влизай вътре! — посочи отново Окови и Локи надникна над каменния ръб. Груба дървена стълба слизаше в квадратна шахта, малко по-широка от раменете на жреца, и около двајсет стъпки по-надолу опираше в полиран дървен под. — Стига си зяпал, слизай!

Локи се подчини. Стъпалата бяха широки, грубо издялани и много нагъсто разположени. Никак не му беше трудно да слиза и се намери във висок коридор, сякаш изтръгнат от кулата на Херцога. Подът наистина беше от полирано дърво — дълги прави златистокафяви дъски, които скърцаха приятно под нозете му. Сводестият таван и стените бяха изцяло покрити с дебело, млечно златисто стъкло, което излъчваше слабо сияние като слънцето през дъждовния сезон, надничащо иззад плътни облаци. Сиянието идваше

отвсякъде и отникъде — стената блещукаше. С тропане, сумтене и дрънкане (Локи забеляза, че жрецът носи дарените през деня пари в малък чувал от зебло) Окови слезе долу и скочи до него на пода. Дръпна бързо въжето, завързано за стълбата, фалшивият нар се върна на мястото си и се заключи.

— Готово. Тук не е ли много по-хубаво?

— Да. — Локи прокара длан по безупречно гладката повърхност на едната стена. Стъклото беше забележимо по-хладно от въздуха. — Това е елдерглас, нали?

— Много ясно, че не е хоросан. — Окови подбутна Локи по коридора вляво, където той завиваше зад един ъгъл. — Цялото мазе на храма е облицовано с него. Запечатано е в него. Храмът горе всъщност е построен вкопан в това вещество преди стотици години. В него няма нито една пукнатина, доколкото съм забелязал, освен един-два малки тунела, които извеждат на други интересни места. Непроницаемо е за наводненията, не пропуска и капчица, дори когато по улиците водата ти стига до кръста. Не пуска и плъхове, хлебарки, паяци смукачи и всякаква подобна гад, стига да внимаваме, когато влизаме и излизаме.

Дрънченето на метални съдове и тихото кискане на братята Санца стигна до слуха им иззад ъгъла точно преди да завият и да влязат в уютна кухня с високи дървени шкафове и дълга маса от вещерско дърво с наредени край нея столове с високи облегалки. Локи разтърка очи, щом забеляза възглавниците от черно кадифе и изрисуваните със златен лак листа по тях.

Кало и Галдо готвеха на тухлен плот — местеха тигани и дрънчаха с ножове над грамадна бяла алхимична печка плоча. Локи беше виждал по-малки парчета от този камък, който се нагриваше, без да пуши, когато го плиснеш с вода, но това тук сигурно тежеше колкото Отец Окови. Докато Локи гледаше, Кало (Галдо?) вдигна един тиган и поля пращящата плоча с вода от стъклена кана. Вдигналата се пара, ухаеше на плътен букет от вкусни аромати и Локи усети как устата му се изпълва със слюнки.

Във въздуха над масата от вещерско дърво сияеше изумителен полилей. След години Локи би го разпознал като армира, направена изцяло от стъкло, с ос от чисто злато. В центъра ѝ с белезникаво бронзовата светлина на слънцето сияеше сфера от алхимично стъкло, оградено с концентрични стъклени пръстени, бележещи орбитите и

хода на света и неговите небесни братовчеди, включително трите луни. По външните му краища висяха стотици звезди, които приличаха на капки стопено стъкло, замръзнали в мига, преди да се отделят. Светлината струеше, блещукаше, гореше във всяка частица на полилея, ала в нея имаше нещо странновато — сякаш таванът и стените от елдерглас някак си я *изсмукваха* от алхимичното слънце. Разсейваха я, отслабваха я, преразпределяха я по цялата дължина и ширина на всичкия елдерглас в това тайнствено мазе.

— Добре дошъл в нашия истински дом, нашия малък храм на Благодетеля. — Окови подхвърли чувала с монети върху масата. — Нашият покровител винаги се е отнасял непочтително към идеята, че оскъдицата и благочестието вървят ръка за ръка. Тук долу ние показваме своята признателност, като *ценим*, ако ме разбираш. Момчета! Я вижте кой оцеля след разпита!

— Не сме се и съмнявали — рече единият близък.

— Нито за миг — додаде другият.

— Но сега може ли да чуем какво е направил, за да го изритат от Хълма на сенките? — Въпросът, изговорен в почти идеален синхрон, прозвуча като отработен ритуал.

— Когато пораснете. — Окови вдигна вежди към Локи и поклати глава, като се погрижи момчето да забележи жеста. — *Много* големи. Локи, не очаквам, че можеш да подреждаш маса...

Локи въртна глава и Окови го заведе при висок шкаф вляво от готварската печка. Вътре бяха наредени бели порцеланови чинии. Окови извади една и показа на Локи ръчно изрисувания герб (свит юмрук, стиснал стрела и лоза) и блестящата позлата по ръба.

— Взети назаем — рече той — за постоянно от доня Изабела Манечецо, старата вдовстваща леля на нашия Херцог Никованте. Тя умря бездетна и рядко устройваше празненства, така че всъщност изобщо не ги *ползваше*. Виждаш ли как някои от нашите постъпки, които изглеждат твърде жестоки или престъпни за външните хора, всъщност са уместни, ако ги възприемеш по правилния начин? Това е ръката на Благодетеля в действие, или поне така ни харесва да смятаме. Не е като да не правим разликата, ако той не искаше.

Окови подаде чинията на Локи (който я пое прекалено внимателно и се взря в златния ръб) и прокара любовно пръст по повърхността на масата от вещерско дърво.

— А това навремето бе собственост на Мариус Кордо, майстор търговец от Тал Верар. Държеше я в каютата на трипалубна галера. Огромна! С осемдесет и шест весла.

Малко му се поразсърдих и затова я чопнах, а също и столовете му, килимите и гоблените му и всичките му дрехи. Направо от кораба. Парите му оставих — с кражбата исках да му кажа нещо. Изхвърлих всичко, освен масата в Месинговото море.

— А това! — Окови посочи с пръст небесния полилей. — Това бе докарано по суша от Ашмир с конвой от каруци под стража за стария дон Левиана. Но някак си по пътя се преобрази в сандък със слама. — Окови извади още три чинии от шкафа и ги сложи в ръцете на Локи. — Проклятие, биваше си ме мен едно време, когато работех, за да се издържам!

— Ъмм — изпъшка Локи под тежестта на финия порцелан.

— А, да. — Окови посочи стола начело на масата. — Сложи там една за мен. Една за себе си вляво от мен. Две за Кало и Галдо вдясно от мен. Ако беше мой слуга, току-що ти казах да наредиш чиниите, както обикновено. Можеш ли да го повториш?

— Както обикновено.

— Точно така. Така ядат високопоставените и могъщите в присъствието само на близки кръвни роднини и може би един-двама приятели. — С погледа и с тона си жрецът намекна, че очаква урокът да бъде запомнен, и започна да обяснява на Локи тънкостите на чашите, ленените салфетки и сребърните прибори.

— Що за нож е това? — Локи показва на Окови нож за масло със закръглен връх. — За нищо не го бива. *Никого* не можеш да убиеш с него!

— Е, няма да е много лесно, уверявам те, момчето ми. — После Окови му обясни за какво се употребяват ножът за масло и малките чинийки и купички. — Но когато изтъкнати хора се съберат на масата, е неучтиво да гътнеш някого с друго, освен с отрова. Това нещо служи за размазване на масло, не за прерязване на гръкляни.

— Колко много мъки само за едното ядене!

— Е, на Хълма на сенките може да ядеше студен бекон и питки от кал, като ползвате за маси гъзовете си — на бившия ти господар хич не му пука. Но сега ти си Джентълмен копеле и се набляга на

„Джентълмен“. Ще се научиш да ядеш така и да сервираш на хора, които ядат така.

— Защо?

— Защото, Локи Ламора, някой ден ще ядеш с барони, графове и херцози. Ще ядеш с търговци и адмирали, с генерали и дами от всякакъв вид! И тогава... — Окови пхна два пръста под брадичката на Локи, вдигна главата му и го погледна в очите. — Тогава на тия клети малоумници и през ум няма да им мине, че похапват с крадец.

— Не е ли прекрасно, а?

Окови вдигна празната си чаша за поздрав към тримата си млади повереници на великолепно наредената маса. В димящи месингови купи и тежки керамични съдове бяха подредени резултатите от старанията на Кало и Галдо върху готварската плоча. Локи, седнал върху допълнителна възглавница, за да може да облекне лакти на масата, се взираше в храната и съдовете с изцъклени очи. Беше стреснат от бързината, с която бе избягал от стария си живот и изпаднал в новия, с тези странно приятни побъркани хора.

Окови взе бутилка с течност, която бе нарекъл алхимично вино. Тя беше гъста и тъмна като живак. Когато извади хлабавата тапа, въздухът се изпълни с аромата на хвойна, който само за миг надделя над пикантните миризми на основните ястия. Жрецът наля щедро от виното в празната чаша — в ярката светлина то се лееше като разтопено сребро. Той вдигна чашата пред очите си.

— Чаша, налята на въздуха, за онзи, който седи невидим с нас. Нашият покровител и закрилник, Уродливия страж, Бащата на нужните предлози.

— Благодарим за дълбоките, зле опазени джобове — произнесоха в един глас братята Санца и сериозният им тон завари Локи неподготвен.

— Благодарим за стражите, заспали на пост — рече Окови.

— Благодарим на града, който ни храни, и нощта, която ни крие — последва отговор.

— Благодарим за приятелите, които ни помагат да похарчим плячката! — Окови постави полупълната чаша в средата на масата, взе друга, по-малка чаша и наля в нея само един пръст от течното сребро. — Чаша, налята на въздуха за отсъстващ приятел. Пожелаваме всичко хубаво на Сабета и се молим за благополучното ѝ завръщане.

— Но може би ще е добре да се върне при нас не чак толкова смахната — додаде един от братята Санца, когото Локи кръсти наум Кало за удобство.

— И по-скромна — кимна Галдо. — По-скромна би било прекрасно.

— Братята Санца пожелават всичко хубаво на Сабета. — Окови стисна малката чаша и се взря в близнаците. — И се молят за благополучното ѝ завръщане.

— Да! Пожелаваме ѝ всичко хубаво!

— Да се завърне благополучно, би било прекрасно.

— Коя е Сабета? — попита тихо Локи. Въпросът беше отправен към Окови.

— Украшение на нашата малка банда. Единствената ни девойка, в момента заминала... да се учи. — Окови остави чашата ѝ до чашата, налята за Благодетеля, и взе чашата на Локи. — Още една специална придобивка от бившия ти господар. Имаш дарба, момчето ми, голяма дарба, свръхестествен талант да вбесяваш другите.

— Говори за нас — рече Кало.

— Много скоро ще се отнася и за теб — усмихна се Галдо.

— Млък, бърбивци. — Окови сипа от виното живак в чашата на Локи и му я подаде. — Още една наздравица и молитва. За Локи Ламора, нашия нов брат. Моят нов *пезон*. Пожелаваме му всичко хубаво. Приемаме го сърдечно. И за него се молим... да добие мъдрост.

С изящни движения той наля вино на Кало и Галдо, а после и почти пълна чаша на себе си. Окови и братята Санца вдигнаха бокали. Локи бързо повтори жеста им. Среброто искреше под златото.

— Добре дошъл в бандата на Джентълмените копелета! — Окови чукна леко чашата си в чашата на Локи, тя звънна, нежният ѝ звън отекна във въздуха и замлъкна.

— Трябваше да избереш смъртта! — рече Галдо.

— Той ти предложи смъртта като избор, нали? — попита Кало, когато той и брат му се чукнаха, а после протегнаха едновременно чаши през масата, за да се чукнат с Локи.

— Смейте се, момчета.

Скоро приключиха с цялото това чукане с чаши и Окови пръв отпи бърза глътка от виното си.

— Ех! Помнете ми думата, ако този клетник оцелее година, ще ви разиграва вас двамцата като маймунки. Ще ви подхвърля гроздови зърна, когато му се прииска да гледа фокуси. Хайде, пийни си, Локи.

Локи вдигна чашата. Сребристата повърхност му показва живо, но разкривено отражение на собственото му лице и ярко осветената стая

наоколо. Букетът на виното беше смес от аромат на хвойна и анасон, който погъделичка ноздрите му. Той поднесе миниатюрното си изображение към устните си и отпи. Когато преглътна леко хладната течност, тя сякаш потече едновременно през две места. Поток от гъделичкаща топлина се стече право в гърлото му, а леденостудени пипалца се протегнаха нагоре, плъзнаха се през небцето му и достигнаха синусите. Очите му изскочиха, той се закашля и прокара ръка по внезапно изтръпналите си устни.

— Това е огледално вино от Тал Верар. Хубаво е. Хайде, хапни нещо, иначе то ще ти пръсне черепа.

Кало и Галдо вдигнаха влажните кърпи от подносите и купите и за пръв път разкриха колко разкошна е вечерята. Имаше разрязани червени чушки, напълнени с бадемово пюре и спанак; тънки бухтички, загънати около пилешко и изпържени, докато станат прозрачни като хартия; студен черен боб във вино и сос от горчица. Братята Санца изведнъж започнаха да трупат порции от това и онова в чинията на Локи толкова бързо, че той не можеше да проследи движенията им.

Боравейки неловко с двуострата сребърна вилица и един от ножовете със заоблен връх, които беше презрял, Локи започна да пъха яденето в устата си. Вкусовете като че избухваха величествено, в безпорядък. Бухтичките с пилешко бяха подправени с джинджифил и настъргани портокалови кори. Виненият сос на бобената салата стопли езика му. Острите изпарения на горчицата изгориха гърлото му. Той гълташе вино, за да загаси всеки пламнал нов пожар.

За негова изненада братята Санца не сложиха и на себе си, след като му сервираха, а скръстиха ръце и погледнаха Окови. Когато възрастният се увери, че Локи яде, той се обърна към Кало.

— Ти си вадрански благородник. Да кажем, васален граф от някоя по-маловажна Същина. Присъстваш на вечеря в Тал Верар — мъже и жени по равно, с определени места. Компанията влиза в трапезарията. Дамата, която си определен да придружиш, върви до теб и разговаряте. Как ще постъпиш?

— На вадранска вечеря би трябвало да я настаня на стола без подкана. — Кало не се усмихваше. — Но верарските дами застават до стола, за да покажат, че желаят да ги настаниш. Неучтиво е да не се съобразиш. Затова ще я оставя да предприеме първия ход.

— Много добре. А сега... — Окови посочи втория Санца, а с другата ръка започна да сипва храна в чинията на първия. — Колко е седемнайсет по деветнайсет?

Галдо затвори очи, за да се съсредоточи.

— Ами... триста двадесет и три.

— Правилно. Каква е разликата между вадранската и теринската морска левга?

— Ммм... вадранската левга е по-дълга със сто и петдесет ярда.

— Много добре. Това беше. Яжте.

Братята Санца зарязаха приличието и започнаха да се борят помежду си за собствеността върху някои блюда, а Окови се обърна към Локи, чиято чиния вече беше наполовина опразнена.

— След като изкараш няколко дни тук, Локи, ще започна да те препитвам какво си научил. Щом искаш да ядеш, от теб се очаква да учиш.

— А какво ще уча? Освен подреждане на маса?

— Всичко! — Окови изглеждаше много доволен от себе си. — Всичко, момчето ми. Как да се биеш, как да крадеш, как да лъжеш, без да ти мигне окото. Как да готвиш такива гозби! Как да се предрешваш. Как да говориш като благородник, как да пишеш като жрец, как да се блещиш като слабоумен.

— Кало това вече го може — обади се Галдо.

— А му а на му бааа — изрече Кало с пълна уста.

— Помниш ли какво казах, когато ти обясних, че не работим като другите крадци? Ние тук сме нов вид крадци, Локи. Ние сме актьори. Лицедеи. Аз седя тук и се преструвам, че съм жрец на Переландро. Вече години наред хората ме замерят с пари. Как мислиш, че съм платил за всичко в тази приказна бърлога, тази храна? Аз съм на петдесет и три години. Никой на моята възраст не може да лази по покривите и да отваря с шперц ключалки. По-добре платен съм за слепотата ми, отколкото съм бил някога за бързината и ума ми. А вече съм твърде бавен и твърде закръглен, за да мина за нещо наистина интересно.

Окови допи чашата си и си наля втора.

— Но ти... Ти, и Кало и Галдо, и Сабета... Вие четиримата ще разполагате с всяко предимство, което аз нямах. Ще получите съвършено, жизнено обучение. Аз ще усъвършенствам идеите си,

техниките си. И когато приключа, вие четиримата ще сте способни на такива чудеса, че... в сравнение с тях малкото ми театро с този храм ще изглежда невзрачно и осъществено без никакъв размах.

— Добре звучи — забеляза Локи, който усещаше, че виното го хваща. Топла мъгла от благо задоволство го завиваше и разсейваше напрежението и тревогите, които бяха втора природа на сираците от Хълма на сенките. — С какво ще започнем?

— Е, тази вечер, ако няма да повръщаш първото прилично ядене в живота си, Кало и Галдо ще те изкъпят. След като твоята компания престане да бъде тъй ароматна, можеш да поспиш. Утре ще те облечем в роба на послушник и ще можеш да седнеш с нас на стъпалата и да събираш монети. А вечерта... — Окови се почеса по брадата и отпи глътка вино. — ... ще те заведе при големия началник. Капа Барсави. Страшно ще му е интересно да те види.

ТРЕТА ГЛАВА

ВЪОБРАЖАЕМИ ХОРА

1

За втори път от два дни насам на дон Лоренцо Салвара му се случваше маскирани закачулени непознати да се набъркват в живота му на най-неочаквани места. Този път — точно след полунощ, и го чакаха в неговия кабинет.

— Затворете вратата! — нареди по-ниският натрапник. Гласът му беше съвсем каморски — груб, опушен и явно свикнал да му се подчиняват. — Седнете, господарю, и не си правете труда да викате лакея си. Той е неразположен.

— Кои сте вие, по дяволите? — Ръката на дона, с която боравеше с меч, се сви импулсивно. Коланът му беше без ножница. Той затвори вратата, но не понечи да седне зад писалището си. — И как влязохте тук?

Проговорилият натрапник посегна и дръпна черната кърпа, закриваща носа и устата му. Лицето му беше слабо и изпито; косата — черна, тъмният мустак — тънък и безупречно оформен. Бял белег разсичаше дясната му скула. Той бръкна в гънките на добре скроеното си наметало, извади черен кожен портфейл и го отвори, за да види донът съдържанието му — малък златен орнамент, затворен в матирано стъкло със сложна форма.

— Богове! — Дон Салвара се свлече в креслото си, нервно, без колебания. — Вие сте Полунощните.

— Точно така. — Мъжът затвори портфейла и го прибра под наметалото. Мълчаливият натрапник, все така с маска и качулка, заобиколи и застана само на няколко стъпки от дон Лоренцо, между него и вратата. — Извиняваме се за нахлуването. Но сме дошли по изключително деликатна работа.

— Да не би... да не би да съм обидил с нещо Негова светлост?

— Доколкото зная, не, господарю Салвара. Всъщност може да се каже, че сме дошли, за да ви попречим да го направите.

— Аз... аз... е, добре. Тъ, какво казахте, че сте сторили на Конте?

— Само му дадохме нещичко, за да му помогне да заспи, това е. Знаем, че е верен, знаем, че е и опасен. Не искахме да се получат... недоразумения.

Мъжът до вратата подчерта тези думи, като пристъпи напред, пресегна се покрай дон Салвара и остави на писалището комплекта бойни ножове на Конте.

— Разбирам. Вярвам, че той ще е добре. — Дон Салвара забарабани с пръсти по писалището и впери очи в белязания. — Инак ще бъда много недоволен.

— Той е напълно невредим, давам ви думата си на слуга на Херцога.

— Ще я приема за достатъчна. Засега.

Белязаният въздъхна и разтърка очи с двата си облечени в ръкавица пръста.

— Няма нужда да започваме така, господарю. Извинявам се за внезапността на нашата поява и начина, по който се натрапихме, но вярвам, ще разберете, че вашето благополучие е от първостепенна важност в очите на нашия господар. Наредено ми е да попитам — днес забавлявахте ли се на Пира?

— Да... — Дон Салвара заговори предпазливо, като пред адвокат или съдебен писар. — Предполагам, че това ще е точна оценка.

— Добре, добре. Имахте компания, нали?

— Доня София беше с мен.

— Имам предвид друг. Не е поданик на Негова светлост. Не е каморец.

— Аха, търговецът. Търговец на име Лукас Феруайт, от Емберлен.

— От Емберлен. Разбира се. — Белязаният скръсти ръце и огледа кабинета на доня. Загледа се в двата малки стъклени портрета на старите дон и доня Салвара, поставени в рамка и превързани с траурни панделки от черно кадифе. — Е, този човек е търговец от Емберлен, колкото и ние с вас, дон Салвара. Той е измамник. Мошеник.

— Аз... — Дон Салвара се засили да скочи на крака, но се сети за мъжа зад гърба си и явно размисли. — Не виждам как е възможно! Той...

— Моля за прошка, господарю. — Белязаният се усмихна мрачно и изкуствено, както би се усмихнал бездетен, докато се опитва да успокои разплакано бебе. — Но нека ви попитам, чували ли сте за мъжа, когото наричат Тръна на Камор?

— Крада само защото милото ми старо семейство има нужда от пари, за да преживява!

Локи Ламора заяви това с високо вдигната чаша. Той и останалите Джентълмени копелета седяха около старата маса от вешерско дърво в разкошната бърлога под Дома на Переландро — Кало и Галдо от дясната му страна, Джийн и Дървеницата от лявата. Пред тях бе подредено изобилие от ястия, а небесният полилей грееше отгоре с познатата златиста светлина. Останалите избухнаха в подигравателен смях.

— Лъжец! — извикаха те в хор.

— Крада само защото този покварен свят не ми позволява да работя някой честен занаят! — извика Кало и вдигна чаша.

— ЛЪЖЕЦ!

— Крада само защото трябва да изхранвам клетия си ленив брат близък, чиято наглост разби сърцето на майка ни! — заяви Галдо и сръчка Кало с лакът.

— ЛЪЖЕЦ!

— Крада — рече Джийн, — защото временно съм се събрал с лоша компания!

— ЛЪЖЕЦ!

Най-сетне дойде ред и на Дървеницата. Момчето вдигна чаша малко колебливо и се провикна:

— Крада само защото е страшен кеф, мама му стара!

— КОПЕЛЕ!

И сред крясъци и дюдюкания петимата крадци се чукнаха с чаши. Светлината блестеше по кристала и сияеше през мъгливите зелени дълбини на верарското ментово вино. Четиримата мъже пресушиха чашите си на един дъх и ги треснаха върху масата. Дървеницата, вече леко кръстосал поглед, се отнесе със своята с повече финес.

— Джентълмени, държа в ръцете си първите плодове на нашите дълги седмици на проучвания и страдания. — Локи вдигна пергаментов свитък, привързан с панделки и запечатан със синия

восъчен печат на член на дребната каморска аристокрация. — Кредитно писмо за пет хиляди цели крони, които да бъдат изтеглени утре от влоговете на дон Салвара в Мераджио. И, смея да кажа, първият резултат, постигнат с помощта на нашия най-млад член.

— Момчето от бъчвата! — провикнаха се в един глас братята Санца. Миг по-късно откъм техните места във въздуха литна хлебче с бадемова кора, уцели Дървеницата право между очите и тупна в празната му чиния. Дървеницата го разчупи на две и отвърна подобаващо, с точен прицел, въпреки че се олюляваше. Локи продължи да говори, докато Кало се чумереше и тръскаше трохи от очите си.

— Вторият досег този следобед мина лесно. Но нямаше да стигнем чак дотук толкова скоро, ако не бяха бързите действия на Дървеницата вчера. Колко тъпа, безразсъдна, идиотска, нелепа постъпка! Нямам думи да изразя възхищението си. — Докато говореше, Локи направи някакъв фокус с бутилката и изведнъж празните чаши се оказаха пълни. — За Дървеницата! Новата напаст за каморската градска стража!

Когато ликуването и лоченето след тоста утихнаха, а Дървеницата отнесе такова тупане по гърба, че мозъкът му щеше да се изсипе от черепа, Локи извади голяма чаша, постави я в средата на масата и бавно я напълни.

— Само едно нещо, преди да започнем да ядем. — Той вдигна чашата, а другите млъкнаха. — Чаша, налята на въздуха за отсъстващ приятел. Старият Окови ужасно ни липсва, мир на душата му. Нека Прегърбения страж вечно да бди над своя прегърбен слуга и да го благослови. Той бе добър и каещ се човек, според нрава на тези като нас.

Той постави внимателно чашата в средата на масата и я покри с черна кърпа.

— Той щеше много да се гордее с теб, Дървеница.

— Надявам се. — Момчето гледеше покритата чаша сред разкошната стъклария и позлатена керамика. — Искане ми се да бях го срещнал.

— С тебе щеше да си почине на старини. — Джийн целуна опакото на лявата си длан, благославящият жест на жреците на

Безименния Тринайсети. — Добре щеше да му дойде за отмора след всичко, което изтърпя, докато отгледа нас четиримата!

— Джийн е великодушен. Ние с него бяхме светци. Заради братята Санца клетият старец будуваше и се молеше по шест нощи в седмицата! — Локи посегна към един покрит с кърпа поднос. — Да вечеряме!

— Молеше се вие с Джийн да пораснете пъргави и красиви като нас, искаш да кажеш! — Ръката на Галдо се стрелна и улови Локи за китката. — Не забравяш ли нещо?

— Дали?

При този въпрос Кало, Галдо и Джийн впериха очи в него. Дървеницата със стеснителен вид съзерцаваше полилея.

— Проклятие. — Локи стана от позлатения си стол и отиде до един шкаф. Когато се върна на масата, носеше малка чашка за проба, колкото ликьорена чашка. Сипа в нея само няколко капки ментово вино. Не я вдигна, а я бутна в средата до покритата с черна кърпа чаша.

— Чаша, налята във въздуха за *някой*, който отсъства. Не знам къде е тя в момента и се моля всички да се задавите, освен Дървеницата, благодаря ви много, вашта мама.

— Това надали беше изтънчена благословия, особено за жрец. — Кало целуна опакото на лявата си длан и я прокара над чашката. — Тя беше една от нас още преди теб, *гариста*.

— Знаете ли за какво се моля? — Локи стисна ръба на масата. Ставите му бързо побеляха. — Един ден *някой* от *вас* да разбере какво е любовта, когато тя стигне по-далече от копчелъците на панталоните ви!

— За да бъде разбито едно сърце, са нужни двама. — Галдо внимателно постави лявата си длан върху десницата на Локи. — Не си спомням тя да е прецакала работата без изкусната ти помощ.

— А аз смея да кажа — додаде Кало, — че за нас ще е огромно облекчение, ако проявиш любезността да излезеш навън и да опънеш *някоя*. Дълго и здравата. Богове, прекарай три наведнъж! Не е като да нямаме пари.

— Казал съм ви, че търпението ми по тази тема се е изчерпало далеч преди... — Гласът на Локи премина в крясък, но Джийн го

стисна здраво за левия бицепс. Юмрукът му спокойно обхващаше ръката на другаря му.

— Тя беше наша добра приятелка, Локи. Беше, и все още е. Ти ѝ дължиш нещо по-богоугодно от това.

Джийн посегна за бутилката и напълни чашката догоре. Вдигна я на светлината и пусна ръката на главатаря си.

— Чаша, налята за въздуха за отсъстващ приятел. Желая на Сабета всичко хубаво. За нас се молим за братство.

Локи се взря в него за миг, който сякаш се проточи минути, и изпусна продължителна въздишка.

— Съжалявам. Не исках да съсипвам тържеството. Наздравецата беше нелюбезна и... се разкайвам. Трябваше да спазя отговорностите си.

— И аз съжалявам — усмихна се плахо Галдо. — Не те обвиняваме за чувствата ти. Знаем, че тя... че тя... си е *тя*.

— Е, за онова за опъването не съжалявам. — Кало вдигна рамене престорено извинително. — Мамка му, сериозно ти говоря, човече. Топни си пръта. Пусни котва. Върви при някоя да ти прибере камата в ножницата си. Ще ти олекне.

— Не си ли личи, че точно сега съм във възторг? Нямам нужда да ми става *по-добре*. Ние с вас имаме още работа тази вечер! В името на Уродливия страж, моля ви, може ли да убием темата и да изхвърлим проклетия ѝ труп в залива?

— Съжалявам — обади се Кало след няколко секунди и след точно прицеления поглед на Джейн. — Съжалявам. Виж, знаеш, че ти мислим доброто. И двамата съжаляваме, ако ти досаждаме. Но тя е в Парлей, а ние — в Камор, а ти очевидно...

Кало щеше да продължи, но едно бадемово хлебче отскочи от основата на носа му и той подскочи от изненада. Друго хлебче удари Галдо по челото. Трето тупна в скута на Джейн, а Локи успя да посегне точно навреме, че да отбие предназначеният за него.

— Ама честно! — Дървеницата държеше още хлебчета в протегнатите си ръце и се целеше като със зареден арбалет. — Това ли трябва да чакам с нетърпение, като порасна? Мислех, че празнуваме това, че сме по-богати и по-умни от всички останали!

Локи позагледа момчето, пресегна се и взе пълната чашка от Джейн, а на лицето му се появи усмивка.

— Дървеницата е прав. Стига глупости, хайде да вечеряме. — Той вдигна чашата високо към сиянието на полилея. — За нас — по-богати и по-умни от всички!

— ПО-БОГАТИ И ПО-УМНИ ОТ ВСИЧКИ! — отекна хорът от гласове.

— За здравето на отсъстващите приятели, които ни помогнаха да стигнем дотук! Те много ни липсват. — Локи поднесе чашката към устните си и отпи мъничка глътка, преди да я остави обратно на масата.

— И още ги обичаме — додаде той тихичко.

— Тръна на Камор... е един особено нелеп слух, който се носи из трапезариите, когато някои от по-чувствителните донове не си разреждат добре виното с вода.

— Тръна на Камор — рече любезно белязаният — по-рано същата тази вечер слезе от вашата лодка за забавления с подписана полица за пет хиляди от вашите крони от бяло желязо.

— Кой? Лукас Феруайт?

— И никой друг.

— Лукас Феруайт е *вадран*. Майка ми е вадранка — знам езика! Лукас е от старите емберленци до мозъка на костите си! Увива се във вълна и подскача шест стъпки във въздуха всеки път, когато жена примига насреща му! — Дон Лоренцо свали раздражено очилата си и ги остави на писалището. — Този мъж би заложил живота на собствените си деца за йената, която може да спечели за буре черва от херинга, която и да е сутрин! Имал съм си работа с такива твърде много пъти, че да броя. Този мъж не е каморец и не е никакъв митичен крадец!

— Господарю, вие сте на двацет и четири, нали?

— Засега. Това има ли връзка?

— Вие несъмнено сте познавали много търговци през годините след кончината на вашите майка и баща, нека ги споходи покоят на Дългото мълчание. Много търговци, и мнозина от тях — вадрани, правилно, нали?

— Съвсем правилно.

— И ако някой мъж, много хитър мъж, пожелае да мине пред вас за търговец... как ще се облече и като какъв ще се представи? Като рибар? Като наемник стрелец?

— Не разбирам накъде биете.

— Бия нататък, господарю Салвара, че вашите собствени очаквания се използват срещу вас. Вие несъмнено притежавате остър усет към деловите мъже. За краткото време, откакто се разпореждате с вашето семейно състояние, вие го увеличихте неколkokратно. Затова мъж, който иска да ви впримчи в измама, би постъпил най-разумно,

ако се престори на завършен делови човек. Умишлено да отговори на всичките ви очаквания. Да ви покаже точно онова, което очаквате и желаете да видите.

— Струва ми се, че ако приема вашия аргумент — заговори бавно донът, — то тогава очевидната истина за всяко законно нещо би могла да бъде приета за основание, че то е фалшиво. Аз твърдя, че Лукас Феруайт е търговец от Емберлен, защото той проявява признаците на такъв. Вие казвате, че същите тези признаци са доказателство, че е фалшив. Нужни са ми по-деликатни улики от тези.

— Позволете тогава да се отклоня, господарю, и да ви задам друг въпрос. — Белязаният бръкна в черните гънки на наметалото си и се втренчи в младия благородник. — Ако сте крадец, който ограбва изключително аристокрацията на нашето Херцогство Камор, как бихте се прикрили?

— Изключително? Пак вашият Трън на Камор. Не може да съществува такъв крадец. Съществуват договорености... Тайният мир. Други крадци биха се погрижили веднага щом някой посмее да наруши Мира.

— А ако нашият крадец успява да избегне залавянето? Ако може да скрива самоличността си от другите крадци?

— Ако, ако. Казват, че Тръна на Камор краде от богатите — дон Салвара постави ръка върху гърдите си — и дава и последната медна монета на бедните. Но да сте чували напоследък да са зарязвали пълни със злато торби по улиците на Пожарището? Въглищари или прекупвачи на стари кранти изведнъж да тръгнат с копринени жилетки и бродирани ботуши? Хайде, моля ви се! Тръна е легенда, която простолудието разправя по кръчмите. Отличен фехтовач, покорител на женските сърца, призрак, който минава през стените. Нелепици.

— Вратите ви са заключени, прозорците — залостени, ала ето ни тук, във вашия кабинет, господарю.

— Признавам ви го. Но вие сте мъже от плът и кръв.

— Така казват. Отклоняваме се от темата. Нашият крадец, господарю, би поверил на вас и равните вам прикриването на неговата дейност. Хипотетично казано, ако Лукас Феруайт е Тръна на Камор и вие знаете, че той е изчезнал с малко състояние, извадено от вашата хазна, какво бихте направили? Ще вдигнете стражата на крака? Ще

викате открито за помощ в двора на Негова светлост? Ще говорите за това пред дон Палери Якобо?

— Аз... аз... интересно казано. Чудя се...

— Ще искате ли целият град да разбере, че са ви подлъгали? Че са ви надхитрили? Ще се доверят ли деловите мъже някога отново на вашата преценка? Ще се възстанови ли някога напълно репутацията ви?

— Предполагам, че ще е... много трудно.

Десницата на белязания се показва отново, без ръкавица, бледа на фона на черното наметало, с насочен напред показалец.

— Нейно благородие доня Розалина де Маре загуби десет хиляди крони преди четири години в замяна на право на собственост над несъществуваща овощна градина нагоре по реката. — Втори пръст се разгъна. — Дон и доня Фелучия загубиха два пъти повече преди две години. Мислеха, че финансират удар в Талишам, който щеше да превърне града в тяхна семейна собственост.

— Миналата година — продължи белязаният, след като и трети пръст се разгъна — дон Джавариз плати петнайсет хиляди цели крони на гадател, който твърдеше, че може да върне към живота първородния син на стареца. — Кутрето на мъжа щръкна и той размахва длан срещу дон Лоренцо. — А сега имаме дон и доня Салвара, замесени в тайна сделка, колкото изкусителна, толкова и удобна. Кажете ми, чували ли сте някога за нещастията на господата и дамите, които ви изредих?

— Не.

— Доня де Маре посещава два пъти седмично съпругата ви в нейната градина. Заедно обсъждат алхимичната ботаника. Много пъти сте играли на карти със синовете на дон Джавариз. И въпреки това всичко това ви изненадва?

— Да, много, уверявам ви!

— То изненада също и Негова светлост. Господарят ми прекара две години в опити да проследи тънките нишки на уликите, свързващи тези престъпления, господарю. Състояние, равно на вашето, се изпари във въздуха и бе необходима заповед на Херцога, за да разпечата устните на пострадалите. Защото гордостта им ги задължаваше да мълчат.

Дон Лоренцо продължително впери поглед в повърхността на писалището.

— Феруайт е наел покои в „Катурнатата къща“. Той има лакей, великолепно дрехи, очила за сто крони. Притежава... фирмени тайни на Дома на Бел Остер. — Дон Салвара погледна белязания, сякаш представяше трудна задача на взискателен учител. — Такива неща никой крадец не може да притежава.

— Дали изисканите дрехи няма да са по джоба на човек, който има на свое разположение повече от четирийсет хиляди откраднати крони? А буренцето с неотлежала ракия — откъде вие или аз, или който и да е друг извън Дома на Бел Остер ще знае как би трябвало да изглежда? Или каква трябва да е тя на вкус? Най-проста измама.

— На улицата го позна един адвокат, от правниците в Разона, който крепи зидовете на Мераджио!

— Разбира се, защото е започнал да изгражда личността на Лукас Феруайт много отдавна, може би още преди да се запознае с доня Де Маре. Той има съвсем истинска сметка в Мераджио, открита с истински пари преди пет години. Притежава всички външни белези на човек с неговото положение, но Лукас Феруайт е призрак. Лъжа. Театрална роля, изпълнявана пред много отбрана частна публика. От години следя този човек.

— Ние със София сме разумни хора. Несъмнено... несъмнено бихме забелязали нещо нередно.

— Нередно? Цялата тази афера е нередна! Господарю Салвара, умолявам ви, изслушайте ме внимателно. Вие финансирате производството на фини напитки. Вие се молите за сянката на вашата майка всяка седмица във вадрански храм. Какво пленително съвпадение — да попаднете на вадран в нужда, който случайно се занимава със същата дейност, а?

— Къде другаде, освен в Храма на Щастливите води би се молил вадран на посещение в Камор?

— Никъде другаде, разбира се. Но вижте как съвпаденията се трупат едно върз друго. Вадрански търговец на напитки, в нужда за спасение, и на всичкото отгоре на път за дон Якобо? Вашият кръвен враг? Мъж, който всеки знае, че бихте смазали с всички средства, ако Херцогът не ви бе забранил?

— Вие... наблюдавахте ли ни при нашето запознанство?

— Да, много внимателно. Видяхме как вие и вашият лакей изтичахте по уличката, за да спасите човек, за когото смятахте, че е в

опасност. Ние...

— *Смятах?* Него го душеха!

— Така ли? Мъжете в маски бяха негови съучастници, господарю. Боят беше инсцениран. Това бе начин да се запознаете с въображаемия търговец и неговата въображаема благоприятна възможност. Всичко, което вие цените, бе използвано за примамка в капана! Вашите симпатии към вадраните, чувството ви за дълг, вашата смелост, интересът ви към фините напитки, желанието ви да сте над дон Якобо. Може ли да бъде съвпадение това, че замисълът на Феруайт е таен? И че трябва да се осъществи изключително бързо и възискателно? Че случайно той удовлетворява всичките ви известни стремежи?

Донът се беше вторачил в отсрещната стена и чукаше с пръсти по писалището, като постепенно завързваше темпото.

— Хвърляте ме в потрес — каза той най-сетне с тих глас, в който бе изчезнала всяка съпротива.

— Простете ми за това, дон Салвара. Истината е злощастна. Разбира се, Тръна на Камор не е десет стъпки висок. Разбира се, той не може да минава през стени. Но той е съвсем истински крадец; преструва се на вадран на име Лукас Феруайт и *наистина* е взел пет хиляди крони от вашите пари и е хвърлил око на още дваисет.

— Трябва да изпратя някого в Мераджио, за да не може да осребри полицата сутринта — каза дон Лоренцо.

— Моите уважения, господарю, не бива да предприемате нищо подобно. Дадени са ми ясни указания. Ние искаме не само Тръна, искаме и съучастниците му. Свързките му. Източниците му на сведения. Цялата му мрежа от крадци и шпиони. Вече го открихме и можем да го следим как действа. Само един намек, че играта му е разкрита, и той ще офейка. Такава благоприятна възможност може никога повече да не ни се удаде. Негова светлост Херцог Никованте е твърдо убеден, че всеки, замесен в тези престъпления, трябва да бъде разкрит и заловен. За да го постигнем, се изисква пълното ви съдействие в името на Херцога, за което ви молим.

— И какво трябва да правя?

— Продължавайте да се държите така, все едно изцяло сте повярвали в историята на Феруайт. Нека той осребри полицата. Нека усети вкуса на успеха. И когато пак дойде и ви поиска още пари...

— Да?

— Ами че дайте му ги, господарю. Дайте му всичко, каквото поиска.

След като разтребиха масата и възложиха на подпийналия Дървеница задачата да лъсне съдовете до блясък с топла вода и бял пясък („Отлично е за моралната ти закалка!“ — провикна се Джийн, щом струпана на купчина порцелана и кристала), Локи и Кало се оттеглиха в Гардероба на бърлогата, за да пристъпят към приготовленията за третия, най-критичен етап в играта с дон Салвара.

Мазето от елдерглас под Дома на Переландро се разделяше на три помещения: едното беше кухнята, другото беше разделено с дървени прегради на спални, а третото наричаха Гардероба.

Дълги рафтове покриваха всичките му стени и бяха отрупани със стотици костюми, подредени по произход, сезон, кройка, размер и принадлежност към обществена класа. Тук имаше власеници, работнически ризи, касапски престилки със засъхнали петна от кръв по тях. Имаше зимни и летни наметала, евтино изтъкани и изкусно скроени, без украса или натруфени с какво ли не — чак до благородни метали и паунови пера. Имаше одежди и принадлежности на повечето терински жречески ордени — Переландро, Морганте, Нара, Сендовани, Йоно и така нататък. Имаше копринени блузи и хитроумно бронирани жакети, ръкавици, шалове и вратовръзки и бастуни и бастунчета колкото за цяла рота куци старци.

Окови бе започнал да събира тази колекция преди повече от двайсет години, а учениците му я бяха допълвали с богатството, натрупано с измами през годините. Много малко от дрехите, обличани от Джентълмените копелета, се изхвърляха — дори и най-смрадливите, пропити от пот летни дрехи се изпираха и почистваха с алхимични вещества и се прибираха грижливо. Винаги можеха да ги замърсят отново, ако е нужно.

Огледало в цял ръст заемаше центъра на Гардероба. Още едно, много по-малко, висеше на система от скрипци на тавана, за да може да се мести и наглася при нужда. Локи бе застанал пред голямото огледало, облечен в костюм от жакет и бричове от кадифе, черно като полунощ. Чорапите му бяха алени като кръв в залезни води, а семплата му каморска вратовръзка беше почти в същия нюанс.

— Дали тази кървава мелодрама е наистина добра идея? — Кало беше подобно облечен, но чорапите и допълненията му бяха сиви. Той запретна ръкавите на туниката си над лактите и ги закопча с клипсове с черни перли.

— Идеята е прекрасна — отвърна Локи, като нагласяше вратовръзката си. — Ние сме Полунощни. Много сме надути. Кой уважаващ себе си шпионин ще проникне в имение посред нощ, облечен в зелено, оранжево или бяло?

— Този, който ще отиде и ще почука на вратата.

— Оценявам това, но все пак не желая да променям плана. Дон Салвара имаше много натоварен ден и един хубав потрес в края ще му дойде добре. Но не можем да го потресем чак толкова, облечени в лавандулово и кармин.

— Със сигурност не и както си го мислиш. Не.

— Този жакет ми стяга на гърба, да му се не види — измърмори Локи. — Джийн! Джииииийн!

— Какво има? — прокънтя след малко в отговор.

— Ами, много обичам да ти произнасям името! Идвай тука!

След малко Джийн влезе в гардероба с чаша ракия в едната ръка и опърпана книга в другата.

— Мислех, че Грауман тази вечер е в почивка — рече той.

— В почивка е. — Локи посочи нервно гърба на жакета си.

— Нужни са ми услугите на най-грозната шивачка на Камор.

— Галдо помага на Дървеницата да измие съдовете.

— Грабвай иглата, очилатко!

Веждите на Джийн се вдигнаха над очилата за четене, но той остави книгата и чашата и отвори един малък дървен шкаф, окачен на стената.

— Какво четеш? — Кало бе закопчал вратовръзката си с малък сребърен клипс с аметист и се оглеждаше одобрително в малкото огледало.

— Кимлартен — отвърна Джийн, докато вдяваше черен конец в иглата от бяла кост, като се опитваше да не се убоде.

— Романсите за Кориш? — изсумтя Локи. — Сантиментални глупости. Не подозирах, че имаш вкус към вълшебни приказки.

— Това случайно са записи от епохата на Теринския трон, които притежават културно значение — отвърна Джийн и застана зад Локи с

ножа за разпорване на шевове в едната ръка и вдянатата игла в другата.
— Освен това Звярът на Вуацо откъсва главите на трима рицари.

— Случайно ръкописът да е илюстриран?

— Не, хубавите му части — не. — Джийн пипаше по гърба на жакета също тъй изкусно, както някога препипваше ключалките и джобовете на жертвите.

— Само го отпусни. Не ми пука как ще изглежда, и без това ще е скрито под наметалото. После ще го издокараме.

— Защо говориш в множествено число? — изсумтя Джийн и отпусна жакета с няколко стратегически разреза и разпорвания. — По-скоро аз ще го оправа! Ти поправяш дрехи така, както кучетата пишат поезия!

— И си го признавам без бой. О, богове, така е много по-добре. Сега има място да скрия портфейла със сиглата и още няколко изненадки за всеки случай.

— Странно е човек да отпуска нещо по теб, вместо да го стеснява. — Джийн прибра иглата и конеца обратно в шкафчето и го затвори. — Прави упражнения, не ни се ще да надебелееш и с половин фунт!

— Е, по-голямата част от теглото ми се пада на мозъка. — Локи също запретна ръкавите на туниката си и ги закопча като Кало.

— Ти си съставен от една трета лоши намерения, една трета чисто коварство и една осма трици. Останалото бих повярвал, че е мозък.

— Е, като си тука и си такъв спец по клетата ми личност, защо не извадиш сандъка за маскиране и не ми помогнеш за лицето?

Джийн си пийна от ракията и извади висок, очукан сандък с десетки малки чекмедженца.

— Какво ще нагласим първо, косата ти? Ще ставаш чернокос, нали?

— Като катран. Би трябвало да ми се наложи да изиграя този само два-три пъти.

Джийн метна бяла кърпа на раменете му върху сакото и я закопча отпред с малка кокалена закопчалка. После отвори един буркан и загреба с пръсти от съдържанието му — гъста черна помада, която ухаеше силно на цитрусови плодове.

— Хммм. Изглежда като въглища, мирише на портокали. Никога няма да проумея чувството за хумор на Джесалин.

Локи се усмихна, а Джийн започна да втрива помадата в русолявата му коса.

— Дори и черните аптекари трябва с нещо да се забавляват. Помниш ли оная събаряща в несвяст свещ с мирис на говеждо, дето тя ни я даде да се оправим с проклетото куче пазач на дон Фелучия?

— Голяма смешка беше. — Кало се намръщи и продължи да оправя тук-там нещичко по изисканото си облекло. — Уличните котки от всяко кътче на Камор се юрнаха по миризмата! Капеха като круши, цялата улица се напълни с телца! Отвсякъде духа вятър, а ние търчим насам-натам и гледаме димът да не ни настигне...

— Не беше най-прекрасният ни миг — отбеляза Джийн. Беше почти приключил с работата си — веществото сякаш попиваше в косата на Локи и я оцветяваше в естествен оттенък на каморското гарвановочерно. Косата малко лъщеше, но мнозина мъже в Камор използваха помади, за да пригладят и парфюмират косите си, и това надали заслужаваше внимание.

Джийн избърса пръстите си в бялата кърпа и потопа друга в друг буркан, пълен със седефено желе. То пък, когато си натъркаш пръстите с него, премахваше остатъците от боята за коса, все едно черната помада се изпаряваше във въздуха. Джийн почисти с кърпата слепоочията и врата на Локи и изтри петната и капките, останали след боядисването.

— Белег? — попита той, след като приключи.

— Моля. — Локи прокара кутрето си през лявата си скула. — Разрежи ме ето тук, ако обичаш.

Джийн извади от сандъка тънка дървена тръбичка с тебеширенобял връх и прокара с него къса черта върху лицето на Локи точно както беше му показал. Локи трепна, когато веществото започна да пращи. След миг бялата черта се втвърди в изпъкнала бледа дъга от псевдокожа, съвършено подобие на белег.

В този миг Дървеницата нахлу в Гардероба с бузи, малко позачервени от обичайното. В едната си ръка държеше сгъваем портфейл от черна кожа, малко по-голям от тези, каквито обикновено носеха господата.

— Кухнята е почистена. Галдо каза, че ще го забравиш, ако не ти го донеса и не те замеря с него.

— Моля те, не го приемай буквално. — Локи посегна за портфейла, а Джийн махна кърпата от раменете му, доволен, че боята е изсъхнала. — Ако го счупиш, ще те търкалям в бъчва чак до Емберлен. Лично.

Сиглата беше вътре в портфейла — същински бонбон от злато, кристал и матирано стъкло, най-скъпият досега реквизит в цялата игра. Дори и буренцето с остершалинска ракия 502 им беше излязло по-евтино. Знакът беше изработен в Талишам, на четири дни път надолу по брега в южна посока. На никой каморски фалшификатор, без значение колко умел е той, не можеше да се разчита, че ще си държи езика зад зъбите или че няма да го притесни да изкопира знака на тайната полиция на Херцога.

Стилизиран паяк над печата на властта на Светлото херцогство — никой от Джентълмените копелета не беше виждал този печат, но Локи беше сигурен, че малцина от дребните благородници са го виждали. Точните хора на Камор шепнешком разпространяваха помежду си грубото описание на ужасяващата сигла. По това описание, според най-вероятните догадки, бе изготвен и фалшификатът.

— Дюран Ширита разправя, че тоя Паяк е пълна измишльотина — рече Дървеницата, когато му подаде портфейла. И тримата по-възрастни Джентълмени копелета го изгледаха изпитателно.

— Ако сложиш мозъка на Дюран в пълен с вода напръстник — рече Джийн, — ще прилича на кораб, запилял се сред морските простори.

— Полунощните действително съществуват, Дървеница. — Локи поопипа предпазливо косата си и видя, че ръцете му си остават чисти. — Ако някога те хванат, че нарушаваш Мира, най-добре се моли Капа да те докопа преди тях. Барсави е самата душа на милостта в сравнение с мъжа, който управлява Двореца на търпението.

— Знам, че Полунощните действително съществуват — рече Дървеницата. — Казах само, че някои разправят, че Паякът бил измишльотина.

— О, той съществува. Джийн, избери ми мустак. Нещо, което да върви на тази коса. — Локи прокара пръст по гладката кожа около

устните си, избръсната веднага след вечеря. — Зад Полунощните стои човек. Ние с Джийн години наред се мъчихме да разберем кой от двора на Херцога трябва да е той, но никоя улика не доведе доникъде.

— Дори и ние с Галдо я закъсахме — додаде Кало. — Личи си, когато си имаш работа с дявол, който пипа много внимателно.

— Но как може да сте сигурни?

— Нека ти го обясня така, Дървеница. — Локи млъкна — Джийн му показваше фалшив мустак. Той поклати глава и Джийн продължи да се рови в сандъка. — Когато Капа Барсави нарочи някого, ние чуваме за това, нали? Имаме си връзки и новината се разчува. Капа иска хората да знаят основанията му — това спестява бъдещи неприятности и служи за назидание.

— А когато Херцогът сам нарочи някого — продължи Кало, — винаги има знаци за това. Жълтурковците, войниците на Нощното стъкло, призовки, процеси, прокламации.

— Но когато Паякът нарочи някого... — Джийн му показва втори мустак и Локи кимна одобрително. — Когато Паякът нарочи някого, клетото копеле веднага изчезна от лицето на земята. А Капа Барсави не казва нищо. Схващаш ли? Той се преструва, че *нищо не се е случило*. Затова, като имаш предвид, че Барсави не се страхува от Херцога... Всъщност го гледа доста отвисоко... ами, следва, че там има някой, който го *кара* да си подмокря бричовете.

— О, значи някой друг, а не Сивия крал?

Кало изсумтя.

— Тая шашма със Сивия крал ще приключи след няколко месеца, Дървеница. Един самотен умопобъркан срещу три хиляди ножа, всичките подчинени на Барсави — Сивия крал е ходещ труп. Но от Паяка не е толкова лесно да се отървеш.

— И точно затова — додаде Локи — се надяваме да видим как дон Салвара ще подскочи шест стъпки Във Въздуха, когато ни завари да го причакваме в кабинета му. Защото и на хората със синя кръв изненадващите визити на Полунощните им харесват точно толкова, колкото и на нас.

— Неприятно ми е, че те прекъсвам — обади се Джийн, — но този път обръсна ли се? А, добре. — С малка пръчица той намаза горната устна на Локи с лъщяща прозрачна паста. Локи набърчи отвратено нос. С няколко бързи движения с пръсти Джийн нагласи

фалшивия мустак и го притисна, за да залепне. След секунда-две той прилепна толкова здраво, все едно е израсъл естествено.

— Това лепило се прави от вътрешността на кожата на вълча акула — обясни Джийн на Дървеницата. — Последния път, като го ползвахме, забравихме да вземем разтворител...

— А трябваше да се отърва спешно от мустака — допълни Локи.

— И проклет да съм, ако не пицеше като заклан, докато Джийн ти оказваше тази чест — подсмихна се Кало.

— Като някой от братята Санца в празен публичен дом! — Локи показва грубиянски жест на Кало, а в отговор близнакът се престори, че се прицелва в него с арбалет и стреля.

— Белег, мустак, коса. Приключихме ли? — Джийн прибра остатъка от маскировъчните средства в сандъка.

— Да, би трябвало това да е достатъчно. — Локи огледа отражението си в голямото огледало и когато заговори пак, гласът му беше променен: едва забележимо по-плътен, една идея по-груб. Интонацията му беше киселата досада на сержант от стражата, който чете конско на дребен престъпник за хиляден път в кариерата си. — Да вървим да светнем човека, че си е навлякъл беля с крадци.

— Значи — каза дон Лоренцо Салвара — искате да продължа нарочно да пиша полици на човек, когото ми описахте като най-сръчния крадец в Камор.

— С цялото ни уважение, господарю Салвара, точно това бихте направили дори и без нашата намеса.

Когато Локи говореше, в гласа и маниерите му не се долавяше дори намек за Лукас Феруайт; нямаше ни следа от скованата енергия или препарираното достойнство на вадранския търговец. Това ново създание имаше фиктивната подкрепа на неопровержимата заповед на Херцога. Беше от хората, които можеха и биха дразнили един дон, когато оскверняват неприкосновеността на неговия дом. Подобна наглост не можеше да се наподоби — Локи трябваше да я почувства, да я извика отвътре, да се увие в нахалството, сякаш беше стара и удобна дреха. Локи Ламора се превърна в сянка в собственото си съзнание — сега той беше Полунощен, полицай от мълчаливата полиция на Херцога. Сложните лъжи на Локи бяха простите истини на този нов човек.

— Обсъжданите суми биха могли... съвсем лесно да намалят наполовина наличното ми имущество.

— Тогава дайте на нашия приятел Феруайт половината си богатство, господарю. Задушете Тръна точно с онова, което той желае. Полиците ще го обвържат, ще го накарат да снове напред-назад между лихварските къщи.

— Лихварски къщи, които ще хвърлят съвсем истинските ми пари по този фантом, искате да кажете.

— Да. В служба на Херцога, не по-малко. Кураж, господарю Салвара. Напълно във възможностите на Негова светлост е да ви обезщети за всяка загуба, претърпяна от вас, докато ни помагате да заловим този човек. По мое мнение обаче Тръна няма да има време нито да похарчи тези средства, нито да ги прехвърли много надалеч, затова откраднатите ви пари би трябвало да бъдат възстановени още преди да е станало нужда. Редно е да обмислите и онези страни на ситуацията, които не са строго финансови.

— А именно?

— Благодарността на Негова светлост за вашата помощ в извеждането на задачата до желания от нас изход — рече Локи — срещу определеното му неудоволствие, ако известна *неохота* от ваша страна предупреди крадеца, че мрежата около него се затяга.

— Аха... — Дон Салвара взе очилата и отново ги нагласи на носа си. — С това надали бих могъл да споря.

— Няма да ми е възможно да говоря публично с вас. Никой униформен член на каморската стража няма да се обърне към вас по никаква причина, свързана с тази афера. Ако изобщо разговарям с вас, трябва да бъде нощем, тайно.

— Да наредя ли на Конте да държи подръка почерпка за мъже, които влизат през прозорците? Да кажа на доня София да праща Полунощните в кабинета ми, когато изскочат от гардероба ѝ?

— Давам ви дума, че всякакви наши бъдещи появи няма да са толкова стряскащи, господарю. Беше ми наредено да ви внуша колко сериозно е положението и в пълна степен — способността ни да... преодоляваме пречките. Уверявам ви, лично нямам желание повече да си противореча с вас. Възстановяването на вашето богатство ще бъде венецът на моя многогодишен упорит труд.

— А доня София? Дали вашият господар е отредил роля и за нея в тази... контрашарада?

— Съпругата ви е изключителна, необикновена жена. На всяка цена я осведомете за нашия ангажимент. Кажете и истината за Лукас Феруайт. Привлечете нейната извънредно изкусна помощ за нашето начинание. Ала... — ухили се злъчно Локи — мисля, че за жалост съм длъжен да оставя задачата да ѝ обясните това на вас, господарю.

По границата на Камор откъм сушата въоръжени войници обикалят край старите градски каменни стени, вечно нащрек дали няма да се появи знак за бандити или вражи войски в полето. Откъм морето стражеви кули и военни галеони служат на същата цел.

На стражевите постове по периферията на квартала Алчегранте градската стража бди, готова да защити дребната градска аристокрация от досадата да гледа или да помирише някой от своите поданици против волята си.

Локи и Кало прекосиха Анджевин точно преди полунощ по широкия стъклен мост, наречен Арката на елдрените. Този украсен с разкошна резба мост свързваше западния бряг на Алчегранте с пищните полуобществени градини на Двусребрената Зеленина, друго място, из което разубеждаваха да се мотаят недотам червивите с пари — нерядко с помощта на камшици и сопи.

Високи цилиндри от рубиненочервено стъкло лееха алхимична светлина върху тънките нишки на мъглата, които се виеха и трептяха около коленете на конете им. Арката на моста се издигаше петдесет стъпки над водата и обичайната нощна мъгла не стигаше по-високо от това. Червените фенери се поклащаха леко в черните си железни обкови, задушният Вятър на палача ги въртеше и докато двамата Джентълмени копелета слизаха към Алчегранте, тайнствената светлина ги обгръщаше като кървава аура.

— Стой! Кажете името и занятието си!

Там, където мостът опираше в северния бряг на Анджевин, имаше ниска дървена барака с прозорци от промазана хартия, през които грееше белезникаво сияние. Самотна фигура стоеше до нея. Жълтото ѝ наметало бе преобоядисано в оранжево от светлината на фенерите по моста. Думите на проговорилия бяха дръзки, но гласът му звучеше младежки и малко несигурно.

Локи се подсмихна. В стражевите будки на Алчегранте винаги дежуреха по двама жълтодрешковци, но в тази по-старшият явно бе

пратил по-малко закаления си партньор навън в мъглата да върши черната работа. Толкова по-добре — Локи извади безценния портфейл със сиглата изпод черното си наметало, докато конят слизаше към стражевия пост.

— Името ми е без значение. — Локи отвори портфейла и позволи на кръглоликия млад страж да зърне знака. — А занятието ми е възложено от Негова светлост Херцог Никованте.

— Аз... разбирам, господине.

— Не съм минавал оттук. Не сме разговаряли. Погрижи се и колегата ти страж да го разбере.

Жълтуркото се поклони и бързо отстъпи назад, сякаш се боеше да се задържа твърде близо до него. Локи се усмихна. Ездачи с черни наметала, яхнали черни коне, изплуват от мрака и мъглата... Посред бял ден е лесно да се смееш на такива фантазии. Но нощта има навика да прибавя тежест на фантазмите.

Ако Улицата на Целувачите на монети беше мястото, където вкарваха парите на Камор в работа, то кварталът Алчегранте беше мястото, където ги оставяха да си почиват. Той бе съставен от четири свързани острова. Всеки от тях представляваше терасиран хълм, чийто склон се издигаше към основата на платото, върху което се извисяваха Петте кули. Стари и нови пари се смесваха, както се съшива юрган от разноцветни парчета плат тук, в тукашните лабиринти от имения и частни градини. Оттук търговците, лихварите и търговиите на кораби удобно наблюдаваха останалата част на града; тук по-нисшестоящите благородници съзерцаваха с копнеж кулите на Петте фамилии, които управляваха всичко.

От време на време покрай тях издрънчаваха карети — черните им лакирани дървени купета бяха окичени с люлеещи се фенери и знамена с гербовете на онези, които пътуваха вътре. Някои от тях бяха вардени от въоръжени конни отряди с жакети с разрези и лъснати нагръдници, по тазгодишната мода за наемните главорези. Сбруите на няколко конски впряга бяха украсени с миниатюрни алхимични светлини — отдалече те изглеждаха като вериги от светулки, люлеещи се в мъглата.

Имението на дон Салвара представляваше четириетажен правоъгълник с колони, на възраст няколко века и малко схлупен под тежестта на годините, защото бе построен изцяло от човешка ръка. То

беше нещо като остров сам по себе си в центъра на Исла Дурона, най-западната част на Алчегранте, обградено отвсякъде с висок дванайсет стъпки каменен зид и потънало сред гъсто обрасли градини. Зидовете му не граничеха с тези на съседните имения. Кехлибарени светлини горяха зад тесните прозорци на третия етаж.

Локи и Кало слязоха безшумно от конете в уличката, минаваща покрай северния зид на имението. Няколко дълги нощи внимателни огледи, проведени от Локи и Дървеницата, бяха разкрили най-лесните маршрути за прескачане през зида в двора на Салвара. С това облекло, под прикритието на мъглата и мрака, те щяха да станат практически невидими веднага щом прескочат външната стена и се махнат от улицата.

Миг на щастлив покой ги обзе, щом Кало върза конете за разкривения дървен прът до градинската стена. Жива душа не се мяркаше. Близнакът погали тънката грива на кобилата си.

— Обърни чашка-две в наша памет, ако не се върнем, любима.

Локи се подпря гърбом върху основата на стената и събра шепи. Кало стъпи в това импровизирано стреме и скочи нагоре, изтласкван едновременно от силата на краката си и от ръцете на Локи. Щом се покатери безшумно и полека върху зида, той протегна и двете си ръце надолу, за да издърпа Локи — колкото Локи беше слаб, толкова близнакът Санца беше жилав, и операцията мина гладко. Само след секунди и двамата бяха долу сред влажния благоуханен мрак на градината и, приклепнали неподвижно, се заслушваха.

Вратата на приземния етаж беше залостена отвътре със сложни часовникови ключалки и стоманени резета — тя просто не можеше да бъде отворена. Но покривът... Ами, тези, на които все още не им беше пораснала чак толкова работата, че да живеят под постоянна заплаха за убийство, често изпитваха неприлично голямо доверие към високите стени.

Двамата крадци се закатериха по северната фасада на имението бавно и полека, като заклинаваха здраво ръце и крака в пукнатините по топлия гладък камък. Първият и вторият етаж бяха тъмни и притихнали; на третия етаж светеше от другата страна. С разтуптени от възбуда сърца те се изкатериха чак до парапета на покрива и там спряха за продължителна почивка, като се заслушваха за всеки звук от

вътрешността на имението, който би им намекнал за някакво разкритие.

Луните бяха забулени от ефирни сиви облаци. Отляво градът бе дъга от мерзелеещи се скъпоценни камъни светлини, които сияеха в мъглата, а над тях невъзможните висини на Петте кули се възправяха като черни сенки на фона на небето. Нишките от светлина, които горяха по техните парапети и в прозорците им, по-скоро подсилваха, отколкото намаляваха злокобното излъчване. Да ги съзерцаваш от земята беше сигурна рецепта да ти се завие свят.

Локи първи се прехвърли над парапета — взирайки се на слабата светлина, падаща отгоре, той стъпи здраво на застланата с бели плочки пътека в средата на покрива и се спря. Намираше се сред тъмните силуети на храсти, цветове, малки дървета и лози — на покрива ухаеше на растения и нощна почва. Градината на нивото на улицата беше скучна, макар и добре обгрижвана. Тази тук беше частният ботанически резерват на доня София.

Повечето алхимици ботаници според опита на Локи много се въодушевяваха от странните отрови. Той се погрижи да се увие плътно в качулката и наметалото и покри лицето си с черния си шал.

Пристъпвайки тихо по бялата пътека, Локи и Кало вървяха през градината на доня София по-предпазливо, отколкото ако преминаваха между потоци от масло за осветление с горящи наметала. В средата на градината имаше капандура с проста ключалка. Кало я преслуша внимателно за две минути с любимите си инструменти, а после я отвори за няма и две секунди.

Четвъртият етаж: работилницата на доня София, място, където на двамата натрапници им се искаше да се препънат или да се задържат дори по-малко, отколкото в градината ѝ. Тихичко като гузен съпруг, който се прибира след цяла нощ пианство, те се прокраднаха през тъмните стаи с лабораторни уреди и растения в саксии до тясното каменно стълбище, което водеше надолу към широкия коридор на третия етаж.

Разположението на стаите в дома на Салвара бе добре известно на Джентълмените копелета — личните покои на доня и донята се намираха на третия етаж, срещу кабинета на доня. На втория етаж се намираше соларът — зала за приеми и трапезария, която през повечето време, когато семейството нямаше гости, които да забавлява, си стоеше

неизползвана. На първия етаж бяха кухнята, няколко будоара и отделението за прислугата. Освен Конте семейство Салвара държеше двойка икономи на средна възраст, готвач и едно момче, което служеше като вестносец и кухненски прислужник. Всички те спяха на първия етаж; никой не представляваше за тях дори частица от заплахата, каквато беше Конте.

Точно тази част от замисъла не можеше да бъде планирана с точност — трябваше да намерят стария войник и да се оправят с него, преди да проведат очаквания разговор с дон Салвара.

Някъде отекнаха стъпки. Локи, който водеше, се сниши и надникна зад ъгъла отляво. Пред очите му се разкри дълъг коридор, който разполовяваше по дължина третия етаж. Дон Салвара беше оставил вратата на кабинета си отворена и тъкмо влизаше в спалнята, чиято врата затвори плътно след себе си. Миг по-късно в коридора отекна щракането на метална ключалка.

— Щастлива случайност — прошепна Локи. — Подозирам, че там ще е зает доста дълго време. В кабинета му още свети, така че знаем, че ще се върне... да приключваме с мъчната част.

Двамата с Кало се промъкнаха по коридора — вече се потяха, но не позволяваха на тежките си наметала да шумолят при движенията им. Дългият коридор бе украсен с вкус с гоблени по стените и плитки стенни свещници, чиято светлина бе не по-силна от тази на тлеещи въглени. Зад тежката врата на покоите на Салвара се разнесе смях.

Стълбището в дъното на коридора беше широко и вито — стъпала от бял мрамор, украсени с карти на Камор от мозайка, слизаха по спирала към солара. Кало хвана Локи за ръкава, вдигна пръст към устните си и посочи с глава надолу.

— Слушай! — измърмори той.

Дрън, дрън... стъпки... дрън, дрън...

Последователността от тези звуци се повтори няколко пъти, всеки път — малко по-силно. Локи се ухили на Кало. Някой крачеше из солара и методично проверяваше катинарите и железните решетки на всеки прозорец. По това време на нощта в дома имаше само един човек, който би се занимавал с това.

Кало коленичи до балюстрадата вляво от стълбището. Всеки, тръгнал да изкачва витите стълби, би трябвало да мине точно под него. Той бръкна в наметалото си и извади сгъната кожена торба и парче

тънко въже, изплетено от черна коприна. После започна да провира въжето през чувала и около него в някаква тайнствена плетеница, която Локи не можеше да проследи. Той коленичи до Кало, като наблюдаваше с едно око коридора, по който бяха дошли — донът надали щеше да се появи скоро, но казваха, че Благодетеля се грижел да дава непредпазливите крадци за живописен пример.

Леките, отмерени стъпки на Конте отекнаха по витото стълбище.

В честна схватка лакеят на дона почти без съмнение би нашарил стените с кръвта на Локи и Кало, затова бе разумно тази схватка да бъде възможно най-нечестна. В мига, в който плешивото теме на Конте лъсна под близнака, той се пресегна между стълбовете на балюстрадата и пусна качулката на похитителя.

Качулката на похитителя, за тези, на които никога не им се е случвало да ги отвлекат и продадат в робство в някой от градовете на Желязното море, прилича малко на палатка, защото пада бързо надолу, дърпана от защитите в долния ѝ край тежести. Въздухът изтласква периферията ѝ встрани точно преди да падне върху главата на набелязаната жертва и да обгърне раменете ѝ. Конте подскочи изненадано, щом Кало дръпна черното копринено въже и качулката моментално се затегна около врата му.

Всеки, запазил самообладание, сигурно би посегнал и охладил подобна качулка за някакви си секунди, ето защо вътрешната ѝ част неизменно е намазана с дебел слой благоуханен изпаряващ се наркотик, купен от черен аптекар. Познавайки природата на мъжа, когото се опитваха да подчинят, Локи и Кало бяха похарчили близо трийсет крони за веществото, което Конте вдишваше в момента, а Локи пламенно му желаше то да му достави грамадно удоволствие.

Едно паникьосано вдишване вътре в качулката — това беше достатъчно да повали всеки обикновен човек на земята. Но когато Локи изтича надолу по стълбите да улови тялото на Конте, видя, че мъжът все още се държи на крака и дърпа качулката — объркан и обезсилен, то се виждаше, но все още в съзнание. Бърз удар в слънчевия сплит — това щеше да отвори устата му и да отприщи пътя на наркотика. Локи се подготви да го нанесе и обхвана врата на Конте точно под качулката. Това едва не провали цялата игра.

Ръцете на Конте изхвърчаха във въздуха и разкъсаха отпуснатата задушавача хватка на Локи още преди да е успял да го стисне. Лявата

му ръка се промъкна и впримчи десницата на Локи и Конте го удари — един, два, три яростни удара в корема и слънчевия сплит. Със съзвездие от раздираща болка във вътрешностите Локи се свлече върху набелязаната си жертва, като се бореше да запази равновесие. Конте ритна нагоре с дясното си коляно и като нищо щеше да избие зъбите на Локи през ушите, но наркотикът най-сетне, слава богу, започна да потиска желанието на войника да се държи противно. Коляното едва одраска брадичката на Локи, но обувият в ботуш крак, прикрепен към него, го изрита в слабините и го катурна назад. Главата му тресна в твърдия мрамор на стъпалата. Качулката малко омекоти удара. Локи лежеше и се задъхваше, все още неловко увиснал на едната ръка на мъжа с качулката.

В този миг дотича Кало — беше пуснал въжето, затягащо качулката, и хукнал надолу по стълбите. Той подсече с крак Конте под разтрепераните пищали и го бутна надолу по стълбите, като го придържа за предницата на жакета, за да не се стовари върху тях с гръм и трясък. Щом Конте се просна възник, Кало го удари безмилостно между краката — веднъж, и още веднъж, когато краката му помръднаха, и трети път, този път без никакъв отклик. Най-сетне качулката беше свършила работата си. След като се отърваха временно от Конте, Кало се обърна към Локи и се опита да му помогне да седне, но Локи му махна да се дръпне.

— Как се чувстваш? — прошепна му Кало.

— Все едно съм бременен и малкото копеленце се опитва да си пробие път навън с брадва. — Дишайки тежко, Локи смъкна черната маска от лицето си — иначе щеше да повърне вътре и да се изцапа целият.

Докато Локи лакомо гълташе въздух и се опитваше да овладее треперенето си, Кало приклепна до Конте, махна качулката и бързо изтръска сладникавия аромат от нея. После внимателно я сгъна, пхна я в наметалото си и издърпа лакея няколко стъпала по-нагоре.

— Кало — прокашля се Локи. — Маската ми... Повредена ли е?

— Не забелязвам да е. Май не успя да ти направи нищо, което да си личи, стига да можеш да вървиш, без да тътриш крака. Стой тук малко.

Кало се спусна до долния край на стълбището и надникна в тъмния солар. Меката светлина на града падаше през зарешетените

прозорци и осветяваше със слабо сияние дълга маса и няколко стъклени витрини с чинии и неопределими джунджурии по стените. Жива душа не се мяркаше, отдолу не се чуваше нито звук.

Когато се върна, Локи се беше изправил на колене и се подпираше с ръце. До него Конте дремеше със смешно изражение на блаженство на грубо издяланата физиономия.

— Когато се освести, няма да запази този израз. — Кало размаха пред Локи чифт тънки, подплатени с кожа месингови „стави“, а после с грациозен замах ги накара да изчезнат в ръкавите му. — Бях си сложил „малките приятелчета на разбойника“, когато го фраснах последния път.

— Е, няма как да изразя съчувствие, защото той така ме изрита в топките, че те можеше да се заселят за постоянно в белите ми дробове. — Локи се опита да се оттласне с ръце и не успя. Кало го прихвана под дясната подмишница и го приповдигна, докато най-сетне се изправи колебливо на колене.

— Поне си си възстановил дишането. Можеш ли да ходиш?

— Мога да се препъвам, мисля. Известно време и ще се прегъвам. Дай ми няколко минути, и май ще мога да се престоря, че нищо ми няма. Поне докато се махнем оттук.

Кало помогна на Локи да се изкачи до третия етаж. После го остави там да пази и бавно и полека задърпа нагоре и Конте. Лакеят на дона всъщност не тежеше чак толкова много.

Засрамен и нетърпелив отново да свърши нещо полезно, Локи извади от наметалото си две парчета здрава връв и върза с тях ръцете и краката на Конте. Сгъна една носна кърпа три пъти и запуши с нея устата му. Извади ножовете му от ножниците и ги подаде на Кало, който ги прибра под наметалото си.

Вратата на кабинета на дона все така зееше и осветяваше коридора с топла светлина. Вратата на спалнята все така беше здраво заключена.

— Моля се и двамата да бъдете надарени с нужда и издръжливост над обичайните си очаквания, господарю и господарке — прошепна Кало. — Вашите домашни крадци ще са ви признателни за кратката почивка, преди да продължат със задълженията си за вечерта.

После хвана Конте под мишниците, а Локи, въпреки че се превиваше от болка, щом Кало повлече сам лакея, го подхвана за краката. Много предпазливо те се върнаха нагоре по следите си и оставиха безчувствения телохранител зад далечния завой на коридора, точно до стълбището, което водеше към лабораториите на четвъртия етаж.

Кабинетът на дона представляваше твърде приветлива гледка, когато най-сетне се промъкнаха там след още няколко минути. Локи се настани в меко, дълбоко кожено кресло до стената отляво, а Кало застана прав на пост. Откъм коридора пак се чу приглушен смях.

— Доста време можем да почакаме тук — отбеляза Кало.

— Боговете са милостиви. — Локи се загледа в стъклената витрина на шкафчето с напитки на дона, още по-впечатляващо от онова на баржата му за забавления. — Бих обърнал една чашка, или шест, но не мисля, че това се връзва с ролята.

Те изчакаха десет минути, петнайсет, двајсет. Локи дишаше отмерено и дълбоко и се стараяше да не обръща внимание на пулсиращата болка, която изпълваше вътрешностите му от горе до долу. Ала когато двамата крадци чува ключалката от другата страна на коридора да прищраква, той скочи на крака, изправи се в цял ръст и се престори, че не чувства топките си като глинени гърнета, изтървани върху калдъръма от много високо. Сложи отново черната си маска и предизвика вътре в себе си прилив на върховна наглост, която да избие навън.

Както казваше някога Отец Окови, най-добрите маски са онези, които се изливат от душата, а не са нарисувани върху лицето.

Кало целуна опакоето на лявата си ръка през своята маска и му намигна.

Дон Лоренцо Салвара влезе в кабинета си, като си подсвиркуваше, леко облечен и напълно невъоръжен.

— Затворете вратата — произнесе Локи и гласът му беше твърд и наситен с абсолютната презумпция за власт. — Седнете, господарю, и не си правете труда да викате лакея си. Той е неразположен.

Един час след полунощ двамата мъже напуснаха квартала Алчегранте по Моста на елдрените. Бяха с черни наметала и черни коне — единият яздеше безгрижно, а другият вървеше и водеше коня си, като кривеше странно крака.

— Да не повярваш, мамицата му — рече Кало. — Наистина се получи точно както го беше намислил! Жалко, че не можем да се похвалим на никого с това. Най-големият ни удар някога — а трябваше само да обясним на набелязаната жертва как точно постъпваме с нея!

— И малко да ни посритат — измърмори Локи.

— Да, извинявай за това. Ама че звяр е този мъж! Да ти е за утеха — и той ще се почувства така, когато отвори очи.

— Голяма утеха, няма що! Ако уверенията притъпяваха болката, никой нямаше да си прави труда да мачка грозде.

— Кълна се в Уродливия страж, никога не съм чувал подобно самосъжаление да капе от устата на богаташ! Горے главата! По-богати и по-умни от всички, нали така?

— По-богати, по-умни и с много смешна походка, да.

Двамата крадци тръгнаха на юг през Двусребрената зеленина към първите си спирки, където постепенно щяха да се отърват от конете и да съблекат черните дрехи и най-сетне да се приберат в Квартала на Храмовете, облечени като обикновени работници. Те кимаха благосклонно на патрулите от жълтурковци, които обикаляха в мъглата и си осветяваха пътя с окачени на пръти кандилкащи се фенери. Нито веднъж не им се наложи да погледнат нагоре.

Пърхащата сянка, която се влачеше подире им по улиците и уличките, бе по-тиха от дъха на детенце. Бърза и изящна, тя прехвърчаше от покрив на покрив по следите им и следеше действията им крайно съсредоточено. Щом навлязоха отново в Квартала на Храмовете, тя запърха с криле и се заиздига в мрака, като кръжеше лениво, докато не остави далече надолу мъглите на Камор и не се стопи в сивотата на ниско надвисналите облаци.

ИНТЕРЛЮДИЯ: ПОСЛЕДНА ГРЕШКА

1

Първата среща на Локи с огледалното вино от Тал Верар имаше още по-силен ефект върху недохраненото тяло на момченцето, отколкото Окови очакваше. Локи прекара почти целия следващ ден в леглото — мятеше се насам-натам, главата му кънтеше, а очите му можеха да понесат единствено най-нежната искрица светлина.

— Треска — измърмори той в пропитото си от пот одеяло.

— Махмурлук. — Окови разроши косата му и го потупа по гърба. — Всъщност виновният съм аз. Близнаците Санца са си сюнгери по природа. Не биваше да те оставям да се равняваш по тях още от първата ти вечер с нас. Днес няма работа за тебе.

— Пиенето ли причинява това? Дори и когато изтрезнееш?

— Жестока шега, нали? Боговете явно слагат цена на всичко. Освен ако не пиеш остершалинска ракия.

— Остра, шавлива...?

— Остершалинска. От Емберлен. Сред многобройните и достойнства е и това, че не предизвиква махмурлук. Заради някаква алхимична съставка в почвата на лозето. Много скъпа.

Измамната светлина изгря след много часове, прекарани в дрямка, и Локи откри, че отново може да ходи, въпреки че мозъкът му като че се мъчеше да прокопае дупка в тила му и да избяга през нея. Окови настоя все пак да посетят Капа Барсави. („Единствените хора, които не спазват уговорките си с него, живеят в стъклените кули и образите им са изсечени върху монети, но дори и те доста се двоумят в такива случаи.“) Все пак се съгласи да позволи на Локи да ползва удобен превоз.

Оказа се, че Домът на Переландро притежава малък обор на гърба на храма и в този миризлив обор живее един Укротен козел.

— Той няма име — каза Окови, когато настани Локи на гърба му.

— Така и не се назорих да му дам, бездруго нямаше да отговаря на

него.

Локи не беше развил инстинктивната погнуса, която повечето момчета и момичета изпитват към Укротените животни. Вече беше виждал твърде много грозота в живота си, че да се впечатли от някакъв си празен поглед на покорно млечнооко същество.

Има едно вещество, което се нарича Призрачен камък — бял варовит материал, който може да бъде намерен в някои далечни планински пещери. Произходът му не е естествен, намира се само в съчетание с покритите със стъкло тунели, вероятно изоставени от елдрените — същата онази неуморна раса, построила Камор преди векове. В твърдото си състояние Призрачния камък няма вкус, почти няма мирис и е инертен. Трябва да бъде запален, за да се задействат безподобните му свойства.

Лекарите са започнали да различават разнообразните начини и канали, по които отровите нападат телата на живите — *това* спира сърцето, *това* пък разрежда кръвта, други повреждат стомаха или червата. Димът на Призрачния камък не отравя нищо физически — той изгаря самия характер. Целеустременост, упоритост, кураж, дух, хъс — всичко това изчезва само след няколко вдишвания от тайнствените изпарения. Случайното излагане на малки количества от тях може да направи човека безучастен седмици наред; малко повече — и ефектът ще е траен. Жертвите остават живи, но нищичко не ги трогва — те не откликват нито на имената си, нито на приятелите си, нито на смъртна опасност. Могат да бъдат накарани да ядат, да отделяш, да носят нещо — и само толкова. Бялата катаракта, която покрива очите им, е външен израз на празнотата, която завзема техните души и умове.

Някога, във времената на Теринския трон, процесът е бил използван за наказание на престъпници, но вече са изминали цели векове, откакто някой от цивилизованите терински градове държави е позволявал прилагането на Призрачния камък върху мъже и жени. Обществото, което все още беси деца за дребни кражби и хвърля затворници на морските чудовища, смята резултатите за твърде обезпокоителни и непоносими.

Затова Укротяването е запазено за животните, най-често товарни и предназначени за използване в града. Пренаселените покрайнини на изобилстващ с рискове град като Камор са идеално подходящи за процеса — на Укротените понита може да се вярва, че никога няма да

хвърлят от гърба си децата на богатите. Укротените коне и мулета никога няма да ритнат каруцаря или да изхвърлят скъп товар в канала. Чувал от зебло с малко бял камък вътре и бавно тлееща главня се надяват на муцуната на животното, а хората излизат на чист въздух. След няколко минути очите на животното придобиват цвета на прясно издоено мляко и то никога вече няма да предприеме нищичко по своя воля.

Но Локи имаше силно главоболие и все още се мъчеше да свикне с идеята, че е убиец и жител на частна стъклена приказна страна, и затова странно механичното поведение на козела никак не го разтревожи.

— Този храм да си стои точно на същото място, на което го оставих, когато по-късно вечерта се върна тук — нареди отец Окови, щом приключи с облеклото си за излизане. Безокият жрец бе изчезнал напълно и бе заменен от здравеняк на средна възраст, умерено заможен. Брадата и косата му бяха пипнати с някаква кафява боя. Жилетката и евтината, подплатена с памук полупелерина висяха свободно над кремава риза, без шалове и вратовръзки.

— Точно където си го оставил — потвърди единият от братята Санца.

— Нито изгорен, нито нищо — додаде другият.

— Момчета, ако можете да горите камък и елдерглас, боговете са ви отредили по-висше предназначение от чиракуването при мен. Бъдете послушни. Ще водя Локи да положи...

Окови погледна изкосо момчето Ламора, после се престори, че пие нещо, и сетне притисна челюстта си, все едно го болеше.

— Оооооох! — изохкаха Кало и Галдо в свършен унисон.

— Точно така. — Окови сложи на главата си малка, кръгла кожена шапчица и хвана юздите на козела. — Чакайте ни. Това ще е най-малкото интересно.

— Този Капа Барсави... — обади се Локи, докато Окови водеше безименния козел по една от тесните стъклени арки, свързващи Фаурия и Улицата на Целувачите на монети. — Старият ми господар като че ли ми е разказвал за него.

— Прав си. Онзи път, когато си опожарил „Лоза от елдерглас“, предполагам.

— Я, ти знаеш за това.

— Ами, когато бившият ти господар започна да ми разказва за теб, той... не млъкна няколко часа.

— Щом аз съм твой *пезон*, ти *пезон* на Барсави ли си?

— Да, това ясно и точно описва нашите отношения. Всички Точни хора са войници на Барсави. Негови очи, негови уши, негови агенти, негови поданици. Негови *пезони*. Барсави е... особен вид приятел. Правил съм му някои услуги по времето, когато той завземаше властта. Издигнахме се заедно, би могло да се каже — аз спечелих особена почит, а той... той спечели целия град.

— Особена почит?

Тази вечер беше от най-приятните вечери за разходка в Камор през лятото. Преди няма и час се бе излял пороен дъжд и свежата мъгла, която увиваше пипалата си около сградите като алчни ръце на призрачни гиганти, беше малко по-хладна от обикновено, а мирисът ѝ все още не беше наситен с вонята на тиня, умрели риби и човешки отпадъци. Малцина се разхождаха по Улицата на Целувачите на монети след Измамната светлина и бяха далече, затова Окови говореше свободно.

— Особена почит. Спечелих *отстоянието*. Което означава... Локи, в Камор има сто банди. Сто и отгоре. Със сигурност не мога да ги запомня всичките. Някои са съвсем нови или пък твърде неуправляеми, за да може Капа Барсави да им се довери. Затова той ги държи под око — настоява за чести доклади, внедрява свои хора в тях, държи им юздите изкъсо. За онези от нас, които не са подложени на такова наблюдение — Окови посочи себе си, после и Локи, — се предполага, че вършат всичко честно и почтено до доказване на обратното. Ние спазваме неговите правила и му даваме дял от

плячката си, а той смята, че повече или по-малко може да ни вярва, че действаме почтено. Без проверки, без шпиони, без глупости. „Отстоянието.“ Това е привилегия, за която си струва да платиш.

Окови бръкна в един от джобовете на мантията си. Разнесе се приятният звън на монети.

— В този град има повече банди, отколкото зловония, момче. Някои от тях са по-стари от много родове от Алчегранте и спазват построги ритуали от жреческите ордени. По дяволите, по едно време имаше близо трийсет Капи и всеки от тях командваше по четири-пет банди!

— Трийсет Капи? Всичките като Капа Барсави?

— И да, и не. Да, те управляваха банди, издаваха заповеди и разпорваха мъже от кура до очните ябълки, когато се разсърдят. Но иначе не, нямаха нищо общо с Барсави. Преди пет години трийсетината главатари, за които ти говоря, все още ги имаше. Трийсет малки кралства, които воюваха помежду си, ограбваха се взаимно и си пореха коремите по улиците. И всички до едно — във война с Жълтодрешковците, които убиваха по два-сет души седмично. През спокойните седмици.

После Капа Барсави дойде от Тал Верар. Навремето беше учен от Теринския колегиум, ако щеш, вярвай. Преподаваше *реторика*. Командваше няколко банди и започна да коли. Но не като касапин от тъмните улички, а по-скоро като лекар, който изрязва язва. Съсечеше ли Капа някого, вземаше бандата му. Но не разчиташе на тях, освен ако не му се налага. Даваше им територия, оставяше ги да си изберат *гариста* и ги включваше в своя дял.

И така, преди пет години бяха трийсет. Преди четири — десет. Преди три години остана само един. Капа Барсави и неговите сто банди. Целият град, всички Точни хора, включително тук присъстващите, бяха в джоба му. Вече нямаше открити войни по кървавите канали. Вече не вкарваха по цели взводове крадци наведнъж в Двореца на търпението — днес вкарват най-много по двама-трима едновременно.

— Заради Тайния мир? Този, който аз наруших?

— Да, този, който ти наруши. Добро предположение, а се досети и че знам за това. Да, момчето ми, там е ключът към забележителния успех на Барсави. Той се свежда до това, че той сключи договореност с

Херцога чрез един от агентите му. Бандите на Камор не закачат благородниците — ние и с пръст не пипаме кораби, каруци и сандъци, белязани със законен герб. В замяна на това Барсави е действителният владетел на някои от най-чаровните квартали на града — Пожарището, Теснините, Остатъците, Дървените отпадъци, Примката и части от доковете. Освен това градската стража е много по... спокойна, отколкото е длъжна да бъде.

— Значи можем да крадем от всеки, който не е благородник?

— Да, или жълтодрешко. Наши са търговците, лихварите, тези, дето идват и си отиват. През Камор минават повече пари, отколкото през всеки друг град на това крайбрежие, момче. Стотици кораби на седмица; хиляди моряци и офицери. Нямаме проблеми, дето не закачаме аристокрацията.

— Това не ядосва ли търговците, лихварите и останалите?

— Може би щеше, ако знаеха. Точно затова думата „таен“ предшества думата „мир“. И точно затова Камор е толкова прекрасно и безопасно място за живеене — няма за какво да се тревожиш, освен че ще изгубиш парите си, особено ако нямаш много пари.

— Аха — каза Локи, като опипваше огърлицата си с акуловия зъб. — Ясно. Но сега се чудя... Ти каза, че бившият ми господар купил... и платил, въ, за да ме убие. Ще има ли неприятности с Барсави за това, че... не ме е убил?

Окови се засмя.

— Че защо ще те водя при него, ако това би ми докарало неприятности, момченце? Не, смъртният знак е мой и аз мога да го използвам или не, както намеря за добре. Купил съм го. Не разбираш ли? Капа не го е грижа дали ще ги използваме, а само дали признаваме, че е единствено в негова власт да раздава живот или смърт. Нещо като данък, който само той може да събира. Разбираш ли?

Локи се остави да го влачат мълчаливо няколко минути, докато осмисли всичко това. Главоболието малко го затрудняваше да проумее целия мащаб на случващото се.

— Нека ти разкажа една история — проговори след малко Отец Окови. — История, която ще ти даде да разбереш що за човек ще срещнеш и на кого ще се закълнеш във вярност тази вечер. Някога, по времето, когато Капа Барсави държеше града съвсем отскоро в хватката си и тя бе още твърде крехка, беше публична тайна, че група

гаристи крои заговор да се отърве от него при първа възможност. Разбираш ли, те бяха наясно и с неговите контраходове — бяха му помогнали да завземе града и бяха наясно как действа.

Затова се погрижиха да не може да ги пипне наведнъж — тръгнеше ли да коли, бандите щяха да се пръснат и да се предупредят взаимно, и щеше да настане кървава каша, дълга война. Той не предприе никакъв открит ход, а слуховете за тяхната измяна ставаха все по-настоятелни.

Капа Барсави приемаше посетителите в резиденцията си — тя все още се намира там, в Дървените отпадъци. Навремето това е бил верарски кораб, един от онези грамадни тлъсти галеони, с които са прекарвали войска. Сега стои закотвен там — нещо като самоделен дворец. Той го нарича Плаващия гроб. Е, в Плаващия гроб той устрои голямо театро — постла един голям килим от Ашмир, наистина прекрасен, от тъкан, която Херцогът би окачил на стената, за да не се хаби. И се погрижи всички около него да разберат колко много харесва този килим.

И стана така, че неговият двор по този килим се научи да разбира как Капа смята да постъпи с даден посетител. Ако щеше да се лее кръв, навиваха килима и го прибираха. Без изключение. Изминаха месеци. Махат килима, постилат килима. Махат го, постилат го. Понякога мъже, извикани при него, се опитваха да побегнат в мига, в който виждаха голия под под краката му — което, разбира се, беше равносилно на това да си признаят на глас, че са сгазили лука.

Както и да е, да се върнем към проблемните *гаристи*. Никой от тях не беше достатъчно глупав да се качи на Плаващия гроб без банда зад гърба си или да се остави да го сгачят насаме с Барсави. По онова време властта на Капа все още беше твърде несигурна, че да рискува. Затова той чакаше... а после покани деветима от бунтовниците *гаристи* на вечеря. Не всичките, разбира се, а само най-умните и най-коравите, и тези с най-големите банди. И шпионите им докладваха, че прекрасният бродиран килим, безценното му притежание, е послан на пода на всеобщо обзрение, а празничната маса е поставена върху него и отрупана с повече храна, отколкото и боговете са виждали.

И тези тъпи копелета си помислиха, че Барсави сериозно, в действителност желае да разговаря с тях. Решиха, че го е страх, и

повярваха, че ги очакват преговори, затова нито доведоха бандите си, нито измислиха резервни планове. Мислеха си, че са победили.

И представи си само — продължи Окови — как се слисаха, когато насядаха на столовете, подредени върху този прекрасен килим, и петдесет от хората на Барсави нахлуха в стаята с арбалети и така набодоха тези клетки слабоумници със стрели, че разгонено бодливо свинче би замъкнало всеки от тях вкъщи да го изчука. Ако някоя капка кръв не падна върху килима, то тя оцапа *тавана*. Схващаш ли?

— Да... И килимът бил съсипан?

— И още как! Барсави знаеше как да създава *очаквания*, Локи, и как да използва тези *очаквания*, за да заблуди онези, които му мислеха злото. Те смятаха, че странната му обсебеност от този килим е гаранция за техния живот. Но излиза, че съществуват врагове, достатъчно многобройни и достатъчно силни, че да си струва да жертваш някакъв си проклет килим!

Окови посочи напред, на юг.

— Ето такъв човек чака да разговаря с теб на около половин миля път оттук ей в онази посока. Настоятелно ти препоръчвам да използваш приличен език.

„Последна грешка“ беше място, където подземният свят на Камор излазваше на повърхността — отявлено мошеническа кръчма, в която Точните хора от всякакъв род пиеха и си приказваха свободно за своите занятия, в която почтените граждани биеха на очи като змии в детски ясли и биваха бързо извеждани навън от мъже със злодейски вид, тежковъоръжени и с твърде бедно въображение.

Тук идваха цели банди, за да пият, да си уреждат работите и просто да се фукат. По масите мъже спореха на висок глас за най-добрите начини за душене отзад и най-добрите отрови, които се слагат в храната и виното. Обсъждаха открито колко са глупави съдът на Херцога, системата му за събиране на данъци и дипломатическите договорки с другите градове по крайбрежието на Желязно море. Пресъздаваха цели битки със зарове и парчета от пилешки кости вместо войски и обясняваха на висок глас как те щели да завият наляво там, където Херцог Никованте завил надясно, и как те нямало да мръднат от мястото си, когато петте хиляди копия от почернено желязо от Въстанието на Бесния граф се изсипят върху им от хълма Портата на боговете.

Никой от тях, без значение колко е просмукан от пиене, газ или странните упойващи прахове от Джерем, без значение на какви подвизи на генерал и държавник се перчеше, че бил способен, не би посмял да предложи на Капа Венкарло Барсави да смени дори и копче на жилетката си.

Счупената кула е забележителност на Камор и се извисява на деветдесет стъпки към небето в най-далечния край на Примката, долния пренаселен квартал, в който моряци от сто пристанища обикалят всяка вечер от кръчма, та на бирария, та на комарджийска бърлога и обратно. Те биват пресявани от сито от кръчмари, курви, крадци, комарджии, измамници и други мошеници на дребно, докато джобовете им се изпразнят толкова, колкото са натежали главите им, а после ги стоварват на кораба да си изстрадат новите махмурлуци и болести. Те идат като прилив и си отиват като отлив, и не оставят след себе си друга следа, освен купища медни и сребърни монети (и понякога кръв).

Въпреки че на човешките изкуства не е по силите задачата да счупят елдергласа, Счупената кула била открита в сегашното ѝ състояние още когато човечите се заселили в Камор, промъквайки се сред руините на по-древна от тях цивилизация. Грамадни пукнатини загрозяват чуждото стъкло и камък по горните ѝ етажи. Те са прикрити донякъде с дърво, камък и други човешки материали. Стабилността на конструкцията не може да бъде поставяна под съмнение, но поправките никак не са красиви, а стаите под наем на горните шест етажа са сред най-малко желаните в града, тъй като са достъпни само ако се изкачваш етаж след етаж по тесните външни вити стълби — нестабилно дървено скеле, което при силен вятър така се клати, че чак ти призява. Повечето им обитатели са млади главорези от различни банди, за които налудничавите им домове са нещо като странни почетни знаци.

„Последна грешка“ се помещава в приземния етаж на широката основа на Счупената кула и след падането на Измамната светлина в нея рядко има под стотина посетители, по което си идете време. Локи се беше вкопчил здраво в задната част на полупелерината на Отец Окови, докато възрастният мъж си проправяше път с лакти през тълпата, струпана на вратата. Въздухът, който лъхаше от вътрешността на кръчмата, бе напоен с миризми, които Локи добре познаваше — на сто вида пиене и дъха на мъжете и жените, които го пият; на пот — и застояла, и прясна, на пикня и повръщано, на ароматизатори за дрехи

от сухи плодове с подправки и на мокра вълна, остро ухапване на джинджифила и зловонната мъгла на тютюна.

— Можем ли да се доверим на това момче, че ще уварди козела? — надвика Локи шумотевицата.

— Разбира се, разбира се. — Окови поздрави с някакъв сложен жест с ръце група мъже, които водеха ръчна борба в основното помещение на кръчмата. Онези, които не участваха в суровите битки, се усмихнаха и му махнаха. — Първо, това му е работата. Второ, платих му добре. Трето, само луд ще поиска да открадне Укротен пръч!

„Последна грешка“ беше нещо като паметник на провала на човешката сърчност в критични моменти — стените ѝ бяха окичени със стъписващо разнообразие от сувенири и всеки от тях разказваше нагледно история, завършваща с присъдата: „Не го биваше много-много“. Над бара висяха пълен набор доспехи с квадратна дупка от арбалет от лявата страна на гърдите, получена заради кавга. По стените бяха окачени счупени мечове и разцепени шлемове, а също и парчета от весла, мачти, корабни греди и платна. Кръчмата особено се гордееше с това, че в нея пазеха по нещичко от всеки кораб, потънал около Камор през последните седемдесет години.

И сред тази неразбория Отец Окови мъкнеше Локи Ламора като стапел, влачен от огромен галеон. Откъм южната стена на кръчмата имаше издигната ниша, скрита отчасти от завеси. Пред нея стояха мирно мъже и жени; напрегнатите им погледи непрекъснато обхождаха тълпите, а дланите им никога не бяха далеч от оръжията, носени открито на показ — кинжали, къси копия, месингови и дървени палки, къси мечове, брадви и дори арбалети — от елегантни градски оръжия до грамади, способни да убият кон, които изглеждаха така (за обещените очи на Локи), все едно можеха да пробият дупки в камъка.

Един от телохранителите спря Отец Окови и двамата си размениха шепнешком няколко думи. Изпратиха друг страж в закритата със завеси ниша, докато първият предпазливо оглеждаше жреца. След малко вторият страж излезе и кимна — и така Локи бе въведен за първи път в присъствието на Венкарло Барсави, Капа на Камор, който седеше на най-обикновен стол до най-обикновена маса. Неколцина лакеи стояха зад гърба му, достатъчно близо, че да откликнат на повикване, но и достатъчно далече, че да не чуват тихи разговори.

Барсави беше едър мъж, плещест като Окови, но очевидно малко по-млад. Напомадената му черна коса беше зализана силно назад, а брадата му се спускаше надолу като три плетени върви, падащи една върху друга, прилежно подредени. Тези плитки се тръскаха, когато Барсави въртнеше кръглата си глава, и изглеждаха толкова дебели, че ако удариш с тях по гола кожа, щяха да я ожулят.

Барсави беше облечен със сако, жилетка, бричове и ботуши от някаква странна черна кожа, която изглеждаше необикновено дебела и твърда дори и за несвикналите очи на Локи. След малко момчето се досети, че трябва да е акулова кожа. Странно накриво защитите копчета по жилетката и маншетите му и тези, които придържаха на място няколкото му червени шала... Това бяха човешки зъби.

В скута на Барсави, втренило неподвижен поглед в Локи, седеше момиче горе-долу на неговите години с къса чорлава тъмна коса и сърцевидно личице. Тя също беше облечена в странни дрехи — роклята ѝ беше от бяла бродирана коприна и бе достойна за дъщерята на всеки благородник, но ботушките, които се подаваха под нея, бяха от черна кожа и обковани с желязо, с остри стоманени шпори на петите и на пръстите.

— Значи това е момчето — рече Барсави с плътен, малко носов глас с приятен намек за верарски акцент. — Сръчното момченце, което така смуги нашия скъп Създател на крадци.

— Самото то, Ваша светлост, а понастоящем щастливо смущава мен и другите ми повереници. — Окови бръкна зад гърба си и избути Локи напред. — Позвовете да ви представя Локи Ламора, преди от Хълма на сенките, а сега — послушник на Переландро.

— Или поне на *някой* бог, а? — Барсави се изкиска и протегна напред дървената кутийка, която стоеше на масата до лакътя му. — Винаги е приятно да те види човек, когато зрението ти по чудо се възвърне, Окови. Хайде, запали си. От джеремитски черен корен са, изключително фини, свити тази седмица.

— Не мога да ти откажа, Вен. — Окови прие увития в червена хартия стегнат сноп тютюневи листа. Двамата мъже се наведоха над една мъждукаща лампада, за да запалят (едновременно с това Окови пусна на масата кесийка с монети), а момичето като че най-последно взе някакво решение за Локи.

— Той е много грозно момченце, татко. Прилича на скелет.

При първите няколко дръпвания Капа Барсави се закашля и ъгълчетата на устата му се извиха нагоре.

— А ти си едно изключително неделикатно момиченце, миличка! — Капа дръпна отново от тютюна и издиша струя прозрачен дим. Мирисът му беше приятен и мек, с едва забележима нотка на горена ванилия. — Простете дъщеря ми Назка. Безпомощен съм пред нейните прищевки и тя е придобила маниерите на пиратска принцеса. Особено сега, когато всички ни е страх да припарим до смъртоносните ѝ нови ботуши.

— *Никога* не ходя невъоръжена — каза момиченцето и ритна няколко пъти с пети, за да подчертае думите си.

— А клетият Локи несъмнено никак не е грозен, мила моя — такъв е, защото отявлено носи печата на Хълма на сенките. Един месец под грижите на Окови, и ще стане закръглен и силен като гюле за катапулта!

— Хммм. — Момиченцето продължи да се взира в него, после изведнъж погледна баща си, който разсеяно си играеше с една от плитките на своята брада. — Ще го направиш ли свой *пезон*, татко?

— Да, сладурчето ми, тъкмо това бяхме намислили с Окови.

— Хммм. Тогава искам още една ракия, докато извършвате церемонията.

Очите на Капа Барсави се присвиха. Бръчки, задълбочени от обичайната му подозрителност, се врязваха около суровия му сив поглед.

— Вече си изпи двете ракии за вечерта, мила. Майка ти ще ме убие, ако ти позволя да изпиеш и трета. Помоли някой от стражите да ти донесе бира.

— Но аз предпочитам...

— Какво предпочиташ ти, малка тиранке, няма нищо общо с онова, което ти *казвам*. До края на вечерта можеш да пиеш бира или въздух — изборът си е изцяло твой.

— Хммм. Тогава ще пия бира. — Барсави посегна да я свали на пода, но тя скочи от скута му точно преди ръцете му с дебели пръсти, целите в мазоли, да я докоснат. Токчетата ѝ затракаха по твърдия под на нишата — *трак-трак-трак*, и тя притича до избрания от нея лакей, за да му даде поръчката си.

— И ако още някой от моите хора бъде изритан в пиццала, миличка, цял месец ще носиш тръстикови сандали, обещавам ти! — провикна се Барсави подире ѝ, после отново дръпна от тютюна и се обърна към Локи и Окови. — Същинско буренце с огнено масло! Миналата седмица отказа изобщо да спи, ако не ѝ дадем да си сложи гаротата под възглавниците. „Като телохранителите на татко“ — рече. Според мен братята ѝ още не осъзнават, че следващият Капа Барсави може да носи летни рокли и бонета.

— Разбирам защо вероятно си се забавлявал с историите на Създателя на крадци за нашето момче — рече Окови и стисна раменете на Локи.

— Разбира се. Откакто децата ми израснаха над коленете ми, вече много трудно се шокирам. Но ти не си дошъл тук да си говорим за тях — ти си ми довел този малък мъж, за да положи последната си клетва на *пезон*. Комай си подранил с няколко години. Ела тук, Локи.

Капа Барсави протегна дясната си ръка, повдигна леко брадичката на Локи и го погледна в очите.

— На колко години си, Локи Ламора? На шест? На седем? И вече си отговорен за нарушение на Мира, изгорен хан и шест или седем смърти. — Капа се ухили. — Имам убийци, пет пъти по-стари от теб, но де да бяха дръзки като теб! Окови обясни ли ти как стоят нещата в моя град и с моите закони?

Локи кимна.

— Знаеш, че след като положиш тази клетва, повече не мога да ти прощавам лесно, никога. Имал си време да се налудуваш. Ако Окови иска да те премахне, ще те премахне. Ако аз поискам той да те премахне, той ще те премахне.

Локи отново кимна. Назка се върна при баща си — пиеше от халба от промазана кожа, вперила очи в Локи над ръба ѝ, и я стискаше с две ръце.

Капа Барсави щракна с пръсти. Един от блюдолизците отзад изчезна зад завесата.

— Тогава няма да те отегчавам с повече заплахи, Локи. Тази нощ ти си мъж. Ще изпълниш мъжка задача и ще понесеш мъжка съдба, ако зачеркнеш своите братя и сестри. Ще станеш един от нас, от Точните хора. Ще получиш думите и знаците и ще ги използваш дискретно. Както Окови, твоят *гариста*, ми се е заклел, така и ти си ми се заклел

чрез него. Аз съм твой *гариста* над всички *гаристи*. Аз съм единственият Херцог на Камор, когото някога ще признаваш. Коленичи.

Локи коленичи пред Барсави. Капа протегна лявата си ръка с дланта надолу. Носеше разкошен пръстен с черна перла в обков от бяло желязо. Вътре в перлата чрез някакъв тайнствен процес бе вкарано червено петънце, което явно бе кръв.

— Целуни пръстена на Капа на Камор.

Локи го послуша. Перлата бе хладна под сухите му устни.

— Кажи името на мъжа, на когото си дал клетва.

— Капа Барсави — прошепна Локи. В този миг подчиненият на Капа се върна в нишата и подаде на господаря си малка кристална чаша, пълна с тъмнокафява течност.

— А сега — продължи Барсави, — както всеки мой *пезон*, ще изпиеш моята наздравица. — От един от джобовете на жилетката си Капа извади зъб от акула, малко по-голям от смъртния знак, който Локи носеше на шията си. Той пусна зъба в чашата и я разклати няколко пъти. После я подаде на Локи. — Това е ром от черна захар от Месингово море. Изпий всичко, заедно със зъба. Но не гълтай зъба, каквото и да правиш. Дръж го в устата си. Извади го, когато преглътнеш всичката течност. И внимавай да не се порежеш.

Носът на Локи се набърчи от острия мирис на силната напитка, който лъхаше от чашата. Стомахът му се сви, но той стисна зъби и се загледа в леко изкривените очертания на плуващия в рома зъб. Като се молеше безмълвно на новия си Благодетел да го спаси от излагане, той изля в устата си съдържанието на чашата заедно със зъба.

Преглъщането не беше толкова лесно, колкото се надяваше — той притискаше зъба в небцето си предпазливо и усещаше как острите му върхове дращят по предните му горни зъби. Течността го изгаряше. Започна да преглъща на малки глътки, които скоро се превърнаха в хрипкава кашлица. След няколко безкрайни секунди той потръпна, преглътна и последния ром и си отдъхна, че е задържал зъба внимателно на място...

Зъбът се завъртя в устата му. Завъртя се като подхванат от невидима ръка и нанесе изгарящ разрез върху вътрешната страна на лявата му буза. Локи извика, закашля се и изплю зъба — той падна в разтворената му длан, опръскан със слюнка и кръв.

— Ех... — Капа Барсави взе зъба и отново го пхна в жилетката си, както си беше с кръвта. — Виждаш, сега си обвързан с кървава клетва да ми служиш. Моят зъб вкуси от живота ти и твоят живот сега е мой. Затова нека не бъдем непознати, Локи Ламора. Нека бъдем Капа и *пезон*, както е отредил Уродливия страж.

Барсави подкани Локи с жест и той се изправи на крака, като вътрешно псуваше вече познатото му усещане от алкохола, когато бързо те удари в главата. Днешният махмурлук беше изпразнил стомаха му; стаята вече се клатушкеше край него. Когато отново погледна Назка, той забеляза, че тя му се усмихва над халбата си с ласкателната търпимост, с каквата по-големите деца от Хълма на сенките някога се отнасяха към него и другарите му от Улиците.

И преди да се усети, коленичи и пред нея.

— Ако ти си следващият Капа Барсави — изрече той бързо, — то трябва да се закълна да служи и на теб. Заклевам се. Мадам. Мадам Назка. Искам да кажа Мадам Барсави.

Момичето отстъпи назад.

— Вече си имам слуги, момче. Имам *убийци*. Баща ми има сто банди и две хиляди ножа!

— Назка Белона Дженавес Анджелиза де Барсави! — избоботи баща ѝ. — Ти като че оценяваш стойността единствено на *яките* мъже като слуги! С времето ще проумеееш и стойността на *преданите*. Посрамваш ме!

Смутено, момичето гледаше ту Локи, ту баща си. Бузите ѝ бавно се зачервиха. Тя се поцупи и поразмишлява още малко, а после сковано подаде халбата си на Локи.

— Пийни си от мойта бира.

Локи откликна така, все едно това бе най-високата чест, с която някога го бяха удостоявали, като междувременно осъзнаваше (макар далеч не с толкова много думи), че алкохолът си прокарва някакви собствени решения в ума му, които отхвърляха обичайната му предпазливост в общуването, особено с момичета. Бирата ѝ беше тъмнокафява и горчива, леко подсолена. Тя смучеше като верарец. Локи пийна две глътки от учтивост и ѝ върна халбата, като при това се поклони непохватно. Тя беше твърде сконфузена, за да каже нещо в отговор, и затова просто кимна.

— Ха! Отлично! — Капа Барсави дръпна развеселено от изящната си пура. — Твоят първи *лезон*. Разбира се, и двамата ти братя, щом разберат за това, веднага ще поискат и те!

Обратният път до дома за Локи тънеше в мъгла. Той се беше вкопчил във врата на Укротения козел, а Окови ги водеше обратно на север към Квартала на Храмовете и, мине се не мине, се подхилваше.

— Ох, момчето ми — мърмореше той. — Милият ми чаровен пияница, той! Всичко това бяха глупотевини, нали разбираш.

— Кое?

— Зъбът от акула. Капа Барсави накара един Вързوماг да му го омагьоса в Картейн още преди години. Никой не може да го глътне, без да се пореже. Оттогава си го носи — всичките тези години, през които е изучавал театъра на Теринския трон, са го вмениачили доста по драмата.

— Значи не беше... съдбата, или боговете, или нещо такова?

— Не, беше просто зъб от акула с малко магия. Добър номер, длъжен съм да го призная. — Окови потърка състрадателно бузата си при спомена. — Не, Локи, ти не принадлежиш на Барсави. Той си е добър такъв, какъвто е — ценен съюзник и човек, на когото трябва непрекъснато да се преструваш, че се подчиняваш. Но той със сигурност не те притежава. Нито пък аз те притежавам в края на краищата.

— Значи не трябва да...

— Да спазваш Тайния мир? Да си добър малък *пезон*. Само научим, Локи. Само за да държиш вълците далеч от прага. Ако очите и ушите ти през тези два дни не са били закърпени с необработена кожа, досега трябва да си разбрал, че възнамерявам ти, и Кало и Галдо, и Сабета, да бъдете ни повече, ни по-малко... — довери му Окови с дивашка усмивка — ... шибана стрела от балиста право в сърцето на безценния Таен мир на Венкарло!

ВТОРА КНИГА УСЛОЖНЕНИЕ

*По-бързо от Протей ще сменям
форма,
хамелеона пъстър ще надбагря,
ще дам урок по зло на
Макиавели.*^[1]

Шекспир
, „Хенри VI“,
част 3

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

В ДВОРА НА КАПА БАРСАВИ

1

— Деветнайсет хиляди — обяви Дървеницата — деветстотин и двайсет. Всичко толкова. А сега мога ли да се *самоубия*, моля?

— Какво? Мислех, че с въодушевление би ни помогнал да преброим плячката, Дървеница. — Джийн седеше, кръстосал крак връз крак, в средата на трапезарията в стъкленото мазе под Дома на Переландро. Бяха преместили масата и столовете, за да сторят място на грамадата от златни монети, разделени на малки бляскави купчинки, които ограждаха като зид тях двамата с Дървеницата.

— Ти не ми каза, че ще ги мъкнеш дотук в тайрини.

— Бялото желязо е скъпо! Никой няма да ти даде пет хиляди крони в бяло желязо, а и никой не е толкова тъп, че да го разнася така! Мераджо изплаща всички големи суми в тайрини.

От входа към мазето се разнесе трополене и иззад ъгъла се показва Локи в облеклото на Лукас Феруайт. Той махна фалшивите си очила, отпусна шаловете, изсули се от вълнената дреха и безцеремонно я остави да се свлече на пода. Зачервен до уши, той размахваше пергаментов свитък, залепен с печат от син восък.

— Още седемстотин и петдесет, момчетата ми! Казах му, че сме намерили четири подходящи галеона, ала вече имаме проблеми с финансирането — рушвети за бутане, екипажи за набиране и изтрезняване, стражари за умилюствяване, други морски търговци за разкарване, и той ми ги даде ей така, като не спря да се усмихва! О, богове. Трябваше да измисля тая далавера още преди две години. Дори не ни се налага да му показваме фалшиви кораби и документи и прочее, защото Салвара *знае*, че цялата тази история с Феруайт е менте! Няма за какво да се морим, освен да броим парите!

— Като е толкова неуморително, защо тогава *ти* не ги броиш? — Дървеницата скочи, изви се назад и гръбнакът и вратът му започнаха

да пукат.

— С най-голямо удоволствие бих, Дървеница! — Локи извади от един дървен шкаф бутилка червено вино, наля си половин чаша и го разрези с хладка дъждовна вода от месингова кана, докато не доби мек розов цвят. — Тогава утре ти ще играеш Лукас Феруайт. Убеден съм, че дон Салвара изобщо няма да забележи разликата. Всичко ли е тук?

— Пет хиляди крони под формата на двайсет хиляди тайрини — отвърна Джийн. — Минус осемдесет за такси, за стража и за каруца под наем, за да ги докараме от Мераджио.

Джентълмените копелета използваха проста система за замяна при докарването на големи количества ценности в тяхното скривалище в Дома на Переландро — по време на поредица от бързи спирания, каси, пълни с монети, изчезваха от една каруца, а бъчви, на които беше написано, че съдържат обикновени храни или напитки, се товареха на друга. Дори и един окаян малък храм има нужда от постоянно снабдяване с най-необходимото.

— Е — каза Локи, — нека само се отърва от дрехите на клетия мастер Феруайт и ще ви помогна да набутаме всичко в зимника.

В задната част на мазето, зад спалното помещение, имаше цели три зимника. Двата представляваха широки шахти, облицовани с елдерглас, дълбоки около десет стъпки. Първоначалното им предназначение беше неизвестно. Затваряха се с прости дървени капаци, окачени на панти, и наподобяваха миниатюрни силози, вкопани в земята и доста понапълнени с монети от всякакъв вид.

Среброто и златото в големи количества ги изсипваха в шахтите. По тесните дървени лавици по стените на помещението бяха наредени малки торби или купчинки по-употребяема валута. Имаше евтини кесии с медни барони, фини кожени портфейли със стегнати фишеци от сребърни солони и малки купички от нащърбени половинки медни монети, предназначени за спешни харчове или нужди на бандата. Имаше дори и малки купчини с чужди монети — марки от Кралството на Седемте същини, Солари от Тал Верар и така нататък.

Още по времето на Отец Окови нито шахтите, нито стаята, в която се намираха, нямаха ключалки. Не само защото Джентълмените копелета си имаха доверие помежду си (което беше вярно), нито пък защото съществуването на това разкошно мазе бе строго пазена тайна (което също несъмнено беше вярно). Основната причина беше чисто

практическа: никой от тях — Кало, Галдо, Локи, Джийн или Дървеницата, не можеше да се сети какво да правят с постоянно нарастващия куп благородни метали.

Без да броим Капа Барсави, те сигурно бяха най-богатите крадци в Камор; на малкия пергаментов лист на една от лавиците бяха записани повече от четирийсет и три хиляди цели крони, когато и втората полица от дон Салвара бе превърната в златни монети. Бяха равни по богатство на мъжа, когото обираха в момента, и много по-богати от повечето равни нему и от някои от най-прочутите търговски къщи и обединения в целия град.

Иначе онова, което се знаеше за тях, беше, че Джентълмените копелета са непретенциозна банда от най-обикновени крадци, достатъчно умели и прикрити, с постоянни доходи, но звезди — в никакъв случай. Можеха да си живеят живота за десет крони годишно на човек и ако харчеха повече, това би им навлякло най-нежеланото внимание на всички власти в Камор — и законните, и ония другите.

За четири години те осъществиха три големи удара и в момента работеха по четвъртия. За четири години огромната част от парите просто се броеше и се изсипваше в мрака на шахтите.

Истината бе, че Окови ги бе обучил великолепно за задачата да освобождават донякъде аристокрацията на Камор от бремето на натрупаните от нея богатства, но май че бе пропуснал да поговори с тях за възможното изразходване на въпросните суми. Освен за финансиране на следващите кражби Джентълмените копелета нямаха представа какво да правят всичките тези пари.

Данъкът, който плащаха на Капа Барсави, беше около половин крона седмично.

[1] Превод Валери Петров, „Уилям Шекспир. Исторически драми“, изд. „Народ. култура“, 1981. — Б.пр. ↑

— Възрадвайте се! — извика Кало, щом влезе в кухнята точно когато Локи и Джийн връщаха масата на обичайното ѝ място. — Братята Санца се завърнаха!

— Много се чудя — обади се Джийн — дали точно това словосъчетание някога досега е било произнасяно от някого.

— Само в стаите на необвързаните млади дами из целия град — каза Галдо и остави на масата чувалче от зебло. Локи го разтвори и огледа съдържанието — няколко медальона, инкрустирани с полускъпоценни камъни, набор от сребърни вилици и ножове със средно изкусна изработка и най-различни пръстени, от евтини гравирани пръстени от мед до един изплетен от златни и платинени нишки, инкрустирани с обсидианови и диамантени пращинки.

— Много хубаво — отбеляза Локи. — Много достоверно. Джийн, би ли подбрал още няколко неща от Сандъка с глупости, и ми дай... двайсет солоната, нали?

— Двайсет са точно колкото трябва.

Локи посочи на Кало и Галдо да наредят столовете около масата, а Джийн се върна в съкровищницата, където отляво до стената стоеше висока дървена ракла. Той отвори капака със скърцащите панти и започна да се рови из раклата със замислено изражение.

Сандъкът с глупости беше пълен на височина около две стъпки с лъскави бижута, джунджурии, домакински прибори и украшения. Имаше кристални статуи, огледала с резбовани рамки от слонова кост, огърлици и пръстени, свещници от пет вида благородни метали. Имаше дори няколко шишенца с упойващи вещества и алхимични течности, увити във филц и отбелязани с книжни етикетчета.

Тъй като Джентълмените копелета не можеха да посветят Капа в истинската природа на своите начинания, а и нямаха нито време, нито склонността да проникват с взлом в къщи и да се промъкват през комини, Сандъкът с глупости бе един от стълбовете на тяхната измама. Зареждаха го веднъж-дваж годишно, като обикаляха заложените къщи и пазарите на Талишам и Ашмир, откъдето съвсем открито можеха да намерят всичко, което им беше нужно. Рядко и предпазливо го

зареждаха и със стоки, които избираха в Камор — обикновено неща, откраднати от братята Санца, когато им скимне, или пък отмъкнати от Дървеницата като задача от текущото му обучение.

Джийн избра два сребърни бокала за вино, чифт очила със златни рамки с калъф от фина кожа и едно от увитите във филц шишенца. Стисна ги внимателно в ръка, отброи дваайсет сребърни монети от една полица, затвори Сандъка с глупости с ритник и бързо се върна в трапезарията. Дървеницата се беше върнал и показно търкаляше един солон по ставите на дясната си длан — беше овладял този номер само преди седмици, след като дълги месеци наблюдава братята Санца, които го можеха едновременно с двете ръце, като сменяха посоката в идеален синхрон.

— Да кажем — рече Джийн, — че седмицата беше доста мързелива. Никой не очаква кой знае какво от средна ръка крадци в такива мокри нощи — ако натрупаме твърде много плячка, ще изглежда неуместно. Несъмнено Негово благородие ще разбере.

— Разбира се — съгласи се Локи. — Много разумна мисъл. — Той посегна, взе увитото във филц шишенце и го огледа по внимателно. Написаният на ръка етикет посочваше, че това е подсладено опиумно мляко — порок на богатите дами, правеха го от сушени макове от Джеремит. Той махна етикета и филца и пхна изцялата стъкленичка с месингова запушалка в торбата. Останалата част от пляката също го последва.

— Така! Кажете, останала ли е по мен някоя прашинка от Лукас Феруайт? Някакъв грим или маскарад? — Той протегна ръце и се завъртя няколко пъти. Джийн и братята Санта го увериха, че в момента той си е изцяло Локи Ламора.

— Добре тогава, щом ние сме си ние, да вървим да си платим данъците. — Локи взе чувалчето с „откраднатото“ и го подхвърли на Дървеницата. Момчето писна, изтърва монетата и улови чувалчето; чу се приглушено тракане на метал.

— Сигурно и това е добре за моралното ми укрепване?

— Не — отвърна Локи. — Този път просто съм дърт мързеливец. Но поне няма да караш баржата с пръта.

Беше третият следобеден час, когато излязоха от храма на Переландро през различни тунели за бягство и странични входи. От небето ръмеше топъл дъждец, строго разделен, все едно разчертан с линия и перо от боговете — ниски черни облаци затулваха северната част на небосклона, а слънцето сияеше в ярката и чиста северозападна половина. Приятният аромат на току-що паднал върху нагорещените камъни дъжд струеше навсякъде и пречистваше за кратко въздуха от обичайните градски миризми. Джентълмените копелета отново се събраха на югозападните докове на Квартала на Храмовете, където взеха гондола под наем.

Лодката беше дълга, плитка и страшно очукана. На кърмата, точно под малкия дървен идол на Йоно, беше окачен прясно убит плъх — твърдеше се, че това е безподобно средство срещу прекатурване и разни други беди. Лодкарят, застанал на кърмата, приличаше на папгал в жакета си на червени и оранжеви райета. От дъжда го пазеше широкопола сламена шапка, която се спускаше до кльощавите му рамене. Оказа се, че е техен познат, който прескачаше каналите и режеше кесии — Витале Венто Нервозния от бандата Сивите лица.

Витале нагласи един плесенясал кожен чадър, за да не ги вали дъждът, и ги подкара плавно на изток между високите каменни брегове на Квартала на Храмовете и буйната растителност на Мара Камораца. Мара някога била градина лабиринт на богат губернатор от епохата на Теринския трон. Сега беше изоставена от градската стража и населена с джебчии. Единствената причина честни люде да дръзват да навлязат в опасните й зелени коридори бе, че тя беше център на мрежа от пешеходни мостове, свързващи осем други острова.

Джийн се зачете в малкото томче стихове, което бе затъкнал в пояса си, а Дървеницата продължи да упражнява номера с монетата, но с медна монетка, която нямаше да изглежда толкова неуместно пред хора. Локи и братята Санца си говореха по работа с Витале, чиято задача в частност беше и да посочва особено зле охраняваните или тежко натоварени баржи на вниманието на колегите си. На няколко

пъти той даде сигнали с ръце на скрити наблюдатели на брега, а Джентълмените копелета учтиво се преструваха, че не забелязват.

Наближиха Хълма на сенките. Дори и денем тези височини тънеха в мрак. Дъждът се усили и старото царство на гробниците се притули зад завеса от мъгла. Витале зави с лодката надясно. Скоро вече ги караше на юг между Хълма на сенките и Теснините с помощта на течението на вливащия се в морето канал, съживен от кръговете, които рисуваха по него дъждовните капки.

Докато плаваха на юг, движението по канала все повече намаляваше и ставаше все по-подозрително — преминаваха от откритата власт на Херцога на Камор към частните владения на Капа Барсави. Вляво ковачниците на Квартала на саждите изпращаха нагоре черни стълбове, които се превръщаха в гъби и изтъняваха под натиска на дъжда. Вятърът на Херцога изтласкваше дима към Пепелището, най-грозния остров на града, където банди и незаконно населили се обитатели се бореха за място в рушащите се опушени вили от отминала преди много векове епоха на изобилие.

Плуваща на север баржа ги подмина отляво и разпръсна воня на стари лайна и прясна смърт. Като че цяло стадо умрели коне лежаха на борда ѝ, обгрижвани от половин дузина прекупвачи — едни режеха трупите с дълги един лакът назъбени ножове, други трескаво разгъваха и постилаха оплескани с кръв брезенти под дъжда.

Никой каморец не би си представил нищо по-подходящо за гледката и за вонята на Казана. Ако Остатъците бяха съсипани от беднотия, Примката се ползваше с лоша слава, Мара Камораца бе съвсем неприкрито опасна, а Пепелището — мръсно и се рушеше, Казана беше всичкото това накуп, с лихвите на човешкото отчаяние. Вонеше като буре прокиснала бира, изляно в стаята с покойниците на погребално бюро в жарък летен ден. Повечето от мъртвците в квартала така и не стигаха до дупките, изкопавани от затворници по склоновете на Просяшка могила — изхвърляха ги в каналите или просто ги изгаряха. Жълтодрешковците не смееха да влязат там, освен на цели взводове, още преди Тайния мир. Храмове тук не се поддържаха от повече от петдесет години. Най-изпадналите и прости банди на Барсави управляваха улиците на Казана. Долнопробни кръчми, вертепи, в които се упойваха с газ, странстващи

комарджийски бордеи се редяха стена до стена със семейства, които се тъпчеха в миши дупки.

Разправяха, че един на всеки трима от каморските Точни хора живее в Казана — хиляда непрокопсаници и главорези, които вечно се дърлеха и тероризираха съседите си, не вършеха нищо и не вървяха наникъде. Локи идваше от Пожарището, Джийн — от уютния Северен ъгъл, Кало и Галдо бяха момчета от Остатъците, преди да се озоват на Хълма на сенките. Само Дървеницата идваше от Казана, но и дума не беше обелил за него за няколкото години, откакто беше Джентълмен копеле.

Сега го гледаше — потъващите докове и струпаните едно връз друго жилища, дрехите, които висяха по просторите и подгизваха. Улиците бяха покафенели от зловредния дим на просмукани с влага камини. Дигите му се рушаха, елдергласът тук беше зацапан с мръсотия и скрит под камари от камъни. Монетата на Дървеницата вече не плаваше по ставите му и се беше кротнала в лявата му шепа.

Минути по-късно Локи си отдъхна, когато подминаха центъра на Казана и стигнаха високия тънък вълнолом, опасващ източния бряг на Дървените отпадъци. Морското гробище на Камор си беше направо весела гледка след Казана, който остана зад кърмата на лодката.

Точно гробище си беше — широк заслонен залив, по-голям от Подвижния пазар и пълен с кандилкащите се плаващи развалини на стотици лодки и кораби. Те плаваха с обърнати наопаки корпуси или не, закотвени и свободно носещи се по водата. Някои просто гниеха, други бяха разцепени от сблъсъци или гюлета от катапулти. Слой от по-дребни дървени отпадъци плаваше по водата между развалините като лой върху изстинала супа и ту се дръпваше, ту прииждаше с прилива. Когато изгряваше Измамната светлина, тези боклуци понякога се разлюляваха от невидимото преминаване на създания, доплували от Каморския залив. Високи железни шлюзове затваряха всички главни канали и ги пазеха от нахлуване, но Дървените отпадъци бяха отворени към морето откъм южната му страна.

В сърцето на Отпадъците плаваше грамаден корпус без мачта, дълъг шейсет ярда и широк почти наполовината, закотвен здраво на място с вериги, които се спускаха надолу във водата — две на носа и две на кърмата. Камор никога не бе строил толкова тежък и тромав кораб — този съд беше един от най-оптимистичните производи на

арсеналите на далечния Тал Верар, както Окови беше казал на Локи преди много години. Сега широки копринени тенти покриваха високите му, равни палуби. Под тези балдахини устройваха тържества, съперничейки по упадъчност на павилионите за удоволствия на Джерем, но в момента там нямаше нищо, освен обвитите в мантии силуети на въоръжени мъже, втренчени в дъжда — Локи виждаше поне десетина, застанали на групи по двама-трима, с готови за стрелба лъкове и арбалети.

Тук-там из Отпадъците се забелязваше движение на хора. Някои от що-годе читавите съдове приютяваха семейства на заселници, а други бяха открито използвани за наблюдателници от дружини от сурови на вид мъже. Витале караше по лъкатушните канали между големите кораби и внимателно правеше явни жестове с ръце на стражите, когато гондолата минаваше покрай тях.

— Сивия крал вчера пак е пречукал един — измърмори той, докато натискаше пръта. — Многобройни нерваци с големи смъртоносни работи ни държат в момента под око, да знаете.

— Още един? — присви очи Кало. — Ние още не сме чули. Кой си го е отнесъл?

— Дългия Тесо от Целите крони. Намерили го в Ръждивата вода да виси в един стар дюкян. Удушен и с отрязани топки. Най-вероятно кръвта му изтекла.

Локи и Джийн се спогледаха. Нервозния Витале изсумтя:

— Познавахте се, нали?

— Нещо такова — отвърна Локи. — Преди доста време.

Той се замисли. Тесо беше — приживе — *гариста* на Целите крони, един от най-много печелещите за Капа Барсави и близък приятел на малкия син на Капа, Пачеро. Би трябвало никой в Камор да не може с пръст да го пипне (освен самия Барсави и Паяка), но въпреки това този проклет невидим безумец, който наричаше себе си Сивия крал, го беше пипнал, без да си поплюва.

— Това прави шестима — забеляза Джийн. — Нали?

— Седем — поправи го Локи. — Толкова мъртви проклети *гаристи* е нямало, откакто ние с тебе бяхме на по пет години.

— М-да — съгласи се Витале. — И само като си помисля, че някога съм ти завиждал, Ламора — нищо, че бандата ти е толкова мъничка!

Локи го изгледа на кръв — опитваше се да подреди мозайката в ума си, но не успяваше съвсем. Седмина водачи на банди за два месеца — всичките разполагаха с Отстоянието, но иначе нямаха нищо общо помежду си. На самия Локи отдавна му беше много удобно, че няма никакво значение в аферите на Капа, но сега започна да се чуди. Дали не беше в нечий списък? Дали не притежаваше някаква неподозирана стойност за Барсави, на която Сивия крал може би искаше да сложи край със стрела от арбалет? Колко още хора стояха между него и тази стрела?

— Проклятие! — изруга Джийн. — Все едно ни трябваше да стане още по-сложно!

— Може би трябва да се погрижим за... текущите работи. — Галдо се беше преместил до борда и се оглеждаше, докато говореше. — А после може би да зачезнем за малко. Да разгледаме Тал Верар или Талишам... или поне да измъкнем *теб* оттук, Локи.

— Глупости! — Локи се изплю през борда. — Извинявай, Галдо. Знам, че ти се струва мъдро, но направи сметката. Капа никога няма да ни прости, че сме избягали в такъв отчаян момент. Ще ни лиши от Отстоянието и ще ни сложи под командата на най-безмилостната и бездушна свиня, която намери. Щом той е тук, не можем да избягаме. По дяволите, Назка ще ми строши коленете с дървен чук още преди никой да не е направил нищо!

— Съчувствам ви, момчета. — Витале местеше пръта от ръка в ръка и с точни отгласвания прекара гондолата покрай един внушителен отломък. — Не е лесно да работиш по каналите, но поне никой не иска да умра поради някакви по-важни причини от обичайните. На Гроба ли искахте да ви оставя или на кея?

— Трябва да се видим с Харза — каза Локи.

— О, днес той несъмнено ще е в рядко настроение. — Витале подкара лодката към северния край на Отпадъците, където няколко каменни пристана стърчаха пред редицата от магазини и къщи със стаи под наем. — Значи на кея.

Заложната къща на Харза Безнадеждния беше сред най-големите забележителности на владенията на Капа Барсави — имаше много къщи, които плащаха малко повече, и много, чиито собственици не бяха чак толкова начумерени, но нямаше други на един хвърлей камък от самото седалище на неговата власт. Точните хора, които осребряваха при Харза творчески придобитата си плячка, можеха да са сигурни, че ще се докладва на Барсави за идването им. Никак не вредеше да затвърдиш впечатлението, че си деен и отговорен крадец.

— О, разбира се — каза старият вадран, когато Джийн отвори зарешетената бронирана врата пред другите четирима Джентълмени копелета. — Ясно, че само маловажните *гаристи* ще посмеят да се покажат в такъв ден. Влезте, неугледни мои синове на каморски кучки. Избършете мазните си терински пръсти о хубавата ми стока. Накажете с вода прекрасните ми подове.

Дюкянът на Харза винаги беше затворен като ковчег — в дъжд, и в пек. Тесните прозорци бяха закрити с прашни брезентови покривала и вътре миришеше на политура за сребро, на плесен, на престоял тамян и прокиснала пот. Самият Харза беше старец със снежнобяла кожа и големи воднисти очи. Всяка черта и бръчка на лицето му като че се свличаше към земята, все едно го беше ваял някой леко пийнал бог, поиздърпал смъртната глина надолу малко повече от нужното. Безнадеждния си беше спечелил прякора заради фирмената му политика против продължаването на кредитите и заемите в брой. Кало веднъж отбеляза, че ако някога прострелят Харза в черепа със стрела, той ще седи и ще я чака сама да изпадне, но няма да плати на лекар дори за марлята.

В десния ъгъл на дюкяна един млад здравеняк със скучаещ вид, с евтин месинг по всичките си пръсти и мазни къдрици, падащи над очите, се размърда на високата дървена табуретка, на която седеше. Боздуган с железни шипове висеше на примка на колана му. Той кимна бавно на посетителите, без да се усмихва, сякаш те бяха твърде тъпи, та да схванат какви са задълженията му.

— Локи Ламора — рече Харза. — Шишенца парфюм и дамски долни дрешки. Прибори за маса и бокали. Смачкан и нацърбен метал, който никога няма да мога да продам на човек от класа. Вие, взломаджиите и крадците на дребно, се мислите за големи хитреци. Ще откраднете и лайното от кучия гъз, ако имате подходяща торба да си го занесете вкъщи!

— Странно, че го казваш, Харза, защото тази торба тук — Локи измъкна чувалчето от зебло от ръцете на Дървеницата и я вдигна — случайно съдържа...

— Нещо друго, а не кучешки лайна — чувам аз, че дрънчи. Дай я тук да видим дали не си се сбъркал да донесеш нещо, дето си струва да се купи.

Ноздрите на Харза затрептяха, когато отвори торбата и я плъзна по тапицирания с кожа тезгях, като внимателно изсипа съдържанието ѝ. Оценяването на откраднатата стока като че беше единствената форма на чувствено удовлетворение, останала на стареца, и той се зае въодушевено със задачата, като мърдаше дългите си разкривени пръсти.

— Боклук. — Той вдигна трите медальона, донесени от Кало и Галдо. — Смотана алхимична паста и речни ахати.

Не ставаш и кози да храниш с тях. Две медни монети на парче.

— Грубо — каза Локи.

— Справедливо — отсече Харза. — Да или не?

— Седем медни монети за трите.

— Две по три е шест — рече Харза. — Кажы „да“ или върви да стискаш акулите за топките, все ми е тая.

— Тогава май ще кажа „да“.

— Хммм. — Харза огледа сребърните бокали, които Джийн подбра от Сандъка с глупости. — Нацърбени са, разбира се. На вас, малоумници с малоумници, като видите хубав сребърен предмет, веднага ви се ще да го натикате в шибаната дращеща торба. Сигурно ще мога да ги лъсна и да ги пратя нагоре по реката. Един солон и три медни монети на парче.

— Един солон и четири — предложи Локи.

— Три солон и една медна монета общо.

— Става.

— И това. — Харза извади шишенцето с опиумно мляко, отвинти капачката, подуши го, изсумтя и запуши стъкленичката. — Струва повече от живота ти, ама няма какво да го правя. Капризните кучки обичат да си го правят сами или да си го поръчат при алхимик. Никога не купуват предварително смесено от непознати. Може би ще смогна да го пробутам на някой клетник, който има нужда да си почине от гроздето или от газа. Три солона и три барона.

Четири солона и два барона.

— И на боговете няма да дам четири солона и два барона. Самият Морганте, с пламтящ меч и десет голи девственици, увиснали на брича ми, може и да получи четири солона и един барон. Ти получаваш три солона и четири барона, и това е окончателно.

— Добре. И то само защото бързаме.

Харза пишеше сметките с гъше перо на пергаментов лист. Той попрехвърли купчинката евтини пръстени от Кало и Галдо и се разсмя.

— Майтап си правите. Тия боклуци стават за нещо, колкото и куп отрязани кучи пишки.

— Стига, де...

— Кучите пишки поне мога да ги продам на прекупвачите. — И Харза започна да замеря Джентълмените копелета с пръстените, един по един. — Сериозно ви говоря. Не носете такива боклуци, имам със сандъци от тия шибани пръстени, дето няма да ги продам и посмъртно!

Стигна до плетения пръстен от злато и платина с диамантените и обсидианови пращинки.

— Ммм. Този поне си струва. Точно пет солона. Златото е истинско, но платината е евтин верарски боклук, истинска е колкото стъклено око. А аз сера по-големи диаманти по пет-шест пъти седмично.

— Седем солона и три барона — каза Локи. — Точно този пръстен ми струваше много усилия.

— Трябва да плащам по-скъпо, защото мозъкът и гъзът ти са си объркали местата при раждането ли? Не мисля. Ако така беше редно, щях досега да съм го чувал. Вземай си петте солона и се смятай за късметлия.

— Уверявам те, Харза, всеки, който дойде в този дюкян, не се смята за особено...

И така се продължи с отявлено общите преценки, с обидите, които се сипеха и от двете страни, с неохотното съгласие на Локи и скърцането на остатъка от зъби на стареца, когато вземаше всеки предмет и го поставяше зад тезгяха. Не след дълго Харза прибра остатъка от стока, към която не бе проявил интерес, обратно в торбата.

— Е, сладкишчета, като че се договорихме за шестнайсет солоната и пет барона. Предполагам, че е по-добро, отколкото да караш лайнарката, нали?

— Да, или да държиш заложна къща — съгласи се Локи.

— Много забавно! — извика старецът, докато отброяваше шестнайсет потъмнели сребърни монети и пет по-малки медни диска. — Връчвам ви легендарното изгубено съкровище на Камор. Вдигайте си чукалата и да ви няма до другата седмица. Стига Сивия крал не ви пипне преди това.

Дъждът отново бе притихнал и ръмеше, когато излязоха от дюкяна на Харза, кискайки се под мустак.

— Окови казваше, че няма такава свобода като свободата да си постоянно подценяван — рече Локи.

— О, богове, да. — Кало завъртя очи и изплезе език. — Ако бяхме още по-свободни, щяхме да хвъркнем в небето и да литнем като птички.

В северния край на Дървените отпадъци дълъг, висок дървен мост, широк колкото да се разминат двама души, стигаше право до водната крепост на Капа. На брега стояха на стража четирима души, застанали на откритото с оръжия, ясно различими под леките им промазани наметала. Локи предположи, че поне още толкова се крият наблизо, на един изстрел с арбалет разстояние. Щом приближи, следван от бандата си, той направи с ръце знаците за този месец; всички тук се познаваха, но официалностите не подлежаха на обсъждане, особено в такива времена.

— Здравей, Ламора. — Най-възрастният от стражата, жилав мъж с избелели татуирани акули на врата и бузите, стигащи чак до слепоочията, протегна длан и се ръкува; те се хванаха за левите предмишници. — Чу ли за Тесо?

— Да, здравей и ти, Бернел. Един от Сивите лица ни каза по пътя за насам. Значи е вярно? Удушен, топките, всичко?

— И топките, и всичко. Представете си как се чувства шефът заради това. Като го казах, се сетих — Назка остави нареждания. Тази сутрин — като дойдеш, искала да те види. Каза да не те оставям да си платиш данъците, докато не поговори с тебе. За данъците си дошъл, нали?

Локи размаха малка сива кесийка — двайсетте солони на Джийн плюс шестнайсетте и дребните от Харза.

— Да, наистина, дошъл съм да изпълня гражданския си дълг.

— Добре. Не пускам никого, дошъл по други причини. Виж, знам, че разполагаш с Отстояние, че си приятел на Назка и тъй нататък, но може би днес ще пожелаеш да я караш по-полека? Наоколо

има много *пезони*, явни и не чак дотам. Положението е затегнато. В момента Капа разпитва някои от Целите крони относно местонахождението им снощи.

— Разпитва?

— По добрия стар начин. Така че се дръж възпитано и не прави резки движения, ясно?

— Схванах — рече Локи. — Благодаря за предупреждението.

— Няма нищо. Стрелите за арбалет пари струват. Срамота е да ги хабя за такива като тебе.

Бернел им махна да влизат и те тръгнаха по дървения мост, дълъг около сто ярда. Той водеше до къмтата на широкия закотвен кораб — гредите на външния корпус бяха изрязани и заменени от подсилени с желязо порти от вещерско дърво. Тук пазеха още двама стражи — един мъж и една жена. Тъмните кръгове под очите им си личаха. Щом приближиха, жената почука четири пъти и само след секунди портите се отвориха навътре. Като се мъчеше да потисне прозявката си, жената страж се облегна на външната стена и дръпна качулката на промазаното си наметало върху главата си. Тъмните облаци прииждаха насам от север и жегата започваше да се разсейва.

Приемната на Плаващия гроб беше висока почти четворно колкото ръста на Локи, защото гъстите хоризонтални палуби на стария галеон отдавна бяха махнати, освен най-горната и средната. Сега те служеха за покриви. Подът и стените бяха от твърдо дърво с цвят на кафе, по преградите бяха окачени гоблени в черно и червено, по чиито краища със златни и сребърни нишки бяха избродирани шарки с акулови зъби.

Половин дузина главорези стояха срещу Джентълмените копелета с прицелени арбалети. Тези мъже и жени носеха върху копринените си ризи кожени предпазители и жакети, подсилени с леки метални ленти, и твърди кожени нашийници на шиите. Някое по-благородно фоайе би било украсено с декоративни лампи и композиции от цветя. По стените на това имаше плетени кошници със стрели за арбалет и рафтове с още ножове.

— Свободно — изкомандва младата жена, застанала зад стражите. — Знам, че тия са адски подозрителни, но не виждам сред тях Сив крал.

Беше обута с мъжки бричове и облечена със свободна блуза от черна коприна с широки ръкави под броня за дуели от ръбеста кожа, като че повече използвана, отколкото съхранявана. Ботушите ѝ с железни шпори (вкус, който не бе загубила) затракаха по пода, когато пристъпи между стражите. Приветливата ѝ усмивка не стигаше до очите ѝ, които се стрелкаха нервно зад стъклата на простите ѝ очила с черни рамки.

— Приемете моите извинения за посрещането, любими мои — каза Назка Барсави. Обръщаше се към всички Копелета, но положи длан на лявото рамо на Локи. Беше четири пръста по-висока от него. — Знам, че тук е тясно, но ще се наложи вие четиримата да почакате. Само *гаристи*. На татко му е криво.

Зад вратата, водеща към вътрешните покои на Плаващия гроб, се чу сподавен вик, последван от тихото мърморене на гласове — крясъци, псувни, нов вик.

Назка разтърка слепоочията си, отметна няколко изскочили къдри от черната си коса и въздъхна:

— Той много настоятелно изисква... пълни разкрития от някои Цели крони. Мъдрецът Доброта е вътре при него.

— Тринайсет богове! — възкликна Кало. — С радост ще изчакаме.

— Действително. — Галдо бръкна в самото си и извади малко влажно тесте карти за игра. — Тук несъмнено има с какво да се забавляваме. До безкрай, ако трябва.

Щом видяха единия от братята Санца да предлага карти, всички стражи в стаята отстъпиха крачка назад. Някои видимо се бореха с идеята пак да вдигнат арбалети.

— О, не и вие, шибаняци такива — възкликна Галдо. — Вижте, всички тия истории са пълни глупости. Всички останали на тази маса прекарахме много нещастен ден...

Зад тежката широка порта имаше малък коридор, неохраняван и пуст. Назка затвори вратите на фойето след тях двамата с Локи и се обърна към него:

— Здравей, *пезон*. Виждам, че напоследък не ядеш.

— Храня се редовно.

— Трябва да пробваш да ядеш, за да замязаш на човек. Май веднъж ти казах, че приличаш на скелет.

— А аз май не бях виждал преди седемгодишно момиченце, къркано до наглост, пред хора.

— Е, може тогава да съм била къркана до наглост, а сега съм само нагла. Татко хич не е в настроение, Локи. Искях да те видя, преди да се срещнеш с него — има някои... неща, които той би желал да обсъди с теб. Искам да ти кажа — каквото и да пита той, не искам ти да... заради мен... моля те, само се съгласявай. Угаждай му, разбираш ли ме?

— Никой *гариста*, който обича живота, никога не се е и пробвал да прави нещо друго. Мислиш ли, че съм склонен в ден като този да вляза и да го задърпам нарочно за бричовите? Ако баща ти ми каже „Лай като куче“, ще го попитам „Каква порода, Ваше благородие?“.

— Знам. Прости ми. Но ето какво искам да ти кажа: той не е на себе си. Сега го е страх, Локи. Безусловно, истински го е страх. Когато мама умря, той ходеше мрачен, но, проклятие, сега... вика насън. Всеки ден пие вино и взема лауданум, за да не избухва. Навремето само на мен не ми се позволяваше да напусна Гроба, но сега иска Анджаис и Пачеро също да стоят тук. По петдесет стражи стоят на пост през цялото време. Животът на Херцога е по-безгрижен. Татко и братята ми цяла нощ си крещяха за това.

— Ами... виж, съжалявам, ала не мисля, че мога да ти помогна. Но според теб какво ще ме пита той?

Назка се вторачи в него с полуотворена уста, все едно се готвеше да заговори. Но като че размисли и устните ѝ отново се свиха.

— По дяволите, Назка, бих скочил в залива и бих пребил акула с тояга, но трябва първо да ми кажеш колко голяма и колко гладна е била. Загриваш ли?

— Да, виж, аз просто... Няма да е толкова неловко, ако оставя това на него. Само запомни какво казах. Изслушай го. Угаждай му, а ние с теб можем да се оправим после. Ако има „после“.

— Ако има „после“? Тревожиш ме, Назка.

— Това е, Локи. Започна се лошото. Сивия крал най-сетне се добира до татко. Тесо имаше шейсет „ножа“, и десет от тях бяха с него непрекъснато. Татко беше много благосклонен към Тесо и имаше големи планове за него в близко бъдеще. Но всичко ставаше точно както татко го иска толкова дълго време, че... не мога да кажа със

сигурност дали той знае какво да прави. Затова иска да прекрати всичко и да ни скрие тук. Мисли като при обсада.

— Хммм. — Локи въздъхна. — Не мога да кажа, че онова, което е предприел досега, е неблагоприятно, Назка. Той...

— Татко е луд, ако си мисли, че може да ни държи вечно тук, заключени в тази крепост! Той ходеше в „Последна грешка“ половината вечери в седмицата! Разхождаше се по доковете, из Мара, из Теснините, когато му скимнеше! Замеряше с медни монети Шествието на сенките. Херцогът на Камор може законно да се затвори в нужника си и оттам да управлява, но не и Капа на Камор. Той трябва да е на показ.

— И да рискува Сивия крал да го убие.

— Локи, затворена съм в това шибано дървено корито от два месеца и ти казвам — тук не сме на по-сигурно място, отколкото ако се къпехме голи на най-мръсната чешма в най-мрачния двор на Казана. — Назка скръсти ръце под гърдите си и ги притисна толкова здраво, че кожената ѝ кираса изскърца. — Как? Кой е този Сив крал, къде е той и кои са неговите хора? Нямаме ни най-малка представа, ала този човек посяга и убива нашите хора за забавление, напосоки, както му щукне. Нещо не е наред. Той разполага със средства, които не са ни понятни.

— Той е умен и има късмет. И двете не траят цяла вечност, повярвай.

— Не само е умен и има късмет, Локи. Съгласна съм, че и двете си имат граници. Но какво ли ни е приготвил скришом? Какво ли знае? Или кого познава? Ако не сме предадени, значи ни превъзхожда. А съм порядъчно уверена, че все още не сме предадени.

— Все още?

— Не ми се прави на глупак, Локи. Работата може и да крета криво-ляво, ако ние с татко сме затворени тук. Но ако не пуска и Анджаис и Пачеро навън да стягат града, целият режим ще отиде по дяволите. *Гаристите* може да смятат за благоприятно някои от Барсави да останат тук; но ще ни помислят за страхливци, ако се скрием до един. И не само ще говорят зад гърба ни, а и дейно ще ухажват някой нов Капа. Може би цял куп нови Капи. Или може би Сивия крал.

— Значи, естествено, братята ти никога няма да го оставят да ги затвори тук.

— Зависи доколко ще полудее и побеснее дъртият, Локи. Но дори и да са все така свободни да скитат, ще се реши само по-малката част от проблема. Все така ни превъзхождат. Имаме на свое разположение три хиляди ножа, а призрактът продължава да ни тормози.

— Какво подозираш? Магия?

— Всичко подозирам. Казват, че Сивия крал може да убие човек само с докосване. Казват, че ножовете не го порязвали. Подозирам самите богове. И затова братята ми ме мислят за луда.

Когато преценяват положението, те виждат само обикновена война. Смятат, че можем да я преживеем — да заключим стареца и малката сестричка и да чакаме, докато разберем кога да нанесем ответния удар. Но аз не виждам това. Виждам котка, затиснала с лапа опашката на мишка. И ако ноктите на котката още не са се показали, то не е заради нещо, сторено от мишката. Не схващаш ли?

— Назка, знам... Виж, ти си превъзбудена. Ще те изслушам. Камък съм. Крещи ми колкото си щеш. Но с какво мога да ти помогна? Аз съм само един крадец. Нищо и никакъв крадец, подчинен на баща ти. Ако съществуваше банда, по-малка от моята, щях да играя карти в устата на вълча акула! Аз...

— Имам нужда да започнеш да ми помагаш да успокоим татко, Локи. Имам нужда той да се върне към нещо, напомнящо старото му аз, за да мога да го накарам да възприема казаното от мен сериозно. Затова те моля да влезеш при него и да положиш усилия да му угодиш. Особено да му угодиш. Покажи му верен *гариста*, който върши онова, което му кажат в мига, в който му го кажат. Когато той отново започне да прави разумни планове за бъдещето, ще знам, че се завръща към едно състояние, с което мога да се справя.

В края на късия коридор отново имаше чифт тежки дъбови порти, почти еднакви с онези, които извеждаха към приемната. Тези врати обаче бяха залостени с резета и заключени със сложен верарски часовников механизъм, прикрепен на напречни греди от полирано желязо. На катинара в центъра на портата се виждаха десетина ключалки. Назка извади два ключа, които висяха на верижка на брата й, и за миг запречи с тяло погледа му, за да не я вижда кои отвори избира. Последва каскада от щракания и шум на механизми, скрити вътре в портата; един по един скритите болтове се отпускаха и лъскавите резета се отваряха и най-сетне портата се откряна.

Нов писък, силен и яростен, защото затворената врата вече не го заглушаваше, се чу от съседната стая.

— По-зле е, отколкото звучи — каза Назка.

— Знам какво прави Мъдреца при баща ти, Назка.

— Да знаеш, е едно. Обикновено Мъдреца оправя само един или двама за един път. Но днес татко накара клетия мръсник да работи на едро.

— Изясних вече, че това не ми се нрави — рече Капа Барсави. —
Защо тогава ме принуждаваш да настоявам?

Тъмнокосият младеж беше вързан за дървена диба — висеше с главата надолу с железни пранги около глезените и вързани ръце, изпънати докрай. Тежкия юмрук на Капа се заби в тялото на пленника точно под подмишницата — звукът беше като от чук, с който начукват месо. Разхвърчаха се капчици пот, пленникът се разкрещя и се замята в оковите.

— Защо ме обиждаш така, Федерико? — Нов жесток удар по същото място; първите два пръста на тежкия юмрук на стареца стърчаха напред, прегънати във втората става. — Защо не си поне така любезен да ми пробуташ убедителна лъжа? — Капа Барсави удари Федерико по гърлото странично с длан; пленникът се задъха и захлипа, щом кръвта, слюнката и потта започнаха да се стичат в носа му.

Сърцето на Плаващия гроб представляваше нещо като разкошна бална зала със заоблени стени; топла кехлибарена светлина се лееше от стъклените глобуси, окачени на сребърни вериги. Стълби водеха към горните галерии и от тях — към покритата с копринен балдахин палуба на старото корито. На малък подиум, издигнат до стената в дъното, бе поставен широкият дървен стол, на който обикновено Барсави посрещаше посетителите си. Стаята бе обзаведена с вкус и мярка, обстановката бе царствена, но днес вонеше на страх, пот и оцапани бричове.

Конструкцията, към която бе прикован Федерико, се спускаше от тавана — цял полукръг от тези приспособления можеше да бъде спуснат при нужда, защото Барсави понякога се занимаваше с тези работи в мащаб, оправдаващ стандартизацията на процедурата. Сега шест от тях бяха празни и оцапани с кръв; само на две все още висяха пленници.

Когато Локи и Назка влязоха, Капа вдигна очи, кимна леко и им посочи да изчакат до стената. Старият Барсави все така си беше каяк, но годините ясно му личаха. Сега беше по-закръглен и по-мек, три разтресени брадички подпираха трите посивели плитки на брадата му.

Тъмни кръгове обрамчваха очите му, а бузите му бяха придобили онзи нездрав червендалест цвят, който излиза от бутилката. Плувал в пот от усилията, той бе свалил горната си дреха и работеше по копринена долна риза.

Наблизо със скръстени ръце стояха Анджаис и Пачеро Барсави, по-големите братя на Назка. Анджаис приличаше на миниатюрно копие на Капа минус трийсет години и две брадички, а Пачеро беше същият като Назка — висок, строен и къдрокос. И двамата носеха очила — какъвто и да бе очният недъг на старата Мадам Барсави, тя го беше предала и на трите си оживели деца.

На отсрещната стена се подпираха две жени. Не бяха слабички — голите им загорели ръце бяха с издути мускули и целите в белези. Излъчваха почти хищническо добро здраве, ала бяха далеч прехвърлили моминските години. Черин и Раиза Беранджия, еднояйчни близначки, бяха най-великите *контрарекиала*, които град Камор бе познавал някога. Те се изявяваха само в двойка и бяха излизали стотина пъти на Подвижния пир срещу акули, дяволски риби, фенери на смъртта и други хищници от Желязно море.

От близо пет години двете бяха лични телохранители и екзекутори на Капа Барсави. Дългите им, буйни, катраненочерни гриви бяха прибрани под сребърни мрежи, окичени с акулови зъби, които издаваха приятен звън: по един зъб, както се твърдеше, за всеки мъж или жена, които близначките Беранджия са убили, откакто му служеха.

Последният по ред, но несъмнено не и по значение в това изключително сбирще беше Мъдрецът Доброта, кръглоглав мъж, среден на ръст и на възраст. Късо подстриганата му коса беше с масленожълтия цвят на някои терински родове от западните градове Картен и Лашен. Очите му сякаш винаги бяха просълзени от чувство, макар изражението му никога да не се променяше. Той беше може би най-невъзмутимият човек в Камор — можеше да изважда нокти с кроткото равнодушие на мъж, който си лъска ботушите. Капа Барсави бе много умел изтезател, но когато се чувстваше затормозен, Мъдрецът никога не го разочароваше.

— Той не знае нищичко! — провикна се с цяло гърло последният пленник, все още недокоснат, щом Капа Барсави отново удари Федерико. — Капа, Ваша светлост, моля ви, никой от нас не знае нищо! Богове! Никой от нас не помни!

Барсави се приближи по дъсчения под и го накара да млъкне, като стисна продължително и жестоко гръкляна му.

— Въпросите към теб ли бяха отправени? Нямах търпение да се включа и ти ли? Мълчеше си, когато пратих останалите ти шестима приятели във водата. Защо реवेश за този?

— Моля ви! — изхлипа мъжът и жадно пое въздух, щом Барсави охлаби хватката си, колкото да му позволи да говори. — Моля ви, няма смисъл! Длъжен сте да ни повярвате, Капа Барсави, моля ви! Бихме ви казали всичко, което искате, стига да знаехме! Не помним! Просто не...

Барсави го накара да млъкне, като го зашлеви яростно през лицето. За миг единственият звук, който се чуваше в стаята, бе уплашеното хлипане и пъшкане на двамата пленници.

— Длъжен съм да ви повярвам? *Нищо* не съм длъжен, Жулиен. Пробутваш ми лайна и ми разправяш, че било варено говеждо? Толкова много сте, а не можете една прилична история да скалпите! Един сериозен опит за лъжа пак щеше да ме вбеси, но поне мога да го разбера. Вие, осмината най-влиятелни мъже от Целите крони след самия Тесо. Неговите избраници. Неговите приятели, телохранители, верни *пезони*. И ми ревете като бебета, че никой от вас не помни къде е бил снощи, когато Тесо случайно е *умрял*.

— Но е точно така, Капа Барсави! Моля ви...

— Пак те питам, снощи пили ли сте?

— Не, нито капка.

— Нещо да сте пушили? Всичките заедно?

— Не, нищо подобно. Със сигурност... не и заедно.

— Значи газ? Нещичко от извратените алхимици на Джерем? Малко блаженство от прахче?

— Тесо никога не е позволявал...

— Добре тогава. — Барсави почти нехайно заби юмрук в слънчевия сплит на Жулиен. Мъжът запъшка от болка, а Барсави се обърна и протегна ръце с театрална веселост.

— След като елиминирахме всяко възможно земно обяснение за подобно престъпване на дълга, освен магията и божествената намеса... о, прощавай. Да не би самите богове да са ви омаяли? Трудно е да не ги забележиш.

Жулиен се загърчи в оковите си почервенял и замята глава.

— Моля ви... Моля ви...

— Значи не са боговете. Така си и мислех. Та, казвах... казвах, че вашата игричка вече адски ми досади. Доброта?

Кръглоглавият мъж опря брадичка в гърдите си и протегна длани нагоре, сякаш се готвеше да приеме дар.

— Искам нещо изобретателно. Щом Федерико не ще да говори, да дадем на Жулиен последен шанс да си развърже езика.

Федерико се разкрещя още преди Барсави да е млъкнал — пронизителният, ридаещ вой на прокълнатия, който е в съзнание. Локи стисна зъби, за да не се разтрепери. Толкова много срещи на фона на кръвопролития... Боговете сигурно са извратени.

Мъдрецът Доброта отиде при една масичка отстрани, на която бяха наредени чаши и тежка платнена торба с връв. Пусна няколко чаши в чувала и го заудря по масата. Дивите крясъци на Федерико заглушаваха дрънченето на чупецото се стъкло, но Локи можеше да си го представи. След малко Доброта като че вече беше доволен и бавно се приближи до Федерико.

— Недей, недей, не, недей, моля те, не, недей...

Стиснал с една ръка главата на отчаяния младеж, с другата Доброта нахлузи бързо торбата върху темето му, върху лицето му, чак до врата и затегна връвта. Торбата заглуши писъците му — отново пронизителни и нечленоразделни. После изтезателят започна да мачка торбата, отначало полека, почти нежно. Дългите му пръсти притискаха строшените стъкла в лицето на Федерико. По торбата започнаха да избиват червени петна. Доброта обработваше съдържанието на торбата като скулптор, който вае глина. Гърлото на Федерико милостиво се предаде и мъжът вече издаваше единствено хрипкави стонове. Локи мълчаливо се молеше той вече да е избягал от болката във временното убежище на лудостта.

Доброта започна да масажира платното още по-енергично. Сега натискаше там, където бяха очите на Федерико, и носа, и устата, и брадичката. Торбата ставаше все по-мокра и по-червена, докато най-сетне Федерико не престана съвсем да трепери. Когато Доброта пусна торбата, ръцете му изглеждаха все едно беше мачкал домати. С тъжна усмивка той остави почервенелите си длани да оставят червени дири от капки по дъските, отиде при Жулиен и безмълвно се взря в него.

— Несъмнено — каза Капа Барсави, — ако досега съм те убедил в нещо, то е в непоколебимостта на моето решение. Няма ли да проговориш?

— Моля ви, Капа Барсави — прошепна Жулиен. — Моля ви, няма нужда от това! Нищо не мога да ви кажа. Питайте ме за всичко друго, за каквото ще да е! Случилото се снощи ми е като в мъгла. Нищо не помня. Щях да ви кажа, моля ви, о, богове, моля ви, повярвайте ми, всичко бих ви казал! Ние сме верни *пезони*, най-верните ваши *пезони*!

— Искрено се надявам да не е така. — Барсави като че бе взел решение. Той подкани с жест сестрите Беранджия и посочи Жулиен. Тъмнокосите дами действаха бързо и безмълвно — те отключиха прангите и развързаха възлите, които го придържаха към дървената дига, но оставиха вървите, увили го от глезените до врата, а после го вдигнаха с лекота — едната за раменете, другата за врата.

— Верни? Моля ти се. Големи мъже сме, Жулиен. Отказът да разкажеш истината за случилото се снощи надали предполага вяност. Разочарова ме и аз ще ти го върна. — В дъното на стаята бяха махнали един дървен капак; тъмната водна повърхност под Гроба се вълнуваше само на няколко педи надолу. Подът около отвора бе подгизнал от кръв. — Сега аз ще те пусна долу.

Жулиен нададе последен писък, когато сестрите Беранджия го пуснаха с главата напред в отвора. Той цопна във водата и не изплува повече. Капа имаше навик да държи непрекъснато под Гроба някаква гад, затворена в дебели мрежи от подсилено с тел въже, ограждащи дъното на галеона като сито.

— Доброта, свободен си. Момчета, когато ви извикам отново, доведете някой да почисти тук, но засега изчакайте на палубата. Раиза, Черин, придружете ги, моля.

С бавна стъпка Капа Барсави отиде при простото си, удобно дървено кресло и се настани в него. Дишаше тежко и трепереше още повече от усилието да прикрие треперенето. На масичката до креслото беше сложен месингов бокал за вино, който побираше колкото цял супник. Капа отпи голяма глътка, затвори очи и като че се замисли. Най-сетне живна отново и кимна на Локи и Назка да се приближат.

— Е, драги ми мастер Ламора, колко пари ми носиш тази седмица?

— Трийсет и шест солонки и пет медни, Ваша светлост.

— Ммм. Май не сте се скапали от работа тази седмица.

— Да, моите извинения, Капа Барсави. Тоя дъжд... понякога си е живо убийство за нас, дете работим на дребно.

— Ммм. — Барсави остави чашата, обгърна дясната си длан с лявата и започна да гали почервенелите си стави. — Носил си ми и повече, разбира се. Много пъти. След по-добри седмици.

— Е... да.

— Има и такива, дете не ми носят, да знаеш. Опитват се да ми носят все една и съща сума, седмица след седмица, докато най-сетне не изгубя търпение и не ги поправа. Знаеш ли как вероятно живеят такива *гаристи*, Локи?

— Хм... Много скучно?

— Ха! Точно така. Каква *стабилност* — да изкарват съвсем еднакъв доход всяка седмица, та да може да ми дават точно същия дял! Все едно съм малко дете, дете няма да забележи! А има и *гаристи* като тебе. Знам, че ти ще ми донесеш честен дял, защото не те е страх да влезеш и да се извиниш, че този път е по-малко от миналия.

— Аз, въ, се надявам, че не ме смятате за скромни заради това, че споделям, когато балансът се наклони в другата посока...

— Съвсем не. — Барсави се усмихна и се отпусна в креслото. Изпод дъските, близо до дупката, в която бе потънал Жулиен, се разнасяха зловещи плисъци и приглушени удари. — Ти, ако трябва да бъдеш наречен някак, си най-надеждният *гариста* на служба при мен. Точен като верарски часовник. Сам ми носиш моя дял, редовно и без нужда да те викам. Четири години подред, седмица след седмица. Без да пропускаш, откакто Окови умря. Веднъж не си се оправдал, че нещо е по-важно от това лично да дойдеш при мен с тази торба в ръка. — Капа Барсави посочи на Назка кожената торбичка в лявата ръка на Локи. Нейната официална роля в организацията на Барсави беше на счетоводител, който води сметките. Можеше да издекламира списъка с плащанията на всички банди в града седмица по седмица, година по година, без грешка. Локи знаеше, че тя води сметките на пергамент за

лично удобство на баща ѝ, но доколкото всички подчинени на Капа знаеха, цялото му баснословно богатство бе описано единствено зад студените ѝ прекрасни очи. Локи ѝ подхвърли кожената кесия и тя я улови във въздуха.

— *Никога* — продължи Капа Барсави — не ти е хрумвало да пратиш *пезон* да върши работата на *гариста*.

— Вие сте твърде любезен, Ваша светлост. Но днес много ме облекчихте в това, защото сте заповядали да пускат само *гаристи*.

— Недей да лицемерничиш. Знаеш за какво говоря. Назка, съкровище, с Локи трябва да останем насаме.

Назка кимна сериозно на баща си, после — много по-бързо и леко, и на Локи. После се обърна и тръгна към изхода, а железните ѝ токчета тракаха по дъските.

— Имам много *гаристи* — продължи Барсави, щом тя излезе — по-корави от теб. Мнозина са по-популярни и по-чаровни, мнозина имат по-големи и по-доходоносни банди. Но малцина непрекъснато полагат усилия да бъдат толкова любезни, толкова внимателни.

Локи не каза нищо.

— Младежо, аз от много неща се обиждам, но бъди спокоен, любезността не е сред тях. Хайде, отпусни се. Не те глася за примката.

— Извинете, Капа. Просто... известно е, че вие изразявате недоволството си по много... ъъ...

— Заобиколен начин?

— Окови ми е разказвал достатъчно за учените от Теринския колегиум — отвърна Локи — и съм разбрал, че техният основен речеви навик е, ами, залагането на капан.

— Ха! Да. Кажете ли ти някой, че навиците умират трудно, Локи, да знаеш, че те лъже — те като че никога не умират! — Барсави се изкиска, пийна вино и продължи. — Времената са... тревожни, Локи. Проклетият Сив крал най-сетне започна да ми влиза под кожата. Загубата на Тесо е особено... Е, аз имах планове за него. А сега съм принуден да прилагам други планове по-рано, отколкото възнамерявах. Кажи ми, *пезон*... какво мислиш за Анджаис и Пачеро?

— Хм. Ха. Ами... откровено ли да си кажа, Ваша светлост?

— Честно и откровено, *пезон*. Заповядвам ти.

— Ами... те са много уважавани и много добри в занаята си. Никой не се шегува с тях зад гърба им. Джийн казва, че знаят как да се

справят в битка. Братята Санца се изнервят, когато играят честно с тях на карти, което означава нещо.

— Това мога да го чуя от двайсестина шпиони, когато си поискам. Това го знам. Какво е *личното* ти мнение за синовете ми?

— Ами... — Локи преглътна и погледна Капа Барсави в очите. — Ами, те са достойни за уважение. Добри са в занаята си и знаят как да се бият. Трудят се здраво и са достатъчно умни... но... с извинение, Ваша светлост, те се подиграват на Назка, а трябва да се вслушват в предупрежденията ѝ и да слушат нейните съвети. Тя притежава търпението и проникателността, които... които...

— Им убягват?

— Знаехте какво ще кажа, нали?

— Казах, че ти си внимателен и съобразителен *гариста*, Локи. Това са отличителните ти черти, макар и те да предполагат много други качества. От прословутите ти първи гафове насам ти си самото възплъщение на непредпазливия крадец, който здраво контролира алчността си. И затова *би бил* много чувствителен спрямо всякаква липса на непредпазливост у другите. Моите синове... цял живот са живели в град, който се бои от тях заради фамиленото им име. Те очакват почитателност като аристократите. Те са непредпазливи, малко безочливи. Трябва да предприема мерки, за да се погрижа те да получават добри съвети в идните месеци и години. Няма да съм вечно жив, дори и след като се оправя със Сивия крал.

Веселата увереност, бликаща от гласа на Капа Барсави, когато каза това, накара тила на Локи да настръхне. Капа седеше в крепостта, която не бе напускал повече от два месеца, и пиеше вино, а във въздуха все още тегнеше мирисът на кръвта на осем членове на една от най-могъщите и верни негови банди.

Дали Локи разговаряше с мъж с много изпипан замисъл, стигащ много далеч? Или Барсави най-сетне се бе пропукал като стъкло на прозорец по време на пожар?

— Много бих желал — рече Капа — да те назнача да даваш на Анджаис и Пачеро нужните им съвети.

— Ах... Ваша светлост, това е изключително... ласкателно, но... Доста добре се разбирам с Анджаис и Пачеро, но не бихте ме нарекли техен близък приятел. С тях играем карти от време на време, но... нека бъдем честни. Аз съм само един не особено важен *гариста*.

— Както казах и аз. Дори и сега, когато Сивия крал вилнее из моя град, аз все още разполагам с мнозина по-корави от теб, по-дръзки от теб, по-харесвани. Не ти го казвам, за да те засегна, защото вече изтъкнах собствените ти качества. И тъкмо от тези качества синовете ми имат належаща нужда. Не твърдост, дързост или чар, а безстрашна, постоянна предпазливост. Благоразумие. Ти си моят най-благоразумен *гариста* — но се смяташ за най-маловажен само защото вдигаш най-малко шум. А сега ми кажи... какво мислиш за Назка?

— Назка? — Изведнъж Локи стана още по-предпазлив отпреди. — Тя е... великолепна, Ваша светлост. Може да цитира наши разговори отпреди десет години, и ще ги цитира дума по дума, особено ако ме засрамват. Смятате ме за благоразумен? В сравнение с нея аз съм безразсъден като клечка в алхимична лаборатория.

— Да — съгласи се Капа. — Да. Тя трябва да бъде следващият Капа Барсави, когато си отида, но това няма да се случи. И то няма нищо общо с това, че е жена, да знаеш. Но по-големите ѝ братя няма да понесат малкото им сестриче да ги командва. А аз предпочитам децата ми да не се избиват за частици от наследството, което възнамерявам да им оставя, затова не мога да ги пренебрегна в нейна полза.

Но това, което мога да направя и трябва да направя, е да се погрижа, когато му дойде времето, те да разполагат с гласа на трезвостта на такова място, че да не могат да се отърват от него. Ти и Назка сте стари приятели, нали? Спомням си първата ви среща преди толкова години... когато тя ми седеше на коляното и се преструваше, че командва хората ми. През всички тези години, които изминаха оттогава, ти винаги си се отбивал да я видиш, винаги си ѝ казвал по някоя мила дума? Винаги си бил неин добър *пезон*.

— Ами... силно се надявам, Ваша светлост.

— Уверен съм. — Барсави отпи голяма глътка от чашата и я тропна на масата с великодушна усмивка на кръглото сбръчкано лице. — И затова ти давам позволение да ухажваш дъщеря ми.

„Да се разтреперим, а?“ — рекоха си коленете на Локи, но разумът му излезе с контрапредложение просто да замръзне на място и да си трае, като човек, който ходи по водата и забелязва, че право към него идва висока черна перка.

— О! — възкликна той най-сетне. — Аз не... не съм очаквал...

— Ясно, че не си — рече Барсави. — Но в това отношение целите ни се допълват. Знам, че вие с Назка имате чувства един към друг. Един съюз между вас двамата би те въвел в семейство Барсави. Анджаис и Пачеро ще поемат отговорност за теб... и ти за тях. Не разбираш ли? За тях ще е много по-трудно да пренебрегнат своя зет, отколкото най-могъщия си *гариста*. — Барсави стисна лявата си длан, свита в юмрук, в дясната и отново се усмихна широко, като червенолик бог, пръскащ своето благоволение от небесния си трон.

Локи вдъхна дълбоко. Нямаше какво да прави — положението изискваше безпрекословно подчинение, все едно Капа бе опрял арбалет в слепоочието му. Хора умираха, защото са отказали на Барсави много по-дребни неща. Да отхвърлиш родната дъщеря на Капа щеше да е много гадно самоубийство. Вероятно не тук и не сега, но ако Локи изклинчеше от плана на Капа, нямаше да доживее до утрото.

— За мен... за мен е чест, Капа Барсави. Извънредно висока чест. Надявам се да не ви разочаровам.

— Да ме разочароваш? Несъмнено няма. Виж, знам, че от известно време още няколко от моите *гаристи* заглеждат Назка. Но ако някой от тях ѝ ловеше окото, вече да го е хванал, нали? Ама че изненада ще бъде, когато научат новината. Не биха го и предположили!

„А за сватбен подарък — помисли си Локи — *сърдитата ревност на неизвестен брой отхвърлени кандидати!*“

— Ами... как и кога да започна, Ваша светлост?

— Е... — отвърна Барсави — защо не ти дам няколко дни да го пообмислиш? Междувременно ще поговоря с нея. Разбира се, засега тя няма да напуска Плаващия гроб. След като се справим със Сивия крал... тогава бих очаквал да започнеш да я ухажваш по-колоритно и публично.

— Значи ми казвате — каза Локи много предпазливо, — че трябва да започна да крада повече.

— Смятай го за предизвикателство, което ти отправям и което върви ръка за ръка с моята благословия — ухили се Барсави. — Да видим дали можеш да си останеш благоразумен и да произвеждаш повече. Подозирам, че си способен — и знам, че не би желал да разочароваш нито мен, нито дъщеря ми.

— Несъмнено, Ваша светлост. Аз... ще положи всячески усилия.

Капа Барсави подкани Локи да се приближи и му протегна лявата си ръка с дланта надолу и с разперени пръсти. Локи коленичи пред стола на Барсави, пое дланта му с двете си ръце и целуна пръстена, познатата му черна перла с кървавочервено сърце.

— Капа Барсави — рече той, вперил поглед в земята. Капа го хвана за раменете и го вдигна.

— Давам ти благословията си, Локи Ламора, благословията на старец, който се тревожи за децата си. С това те поставям над много опасни хора. Без съмнение ти е минавало през ума, че синовете ми ще наследят опасен пост. И ако те не внимават достатъчно или не са достатъчно твърди за тази задача... и по-странни неща са ставали. Някой ден този град може да го управлява Капа Ламора. Мечтал ли си някога за това?

— Честно казано — прошепна Локи, — никога не съм желал властта на Капа, защото не бих желал да имам проблемите на Капа.

— Ето го пак твоето благоразумие. — Капа се усмихна и му посочи вратата в дъното — даваше му позволение да се оттегли. — Проблемите на Капа са много истински. Но ти ми помогна да отхвърля един от тях.

Локи вървеше към изхода, а мислите му препускаха. Капа седеше на стола си зад него и се взираше безмълвно в нищото. Единствените звуци бяха стъпките на Локи и отмереното капене от пропитата с кръв торба на главата на Федерико.

— Е, Назка, ако бях на хиляда години и вече бях видял всичко, каквото има да се види, по шест пъти, това пак щеше да е *последното*, което някога съм очаквал, по дяволите...

Тя го очакваше в коридора, водещ към приемната зала. Щом механизмите заключиха вратата към главната зала зад гърба им, тя го погледна начумерено и извинително.

— Но не разбираш ли, че ако ти го бях обяснила предварително, щеше да е още по-странно?

— Много трудно би било цялата тази бъркотия да стане още по-смахната, Назка. Виж, моля те, не го разбирай погрешно, но...

— Не го разбирам погрешно, Локи...

— Ти си ми добра приятелка, и...

— И аз изпитвам същото към теб, и все пак...

— Трудно е да се изкаже правилно...

— Не, не е. Виж. — Тя го хвана за раменете, приведе се и го погледна право в очите. — Ти си ми добър приятел, Локи. Може би най-добрият. Мой верен *пезон*. Аз съм изключително привързана към теб, но не като... като към възможен съпруг. И знам, че ти също...

— Аз... ами...

— Локи — каза Назка, — знам, че единствената жена, която притежава ключа за това твое странно сърце, е на хиляди мили далеч оттук. И зная, че ти по-скоро би бил нещастен заради нея, отколкото щастлив с някоя друга.

— Наистина ли? — Локи сви юмруци. — Това като че всички го знаят, мамка му! Бас държа, че и на Херцога редовно му докладват! Като че баща ти е единственият, който не знае!

— Или не го е грижа. — Назка вдигна вежди. — Локи, това е между Капа и *пезон*. Нищо лично. Той дава заповедите, ти ги изпълняваш. В повечето случаи.

— Но не и в този? Мислех, че ще се зарадваш. Той поне отново крои планове за бъдещето.

— Казах *разумни* планове — усмихна се Назка, този път искрено. — Хайде, *пезон*. Поиграй няколко дни по свирката му. Можем

да си играем ролите и да си понапънем заедно мозъците, за да измислим някакъв изход. Говорим за теб и за мен, нали? Старият не може да победи, но няма и да разбере, че е загубил.

— Точно така. Щом казваш.

— Да, казвам го. Ела пак вдругиден. Ще скроим нещо. Ще се измъкнем от тази примка. А сега върви да се погрижиш за момчетата си. И *внимавай*.

Локи излезе в коридора и Назка затвори след него. Той я гледаше в пролуката между затварящите се врати, които постепенно я скриваха от погледа му, докато не се затръшнаха и ключалките им не изщракаха. Можеше да се закълне, че точно преди да се захлопнат, тя му намигна.

— ... това е картата, която избра. Шестица шпилове. — Кало вдигна една карта и я показва на стражите.

— Майната ми! — възкликна един от тях. — Това е магия!

— Не, това са само старите номера на Санца. — Кало разбърка колодата с една ръка и я подаде на Локи. — Ще се пробваш ли, шефе?

— Не, благодаря, Кало. Момчета, стягайте се. Нямаме повече работа тук за днес, така че стига сме тормозили хората с арбалетите. — Той подчерта думите си с жест: *„Тежки усложнения, да ги обсъдим другаде“*.

— По дяволите, колко съм огладнял! — Джийн схвана намека. — Защо не отидем да вземем нещо от „Последна грешка“ и да си го занесем вкъщи?

— Да — подкрепи го Дървеницата. — Бира и сладкиш с кайсии!

— Толкова отвратително съчетание, че се чувствам странно задължен да го пробвам. — Джийн потупа най-малкия Джентълмен копеле по тила и поведе бандата към тънкия дървен мост, който свързваше Плаващия гроб с останалия свят.

Освен Капа Барсави (който си въобразяваше, че бандата на Локи просто кисне по няколко дни в седмицата на стълбището, въпреки че Окови вече беше в гроба) никой от Точните хора в Камор не знаеше, че Джентълмените копелета все още се помещаваха в Дома на Переландро. Кало, Галдо и Дървеницата наемаха стаи някъде из Примката и около нея и се местеха на всеки няколко месеца. Локи и Джийн няколко години поддържаха измислицата, че държат заедно квартира. С голям късмет (но дали добър или лош, тепърва щеше да се реши) Джийн беше успял да наеме за тях стаите на седмия етаж на Счупената кула.

Нощта бе тъмна и дъждовна и никой от бандата не гореше от нетърпение да се катери по разнебитените външни стълби, криволичещи по северната страна на Счупената кула. Съскащият дъжд тракаше по кепенците, а вятърът въздишаше тежко в пролуките и пукнатините на старата постройка. Джентълмените копелета седяха на възглавници на пода на светлината на книжни фенери и смучеха последната си бира — светла и сладникава, която повечето кореняци от Камор предпочитаха пред тъмната горчива верарска бира. Беше задушно, но въздухът поне бе поносимо сух.

Локи им разказа цялата история по време на вечерята.

— Е — каза Галдо, — това е най-проклетата проклетия, която ни е проклетисвала.

— Пак да кажа — обади се Джийн. — Би трябвало да приключим преждевременно играта с дон Салвара и да се приготвим да яхнем бурята. Тази работа със Сивия крал започва да става страшна и не можем да се разсейваме, щом ще вкарват Локи в центъра на нещата.

— Къде се скатаваме? — попита Кало.

— Скатаваме се веднага — отвърна Джийн. — Веднага или като получим още една полица от дон. Не по-късно.

— Ммм — Локи се взираше в утайката на дъното на тенекиеното си канче. — Много труд хвърлихме. Уверен съм, че можем да изцедим още пет или десет хиляди крони поне. Може би не двацет и петте

хиляди, които се надявахме да издоим от Салвара, но достатъчно, че да се гордеем. На мен ми извадиха душата с ритници, а Дървеницата скочи от покрива заради тия пари, сещате се.

— И го търкаляха цели две мили в проклетата бъчва!

— Виж, Дървеница — рече Кало, — не е като гадната стара бъчва да ти е изскочила изневиделица в някоя уличка и да те е принудила да се навреш в нея. Съгласен съм с Джийн. Още днес следобед го казах, Локи. Дори и да не смяташ сериозно да се възползваш, може ли поне да уредим нещо, та да можем бързо-бързо да те скрием? Може би дори извън града.

— Още не мога да повярвам, че някой от Санца ме съветва да бъда предпазлив — ухили се Локи. — Мислех, че сме по-богати и по-умни от всички други!

— Ще го чуваш пак и пак винаги когато има шанс да ти прережат гърлото, Локи — подкрепи Кало брат си. — Промених си мнението за Сивия крал, да знаете. Може би самотният умопобъркан клетник наистина е успял да надделее над нас, трите хиляди души. Ти може да си една от мишените му. А щом Барсави иска да те вкара още по-навътре във вътрешния си кръг, това предполага още повече неприятности.

— Може ли да нарежем темата за прерязаните гърла само за малко? — Локи стана, обърна се към счупения прозорец, който гледаше към морето, и се престори, че гледа през него с ръце, заключени зад гърба. — Кои сме ние в края на краищата? Признавам, че направо ми идеше да скоча в проклетия залив, когато Капа ми изтърси това нещо. Но имах време да помисля, така че разберете — пипнахме я старата лисица! В ръцете ни е! Честно, момчета. Толкова сме добри в занаята си, че той помоли Тръна на шибания Камор да се ожени за дъщеря му. Засега сме толкова извън всякакво подозрение, че направо е смешно.

— Но все пак — възрази Джийн — това е усложнение, което може да ни обърка работата *навеки*, а не постижение, с което можем да се фукаме.

— Разбира се, че можем да се фукаме, Джийн. Точно сега смятам да се пофукам. Не виждате ли? Това не е нещо, дето го правим всеки ден. Това си е от добрите стари номера на Джентълмените копелета, само че този път и Назка ще ми помага да го извъртим. Не можем да

загубим. Аз ще се оженя за нея толкова, колкото и утре сутринта ще ме обявят за наследник на Херцог Никованте!

— Имаш ли план? — По очите на Джийн си личеше, че е любопитен, ала предпазлив.

— Ни най-малко. Нямам ни най-малка представа какво ще правим. Всичките ми най-добри планове започват точно така. — Локи изля последната бира в гърлото си и метна канчето по стената. — Изпих си бирата, изядох си сладкишите с кайсии и казвам — да вървят по дяволите и двамата, и Сивия крал, и Капа Барсави. Никой няма да ни уплаши толкова, че да зарежем играта с дон Салвара, и никой няма да ни ожени с Назка против волята ни. Ще постъпим така, както постъпваме винаги — ще чакаме да се отвори възможност, ще се възползваме от нея и ще победим, мамка му.

— Ами... добре — въздъхна Джийн. — Но ще ни позволиш ли поне да вземем някои предпазни мерки? И ще гледаш ли да се пазиш?

— Естествено, Джийн, естествено. Откупи ни места на подходящи кораби, похарчи колкото се наложи. Не ми пука закъде отплават, стига да не е Джерем. Можем да се затрием някъде за няколко седмици и да се домъкнем обратно, като ни скимне. Кало, Галдо, утре отивате при Виконтската порта. Договорете се с момчетата в жълто, та да можем да излезем от града в някой неудобен час, ако се наложи. Не се стискай за среброто и златото.

— А аз какво да правя? — попита Дървеницата.

— Ти ни пази гърба. Дръж си очите на четири. Дебни в храма. Забелязвай за мен всеки, който не изглежда на място, всеки, който се бави твърде дълго. Ако някой се опитва да ни следи, обещавам, гарантирам, че ще потънем в земята и ще се разтворим като пикня в океана. Дотогава ми се доверете. Обещавам, че до няколко дни ще свърша по-голямата част от работата на Лукас Феруайт. Може да надяна и някои от по-евтините маски.

— Значи, предполагам, това е положението — рече тихо Джийн.

— Джийн, аз мога да съм твой *гариста*, а мога да съм и просто тоя, дето купува бирата и сладкишите, когато всички останали кой знае защо не могат да си набарат кесиите. — Локи изгледа събранието с преувеличено навъсена физиономия. — Не мога да съм и двете — или едното, или другото.

— Нервирам се — рече Джийн, — защото не обичам да разполагаме с толкова малко сведения, с колкото се боя, че разполагаме. Споделям подозренията на Назка. Сивия крал крои нещо — нещо, което не разбираме. Нашата игра е много крехка, а положението ни е твърде... плаващо.

— Знам. Но следвам вътрешното си чувство, а то ми подсказва, че трябва да посрещнем това с високо вдигнати глави и усмивки на уста. Вижте — продължи той. — Колкото повече се занимаваме с това, толкова повече разбирам за какво според мен всъщност ни обучаваше Окови. Точно за това — той не ни подготвяше за спокоен и подреден свят, в който да можем да си избираме кога да проявяваме хитрост. Подготвяше ни за положение, прецакано отвсякъде. Е, сега сме в такава и бих казал, че ни е по силите. Няма нужда да ми се напомня, че сме затънали до шия в мътна вода. Искам само вие, момчета, да запомните, че ние сме проклетите акули.

— Да, по дяволите! — провикна се Дървеницата. — Знаех си аз, че си има основания ти да си водачът на тази банда!

— Е, не мога да оспорвам отявлената мъдрост на момчето, което скача от храмови покриви. Но вярвам, че забележките ми са взети под внимание — рече Джийн.

— Под голямо внимание — увери го Локи. — Възприето, разпознато и надлежно обмислено най-сериозно. Подписано, подпечатано и неизличително впечатано в разума ми.

— Богове, на тебе май наистина ти е много весело, а? Ти си играеш игрички с думите само когато си в истински слънчево настроение — въздъхна Джийн, но не можа да сдържи лекия намек за усмивка, извил нагоре ъгълчетата на устата му.

— Ако наистина попаднеш в опасност, Локи — рече Кало, — трябва да разбереш, че ние ще пренебрегнем заповедите на нашия *гариста*, ще халосаме нашия приятел по тила и ще го измъкнем тайно от Камор в сандък. Имам сопа тъкмо като за тая работа.

— А аз имам сандък — обади се Галдо. — От години все се надявам да си намеря оправдание да го използвам, да ви кажа.

— Също взето под внимание — рече Локи — с благодарности. Но с благоволенieto на Уродливия страж избирам да се доверя на нас. Да се доверя на преценката на Окови. Утре имам малко работа като

Феруайт, а вдругиден пак ще посети Назка. Капа ще го очаква и съм убеден, че дотогава и на нея ще ѝ хрумне нещо.

Локи отново се сети за последния миг, когато я зърна, за онова намигане точно когато двете тежки врати от тъмно дърво се затръшнаха помежду им. Да пази тайните на баща си — това бе целият живот на Назка. Дали за нея беше от някакво значение да има и своя тайна, която да пази от него?

ИНТЕРЛЮДИЯ: МОМЧЕТО, КОЕТО ПЛАКА ЗА ЕДИН ТРУП

1

Отец Окови не остави Локи да си почива на следващия ден след посещението на „Последна грешка“ — с глава, която все още кънтеше от главоболието, предизвикано от рома от кафява захар, момчето започна да учи за жреците на Переландро и жреците на Благодетеля. Имаше знаци с ръце и ритуални интонации, начини за поздрав и значения, скрити в украшенията на одеждите. На четвъртия ден под опеката на Окови Локи седна на стълбите като един от „послушниците на Переландро“, облечен в бяло, като се мъчеше да си докара подходящо смирен и жалък вид.

Седмиците минаваха и наставленията на Окови добиваха все по-голям обем. Локи четеше и пишеше по два часа всеки ден; колебливо, стъпка по стъпка, писанията му се ошлайфаха, докато накрая братята Санца не обявиха, че вече не пишел като „куче със стрела в мозъка“. Локи така се трогна от похвалата им, че посипа наровете им с червен пипер. Опитът им за отмъщение бе осуетен поради пълната параноя, която все още гонеше Локи заради преживяното на Хълма на сенките и чумата в Пожарището — беше просто невъзможно да го издебнеш или да го изловиш, докато спи.

— Братята досега не бяха си намерили майстора в пакостите — рече Окови, когато двамата с Локи седяха на стълбите през един особено неблагоприятен ден. — Сега вече са нащрек за теб. Почнат ли да ти търсят съвети... Тогава ще разбереш, че си ги укротил.

Локи се усмихна и не каза нищо — същата сутрин Кало бе предложил да му помогне със смятането, стига най-малкият Джентълмен копеле да каже на близнаците как непрекъснато забелязва малките капанчета, които са му заложили, и ги обезврежда.

Локи разкри само няколко от безценните си трикове за оцеляване, но прие помощта и на двамата Санца за задачите по аритметика. Единствената му награда за всяко постижение беше, че

Окови му възлагаше още по-сложна задача. В същото време започна да учи и разговорен вадрански. Окови му даваше прости нареждания на езика и след като Локи що-годе го понаучи, жрецът нерядко забраняваше на трите момчета да говорят на друг език по цели часове. Дори и разговорите на вечеря се провеждаха на грубия и нелогичен език на Севера — на Локи често му се струваше невъзможно да каже на вадрански нещо, което да не прозвучи сърдито.

— Няма да чуеш Точните хора да го говорят често, но ще го чуваш по доковете и между търговците, няма начин — рече Окови. — А когато чуеш някой да го говори, по никой начин не се издавай, че го разбираш, освен ако абсолютно не ти се налага. Ще се изненадаш колко нагли биват някои от тия северняци, когато става дума за наречието им. Прави се на тъп — никога не се знае за какво ще се изпуснат.

Обучаваха го и в кулинарното изкуство — Окови караше Локи да се бърза над печката през вечер, а Кало и Галдо енергично го юркаха в тандем.

— Това е *вице ало апона*, петото Изящно изкуство на Камор — рече Окови. — Готвачите от гилдията научават осемте различни направления по-добре от начините, по които могат да използват кура си, но засега ти ще учиш само основните неща. Имай предвид, че това, което при нас са основни неща, пикае върху най-доброто от всички други. Само Картен и Емберлен се доближават до нас — повечето вадрани не биха отличили фината кухня от плъхови лайна, накиснати в масло за осветление. Виж, това е пипер „щипка злато“, а това — зехтин от Джереша, а точно зад него държи изсушената кора от канелен лимон...

Локи задушаваше октоподи и вареше картофи, нарязваше круши, ябълки и алхимични хибридни плодове, които пускаха течност с аромат на мед. Подправяше и овкусяваше, прехапал език, яростно съсредоточен. Често бе архитект на страховити гадости, които отнасяха зад храма и даваха на пръча. Но също както напредваше във всичко останало, което изискваха от него, той напредваше стабилно и в готвенето. Скоро братята Санца престанаха да го подиграват и започнаха да му се доверяват като помощник в техните собствени изящни творения.

Една вечер, около половин година след идването му в Дома на Переландро, Локи и братята Санца се потрудиха съвместно върху плато с пълнени бебета акули — това беше *вице ента мере*, първото Изящно изкуство: ястията от морски твари. Кало изкорми малките акулчета с мека кожа и ги напълни с червени и жълти чушки, които на свой ред Локи бе напълнил с наденица и сирене от кръв; малките втрени очи бяха извадени и заменени с черни маслини. След като извадиха и малките зъбчета, напълниха устите им с глазирани моркови и ориз, а перките и опашките отрязаха, за да ги сварят на супа.

— Ааах — въздъхна Окови, докато засуканото ястие се уталожваше в четири гърла на ценители. — Това наистина бе отлично, момчета. Но докато разтребвате и миете съдовете, искам да ви чувам как говорите само на вадрански...

И така вървеше — Локи продължи да се обучава в изкуството на подреждането на маса и обслужването на високопоставени личности. Научи се как да предлага стол и как да налива чай и вино. Той и братята Санца изпълняваха сложните ритуали на поднасянето на вечерята със сериозността на лекари, разрязващи пациент. Имаше уроци по облекло — завързване на вратовръзки, закопчаване на обувки, носенето на скъпи префърцунени неща като тесни опнати чорапи. Всъщност имаше зашеметяващо разнообразие от наставления практически във всяка сфера на човешките постижения, освен кражбите.

С приближаването на първата годишнина от пристигането на Локи това се промени.

— Дълга някои услуги, момчета — рече Окови една вечер, докато всички седяха на колене в безжизнената градина на покрива. Тук те предпочитаха да обсъждат всички по-сериозни въпроси на съвместния им живот, поне когато не валеше. — Услуги, които не мога да отлагам, когато ми се обаждат определени хора.

— Например Капа? — попита Локи.

— Този път не. — Окови дръпна продължително от обичайната си цигара след вечеря. — Този път съм задължен на черните алхимици. Знаете за тях, нали?

Кало и Галдо кимнаха, ала колебливо. Локи поклати глава.

— Е — каза Окови, — има си официална Гилдия на алхимиците, но те са много придирчиви към хората, които допускат в нея, и

работата, която им позволяват да вършат. Черните алхимици са, така да се каже, причината, поради която Гилдията спазва толкова строги правила. Те си въртят търговията във фалшиви дюкяни, с хора като нас. Наркотици, отрови, каквото щете. Капа ги притежава по същия начин, както притежава и нас, но всъщност никой не разчита пряко на тях. Те... не са от хората, които ти се ще да ядосваш.

Джесалин д'Обарт е вероятно най-добрата от всички. На мен веднъж... ми се случи да бъда отровен. Тя се погрижи да ме изцери. Затова съм ѝ задължен, и тя най-сетне поиска услуга. И иска труп.

— Просяшка могила — предложи Кало.

— И лопата — додаде Галдо.

— Не, трябва ѝ пресен труп. Още топъл-топъл и сочен. Вижте, на Гилдията на алхимиците и лекарите според хартата на дука ѝ се полага определен брой пресни трупове годишно. Направо от бесилото, за да ги режат и човъркат. Черните алхимици не са облагодетелствани по подобен начин, а Джесалин има някои теории, които иска да изпита. Затова реших вие, момчета, да се потрудите заедно над първата си истинска задача. Искам да намерите труп, по-пресен от сутрешен хляб. Да му турите ръка, без да привличате ненужно внимание, и да го донесете тук, за да го предам на Джесалин.

— Да откраднем труп? Хич няма да е забавно — рече Кало.

— Приемете го като ценно изпитание на уменията ви — отвърна Окови.

— Много трупове ли се очаква да крадем в бъдеще? — попита Кало.

— Това не е изпитание дали ще можете да отмъкнете труп, малък нагъл тъпако — рече добродушно Окови. — Искам да проверя как всички *вие работите заедно* по нещо по-сериозно от нашата вечеря. Ще се погрижа да ви осигуря всичко, което поискате, но няма да ви подсказвам нищо. Трябва сами да измислите как да се справите.

— Всичко, което поискаме? — повтори Локи.

— В разумни граници — отвърна Окови. — И нека подчертая, че не можете да си направите сами труп. Трябва да си го намерите честно и почтено умъртвен от ръката на друг.

Каза го с толкова твърд тон, че братята Санца се вторачиха предпазливо в Локи, а после се спогледаха с вдигнати вежди.

— Кога точно го иска тази дама? — попита Локи.

— Ще е много доволна, ако го получи до седмица-две.

Локи кимна и се взря в ръцете си.

— Кало, Галдо — рече той. — Ще седнете ли вие утре на стъпалата, за да мога да помисля по това?

— Да — отвърнаха те без колебание и на Отец Окови не му убягна нито нотка в гласовете им. Щеше да запомни този момент завинаги — тази вечер братята Санца признаха, че Локи ще е мозъкът на тяхното предприятие. Вечерта, в която *си* *отдъхнаха*, че той ще бъде мозъкът на тяхното предприятие.

— Честно и почтено умъртвен — рече Локи. — Да не е убит от нас и още да не се е вкочанил. Така. Знам как да го направим. Ще е лесно, но още не знам защо и как.

— Твоята увереност ме радва — рече Окови, — но искам да не забравяш, че си вързан на много къс повод. Ако случайно някой хан изгори или около теб случайно избухнат безредици, ще те хвърля от този покрив с увесени на врата оловни слитъци.

Кало и Галдо отново се втрениха в Локи.

— На къс повод, да. Но ти не се тревожи — рече Локи. — Вече не съм толкова безразсъден като навремето. Като бях малък, нали се сещаш.

На другия ден Локи за пръв път премина през целия Квартал на храмовете, пременен с чиста бяла одежда на Ордена на Переландро със сребърна бродерия по ръкавите. Той стигаше едва до кръста практически на всички около него. Бе смаян от почтението, което оказваха на одеждата (почтение, както ясно съзнаваше той, което в мнозина случаи само частично се прехвърляше и върху клетия глупак, облечен в нея).

Повечето каморци гледаха на Ордена на Переландро със смесица от цинизъм и виновно съжаление — безсрамната благотворителност на бога и на неговите жреци просто не трогваше този коравосърдечен град. Ала славата на Отец Окови на колоритен набожен чешит допринасяше за определени дивиденди — мъже, които несъмнено се шегуваха за превземките на облечените в бели одежди слуги на Бога просяк пред приятелите им, въпреки това хвърляха монети в купата на Окови с извърнати глави, когато минаваха покрай неговия храм. Оказа се, че също и пропускат малък, облечен в роба послушник да мине по улицата, без да го тормозят. Групите плавно му правеха път, а търговците кимаха почти любезно, когато ги подминаваше.

За пръв път той осъзна каква мощна тръпка е да се появяваш пред хора със сполучлива маска.

Слънцето пълзеше към пладне, тълпите бяха гъсти, а градът — оживен от еката и мърморенето им. Локи целеустремено вървеше към северозападния ъгъл на квартала, където стъклен котешки мост се издигаше над канала и водеше към острова на Старата цитадела.

Котешките мостове също бяха наследство от елдрените, управлявали преди идването на хората — тесни стъклени арки, не пошироки от ханша на обикновен човек, подредени по двойки над повечето каморски канали и на няколко места по река Анджевин. Въпреки че изглеждаха гладки, блещукащата им повърхност бе грапава като кожата на Вълча акула. За онези, които притежаваха в разумна степен гъвкавост и увереност, те бяха удобно средство за прекосяване на каналите на много места. По всеки котешки мост движението беше винаги еднопосочно — декрет на Херцога ясно постановяваше, че

всеки, който върви в обратна посока по котешки мост, може да бъде бутнат от него от вървящите в правилната.

Докато тичаше по моста и освирепяло мислеше, Локи си припомни някои от уроците по история, които Окови му беше набил в главата. Кварталът на Старата цитадела някога бил домът на Херцозите на Камор, преди Векове, когато всички градове държави на Теринския народ коленичили пред един-единствен трон в имперския град Терим Пел. Тази линия на каморската аристокрация, заради суеверния ужас, който ѝ навяваха съвършените стъклени кули, останали от елдрените, бе издигнала масивен каменен дворец в сърцето на Южен Камор.

Когато един от прапрапредшествениците на Никованте (по позитънчените части от знанията за града като тази инак изумителните знания на Локи се размиваха в мъглата на пълното безразличие) се бе нанесъл в кулата от сребърно стъкло, наречена Обсегът на гарвана, старата семейна крепост се бе превърнала в Двореца на търпението, който се явяваше сърцето на каморското общинско правосъдие. Тук беше главната квартира на жълтодрешковците и тяхното началство, а също и Магистратите на Херцога — дванайсет мъже и жени, които решаваха съдебните дела в алени одежди и кадифени маски, чиято истинска самоличност никога не се разкриваше пред обществото. Всеки от тях носеше името на един от месеците в годината — съдия Партис, съдия Фестал, съдия Аурим и тъй нататък, макар че всеки от тях раздаваше присъди целогодишно.

Имаше и тъмници, и бесилки на Черния мост, който водеше към портата на двореца, имаше и *други неща*. Макар Тайният мир да бе намалил силно броя на хората, които поемаха по краткия и отривист път надолу от Черния мост (а не обичаше ли Херцог Никованте публично да приписва това на своето великодушие?), слугите на владетеля бяха изобретили други наказания, зрелищни в жестоката си изобретателност, макар формално да не бяха смъртоносни.

Дворецът представляваше голяма квадратна камара от черни и сиви камъни, висока десет етажа. Грамадните дялани блокове, от които бяха иззидани стените, се подреждаха в проста мозайка, която природните стихии бяха превърнали в призрак. Редовете от високи сводести прозорци, украсяващи всеки втори етаж на сградата, бяха със стъклописи, в които преобладаваха изображенията в черно и червено.

Нощем зад всеки от тях злокобно гореше светлина и мъждукащи червени очи се взираха в мрака във всички посоки. Тези прозорци никога не угасваха — посланието им бе ясно.

Четири кръгли кули без покриви се издигаха в четирите ъгъла на двореца, привидно увиснали във въздуха над осмия или деветия етаж. Отстрани на тях висяха черни железни гарванови клетки, в които затворниците с особено тежки наказания ги изнасяха на въздух за по няколко часа или дори за по няколко дни с увиснали във въздуха крака. Ала пребиваването в тях беше същински рай в сравнение с паяковите клетки, зрелище — което се откри пред погледа на Локи (между гърбовете и раменете на възрастните), щом слезе от котешкия мост и се сля с тълпата на Старата цитадела.

От югоизточната кула на Двореца на търпението на дълги стоманени вериги висяха половин дузина клетки, които леко се поклащаха на вятъра като малки паячета, увиснали на копринени нишки. Две от тях се движеха — едната бавно се изкачваше, другата бързо се спускаше. На затворниците, осъдени на престой в паяковите клетки, не се позволяваше нито миг покой, затова други затворници, осъдени на каторга, се бяхтеха на големите кабестани на върха на кулата денонощно, на смени, докато не решаха, че обитателят на някоя клетка е достатъчно разстроен и разкаян. Клатушкащи се, скърцащи и открити към стихии от всички страни, клетките не спираха да се движат нагоре-надолу. Нощем често се чуваше как обитателите им умоляват и пищят — дори през един-два квартала.

Старата цитадела не беше от най-космополитните квартали. Около Двореца на търпението се разполагаха доковете на канала и конюшни, запазени за жълтодрешковците, канцелариите на бирниците, писарите и други чиновници на Херцога и малки западнали кафенета, където адвокати и правници се опитваха да изкопчат работа от семействата и приятелите на затворниците. Няколко зложни къщи и други предприятия се бяха вкопчили здраво в северната част на острова, изтласкани от по-мрачните предприятия на херцогската власт.

Другата голяма забележителност на квартала беше Черният мост, прострял се над широкия канал между Старата цитадела и Мара Камораца — висока дъга от черен, зидан от човека камък, украсен с червени фенери с церемониални черни савани, които можеха да се смъкват с няколко подръпвания на въже. Обесванията се ръководеха от

дървена платформа, стърчаща от северната страна на моста. Имаше поверие, че неспокойните сенки на осъдените изтичат към морето, ако умрат над течаща вода. Някои вярваха, че после те се въплъщават в телата на акули, което обясняваше защо тези твари бяха такава напасть за Каморския залив, затова към тази идея не се отнасяха изцяло присмехулно. По мнение на повечето каморци този кръговрат беше честен.

Локи оглежда Черния мост доста дълго и задейства способността си да крои номера, която Окови така мощно бе потискал толкова дълги месеци. Беше твърде малък, за да се самоанализира, но процесът на строежите му доставяше истинско удоволствие — все едно усещаше в корема си малка топчица от пареща топлина. Той нямаше име за онова, което вършеше, но сред суматоката на неговите развихрени мисли започна да се оформя план и колкото повече го обмисляше, толкова по-доволен бе от себе си. Чудесно беше, че качулката скрива лицето му от повечето минувачи — да не види някой как послушник на Переландро, вперил очи в бесилка, се хили като пача.

— Трябват ми имената на всички, които ще бъдат обесени през следващите седмица-две — рече Локи, докато двамата с Окови на другия ден седяха на стълбите пред храма.

— Ако беше предприемчив — рече Окови, — а ти несъмнено си такъв, можеше сам да ги намериш и да оставиш на спокойствие клетия си стар и дебел господар.

— Бих, но трябва някой друг да го направи. Ако ме мярнат около Двореца на търпението преди обесванията, няма да се получи.

— Кое няма да се получи?

— Планът.

— Охо! Малко нахално джебчийче от Хълма на сенките, мислиш си, че можеш да ме държиш в неведение! Що за план е това?

— Планът за открадването на трупа.

— Кхъ-кхъ. Нещо друго да искаш да ми кажеш за него?

— Блестящ е.

Един минувач подхвърли нещо в купата. Локи се наведе, а Окови махна към мъжа, раздрънка вериги и се провикна:

— Петдесет години здрав да си и ти, и децата ти, и да те благослови Господарят на пренебрегнатите!

— Можеше и сто години да са — измърмори жрецът, щом мъжът ги отмина, — но това ми издрънча на нащърбена половинка медна монета! А сега — блестящият ти план. Знам, че си правил дръзки планове, но не съм съвсем убеден, че досега си измислял и *блестящ*.

— Значи точно този е. Честно. Но имената ми трябва.

— Щом е така, значи е така. — Окови се облегна назад, протегна се и засумтя от удоволствие, когато плещите му прищракаха и изпукаха. — Довечера ги имаш.

— Трябват ми и пари.

— Я виж ти! Е, очаквах го. Вземи, колкото ти трябва, от мазето и ги отбележи в счетоводната книга. Но само да си ги прахосал...

— Знам. Оловни тежести, писъци, смърт.

— Нещо такова. Падаш си малко дребничък, но предполагам, че Джесалин все пак може да понаучи това-онова и от твоя труп.

Денят на покаянието бе традиционният ден за бесене в Камор. Всяка седмица изкарваха начумерена тайфа затворници от Двореца на търпението, наобиколена от жреци и стражи. Пладне бе часът на бесилките.

В осмия час на утрото, когато чиновниците от двора на палата отвориха дървените кепенци и се приготвиха за дълъг ден, през който щяха да казват „Разкарай се в името на Херцога“ на всички дошли, трима облечени в роби послушници на Переландро вкараха на двора тясна дървена каручка. Най-дребният от тримата отиде при първия попаднал му служител. Мършавото му личице едвам се подаваше над долния край на прозорчето.

— Ама че странно — рече чиновничката, жена в края на средната възраст, чието тяло наподобяваше чувал с картофи, но най-вероятно не беше нито толкова топло, нито толкова съпричастно. — Да ти помогна с нещо?

— Ще бесят един мъж — отвърна Локи. — Днес по пладне.

— Не думай. Мислех си, че е държавна тайна.

— Казва се Антрим. Антрим Едноръкия го наричат. Има...

— Едноръкия. Да, днес ще го бесят. Палеж, кражба, вземане-даване с поробителите. Очарователен човек.

— Щях да ви кажа, че той има жена и тя има да урежда една работа, свързана с него.

— Виж, времето за обжалване мина. Сарис, Фестал и Татрис подпечатаха смъртната присъда. Антрим Едноръкия сега принадлежи на Морганте, а после — на Аза Гуила. Дори и някое от хилавите сладурчета на Бога просяк вече не може да му помогне.

— Знам — рече Локи. — Не искам да го пощадят. Жена му не я е грижа за това, че ще го обесят. Дошъл съм по повод трупа.

— Така ли? — В погледа на чиновничката за пръв път трепна истинско любопитство. — Това вече е странно. И какво за трупа?

— Жена му знае, че той заслужава да бъде обесен, но иска да му се даде по-добър шанс. Нали се сещате, с Господарката на дългото мълчание. Затова ни плати да вземем тялото и да го закараме в нашия

храм, за да можем да палим свещи и да се молим за застъпничество в името на Переландро три дни и три нощи. После ще го погребем.

— Ами... — рече чиновничката. — Трупове обикновено ги свалят след час и ги хвърлят в дупките на Просяшка могила. Не го заслужават, но така е чисто. Обикновено не ги раздаваме, на когото си поиска.

— Знам. Господарят ми не вижда и не може да напусне нашия храм, иначе щеше сам да дойде и да обясни. Но той си няма друго, освен нас. Трябва да ви кажа, че той знае, че това ви създава неприятности. — Ръчичката на Локи се протегна над ръба на прозорчето и когато се оттегли, пред жената лежеше малка кожена кесийка.

— Много мило от негова страна. Всички знаем колко е отдаден на своя бог старият Отец Окови. — Чиновничката прибра кесията и я разтърси. Кесията дрънна и тя изсумтя: — Но пак има малък проблем.

— Господарят ни ще е благодарен за всякаква помощ, която можете да ни окажете. — Още една кесия се появи пред чиновничката и на лицето ѝ се появи усмивка.

— Това е в обсега на възможното — рече тя. — Но не е още сигурно, разбира се.

Локи извади и трета кесия и чиновничката кимна:

— Ще поговоря с Господарите на възетата, малкият.

— Дори докарахме собствената му каручка — рече Локи. — Не искаме да ви причиняваме неприятности.

— Сигурна съм, че няма да ни причините. — Тя поомекна. — Като казах онова за Бога просяк, не исках да те обидя, момченце.

— Не съм се обидил, мадам. В края на краищата ние точно това правим. — И той я удостои с онази си усмивчица, която смяташе за най-умилителна. — Не ми ли дадохте онова, което поисках, защото ви го изпросих, просто от добро сърце, без да са намесени никакви пари?

— Но да, разбира се. — И тя му намигна.

— Двайсет години да сте здрави и вие, и децата ви! — Локи се поклони и за миг изчезна под ръба на тезгяха ѝ — И да ви благослови Господарят на пренебрегнатите!

Бесенето мина бързо и стегнато — херцогските Господари на въздетата бяха, меко казано, изпраскани в занаята. Това не бе първата екзекуция, която Локи беше виждал, нито пък щеше да е последната. Той и братята Санца дори имаха възможност да направят всички нужни почтителни жестове, когато един от осъдените помоли за благословията на Переландро в последната минута.

Движението по Черния мост бе спряно заради екзекуциите. Малка тъпла стражи, зрители и жреци се разхождаше наоколо, след като мина определеният час. Трупове се гърчеха под тях, люлени от вятъра, въздетата скърцаха. Локи и братята Санца стояха почтително встрани с малката каручка.

Най-сетне жълтодрешковците започнаха да издърпват телата нагоре едно по едно под бдителните погледи на неколцина жреци на Аза Гуила. Внимателно подреждаха трупове в открита талига, теглена от два черни коня с драпираните покривала в черно и сребристо на ордена на Богинята на смъртта. Последният изтеглен труп беше на жилав мъж с дълга брада и обръсната глава; лявата му ръка завършваше с червено чуканче. Четирима жълтодрешковци отнесоха тялото му до каручката, където чакаха момчетата. Придружи ги една жрица на Аза Гуила. Локи усети как по гръбнака му пропълзяха студени тръпки, когато непроницаемата маска от сребърна мрежа се наведе над него.

— Малки братчета на Переландро — рече жрицата. — За какво застъпничество ще се молите за този мъж? — Гласът и бе глас на много младо момиче, може би не повече от петнайсет-шестнайсетгодишно. Това само я правеше още по-зловеща в очите на Локи и той изведнъж усети как гърлото му пресъхна.

— Молим се, за каквото ще се даде — рече Кало.

— Не можем да гадаем каква ще е волята на Дванайсетте — продължи Кало.

Жрицата съвсем леко наклони глава.

— Казаха ми, че вдовицата на този мъж помолила за обред в Дома на Переландро преди погребението.

— Очевидно е смятала, че той може би има нужда от него, за да измоли прошка — рече Кало.

— Това не се случва за първи път. Но много по-обичайно за скърбящите е да искат застъпничество от Господарката.

— Нашият господар — намеси се Локи — е дал, въ, свещено обещание пред клетата женица ние да се погрижим. Разбира се, ние... ние не искаме да обидим нито вас, нито Справедливата господарка, но трябва да спазим дадената дума.

— Разбира се. Не исках да намекна, че сте направили нещо лошо — в крайна сметка Господарката ще прецени греховете му, каквото и да се каже и направи, преди съседът да е погребан. — Тя посочи и жълтодрешковците оставиха трупа на каручката. Единият разгъна евтин памучен саван и зави с него тялото на Антрим, като остави само темето му непокрито. — Господарката на Дългото мълчание благославя вас и вашия господар.

— Господарят на пренебрегнатите ви благославя — отвърна Локи и тримата с братята Санца едновременно се поклониха ниско. Плитката от сребърни нишки около шията на жрицата я отличаваше като нещо повече от обикновена послушница като тях. — И вас, и братята и сестрите ви.

Всеки от братята Санца хвана по един от тегличите пред каручката, а Локи — задния, за да я тика и да пази товара да не се изсипе. И веднага съжали, че е застанал на това място — обесването бе напълнило бричовите на мъжа със собствените му лайна и вонята се усилваше. Скърцайки със зъби, той се провикна:

— Към Дома на Переландро, с достойнство!

Тътрейки се бавно, братята Санца затеглиха каручката надолу към западния край на Черния мост, а после завиха на север към широкия нисък мост, водещ към източния край на Подвижния пазар. Пътят към дома беше малко заобиколен, но никак не подозрителен — поне докато трите момчета в бели одежди не се отдалечат достатъчно от всички, които ги видяха как си тръгват от мястото на обесването. С малко по-бърза крачка (като се радваха на допълнителна почит заради мъртвеца — без Локи, който все така силно усещаше последиците от последното безполезно действие на клетника в този живот) те завиха вляво и се запътиха към мостовете към Фаурия.

След като стигнаха там, поеха на юг и навлязоха в квартал Виденца — относително чист и просторен остров, добре охраняван от жълтодрешковците. В центъра на Виденца имаше пазарен площад, на който продаваха стоката си търговци занаятчии — утвърдени имена, които презираха кипящия хаос на Подвижния пазар. Дюкяните им бяха на приземните етажи на хубавите им стари схлупени къщи, чиито паянтови стени винаги бяха прясно измазани с хоросан и вар. Керемидените покриви на квартала по традиция бяха боядисани в ярки, необикновени цветове — сини, пурпурни, червени и зелени, те се задяваха с погледа и блестяха като стъкло под яркото жежко слънце.

На северния вход на площада Кало хукна и се шмугна сред тълпата. Локи мина напред (мърморейки благодарствени молитви) и зае мястото му. В този ред те повлякоха странния си товар към дюкяна на Амброзии Строло, първа дама на каморските свещари, доставчик на самия Херцог.

— Ако има някъде трошичка съпричастие — бе казал веднъж Окови, — едно местенце, където името на Переландро не се изговаря със съжалително презрение, то това е Виденца. Търговците ги газимизерия, а занаятчиите са притиснати от грижи. Ала тези, които изкарват хубавичка печалба от изчисления от тях занаят, все пак са донякъде щастливи. От цялото простолудие те са си най-добре на света. Стига нашата пасмина да не се ебава с тях.

Локи бе впечатлен от това как ги посрещнаха, когато двамата с Галдо спряха каручката пред четириетажния дом на мадам Строло. Тук и търговците, и купувачите свеждаха глави, когато минаваше трупът; мнозина от тях дори правеха безмълвни жестове на благословия в името на Дванайсетте — първо докосваха очите си с две ръце, после — устните, и накрая — сърцето.

— Скъпи мои — рече мадам Строло. — Каква чест и каква *необичайна* поръчка са ви пратили да изпълните. — Тя бе стройна жена на напреднала възраст, направо космическа противоположност на чиновничката, с която Локи разговаря тази сутрин. Строло излъчваше внимание и почит; държеше се така, сякаш двамата зачервени послушници, които се потяха силно под одеждите си, са истински жреци от по-могъщ орден. Дори и да подушваше вонята от брича на Антрим, тя не се издаваше.

Седеше до витрината на дюкяна си откъм улицата под тежката дървена стряха, която нощем се спускаше и го заключваше, за да го пази от пакости. Витрината беше може би десет стъпки широка и висока наполовина на това. Мадам Строло бе заобиколена от свещи, наредени пласт върху пласт, етаж връз етаж като къщите и кулите на фантастичен възъстен град. Алхимичните глобуси до голяма степен бяха изместили евтините свещици при избора на източник на светлина както на аристокрацията, така и на простолюдието. Малцината останали майстори свещари се бореха да оцелеят, като добавяха в творенията си всякакви прекрасни аромати. Освен това съществуваха и обредните нужди на каморските храмове и вярващи, нужди, които всички смятаха, че студената стъклена светлина не е подходяща да удовлетвори.

— Ще отслужим обред за този мъж — рече Локи — три дни и три нощи, преди да го погребат. Господарят ми има нужда от нови свещи за обреда.

— Старият Окови ли? Горкичкият, миличкият. Да видим... Ще искате лавандула за чистота и есенно кърваво цвете за благословия, и серни рози за Справедливата господарка?

— Моля — Локи извади скромна кожена кесия, пълна със сребро, която извънтя — и за оброк, без аромат. Половин дузина от всичките четири вида.

Мадам Строло избра внимателно свещите и ги уви в намазано с восък зебло („Дар от дюкяна — смънка тя, щом Локи отвори уста. — Май сложих и по повече от половин дузина във всеки пакет.“) Локи се опита от учтивост да ѝ възрази, но старицата изведнъж любезно оглуша за няколко решителни секунди, докато увие стоката.

Локи плати три солони от кесията (като се погрижи тя да види, че вътре се гушат още дузина), пожела на мадам Строло цели сто години здраве за нея и децата ѝ в името на Господаря на пренебрегнатите, докато се оттегляше, и сложи пакета със свещите на каручката — пхна го под одеялото току до изцъклените отворени очи на Антрим.

Едва се обърна, за да застане отново на мястото си до Галдо, и едно по-високо момче, облечено в парцаливи мръсни дрехи, връхлетя върху него и го събори по гръб.

— О! — възкликна момчето, което се оказа Кало Санца. — Хиляди извинения! Толкова съм непохватен. Чакай да ти помогна да

станеш!

Той сграбчи протегнатата ръка на Локи и вдигна по-дребното момче на крака.

— Дванайсет богове! Послушник. Прости ми, прости ми. Просто не видях, че стоиш там. — Суетейки се загрижено, той започна да изтупва праха от бялата одежда на Локи. — Добре ли си?

— Да, да, добре съм.

— Прости ми непохватността. Не исках да те обидя.

— Не съм се обидил. Благодаря ти, че ми помогна да стана.

При тези думи Кало се поклони подигравателно, хукна и се навря в тълпата. Само след секунди се загуби от поглед. Локи започна да изтръсква театрално праха от дрехите си, докато преброи наум до трийсет. Щом стигна до трийсет и едно, изведнъж се свлече до каручката, скри закачуленото си лице в шепи и заподсмърча. Само след миг ридаше на глас. Галдо откликна на сигнала, отиде и коленичи до него и положи длан на рамото му.

— Момчета! — подвижна Амброзии Строло. — Момчета! Какво има? Боли ли те? Този нахал да не бутна нещо?

Галдо започна да говори на ухото на Локи. Локи му смънка нещо и Галдо тупна на задника си. Пресегна се, придърпа качулката си в отлична имитация на притеснение и облещи очи.

— Не, мадам Строло — рече той. — По-лошо е.

— По-лошо? Как така? Какво е станало?

— Среброто — изломоти Локи и вдигна очи, за да види тя сълзите, стичащи се по бузите му и изкусно нацупените му устни. — Той ми взе кесията. П-п-пребъркал ми е джоба.

— Това бяха парите, с които ни плати вдовицата на този мъж — обясни Галдо. — Не само за свещите, а и за обряда, за нашите благословии и погребението му. Трябваше да ги занесем на отец Окови заедно с...

— С т-т-тялото! — избухна Локи. — Разочаровах го!

— Дванайсет богове! — измърмори възрастната дама. — Невиждан малък мръсник! — После се облегна на тезгяха и се провикна изненадващо силно: — КРАДЕЦ! ДРЪЖТЕ КРАДЕЦА! — А щом Локи отново скри лице в шепи, тя се обърна нагоре и извика: — ЛУКРЕЦИЯ!

— Да, бабо — чу се глас от отворения прозорец. — Какъв крадец?

— Вдигни братята си, дете. Кажи им веднага да слизат и да си вземаш тоягите! — Тя се обърна и погледна Локи и Галдо. — Не плачете, мили момчета. Не плачете. Все някак ще оправим това.

— Какво беше това за крадеца? — Един възслаб сержант от стражата притича с извадена палка и развята жълтеникава дреха, а други двама жълтодрешковци го следваха по петите.

— Чудесен полицаи си ти, Видрик, няма що — да оставиш тия малки джебчийчета от Казана да се промъкнат тук и да оберат купувачи точно пред магазина ми!

— Какво? Тук? Тях? — Сержантът от стражата огледа разстроените момчета, вбесената старица и покрития труп. Веждите му се пробваха да отхвъркнат от челото. — А, това ли... Бих казал, този мъж е *мъртъв*...

— Разбира се, че е мъртъв, слабоумнико! Момчетата го карат в Дома на Переландро за благословия и погребение! А този малък джебчия открадна кесията с парите, с които вдовицата е платила за всичко!

— Някой е обрал послушниците на Переландро? Момчетата, които помагат на слепия жрец? — Червендалест мъж с преливащо шкембе и цял отряд придатъчни брадички се доближи с бастун в едната ръка и злокобно изглеждаща брадва в другата. — Пикливи плъхоебци! Какъв позор! Във Виденца, посред бял ден!

— Съжалявам! — изплака Локи. — Толкова съжалявам! Не разбрах... трябваше да я държа по-здраво, просто не се усетих... Той беше толкова бърз...

— Глупости, момченце, не си виновен ти — рече мадам Строло. Сержантът изсвири със свирката си. Дебелакът с бастуна продължи да плюе жлъч, а иззад ъгъла на къщата се показаха двама младежи с криви тояги, обковани с месинг. Последваха още бързи крясъци, докато се уверят, че баба им е невредима. Когато разбраха причината да ги извикат, и те започнаха да сипят заплахи, проклетия и обещания за мъст.

— Ето — каза мадам Строло. — Ето, момчета. Свещите са подарък от мен. Такива неща не се случват във Виденца. Няма да го

търпим. — Тя остави на тезгяха трите солоната, дадени ѝ от Локи. — Колко имаше в кесията?

— Петнайсет солоната, преди да ви платим — отвърна Галдо. — Значи са откраднали дванайсет. Окови ще ни изхвърли от ордена.

— Не ставай глупав — рече мадам Строло и добави още две монети към купчинката, а тълпата около магазина ѝ започна да се разраства.

— Да, по дяволите! — извика дебелият. — Не можем да позволим този малък дявол да ни позори така! Мадам Строло, вие колко давате? Аз ще дам повече!

— Боговете да те вземат, себична дърта свиня такава, това не е, за да ми покажеш...

— Ще ви дам кошница с портокали — извика една жена от тълпата. — За вас и за Безокия жрец.

— Аз мога да дам един солон — обади се друг търговец и си запробива път с монетата в ръка.

— Видрик! — Мадам Строло прекъсна разговора с червендалестия си съсед. — Видрик, ти си виновен! Дължиш на тези послушници поне някоя медна монета!

— Аз ли съм виновен? Вижте сега...

— Не, ти виж! Сега, когато говорят за Виденца, ще казват „Аха, там, където обират жреци! Където окрали безпомощните послушници на Переландро!“. В името на Дванайсетте! Също като в Пожарището, ако не и по-лошо! — Тя се изплю. — Дай нещо, за да се поправиш, или ще те наковладя на капитана ти и ще гребеш на някой лайновоз, докато косата ти побелее и зъбите ти изпадат!

Сержантът се приближи начумерен и бръкна за кесията си, но хората вече се бяха скупчили нагъсто около двете момчета. Помогнаха им да станат и Локи получи толкова потупвания по гърба за успокоение, че не можеше да ги преброи. Те бяха подплатени с монети, плодове и малки подаръчета; един търговец прехвърли по-ценните монети в джоба на палтото си и си даде кесията. Локи и Галдо си докараха убедителни изражения на смущение и изненада. При всеки даден подарък те се противяха възможно най-старателно — от учтивост.

Беше четвъртият час на следобеда, когато тялото на Антрим Едноръкия бе благополучно прибрано във влажното светилище на Дома на Переландро. Трите момчета в бели одежди (защото Кало се бе присъединил успешно към тях в края на Квартала на Храмовете) слязоха по стъпалата и се настаниха до Отец Окови, който седеше на обичайното си място, обгърнал с яката си ръка гърлото на месинговата купа.

— Е, момчета? — рече той. — Ще съжалява ли Джесалин, че ми е спасила живота?

— Никак — отвърна Локи.

— Страшен труп! — възкликна Кало.

— Малко смърди — додаде Галдо.

— Но иначе е труп за *чудо и приказ* — възрази Кало.

— Обесен по обед — обясни Локи. — Пресен-пресен.

— Много съм доволен. Много, много доволен. Но съм длъжен да ви попитам — защо, по дяволите, мъже и жени от половин час насам пускат пари в купата и ми казват, че съжалявали за случилото се във Виденца?

— Защото съжаляват за случилото се във Виденца — рече Галдо.

— Не е изгоряла странноприемница, това е истината на Благодетеля! — каза Локи.

— Момчета. — Окови заговори бавно, като на непослушно животинче. — Какво направихте с трупа, преди да го приберете в храма?

— Изкарахме пари. — Локи подхвърли дарената от търговеца кесия в купата и тя тупна вътре с тежко дрънчене. — Двайсет и три солона и три барона, ако бъдем точни.

— И кошница портокали — додаде Кало.

— И пакет свещи — добави Галдо, — два самуна хляб с черен пипер, кашон от восъчен картон с бира и няколко светещи глобуса.

Окови се умълча, а после надникна в купата, като се преструваше, че наглася превръзката на очите си — всъщност приповдигна долния ѝ край. Кало и Галдо, кикотейки се, започнаха да

описват в най-общи линии номера, който Локи бе подготвил и осъществил с тяхна помощ.

— Разкъсай ми гъза с лодкарска кука! — възкликна Окови, когато приключиха. — Не помня да съм ти казвал, че поводът ти е достатъчно дълъг, че да разиграваш шибан уличен театър, Ламора.

— Трябваше някак да си върнем разходите — оправда се Локи. — Вземането на тялото от Двореца на търпението ни струва петнайсет солона. Сега сме на печалба, плюс свещи, хляб и бира.

— И портокали — напомни Кало.

— И светещи глобуси — допълни Галдо. — Не ги забравяйте, много са хубави.

— Уродливи страже! — възкликна Окови. — Тази сутрин още страдах от заблуждението, че тук обучението водя аз.

Поседяха в приятелско мълчание, докато слънцето се спускаше надолу по дъга към запада, а сенките започнаха да използват по лицето на града.

— Какво толкова, по дяволите! — Окови раздрънка прангите си няколко пъти, за да не изтръпват ръцете му. — Ще приема обратно онова, което ви дадох да похарчите. От онова, което хартисва, Кало, вие с Галдо си вземете по една сребърна монета и я правете каквото си щете. Локи, ти можеш да вземеш останалото и да го прибавиш към... дължимото ти. То е честно откраднато!

В този миг добре облечен мъж с горскозелено сако и четириъгълна шапка изкачи стълбището на храма и подхвърли шепа монети в купата. Издрънчаха на смесица от сребро и мед. Мъжът докосна шапката си и каза:

— Аз съм от Виденца. Искам да знаете, че съм вбесен заради случилото се.

— Сто години здраве за тебе и децата ти — рече Локи — и да те благослови Господарят на пренебрегнатите.

ПЕТА ГЛАВА

СИВИЯ КРАЛ

1

— Вие май много бързо харчите парите ни, Лукас — отбеляза доня Салвара.

— Обстоятелствата са твърде благосклонни към нас, доня София. — Локи пусна усмивка, която според критериите на Феруайт бе знак за голям триумф: леко извити, свити устни, които на нечие чуждо лице щяха да изразяват болка. — Всичко върви с най-благоприятна скорост. Кораби, екипаж, товар — скоро ще ни остане само да опаковаме гардероба ви за кратко пътешествие!

— Да, наистина. — Това под очите ѝ тъмни кръгове ли бяха? Нямаше ли в нейното отношение към него едва забележим намек за подозрителност? Че е напрегната, в това нямаше съмнение. Локи си отбеляза наум да внимава да не бъде твърде настоятелен спрямо нея и да не прибързва. Това бе деликатен танц — да играеш на откровен разговор и усмивки с някого, който знае, че той разиграва театро, ала не знае, че *той* е наясно, че *тя* знае.

С лека въздишка доня София притисна личния си печат в топлия син восък в долния край на оглеждания допреди малко от нея пергамент. Над печата добави няколко изящни реда с мастило — подписът и беше със заврънкулестия терински шрифт, голяма мода сред грамотните благородници от няколко години насам.

— Щом казвате, че днес са ви нужни още четири хиляди, значи четири хиляди.

— Искрено съм ви благодарен, господарке.

— Вие несъмнено ще ни се отплатите скоро — отвърна тя. — И то многократно, ако надеждите ни се сбъднат. — При тези думи тя се усмихна наистина весело — около очите ѝ се очертаха бръчици, и му протегна току-що подписаната полица.

„Охо — помисли си Локи. — Много по-добре! Колкото по-убедена е мишената, че владее положението, толкова по-лесно е да бъде овладяна тя!“ Поредната стара максима на Отец Окови, която опитът на Локи бе потвърждавал толкова пъти, че беше трудно да се преброят.

— Моля ви, предайте най-сърдечните ми поздрави на вашия съпруг, когато се върне, след като уреди делата си в града, господарке. Локи пое подпечатания с восък пергамент. — Боя се, че сега ми предстои среща с едни хора по повод... плащания, които няма да бъдат отразени в официалните счетоводни книги.

— Разбира се. Напълно ви разбирам. Конте ще ви придружи до изхода.

Недодяланият, загрубял мъжага беше малко бледичък и на Локи му се стори, че съвсем леко, ала все пак забележимо залита при ходене. Да, клетникът явно щадеше една конкретна зле пострадала част от анатомията си. При спомена за онази нощ стомахът на Локи неволно се присви от състрадание.

— Конте — обърна се той любезно към слугата. — Прощавайте, но добре ли сте? Изглеждате... простете, че ви го казвам... поизтормозен последните един-два дни.

— Общо взето съм добре, господин Феруайт. — Бръчките около устата на мъжа леко се стегнаха. — Може би времето ми влияе зле.

— Нищо сериозно?

— Лека треска може би. Случва се по това време на годината.

— Аха. Един от триковете на вашия климат. Мен все още не ме е хванала.

— Ами — рече Конте с напълно безизразно лице, — пазете се тогава, господин Феруайт. Камор може да бъде много опасен по най-неочаквани начини.

„Охохо“ — помисли си Локи. Значи и него бяха посветили в тайната! А този мъж притежаваше гордост почти колкото доня София и не би дори и намекнал за заплахата. Струваше си да го отбележи.

— Аз съм самата предпазливост, драги ми Конте. — Докато вървяха към портата на имението Салвара, Локи пхна плицата в черната си жилетка и нагласи каскадата от шалове. — Покоите ми винаги са много добре осветени, за да отпъждам миазмите, и нося медни пръстени след изгрева на Измамната светлина. Най-доброто

лекарство за вашата треска с топли и студени вълни. Обзалагам се, че няколко дни в морето ще ви излекуват.

— Без съмнение — съгласи се Конте. — Пътешествието. Чакам с най-голямо нетърпение... пътешествието.

— Значи сме на една вълна! — Локи изчака лакеят на дона да му отвори голямата порта от стъкло и желязо, пристъпи във влажния въздух на Измамната светлина и кимна сковано, ала дружелюбно. — Ще се моля утре за здравето ви, драги.

— Много сте любезен, мастер Феруайт. — Бившият войник бе отпуснал длан върху дръжката на единия нож, вероятно неволно. — Уверявам ви, и аз ще отправя молитви за *вашето*.

С безгрижна походка Локи пое в южна посока и премина от Исла Дурона в Двусребрената зеленина по същия път, откъдето двамата с Кало минаха само преди няколко нощи. Вятърът на Палача духаше по-силно от обикновено и докато той вървеше през парка в бледото сияние на светещия елдерглас, шушненето и шумоленето на листата звучеше като въздишките на грамадни чудовища, скрити сред шумата наоколо.

Седемнайсет хиляди крони без малко — само за половин седмица: играта с дон Салвара далеч бе надминала първоначалните им планове, които изискваха период от две седмици между първия досег и заключителното бягство. Локи бе убеден, че може да изцеди съвсем необезпокоявано още един дял от дона... да закръглят сумата на двайсет и две или може би двайсет и три хиляди и да се изпарят. Да се скатаят, да я карат лежерно няколко седмици, да стоят нащрек и да изчакат бъркотията със Сивия крал да се уталожи.

А после още едно чудо отгоре — той да убеди Капа Барсави да разтури годежа му с Назка, и то без да скършва хатъра на стареца. Локи въздъхна.

Когато Измамната светлина помръкваше и падаше истинската нощ, сиянието не угасваше, а по-скоро се оттегляше, все едно го всмукваха обратно в стъклото — заем, прибиран от ревностен кредитор. Сенките растяха и тъмнееха и най-сетне поглъщаха изотдолу целия парк. Тук-там сред дърветата припламваха смарагдови фенери с мека, безплътна, странно успокояваща светлина, достатъчна колкото да се виждат калдъръмените пътеки, които лъкатушеха през стените от дървета и плетища. Локи усещаше как пружината на напрежението вътре в него лека-полека се развива, вслушваше се в приглушеното хрущене на стъпките си по чакъла и изненадващо усети, че за няколко мига го обзе нещо опасно, напомнящо на задоволство.

Той беше жив; беше богат; бе взел решение да не се скатава и да не клинчи от неприятностите, заръфали неговите Джентълмени копелета. За един кратък миг сред осемдесет и осем хиляди души, сред целия този трещящ, вонящ, неспирен шум и търговия, сред

механизмите на техния град той бе сам с леко поклащащите се дървета на Двусребрената зеленина.

Сам.

Космите на тила му настръхнаха и старият вледеняващ страх, неизменен спътник на всеки, израсъл на улицата, изведнъж оживя в него. Бе лятна нощ в Двусребрената зеленина — най-безопасния открит парк в града, патрулиран по всяко време от два-три отряда жълтодрешковци с клатушкащи се фенери, окачени на пръти. Пълен — понякога толкова пълен, че чак да ти стане смешно — с разхождащите се синове и дъщери на имотните класи, които се държаха за ръце, пощеха се от насекоми и търсеха уединението на нишите и сенките.

Локи бързо огледа нагоре-надолу криволичещите около него пътеки. *Наистина* беше сам. В парка не се чуваше друг звук, освен въздишките на листата и бръмченето на насекомите. Не чуваше никакви гласове и никакви стъпки. Размърда дясната си предмишница и тънък кинжал от почернена стомана падна от ръкава в дланта му с дръжката надолу. Той го прилепи до ръката си — не се виждаше от никакво разстояние, и забърза към южния вход на парка.

Надигаше се мъгла и се процеждаше нагоре, сякаш тревата изливаше сиви изпарения в нощта. Въпреки топлия, задушен въздух Локи се разтрепери. Беше съвсем нормално да има мъгла, нали? Две от три нощи тя обвиваше целия град и понякога човек не можеше да види и върха на носа си. Но защо...

Южният вход на парка. Той стоеше пред южния вход на парка и се взираше през пустата павирана алея в обвития от мъглата мост. Мостът беше Арката на елдрените, червените му фенери сияеха меко и злокобно в мъглата.

Арката на елдрените, която водеше на север към Исла Цурона.

Беше завил обратно. Как бе възможно? Сърцето му тупнеше ускорено и тогава... *Доня София*. Хитрата му с хитра кучка! Беше му сторила нещо... беше му пробутала някаква алхимична пакост върху пергамента. Мاستилото? Воськът? Дали бе отрова, която обвиваше с облак сетивата му, преди да оправдае предназначението си? Или някакъв друг опият, който трябваше да го разболее? Дребно и достойно за презрение отмъщение, което засега я удовлетворява? Бръкна за пергамента и не уцели вътрешния джоб на палтото си. Усещаше, че се

движи малко бавно и тромаво — объркването не можеше да е само плод на въображението му.

После под дърветата се раздвижиха хора...

Един отляво, друг отдясно... Арката на елдрените изчезна. Той отново бе сред лъкатушните пътеки, втренчен в мрака, прорязван само от изумрудената светлина на фенерите. Изохка, приклезна, извади кинжала. Главата му се маеше. Мъжете бяха с наметала и го приближаваха и от двете страни. По чакъла отекнаха стъпки — не неговите. Тъмните силуети на арбалети, осветените отзад сенки на мъжете... Зави му се свят.

— Мастер Трън — проговори мъжки глас, приглушен и далечен, — настояваме да ни отделите един час.

— Уродливи страже! — възкликна Локи, а после дори и бледите цветове на дърветата се размиха пред очите му и нощта почерня.

Когато се съвзе, вече седеше. Странно усещане — и преди бе изплувал от мрака след наранявания или след въздействието на опиати, но този път бе различно — сякаш някой просто отново бе задвижил механизмите на съзнанието му като учен, който отвърта канелката на верарски воден часовник.

Намираше се в общото помещение на таверна и седеше сам на една маса. Виждаше тезгяха и камината, и другите маси, но мястото бе усойно и празно и миришеше на прах и плесен. Иззад гърба му идваше трепкаща оранжева светлина от маслен фенер. Прозорците бяха изцапани и замъглени и отразяваха лъчите ѝ. През тях не се виждаше нищо.

— В гърба ти е прицелен арбалет — обади се глас само няколко стъпки зад него — приятен, културен мъжки глас, определено каморски, но имаше нещичко в произношението. Тукашен, който дълго е живял другаде? Гласът му бе напълно непознат. — Мастер Трън.

По гръбнака му сякаш поникнаха ледени висулки. Напрегна трескаво мозъка си, за да си припомни последните няколко мига в парка — не го ли беше нарекъл така и там един от мъжете? Преглътна.

— Защо ме наричате така? Името ми е Лукас Феруайт. Гражданин съм на Емберлен и работя за Дома на Бел Остер.

— Бих се хванал, мастер Трън. Акцентът ви е убедителен, а готовността ви да търпите черната вълна си е жив героизъм. Дон Лоренцо и доня София без съмнение повярваха в Лукас Феруайт, докато вие сам не ги разубедихте.

„Не е Барсави“ — помисли си отчаяно Локи. Не можеше да е той... Барсави щеше сам да проведе разговора, ако разбереше. И щеше да го проведе в сърцето на Плаващия гроб, и всички Джентълмени копелета щяха да са вързани за колове, а всички ножове в торбата на Мъдреца Доброта — наострени и лъщящи.

— Името ми е Лукас Феруайт — настоя Локи. — Не разбирам какво искате и какво правя аз тук. Какво сте сторили с Грауман? Цял и невредим ли е?

— Нищо му няма на Джийн Танен — отвърна мъжът. — Както много добре знаете. Как бих искал да видя отблизо как сте влезли в кабинета на дон Салвара с онзи глупав портфейл със сиглата под черното ви наметало! Подкопахте доверието му в Лукас Феруайт, както баща внимателно обяснява на децата си, че няма такова нещо като Благословения приносител! Вие сте артист, мастер Трън.

— Вече ви казах, името ми е Лукас, Лукас Феруайт, и...

— Ако още веднъж ми повторите, че името ви е Лукас Феруайт, ще пробода със стрела лявата ви плешка. Не за да ви убия, просто да ви усложня живота. Хубава голяма дупка, може би и счупена кост. Ще ви съсия хубавия костюм, може да оплескам с кръв и чудничкия пергамент. Не биха ли изпаднали във *възторг* чиновниците в Мераджио да чуят обяснението за това? Полиците привличат много по-голямо внимание, когато са оплескани с кръвища.

Локи дълго време не каза нищо.

— И така няма да стане, Локи. Несъмнено вече си разбрал, че не може да съм от хората на Барсави.

„О, *Тринайсет!* — помисли си Локи. — Къде, по дяволите, сбърках?“ Ако мъжът говореше искрено, ако той не работеше за Капа Барсави, оставаше само едно. Истинският Паяк. Истинските Полунощни. Дали бяха докладвали, че Локи е използвал фалшивия портфейл със сиглата? Дали фалшификаторът от Талишам не бе решил да изкара още някой грош, като подшушне нещо на тайните полицаи на Херцога? Изглеждаше най-достоверно като обяснение.

— Обърни се. Бавно.

Локи се изправи и се обърна... и прехапа език, за да не извика от изненада.

Мъжът, който седеше на масата пред него, беше някъде между трийсетте и петдесетте. Жилав, строен, с прошарени слепоочия. Лицето му носеше белега на Камор — загоряла от слънцето маслиненена кожа, високи слепоочия и скули, остър нос. Беше облечен със сива кожена дреха върху сива копринена туника; палтото и плащът му бяха сиви, както и качулката, отметната назад. Ръцете му, акуратно скръстени отпред, бяха покрити с тънки сиви ръкавици на фехтовач от козя кожа, изхабена и напукана от носене. Мъжът имаше очи на ловец — студени, втренчени и изпитателни. Оранжевата светлина на фенера се отразяваше в черните им зеници. За миг на Локи му се стори, че не

вижда отражение, а прозрение — че тъмният огън гори в очите на мъжа. Потръпна неволно.

— *Ти* — прошепна той, изоставяйки акцента на Лукас Феруайт.

— И никой друг — отвърна Сивия крал. — Презирам тези дрехи, доста са театрални, но това е необходимо. От всички мъже в Камор точно *вие* ги разбирате тези работи, мастер Трън.

— Нямам представа защо настояваш да ме наричаш така. — Локи възможно най-ненатрапчиво размърда крака и усети успокояващата тежест на втория кинжал в другия си ръкав. — И не виждам арбалета, който спомена.

— Казах, че е прицелен в гърба ти. — Сивия крал посочи отсрещната стена с тънка съсредоточена усмивчица. Локи предпазливо извърна глава.

До стената в кръчмата стоеше един мъж, точно на мястото, където преди малко се взираше Локи. Мъж с наметало и качулка, широкоплещест, облегнат лениво на стената, с подпряно на лакътя заредено оръжие, чието дуло нехайно сочеше гърдите на Локи.

— Аз... — Локи се обърна, но Сивия крал вече не седеше на масата, а беше застанал дванайсет стъпки по-нататък, отляво на Локи, зад празния тезгях, фенерът на масата не беше помръднал и Локи виждаше, че той се усмихва. — Това не е възможно.

— Разбира се, че е, мастер Трън. Помислете си. Броят на възможностите всъщност е *почти нулев*.

Сивия крал описа дъга с лявата си ръка, все едно бършеше прозорец. Локи погледна стената и видя, че мъжът с арбалета отново е изчезнал.

— Да се таковам в таковата! — възкликна той. — Ти си Вързомаг.

— Не — отвърна Сивия крал. — Не притежавам това предимство и не съм по-различен от вас. Но съм наел Вързомаг. — И той посочи масата, където седеше преди това.

Там, без никакви резки движения и скокове — или поне Локи не забеляза нищо подобно, — седеше строен мъж, който очевидно нямаше още трийсет години. Брадата и бузите му бяха покрити с мъх като праскова, а косата му вече бързо се оттегляше назад към темето. Очите му грееха весело и Локи веднага забеляза в него онази нехайна

дързост на властимащите, която повечето родени благородници със синя кръв носеха като втора кожа.

Беше облечен в изключително добре скроено сиво палто с широки червени копринени маншети. На оголената му лява китка бяха татуирани три черни ивици. Дясната му длан бе покрита с дебела кожена ръкавица, а върху нея, втречен в Локи, все едно той не бе нищо повече от една полска мишка, страдаща от мания за величие, бе кацнал най-свирепият ловен сокол, който нашият герой бе виждал. Хищната птица се взираше в него с очи като черни иглени върхове, стърчащи сред златото от двете страни на гърбав клон, остър като кама. Кафяво-сивите му криле бяха плътно прибрани, а ноктите му... какво му имаше на ноктите? Шпорите му бяха огромни, разтеглени, странно издължени.

— Моят съдружник Соколаря — представи го Сивия крал. — Вързوماг от Картейн. Моят Вързوماг. Ключът към много неща. А сега, след като се запознахме, да поговорим за онова, което очаквам да извършите за мен.

— С тях не бива да се ебаваме — каза му веднъж Окови, преди много години.

— Защо така? — По онова време Локи беше дванайсет-тринайсетгодишен и толкова нахакан, какъвто щеше и да си остане, което бе показателно.

— Виждам, че пак си претупал урока по история. Скоро ще ти възложи да четеш повече — въздъхна Окови. — Вързомаговете от Картейн са единствените магьосници на континента, защото не позволяват на никой друг да изучава изкуството им.

— И никой ли не се възпротивява? Никой не се бори с тях, никой не се крие от тях?

— Разбира се, че има такива, тук и там. Но какво могат да направят двама, петима, десетима магьосници, които се укриват, срещу четиристотин, в чиято власт е цял град държава? Наказанията на Вързомагите за натрапници и ренегати... В сравнение с тях Капа Барсави е като жрец на Переландро! Те са ревностни докрай, безмилостни докрай и без никаква конкуренция. Постигнали са желанието от тях монопол. Никой няма да укрива магьосници против волята на Вързомаговете, никой. Дори и Кралят на Седемте същини.

— Любопитно е — отбеляза Локи, — че продължават да се наричат Вързомагове.

— Това е фалшива скромност. Според мен им е забавно.

Слагат такива нелепи цени на услугите си, че те по-скоро не са наемен труд, а жестока шега за сметка на клиентите им.

— Нелепи цени?

— Послушник ще ти струва петстотин крони дневно. Пътешественикът може да ти струва хиляда. Те отбелязват ранга си с татуировки на китката. Колкото повече черни кръгове виждаш, толкова по-любезен ставаш.

— Хиляда крони *на ден*?

— Сега разбираш защо те не са навсякъде, на щат при всеки двор, благородник и пиклив военачалник, който има пари за трошене. Дори и по време на война и на други големи кризи те могат да бъдат

наети за много ограничено време. И когато пътят ти се пресече с пътя на някой от тях, бъди сигурен, че клиентът му плаща за сериозна и дейна работа.

— Откъде са дошли?

— От Картейн.

— Ха-ха. Говоря за гилдията им. За монопола.

— Това е лесно за обяснение. Една нощ могъщ магьосник чука на вратата на могъщ магьосник. „Основавам ексклузивна гилдия — казва той. — Влез в нея или ще те изхвърля от шибаните ти ботуши на място.“ И естествено, другият маг казва...

— Знаеш ли, винаги съм искал да вляза в гилдия!

— Точно така. Тези двамата се натрисат на трети магьосник. „Влез в гилдията — му казват — или се пребори с двама ни, двама срещу един, тук и сега.“ Повтаряй, колкото е необходимо, докато трима-четирима членове на гилдията не почукат на вратата на последния независим маг наоколо, а всеки, който е отказал, е мъртъв.

— Сигурно си имат слабости — предположи Локи.

— Разбира се, че имат слабости, момче. Те са смъртни мъже и жени, същите като нас. Ядат, серат, стареят и умират. Но са като проклетите стършели — закачиш ли някой, останалите пристигат и те надупчват целия. Тринайсетте да са на помощ на всеки, който убие Вързомаг, предумишлено или не.

— Защо?

— Това е най-старото правило в тяхната гилдия, правило без изключения. Убиеш ли Вързомаг, цялата гилдия зарязва всичко и те погва. Издирват те с всички средства, които се наложи. Избиват приятелите ти, семейството ти, съдружниците ти. Изгарят ти къщата. Разрушават всичко, което си построил. А преди най-сетне да те оставят да умреш, се погрижват да научиш, че родът ти е заличен от земята из корен.

— Значи на никого не му е позволено да им се противи?

— О, можеш да им се противиш колкото си щеш. Можеш да се пробваш да им дадеш отпор, ако някой от тях е срещу теб, каквото и да ти струва това. Но ако стигнеш дотам да убиеш някой... просто не си струва. Самоубийството е за предпочитане — тогава поне няма да избият всичките ти любими и близки хора.

— Брей!

— Да — поклати глава Окови. — Магьосничеството и бездруго е внушително нещо, но шибаната им позиция е това, което ги прави такава напаст. И затова, окажеш ли се лице в лице с някой от тях, се кланяш и размазваш и не забравяш да казваш „сър“ и „мадам“.

— Хубава птица, задник такъв! — каза Локи.

Вързомагът невъзмутимо продължаваше да го съзерцава с леден поглед.

— Значи явно заради *теб* никой не може да открие шефа ти. Заради теб никой от Целите крони не е могъл да си спомни какво е правил, когато са приковали Тесо Дългия за стената.

Соколът нададе крясък, а Локи отскочи назад — гневът на птицата бе изключително впечатляващ. Викът приличаше повече на писък на раздразнено животно... и беше някак си личен. Локи вдигна вежди.

— Моята близка не одобрява тона ти — рече Соколаря. — И без това неизменно съм се убеждавал, че преценката ѝ е безупречна. Дръж си езика, ако обичаш.

— Шефът ти очаква да извърша нещо за него — отвърна Локи, — което означава, че трябва да остана що-годе читав. Което на свой ред означава, че начинът, по който се обръщам към шибаните му лакеи от Картейн, не е от значение. Някои от убитите от теб *гаристи* бяха мои приятели. Заради теб ми предстои шибан уреден брак! Така че, Вързомаг, паси коноп и сери въже!

Соколицата избухна в крясъци и хвъркна от ръката на господаря си. Локи закри лицето си с лявата си ръка и птицата връхлетя върху нея. Ноктите разцепиха плата на ръкава му. Птицата се вкопчи болезнено в ръката му и запляска с криле, за да се закрепи. Локи нададе вик и вдигна десница, за да я удари.

— Само да си я ударил... — обади се Соколаря — и си мъртъв. Огледай по-внимателно ноктите на моята близка.

Хапейки бузите си от болка, Локи ги огледа. Шпорите на създаването изобщо не бяха шпори — повече приличаха на гладки извити куки, които се стесняваха до иглени върхове. Точно над тях на краката имаше странни пулсиращи торбички и дори и с оскъдните знания, които притежаваше Локи за ловните птици, това му изглеждаше много сбъркано.

— Вестрис — обясни Сивия крал — е скорпионов сокол. Хибрид, постигнат чрез алхимия и магьосничество. Един от многото, с които се развличат Вързوماговете. Тя има не само нокти, но и жило. Ако реши да се отърве от теб, ще направиш десет крачки и ще се строполиш на земята.

От ръката на Локи закапа кръв. Той изстена. Птицата го клъвна с клюн — личеше си, че се забавлява.

— Вижте... — рече Сивия крал. — Не сме ли се събрали тук възрастни мъже и птици? „Читав“ е относително понятие, Локи. Няма да ми е приятно отново да ти демонстрирам *колко* относително.

— Извинявам се — процеди Локи, като скърцаше със зъби. — Вестрис е прекрасна и много убедителна птичка.

Соколяра не каза нищо, но Вестрис пусна лявата ръка на Локи, като отново го одраска болезнено. Локи притисна окървавения си вълнен ръкав върху раната и започна да я разтрива. Вестрис изпърха, кацна на ръкавицата на господаря си и отново се вторачи в Локи.

— Не е ли точно както ти казах, Соколярю? — Сивия крал се ухили на Локи. — Нашият Трън умее да се овладява. Преди две минути такъв страх го тресеше, че не можеше да мисли. А сега вече ни обижда и несъмнено крои как да се измъкне от това положение.

— Не разбирам защо настояваш да ме наричаш Трън — рече Локи.

— Разбираш и още как — сръза го Сивия крал. — Обяснявам само веднъж, Локи. Знам за малката ти бърлога под дома на Переландро. Убежището ти. Богатството ти. Знам, че нощем ти не се промъкваш да крадеш, както твърдиш пред всички останали Точни хора. Знам, че нарушаваш Тайния договор и погаждаш изкусни измами на благородници, които не се усещат, и знам, че си те бива в това. Знам, че не *ти* си пуснал тия нелепи слухове за Тръна на Камор, но и двамата знаем, че те се отнасят до твоите подвизи, косвено. И последно, разбирам, че Капа Барсави ще постъпи много интересно с теб и с всички Джентълмени копелета, ако му доверят нещата, които знам.

— Ох, моля ти се — възрази Локи. — Не си точно в положението да му шепнеш учтиво на ушенце и да те вземат насериозно.

— Няма аз да му шепна на ушенце — усмихна се Сивия крал — ако ти се провалиш в задачата, която ще ти възложи. Имам и други,

достатъчно приближени до него, които да шепнат вместо мен. Вярвам, че се изразих много ясно.

Локи го изгледа на кръв, после се отпусна върху стола с въздишка, обърна го и облегна ранената си ръка на облегалката.

— Разбрах те. А в замяна?

— В замяна на възложената от мен задача ще ти обещаю Капа Барсави да не разбере за така хитро устроения ти двоен живот, нито за този на най-близките ти съратници.

— Значи — рече бавно Локи — това е положението.

— С изключение на това, че се охарчвам за моя Вързوماг, аз съм цияция, Локи. — Сивия крал излезе иззад тезгяха и скръсти ръце. — Ще ти се плати с живот, не с пари.

— Каква е задачата?

— Откровена измама — отвърна Сивия крал. — Искam *ти* да се превърнеш в *мен*.

— Нещо не разбрах.

— Дойде време да приключа с тази игра на сенките. Двамата с Барсави трябва да поговорим очи в очи. Много бързо ще устроя тайно съвещание с Капа, което ще го извади от Плаващия гроб.

— Няма да стане.

— За това трябва да ми се довериш. Аз съм архитектът на сегашните му неприятности. Уверявам те, знам какво може да го изкара от тая негова мухлясала крепост. Но не с мен ще разговаря той. А с теб. Тръна на Камор. Най-великия лицедей, който този град е раждал. Ти си избран да изиграеш моята роля. Само за една нощ. Виртуозно представление.

— Поръчково представление. Защо?

— Защото по това време трябва да съм другаде. Съвещанието е част от по-голямо предприятие.

— Аз съм личен познат на Капа Барсави и на цялото му семейство!

— Ти вече убеди семейство Салвара, че си двама различни мъже. В един и същи ден — ни повече, ни по-малко! Ще те науча какво искам да кажеш и ще ти осигурия подходящ гардероб. С твоите умения в съчетание с настоящата ми анонимност никой няма да се усети, че си замесен, нито че не си истинският Сив крал.

— Забавен план. В него има кураж и това ми пасва. Но разбираш, че ще изглеждам като истинско магаре, когато Капа започне разговора с дузина арбалети, прицелени в гърдите ми.

— Никакъв проблем. Ще си много добре защитен от редови глупости от страна на Капа. Ще пратя Соколаря с теб.

Локи отново хвърли поглед към Вързомага, който се ухили с подигравателно великодушие.

— Наистина ли смяташ — продължи Сивия крал, — че ще те оставя да задържиш другия кинжал в ръкава си, ако някакво оръжие в ръцете ти би могло да ме докосне? Опитай се да ме раниш. Ще ти дам някой и друг арбалет назаем, ако искаш. И стрела няма да ти свърши работа. Ти ще си защитен по същия начин при срещата си с Капа.

— Значи е вярно — рече Локи. — Приказките не са само приказки. Твоят домашен маг ти осигурява повече от способността да накараш ума ми да изключи, все едно съм се наливал цяла нощ.

— Да. И тъкмо моите хора ги пуснаха тези приказки, с една-единствена цел — исках присъствието ми да внушава такъв ужас на бандите на Барсави, че да не смеят да припарят до теб, когато дойде време да разговаряш с него. В края на краищата в моята власт е да убивам хора с едно докосване. — Сивия крал се усмихна. — И когато ме играеш, и ти ще можеш.

Локи се намръщи. Тази усмивка, това лице... имаше нещо познато в Сивия крал, да му се не види! Нищо, биешо на очи — просто глождещото чувство, че Локи и преди е бил в негово присъствие. Той се прокашля.

— Много любезно от твоя страна. А какво ще стане, когато приключи със задачата ти?

— Пътищата ни се разделят — отвърна Сивия крал. — Ти си гледаш своята работа, аз си гледам моята.

— Малко ми е трудно да го повярвам.

— Ще излезеш жив от срещата с Барсави, Локи. Не се бой от последствията й — уверявам те, че няма да са толкова лоши, колкото си мислиш. Ако просто исках да го ликвидирам, можеш ли да отречеш, че бих го направил много отдавна?

— Ти уби седем от неговите *гаристи*. Държа го месеци наред затворен на Плаващия гроб. Последствията нямало да са толкова лоши,

колкото си мисля? Той уби осем от собствените си Цели крони след смъртта на Тесо. Няма да приеме от *теб* по-малко от твоята кръв.

— Барсави се беше заключил на Плаващия гроб, Локи. А както вече казах, ти трябва да ми имаш доверие, че ще се справя с тази страна на ситуацията. Капа ще приеме онова, което му предложи. Ще уредим въпроса с Камор веднъж завинаги и всички ще са доволни.

— Ясно, че си опасен — рече Локи. — Но сигурно си и луд.

— Приписвай каквото си щеш значение на действията ми, Локи, стига да си изпълниш ролята според изискванията.

— Че то имам ли избор — рече кисело Локи.

— Това не е случайно. Договорихме ли се? Ще изпълниш ли тази задача за мен?

— Ще получа ли нареждания какво искаш да кажа на Капа Барсави?

— Да.

— Други условия няма да има.

— Наистина ли?

— Щом ще го правя за теб — рече Локи, — трябва да разполагам с начин да разговарям с теб или поне да ти предавам съобщения, когато аз поискам. Може да възникне нещо, което не бива да чака ти да се шматкаш наоколо и да изскачаш изневиделица.

— Няма вероятност — рече Сивия крал.

— Но е необходимо. Искаш ли да изпълня успешно поръчението или не?

— Много добре. — Сивия крал кимна. — Соколарю.

Соколаря стана от мястото си. Вестрис не откъсваше очи от очите на Локи. Стопанинът на сокола бръкна в палтото си със свободната си ръка и извади свещ — малък цилиндър от бял восък със странна червена спирална шарка.

— Запали я на някое уединено място — рече Вързوماгът. — Трябва да си напълно сам. Произнеси името ми, аз ще чуя и много скоро ще дойда.

— Благодаря. — Локи пое свещта с десница и я пхна в палтото си. — Соколаря. Лесно се запомня.

Вестрис отвори човка, ала не издаде никакъв звук. Ключът се затвори, а птицата примига. Прозаявка? Нейният начин да се присмее за сметка на Локи?

— Ще те държа под око — рече Вързوماгът. — Както Вестрис чувства онова, което чувствам, аз виждам онова, което вижда тя.

— Това обяснява много неща — рече Локи.

— Ако сме се договорили — рече Сивия крал, — повече няма какво да правим тук. Имам си и друга работа и тя трябва да се свърши тази вечер. Благодаря ти, мастер Трън, че ти дойде умът в главата.

— Каза мъжът с арбалета на мъжа с пълната кесия. — Локи стана и пхна лявата си ръка в джоба на палтото си. Тя все още пулсираше от болка. — И кога се предполага тази среща да се осъществи?

— Подир три нощи — отвърна Сивия крал. — Изобщо няма да прекъснем играта ти с дон Салвара, уверен съм.

— Не че според мен ти пука, но да, няма.

— Значи още по-добре. Да се върнем към твоите си работи.

— Нали няма да...

Но вече беше късно — Соколяря бе започнал да ръкомаха със свободната си ръка и да мърда устни, като мълвеше думите, без да ги изговаря на глас. Стаята се завъртя, оранжевата светлина на фенера се превърна в избледняващо цветно петно в мрака на стаята, а после мракът я погълна.

Когато сетивата на Локи се възвърнаха, той се оказа на моста между Примката и Улицата на Целувачите на монети. Нито миг не му се губеше, но когато погледна нагоре, видя, че облаците са си отишли, звездите се вихреха на тъмното небе, а луните са се снишили на запад.

— Мръсник! — изсъска той. — Минали са цели часове! Джийн сигурно е получил пристъп.

Замисли се трескаво. Кало и Галдо бяха решили да прекарат вечерта в шляене из Примката с Дървеницата по петите им. Сигурно накрая щяха да отидат в „Последна грешка“, да играят на зарове и да пият и да се стараят да не ги изхвърлят за подправени карти. Джийн смяташе да прекара вечерта, като се прави на наемател в Счупената кула — поне докато Локи не се върне. Ако ги издирваха, най-вероятно щяха да започнат оттам. Точно тогава Локи се сети, че още е облечен като Лукас Феруайт, и се плесна по челото.

Свали палтото и шаловете, махна фалшивите очила от носа си и ги пхна в джоба. Опипа предпазливо раните на лявата си ръка — бяха дълбоки и още го боляха, но кръвта се беше съсирила и поне не кървеше навсякъде. *„Проклятието на боговете да споходи Сивия крал — помисли си Локи. — И нека ми помогнат да успея да тегля калема на тази нощ в счетоводната книга“!*

Разроши косите си, разкопча жилетката, изкара ризата от панталона и посегна да сгъне и скрие нелепите връзки-панделки на обувките си. Шаловете и декоративните колани се скриха в палтото, което Локи сгъна и върза за ръкавите. В тъмното то досущ приличаше на обикновена стара платнена торба. След като захвърли външния блясък на Лукас Феруайт, той можеше поне да мине незабелязан за достатъчно дълго време. Доволен, той се обърна и тръгна бързо надолу по южната страна на моста към все още живите светлини и шумове на Примката.

Щом зави по улицата откъм северната страна на Счупената кула, където вратата на „Последна грешка“ извеждаше на калдъръма, от една уличка изскочи Джийн Танен и го хвана подръка.

— Локи! Къде се губиш цяла нощ, по дяволите? Добре ли си?

— Джийн! О, богове, как се радвам да те видя само! Не съм добре, а покрай мен и никой от вас не е. Къде са другите?

— Тебе те нямаше никакъв. — Джийн говореше тихо на ухото на Локи. — Намерих ги в „Последна грешка“ и ги пратих да се качат в стаите заедно с Дървеницата. Кръстосвах улиците тука и гледах да не се показвам. Не исках нощем да се пръсваме из целия град. Аз... Ние се бояхме, че...

— Плениха ме, Джийн. Но после ме пуснаха. Да се качваме в стаята. Имаме нов проблем — топъл, пари, и е адски парлив!

Този път оставиха прозорците на стаята отворени — бяха покрити с тънки прозрачни мрежи, за да ги пазят от ухапванията на насекомите. Когато Локи приключи с разказа за събитията от нощта, небето избледняваше и точно под източните первази се очертаваха червени линии. Под гуреливите очи на слушателите му се бяха появили сенки, но никой не проявяваше никакви признаци на сънливост.

— Поне вече знаем — завърши Локи, — че той няма да се опитва да ме убие, както уби другите *гаристи*.

— Поне до три нощи — не — съгласи се Кало.

— На това копеле не бива да му се има вяра — заяви Дървеницата.

— Но засега — додаде Локи — трябва да го слушкаме.

Локи се беше преоблякъл в дрехи, много по-подобаващи на пройдоха. Джийн настоя да му промие ръката с подсилено вино, загрято почти до кипене на алхимична плоча. Сега тя беше превързана с компрес, напоен с ракия, и той я печеше на лъчите на малко бяло светещо кълбо. Сред докторите на Камор се знаеше, че лъчите отблъскват зловонието и предпазват от дълготрайни инфекции.

— Така ли? — Кало се почеса по брадясалата брадичка. — Според теб докъде ще стигнем, ако си плюем на петите и търтим да бягаме?

— От Сивия крал, кой да ти знае? — въздъхна Локи. — Но от Вързромага никога не можем да избягаме.

— И затова ще си седим тук — изсумтя Джийн — и ще го оставим да ти дърпа конците като на марионетка на сцената.

— Идеята той да не каже на Капа Барсави за нашите измами наистина ме завладя, да — заяви Локи.

— Цялата тази работа е налудничава — рече Галдо. — Казваш, че си видял три пръстена на китката на тоя Соколар?

— Да, на свободната от проклетия скорпионов сокол.

— Три пръстена — смънка Джийн. — Лудост, да. Да държиш един от тези хора на служба... Минаха сигурно два месеца, откакто

плъзнаха първите истории за Сивия крал. Откакто първият *гариста* си изпати. Я ми припомни кой беше?

— Гил Резача от Ромовите греди — рече Кало.

— Тука трябва да играят... абсурдни кинти. Съмнявам се, че и *Херцогът* може да плаща на Вързомаг от такъв ранг толкова дълго време. И затова кой, мамка му, е тоя Сив крал и с какво му плаща?

— Без значение е — отвърна Локи. — Подир три нощи, по-точно две и половина, защото слънцето изгрява, ще има два Сиви краля и единият от тях ще съм аз.

— О, Тринайсет! — възкликна Джийн, захлупи лице в шепи и започна да търка очи.

— Това е лошата новина. Капа Барсави иска да се ожения за дъщеря му, а сега Сивия крал иска да го изиграя на тайна среща с Барсави. — Локи се ухили. — Добрата новина е, че не съм оклепал с кръв новата полица за четири хиляди крони.

— Ще го убия! — закани се Дървеницата. — Намерете ми отровни стрели и арбалет и ще му забия една между очите!

— Дървеница — рече Локи, — в сравнение с това скачането от храма на покрива изглежда върхът на разума.

— Но кой ще го очаква? — Дървеницата, седнал под един от източните прозорци на стаята, се обърна и се загледа навън, както правеше през цялата нощ. — Вижте, всички знаят, че един от вас четиримата може да го убие. Но никой няма да очаква това от мен! Пълна изненада — един изстрел между очите и край със Сивия крал!

— Ако приемем, че Соколаря позволи на стрелата ти да уцели клиента му — рече Локи, — той сигурно ще ни опече живи на място веднага след това. Освен това силно се съмнявам, че шибаната птица ще пърха около тази кула, където можем лесно да я виждаме и избягваме.

— То не се знае — упорстваше Дървеницата. — Май съм я виждал преди, при първия ни досег с дон Салвара.

— И аз съм почти сигурен, че съм я виждал. — Кало търкаляше един солон по ставите на лявата си длан, без да го поглежда. — Докато те душех, Локи. Нещо прелетя над нас. Прекалено голямо и бързо за мушитрънче или врабче, да му се не види.

— Значи — заключи Джийн — той наистина ни е следял и наистина знае за нас всичко, което има да се знае. Засега може би най-

умно е да превием врат, но трябва да разполагаме с някакви резервни варианти.

— Трябва ли да се откажем сега от играта с дон Салвара? — попита кротко Дървеницата.

— Хмм? Не — тръсна енергично глава Локи. — Засега нямаме абсолютно никаква причина.

— Откъде знаеш? — попита Галдо.

— Причината да обсъдим съкращаването на играта беше тази, че трябваше да си траем и да се помъчим Сивия крал да не ни убие. Сега можем да бъдем сигурни, че това няма да се случи, дявол да го вземе. Поне до три дни няма. Затова ще си доиграем играта.

— За три дни, да. Докато вече не си нужен на Сивия крал. — Джийн се изплю. — Следващата стъпка, каквито и да са планове — благодарение на твоето съдействие сега още един нож е забит в гърба на всички ни.

— Възможно е — рече Локи. — Затова ето как ще постъпим. Джийн, днес, като се наспиш, ще пообиколиш малко. Откажи договореностите за пътуване по море. Ако се наложи да бягаме, чакането на кораб ще отнеме твърде много време. Освен това бутни повечко злато на Виконтската порта. Ако излезем, ще излезем по суша и искам тази порта да се отвори по-широко и по-бързо от врата на публичен дом! Кало, Галдо, вие ни намерете каруца. Скрийте я зад храма, подготвена с брезенти и въжета за бързо товарене. Набавете храна и пиене за из път. Прости неща, силни. Запасни наметала. Прости дрехи. Знаете какво да правите. Ако някой от Точните хора ви забележи, докато се трудите, подхвърлете му намек, че след няколко дни ще ни падне тлъста плячка. Ако това стигне до Барсави, ще му хареса. Дървеница, утре ние с тебе ще прегледаме съкровищницата. Ще изнесем всички пари оттам и ще ги опаковаме в брезентови чували за по-лесно пренасяне. Ако се наложи да бягаме, искам да можем да натоварим всички простотии в каруцата за няколко минути.

— Умно — отбеляза Дървеницата.

— И така, братя Санца, не се делете — рече Локи. — Дървеница, ти си с мен. Никой да не се отделя сам нито за миг, освен Джийн. За теб е най-малко вероятно да си навлечеш неприятности, ако Сивия крал не е скрил цяла армия в града.

— Нали ме познаваш. — Джийн бръкна зад врата си под свободния кожен елек, облечен върху простата му памучна туника, и извади чифт еднакви брадви, всяка дълга стъпка и половина, с увити в кожа дръжки и прави черни остриета, стесняващи се като скалпели. Уравновесяваха ги топки от почернена стомана, всяка с диаметър на сребърен солон. Проклетите сестри — предпочитаното оръжие на Джийн. — Аз никога не пътувам сам. Винаги сме тримата.

— Добре тогава. — Локи се прозя. — Ако имаме нужда от още бляскави идеи, може да ни хрумнат, след като се наспим. Да подпрем вратата с нещо тежко, да затворим прозорците и да захъркваме.

Тъкмо Джентълмените копелета се бяха надигнали, за да приложат в действие този разумен план, Джийн вдигна ръка за тишина. Външните стълби откъм северната стена на стаята скърцаха под тежестта на многобройни крака. Миг по-късно някой задумка по вратата.

— Ламора! — прокънтя силен мъжки глас. — Отвори! По работа на Капа!

Джийн прихвана брадвите в едната си ръка и я скри зад гърба, а после застана до северната стена на няколко стъпки вдясно от входа. Кало и Галдо бръкнаха под ризите си за кинжалите и Галдо избута Дървеницата зад себе си. Локи застана в средата на стаята — беше се сетил, че кинжалите му още са увити в палтото на Феруайт.

— Каква е цената на самун хляб на Подвижния пазар? — провикна се той.

— Точно една медна монета, но самуните не са сухи — дойде отговорът. Локи се поотпусна — това бе нарочният поздрав и отговор за тази седмица, а ако идваха да го гепят за някоя кървава работа, просто щяха да издънят вратата. Той даде знак с ръце на всички да запазят спокойствие, издърпа резето и откряхна вратата колкото да надникне навън.

На площадката пред вратата, на седемдесет стъпки във въздуха над „Последна грешка“, стояха четирима мъже. Зад тях небето бе с цвят на мътна вода от канала, само тук-там с няколко блещукащи звезди, които бавно гаснеха. Бяха корави на вид и стояха спокойни и готови като обучени бойци, облечени с кожени туники, кожени нашийници и червени кърпи под черните кожени кепета. Червените

ръце — бандата, към която се обръщаше Барсави, когато му трябваха яки мускули, и то бързо.

— Прощавай, братко. — Явният водач на Червените ръце се облегна с ръка на вратата. — Големия началник иска да види Локи Ламора точно на мига и не му пука в какво състояние е той, нито ни позволява да приемаме откази.

ИНТЕРЛЮДИЯ: ДЖИЙН ТАНЕН

1

В последвалата година Локи порасна, но не толкова, колкото би искал — въпреки че беше трудно да се познае точно действителната му възраст, личеше си, че е доста недоразвит за нея.

— Пропуснал си някое и друго хранене в първите си години — рече му Окови. — Откакто дойде тук, много заякна, то е ясно, но подозирам, че винаги ще си останеш... средноват на ръст.

— Винаги?

— Не се разстройвай чак толкова. — Окови отпусна длани върху облото си шкембе и се разкиска. — Дребосъкът може да се измъкне през пролука, през която здравенякът няма как да се промуши.

Обучението продължаваше, нямаше край. Още сметки, още история, още карти, още езици. След като Локи и братята Санца овладяха добре разговорния вадрански, Окови започна да ги учи на изкуството на акцентите. По няколко часа всяка седмица те прекарваха в компанията на стар вадранец, кърпач на платна, който им се караше за „безобразното изкривяване“ на северния език, докато бодеше с дългите си зловещи игли ярд след ярд сгънато зебло. Приказваха си за всичко, което дойдеше наум на стареца, а той педантично поправяше всяка твърде кратка съгласна и всяка твърде дълга гласна. Освен това, докато траеше урокът, ставаше все по-червендалест и все по-войнствен, защото Окови му плащаше във вино за услугите.

Имаше и изпитания, едни — нищо особено, други — доста сурови. Окови непрекъснато подлагаше на изпитания момчетата си, почти безмилостно, но приключеше ли с поредния нов ребус, винаги ги качваше на покрива на храма да обясни какво е искал и какво са означавали трудностите. Това, че не криеше нищо, правеше игрите му по-поносими и те имаха още един резултат — обединяваха Локи, Кало и Галдо срещу околния свят. Колкото повече Окови затягаше болтовете, толкова по-близки ставаха момчетата, толкова по-гладко се

сработваха, толкова по-малко се налагаше да разговарят на глас, за да започнат да осъществяват някой план.

Идването на Джийн Танен промени всичко това.

Беше месец Сарис на седемдесет и седмата година на Йоно, крайт на обикновено сухата и хладна есен. Бури се развилняха в Желязното море, но пощадиха Камор по някаква прищявка на ветровете или на боговете и нощите бяха най-прекрасните, откакто Локи се помнеше. Той седеше на стълбите с Отец Окови, разпускаше пръсти и чакаше с нетърпение падането на Измамната светлина, когато забеляза Създателя на крадци да върви през площада към Дома на Переландро.

Двете години бяха намалили ужаса, който бившият му господар вдъхваше някога на Локи, но не можеше да отрече, че кльощавият дъртак беше запазил някакъв гротесков магнетизъм. Костеливите пръсти на Създателя на крадци се разпериха при ниския поклон, а очите му светнаха, щом Локи попадна пред погледа им.

— Леле, леле, дяволско момченце, какво удоволствие е да те видя да водиш плодотворен живот в ордена на Переландро.

— Той дължи успеха си на твоята първоначална дисциплина, разбира се. — Усмивката на Окови се разля под превръзката на очите. — Точно тя му помогна да стане решителният и морално праведен младеж, който е днес.

— Праведен? — Създателя на крадци погледна втренчено Локи с престомена съсредоточеност. — Хе-хе. Пресилено ще е да кажа, че е порасъл и с един инч. Карай да върви. Доведох ти момчето, за което говорихме, онова от Северния ъгъл. Излез напред, Джийн. Зад мен можеш да се скриеш, колкото и зад меден грош.

И наистина, зад Създателя на крадци стоеше едно момче. Щом старецът го изкара на показ, Локи забеляза, че е горе-долу на неговата възраст, около десетгодишен — но във всяко друго отношение беше неговата противоположност. Новото момче беше дебело, румено, имаше форма на мръсна круша с мазна рошава черна коса на главата. Очите му бяха широко отворени и тревожни, то ту стискаше в юмруци, ту разпускаше меките си ръце.

— Ааа — рече Окови. — Ааа. Не мога да го видя, но пък качествата, които Господарят на пренебрегнатите изисква от своите слуги, не се виждат с очите. Почиташ ли боговете, момчето ми? Искрен ли си? Праведен ли си като тези, които нашият великодушен небесен господар вече е приел в своето лоно?

Той тупна Локи по гърба и букаите му се раздрънкаха. Локи от своя страна гледаше втренчено новодошлия и не казваше нищо.

— Надявам се, сър — рече Джийн с тих, напласен глас.

— Е, надеждата е онова, върху което всички ние градим живота си, нали? — намеси се Създателя на крадци. — Добрият Отец Окови вече е твоят господар, момче, оставям те на неговите грижи.

— Не на моите, а на висшата сила, на която служа — поправи го Окови. — О, преди да си тръгнеш, случайно намерих тази кесия на стълбите на храма по-рано днес. — Той протегна издута кожена торбичка, натъпкана с монети, и я размаха към Създателя на крадци. — Случайно да е твоя?

— Ами да, точно така! Точно така! — Създателя на крадци изтръгна кесията от пръстите на Окови и тя изчезна в джобовете на опърпаното му палто. — Ама че щастливо съвпадение! — Той отново се поклони, обърна се и се отправи към Хълма на сенките, като си подсвиркуваше фалшиво с уста.

Окови стана, разтри краката си и плесна с ръце.

— Да приключваме с обществените ни задължения за днес. Джийн, това е Локи Ламора, един от моите послушници. Моля те, помогни му да отнесе тази купа в светилището. Полека, че е тежка.

Слабото момче и дебелото момче помъкнаха купата нагоре по стълбите и я вкараха във влажния олтар. Безокия жрец прихвана оковите си, събра ги и ги повлече подире си, докато се скрие вътре. Локи задейства стенния механизъм, който затвори портата, и Окови се отпусна на пода в средата на светилището.

— Този любезен господин, който те повери на моите грижи — рече Окови, — каза, че можеш да говориш, да четеш и да пишеш на три езика.

— Да, сър — потвърди Джийн, като се оглеждаше със страхопочитание. — Терински, вадрански и исаврайски.

— Много добре. А можеш ли да извършваш сложни пресмятания? Да водиш счетоводство?

— Да.

— Отлично. Значи можеш да ми помогнеш да преброим пожертвованията от днес. Но първо ела тук и ми дай ръка. Така. Да видим дали притежаваш някоя от дарбите, нужни, за да станеш послушник в този храм, Джийн Танен.

— Какво... какво трябва да правя?

— Просто постави дланите си върху превръзката на очите ми... Не, не се напъгай. Затвори очи. Съсредоточи се. Нека всичките ти добродетелни помисли изплуват на повърхността...

— Не го харесвам — заяви Локи. — Изобщо не го харесвам!

Двамата с Окови приготвиха закуската рано на следващата сутрин. Локи вареше на тих огън супа от нарязан лук и малки кафяви бучки с неправилна форма от изсушен говежди бульон, а Окови се опитваше да счупи восъчния печат на едно гърне с мед. След като не успя с голи ръце и нокти, той го задялка с един кинжал, като си мърмореше под носа.

— Никак ли не го харесваш? Доста глупаво — отбеляза Окови със сдържан тон, — защото той е тук от няма и един ден.

— Той е дебел. Разплут. Не е един от нас.

— Без съмнение е. Показахме му храма и бърлогата; той положи клетва като мой *пезон*. Ще отида с него при Капа само след ден-два.

— Нямам предвид един от нас, Джентълмените копелета, говоря за *нас* като нас. Той не е крадец, а тлъст разплут...

— Търговец. Син на родители търговци, това е той. Но вече е крадец.

— Той нищо не е крал! Нито е отварял с шперц, нито е разигравал някого! Каза, че живял на хълма само няколко дни, преди да го доведат тук. Значи не е един от *нас*.

— Локи. — Окови заряза гърнето с меда, приседна до момчето и се намръщи. — Джийн Танен е крадец, защото аз ще го обуча за крадец. Ако си спомняш, тук обучавам точно такива, много особен род крадци. Да не би да ти е излязло от ума?

— Но той е...

— Той е по-начетен от всички вас. Пише с чист, равен почерк. Разбира от търговия, от счетоводство, от парични сделки и от куп други неща. Бившият ти господар веднага е разбрал, че ще го поискам.

— Той е дебел.

— Аз също. А ти си грозен. Кало и Галдо имат носове като стенобойни машини. На Сабета, когато я видяхме последния път, й излизаха пъпки. Нещо искаше да ми кажеш ли?

— Цяла нощ ни държа будни. *Ревеше* и не млъкваше.

— Съжалявам — обади се тих глас зад тях. Локи и Окови се обърнаха (вторият много по-бавно от първия). Джийн Танен бе

застанал на вратата към спалните със зачервени очи. — Без да искам. Не можах да се сдържа.

— Ха! — Окови отново се върна към кинжала и гърнето с мед. — Изглежда, момчетата, които живеят в стъклени бърлоги, не бива да говорят толкова силно за тези в съседната стая.

— Ами, Джийн, недей повече така да правиш — рече Локи и скочи от дървеното стъпало, което все още използваше, за да стигне до готварската плоча, отиде при един шкаф с подправки и започна да бърка из бурканчетата и да търси нещо. — Млъкни и ни остави да спим. Ние с Кало и Галдо не циврим.

— Съжалявам — повтори Джийн, който като че аха-аха пак щеше да се разплаче. — Съжалявам, просто... майка ми. Баща ми. Аз... съм сирак.

— Е, и какво от това? — Локи извади стъкленото шишенце с мариновани репички, запушено с каменна тапа като алхимична отвара. — И аз съм сирак. *Всички* тук сме сираци. Млъкни и ни остави да спим. Хленченето няма да ги съживи.

Локи се обърна и направи две крачки към печката, и затова не видя, че Джийн се приближава. Но усети как ръката на Джийн обви врата му изотзад. Можеше и да е мека, но беше тежка за ръка на десетгодишен, да му се не знае. Локи изпусна маринованите репи. Джийн го вдигна със сила от земята, завъртя го и го *запокити*.

Краката на Локи се удариха в земята в мига, в който бурканът с репички се пръсна върху нея. Един объркан миг по-късно тилът на Локи се изтряска в тежката маса от вещерско дърво, той рухна на земята и тупна болезнено на доста кокалестото си седалище.

— Ти млъкни! — Сега в Джийн нямаше нищо покорно. Той крещеше с налято с кръв лице и от очите му бликаха сълзи. — Ти млъкни! Затваряй си мръсната уста! *Няма* да говориш така за майка ми и баща ми!

Локи вдигна ръце и се опита да се изправи, но юмрукът на Джийн му затули полезрението, докато не закри половината свят. Ударът угаси светлината пред очите му и го прегъна на кравай. Когато горе-долу се поосвести, беше гушнал крака на масата, а около него стаята танцуваше менует.

— Уррблг — каза той с уста, пълна със сол и болка.

— Виж, Джийн — рече Окови и издърпа набитото момче далече от Локи. — Мисля, че посланието ти е напълно разбрано.

— Уф, много ме заболя — обади се Локи.

— Напълно справедливо. — Окови пусна Джийн, който, свил юмруци, гледаше кръвнишки Локи и трепереше. — Заслужи си го.

— Тъ... кво?

— Да, всички ние тук сме сираци, така е. Родителите ми отдавна са били мъртви, когато ти си се родил. Твоите ги няма от години. Същото важи за Кало и Галдо и за Сабета. Но Джийн — додаде той — е загубил своите само преди пет нощи.

— О... — Локи се надигна, като охкаше. — Аз не... не знаех.

— Добре тогава. — Окови най-сетне успя да отвори буркана с мед. Восъчният печат изпраця и се счупи. — Щом не знаеш всичко, което би могъл да знаеш, време е да си затвориш шибаното дрънкало и да се държиш учтиво.

— Стана пожар. — Джийн вдиша дълбоко няколко пъти, като не откъсваше очи от Локи. — Изгоряха до смърт. Целият дюкян. Всичко изгоря. — Той се обърна и тръгна към спалнята с наведена глава, като бършеше очите си.

Окови се обърна към Локи и започна да бърка меда, за да стопи захаросаното.

Тайната врата, която водеше надолу от храма, се затръшна и издрънча силно. Миг по-късно в кухнята влязоха Кало и Галдо. И двамата близнаци бяха облечени в белите си послушнически одежди и крепяха по един дълъг, мек самун хляб на главите си.

— Върнахме се — рече Кало.

— С хляб!

— Кое то се вижда!

— Не, *ти* се виждаш!

Близнаците млъкнаха, когато видяха Локи, който се надигаше, подпирайки се на ръба на масата, с подпухнали устни, а от тъглчетата на устата му капеше кръв.

— Какво сме пропуснали? — попита Галдо.

— Момчета — рече Окови. — Може да съм забравил да ви кажа нещо, когато снощи ви запознах с Джийн и го разведох тук. Бившият ви господар от Хълма на сенките ме предупреди, че това момче може и да говори кротко, ама има адски колоритен темперамент.

Клатейки глава, жрецът отиде при Локи и му помогна да се изправи.

— Когато светът спре да се върти — рече той, — не забравяй, че имаш и да чистиш счупени стъкла и репички.

Тази вечер на масата за вечеря Локи и Джийн се държаха на почтително разстояние един от друг и си мълчаха. Кало и Галдо си разменяха раздразнени погледи приблизително по сто пъти в минутата, но и те не направиха никакъв опит да завържат разговор. Подготовката за вечерята се водеше в почти пълно мълчание, а Окови очевидно бе доволен да командва киселата си дружина.

След като Локи и Джийн седнаха на масата, Окови постави пред всеки от тях резбована кутия от слонова кост. Кутиите бяха около една стъпка дълги и също толкова широки, с капаци на панти. Локи незабавно ги разпозна — Кутиите на определителите, фини верарски уреди, които използваша часовников механизъм, плъзгащи се плочки и въртящи се дървени ръчки, чрез които обученият потребител можеше да извършва скоростно разни математически операции. Бяха го учили на най-основните неща, но от месеци не беше използвал такава кутия.

— Локи и Джийн — рече Отец Окови. — Бъдете така любезни. Имам 995 каморски солони и вземам кораба за Тал Верар. Много бих искал, като пристигна, да ги обърна в солари. Соларите в момента струват четири пети от една пълна каморска корона. Колко солари ще ми дължат сарафите, преди да си отчислят таксата?

Джийн веднага отвори капаче на кутията и се залови за работа — въртеше ръчките, местеше плочките и буташе напред-назад малки дървени лостчета. Локи, шашардисан, също се залови. Бърникаше нервно машината и изобщо не можеше да се мери по бързина с Джийн, защото той след малко обяви:

— Трийсет и един пълни солони, с остатък около една десета от един. — Изплезе език и смята още няколко секунди. — Четири сребърни волони и два медни гроша.

— Великолепно — рече Окови. — Джийн, тази вечер ще ядеш. Локи, боя се, че нямаш късмет, но все пак благодаря, че опита. Можеш да си отидеш в стаята, ако искаш.

— Какво?! — Локи усети как кръвта се втурва към бузите му. — Но преди не беше така! Ти винаги ни даваш отделни задачи! А и аз не съм използвал кутията от...

— Би ли желал тогава друга задача?

— Да!

— Много добре. Джийн, ще благоволиш ли да се включиш и ти? Сега... Галеон от Джерети плава през Желязното море и капитанът му е много набожен. На всеки кръгъл час той кара някой моряк да хвърля сухар в морето в жертва на Йоно. Освен това капитанът е и забележително подреден човек. Той държи сухарите в сандъци, по четвърт тон единия. Плава точно една седмица. Колко сандъка ще отвори? И колко сухар ще получи Господарят на Хватката на водите?

Момчетата отново се заеха с кутиите и Джийн отново вдигна поглед, докато Локи все още се мъчеше, а по челото му бяха избили видими капчици пот.

— Ще отвори само един сандък — заяви Джийн — и ще употреби сто четирийсет и седем фунта сухар.

Отец Окови плесна тихо с ръце.

— Много добре, Джийн. Да, ти ще ядеш с нас тази вечер. Що се отнася до теб, Локи... Ще те повикам за разчистването на масата.

— Това е нелепо! — изсумтя Локи. — Той е по-добър от мен с кутията! Ти нагласи това, за да изгубя аз!

— Нелепо, нали? Напоследък започна да се надуваш, скъпо мое момче. Достигнал си определена възраст, когато много момчета като че си вадят акъла и го оставят на склад за някоя и друга година. По дяволите, това не подмина и Сабета. Причината да я изпратя там, където е в момента, отчасти беше тази. Както и да е, чини ми се, че носят ти се вири твърде нависоко във въздуха за момче със смъртен знак на шията.

Локи се изчерви още по-силно. Джийн го погледна крадешком. Кало и Галдо, които знаеха за зъба от акула, се бяха вторачили в празните си чинии и чаши.

— Светът е пълен със загадки, които ще предизвикват уменията ти. Да не би да смяташ, че винаги ще можеш да си избираш онези, които най-добре пасват на способностите ти? Ако исках да пратя момче да изиграе сарафски чирак, на кого, си мислиш, щях да го възложа, ако трябваше да избирам между теб и Джийн? Та това дори не е избор!

— Ами... предполагам.

— Много предполагаш. Подиграваш се на новия си брат, защото по фигура наподобява собственото ми благоутробие. — Окови се

потърка по корема и се ухили. — Никога ли не ти е хрумвало, че той пасва за някои неща много по-добре от теб точно заради това? Джийн изглежда като син на търговец, като добре хранен благородник, като пълничък малък учен. Външността му може да е предимство за него, колкото и твоята — за теб.

— Сигурно...

— А ако трябва пак да ти демонстрирам това, че той умее неща, които ти не можеш, защо ли не му наредя още веднъж да те смели от бой?

Локи се опита едновременно да се свие в туниката си и да се изпари във въздуха. Не му се удаде и той увеси нос.

— Извинявай — каза Джийн. — Дано не те е заболяло много.

— Няма нужда да се извиняваш — смънка Локи. — Аз май наистина си го заслужавах.

— Заплахата на празния стомах пробужда мъдростта — ухили се Окови. — Трудностите са твърде своеволни, Локи. Никога не знаеш кое точно качество, твое или на другаря ти, ще ти помогне да ги избегнеш. Пример: който по случайност носи фамилията Санца, да вдигне ръка.

Кало и Галдо вдигнаха ръце, малко колебливо.

— Всички с фамилия Санца тази вечер могат да направят компания за вечеря на новия ни брат Джийн Танен.

— Обичам да ме дават за пример! — възкликна Галдо.

— Всички с фамилия Ламора — продължи Окови — може да ядат, но първо ще сервираат всички ястия и ще прислужват на Джийн Танен.

И така, Локи стана и се затътри с изражение, в което се смесваха срам и облекчение. Вечерята беше печен скопен петел, пълен с лук и чесън и гарниран с грозде и смокини, попарени във вряло вино. Отец Окови вдигна всички обичайни молитвени наздравици, а последната посвети на Джийн Танен, който изгуби семейството си, но скоро си намери ново.

При тези думи очите на Джийн се просълзиха и доброто настроение, което му навя храната, падна съвсем. Кало и Галдо забелязаха това и незабавно предприеха спасителна акция.

— Страшно добре боравиш с тая кутия — похвали го Кало.

— Никой от нас не е толкова бърз — додаде Галдо.

— А пък уж си ни бива по смятане!

— Или поне така си мислехме — обясни Галдо, — докато не срещнахме теб.

— Нищо особено — смънка Джийн. — Мога и по-бързо. Обаче... исках да кажа...

И той погледна нервно Отец Окови, преди да продължи.

— Трябват ми очила. Очила за четене, за близко разстояние. Без тях не виждам както трябва. Аз, въ, мога да работя и по-бързо с кутията, ако съм с очила. Но... загубих моите. Едно момче от Хълма на сенките...

— Ще имаш нови — рече Окови. — Утре или вдругиден. Не ги слагай пред хора — това може да подкопае впечатлението за нашата бедност. Но тук вътре си ги носи спокойно.

— Дори не си виждал нормално, когато ме наби?! — възкликна Локи.

— Все пак виждах — отвърна Джийн. — Но всичко ми се размазва пред погледа. Затова така се накланях назад.

— Математическо бедствие — размишляваше Отец Окови — и даровит малък побойник. С какво интересно съчетание дари Благодетелят Джентълмените копелета в лицето на младия мастер Танен! А той е Джентълмен копеле, нали така, Локи?

— Да — отвърна Локи, като се опитваше да потисне киселата нотка в гласа си. — Сигурно е.

Следващата нощ бе ясна и суха. Всички луни бяха изгрели и лъцяха като суверени сред чернотата, а звездите бяха тяхната свита. Джийн Танен седеше под зидания парапет на покрива на храма и държеше пред себе си книга на една ръка разстояние. Две маслени лампи в стъклени кутии грееха до него и го очертаваха с топла жълта светлина.

— Не искам да те безпокоя — рече Локи. Джийн погледна стреснато нагоре.

— Богове! Колко си тих!

— Не през цялото време. — Локи се приближи на няколко крачки от едрото момче. — Мога да съм много шумен, когато правя глупости.

— Аз... ъъ...

— Може ли да седна?

Джийн кимна и Локи се плъосна до него, сгъна крака и обгърна с ръце коленете си.

— Извинявай — рече Локи. — Понякога наистина се държа като лайно.

— И ти извинявай. Не исках да... Когато те ударих, просто... Като се ядосам, излизам от кожата си.

— Правилно постъпи. Не знаех за майка ти и баща ти. Съжалявам. Трябваше... трябваше да се сетя. Аз отдавна... съм свикнал, знаеш ли.

След това двете момчета се умълчаха. Джийн затвори книгата и се загледа в небето.

— Знаеш ли, аз дори може и да не съм такъв. Истински сирак, искам да кажа.

— Как така?

— Ами... майка ми е мъртва. Видях го. Знам го. Но баща ми... Той, ами, той заминал, когато съм бил съвсем малък. Не го помня, никога не съм го познавал.

— Съжалявам — рече Джийн.

— И двамата много съжаляваме, нали? Май е бил моряк или нещо такова. Може пък да е бил наемник? Майка ми не искаше да

говори за него. Не знам. Може и да греша.

— Баща ми беше добър човек — рече Джийн. — Той беше... Двамата държаха дюкян в Северния ъгъл. Търгуваха с кожа, коприна и скъпоценни камъни. По цялото Желязно море, пътуваха и във вътрешността на сушата. Аз им помагах. Не с прекарването на товарите, разбира се — със счетоводството. Със сметките. И се грижех за котките. Имахме девет. Мама казваше... Казваше, че съм единственото ѝ дете, което не ходи на четири крака.

Той подсмръкна и избърса очи.

— Май съм си изплакал всичките сълзи — рече. — Вече не знам какво да мисля за това. Родителите ми са ме учили на честност и че законът и боговете се отвращават от кражбата. Но сега откривам, че краденето си имало собствен бог. И че мога или да умра от глад на улицата, или да ми е добре тук.

— Не е толкова лошо — рече Локи. — Аз никога не съм се занимавал с нищо друго, откак се помня. Кражбите са честен занаят, ако го погледнеш от наша гледна точка. Понякога се блъскаме здравата — Локи бръкна в туниката си и извади мека платнена торба. — Вземи. — И той я подаде на Джийн.

— Какво... Какво е това?

— Каза, че ти трябват очила — усмихна се Локи. — Във Виденца има един шлифовач на стъкла, който е по-стар и от боговете. И вече не варди витрината си като едно време. Задигнах за тебе няколко чифта.

Джийн отвори торбата и срещу погледа му изскочиха три чифта очила — два чифта с кръгли стъкла и позлатени телени рамки и полумесеци със сребърен обков.

— Аз... Благодаря ти, Локи! — Той вдигна поред всеки чифт към очите си, като леко се мръщеше. — Не... не знам... Не че съм неблагодарен, никак даже, но нито един чифт не става. — Той посочи очите си и се усмихна плахо. — Стъклата трябва да са съобразени с недъга на този, който ги носи. Има очила за хора, които не виждат надалече, и според мен тези са такива. Но аз съм късоглед, не далекоглед.

— О. По дяволите. — Локи се почеса по врата и се усмихна неуверено. — Нали не нося очила, не знаех. Голям съм идиот.

— Ни най-малко не си. Мога да задържа рамките и да направя нещо с тях. Рамките се чупят. Мога да им сложа стъкла като за мен.

Ще са ми резервни. Благодаря ти още веднъж.

Момчетата поседяха мълчаливо, но този път това бе дружеско мълчание. Джийн се облегна на зида и затвори очи. Локи се загледа в луните — мъчеше се да види сините и зелени петънца, за които Окови му разказваше, че са горите на боговете. Най-сетне Джийн се прокашля.

— Значи тебе си те бива в... кражбите?

— Все в нещо трябва да ме бива. И това не е нито боят, нито математиката.

— Ти, въ... Отец Окови ми каза за онова, което се прави, ако се помолиш на Благодетеля. Той го нарича смъртна жертва. Ти знаеш ли?

— О — възкликна Локи, — знам всичко за това, кълна се във всичките тринайсет богове, прекръсти сърцето ми и се моли да умра!

— Бих искал и аз да принеса такава. За майка ми и баща ми. Но... никога нищо не съм крал. Може ли да ми помогнеш?

— Да те науча да крадеш, за да принесеш богата жертва?

— Да — въздъхна Джийн. — Щом боговете са решили да ме доведат тук, длъжен съм да спазвам местните обичаи.

— А ти ще ме научиш ли как да ползвам изчислителната кутия, та другия път да не се излагам като малоумник?

— Може — рече Джийн.

— Значи се договорихме! — Локи скочи отново на крака и разтвори широко ръце. — Утре нека Кало и Галдо си залепят задниците на стъпалата пред храма. Ние с теб отиваме да плякосваме!

— Звучи опасно — рече Джийн.

— За всеки друг, да. За Джентълмените копелета — просто на нас това ни е работата.

— На нас.

— На нас.

ШЕСТА ГЛАВА ОГРАНИЧЕНИЯ

1

Червените ръце поведоха Локи по дългия трап към Плаващия гроб точно когато аленото слънце изгряваше над тъмните силуети на сградите от Пепелището. Целите Дървени отпадъци се обляха в кръв при тази светлина, а когато Локи примига, за да не му блести в очите, дори и мракът засия в червено.

Локи се мъчеше да запази съзнанието си ясно, тъй като от съчетанието от нервна възбуда и умора се чувстваше така, сякаш се носи на педя над земята и краката му не я достигат. Имаше стражи на кея, стражи на вратата, стражи във фоайето... бяха повече от предишния път. Всичките гледаха навъсено и мълчаливо, докато Червените ръце водеха Локи навътре в плаващата крепост на Капа. Вътрешните врати с часовников механизъм не бяха заключени.

Капа Барсави стоеше в средата на голямата зала, извърнат настрана, с наведена глава и ръце, склучени зад гърба. Завесите бяха дръпнати от високите стъклени прозорци откъм източната страна на галеона. Червени лъчи огряваха Барсави, синовете му, една голяма дървена бъчва и нещо продълговато, което лежеше покрито върху преносима дървена носилка.

— Татко — обади се Анджаис. — Ламора дойде.

Капа Барсави изсумтя, обърна се и втренчи в Локи изцъклени, мъртви очи. Махна с лявата си ръка.

— Оставете ни — подкани ги той. — Сега ни оставете.

Свели глави, Анджаис и Пачеро побързаха да излязат, като повлякоха със себе си и Червените ръце. Миг по-късно в залата отекна трясъкът на затръшнати врати и грохотът на вратата с часовников механизъм, която се затваряше.

— Ваша светлост, какво става? — попита Локи.

— Той я уби. Кучият му син я уби, Локи.

— Какво?

— Той уби Назка. Снощи. Остави ни... тялото, само преди няколко часа.

Локи гледаше Барсави втрещен. Усети как челюстта му пада.

— Но... Но тя беше тук, нали?

— Излязла. — Барсави свиваше и разпускате юмруци. — Докато се усетим, и се измъкнала. През втория или третия час на утринта. Тя... върнаха я на половината на четвъртия утринен час.

— Върната? От кого? *Какво е станало?*

— Ела. Виж.

Венкарло Барсави дръпна платнището, което покриваше носилката. Там лежеше Назка — кожата ѝ бе восъчнобледа, очите — затворени, косата — мокра. Два зловеци пурпурни белега загрозяваха инак гладката кожа отляво на шията ѝ. Локи усети как му залюта на очите и захапа здраво първата става на десния си показалец.

— Виждаш ли какво направи копелето! — рече тихо Барсави. — Тя бе живо копие на майка си. Единствената ми дъщеря. Бих предпочел аз да съм мъртъв, отколкото да я гледам такава. — По бузите на стареца потекоха сълзи. — Нея... я изкъпаха.

— Изкъпаха? Какво искаш да кажеш?

— Върнаха я — отвърна Капа — ето в онова. — Той посочи бъчвата, изправена на няколко крачки от носилката.

— В буре?

— Погледни вътре.

Локи отвори капака на бурето и се сгърчи, щом го лъхна вонята на съдържанието му.

Беше пълно с пикоч. Конска пикоч, кафява и мътна.

Локи се извърна и притисна уста с две ръце. Стомахът му се бунтуваше.

— Не само убита — рече Барсави. — Удавена. Удавена в *конска пикня*.

Локи изръмжа. Едва съдържаше сълзите си.

— Не мога да повярвам! — възкликна той. — Просто не мога да повярвам! Няма никакъв смисъл, мамка му!

Той се върна при носилката и отново огледа шията на Назка. Пурпурните петна бяха издути като буци; точно пред тях личаха червени дракотини. Докато Локи ги оглеждаше, се сети за усещането,

когато ноктите на птицата се врязаха в кожата му. Раната на ръката още го болеше.

— Ваша светлост — рече той. — Може и да са я... върнали в бурето. Но съм почти сигурен, че не се е удавила в него.

— Какво точно искаш да кажеш?

— Белезите на шията ѝ, малките драскотини до тях. — Локи започна да импровизира, като продължаваше да говори с равен глас и безизразно лице. *Какво приемливо обяснение да съчини?* — Виждам ги и друг път, преди няколко години в Талишам. Видях мъж, убит от скорпионов сокол. Чували ли сте за подобно нещо?

— Да — отвърна Капа. — Неестествен хибрид, някакво чудовище, измислено от магьосниците от Картейн. По... белезите на шията ѝ ли позна? Сигурен ли си?

— Тя е била ужилена от скорпионов сокол — рече Локи. — Белезите от ноктите до раната се виждат ясно. Умряла е почти мигновено.

— Значи той просто... просто я е *мариновал* после — прошепна Барсави. — За да е по-голяма обидата. За да ме нарани още по-жестоко.

— Съжалявам — рече Локи. — Знам, че... това не е голямо утешение.

— Ако си прав, смъртта ѝ е настъпила много по-бързо. — Барсави отново зави главата ѝ с покривалото и за последен път я погали по косите, преди да я завие напълно. — Ако това е единствената утеха, за която мога да се моля, че е получило моето момиченце, аз ще се моля за нея. Това сиво копеле... той няма да получи такава утеха, когато му дойде времето.

— Защо го е направил? — Локи разроши косата си с две ръце с трескав нервен поглед. — Няма никакъв смисъл! Защо нея, защо сега?

— Това той сам може да ти каже — отвърна Барсави.

— Какво? Не разбирам.

Капа Барсави бръкна в жилетката си и извади сгънат пергаментов лист. Подаде го на Локи, който го разгъна и видя, че на него с акуратен, равен почерк е написано писмо:

БАРСАВИ

За нуждата от стореното Ние ви се извиняваме, макар че то бе сторено, за да ви улесним в осъзнаването на нашата власт и по този начин да си осигурим съдействието ви. Искрено желаем среща с вас на четири очи при взаимно уважение, за да уредим помежду си веднъж завинаги въпроса с Камор. Ние ще присъстваме в Дупката на ехото в единайсетия час на вечерта в Деня на Херцога, подир три нощи. Ние ще бъдем сами и невъоръжени, въпреки че вие от ваша страна можете да доведете съветници, колкото желаете и да ги въоръжите, както желаете. На четири очи ние можем да обсъдим нашето положение и с благоволението на боговете може би да отхвърлим нуждата вие да продължите да губите верните си поданици и тези, които са плът от плътта ви и кръв от кръвта ви.

— Не вярвам! — възкликна Локи. — Честна среща след това?!

— Не може да е каморец — рече Барсави. — За годините, прекарани тук, аз станах каморец. Повече съм тукашен от мнозина, родени тук. Но този човек? — Барсави разтръска енергично глава. — Той не разбира какъв позор е сторил, за да „привлече вниманието ми“, каква обида трябва да понесем аз и синовете ми, ако преговаряме с него. Той си губи времето с това писмо — и я гледай, кралско „Ние“! Каква превземка!

— Ваша светлост... ами ако той *разбира* какво е сторил?

— Почти няма възможност, Локи — тъжно се изкиска Капа. — Инак не би го направил.

— Не и ако приемерте срещата в Дупката на ехото за засада. Той иска да ви изкара от Плаващия гроб и да ви закара на място, където се е подготвил да ви навреди сериозно.

— Пак твоето благоразумие. — Барсави се усмихна невесело. — И това ми мина през ум, Локи. Но не ми се вярва... Убеден съм, че той наистина си мисли, че ако ме уплаши достатъчно, ще преговарям честно с него. Наистина ще отида в Дупката на ехото. Ще проведем срещата. А за съветници ще взема синовете си, моите сестри Беранджия и сто от моите най-добри и най-свирепи люде. Ще взема и теб и твоя приятел Джийн.

Сърцето на Локи се замята в гърдите като пленена птица. На устните му напираше вик.

— Разбира се — отвърна той. — Разбира се! Ние с Джийн ще направим, каквото кажете! Аз... съм ви благодарен за тази възможност.

— Добре. Защото ще водим преговори единствено със стрели, ножове и юмруци. Пригответе съм изненада на това сиво лайно, щом си въобразява, че ще ми диктува условия — на мен, през трупа на единствената ми дъщеря!

Локи заскърца със зъби. „Знам какво може да го изкара от тая негова мухлясала крепост“ — бе казал Сивия крал.

— Капа Барсави — рече той, — замисляли ли сте се върху... ами, върху нещата, които разправят за Сивия крал? Че можел да убива хора с едно докосване; че можел да минава през стени; че ножове и стрели не го ловят.

— Приказки, наквасени във вино! Той постъпва по същия начин като мен, когато аз завзех града — крие се добре и избира умно мишените си. — Капа въздъхна. — Добър е в това, признавам, може би равен на мен. Но не е призрак.

— Има и друга вероятност. — Локи облиза устните си. Колко от казаното щеше да стигне до ушите на Сивия крал? Той бе разкрил почти докрай тайните на Джентълмените копелета. *Да върви по дяволите!* — Вероятността да е замесен... Вързوماг.

— Който помага на Сивия крал?

— Да.

— Той тормози града ми от месеци, Локи. Да, това обяснява някои неща, но цената... цената! Дори и аз не мога да плащам на Вързوماг толкова дълго време!

— Скорпионовите соколи — рече Локи — не само са създадени от Вързوماговете. Доколкото знам, ги отглеждат само Вързوماгове. Може ли обикновен... соколар да обучи птица, която може да го убие с едно случайно ужилване? — „Забаламосай го — помисли си той. — *Добре го забаламосай.*“ — Сивия крал няма нужда да държи мага през цялото време. Ами ако Вързوماгът току-що е пристигнал? Ако Вързوماгът е нает само за следващите няколко дни, критичния период за замисленото от Сивия крал, каквото и да е то? Мълвата за силите на Сивия крал... може би е била пусната, за да подготви почвата.

— Фантазмагории! — заяви Барсави. — Ала въпреки това те биха обяснили някои неща.

— Биха обяснили защо Сивия крал иска да се срещне с вас сам и невъоръжен... Ако го закриля Вързомаг, той може да изглежда и сам, и невъоръжен, и да не бъде нито едно от двете.

— Значи отговорът ми остава същият. — Барсави обхвана юмрука си с ръка. — Щом един Вързомаг може да надделее над сто ножа, може да надделее над теб и мен, синовете ми, моите сестри Беранджия, твоя приятел Джийн с неговите брадви... тогава Сивия крал е избрал по-добри оръжия от мен. Но аз от своя страна дълбоко се съмнявам.

— Но ще имате ли едно наум за тази възможност? — настоя Локи.

— Да, ще имам. — Барсави постави длан на рамото му. — Трябва да ми простиш, момчето ми. За случилото се.

— Няма какво да ви прощавам, Ваша светлост. — *„Щом Капа сменя темата — помисли си той, — значи тя е приключена.“* — Не вие сте виновен за... случилото се.

— Тази война е моя. Сивия крал всъщност иска да ликвидира мен.

— Вашето предложение е щедро, сър. — Локи облиза пресъхналите си устни. — Много бих желал да ви помогна да убиете мръсника.

— И ще го убием. В деветия час на вечерта в Деня на Херцога започваме да се събираме. Анджаис ще дойде в „Последна грешка“ да ви вземе с Танен.

— Ами братята Санца? Добре боравят с ножовете.

— И с картите, поне доколкото чувам. Много ги харесвам, Локи, но те са несериозни. Смешници. За сериозна работа вземам сериозни хора.

— Както кажете.

— А сега... — Барсави извади от джоба на жилетката си копринена кърпичка и бавно попи челото и бузите си. — Остави ме, ако обичаш. Ела пак утре вечерта като жрец. Ще повикам всички останали жреци на Благодетеля. Ще и отслужим... достоен ритуал.

Локи бе поласкан пряко себе си. Капа знаеше, че всички момчета на Отец Окови са послушници на Благодетеля, а Локи е пълноправен

жрец, но никога досега не бе искал официална благословия от него.

— Разбира се — отвърна тихо той.

После се оттегли и остави Капа в кървавата утринна светлина, съвсем сам в сърцето на неговата крепост — и за втори път единствената му компания бе един труп.

— Господа — рече Локи, щом затвори след себе си вратата към стаите на седмия етаж. Пъшкеше и пухтеше. — Тази седмица се показахме колкото бе нужно. Да поработим извън храма до второ нареждане.

Джийн седеше на стол с лице към вратата. Бравите лежаха върху бедрото му, а в ръце държеше опърпания стар том на „Романса на Кориш“. Дървеницата хъркаше на един нар, разперил се в напълно безгрижната поза, от която всички мигновено хващат артрит, освен много младите и глупавите. Братята Санца седяха до отсрещната стена и нехайно пляскаха карти. Щом Локи влезе, те вдигнаха глави.

— Отървахме се от едно усложнение — рече Локи — и се натресохме на друго, и този път то хапе!

— Какво ново? — попита Джийн.

— Най-лошото. — Локи се отпусна на един стол, отметна глава и затвори очи. — Назка е мъртва.

— Какво? — Кало скочи на крака, последван веднага от Галдо. — Как се е случило?

— Сивия крал се е случил. Сигурно това е било „още нещото“, за което ми спомена, докато му бях на гости. Изпратил на баща ѝ тялото в каца с конска пикня.

— Богове! — възкликна Джийн. — Толкова съжалявам, Локи.

— А сега — продължи Локи — от нас с тебе се очаква да придружим Капа, за да отмъсти за нея, на „тайното съвещание“ подир три нощи, което ще се състои в Дупката на ехото между другото. А представата на Капа за „тайно“ е сто кинжала, връхлитащи, за да накълцат Сивия крал на кървави парченца.

— Да накълцат теб на кървави парченца, искаш да кажеш — уточни Галдо.

— Много добре знам кой се предполага да се разкарва там, пременен с дрешките на Сивия крал, много благодаря. Само се двоумя дали да не си туря на врата и мишена за стрелба. О, и се чудя дали до Деня на Херцога ще успее да се науча да се раздвоявам.

— Цялата ситуация е налудничава. — Джийн захлопна книгата с отвращение.

— Налудничава беше досега. Вече е зла.

— Защо Сивия крал ще убива Назка?

— За да привлече вниманието на Капа — въздъхна Локи. — Или да го уплаши, което несъмнено не му се е удало, или да го вбеси извън всякаква мярка, което му се е.

— Вече никога няма да има мир. Капа ще убие Сивия крал или ще убият него при опита за покушение. — Кало закри яростно напред-назад. — Сивия крал без съмнение трябва да го разбере. Той не е улеснил преговорите — направил ги е невъзможни. Завинаги.

— Мина ми през ума — подхвърли Локи, — че Сивия крал, може би не ни казва всичко, що се отнася до това какво е намислил.

— Значи беж през Виконтската порта — рече Галдо. — Следобед можем да стегнем каруцата и багажа. Да приберем богатството си и да хващаме пътя. Майната му, ако не можем да намерим къде да започнем нов живот с четирийсет и няколко хиляди крони в джоба, не заслужаваме да живеем! Можем да си купим титли в Лашейн — ще направим Дървеницата граф и ще се настаним в дома му.

— Или ще направим графове нас — предложи Галдо — и ще настаним Дървеницата в дома ни. И ще го юркаме напред-назад. Ще е полезно за моралното му укрепване.

— Не можем — възрази Локи. — Трябва да допуснем, че Сивия крал може да ни проследи навсякъде, или може би по-точно, че неговият Вързомаг може. Докато Соколаря му служи, не можем да избягаме. Или поне бягството не е първа възможност.

— А каква е втората? — попита Джийн.

— Тя в момента тече, що се отнася до моето мнение. Можем да се придържаме към предишния план — да подготвим нещата и ако на всяка цена, със сигурност трябва да хванем пътя, ще си сложим юздите и ние ще теглим конете, ако трябва.

— Кое то оставя нерешена само дилемата — рече Джийн — от кое задължение да те измъкнем вечерта на тази среща в Дупката на ехото.

— Няма дилема — отвърна Локи. — Сивия крал ни е гепил здраво. За Барсави знаем, че можем да го избудалкаме. Затова ще играя

Сивия крал и ще измисля някакъв начин да ни измъкна от задължението към Капа, без да ни екзекутират за това.

— Хитър номер ще е — рече Джийн.

— Ами ако не е необходимо? — Кало посочи брат си. — Един от нас може да играе Сивия крал, а ти и Джийн да сте до Барсави, както се иска от вас.

— Да — потвърди Галдо. — Отлична идея.

— Не — отказа Локи. — Първо на първо аз съм по-добър лицедей и от двамата ви и вие го знаете. Вие двамата малко нещо биете на очи. Не можем да рискуваме. Второ на второ, докато аз играя Сивия крал, всички трябва да забравят за вас двамата. Ще сте свободни да се шляете, където си щете. Аз бих предпочел да чакате с каруцата на някое от местата ни за срещи, в случай че работата се скапе и трябва да офейкваме.

— Ами Дървеницата?

— Дървеницата — обади се той самият — от няколко минути се преструва, че хърка. Знам я Дупката на ехото — навремето понякога се криех там, докато бях в бандата от Хълма на сенките. Ще бъда скрит под пода, до водопада, и ще бдя за неприятности.

— Дървеница, ти ще... — понечи да каже нещо Локи.

— Ако не ти харесва, ще трябва да ме заключиш в сандък, за да ме спреш! Трябва ти съгледвач, а Сивия крал не е казал, че наоколо не може да се спотайват твои приятели. Точно това правя аз. Спотайвам се. И никой от вас не го умее като мен, защото всички сте по-едри и по-бавни, и по-разнебитени и...

— Богове! — възкликна Локи. — Дните ми на *гариста* са преброени. Херцог Дървеница диктува условията на службата си. Много добре, Ваше благородие. Ще ви дам роля, която ще ви държи подръка — но ще се спотайваш там, където аз ти кажа, става ли?

— Ух, как даже!

— Значи се договорихме — рече Локи — и ако никой няма належаща нужда да се правя на велик и могъщ или да убие някой мой приятел, ще взема да поспя.

— Много гадно е постъпил с Назка! — рече Галдо. — Кучият му син!

— Да — рече Локи. — Всъщност смятам да поговоря с него за това още тази вечер. С него или с галеника му магьосник — който от

двамата реши да дойде.

— Свещта — досети се Джийн.

— Да. След като ние с теб приключим със задачите и след изгрева на Измамната светлина ти можеш да ме чакаш в „Последна грешка“. Аз ще седна тук горе, ще запаля свещта и ще ги чакам да дойдат. — Локи се ухили. — Нека гадовете се порадват на изкачването по нашите стълби!

Денят бе ясен и хубав, вечерта — от най-свежите в Камор. Локи седеше в стаята на седмия етаж с отворени прозорци и спуснати мрежи, когато надигащи се стълбове от призрачна светлина огряха пурпурното небе.

Свещта на Соколяря тлееше на масата до остатъците от скромната му вечеря и преполовена бутилка вино. Другата половина от виното топлеше стомаха му. Той седеше с лице към вратата и разтриваше прясната превръзка, която Джийн бе настоял да сложи на ръката му, преди да поеме поста си в „Последна грешка“.

— Уродливи страже! — рече Локи на въздуха. — Ако те вбесявам с нещо, няма нужда да се напъваш чак толкова, че да ме скастриш. А ако не те вбесявам, моля се все още да съм ти забавен. — Той сгъна пръстите на ранената си ръка, потръпна, а после отново хвана чашата и бутилката.

— Чаша, налята на въздуха за отсъстващ приятел — произнесе той, докато я пълнеше с тъмночервеното вино, рецина „Накоца“, произведена в лозята на дон Салвара по горното течение на реката. Подарък за Лукас Феруайт, когато той слезе от неговата баржа за развлечения преди толкова много дни... или не преди толкова много дни. Сякаш оттогава беше минал цял живот. — Назка Барсави вече ни липсва и ѝ желаем доброто. Тя бе чудесна *гариста* и се опита да измъкне своя *пезон* от положение, безизходно и за двамата. Тя заслужаваше по-добро. Пикай върху мен колкото си щеш, но за нея направи каквото можеш. Умолявам те като твой слуга.

— Ако искаш да прецениш истинската набожност на някого — рече Соколяря, — наблюдавай го, когато той е убеден, че вечеря сам.

Входната врата още се затваряше зад гърба на Вързомага. Локи нито чу, нито видя кога се е отворила. Още повече че резето беше спуснато. Соколяря беше без птицата и беше облечен в същото разкроено сиво палто със закопчаните със сребърни копчета алени маншети, с което Локи го видя предната нощ. На главата си носеше килнато настрани сиво кадифено таке, украсено със сребърна игла, с

която беше закопчано едно-единствено перо — лесно се познаваше, че е от Вестрис.

— Едно, че никога не съм бил от най-набожните — продължи той. — И друго, че никога не съм обичал твърде стълбите.

— Сърцето ми е сломено от мъка заради твоите патила — рече Локи. — Къде ти е соколът?

— Кръжи.

Изведнъж Локи се разтревожи, че прозорците са отворени — само преди малко това му се струваше толкова приятно! Мрежата нямаше да попречи на Вестрис да влезе, ако соколът се раздразни.

— Надявах се, че може би твоят господар ще дойде с теб.

— Моят *клиент* — поправи го Вързوماгът — е зает с друго. Аз ще говоря от негово име и ще му предам думите ти. Стига да кажеш нещо, което си струва да се чуе.

— Винаги казвам — рече Локи. — Думи като „напълно смахнат“ и „шибан идиот“. Хрумвало ли ви е някога на теб и на твоя *клиент*, че най-сигурният начин да се погрижиш един каморец никога да не преговаря честно с теб е да убиеш негов кръвен роднина?

— Небеса! — възкликна Соколаря. — Това вярно си е лоша новина. А Сивия крал беше *толкова* убеден, че Барсави ще изтълкува убийството на дъщеря му като приятелски жест. — Веждите на магьосника се вдигнаха. — Та сам ли искаш да му го кажеш, или веднага да хукам да му съобща прозрението ти?

— Много смешно, евтин педераст такъв! Макар и да се съгласих по принуда да припкам наоколо, облечен като господаря ти, трябва да признаеш, че да му изпратиш единствената му дъщеря в каца с пикня доста усложнява шибаната ми задача.

— Жалко — рече Вързوماгът. — Но задачата си остава, както и принудата.

— Барсави иска да съм до него на тази среща, Соколарю. Тази сутрин ме помоли. Преди може и да съм успявал да се измъкна, но сега? Убийството на Назка ме постави адски натясно.

— Ти си Тръна на Камор. Лично аз бих бил много разочарован от теб, ако не намериш начин да преодолееш тази трудност. Барсави ти е отправил молба; моят клиент — изискване.

— Твоят клиент не ми казва всичко, което е редно да ми каже.

— Спокойно можеш да приемеш, че той си знае работата по-добре от теб. — Соколаря нехайно се заигра с една тънка нишка между пръстите на дясната му ръка. Тя блестеше със странен сребрист блясък.

— Боговете да го прокълнат! — изсъска Локи. — На мен може и да не ми пука какво ще стане с Капа, но Назка ми беше приятелка. Принуда мога да приема — но не и радостна злоба. Вие, смотаняци такива, нямаше *нужда* да постъпвате така с нея.

Соколаря разпери пръсти и нишката засия, оплетена в нещо като игра на конец. Той бавно размърда пръсти — затягаше едни конци и отпускате други, толкова сръчно, колкото братята Санца търкаляха монети по опакото на дланта си.

— Не мога да ти обясня — рече магьосникът — колко много тежи на съвестта ми известието, че можем да загубим любезното ти благоразположение.

После Соколаря изсъска една дума — една-единствена сричка, на език, който Локи не разбираше. Самият звук беше странен и изнервящ; той отекна в стаята, все едно идеше отдалече.

Дървените кепенци зад Локи се затръшнаха и той подскочи от стола.

Един по един и другите прозорци се затръшваха и малките им брави прищракваха, пипнати от невидима ръка. Соколаря размърда отново пръсти, по паяжината в ръцете му проблеснаха искри и Локи изохка — коленете му внезапно го заболяха, сякаш ги бяха изритали силно от двете страни.

— За втори път си позволяваш да се държиш насмешливо с мен — рече Вързوماгът. — На мен никак не ми е забавно, затова ще подсиля наставленията на клиента ми и никак няма да бързам.

Локи заскърца със зъби. Неканени сълзи бликнаха от очите му, а болката в краката му се усили, запулсира и плъзна по тялото му. Сега сякаш леден пламък обгаряше ямките на коленете му отвътре; той не успя да запази равновесие и залитна напред. Едната му ръка беше вкопчена безпомощно в краката му, а другата се опитваше да се подпре на масата. Той изгледа кръвнишки Вързوماга и се опита да каже нещо, но мускулите на врата му се загърчиха в спазми.

— Ти си *собственост*, Ламора. Ти принадлежиш на Сивия крал. На него не му пука, че Назка Барсави ти е приятелка — имала е лошия

късмет да се роди на бащата, когото боговете са й отредили.

Спазмите плъзнаха надолу по гръбнака на Локи, по ръцете и надолу по краката му, където се сляха в кошмарна смесица с ледената, разкъсваща болка, която вече го измъчваше. Той падна по гръб, охкаше и трепереше, лицето му бе смъртна маска, ръцете му се кривяха над главата като ноктести лапи.

— Приличаш на насекомо, хвърлено в огъня. А това е най-простото приложение на моето Изкуство. Какво само можех да ти причиня, ако извеза истинското ти име върху плат или го изпиша върху пергамент... „Ламора“ очевидно не е рожденото ти име — на терински от епохата на Трона това означава „сянка“. Но малкото ти име... и то би било достатъчно, ако исках да го използвам.

Пръстите на Соколяря летяха напред-назад, размиваха се пред очите на Локи, местеха и разтягаха сребърните нишки и силата на страданията на Локи нарастваше право пропорционално спрямо движението на светещите очертания. Петите му тропаха по пода; зъбите тракаха в устата му; струваше му се, че някой се опитва да изтръгне костите от бедрата му с помощта на ледени висулки. Отново и отново се опитваше да поеме достатъчно въздух, за да изкрещи, но дробовете му не трепваха, гърлото му бе задръстено от бодли, а краищата на света се обагряха в червено и черно...

Освобождението бе шок. Той лежеше на пода обезкостен и все още чувстваше как призракт на болката пулсира в тялото му. Горещи сълзи се стичаха по бузите му.

— Не си особено интелигентен, Ламора. Интелигентният човек никога не би губил нарочно времето ми. Интелигентният ще схване тънкостите на ситуацията без нужда от... повторение.

Размитото сребро отново трепна в крайчеца на полезрението му и нова болка избухна в гърдите му като огнено цвете, обгърнало сърцето му. Усещаше как то изгаря самата същност на неговото същество; струваше му се, че усеща мириса на цвърчащата плът и как въздухът в дробовете му се нажежава, докато стана горещ като във фурна.

Локи изстена, сгърчи се, отметна глава и най-сетне изкрещя.

— Ти си ми нужен — рече Соколяря, — но за да проявя снизхождение към теб, ти трябва да си смирен и благодарен.

Приятелите ти са друга работа. Да причиня ли същото това на Дървеницата, докато гледаш? Да го причиня ли на братята Санца?

— Не... Моля те, недей! — извика Локи, който се мятеше в агония, вкопчил ръце в лявата половина на гърдите си. Раздра туниката си, полудял от болка като животно. — Не ги закачай!

— Защо не? За моя клиент те нямат никаква стойност. Можем да ги бастисаме.

Изгарящата болка стихна и липсата ѝ отново разтърси Локи. Той се сви настрани, като дишаше на пресекулки, и не можеше да повярва, че такава палеца жегга може да изчезне така изведнъж.

— Още една остра дума — рече Вързوماгът, — още една насмешливо подхвърляне, още едно настояване, още нещичко, по-различно от *пълното унижение*, и те ще платят за твоята гордост. — Той вдигна чашата с рецина и отпи от нея. После щракна с пръстите на другата ръка и течността в чашата изчезна за миг, изпари се без помен от пламък. — Изчистихме ли вече недоразуменията?

— Да — отвърна Локи. — Идеално. Да. Моля те, не им сторвай зло. Ще направя всичко, което се изисква от мен.

— Разбира се, че ще го направиш. А сега донесъл съм ти костюма, който ще облечеш за Дупката на ехото. Ще го намериш пред вратата. Твърде театрален е, както подобава. Няма да ти обяснявам как да се подготвяш за театро̀то — бъди на разположение срещу Дупката на ехото в десет и половина в нощта на срещата. Аз ще те поема оттам и ще ти подсказвам какво да кажеш.

— Барсави... — Локи се прокашля. — Барсави... ще иска да ме убие.

— Съмняваш ли се, че можех да продължа да те наказвам тук за свое удоволствие, докато се побъркаш от болка?

— Не... не.

— Тогава не се съмнявай и че мога да те защитя от всякакви глупости, които на Капа му хрумне да приложи.

— Ще ми подсказваш... Как?

„*Нямам нужда от въздух* — отекна гласът на Вързوماга в ума на Локи с потресаваща сила, — *за да предавам наставленията си. Когато имаш нужда от подсказване по време на срещата с Барсави, аз ще ти подсказвам. Когато трябва да отправиш искане или да приемеш искане, ще ти казвам как да постъпиш. Ясно“!*

— Да... да. Съвсем ясно. Благодаря ти.

— Трябва да си благодарен за стореното от нас с клиента ми в твоя полза. Много хора чакат години наред шанс да спечелят благоразположението на Капа Барсави. Твоят шанс ти бе сервиран като изискана вечеря. Не сме ли щедри?

— Да... Несъмнено.

— Затова ти предлагам да измислиш някакъв начин да се измъкнеш от дълга, който той иска да ти вмени. Така ще си свободен да се съсредоточиш върху дълга ти към нас. Не искаме вниманието ти да се раздвоява в такъв критичен момент — това със сигурност ще ти навлече беля.

„Последна грешка“ беше полупразна — явление, невиждано досега от Локи. Разговорите бяха приглушени, погледите — ледени и сурови, цели банди се набиваха на очи с отсъствието си. И мъжете, и жените бяха облечени твърде дебело за сезона — с полупелерини, палта и навлечени една върху друга жилетки. Така по-лесно се криеше оръжието.

— И какво, по дяволите, се случи с теб?

Джийн стана, за да помогне на Локи да седне — беше заел масичка в едно от сепаретата, от което се виждаше вратата. Локи се настани на стола — бледото ехо от фантомните болки, причинени му от Соколаря, продължаваше да мъчи ставите и мускулите на врата му.

— Соколаря — заговори Локи с приглушен глас — пожела да изрази някои свои мнения, а аз очевидно не съм чак толкова чаровен, колкото си мисля. — Той се заигра с разкъсаната си туника и въздъхна. — Бирата сега, кофтите после.

Джийн бутна към него глинена кана с топла каморска бира и Локи я пресуши наполовина на две глътки.

— Е — подзе той, след като избърса устата си. — Предполагам, че си струваше само заради това, дето му казах, каквото имах за казване. Не ми се вярва Вързوماговете да са свикнали на обиди.

— Постигна ли нещо?

— Нищо. — Локи изпи остатъка от бирата, обърна каната наопаки и я остави на масата. — Нищичко, да му се не види! Разсипаха ме от мъчения, което, ако го погледнеш от определена гледна точка, послужи за придобиване на знания.

— Шибаняк с шибаняк! — Ръцете на Джийн се свиха в юмруци. — Можех да му направя толкова много неща, без да го убивам! Силно се надявам някога да ми се удаде тази възможност.

— Запази ги за Сивия крал — измърмори Локи. — Мисля си, че ако оцелеем след онова, което ни предстои в Нощта на Херцога, той няма да държи Соколаря вечно на заплата. И когато Вързوماгът се махне...

— Ще разговаряме пак със Сивия крал. С ножове.

— Много си прав. Ще го проследим, ако трябва. Нали трябва да направим нещо с всичките тия пари... е, ето ти нещо за правене. Каквото и да е намислил тоя мръсник, когато вече не може да плаща на мага си, ще му покажем колко обичаме да ни подритват насам-натам като топки. Дори и ако трябва да го последваме по Желязното море и отвъд нос Несек, и чак до Балинел по Пиринченото море.

— Това се казва план. А тази вечер какво ще правиш?

— Тази вечер? — изсумтя Локи. — Ще послушам съвета на Кало. Ще се разходя до „Позлатените лилии“ и ще си избия мозъка от шибане. Сутринта могат да ми го сложат пак, като приключат с мен. Доколкото разбирам, за това се плаща допълнително, но ще се жертвам.

— Сигурно откачам — рече Джийн. — Цели четири години минаха, и през цялото това време ти...

— Потиснат съм, имам нужда от разтоварване, а тя е на хиляда мили отук. И аз съм човек в края на краищата, невидяло се! Не ме чакай.

— Ще дойда с теб — предложи Джийн. — Не е разумно да излизаш сам в такава нощ. Разчуло се е за Назка и градът е разбунен.

— Не било разумно ли? — разсмя се Локи. — Мен нищо не ме заплашва в Камор, Джийн. Зная със сигурност, че съм единственият, когото засега все още никой не иска да убива. Не и преди да са приключили с дърпането на конците.

— Няма да стане — заяви той няма и два часа по-късно. — Извинявай... не си виновна ти.

Стаята беше топла, сумрачна и изключително уютна, проветрявана от мекото „Фиуу-фиуу-фиуу“ на дървено вятърно колело, което се въртеше в скрита шахта. Водни колела ромоляха пред пищния Дом на позлатените лилии в северния край на Примката и подкарваха ремъци и вериги, които задвижваха многобройните му приспособления, създаващи удобство.

Локи лежеше на широко легло с меки пухени дюшеци, завит с копринени чаршафи под копринен балдахин. Лежеше гол под приглушената червена светлина на замъглен алхимичен глобус, малко по-силна от алената лунна светлина, и се възхищаваше на заоблените форми на жената, която галеше вътрешната страна на бедрото му. Тя ухаеше на ябълково вино с подправки и на канелен мускус. Ала у него нямаше и помен от възбуда.

— Фелис, моля те — рече той. — Идеята не е добра.

— Напрегнат си — прошепна Фелис. — Явно умуваш за нещо, а и раната на ръката ти никак не е от помощ. Нека опитам още няколко неща. Винаги съм готова за... професионални предизвикателства.

— Не съм убеден, че нещо може да помогне.

— Хммм. — Локи долови нацупената нотка в гласа ѝ, въпреки че чертите ѝ бяха само неясни сенки в червения полумрак. — Има такива вина. Алхимични, от Тал Верар. Афродизиази. Не са евтини, но вършат работа. — Тя разтърка корема му и се заигра с тънката линия от косми в средата му. — Правят чудеса.

— Нямам нужда от вино — рече той сдържано, хвана ръката ѝ и я отдръпна от кожата си. — О, богове, не знам какво ми трябва!

— Тогава ми позволи да ти предложа нещо. — Тя се повдигна и коленичи до гърдите му. Само с едно уверено движение (защото под всички тези заоблености имаше силни мускули) тя го преобърна по корем и заразтрива мускулите на врата и на гърба му, като редуваше нежни ласки със силно натискане.

— Предложението... ох... прието...

— Локи — рече Фелис, като изостави ефирния глас за спалнята от вида „готова съм на всичко, за да ти угодя“, една от лелеяните илюзии на занаята ѝ. — Знаеш ли, че помощниците в чакалните ни казват какво точно иска всеки клиент, когато ни дават поръчките?

— Така съм чувал.

— Е, ти си помолил специално за червенокоса.

— Което... ох, по-надолу, моля те... което значи...?

— В „Лилиите“ сме само две — рече тя — и от време на време има такива молби. Но работата е там, че някои мъже искат червенокоса по принцип, а други — точно една.

— О...

— Тези, които искат червенокоса по принцип, се забавляват и си заминават. Но ти... ти искаш точно една червенокоса. И това не съм аз.

— Съжалявам... Нали ти казах, не си виновна ти.

— Знам. Толкова благородно от твоя страна.

— Но ще си платя с радост.

— И това също е много мило. — Тя изхихика. — Но ако не платиш, ще попаднеш в стая, пълна с яки мъжаги с тояги, така че не е само заради безпокойството, че ще ме обидиш.

— Знаеш ли — рече Локи. — Мисля, че повече ми харесваш такава, без онези предишните лиготи — „как да ти угодя, господарю“.

— Някои мъже харесват прямите курви. Други пък не искат да чуват нищо друго, освен това колко са прекрасни. — Тя заразтрива мускулите на врата му с долната част на дланите си. — Всичко е работа! Но както казах, ти като че копнееш за някого. И сега си спомни за това.

— Извинявай.

— Няма нужда постоянно да ми се извиняваш. Ти си този, чиято любима избяга през половината континент.

— Богове! — изпъшка Локи. — Намери ми един-единствен човек в Камор, който да не знае, и ще ти дам сто крони, кълна се!

— Просто го чух от единия Санца.

— Единия Санца? Кой точно?

— Не мога да ти кажа. В тъмното е много трудно да ги различиш.

— Ще им отрежа проклетите езици!

— О, шшт! — Тя разроши косата му. — Моля те, недей! Поне на нас, момичетата, те ни трябват!

— Хммм.

— Клетичкият ми, сладък кретен! Явно много си хлътнал по нея. Е, Локи, какво да кажа? Ебаният — ебан... — Фелис се разсмя тихичко. — Но не от мен!

ИНТЕРЛЮДИЯ: ХЛАПЕТА ШЕДЬОВРИ

1

През онова лято, след като Джийн влезе в Джентълмените копелета, Отец Окови една вечер след ядене ги заведе двамата с Локи на покрива. Пушеше увит в хартия джеремитски тютюн, а лъчите на слънцето потъваха зад хоризонта и на тяхно място започваше да бушува пожарът от елдерглас.

Тази вечер той искаше да говори за евентуалната необходимост от прерязването на гърла.

— Миналата година проведох този разговор с Кало, Галдо и Сабета — подзе той. — Вие, момчета, сте вложения — и във време, и в съкровища. — Той издуха във въздуха разкъсани полумесеци от блед дим. Както винаги, не успя да направи колелца. — Едри вложения. Делото на живота ми може би. Чифт хлапета шедьоври. Затова искам да запомните, че невинаги можете да отървете боя с усмивки. Ако някой ви извади стомана, очаквам вие да оцелеете. Понякога това означава да отвърнеш със същото. Друг път — да бягаш, все едно гъзът ти гори. Но неизменно означава да знаеш кой е правилният избор — затова трябва да поговорим за вашите наклонности.

Окови се втренчи в Локи и дръпна продължително, целенасочено от цигарата — последно поемане на дъх от човек, който газии в мръсна вода и се готви да се гмурне в нея.

— И двамата знаем, Локи, че ти притежаваш многобройни таланти, истински дарби за много неща. Затова трябва да ти го кажа направо — опре ли до труден разговор с истински враг, от теб ще останат чифт опикани бричове и кърваво петно. Да, можеш да убиваш, и това е истината на боговете, но просто не си създаден за як, откровен тупаник. И ти си го знаеш, нали?

Изнервеното мълчание на Локи бе само по себе си отговор. Изведнъж неспособен да погледне Отец Окови в очите, той се опита да

се престори, че краката му са просто пленителни и никога досега не ги е виждал.

— Локи, Локи, не можем всички да сме бесни кучета с гол в ръката нож! Няма защо да ревеш, така че хайде озапти тая твоя устна да не трепери като циците на дърта курва! Ще се научиш да боравиш и със стоманата, и с въжето, и с арбалета. Но ще се научиш как се борави крадешком. В гръб, отстрани, отгоре, в тъмното. — Окови сграбчи изотзад въображаем противник, притисна гърлото му с лявата си ръка и го мушна в бъбреците с наполовина изпушената цигара вместо с кинжал. — Всичките номера — защото биеш ли се умно, това ще те спаси от участи да те направят на кайма от лайна.

Окови се престори, че избърсва кръвта от своя „нож“ с кехлибарения връх, и отново пое дим.

— Това е положението. Сложи си го в шапката, Локи, и се разходи с нея из града. Трябва да се научим да приемаме недостатъците си. Стара поговорка за бандите е „Лъжите излизат, но истината си стои у дома“. — Той изпусна двойна струя дим през ноздрите си и видимо се развесели, когато сивият дим се заизвива около главата му. — А сега престани да се държиш така, все едно върху обувките ти има шибана гола жена!

Локи се ухили доста вяло, но вдигна поглед и кимна.

— А сега ти — обърна се Окови към Джийн. — Всички знаем, че като се вбесиш, избухваш и трошиш глави. В лицето на Локи си имаме един престъпен мозък, той е фантастичен лъжец. Кало и Галдо във всеки занаят са сребро и в никой — злато. Сабета е родената кралица на всички омайници, идвали някога на бял свят. Обаче все още си нямаме прост побойник. Мисля, че от теб може да излезе такъв — отявлен скандалджия, който пази приятелите си от бели. Истинско бясно псе със стомана в ръка. Искаш ли да се пробваш?

Пленителната гледка на собствените му крака мигом прикова погледа на Джийн.

— Ами, такова, ако смяташ, че би могло да се получи, аз мога да опитам...

— Джийн, виждал съм те ядосан.

— Аз съм те усещал ядосан — ухили се Локи.

— Джийн, довери ми се заради това, че съм четири пъти по-голям от теб, майната му. Ти не таиш гняв и не отправяш заплахи —

просто ставаш нелюбезен и после става, каквото става. Някои хора са създадени за трудни положения. — Той си дръпна отново от цигарата и изтръска бялата пепел върху каменните плочи. — Мисля, че си хванал цаката на пръсването на мозъци. Това само по себе си не е нито добро, нито лошо, но може да ни е от полза.

Джийн като че се замисли над казаното, но и Локи, и Окови по очите му виждаха, че вече е взел решение. Те гледаха сурово и алчно под рошавата черна коса и кимването му беше просто формалност.

— Така, така! Мислех си, че идеята ще ти допадне, и затова си позволих волността да уредя това-онова предварително. — Той извади от джоба на дрехата си черен кожен калъф и го подаде на Джийн. — Утре, половин час подир пладне, те очакват в Дома на стъклените рози.

При споменаването на най-известната и най-добрата бойна школа в Камор и Локи, и Джийн се облешиха. Джийн отвори калъфа със сиглата. Вътре имаше плосък талисман — стилизирана роза от матирано стъкло, инкрустирана направо във вътрешната повърхност на кожата. С това Джийн можеше да минава северно от Анджевин и през стражевите постове в подножието на хълмовете Алчегранте. То го поставяше под пряката закрила на дон Томса Маранцала, Господар на Дома на стъклените рози.

— Тази роза ще те прекара през реката и сред надувките, но като отидеш там, не се дъни! Прави, каквото ти се каже, отивай право там и се връщай право тук. Оттук насетне ще ходиш там четири пъти седмично. И заради всички нас вземи озапти тая твоя развихрена грива. Ползвай огън и касапска брадва, ако се наложи. — Окови дръпна за последно от бързо топящата се цигара, от дима, напоен с аромата на вечнозелени дървета, а после метна фасата през парапета. Последният издишан пушек се понесе над главите на двете момчета — разкривен, но иначе пълен кръг.

— Мама му стара, това е поличба! — Окови посегна към реещото се колело, все едно можеше да го дръпне и да го огледа. — Или този план е обречен да успее, или боговете са доволни от мен, задето те уредих, Джийн Танен. Обичам предложения, от които при всички случаи печелиш! А сега вие двамата нямате ли си друга работа?

В Дома на стъклените рози имаше гладна градина.

Това място беше един микрокосмос сред Камор — нещо, оставено от елдрените, за да се чудят и маят хората, опасно съкровище, изхвърлено като ненужна играчка. Елдергласът, който спояваше зидовете ѝ, я пазеше от всички човешки изкуства също като Петте кули и още десетина постройки, пръснати из островите. Мъжете и жените, които живеяха по тези места, се къпеха в слава, а Домът на стъклените рози беше най-величественото и най-опасно място по склоновете на Алчегранте. Това, че дон Маранцала се разпореждаше там, бе знак за високото и дълготрайно благоразположение на Херцога към него.

На другия ден, току преди пладне да преполови, Джийн Танен стоеше пред вратата на кулата на Дон Маранцала — пет цилиндрични етажа от сив камък и сребърно стъкло, масивна крепост, в сравнение, с която прекрасните вили наоколо приличаха на умалени архитектурни модели. Палеща жега прииждаше на мощни вълни от безоблачното небе, а въздухът бе напоен с леко лъхация на бира дъх на градската река, кипнала след дългите часове на слънце. В каменната стена, до огромната лакирана дъбова порта на кулата, имаше прозорче с матирано стъкло, зад което се различаваха смътните очертания на лице. Пристигането на Джийн бе забелязано.

Той беше прекосил към северната страна на Анджевин по стъклен котешки мост, не по-широк от хълбоците му — измина вкопчен за въжените перила с потни ръце всичките шестстотин стъпки дължина. Нямаше по-големи мостове, които да водят към южния бряг на Исла Зантара, втория най-източен от островите Алчегранте. Фериботът струваше половин меден барон; за онези, които бяха твърде бедни да си платят, оставаше екстатичният ужас на котешките мостове. Джийн никога досега не беше минавал по такъв и гледката на поопитните мъже и жени, които не докосваха въжетата, докато вървяха по него, превърна червата му в ледена вода. Щом усети твърдия паваж под подметките си, го преизпълни блажено облекчение.

Плувналите в пот дежурни жълтодрешковци при портата на Исла Зантара пуснаха Джийн да мине много по-бързо, отколкото той очакваше. Забеляза как веселието изчезна от червендалестите им лица

в мига, в който разпознаха сиглата, която носеше в малкия черен калъф. След това го упътиха отсечено — дали тази нотка в гласа им бе жал или страх?

— Ще те посрещнем, момче — извика изведнъж единият подире му, щом той пое нагоре по чистите бели плочи на улицата, — ако слезеш отново по хълма!

Значи беше смесица от жал и страх. Дали Джийн бе също толкова въодушевен от това приключение, колкото и предната вечер?

Скърцането и тракането на топузи предхождаше появата на тъмна цепка в средата на двойната порта. Миг по-късно вратите се разтвориха широко с бавна величественост, издърпани от двама мъже с кървавочервени жилетки и шарфове, и Джийн забеляза, че всяко от крилата от плътно дърво е дебело по половин стъпка и подсилено с железни обръчи. Заля го вълна от миризми — на влажен камък и престоляла пот, на печено месо и канелен тамян. Мирис на преуспяване и сигурност, на живот зад зидове.

Джийн показва калъфа на мъжете, които отвориха вратата. Единият го подкани нетърпеливо с ръка.

— Очакват те. Влез като гост на дон Маранцала и уважавай дома му като свой.

До стената отляво в разкошното фойе се изкачваха нагоре две вити стълбища от черно желязо. Джийн последва мъжа по тесните стъпала на едното, като смутено се опитваше да овладее потенето и пухтенето. Портите на кулата се затвориха под тях с оглушителен трясък.

Изкачиха три етажа от блестящо стъкло и дървен камък, застлани с дебели червени килими и украсени с неизброими бродерии, в които Джийн разпозна бойни знамена. Дон Маранцала четвърт век бе служил като личен майстор на меча на Херцога и командир на неговите черноризци. Тези кървави парчета плат бяха всичко, останало от безбройните роти, които съдбата бе запратила срещу Никованте и Маранцала в битки, превърнали се в легенди: Войните за Желязно море, Бунта на Лудия граф, Хилядодневната война срещу Тал Верар.

Най-сетне витата стълба ги изведе в сумрачна стаичка, малко по-голяма от килер и осветена от мекото червено сияние на книжен фенер. Мъжът хвана една месингова дръжка, обърна се и погледна Джийн.

— Това е Градината без ухания — рече той. — Стъпвай предпазливо и не докосвай нищо, ако ти е мил животът. — После бутна вратата към покрива и пред погледа на Джийн се разкри гледка, толкова сияйна и зашеметяваща, че Джийн залитна назад.

Домът на стъклените рози беше над два пъти по-широк, отколкото беше висок и покривът вероятно беше поне сто стъпки в диаметър, ограден отвсякъде от зид. На обзетия от уплаха Джийн му се струваше, че стои пред пламтящ алхимичен огън със стотици оттенъци. Всичките легенди и слухове никак не го бяха подготвили за изгледа на това място на ярките лъчи на бялото лятно слънце — сякаш течен диамант пулсираше в милиони крехки вени и искреше по милиони фасети и ръбове. Тук имаше цяла розова градина — плет след плет от съвършени цветове, стебла и тръни, безмълвна и без ухание, оживяла от отразения огън, защото цялата бе изваяна от елдерглас; сто хиляди цвята, съвършени до най-малкия бодил. Заслепен, Джийн залитна напред и протегна ръка, за да се подпре. Когато успя да се принуди да затвори очи, мракът трептеше от сенките на образите — жарки светкавици.

Служителят на Дон Маранцала го прихвана за раменете леко, ала здраво.

— Първия път е стряскащо. След малко очите ти ще свикнат, но запомни думите ми добре и, в името на боговете, не докосвай нищо!

Щом очите на Джийн се свързеха от първоначалния удар, той започна да вижда отвъд ослепителния блясък. Всеки розов плет беше прозрачен. Най-близкият бе само на две крачки. И беше безукорен, толкова безукорен, колкото твърдеше мълвата — сякаш елдрените бяха замразили всеки цвят и всеки храст в мига на най-пълното лятно съвършенство. И все пак тук-там в сърцевината на скулптурите имаше наситени цветни петна — вихри от червеникавокафяво прозрачно сияние, подобни на облаци от замръзнал ръждивочервен дим.

Тези облаци бяха от човешка кръв.

Всяко венчелистче, листо и трън бяха по-остри и от бръснач. Най-лекото докосване разрязваше кожата като хартия и розите пиеха кръвта, точно както твърдяха легендите — всмукваха я дълбоко в мрежата от стъклени стебла и лиани. Предполагаше се, че ако пожертват на градината достатъчно животи, някой ден всеки цвят и всеки плет ще се обагрят в плътно ръждивочервено. Някои слухове

твърдяха, че градината просто пие онова, което разливаш върху нея, други — че розите изсмуквали кръв от рани и можели да изпият кръвта на човек през всеки разрез, дори през драскотина.

Изискваше се пълно съсредоточаване, за да преминеш по градинските пътеки — повечето бяха широки само две-три крачки и само един миг на разсейване бе смъртоносен. Това, че дон Маранцала смяташе градината си за идеалното място да обучава младежите как да се бият, говореше много за него. За първи път Джийн усети как го обзема ужасено благоговение пред създанията, изчезнали от Камор хиляда години преди неговото раждане — колко ли други чужди изненади бяха оставили те, за да се натъкват хората на тях? Какво ли би могло да прогони същества, толкова могъщи, че е било по силите им да създадат това? Умът отхвърляше дори самата мисъл за отговор.

Служителят на Маранцала пусна раменете на Джийн и влезе обратно в сумрачната стая на върха на стълбите. Стаята, забеляза Джийн, стърчеше от стената на кулата като градинарски навес.

— Донът те очаква в средата на градината — рече той.

После затвори вратата след себе си и Джийн остана привидно сам на покрива с голото слънце в небето и стените от жадно стъкло отпред.

Ала не беше сам — откъм средата на стъклената градина идваше шум: звън от удари на стомана в стомана, тихото пышкане от напрегнати усилия, няколко отсечени команди, изречени с плътен глас, изпълнен с властност. Само преди няколко минути Джийн би се заклел, че преминаването по котешкия мост е най-страшното, което някога му се е случвало, но когато се изправи срещу Градината без ухание, той с радост бе готов да се завърне на най-високата точка на изящната дъга, извисяваща се петдесет стъпки над Анджевин, и да се развихри в буен танц, без да докосне въжените перила.

Ала черният калъф, стиснат в десницата му, го наведе на мисълта, че Отец Окови е решил, че той е подходящ за онова, което го очакваше в тази градина. Въпреки прокрадващия се страх, който внушаваха, тези рози бяха неодушевени и неспособни да мислят. Как би могъл да има сърце на убиец, ако се боеше да мине между тях? Срамът го подтикна напред, стъпка по стъпка. Вървеше по криволичещите пътеки с изключителна предпазливост, потта се стичаше по лицето му и щипеше очите му.

— Аз съм Джентълмен копеле! — измърмори той под носа си.

Това бяха най-дългите трийсет стъпки в краткия му живот — преминаването между студентите, притаили се в очакване плетове от рози.

Не им позволи дори да го близнат.

В средата на градината имаше кръгъл двор, към трийсет стъпки широк. Тук две момчета, приблизително на възрастта на Джийн, обикаляха в кръг един срещу друг, а рапирите им трептяха и се стрелкаха помежду им. Още половин дузина момчета гледаха напрегнато заедно с един висок мъж към края на средната възраст. Този мъж имаше коса до раменете и увиснали мустаци с цвета на изстиналата пепел на лагерен огън. Лицето му приличаше на изтъркана с шкурка кожа и въпреки че носеше господарски кафтан в същия яркочервен цвят като помощниците му долу, той го бе облякъл върху износен войнишки брич и опърпани бойни ботуши.

Нито един от учениците не се подиграваше на облеклото на своя майстор. Това бяха синове на елита — с жакети от бродат и шити по поръчка бричове, с копринени туники и лъснати подобия на ботуши за фехтовка. Всички бяха издокарани с бели кожени връхни дрехи с буфан ръкави и предпазители на китките със сребърни шипове от същия материал, много подходящи за отбиване на ударите при тренировка с оръжия. Още в мига, в който пристъпи на площадката, Джийн се почувства гол и само заплахата от стъклените рози го удържа да не се скрие бързо.

Единият от дуелантите се сепна, щом видя Джийн да излиза от градината. Противникът му се възползва от тази секунда невнимание и сърчно заби рапирата в предмишницата на момчето, като проби предпазителя. Раненото момче нададе грозен писък и пусна оръжието си.

— Господарю Маранцала — обади се едно момче сред тълпата; гласът му бе напоен с повече масло, отколкото има по острието на меч, прибран на склад. — Лоренцо очевидно се бе разсеял заради момчето, което току-що излезе от градината! Ударът не беше честен.

Всички момчета на площадката се обърнаха да погледнат Джийн и бе невъзможно да се сетиш кое е първото, което будеше отявленото им презрение — работническите му дрехи, крушовидната му физика, липсата на оръжия и доспехи? Само момчето, по ръкава, на чиято

туника пълзеше петното от кръв, не го гледаше с открита омраза — имаше си други проблеми. Прошареният мъж се прокашля и заговори с плътния глас, който Джийн бе чул. Като че ли се забавляваше.

— Ти се прояви като глупак, като откъсна поглед от противника, Лоренцо, и затова в някакъв смисъл си заслужаваше ужилването. Но иначе си е вярно — един млад благородник не бива да се възползва от външно отвличане на вниманието, за да отбележи туш. И двамата да се стараете повече следващия път. — Той посочи с ръка Джийн, без да го поглежда, и топлината в гласа му изчезна. — А ти, момче, скатай се в градината, докато приключим. Не искам да те виждам пак, преди тези млади господа да са си тръгнали.

Сигурен, че пожарът, пламнал върху бузите му, може да засенчи и слънцето, Джийн бързо се скри от поглед. Минаха няколко мига, преди да осъзнае с ужас, че без колебание се е хвърлил обратно в лабиринта от скулптирано стъкло. Спря на няколко завоя от площадката. Стоеше, обзет от смесица от страх и презрение към самия себе си, и се мъчеше да се вцепени, а палещите лъчи на слънцето изцеждаха от него цели реки от пот.

За щастие не се наложи да чака дълго — звъntenето от сблъсъка на стоманата със стомана утихна и дон Маранцала разпусна класа си. Те се изнизаха покрай Джийн със свалени палта и разкопчани жакети, наглед съвсем невъзмутимо, през смъртоносния лабиринт от прозрачни цветя. Нито един не му каза и дума, защото това беше домът на дон Маранцала и би било наглост от тяхна страна да се сбият с човек от простолюдието на негова територия. Това, че всички момчета така се бяха изпотили, че копринените им туники прозираха, и че неколцина от тях бяха зачервени и се клатушкаха слънчасали, не беше никаква утеха.

— Момче! — повика го донът, след като отрядът млади господа излезе от градината и заслиза по стълбите. — Ела сега при мен.

Джийн събра достойнство, доколкото можа — но осъзнаваше, че то до голяма степен си е чисто въображаемо, глътна дебелия си корем и отново излезе на площадката. Дон Маранцала дори не го погледна — в ръцете си държеше умалената тренировъчна рапира, която преди малко бе посякла бицепса на разсеяното момче. В тях тя приличаше на играчка, но кръвта, която лъщеше на върха ѝ, си беше съвсем истинска.

— Аз, въ, извинете, сър, господарю Маранцала — сигурно съм подранил. Аз, въ, не исках да ви прекъсвам урока...

Донът се въртна на пети плавно като верарски часовников механизъм — всеки мускул на торса му бе злокобно неподвижен, като на статуя. После се втренчи в Джийн и студеният изпитателен поглед на черните му кривоогледи очи навя ужасен страх на момчето за трети път в ранния следобед.

То изведнъж се сети, че е сам на покрива с мъжа, който се бе изкачил до сегашното си положение с клане и съсичане.

— Забавно ли ти е, простолюдино — попита донът със змийски шепот, — да говориш, преди да са те питали — на подобно място, на човек като мен? На дон като мен?!

Смотолевените извинения на Джийн заглъхнаха в гърлото му със срамно за мъж хълцане — като мокрото мляскане на мида, когато ѝ пукнеш черупката и я изстискаш през пукнатините.

— Защото, ако просто нехайстваш, ще ти изкарам този навик с пердах през тлъстия мазен гъз, преди да си мигнал! — Донът отиде до най-близкия плет от стъклени рози и с явна загриженост пъхна върха на окървавената рапира в един от цветовете. Джийн, ужасен и сякаш омагьосан, наблюдаваше как червеното петно бързо изчезна от острието и бе всмукано в стъклото, където се разсея в мъгляво розово пипало и се просмука към сърцевината на скулптурата. — Така ли е? Ти нехайно дебело момченце, пратено тук да се пробва с оръжието, ли си? Без съмнение си малък мръсен хлапак от Казана, проклетият изтърсак на някоя курва!

Отначало парализираният език на Джийн не можеше да помръдне, но после кръвта задумка в ушите му като грохота на приборя. Юмруците му импулсивно се свиха.

— Аз съм роден в *Северния ъгъл*! — кресна той. — Майка ми и баща ми са *търговци*!

И щом изплю това, сърцето му замря. Вцепенен, той склучи ръце зад гърба си, сведе глава и отстъпи назад.

Падна тежка тишина и изведнъж Маранцала се разсмя на глас и ставите на ръцете му изпукаха като горящи борови дърва.

— Прости ми, Джийн — рече той. — Но исках да проверя дали Окови ми е казал истината. Боговете са свидетели, че наистина си куражлия! И не е като да нямаш характер!

— Вие... — Джийн се блещеше срещу доната и започваше да осъзнава какво става. — Вие сте *искали* да ме ядосате, господарю!

— Знам, че си много чувствителен на тема твоите родители, момче. Окови ми разказа доста неща за теб. — Донът приклепна на едно коляно пред Джийн, погледна го в очите и положи длан на рамото му.

— Окови не е сляп — рече Джийн. — Аз не съм послушник. А вие всъщност не сте... Не сте...

— Гаден дърт копелдак?

Джийн не може да се сдържи и се изкиска.

— Аз, въ... чудя се дали някога отново ще срещна някой, който си е такъв, какъвто изглежда, господарю.

— Вече срещна. Излязоха от градината ми преди няколко минути. А аз наистина съм гаден дърт копелдак, Джийн. Още преди да е свършило лятото, ще ме мразиш и в червата. Ще ме псуваш и при изгрева на Измамната светлина, и на зазоряване.

— О! — възкликна Джийн. — Но това... това е просто работа.

— Много си прав — отвърна дон Маранцала. — Може ли да ти призная нещо, Джийн? Това място не ми се полага по рождение — получих го в дар за служба. И не мисля, че го ценя особено... Но майка ми и баща ми не бяха дори от Северния ъгъл. Роден съм в чифлик.

— Брей! — възкликна Джийн.

— Да — потвърди донът. — Тук горе, в тази градина, няма значение какви са родителите ти. Ще те накарам да се бърхтиш, докато пуснеш кървава пот и започнеш да молиш за милост. Ще те съсипвам, докато не си измислиш нови богове да им се молиш. Единственото, което тази градина почита, е съсредоточаването. Можеш ли да бъдеш съсредоточен всеки миг, докато си тук? Можеш ли да избистриш вниманието си, да го свиеш в най-тясно русло, да изживяваш мига докрай и да отхвърлиш всички други грижи?

— Аз... съм длъжен да опитам, господарю. Веднъж вече минах през градината. Мога да мина и пак.

— Ще минеш. Ще го повториш хиляди пъти. Ще тичаш през моите рози. Ще спиш сред тях. И ще се научиш да се съсредоточаваш. Предупреждавам те — някои не успяха.

Донът стана и описа широк полукръг.

— Тук-там се вижда какво са оставили подире си. В стъклото.

Джийн преглътна нервно и кимна.

— Виж, преди малко се опита да се извиниш, че си подранил. Истината е, че не си. Удължих предишния си урок, защото съм склонен да угаждам на тия окаяни лайненца, когато искат да се понакълцат малко. За в бъдеще идвай точно в един, за да сме сигурни, че отдавна са си отишли. На тях не бива да им се позволява да гледат как те обучавам.

Някога Джийн бе син на твърде заможно семейство и бе носил също такива изискани дрехи като тези, които видя тук на покрива. И сега отново усещаше старата болка от загубата, рече си той — не някакъв си срам заради тъпотии като косата му, дрехите му или дори увисналия му корем. Тази мисъл сама по себе си бе достатъчно благородна, за да останат очите му сухи, а лицето — спокойно.

— Разбирам, господарю. Аз... не желая пак да ви поставям в неловко положение.

— Да ме поставяш в неловко положение? Джийн, криво си ме разбрал. — Маранцала подритна нехайно малката рапира и тя издрънча върху плочките. — Тия малки пъргави пикльовци идват тук, за да научат колоритното благородническо изкуство на фехтовката с многобройните му спортни ограничения и забрани за *позорни* схватки.

— Ти, от друга страна... — и той се обърна и боцна силно, ала приятелски Джийн в средата на челото. — Ти ще се научиш как да убиваш хора с меч.

СЕДМА ГЛАВА ПРЕЗ ПРОЗОРЕЦА

1

Локи нахвърли плана си по време на продължителен и нервен обяд.

В Деня на Херцога, малко подир пладне, Джентълмените копелета седяха на масата в своята стъклена бърлога. Навън слънцето щедро лееше обичайното си следобедно наказание, но в бърлогата беше хладно, неестествено хладно дори за мазе. Окови често отбелязваше, че елдергласът прави фокуси не само със светлината.

Бяха подредили трапеза, по-подобаваша за празник, отколкото за обедна среща. Имаше задушено овнешко с лук и джинджифил, пълнени змиорки в пикантен винен сос и сладкиши със зелени ябълки, които Джийн бе опекар (с щедра доза остершалинска ракия, излята върху плодовете).

— Бас държа, че дори и на личния готвач на Херцога биха му одрали топките, ако го направи — беше заявил той. — По мои сметки всеки сладкиш излиза по две-три крони.

— А колко ще струват — обади се Дървеницата, — като ги изядем и излязат през другия изход?

— Можеш да ги измериш, щом искаш — рече Кало. — Вземай везните.

— И лопатката — додаде Галдо.

Братята Санца човъркаха пикантен омлет, посипан с кайма от овчи бъбреци, иначе сред любимите ястия на цялата маса. Но днес, въпреки че всички бяха съгласни, че това е най-добрата им трапеза от седмици насам и превъзхожда дори и отпразнуването на първия им успех в играта с дон Салвара, вкусът все едно се беше изпарил от ястията. Само Дървеницата нагъваше с ищах и вниманието му беше почти изцяло съсредоточено върху подноса със сладкишите на Джийн.

— Я ме вижте! — заяви той с пълна уста. — С всяка хапка ставам все по-скъп!

Шегата му бе посрещната с кротки полуусмивки и нищо повече. Момчето изсумтя с досада и тресна с юмруци по масата.

— Е, щом никой от вас не иска да яде — заяви то, — защо не почнем да кроим как да отървем секирата довечера?

— Прав е — съгласи се Джийн.

— И то много — додаде Кало.

— Да — съгласи се Галдо. — Каква е играта и как ще я играем?

— Ами... — Локи бутна чинията си, смачка платнената салфетка и я метна в средата на масата. — За начало трябва пак да ползваме проклетите стаи в Счупената кула. Май онова стълбище още не е приключило с нас.

Джийн кимна.

— И какво ще правим там?

— Точно там ще сме ние с тебе, когато Анджаис дойде да ни вземе в деветия час. И там и ще си останем, след като той напълно се убеди, че имаме много убедителна причина да не тръгнем с него.

— И каква ще е тази причина? — попита Кало.

— Много колоритна — отвърна Локи. — Вие с Галдо ще трябва този следобед да нанесете кратка визита на Джесалин д'Обарт. За осъществяването на намисленото ми е нужна помощта на черен алхимик. Ето какво ще й кажете...

Незаконната аптека на Джесалин д'Обарт и дъщеря ѝ Джейнелейн се намираше над една писарска кантора в почтения квартал Арката на фонтана. Кало и Галдо влязоха в кантората малко след втория час на следобеда. Тук дузина мъже и жени, прегърбени над дървени дъски, дращеа напред-назад с пера, сол и графитени пръчки и гъби за триене като автомати. Хитро наредени огледала и люкове пропускаха вътре дневната светлина, за да осветява труда им. Малцина занаятчий в Камор бяха по-големи циции от отрудените писари.

В дъното на първия етаж имаше вита стълба, вардена от сурова на вид млада жена, която се преструваше, че ѝ е скучно, докато опипваше оръжията под кафявия си брокатен жакет. Близнаците Санца засвидетелстваха добрите си намерения със съчетание от жестове с ръка и медни барони, които хлътнаха в джобовете ѝ. Тя дръпна връвта на звънеца до стълбището и им махна да се качат.

На втория етаж имаше приемна — глухи стени без прозорци и също такъв под от златисто твърдо дърво, запазил аромата на боров лак. Висок тезгях разделяше стаята на две. От страната за клиенти нямаше столове, а от страната на търговеца не бе изложено нищо — отзад имаше само една заключена врата.

Джесалин стоеше зад тезгяха — зашеметяваща жена в средата на петдесетте с буен водопад от катраненочерни коси и тъмни, будни очи, обградени от весели бръчици. Джейнелейн, наполовината на годините ѝ, стоеше отдясно на майка си с арбалет, прицелен в главите на Кало и Галдо. Беше смъртоносно оръжие за използване на закрито, леко и не особено мощно — което със сигурност означаваше, че стрелата е намазана с някаква противна отрова. Това не притесни особено никой от братята Санца — при черните алхимици то си влизаше в етикета.

— Мадам Д'Обарт и госпожице Д'Обарт! — Кало се поклони ниско. — Ваши покорни слуги!

— И все още ергени, да отбележа! — додаде Галдо.

— Мастер Санца и мастер Санца — рече възрастната Д'Обарт. — Радвам се да ви видя.

— Макар че все още никак не сме склонни да приемем — додаде Джейнелейн.

— Но може би бихте желали да купите нещо? — Джесалин отпусна длани върху тезгяха и вдигна вежда.

— Случи се тъй, че един наш приятел има нужда от нещо специално. — Кало извади кесия с монети от жилетката си и я показва, без да я отваря.

— Специално?

— Може би не толкова специално, колкото специфично. Трябва да се разболе. Много тежко.

— Надали бих изтървала такава сделка, милички — рече възрастната Д'Обарт, — но три-четири бутилки ром биха свършили работа за мъничка част от цената на всичко, което аз бих могла да ви дам.

— Не, не такава болест — рече Галдо. — Трябва наистина да е тежко болен, все едно чука на вратата на спалнята на Богинята на смъртта и пита може ли да влезе. А после, след като си поиграе на болен, да е способен да възстанови силите си. Лицедейски трик, ако желаете.

— Хммм — рече Джейнелейн. — Не знам дали имаме нещо, което да има точно такава действие... Не знам дали ни се намира.

— Кога вашият приятел ще има нужда от веществото? — Попита Джесалин.

— Надявахме се, като си тръгнем, да му го отнесем — отвърна Кало.

— Тук не забъркваме чудеса, драги мои. — Джесалин забарабани с пръсти по тезгяха. — Макар че си мислят точно обратното. Предпочитаме за такива неща да ни уведомяват предварително. Набъркването в нечий вътрешности — да се разболе и после пак да се оправи за няколко часа... фина работа е това.

— Ние не сме Вързомагове — додаде Джейнелейн.

— Слава на боговете! — възкликна Галдо. — Но е много належащо!

— Ами... — въздъхна Джесалин. — Може и да успеем да скалпим нещичко. Малко нескоро ще е, но може да свърши работа.

— Цветето на обирджиите на колички — рече дъщерята.

— Да — кимна Джесалин. — И после сомнейски бор.

— Мисля, че имаме и от двете в дюкяна — рече Джейнелейн. — Да проверя ли?

— Да, и ми дай тоя арбалет, докато си вътре.

Джейнелейн подаде оръжието на майка си, отключи вратата в дъното на стаята, хлътна вътре и я затвори след себе си. Джесалин внимателно остави оръжието на тезгяха и постави ръката си с дълги пръсти върху дулото.

— Обиждате ни, мадам — рече Галдо. — Ние сме безобидни като котенца!

— Даже повече — рече Кало. — Котенцата имат нокти и пишкат, където сварят!

— Не е заради вас, момчета, а заради града. Целият град ври и кипи, след като очистиха Назка. Старият Барсави сигурно вече крои възмездие. Само боговете знаят кой е този Сив крал и какво иска, но всеки ден все повече се тревожа какво би могло да се качи по стълбите ми.

— Да, смутни времена — съгласи се Кало.

Джейнелейн се върна с две кесийки. Заклучи вратата, подаде кесийките на майка си и отново хвана арбалета.

— Е — рече възрастната Д'Обарт, — ето какво: приятелят ви първо да вземе това, в червената кесия. Това е цветето на обирджиите на колички, пурпурен прах. В червената кесия, запомнете. Разтворете го във вода. Това е еметик, ако думата ви говори нещо.

— Не ни говори нищо приятно — рече Галдо.

— Пет минути след като го изпие, ще го заболи коремът. След десет коленете му ще омекнат. След петнайсет ще почне да повръща всичко, което е изял през седмицата. Грозна гледка. Дръжте кофи подръка.

— И ще изглежда абсолютно истинско? — попита Кало.

— Да изглежда? Сладурче, по-истинско не може и да бъде! Да си виждал някой да се преструва, че повръща?

— Да! — отвърнаха двамата Санца в съвършен синхрон.

— Той го прави със сдъвкани портокали — додаде Галдо.

— Е, този път *няма* да се преструва. Всеки доктор в Камор би се заклел, че е истинско, естествено неразположение. След като цветът на

обирджиите на колички подейства, не можеш му хвана дирите — той се разтваря бързо.

— Ами другата кесия? — попита Кало.

— Това е кора от сомнейски бор. Счукайте я и я сварете на чай. Това е идеалната противоотрова за пурпурния прах — веднага му пресича действието. Но цветът вече ще си е свършил работата, не го забравяйте. Кората няма да напълни с храна корема на приятеля ви, нито пък ще му върне жизнеността, която ще изгуби, докато си издрайфа червата. Ще е слаб и ще го боли поне една-две вечери.

— Звучи чудесно — рече Кало. — Според нашите специфични критерии за чудесно. Колко ви дължим?

— Три крони и дваисет солона — рече Джесалин. — И то само защото сте момчетата на стария Окови. За алхимия това не е кой знае какво — праховете са само рафинирани и пречистени, но се намират трудно.

Кало отброи дваисет златни тайрини от кесията си и ги нареди в отвесна колона на тезгяха.

— Ето тогава пет крони. Подразбира се, че тази сделка е най-добре да се забрави от всички участници.

— Санца — рече навъсено Джесалин д'Обарт, — всички покупки в моя магазин се забравят, що се отнася до външния свят.

— Тогава тази — Кало струпва още тайрини върху колоната — трябва да бъде *извънредно* забравена.

— Е, щом настоявате да подчертаете... — Тя извади дървено приспособление изпод тезгяха, загреба монетите и ги изсипа в кожена кесия, ако се съди по звука. Внимаваше да не докосва самите монети — черните алхимици рядко достигаха нейната възраст, ако пренебрегваха параноята към всичко, което се докосва, опитва и подушва.

— Имате нашите благодарности — рече Галдо. — А също и тези на приятеля ни.

— О, не разчитайте на това — изкикоти се Джесалин д'Обарт. — Дайте му първо червената кесия, да видите тогава какво благодарение ще го обземе!

— Донеси ми чаша вода, Джийн. — Локи гледаше през прозореца откъм канала в стаята на седмия етаж, докато на сградите в Южен Камор им поникваха дълги черни сенки и се източваха на изток. — Време е да си взема лекарството. Предполагам, че до девет остават двайсетина минути.

— Вече е приготовено! — Джийн му подаде тенекиено канче, пълно с мътна бледолилава утайка. — Това наистина се разтвори за миг, точно както казаха Санца.

— Е — рече Локи. — Пия за дълбоките и зле опазени джобове! За истинските алхимици, за силния стомах, за непохватния Сив крал и късмета на Уродливия страж.

— И за това да осъмнем живи! — Джийн се престори, че се чуква с Локи.

— Ммм. — Локи отпи колебливо, после вдигна чашата и я изля в гърлото си на едри глътки. — Всъщност никак не е лошо на вкус. Напомня на мента, много освежаващо.

— Достойна епитафия — рече Джийн и взе канчето.

Локи отново се загледа през прозореца. Мрежата беше вдигната. — Вятърът на Херцога продължаваше да духа силно откъм морето и буболечките още не хапеха. Отвъд Виа Камораца районът на Арсенала бе безмълвен, без никакво движение. Между държавите на Желязно море цареше относителен мир и всички големи корабостроителници, складове и пристанищни докове нямаха почти никаква работа. Във времена на нужда те можеха да строят и обслужват по дузина кораби наведнъж; сега Локи виждаше в дворовете им само скелети на корпуси.

Зад тях морето се пенеше в основата на Южната игла — каменния вълнолом, зидан с елдерглас и дълъг почти три четвърти миля. В най-южния му край на фона на тъмното море се издигаше построена от човека стражева кула, а зад нея белите петна на корабни платна прозираха изпод червените пипала на облаците в небето.

— Охо! — възкликна той. — Май се почна!

— Седни — посъветва го Джийн. — След малко ще омекнеш.

— Вече омеквам. Всъщност... О, богове, май ще...

И се започна — огромна вълна от гадене закипя в гърлото на Локи и заедно с нея навън блъвна всичко, което беше излял през деня. Няколко дълги минути той клеча на колене, вкопчил се в дървено ведро толкова благоговейно, все едно се молеше пред олтара на боговете да му помогнат.

— Джийн! — изпъшка той между два спазъма. — Следващия път, като измъдря такъв план, ми забий една брадва в черепа.

— Надали ще е от полза. — Джийн смени пълното ведро с празно и тупна приятелски Локи по гърба. — Да изтъпявам хубавите ми остри брадвички в дебела тиква като твоята...

Един по един Джийн затвори прозорците. Измамната светлина току изгряваше навън.

— Колкото и да е гнусна миризмата — рече той, — тя ни е необходима, за да направим нужното впечатление на Анджаис, като дойде.

Макар че стомахът на Локи бе напълно изпразнен, продължаваше да му се повдига на сухо. Той трепереше, тресеше се, стенеше и стискаше корема си. Джийн го занесе и положи върху нара и го огледа с неподправена тревога.

— Блед си и лепнеш — смънка той. — Никак не е зле. Много реалистично.

— Хубава картинка, а? О, богове! — прошепна Локи. — Колко още?

— Не мога да ти кажа точно — отвърна Джийн. — Трябва вече да пристигат. Дай им няколко минути да се изнервят, докато ни чакат, и ще нахлуят тук.

През тези няколко минути Локи опозна интимно идеята за „кратка вечност“. Най-сетне стъпалата заскърцаха и се задумка силно по вратата.

— Ламора! — проехтя гласът на Анджаис Барсави. — Танен! Отворете или ще издъня вратата!

— Слава на боговете! — изхъхри Локи, а Джийн стана да свали резето.

— Чакахме пред „Последна грешка“! Идвате ли, или... Богове, какво, по дяволите, става тук?

Щом влезе в стаята и усети миризмата на болник, Анджаис запуши устата си с ръка. Джийн посочи Локи на леглото — той се гърчеше и охкаше, завит с тънко одеяло въпреки влажния вечерен задух.

— Разболя се горе-долу преди половин час — поясни той.

— Издрайфа си червата навсякъде! Не знам какво му е.

— Богове, той позеленява! — Анджаис се приближи до Локи и го загледа с ужасено съчувствие. Беше облечен за бой — ризница от варена кожа, разкопчана кожена яка и чифт кожени предпазители с шипове, закриващи подобните му на бутове шунка ръце. Неколцина мъже го бяха придружили нагоре по стълбите, но като че никой не бързаше да влезе подире му в стаята.

— На обяд ядох скопен петел — рече Джийн, — а той — рулца от риба. Това е последното, което сме яли, и на мен нищо ми няма.

— Йонова пикня! Рибни рулца! По-пресни, отколкото е желал, бих предположил.

— Анджаис! — изхъхри Локи и протегна разтреперана ръка.

— Не... не ме оставяй. Мога да дойда. Мога да се бия.

— Богове, недей! — Анджаис поклати състрадателно глава. — Много си зле, Ламора. Най-добре да те види лекар. Повика ли лекар, Танен?

— Нямах възможност. Изнасям ведрата и се грижа за него, откакто се започна.

— Продължавай тогава. И двамата оставате тук. Не, не, Джийн, не се ядосвай, личи си, че той не бива да бъде оставян сам! Остани да се грижиш за него. Повикай доктор, когато можеш.

После потупа леко Локи по отвитото рамо.

— Довечера ще спипаме тая гад, Локи. Не се тревожи. Ще го спипаме завинаги и като приключим, ще пратя някой да те нагледа. Аз ще се оправя с татко, той ще разбере.

— Моля те... моля те. Джийн ще ми помогне да стана. Мога да...

— Край на разговора! Не можеш да станеш, мамка му. Болен си като риба, завряна в бутилка вино! — Анджаис заотстъпва към вратата и махна съчувствено на Локи, преди да излезе. — Ако лично аз докопам това копеле, ще го фрасна веднъж и заради теб, Локи. Почивай си спокойно.

После вратата се затръшна и Локи и Джийн отново останаха сами.

Изминаха дълги минути; Джийн отвори отново прозореца с изглед към канала и се взря в сиянието на Измамната светлина. Видя как Анджаис и хората му се измъкнаха от тълпата долу и забързаха по един котешки мост над Виа Камораца към района на Арсенала. Анджаис дори не се огледа и не след дълго сенките и далечината го погълнаха.

— Отиде си. Да ти помогна ли за... — Джийн се обърна. Локи вече се беше измъкнал от леглото и поливаше с вода алхимичната плоча. Изглеждаше с десет години по-стар и с дваисет фунта по-слаб. Това бе тревожно — Локи нямаше дваисет излишни фунта.

— Чудничко. Най-простичката и най-маловажната работа за вечерта е свършена. Давайте, Джентълмени копелета! — рече той. Лицето му грееше в отразената светлина на нажежения камък, когато сложи върху него гледжосана кана с вода. Десет години по-стар? По-скоро бяха дваисет. — А сега — чайчето, боговете да го благословят, и няма да е зле и то да е толкова добро, колкото пурпурният прах.

Джийн се намръщи, вдигна две ведра с повръщано и се върна при прозореца. Измамната светлина вече помръкваше — Вятърът на палача вееше, топъл и силен, повлякъл нисък таван от тъмни облаци, които се виждаха току зад Петте кули. Тази нощ те щяха да погълнат луните поне за няколко часа. Малки огнени точки се появяваха из целия град, все едно невидим бижутер подреждаше стоката си върху черно кадифе.

— Отварката на Джесалин комай изкара от мен всичко, което съм изял през последните пет години — рече Локи. — Не ми остана нищо за изплюване, освен голата ми душица. Провери дали не плува в някоя от кофите, преди да ги излееш, ако обичаш! — Ръцете му трепереха, докато натроши сухата кора от сомнейски бор в каната с вода. Никак не му се искаше да сбърка при запарката.

— Май я виждам — рече Джийн. — Ама че гадничко уродче! По-добре ще си, ако я излеем в морето.

Той хвърли бърз поглед през прозореца, за да провери дали долу по канала не плуват лодки, които биха могли да бъдат сполетени от

много мръсна изненада, и просто изля кофите една след друга. Съдържанието им се разплиска в сивата вода над седемдесет стъпки по-надолу, но Джийн бе сигурен, че никой нито е забелязал, нито му пука. Каморците открай време изливаха гадости във Виа Камораца.

Доволен от прицела си, Джийн отвори един таен шкаф и извади маскировъчните дрехи — евтини пътнически наметала и чифт шапки от Тал Верар с широки периферии, изработени от някаква долнопробна кожа с мазната текстура на черва за наденици. Наметна раменете на Локи с едното от сиво-кафеникавите наметала; Локи с благодарност се уви в него и потрепери.

— В очите ти се чете майчинска загриженост, Джийн. Сигурно приличам на пребито лайно.

— Всъщност приличаш на езекутиран преди седмица. Не ми е приятно да те питам, но сигурен ли си, че имаш достатъчно сили?

— Колкото имам, трябва да стигнат. — Локи уви дясната си ръка с наметалото и хвана каната с полузапарен чай. Отпи и преглътна заедно с кората — бе разсъдил, че мястото ѝ е в празния му стомах. — Уф, има вкус на ритник в корема. Да не би напоследък и Джесалин да ми се сърди?

Изражението му беше живописно — кожата на лицето му все едно се опитваше да се обели и да скочи от костите му, но той продължи да се налива с неготовия чай и да потиска с усилие на волята напъна да изплюе мокрите зърнести парченца кора, докато се плъзгаха в гърлото му. Джийн го хвана за раменете и го притисна — беше го страх, че Локи не би издържал още един пристъп на гадене.

След няколко минути Локи остави празната кана и въздъхна тежко.

— Нямам търпение да разменя няколко думи със Сивия крал, когато всички тия лайна приключат — прошепна той. — Има няколко неща, които ми се иска да го питам, философски въпроси. Като например „Като как е да те провесят от някой прозорец на въже, вързано за топките, копеле гнусно?“.

— Това повече ми прилича на медицина, отколкото на философия. А и както каза, трябва първо да изчакаме Соколяря да се махне. — Гласът на Джийн бе твърд и напълно лишен от емоции, глас, който винаги използваше при обсъждане на планове, чиято връзка с

благоразумието и разума бе твърде хлабава. — Жалко, че не можем просто да сгацим мръсника в някоя уличка.

— И секунда да му дадем да си помисли, губим.

— Не повече от двајсет ярда — размишляваше Джийн. — Едно точно мятане на едната Сестричка. Няма да отнеме повече от половин секунда.

— Но и двамата знаем — бавно отвърна Локи, — че не можем да убием Вързомаг. Няма да доживеем до края на седмицата. Картейн ще ни даде за пример заедно с Кало, Галдо и Дървеницата. Не, никак няма да е умно така. Проточено самоубийство.

Локи се загледа надолу в помръкващото сияние на плочата и потърка ръце.

— Чудя се, Джийн. Много се чудя. Така ли се чувстват жертвите ни, когато приключат с тях? Когато ние вземем стоката и се изпарим и те нищичко не могат да направят?

Светлината от плочата помръкна с няколко степени, докато Джийн отговори.

— Мислех, че отдавна сме се разбрали, че те си получават заслуженото, Локи. Нищо повече. Подбрал си фантастично глупав момент да почне да ти дреме.

— Да ми дреме? — Локи се сепна и примига, все едно току-що се е събудил. — Не, не ме разбирай криво. Но просто имам едно такова съсипващо чувство. Безизходицата е за другите, не за Джентълмените копелета. Да съм впримчен не ми харесва.

По внезапен знак на Локи Джийн го вдигна на крака. Не беше сигурен заради чая ли или заради наметалото, но Локи вече не трепереше.

— Много правилно — продължи той с набиращ сила глас. — Много правилно, не е за Джентълмените копелета. Хайде да приключваме с тази работа; ще помислим сериозно по темата за нашия любим сив плъхоебец и домашното му магче, след като изтанцувам тази малка песничка.

Джийн се ухили и изпука със стави, после прокара ръка под кръста си. Старият, познат жест — проверяваше дали Проклетите сестри са готови за излизане тази вечер.

— Сигурен ли си, че ще се справиш по Лозовия път?

— Напълно, Джийн. По дяволите, тежа значително по-малко, отколкото преди да изпия онази отвара! Спускането надолу ще е най-лесното нещо за вечерта!

Скелето се издигаше чак до върха на Счупената кула от западната страна на постройката над тясната уличка. Дървените пръти бяха оплетени с жилави стари лози и ограждаха прозорците на всеки етаж. Беше си гадничко за катерене, но пък бе идеалният начин да избегнеш няколкото дузини познати физиономии, които неизменно висяха в „Последна грешка“ вечер след вечер. Джентълмените копелета най-редовно се възползваха от Лозовия път.

Кепенците откъм уличката на последния етаж на Счупената кула се отвориха с трясък. Всички светлини в стаите на Локи и Джийн бяха угасени. Едър тъмен силует се приплъзна сред гъсто оплетените лози, а веднага след него и друг, по-дребен. Решително вкопчен, с побелели стави, Локи полекичка пусна кепенците да се затворят и заповяда на разбунтувания си стомах да спре да мрънка, докато слизат. Вятърът на палача, който идеше от соления мрак на Желязното море, подхвана наметалото и шапката му с невидими пръсти, миришещи на мочурища и ниви.

Джийн се крепеше две-три стъпки по-надолу от Локи; двамата се спускаха плавно, стъпка по стъпка. Прозорците на шестия етаж бяха тъмни и със затворени кепенци.

Тънки жички от кехлибарена светлина обрамчваха кепенците на петия етаж. И двамата забавиха движение, без да има нужда от думи, като внимаваха да не вдигат шум — да се превърнат в сиви невидими петна на фона на по-тъмния мрак и нищо повече. Продължиха да се спускат.

Точно когато Джийн беше увиснал на равнището на прозореца отляво, кепенците се отвориха с трясък.

Единият капак го тресна по гърба и едва не го събори от решетката. Той сви здраво пръсти около прътите и лозите и погледна вдясно. Локи стъпи изненадано върху главата му, но бързо отдръпна крак.

— Знам, че няма друг изход, нещастна кучко! — изсъска мъжки глас.

Последва силен трясък и после скелето се разтърси. Някой бе излязъл през прозореца и дращеше в лозите току до и точно под тях. Чернокоса жена подаде глава през прозореца с намерението да кресне в отговор, но щом забеляза Джийн през цепките на люлеещия се капак, се сепна. Това на свой ред привлече вниманието на мъжа, увиснал точно под нея и по-едър дори от Джийн.

— Ама какво е това, по дяволите! — кресна той. — Какво правиш до този прозорец?

— Забавлявам боговете, гъз такъв! — Джийн се засили с крак и се опита да избути новоодошлия по-надолу по скелето, ала напусто. — Ако обичаш, смъквай се надолу!

— Ти какво правиш на тоя прозорец, а?! Обичаш да надничаш, а? Надникни и виж юмрука ми, педераст!

Като пухтеше от усилие, той се закатери обратно нагоре и сграбчи Джийн за краката. Джийн се изтръгна и когато успя да възстанови равновесие, светът се въртеше около него. Черна стена, черно небе, мокър черен калдъръм петдесет стъпки по-надолу. Да паднеш оттук беше лошо — хората се пукаха като яйчени черупки.

— Ей, всички вие, разкарайте се ВЕДНАГА от проклетия ми прозорец! Ференц, в името на Морганте, остави ги и *слизай*! — кресна жената.

— Мамка му! — измърмори Локи няколко стъпки по-нагоре отляво. От страх красноречието му временно се бе покрило. — Мадам, вие усложнявате нашата вечер, затова, преди ние да влезем и да усложним вашата, най-любезно си затворете плювалника, а също и проклетия прозорец!

Тя го погледна отвратно.

— Двама ли сте? Всички долу, долу, ДОЛУ!

— Затвори прозореца, затвори прозореца, затвори шибания ПРОЗОРЕЦ!

— Ще ви убия и двамата, лайнари с лайнари! — изпуктя Ференц. — Ще ви съборя и двамата от това шибано...

Разнесе се шумен, смразяващ костите трясък и скелето се разтrese в ръцете на увисналите върху нея трима мъже.

— А — възкликна Локи. — Тъкмо на място. Сърдечно благодаря, Ференц.

После от четири усти се заизлива буен поток от многосрични богохулства — така и никой не можеше да си спомни ясно кой какво е казал. Двама предпазливи мъже очевидно бяха лимитът на скелето. Под тежестта на трима нехаещи и бърхтещи се типове то започна да се откътва от каменния зид със скърцане и прашене.

Ференц се предаде пред силата на тежестта и пред здравия разум и започна да се плъзга надолу със знаменита скорост — ожули си ръцете и едва не откърти скелето от стената. Когато се спусна на около двайсет стъпки над земята, то най-сетне поддаде, катурна се и го стовари в тъмната уличка, където той веднага бе засипан от лози и пръти. Спускането му откърти парче от скелето, дълго поне трийсет стъпки, току под висящите крака на Джийн.

Без да губи време, Локи му се прокрадна отдясно, стъпи на тънкия перваз и скрита пиццата жена навътре с ботуш. Джийн се изкатери нагоре, защото капакът продължаваше да прегражда прекия му достъп до прозореца, и когато решетката в ръцете му започна да се отлепя от стената, се метна тромаво върху капака и хлътна вътре през прозореца, като повлече и Локи подире си.

Тупнаха един връз друг върху дървения под, увити в наметалата си.

— Веднага излизайте обратно през шибания прозорец! — кресна жената, като подчертаваше всяка дума с бързи ритници в тила и ребрата на Джийн. За щастие не беше обута.

— Тъпо ще е — обади се Локи нейде изпод по-едричкия си приятел.

— Хей! — извика Джийн. — Хей, хей! — Той улови крака на жената и я запокити назад. Тя тупна върху леглото — на тези легла обикновено им казваха „висилки“: хамак за двама от яка, но лека полукоприна, окачен с четири въжета на тавана. Тя се плъосна отгоре му и тогава и Локи, и Джийн забелязаха, че по нея нямаше нищо друго, освен долни дрехи. А през лятото долните дрехи на каморките са съвсем оскъдни.

— Вън, копелета долни! Вън, ВЪН! Ще...

Щом Локи и Джийн се изправиха, олюлявайки се, вратата срещу прозореца се отвори с гръм и трясък и влезе широкоплещест мъж с жиливите мускули на докер или ковач. В очите му искреше

отмъстително доволство, от него лъхаше миризма на силна ракия — кисела и остра, тя се усещаше на цели десет крачки.

Локи половин секунда си блъска главата как Ференц е изкачил толкова бързо стълбите и му потрябва още половин секунда, докато осъзнае, че мъжът на вратата не е Ференц.

Той се изкиска неволно.

Нощният вятър захлопна кепенците зад гърба му.

Жената издаде дълбок гърлен звук, като котка, падаща надолу в дълбок тъмен кладенец.

— Ти, мръсна кучко! — Мъжът говореше гъгниво и провлечено. — Мръсна кучка с кучка! Знаех си аз! Знаех си, че не си сама. — Той се изплю и тръсна глава към Локи и Джийн. — И то с двама наведнъж! По дяволите! Иди, че разбери! Сигурно по-малко не могат да ме заместят. Надявам се, че сте си прекарали добре с чуждата жена, момчета — продължи той и извади от левия си ботуш две педи дълъг кинжал от почернена стомана, — защото сега ще ви направя вас на жени!

Джийн се разкрачи и бръкна с лявата си ръка под наметалото, готов да извади Сестрите. С дясната си ръка сбута Локи зад гърба си.

— Чакай! — извика Локи, като ръкомахаше. — Спри! Знам как ти изглежда, но не е каквото си мислиш, приятел. — Той посочи вцепенената жена, вкопчена в леглото. — Тя си беше тук, *преди* да влезем!

— Гатис! — изсъска жената. — Гатис, тези мъже ме нападнаха! Хвани ги! Спаси ме!

Гатис, ръмжейки, връхлетя върху Джийн с изваден нож — нападнаше като опитен боец, но все още беше пьян и бесен. Локи отскочи встрани, а Джийн хвана Гатис за китката, пристъпи към него и го тръшна на пода с една бърза подсечка.

Чу се неапетитен хрущящ звук и кинжалът изпадна от ръката на здравеняка. Джийн стискаше китката му, а после я изви и мъжът падна по гръб. В първия миг Гатис бе твърде смаян, че да извика. После болката се промъкна през замъглените му сетива и той ревна.

Джийн го хвана отпред за туниката и го вдигна от земята с бързо движение, а после с цялата си сила го нахака в каменната стена отляво на прозореца. Главата на каяка отскочи от твърдата повърхност и той залитна напред. Юмрукът на Джийн описа размазана дъга, връза се в

челюстта му с едно „хрус“ и рязко пресече падането му. Той се свлече на земята обезкостен, като чувал тесто.

— Ура! Ура! — провикна се жената. — Ура! А сега го изхвърлете през прозореца!

— В името на боговете, мадам! — тросна ѝ се Локи. — Ако обичате, може ли да си изберете един мъж в спалнята, за когото да викате, и да не се отмятате после от него?

— Ако го намерят мъртъв на улицата под прозореца ви — рече Джийн, — ще се върна и ще направя същото и с вас!

— Само да сте казали на някого, че сме влезли тук — додаде Локи, — ще си *мечтаете* приятелят ми да се е върнал и да е направил същото и с вас.

— Гатис ще запомни! — писна тя. — Ще запомни, да знаете!

— Як мъжага като него? Ама моля ви се. — Джийн с показна загриженост оправи наметалото си и сложи шапката на главата си. — Ще каже, че са били осем души, до един с боздугани.

Локи и Джийн изтичаха навън през вратата, откъдето влезе Гатис. Тя водеше към стълбищната площадка на петия етаж от северната страна на кулата. Решетката беше повредена и не им оставаше друго, освен бързо да слязат долу пеш и да се молят на Уродливия страж. Локи затвори вратата подире им и остави стъписаната жена, просната върху окаченото легло, и безчувствения Гатис, свит под прозореца ѝ.

— Боговете несъмнено ни пробождат с късмет — рече Локи, докато бързаха надолу по разнебитените стъпала. — Не успяхме да загубим шибаните тъпи шапки.

Дребен черен силует изсвистя покрай тях, пърхайки с крила — бърза стремителна сянка, очертана от светлините на града.

— Е — рече Локи, — за добро или за зло, оттук нататък май сме под крилото на Соколаря.

ИНТЕРЛЮДИЯ: НАГОРЕ ПО РЕКАТА

1

Джийн го нямаше — беше в Дома на стъклените рози следобеда, когато Локи разбра, че ще го пратят нагоре по течението на Анджевин да поживее няколко месеца в един чифлик.

В този Ден на безделника над Камор се изсипваше проливен дъжд и затова Окови бе завел Локи, Кало и Галдо долу в трапезарията, за да ги научи да играят на Богат, Просяк, Войник, Херцог — игра на карти, в която основното бе да се опиташ да измамиш ближния си и да го ошушкаш до последния меден грош в джоба му. Естествено, момчетата бързо я схванаха.

— Двойка, тройка и петица шпилове — рече Кало — плюс сиглата на дванайсетте.

— Умри с писъци, слабоумнико! — срязва го Галдо. — Аз имам поредица от потири и сиглата на слънцето.

— Няма да ти помогне, безмозъчно типче. Дай си паричките.

— Всъщност поредица от сигли е по-силна от единична сигла, Кало. Галдо щеше да те бие. Само че...

— Никого ли не го е грижа каква ръка имам аз? — обади се Локи.

— Не особено — отвърна Окови, — тъй като нищо в играта не е по-високо от пълна Ръка на Херцога. — Той разкри картите си и запука със стави, извънредно доволен.

— Ти мамиш! — сопна се Локи. — Изиграхме шест ръце и на два пъти ти се падна Ръката на Херцога!

— Мамя, разбира се — отвърна Окови. — Игрите не са забавни, когато не мамиш! Когато разберете как точно мамя, тогава ще знам, че сте започнали да задобрявате.

— Не биваше да ни го казваш — рече Кало.

— Цяла седмица ще се упражняваме — додаде Галдо.

— И ще те оберем до шушка — закани се Локи — още следващия Ден на безделника.

— Не ми се вярва — изкиска се Окови, — защото в Деня на покаянието те пращам за три месеца да чиракуваш.

— Какво?!

— Помниш ли как миналата година пратих Кало в Лашейн, за да се прави на послушник в Ордена на Гандоло? А Галдо замина за Ашмир, за да се промъкне в Ордена на Сендовани? Е, дойде и твоят ред. Заминаваш за няколко месеца нагоре по реката да ставаш земеделец.

— *Земеделец?!*

— Да, може да си чувал за тях. — Окови събра картите от масата и ги разбърка. — От тях идва храната ни.

— Да, ама... аз нищо не разбирам от земеделие!

— Естествено, че не разбираш. Когато те купих, не знаеше и да готвиш, да сервираш, да се обличаш като благородник и да говориш вадрански. И сега ти предстои да научиш още нещо ново.

— Къде?

— Нагоре по течението на Анджевин, на седем-осем мили оттук. На едно местенце, което се нарича Вила Санциано. Там живеят земеделци, повечето задължени на Херцога или на някои от по-дребните важни клечки от Алчегранте. Ще се облека като жрец на Дама Елиза, а ти ще си моят послушник, изпратен да обработва земята в служба на богинята. Те така правят.

— Но аз нищичко не знам за Ордена на Дама Елиза!

— Няма и нужда. Мъжът, у когото ще отседна, е наясно, че ти си от моите копеленца. Легендата е за пред останалите.

— А ние какво да правим дотогава? — попита Кало.

— Ще наглеждате храма. Няма да ме има само два дни — Безокия жрец може да се разболее и да пази стаята. Недейте да седате на стълбището, докато ме няма — хората винаги стават състрадателни, след като изчезна за малко от погледа им, особено ако кашлям и храча, когато се върна.

Вие двамата и Джийн се забавлявайте, както ви е угодно, стига да не вдигнете храма във въздуха.

— Но когато се върна — оплака се Локи, — аз ще съм най-слабият картоиграч в храма!

— Да. Лек ти път и приятно ти пътуване, Локи — рече Кало.

— Гълтай чист въздух — посъветва го Галдо. — Стой там, колкото си щеш.

Петте кули се извисяваха над Камор като протегнатата нагоре ръка на бог — пет неравни, опиращи в небето цилиндъра от елдерглас, набодени с бойници, шпиллове и свързващи коридори — любопитно свидетелство за това, че създанията, които ги бяха съградили, имаха по инакво естетическо чувство на присвоилите ги човеци.

Най-източната беше Ловеца на зората, висока четиристотин стъпки. Естественият и цвят беше блещукащо сребристочервено, като отражението на залезно небе в застояла вода. Зад нея — Черното копие: малко по-висока, от обсидианово стъкло, цялото блестящо в разлети дъги като маслена локва. В далечния край — за наблюдателя, в центъра, на чието зрително поле е Ловеца на зората — се издигаше Западната стража, която сияеше с мекия виолетов цвят на турмалин, прошарен с жилки от бяла перла. До нея — стройната Кехлибарено стъкло, в чиито сложно преплетени жлеbove вятърът свиреше призрачни мелодии. В средата, най-висока и най-величествена от всички, извисяваше снага Гарвановия обсег — дворецът на Херцог Никованте, блестящ като разтопено сребро и увенчан с прочутата Небесна градина, чиито лиани се спускаха на близо шестстотин стъпки над земята.

Мрежа от стъклени въжета (мили и мили преплетени нишки от елдерглас, открити преди векове в тунелите под Камор) оплиташе покривите и бойниците на Петте кули. Висящи кошове сновяха непрекъснато нагоре-надолу по тях, издигани и сваляни от слуги, въртящи огромни скърцащи скрипци. Кошовете разнасяха и пътници, и товар. Въпреки че мнозина от каморското простолудие ги имаха за умопобъркани, благородниците от Петте фамилии смятаха люшкането и друсането над зейналите бездни за изпитание на честта и храбростта.

Тук и там по кулите издигаха и сваляха от стърчащи платформи големи клетки с товари. Те напомняха на Локи, който съзерцаваше всичко това с очи, все още непреситени от такива чудеса, за паяковите клетки в Двореца на търпението.

Двамата с Окови седяха в товарна двуколка и жрецът бе струпал отзад няколко вързопа със стока, покрити със старо зебло. Беше облечен със свободни кафяви одежди, поръбени със зелено и сребърно

— знак, че е жрец на Дама Близа, Майката на дъждовете и жътвата. Локи беше облечен с прости туника и бричове, бос.

Окови подкарваше в лек раван двата коня (неукротени, защото никак не обичаше да използва белооките същества извън стените на града) по лъкатушния калдъръм на Улицата на седемте колела, сърцето на квартала Воденичните водопади. В действителност в бялата пяна на Анджевин се въртяха повече от седем водни колела — виждаха се повече, отколкото Локи можеше да преброи.

Петте кули бяха построени върху плато, издигащо се около шейсет стъпки над града. Островите Алчегранте бяха разположени в подстъпите му. Река Анджевин се изливаше в Камор от тази височина източно от Петте кули и се сгромолясваше надолу като шестетажен водопад, широк близо двеста ярда. Най-отгоре на тези водопади, под дълъг мост от стъкло и камък с наредени по него дървени мелници, се въртяха водни колела.

Водни колела се въртяха и под водопада и се подаваха от реката и от двете ѝ страни. Буйният пенест поток задвижваше всичко — от воденични камъни до мехове, които раздухваха огньовете под казаните на пивоварите. Кварталът бъкаше и от стопани, и от работници, а тук-там из него обикаляха благородници в позлатени носилки, придружавани от свита, дошли да си нагледат имота или да раздадат нареждания.

В горния край на квартала двамата завиха на изток и прекосиха ниския, широк мост към Квартала на портата Ченца, през която минаваха упътилите се към най-северните краища. Тук цареше голяма суматоха, която малка армия от жълтодрешковци едвам сколасваше да овладее. Кервани от каруци навлизаха в града, а кочияшите им се оставяха на милостта на бирниците и митничарите на Херцога — мъже и жени, отличаващи се по черните си барети без периферия, наричани (когато няма как да чуят) „обирджиите“.

Тук дребни търговци пробутваха всичко — от топла бира до готвени моркови; просяци мрънкаха, изброявайки безброй най-невероятни причини за обедняването си, и показваха незараснали рани от войни, явно приключили далеч преди те да се родят. Жълтодрешковците прогонваха най-упоритите и най-смрадливите с черните си лакирани палки. Още нямаше и десет часът сутринта.

— Трябва да видиш какво е по пладне — рече Окови. — Особено по жътва. И когато вали. Богове!

Свещеническите му одежди (и един сребърен солон, подаден при ръкуване) ги изведоха от града само с пожеланието „Сполай ви, ваше светейшество“. Портата Ченца бе широка петнайсет ярда, с големи врати от желязно дърво, горе-долу толкова и на височина. В стражевите будки до стената се подвизаваше не само градската стража, но и черноризците — редовната войска на Камор. Можеше да се видят как крачат тук и там по зида, дебел цели двайсет стъпки.

Северно от самия Камор се редяха квартал след квартал от леки постройки от камък и дърво, подредени в дворове и около площади, по-просторни от тези на островите в самия град. Покрай речния бряг започваше мочурище. На север и на изток се издигаха терасирани хълмове, оплетени с бели редове от оградни камъни, които отбелязваха синорите на нивите на семействата, които ги обработваха. Въздухът беше различен в зависимост от това откъде духа вятърът — в един момент миришеше на морска сол и дим от дърва, а в следващия — на тор и маслинови горички.

— Тук, зад стените — обясни Окови, — има места, които мнозина, живеещи извън големите градове, биха сметнали за градове. Тези малки селища от дърво и камък на такъв като теб сигурно не му се виждат кой знае какво. Така, както ти никога не си виждал полето, и тези хора не са виждали истински град, поне повечето от тях. Затова си дръж очите отворени, а устата затворена и внимавай за разликите през първите няколко дни, докато се приспособиш.

— Окови, но каква е целта на това пътуване?

— Може би един ден ще ти се наложи да се преструваш на човек с много ниско обществено положение, Локи. Ако се научиш какво е да си земеделец, сигурно ще се научиш и какво е да си кочияш, лодкар, селски ковач, конски доктор, а може би дори и полски разбойник.

Пътят, който водеше на север от Камор, беше дъвен, от времето на Теринския трон — издигнат над земята широк каменен път, ограден с плитки канавки от двете страни. Беше покрит с настилка от камъчета и железни стърготини — отпадъци от ковачниците от Квартала на саждите. Тук и там дъждовете бяха стопили или покрили с ръжда настилката и я бяха превърнали в червеникав цимент. Срещнеха ли такива бабуни, колелата се разтракваша.

— Много от черноризците — заговори бавно Окови — са дошли от чифлиците и селата северно от Камор. Там отиват Херцозите на Камор, когато имат нужда от повече войници, и то по-добре обучени от новобранците от простолюдие. Плащат им хубаво и обещава земя на тези, които останат на служба цели двацет и пет години. Ако приемем, че няма да ги убият, разбира се. Те идват от Севера и се връщат на север.

— Затова ли черноризците и жълтодрешковците не се обичат помежду си?

— Хе-хе! — блеснаха очите на Окови. — Уцели! Има нещо такова. Повечето жълтодрешковци са градски момченца, които искат да си останат градски момченца. А за капак войниците са най-злюбната и най-сплотената клика, която можеш да намериш извън будоара на високопоставена дама. За всичко ще се сбият — ще се сджафкат заради цвета на шапките им и заради фасона на обувките им. Повярвай ми, знам.

— Някога си се преструвал на войник?

— О, Тринайсет богове, не. Бях войник.

— Черноризец?

— Да — въздъхна Окови и се облегна на твърдата дървена облегалка. — Минаха вече трийсет години. Даже повече. Бях копиеносец на стария Херцог Никованте. Повечето ми връстници от село се главиха във войската — беше тежко военно време. На Херцога му трябваше месо за отстрел, на нас — храна и пари.

— Кое село?

Окови му пусна ехидна усмивка.

— Вила Сенциано.

— О...

— Богове, цяла тумба се главихме. — Конете и каруцата дълго трополяха по пътя, преди Окови да продължи. — Върнахме се трима. Или поне трима оцеляхме.

— Само трима?

— Трима, за които знам. — Окови се почеса по брадата. — Единият е човекът, на когото ще те оставя. Вандрос. Свестен човек — не е чел книги, но проявява голяма мъдрост в ежедневието си. Прослужи си двацет и петте години и Херцогът му даде парче земя под наем.

— Под наем?

— Повечето хора извън града не искат да притежават собствена земя, както и градските наематели не искат да притежават самите сгради. На стария войник, който получава земя под наем, му даваш хубава нива, която да обработва до живот — нещо като дажба от Херцога — изкиска се Окови. — В замяна на младостта и здравето ти.

— Ти май не си изкарал двацет и пет години.

— Не съм. — Окови пак се заигра с брадата си, както правеше открай време, когато е нервен. — Да му се не види, как ми се пуши само! Но, да ти кажа, в ордена на Дамата хич не гледат с добро око на пушенето. Не, след битка се уволних по болест. Доста по-тежка от обичайния дрисък и подути крака. Мор. Не можех да вървя и бях на умиране и затова ме зарязаха... мен и много други. На грижите на някакъв странстващ жрец на Переландро.

— Обаче не си умрял.

— Умничък си ми ти — рече Окови. — Да се досетиш по толкова оскъдни свидетелства, след като живееш с мен от три години!

— И какво стана?

— Много неща — отвърна Окови. — Знаеш как завърши. Попаднах в тази каруца, пътувам на север и те развличам.

— Ами какво стана с третия от вашето село?

— С него ли? Ами-и... Той все гледаше, накъдето трябва. Стана сержант знаменосец малко след като ме тръшна морът. В битката за Несек помогнал на младия Никованте да удържи фронта, когато старият Никованте получил стрела между очите. Оживя, повишиха го и служи на Никованте и в следващите няколко изпречили им се войни.

— И къде е сега?

— Точно сега ли? Откъде да знам? — възкликна Окови. — Но по-късно този следобед ще дава на Джийн Танен обичайния урок по боравене с оръжия в Дома на стъклените рози.

— О... — възкликна Локи.

— Чуден свят — рече Окови. — Трима земеделци стават трима войници. Тримата войници стават земеделец, барон и жрец крадец.

— А сега и аз ще стана земеделец за малко.

— Да. Много полезна подготовка, да. Но не е само това.

— Ами какво?

— Поредното изпитание, момчето ми. Поредното изпитание.

— Кое е?

— През всички тези години аз те наглеждах. Ти си имаше Кало и Галдо, и Джийн, понякога и Сабета. Свикна с храма като със свой дом. Ала времето е река, Локи, и винаги ни отнася по-далеч, отколкото си мислим. — Той се усмихна сърдечно на момчето. — Не мога вечно да съм ти вардиянин, момчето ми. Трябва да видим и как ще се справиш на ново и непознато място съвсем сам.

ОСМА ГЛАВА

ПОГРЕБАЛНАТА БЪЧВА

1

Започна с бавния отмерен ритъм на траурните барабани и бавния ход на шествието на север от Плаващия ковчег — в ръцете тлееха червени факли и двойната линия от кървавочервена светлина се низеше под ниските черни облаци.

В средата — Венкарло Барсави, Капа на Камор, с двамата си синове от двете му страни. Пред него — затворен ковчег, покрит с черна коприна и златоткано покривало и носен от двете страни от шестима носачи в черни наметала и черни маски: по един за всеки от дванайсетте терински богове. Зад него — голяма дървена бъчва, качена на каруца, теглена от други шестима мъже, а подир нея — увитата в черен саван жрица на Безименния тринайсети.

Барабаните отекваха в каменните стени, по каменните улици, мостове и канали, факлите хвърляха отражения на огъня във всеки прозорец и всяка частица елдерглас, край които шествието минаваше. Хората гледаха с уплаха, ако изобщо гледаха — някои, щом погребалното шествие наближеше, залостваха вратите и затваряха кепенците. Така е в Камор за богатите и могъщите — бавното погребално шествие към Хълма на шепота, полагането в земята, обредът и безумното празненство на плача след това. Наздравица за споминалия се; горчиво-сладък пир за тези, които все още не са се явили на съд пред Аза Гуила, Господарката на дългото мълчание. Погребалната бъчва е това, което крепи традицията.

Редиците от опечалени излязоха от Дървените отпадъци точно след като удари десетият час на вечерта и навлязоха в Казана, където нито едно хлапе и нито един пияница не посмя да им се изпречи на пътя, а бандите от главорези и пристрастени към газа мълчаливо заставаха мирно, когато техният господар и свитата му минаваха покрай тях.

Преминаха през Саждите, а после на север към Покоя, а от каналите наоколо се надигаше сребриста мъгла, топла и лепкава. Нито един жълтодрешко не им пресече път. Нито един полицаи дори не мярна шествието, защото тази вечер се бяха погрижили да им намерят работа другаде и да насочат вниманието им изцяло към западния край на града. Изтокът принадлежеше на Барсави и на дългите му редици от факли и колкото по на север отиваха, толкова повече честни семейства залостваха вратите си, гасяха лампите и се молеха делата на опечалените да не ги засягат.

Ако имаше повече наблюдаващи очи, можеха да забележат, че шествието е подминало завоя към Хълма на шепота и е продължило на север и сега се виеше към западния край на квартала Ръждива вода, където огромната изоставена сграда, наречена Дупката на ехото, се извисяваше в мрака сред мъглата.

Любопитният наблюдател би се учудил и на многолюдното присъствие — повече от сто мъже и жени, и на тяхното облекло. Само носачите на ковчега бяха облечени като за погребение, факлоносците бяха облечени като за война — с доспехи от варена кожа с черни шипове, с нашийници, шлемове, предпазители на ръцете и ръкавици, с ножове, боздугани, брадви и букаи на поясите. Те бяха каймакът на бандите на Барсави, най-коравите Точни хора — мъже и жени с ледени погледи и с убийства зад гърба. Бяха от целия му квартал и от всичките му банди — Червените ръце и Ромовите псета, Сивите лица и Момчетата от арсенала, Прескачащите канали и Черните свитки, Бароните от Пожарището и десетина други.

Най-интересното в това шествие обаче беше нещо, което случайният наблюдател нямаше как да знае.

Работата беше там, че тялото на Назка Барсави все още лежеше в старите покои в Плаващия гроб, увито в копринени чаршафи, обработени по алхимичен начин така, че да му пречат да загние бързо. Локи Ламора и още дузина други жреци на Безименния тринайсети, Уродливия страж, предната нощ четеха молитви за нея и я положиха в кръг от обредни свещи, за да лежи там, докато баща ѝ приключи с работата си тази вечер — а тази работа нямаше нищо общо с Хълма на шепота. Ковчегът, покрит с погребална коприна, бе празен.

— Аз съм Сивия крал — заяви Локи Ламора. — Аз съм Сивия крал, боговете да прокълнат очите му дано, аз съм Сивия крал!

— Малко по-тихо — забеляза Джийн Танен, докато се бореше със сивия маншет на единия му ръкав — и малко по-пресипнало. С малко намек за Тал Верар. Каза, че имал акцент.

— Аз съм Сивия крал — повтори Локи — и тилът ми ще цъфне в усмивка, когато Джентълмените копелета приключат с мен.

— А, това си го биваше! — възкликна Кало, който мажеше косата на Локи със зловонна алхимична паста, която я боядисваше в тъмносиво. — Хареса ми. Отличава се някак си.

Локи стоеше и не мърдаше като шивашки калъп, наобиколен от Кало, Галдо и Джийн, които работеха по него с дрехи, козметика и шивашки игли. Дървеницата, облеган на стената на малкото им скривалище, се оглеждаше и слушваше за натрапници.

Джентълмените копелета се бяха скрили в един изоставен дюкян в забуления в мъгла квартал Ръждива вода, само на няколко преки от Дупката на ехото. Ръждива вода беше мъртъв остров, с лоша слава и почти необитаем. Градът, отхвърлил старите си предразсъдъци относно постройките на Дребните, все още смяташе Ръждива вода за недвусмислена заплаха. Разправяха, че черните силуети, които мърдаха в лагуната му, никак не са така милички като простите акули човекоядци, а били нещо по-лошо и по-старо. Каквато и доза истина да съдържаха тези слухове, тук цареше пустош, удобна, за да разиграят Барсави и Сивия крал странната си афера. Лично Локи подозираше, че са го отвели някъде тук през онази нощ, когато Сивия крал за първи път се намеси в живота му.

Тримата прилагаха всички фокуси на изкуството на маскарада, за да преобразят Локи в Сивия крал. Косата му вече беше сива, дрехите — също сиви, беше обут с тежки подплатени ботуши, които добавяха четири пръста към ръста му, а над устните му, здраво залепен, бе увиснал сив мустак.

— Добре изглежда — обади се Дървеницата одобрително.

— Не че искам да се фукам, ама Дървеницата е прав — рече Джийн. — Сега, когато някак си ти докарах по мярка това тъпо палто, изглеждаш направо зашеметяващо.

— Жалко, че това не е някоя от нашите игри — рече Галдо. — Щеше да ми е много забавно. Наведи се да ти туря бръчки, Локи.

Като пипаше много внимателно, Галдо намаза лицето на Локи с нещо топло и подобно на восък, което щипеше кожата. След секунди то изсъхна и се втвърди и само след малко Локи си имаше цяла мрежа от бръчки „пачи крак“, бръчици от смях и бръчки по челото. Изглеждаше към средата на четирийсетте най-малкото. Маската би минала дори на ярка дневна светлина; нощем беше непроницаема.

— Виртуоз! — похвали го Джийн. — Относително казано, като се имат предвид бързината и условията, в които трябва да стъквим всичко това.

Локи отметна качулката си и подръпна сивите си кожени ръкавици.

— Аз съм Сивия крал — рече той с тих глас, като докара страниния акцент на истинския Сив крал.

— Вярвам ти, да му се не види! — възкликна Дървеницата.

— Е, тогава да се захващаме. — Локи задвижи челюстта си нагоре-надолу. Усещаше как фалшивата набръчкана кожа се разтяга напред-назад. — Галдо, подай ми кинжалите, ако обичаш. Искam единия в ботуша, а другия в ръкава.

„Ламора...“ — разнесе се студен шепот: гласът на Соколаря. Локи се напрегна, а после осъзна, че гласът не идваше по въздуха.

— Какво има? — попита Джийн.

— Соколаря — отвърна Локи. — Той... прави онова проклето нещо...

„Барсави скоро ще пристигне. Ти и приятелите ти след малко трябва да сте на мястото.“

— Вързوماгът проявява нетърпение — рече Локи. — Хайде, бързо. Дървеница, знаеш каква е играта, нали знаеш и къде да се наместиш?

— Наизуст го знам! — ухили се Дървеницата. — Този път няма дори покрив на храм, че да скоча от него, така че нямай грижи за нищо.

— Джийн, ти добре ли ще си на твоето място?

— Абе, няма да съм, ама по-хубаво няма. — Джийн изпука със стави. — Дървеницата ще ме вижда долу под пода. Ако работата се осере, сети се да се хвърлиш в проклетия водопад. Аз ще ти пазя гърба — с острие и кръв.

— Кало, Галдо. — Локи се обърна с лице към близнаците, които бързо прибраха всички инструменти и вещества, използвани, за да пременят Локи за вечерта. — Готови ли сме да се придвижим към храма?

— Всичко ще мине по-гладко и от задниче от Позлатената лилия! — ухили се Галдо. — Тлъсто сладко имане, изсипано в чувалите, две конски коли, провизии за хубаво дълго пътешествие по суша.

— А на Виконтската порта има стражи, които ще ни пропуснат толкова бързо, все едно кракът ни никога не е стъпвал в Камор! — додаде Кало.

— Добре. Е... Мамка му! — потърка ръце Локи. — Това е май.

Запасът ми от цветиста реторика свърши. Да вървим да гепим копелетата и да се молим за честна сделка.

Дървеницата пристъпи напред и се прокашля.

— Правя го само защото обичам да се крия в запустели елдренски постройки по тъмни страшни доби — рече той.

— Лъжец! — срязва го Джийн, бавно. — Аз го правя само защото винаги съм искал да видя как елдренски призрак изяжда Дървеницата.

— Лъжец! — изкиска се Галдо. — Аз го правя само защото всички вие си имате друга работа. Ще заложа цялата мебелировка в бърлогата на Харза Безнадеждния.

— Всичките сте лъжци! — заяви Локи, когато всички погледи се впиха изпитателно в него. — Правим го само защото никой друг в Камор не е толкова добър, че да се справи, и никой не е толкова тъп, че да няма друг начин!

— Копеле! — креснаха те в един глас и само за миг забравиха къде се намират.

„Чак аз ви чувам как кряскате — разнесе се призрачният глас на Соколаря. — Да не сте се умопобъркали напълно?“

Локи въздъхна.

— Чичо не обича да го държим буден цяла нощ с нашата врява — рече той. — Да се задействаме и, ако е милостив Уродливия страж, ще се видим отново в храма, когато цялата тая гадория приключи.

Дупката на ехото е куб, иззидан от сиви камъни, споени с мътен елдерглас — той никога не сияе, когато изгрее Измамната светлина. Всъщност изобщо не отразява каквато и да било светлина. Всяка от страните му е дълга може би сто стъпки. Има един-единствен достоен вход — врата, висока един човешки бой, на дваайсет стъпки над улицата, и към нея води широко стълбище.

Един-единствен акведукт пресича от горната част на Анджевин през Воденичните водопади, кривва на юг и навлиза в Ръждива вода, където излива водата си в ъгъла на Дупката на ехото. Както за самия каменен куб, така и за акведукта вярват, че е докоснат от някакво древно зло и никога не е бил използван. Малък водопад се изсипва през една дупка на пода в катакомбите под Дупката на ехото, откъдето се чува шуртенето на черната вода. Някои от пасажите се изсипват в канала югозападно от Ръждива вода, други — на места, неведоми за живите.

Локи Ламора стоеше сред мрака в средата на сивия куб и се вслушваше в грохота на водата, идващ откъм една пукнатина в пода, втрепен неподвижно в сивото петно на мястото на вратата към улицата. Единствената му утеха беше, че Джийн и Дървеницата, приклекли невидими в мокрия мрак долу под пода, сигурно ги беше още повече бърз. Поне докато започнат преговорите.

„Близо са — обади се гласът на Соколаря. — Много близо. Бъди готов.“

Локи чу шествието на Капа още преди да го види — тътенът на погребалните барабани нахлу през отворената врата към улицата притъпен, почти заглушен от водопада. Той ставаше все по-силен. В рамката на вратата заблещука слабо червено сияние и на светлината му Локи забеляза, че сивата мъгла се е сгъстила, факлите пламтяха кротко, все едно се виждаха изпод вода. Червената аура се усили — стаята около него смътно доби очертания, поръбени с блед кармин. Барабанныят бой спря и Локи отново остана сам с шума на водопада. Той отметна глава, сложи ръка зад гърба си и се вторачи във вратата. Кръвта думкаше в ушите му.

Два малки червени огъня се появиха на вратата — досущ очите на дракон от някоя от историите на Джийн. Черни сенки се размърдаха зад тях и щом очите на Локи свикнаха с прилива на аленото сияние, той видя лицата на двама мъже — високи мъже с наметала, въоръжени. Различаваше чертите и стойката им достатъчно, че да забележи, че те едва ли не се изненадаха, че го виждат. Поколебаха се, а после продължиха напред — единият му мина отляво, а другият отдясно. Той от своя страна дори не помръдна. Дори и мускулче не трепна по него.

Последваха още две факли, а после и още две — Барсави изпращаше хората си нагоре по стълбите по двойки. Скоро срещу Локи се подреди неравен полукръг от хора и факлите им очертаха в червено вътрешния релеф на Дупката на ехото. По стените бяха окачени дърворезби, странни древни символи на езика на елдрените, който хората така и не бяха успели да разшифроват.

Дузина мъже, две дузини — тълпата от силуети в доспехи се разрастваше и Локи забеляза познати лица. Пререзвачи на гърла, трошачи на крака, изтезатели. Убийци. Корава пасмина. Точно каквото му бе обещал Барсави, докато двамата съзерцаваха заедно трупа на Назка.

Времето минаваше, ала Локи не промълвяваше и дума. Мъже и жени продължаваха да влизат. Сестрите Беранджия — дори и на това мижаво осветление Локи разпознаваше наперената им походка. Те застанаха най-отпред в средата на разрастващата се тълпа, без да кажат нищо, със скръстени ръце и блеснали на светлината на факлите очи. По негласна заповед никой от хората на Барсави не мина зад гърба на Локи. Той все така стоеше сам, докато тълпата от Точни хора продължи да се разгръща пред него.

Най-сетне тайфата главорези започна да се разделя. Локи чуваше как ехото от тяхното дишане и мърморене и скърцането на доспехите им се блъска между двете стени и се смесва с грохота на водопада. Някои от застаналите по краищата нахлупиха върху факлите си мокри кожени кесии. Постепенно мирисът на дим се просмука във въздуха, а светлината намаля и накрая може би само един на петима души от хората на Капа остана със запалена факла.

Но светлината беше предостатъчна, за да се види Капа Барсави, когато той зави зад ъгъла и влезе през вратата. Побелялата му коса

беше пригладена назад в напомадени редове, трите му бради — вчесани. Беше облякъл дрехата си от акулова кожа и черно кадифено наметало, поръбено със златен плат, отметнато от едната страна. Анджаис му стоеше отдясно, Пачеро — отляво. Капа влезе и в отразения огън в очите им Локи видя единствено смърт.

„Но нищо не е, каквото изглежда — разнесе се гласът на Соколяря. — Бъди твърд.“

Най-отпред Барсави спря и дълго време само съзерцаваше Локи, втренчен в привидението пред очите си, в хладните оранжеви очи под смъкната надолу качулка, в сивите мантия, дреха и ръкавици.

— Крал! — рече той най-сетне.

— Капа — отвърна Локи, като се предизвикваше да почувства високомерието, изстискваше го от нищото. Мъж, който би застанал пред сто убийци с усмивка на лицето; мъж, който би извикал Венкарло Барсави чрез поредица от трупове, последният, от които — собствената му дъщеря. Такъв трябваше да бъде Локи — не приятел на Назка, а неин убиец; не палавият поданик на Капа, а негов равен. Помогъщ от него.

Локи се ухили като вълк, а после отметна наметалото си от лявото рамо. С лявата ръка той подкани Капа да се приближи — предизвикателен жест; като побойник в тъмна уличка, който предизвиква противника си да излезе и да нанесе първия удар.

— Вземете го на прицел — нареди Капа и дузина мъже и жени вдигнаха арбалети.

„Уродливи страже, дай ми сила!“ — примоли се Локи наум и заскърца със зъби в очакване. Чуваше как мускулите на ченето му скриптят.

Пращене и съскане отекнаха в хола — дузина натегнати тетиви изплюяха. Стрелите летяха твърде бързо — тъмни размити черти във въздуха, а после дузина тънки черни силуети отскочиха от нищото точно пред лицето му и издрънчаха на пода, разпръснати в дъга в краката му като мъртви птици.

Локи се засмя — силен, истински звук на наслада. За кратък миг бе готов да целуне Соколяря, ако Вързوماгът застанеше пред него.

— Но, моля ви се — рече той. — Мислех, че сте чували легендите.

— Само проверяваме доколко са верни, Ваше *Величество* — рече Капа Барсави. Последната дума бе произнесена с насмешка — Локи очакваше поне някаква предпазливост след отблъснатата атака, но Барсави пристъпи напред без явен страх.

— Доволен съм, че откликнахте на призива ми — отвърна Локи.

— Кръвта на дъщеря ми е единственото, което ме призова — отвърна Барсави.

— Размишлявайте върху това, щом сте длъжен — заговори Локи, молейки се наум, докато си съчиняваше. „*Назка, в името на боговете, прости ми*“ — Вие по-внимателно ли пипахте, когато сам завзехте този град преди двайсет и две години?

— Това ли си мислиш, че правиш? — Барсави спря и впи поглед в него. Деляха ги около четирийсет стъпки. — Отнемаш ми града?

— Призовах ви да обсъдим въпроса с Камор — отвърна Локи. — Да го уредим така, че и двамата да сме доволни. — Соколяря все още не го прекъсваше. Реши, че се справя добре.

— Задоволството няма да е взаимно — рече Барсави, вдигна лявата си ръка и един мъж от тълпата излезе напред.

Локи го огледа внимателно — беше доста възрастен, дребен и оплешивяващ и не носеше доспехи. Много любопитно. Освен това като че ли трепереше.

— Направи, каквото се разбрахме, Еймон — рече Капа. — Аз държа на думата си повече, отколкото когато и да било.

Мъжът без доспехи тръгна напред — бавно и колебливо, като гледаше Локи с неприкрит страх. Ала продължаваше да върви право към него, а зад него сто въоръжени мъже и жени чакаха и не предприемаха нищо.

— Моля се този мъж да не възнамерява да извърши онова, което подозирам аз — рече Локи сприхаво.

— Скоро всички ще разберем каква му е работата — отвърна Капа.

— Мен острие не ме лови — рече Локи. — Този мъж ще умре само като го докосна.

— Така разправят — отвърна Капа. Еймон продължаваше напред. Приблужи се на трийсет крачки от Локи, после — на двайсет.

— Еймон! — рече Локи. — Злоупотребяват с теб. Спри веднага.

„Богове! — помисли си. — Не прави онова, което мисля, че ще направиш! Не карай Соколаря да те убива!“

Еймон продължи напред. Ченето му се тресеше; дишаше плитко, на пресекулки. Ръцете му бяха протегнати напред и трепереха, все едно се готвеше да бръкне в огъня.

„Уродливи страже!“ — помисли си Локи. — Моля те, нека той се уплаши! Соколарю, Соколарю, моля те, внуши му уплаха, прави каквото щеш, но не го убивай!

Река от пот се стичаше по гръбнака му. Той наведе леко глава и се вторачи в Еймон. Сега ги делиха само десет стъпки.

— Еймон — заговори, като се мъчеше да си докара нехаен тон, но не успя съвсем. — Предупреден си. Ти си в смъртна опасност.

— О, да — отвърна мъжът с разтреперан глас. — Да, това го знам. — И измина и последното разстояние помежду им, посегна към дясната ръка на Локи с двете си ръце и...

„Мамка му!“ — помисли си Локи и въпреки че дълбоко в душата си знаеше, че Соколаря ще убие човека, а не той...

Еймон го докосна, той трепна и се дръпна назад.

Очите на дребосъка светнаха. Той хлъцна и после, за ужас на Локи, скочи и го сграбчи за лакътя с две ръце, като хищна птица, сграбчила твърде дълго причаквана плячка.

— Хаааааа! — извика той и за кратък миг на Локи му се стори, че с мъжа се случва нещо ужасно.

Но не — Еймон все още беше жив и хватката му беше много здрава.

— Мамицата му! — смънка Локи и замахна с левия си юмрук да халоса клетника, но загуби равновесие, а и Еймон го беше притиснал здраво. Дребният мъж блъсна Локи назад и отново изкрещя: „ХААААААА!“. Вик на пълно тържество. Локи озадачено тупна по задник.

И тогава по камъните зад Еймон затрополиха ботуши и тъмни силуети се втурнаха покрай него, за да хванат Локи, и в танцуващата светлина на две дузини движещи се факли Ламора бе вдигнат отново на крака, стиснат от силни длани, вкопчили се в ръцете, раменете и врата му.

Капа Барсави си проби път през въодушевената тълпа от мъже и жени, побутна внимателно Еймон встрани и застана очи в очи с Локи.

Дебелото му червендалесто лице сияеше, предвкусвайки предстоящото.

— Е, Ваше Величество — рече той, — бас държа, че точно в този момент си много шашардисан, копеле недно.

Хората на Барсави избухнаха в смях и викове. А после юмрукът на Капа, голям колкото свински бут, се вряза в корема на Локи, въздухът изскочи от дробовете му, а в гърдите му избухна черна болка. И чак тогава Локи разбра колко дълбоко е затънал в лайната.

— Да, бас държа, че сигурно в момента си *много любопитен*, да му се не види — рече Барсави, крачейки напред-назад срещу Локи, все така прикован от половин дузина мъже, всеки един път и половина поедър от него. — Както и аз. Да му махнем качулката, момчета.

Груби ръце сграбчиха качулката и наметалото му, а Капа вторачи леден поглед в него, като шареше с пръсти нагоре-надолу по брадите си. — Сиво, сиво, сиво. Като артист си се докарал. — Той се разсмя. — И каква си хърба! Какъв хилав слабак сме си хванали тази вечер — Сивия крал, суверен на мъглата и на сенките... и на нищо друго!

Ухилен, Капа го зашлеви с опакото на ръката си. Локи едва бе усетил парещата болка, когато той го зашлеви и по другата буза. Главата на Локи се люшна; някой го сграбчи изотзад за косата и завря лицето му в лицето на Капа. Мислите му препускаха. Дали хората на Барсави не бяха издирили някак Соколаря? Дали не му бяха отвлекли вниманието? Дали Капа беше побеснял толкова, че да дръзне да убие Вързوماг, ако му падне?

— О, ние знаем, че тебе нито нож те лови — продължи Барсави, — нито стрела, за още по-голяма жалост. Но юмрук? Много любопитно нещо са това заклинанията на Вързوماговете — твърде са конкретни, да му се не види! Нали така?

И пак фрасна Локи в стомаха под съпровода на радостен шепот отвсякъде. Коленете на Локи омекнаха и „помощниците“ му отново го вдигнаха и изправиха. Болката в корема се разпълзяваше по тялото му.

— Един от твоите хора — продължи Барсави — се промъкна в моя Плаващ гроб тази сутрин!

Студена тръпка полази надолу по гръбнака на Локи.

— Май не съм единственият, когото си вбесил, когато ми изпрати мойта Назка в онази бъчва — ухили се злобно Барсави. — Като че някои от твоите хора не са били съгласни с веселата ти дружина за това проклето светотатство. И затова с твоя човек си поприказвахме. И определихме цена. А после той ми разказа какви ли не очарователни неща за това твое заклинание. Ами тази история, дето си можел с едно докосване да убиваш хора? Той ми обясни, че това са дивотии.

„*Натопен* — обади се едно гласче в подсъзнанието му и то със сигурност не беше на Соколаря. — *Натопен, натопен.* — Разбира се, хората на Барсави — нито бяха отвлекли вниманието на Вързомага, нито го бяха хванали. — *Спретнато като бесило, дявол да го вземе.*“

— Но досега само бях склонен да му повярвам — продължи Барсави. — Сключих сделка с Еймон, който съм убеден, че не ти е познат. Еймон умира. Има охтика и тумори в стомаха и на гърба. От онези, които никой доктор не може да изцери. Остават му някъде два месеца, няма и толкова. — Капа потупа Еймон по гърба толкова гордо, сякаш хилавият човечец беше плът от плътта му и кръв от кръвта му. — Та рекох му: „Защо не награбиш тая малка мръсна гад, Еймон? Ако наистина може да убива с едно докосване, поне ще се отървеш. А пък ако не може... — Барсави се ухили и червените му бузи се набръчкаха гротескно. — Тогава...“

— Хиляда цели крони — изхихика Еймон.

— За начало — додаде Барсави. — Обещание, което възнамерявам да спазя. Обещание, което възнамерявам да разширя. Казах на Еймон, че ще умре в собствена вила със скъпоценни камъни, коприни и половин дузина дами от „Позлатените лилии“ по негов избор, които да му правят компания. Аз ще *измисля* удоволствия за него. Ще умре като шибан *херцог*, защото тази вечер го обявявам за най-храбрия мъж на Камор!

Проехтя одобрителен рев. Мъжете и жените заръкопляскаха и затропаха с юмруци по ризниците и щитовете.

— Точно обратното — прошепна Барсави — на потайното страхливо лайно, което уби единствената ми дъщеря! И което дори не я уби със собствените си ръце! Което накара някакъв шибан наемник да я усмърти с извратена магия! *Отровител!* — Барсави се изплю в лицето на Локи. Топлата слюнка се стече по бузата му. — Твоят човек ми каза също, разбира се, че твойт Вързомаг е направил заклинанието и от снощи вече не е на служба при теб. Толкова си бил сигурен, че не си искал да му плащаш повече. Е, аз ръкопляскам на твоето чувство за икономия.

Барсави махна на Анджаис и Пачеро. Навъсени, двамата мъже излязоха напред. Махнаха си очилата и ги прибраха в джобовете на жилетките си — злокобен жест, в несъзнателен синхрон. Локи отвори

уста да каже нещо... и тогава осъзна колко дълбоко е загазил. И се вцепени.

Той можеше да разкрие истинската си самоличност — да накара Капа да откъсне фалшивия мустак, да изтрие бръчките, да изпее цялата история — но какво щеше да спечели с това? Никога нямаше да му повярват. *Вече бе показал, че е под закрилата на Вързомаг.* Ако признаеше, че е Локи Ламора, стоте мъже и жени тук щяха да погнат Джийн, Дървеницата и братята Санца. Всички Джентълмени копелета щяха да бъдат преследвани по улиците. Щяха да лишат всички от живот.

Ако искаше да ги спаси, трябваше да играе Сивия крал, докато Капа не приключи с него, а после да се моли за бърза и лека смърт. Нека Локи Ламора една нощ просто да изчезне; нека приятелите му се измъкнат и срещнат каквато съдба ги очаква. Той примига, за да удържи напиралите горещи сълзи, насили се да се усмихне, погледна двамата синове на Барсави и рече:

— Хайде, шибани палета, я да ви видим дали сте по-добри от баща си!

Анджаис и Пачеро знаеха как да убият човек с един удар, но точно сега нямаха такива намерения. Те насиниха ребрата му, смляха с юмруци ръцете му, нарияха го по бедрата, нашамариха го и го стискаха за гърлото, докато всеки дъх вече му струваше кански усилия. Най-накрая Анджаис отново го вдигна, хвана брадичката му и двамата се погледнаха в очите.

— Между другото — рече синът на Капа — това ти е от Локи Ламора.

Подпря брадичката му с един пръст и с другата ръка го цапардоса. Парлива болка прониза врата му и в обагрения в червено мрак наоколо просветнаха звезди. Той изплю кръв, закашля се и облиза напуканите си подутни устни.

— А сега — рече Барсави — моята бащина мъст за смъртта на Назка.

Той плесна с ръце три пъти.

Зад него се чуха мъжки псувни и тропотът на тежки стъпки по каменните стъпала. През вратата нахлуха още половин дузина мъже, понесли голяма дървена бъчва — голяма, колкото онази, в която бяха върнали Назка Барсави на баща ѝ. Погребалната бъчва. Тълпата около

Барсави и синовете му въодушевено направи път на носачите. Те поставиха бъчвата на пода до Капа и Локи чу, че вътре се плиска течност.

„О, Тринайсет богове!“ — помисли си той.

— Нож не те лови, стрела не те лови — изрече Капа, сякаш размишляваше на глас. — Но пердахът несъмнено те лови! И несъмнено имаш нужда да дишаш.

Двама от хората на Капа отвориха капака на бъчвата и завлякоха Локи до нея. Вонята на конска пикоч, толкова силна, че ти се насълзяваха очите, блъвна във въздуха, той се задави и започна да кашля.

— Вижте го Сивия крал, той плаче! — прошепна Барсави. — Вижте го Сивия крал, той ридае! Гледка, която ще пазя в душата си до последния си час. — Гласът му проехтя: — Рида ли Назка? Плака ли Назка, когато ти я погуби? Кой знае защо, не ми се вярва! — крещеше Капа. — Погледнете за последно! Той ще получи онова, което причини на Назка. Той ще умре с нейната смърт, но от твоята ръка!

Сграбчи Локи за косата и дръпна главата му към бъчвата. За един кратък налудничав миг Локи се почувства благодарен, че червата му са празни и не може да повърне. От солената смрад многострадалните мускули на стомаха му се сгърчиха в болезнен спазъм.

— Само с едно леко докосване — рече Капа, като преглъщаше риданията си. — Само с едно леко докосване, кучи сине! Няма отрова за теб! Няма бърза смърт, преди да те натопя вътре! Ще усещаш вкуса ѝ непрекъснато! Чак докато се удавиш.

А после, пъшкайки, вдигна Локи за яката. Хората му се включиха и всички заедно го прекатуриха над ръба, а после го запокитиха с главата надолу в гъстата хладка гадост, която заглуши шума на света наоколо, в мрака, който изгори очите и раните му и го погълна целия.

Хората на Барсави поставиха капака обратно и неколцина от тях го заковаха здраво с чукове и с опакото на брадвите си. Капа стовари юмрук върху капака и се усмихна широко. По бузите му още се стичаха сълзи.

— Кой знае защо, не смятам, че клетият пикльо се представи толкова добре на преговорите, колкото се надяваше!

Мъжете и жените около него закрепяха и задюдюкаха, вдигнали ръце във въздуха и размахали факли, които хвърляха полудели сенки

по стените.

— Вземайте това копеле и го хвърлете в морето — и Капа посочи водопада.

Десетина чифта енергични ръце награбиха бъчвата. Със смях и шеги тълпата я вдигна и я понесе към северозападния ъгъл на Дупката на ехото, където водата се изливаше от тавана и изчезваше в черния мрак през отвор, широк около осем стъпки.

— Еднооо... — изкомандва водачът им. — Двеее... — и щом произнесе „три!“ мъжете бутнаха бъчвата долу в тъмното. Тя шумно цопна във водата. После те вдигнаха ръце във въздуха и отново заликуваха.

— Тази нощ — провикна се Барсави — Херцог Никованте спи спокойно в леглото си, заключен в своята стъклена кула! Тази нощ Сивия крал спи в пикня, в гробница, която аз му стъкмих! Тази нощ е моята нощ! Кой управлява Камор?

— БАРСАВИ! — екна в отговор от всяко гърло в Дупката на ехото и отекна в иззиданите от пришълци камъни на зданието и Капа потъна сред море от врява, смях и ръкопляскания.

— Тази нощ — кресна той — изпратете вестоносци до всяко ъгълче от МОЕТО царство! Пратете бързоходци до „Последна грешка“! Пратете бързоходци в Пожарището! Събудете Казана, Теснините, Утайките и цялата Примка! Тази нощ аз отварям врати! Нека Точните хора от Камор заповядат на Плаващия гроб и бъдат мои гости! Тази нощ ще устроим такъв пир, че честните люде ще си залостват вратите, жълтодрешковците ще треперят в казармите си, а самите богове ще гледат от небето и ще викат: „Каква е тая шумотевица, ебати?“.

— БАРСАВИ! БАРСАВИ! БАРСАВИ! — скандираха хората.

— Тази нощ — завърши той най-сетне — ще празнуваме! Тази нощ Камор видя последния крал.

ИНТЕРЛЮДИЯ: ВОЙНАТА С ПОЛОВИН КРОНИТЕ

1

Времето течеше и вече понякога пускаха Локи и другите Джентълмени копелета да се пошляят, облечени в обикновени дрехи. Локи и Джийн наближаваха дванайсет; на братята Санца им личеше, че са мъничко по-големи. Беше по-трудно да ги държат непрекъснато затворени в подземията под Дома на Переландро, когато не седяха на стълбите или Отец Окови не ги беше пратил някъде да „чиракуват“.

Без да бърза, но с постоянство, Окови пращаше момчетата си като послушници във всички големи храмове на останалите единайсет терински богове. Един влизаше в храма под чуждо име с помощта на конците, които можеше да дръпне Окови, и дланите, в които можеше да пусне пара. След като попаднеше вътре, младият Джентълмен копеле неизменно радваше наставниците си със своите писания и теологични познания, със своята дисциплинираност и искреност. Напредваха бързо — по-бързо нямаше накъде. Не след дълго започваха да обучават новодошлия в така наречения вътрешен ритуал — фразите и дейностите, които жреците споделяха само помежду си и с послушниците си.

Тези неща не бяха точно тайни, защото за всеки жрец от терински орден мисълта, че някой би бил толкова нагъл, че да обиди боговете, като се престори на послушник, бе напълно чужда. Дори и тези, на които леко еретичната идея за Тринайсетия им бе позната, та даже и малцинството, което наистина вярваше в него, не можеха и да си представят, че някой ще иска да върши онова, което бършеха Окови и момчетата.

И неизменно след няколко месеца отлични постижения всеки млад надежден послушник внезапно умираше в злополука. Кало най-обичаше „да се дави“, защото можеше да задържа дъха си за много продължително време и обичаше да плува под вода. Галдо предпочиташе просто да изчезне, за предпочитане по време на буря

или някое друго драматично събитие. Локи измайсторяваше сложна постановка, която подготвяше със седмици. В един от случаите той изчезна от Ордена на Нара (Повелителка на чумата, Господарка на вездесъщите болести), като остави послушническата си роба, разкъсана и изцапана със заешка кръв, увита около преписите му и няколко писма в една алея зад храма.

Просветено по този начин, всяко момче се връщаше и учеше другите на всичко, което бе видяло и чуло.

— Целта — беше казал Окови — не е да ви направя всичките кандидати за Висшия конклав на Дванайсетте, а да умеете да сложите каквито одежди и маски са нужни и да минавате за жреци в кратките периоди на нужда. Когато си жрец, хората виждат по-скоро одеждата, а не човека.

Но в момента никой не чиракуваше. Джийн беше на урок в Дома на стъклените рози, а останалите момчета го чакаха в северния край на Подвижния пазар, на рушация се каменен кей в края на късата алея. Беше топъл пролетен ден, свеж и ветровит. Небето бе забулено с полумесеците на сиви и бели облаци, идещи от северозапад, предвестници на бурите.

Локи, Кало и Галдо разглеждаха резултата от сблъсъка между лодка на продавач на кокошки и друга, превозваща котки. По време на катастрофата няколко клетки се бяха отворили и сега нервираните търговци обикаляха напред-назад като в паници покрай развихрящата се битка между птици и хищници. Няколко кокошки бяха скочили във водата и пляскаха безсмислено с крила и кудкудякаха, защото природата им беше погодила номера да плуват още по-зле, отколкото летят.

— Ей! — обади се глас зад тях. — Я ги вижте тия! Тия малки негодници си приличат досущ!

Локи и братята Санца се обърнаха като един и съзряха половин дузина момчета и момичета, техни връстници, преградили алеята зад тях. Бяха облечени горе-долу като Джентълмените копелета — с непретенциозни дрехи с проста кройка. Явният им водач имаше гъста грива от къдрава черна коса, вързана отзад с черна копринена панделка — доста сериозен отличителен знак за безпризорно хлапе.

— Момчета, вие приятели на приятелите ли сте? От хората, които трябва? — Водачът на новодошлите стоеше с ръце на хълбоците;

ниското момиче зад него направи няколко знака, с които се разпознаваха поданиците на Капа Барсави.

— Приятели на Приятелите сме — отвърна Локи.

— Точно най каквито трябва — додаде Галдо и направи нужните знаци в отговор.

— Добри момчета. Ние сме помощници на Целите крони от Теснините. Наричаме се Половин кроните. Вие към кои принадлежите?

— Джентълмените копелета — отвърна Локи. — От Квартала на Храмовете.

— А на кого сте помощници?

— На никого не сме помощници — отвърна Галдо. — Просто ние сме Джентълмените копелета и туйто.

— Хитро — рече водачът на Половин кроните с дружелюбна усмивка. — Аз съм Тесо Воланти. Това е моята дружина. Дошли сме да ви вземем парите. Освен ако не желаете да коленичите и да признаете върховенството ни.

Локи се навъси. „Върховенство“ на говора на Точните хора означаваше Джентълмените копелета да признаят Половин кроните за по-добра и по-яка банда; да им правят път на улицата и да понасят всякакви гаври, които на Половин кроните им скимне да изсипят върху им.

— Аз съм Локи Ламора — представи се Локи и бавно се изправи — и освен пред Капа Джентълмените копелета не коленичат пред никого.

— Така ли?! — престори се на смаян Тесо. — Дори когато сме шестима срещу трима? Ако отговорите с „не“, ще я караме меко!

— Ти май нещо недочуваш — рече Кало и двамата с брат му се изправиха едновременно. — Той каза, че ще получиш признание за вашето върховенство, когато извадиш грахчетата от лайната ни и ги изсмучеш за вечеря.

— Това вече беше нежелано — рече Тесо. — Сега ще вдигна малко джангър с вашите черепчета.

И още довършил недовършил, Половин кроните започнаха да настъпват. Локи беше най-дребният, дори ако броим и момичетата, и когато се хвърли в мелето и размахна юмручета, удряше само въздуха и

бързо-бързо го събориха на земята. Едно по-голямо момиче седна на гърба му, а друго ритна чакъл в лицето му.

Първото момче, което посегна на Кало, получи удар с коляно в слабините и се свлече, охкайки. Тесо изскочи иззад него и светна такъв прав десен на Кало, че той отхвърча назад. Галдо стисна Тесо през кръста с вой и двамата се строполиха долу, драпайки за опора. „Меко“ означаваше без оръжия и без удари, които можеха да убият или осакатят — почти всичко останало влизаше в работа. Братята Санца умееха да се бият, но дори и Локи да успяваше да удържа фронта в тази битка, численото превъзходство щеше да надделее. Най-накрая, след няколко минути бъркотии, псуване и ритане тримата Джентълмени копелета бяха зарязани наред алята, омазани с мръсотия и смлени от бой.

— Значи така, момчета. Върховенство, нали? Да го чуем.

— Бягай да се прегънеш на две — рече Локи — и да си оближеш гъза.

— О, това беше грешен отговор, малоумнико — отбеляза Тесо. Едно от неговите момчета хвана Локи за ръцете, а водачът на Половин кроните го пребърка за пари. — Хммм. Нищо. Е, добре, сладкишчета, утре пак ще ви потърсим. И вдругиден. И по-вдругиден. Докато не подгънете коляно, ние ще ви преследваме и ще ви стъжваме живота. Помни ми думите, Локи Ламора.

Половин кроните се отдалечиха със смях. Неколцина бяха със синини и изкълчвания, но далеч не толкова, колкото самите те бяха нанесли. Братята Санца се изправиха, пъшкайки, и помогнаха на Локи да стане. Тримата предпазливо закуцукаха към Дома на Переландро и се шмугнаха в стъклената бърлога през една отточна шахта, в която беше монтирана тайна врата.

— Няма да повярваш какво се случи! — възкликна Локи, щом влезе заедно с близнаците в трапезарията. Окови седеше на масата от вещерско дърво, разглеждаше набор от пергаменти и внимателно пишеше върху един пергаментов лист с фино перо. Подправянето на митнически документи му беше нещо като хоби — упражняваше го така, както други се грижат за градини или развъждат хрътки. Имаше цяла кожена папка с такива и понякога си докарваше добри пари, като ги продаваше.

— Ммм — рече Окови. — Шайка от Половин кроните ви е посинила задниците.

— Откъде знаеш?

— Снощи се отбих в „Последна грешка“. Чух го от Пълните крони. Казаха ми, че техните помощници може да върлуват по кварталите и да търсят други младоци да ги потормозят.

— И защо не ни каза?

— Реших, че ако проявите нужната предпазливост, те никога няма да успеят да ви надвият. Но май вниманието ви е било някъде другаде.

— Казаха, че искат да признаем върховенството им.

— Да — потвърди Окови. — Това е юношеска игра. На повечето помощници не им възлагат истинска работа и затова те се обучават, като тормозят другите помощници. Вие трябва да се гордеете със себе си — най-сетне са ви забелязали. Сега ще водите малка война, докато едните не се примолят за пощада. Но не забравяйте — само меко!

— И сега какво да правим? — изрече бавно Локи.

Окови посегна и сграбчи юмука му, а после се престори, че фрасва с него Кало в ченето.

— Повтаряй толкова пъти, колкото е нужно — рече той, — докато проблемите ти започнат да плюят зъби.

— Пробвахме го. Обаче те ни скочиха, когато Джийн го нямаше. А знаеш, че мен много-много не ме бива по тая част.

— Много ясно, че знам. Затова следващия път се погрижете и Джийн да е с вас. И напъни това твоє непочтено мозъче. — Окови започна да разтапя цилиндър от восък за печати над една свещичка. — Но не искам никакви сложни и завързани, Локи. Не въвличай в това нито стражата, нито храмовете, нито армията на Херцога, нито никой! Опитай се да го докараш така, все едно сте просто банда най-обикновени обирджии, каквито разправям на всички, че сте.

— Чудесно. — Локи скръсти ръце. Кало и Галдо си бършеха посинените лица един на друг с мокри кърпи. — Поредното проклето изпитание значи!

— Какво умно момче! — измърмори Окови, докато наливаше течния восък в мъничък сребърен съд. — Разбира се, че да! И лично аз ще съм силно разстроен, ако тия малки лайненца не ви молят на колене да признаят вашето върховенство, преди лятото да е преполовило!

На следващия ден Локи и братята Санца седяха на същия кей по същото време. Из целия Подвижен пазар търговците прибираха покривалата от зебло и свиваха тентите, защото дъждовете, квасили града цяла нощ и цяла сутрин, отдавна бяха спрели.

— Май нещо ми се привижда — разнесе се гласът на Тесо Воланти. — Не ми се побира в ума, че вие, лайноумници такива, наистина седите там, след като вчера ви съдрахме гащите от пердах!

— Че защо не? — отвърна Локи. — След като сме по-близо до нашата територия, отколкото до вашата, а след две минути ще си ползвате топките за сливици?

Тримата Джентълмени копелета станаха. Насреща им бяха същите онези половин дузина Половин крони с нетърпеливи усмивки на лицата.

— Гледам, че не сте напреднали много по смятане, откакто ви зарязахме — рече Тесо, като пукаше със ставите си.

— Странно, че го казваш — отвърна Локи, — защото числата се промениха. — Той посочи над главите им. Тесо се извърна предпазливо, за да погледне назад, но когато видя застаналия на алеята зад бандата му Джийн Танен, се разсмя.

— Все още са в наша полза, бих казал. — Той тръгна към Джийн, който просто го гледаше с тъпа усмивка на кръглото лице. — А това пък какво е? Тлъсто рижо копеле. Виждам стъклениите ти очи в джоба на жилетката ти. Ти какво си мислиш, че правиш, бе, шишко?

— Казвам се Джийн Танен и чакам в засада.

Дългите месеци на обучение при дон Маранцала почти не бяха променили външния вид на Джийн, но Локи и братята Санца знаеха каква алхимия се беше забъркала под кротката му фасада. Тесо пристъпи ухилен към него; ръцете на Джийн се изстреляха напред като пиринчените бутала на верарска водна машина.

Тесо се завъртя, а ръцете и краката му се лашкаха като крайниците на марионетка на силен вятър. Главата му клюмна напред,

а после той просто се свлече на земята и очите му се прибраха обратно в орбитите.

И в алеята се разрази малък ад. Три момчета от Половин кроните нападнаха Локи и братята Санца; две момичета предпазливо се приближиха до Джийн. Едното се опита да му хвърли шепя чакъл в лицето. Той отстъпи встрани, хвана ръката ѝ и я метна с лекота срещу ограждащия алеята каменен зид. Един от уроците на дон Маранцала: остави стените и улиците да ти вършат работата, когато се биеш с празни ръце. Тя отскочи зашеметена, Джийн бързо я прихвана с десница и я просна по очи в чакъла.

— Не е възпитано да се удрят момичета — изрепчи му се другото момиче, като го обикаляше в кръг.

— Още по-невъзпитано е да се удрят приятелите ми — отвърна Джийн.

В отговор тя се завъртя на пета и прицели ритник в гърлото му. Той разпозна изкуството, наречено гиасон — нещо като боксиране с крака, внос от Тал Верар. Отклони ритника с дясната си длан; тя нападна отново, възползвайки се от инерцията на първия ритник, и замахна с левия крак. Но Джийн се отмести преди тя да нанесе удара — не стъпалото, а бедрото ѝ се сблъска с тялото му и той уви лявата си ръка около него. Докато момичето се мъчеше да запази равновесие, той ѝ нанесе гаден удар в бъбреците, а после подсече десния ѝ крак и тя падна в чакъла по гръб и се загърчи от болка.

— Дами — рече Джийн. — Поднасям ви най-дълбоките си извинения.

Локи, както обикновено, си патеше най-зле от своя противник, но Джийн награби въпросния противник за рамото и го извъртя. После уви дебелиите си ръце около кръста на момчето и му фрасна една глава в слънчевия сплит. „Половин кроната“ изохка от болка, а Джийн се изправи и му хакна една главичка в челюстта. Момчето залитна зашеметено и в този миг битката беше решена. Кало и Галдо вече надделяваха над противниците си и когато Джийн изведнъж се изпречи насреща им (а до него и Локи, който с всички сили се стараеше да изглежда опасен), Половин кроните се свиха и вдигнаха ръце.

— Е, Тесо — рече Локи, когато няколко минути по-късно къдравото момче успя да се изправи с разкъравен нос и клатушкаща

се походка, — сега ли ще признаете върховенството ни, или да пусна Джийн да те поступа още малко?

— Добре се справихте, признавам — рече Тесо, а бандата му, куцукайки, се подреди зад него в полукръг, — но бих казал, че сме наравно, един на един. Скоро пак ще се видим.

И така, битката продължи, а дните ставаха все по-дълги и пролетта премина в лято. Окови разреши на момчетата да не седят на стълбите заедно с него след първия час на следобед и те започнаха да се шляят из Северен Камор и въодушевено да преследват Половин кроните.

Тесо им отговори, като мобилизира всички сили на бандата си. Целите крони бяха най-голямата истинска банда в Камор и помощниците им разполагаха със значителен запас от бойци, някои току-що дошли от Хълма на сенките. Ала въпреки че имаха числено превъзходство, трудно беше да излезеш насреща на силата на Джийн Танен и затова характерът на битката се промени.

Половин кроните се разделиха на по-малки групи и се опитваха да откъснат и причакат в засада Джентълмените копелета, когато не са заедно. През повечето време Локи държеше бандата да не се дели, но понякога самостоятелните поръчки бяха неизбежни. На няколко пъти го пребиха доста зле. Един следобед той дойде при Джийн със сцепена устна и ожулени пищяли.

— Виж — каза той. — Минаха няколко дни, откакто се поспречкахме с Тесо. Затова ето какво ще направим. Утре ще наобиколя южно от пазара, като си докарвам вид, че съм намислил нещо. Ти ще се скриеш надалече, на двеста-триста ярда оттам. Някъде, където не могат да те видят.

— Няма да мога да стигна навреме при теб — рече Джийн.

— Работата не е там да стигнеш, докато ме пердаши — рече Локи, — а когато *най-после* пристигнеш някъде вдругиден, да го смелиш от бой. Така да го натупаш, че да го чуят как реве чак в Талишам. Тегли му такъв тупаник, какъвто не си му теглил никога досега.

— С удоволствие — рече Джийн, — но няма да стане — като ме видят, че идвам, те ще офейкат, както винаги. Единственото, на което не съм способен, е да ги настигна пеш.

— Това остави на мен — рече Локи. — И донеси игли и конци. Трябва да направиш нещо за мен.

И така, Локи Ламора в един облачен ден се спотайваше в една алея, много близо до мястото, където започна цялата тази работа с Половин кроните. Подвижния пазар търгуваше бойко — хората се опитваха да си напазаруват, преди от небето да плисне дъжд. Някъде далече, наблюдавайки Локи от удобното си скривалище в една лодчица, се беше потулил Джийн Танен.

Наложи се Локи да се спотайва показно само половин час, докато Тесо го намери.

— Ламора — рече той. — Мислех си, че вече си поумнял. Не виждам никой от приятелите ти в квартала.

— А, Тесо, здрасти. — Локи се прозя. — Мисля, че днес е денят, в който ти ще признаеш моето върховенство.

— На куково лято — отвърна по-голямото момче. — Това, което смятам да направя, е, когато приключа, да ти съблека дрехите и да ги хвърля в канала. Голям майтап ще е. По дяволите, колкото повече отлагаш да подгънеш коляно, толкова по-дълго ще се позабавлявам с теб.

И той уверено нападна — знаеше, че Локи никога не би успял да му бъде достоен противник. Локи го посрещна с глава, като тръскаше странно левия ръкав на дрехата си. Този ръкав всъщност беше пет стъпки по-дълъг от обикновено благодарение на прекрояването и кърпенето на Джийн Танен. Когато Тесо се появи, Локи хитро го беше сгънал, за да не си личи.

Въпреки че Локи не беше особено надарен боец, той можеше да бъде смайващо бърз. В маншета на необикновения му ръкав беше защита малка оловна тежест, за да му помага при хвърлянето. Той замахна с този ръкав и го уви около гърдите на Тесо, точно под подмишниците. Оловната тежест го изпъна и Локи я улови с другата ръка.

— Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш? — изпуктя Тесо и фрасна Локи точно над дясното око. Локи се сепна, но нехаеше за болката. Направи от дългия си ръкав примка, която увисна от левия джоб на връхната му дреха, прегъна го още веднъж и издърпа друга връв под него. Мрежата от преплетени върви, която Джийн бе пришил отвътре на хастара, се стегна здраво — сега момчетата бяха гръд срещу гръд и само нож можеше да освободи Тесо от примката от плътен плат, която ги свързваше.

Локи обгърна за всеки случай с ръце корема на Тесо и уви кльощавите си крака около бедрата му точно над коленете. Тесо се мятеше и се опитваше да удари Локи, да ги раздели, но не успя и го забъхти в зъбите и по темето — тежки удари, от които на Локи му изскачаха мълнии пред очите.

— Какво, по дяволите, е това, Ламора?! — изсумтя той под тежестта на дребното момче. Най-сетне, точно както Локи очакваше и се надяваше, той се хвърли напред. Джентълменът копеле тупна по гръб в чакъла и Тесо го захлупи. Въздухът изскочи от дробовете му и като че целият свят се разтресе. — Това е нелепо! Не можеш да ме надвиеш. А сега не можеш и да избягаш! Предай се, Ламора!

Локи изплю кръв в лицето на Тесо.

— Няма нужда нито да те надвивам, нито да бягам. — И той се усмихна налудничаво. — Само трябва да те задържа тук... докато се върне Джийн.

Тесо се сепна и се огледа. Сред Подвижния пазар една малка лодка плаваше право към тях. Закръгленият силует на Джийн Танен се виждаше съвсем ясно — налягаше здравата греблата.

— Мамка му! *Копеленце* недно! Пусни ме, пусни ме, пусни ме!

Тесо подчерта думите си с поредица от удари — млатеше Локи по очите, по носа, по темето. Скоро кръвяха и устните му, и ушите му, имаше рана и под косата. Тесо го бъхтеше здравата, ала той продължаваше да стиска по-голямото момче като луд. От съчетанието между болка и тържество му се виеше свят; дори започна да се смее — силно, весело и може би малко налудничаво.

— Няма нужда нито да се бия, нито да бягам! — избръщолеви той. — Промених правилата на играта. Само трябва да те задържа тук... гъз такъв. Тук... докато... се върне Джийн.

— Да му се не види! — изсъска Тесо и нападна Локи с двойна сила — удряше, плюеше, хапеше, налагаше свирепо главата и лицето на беззащитното малко момче.

— Удряй, удряй! — пелтечеше Локи. — Удряй! Цял ден мога да изтрая. Ти само... ме удряй... докато... се върне Джийн!

ТРЕТА КНИГА ПРОЗРЕНИЕ

*Природата никога не ни мами — винаги ние
мамим себе си.*

Жан Жак Русо, из
„Емил, или за
възпитанието“

ДЕВЕТА ГЛАВА

ПРЕЛЮБОПИТЕН РАЗКАЗ ЗА ГРАФИНЯ КЕХЛИБАРЕНО ЗЪРНО

1

Половин час подир десетия час на вечерта в Деня на Херцога под ниско надвисналите над Камор черни облаци, затулили звездите и луните, доня София Салвара бе издигната чак до небето по повод поканата за късен чай с доня Анджиавеста Ворченца, вдовстващата графиня Кехлибарено стъкло, на върха на кулата от елдерглас на високопоставената дама.

Пътническата клетка трещеше и се клатушкеше и София се беше вкопчила в черните железни пръчки. Потният Вятър на палача развяваше качулатото ѝ палто, а тя се взираше на Юг. Целият град се разпростираше пред погледа ѝ, сиво-черен, от хоризонт до хоризонт, окъпан в сиянието на огъня и алхимията. Това бе повод за нейната тиха гордост винаги когато имаше възможност да съзерцава тази гледка от някоя от Петте кули. Елдрените бяха построили чудеса от стъкло, които хората си присвоиха; инженерите бяха съградили здания от камък и дърво в елдренските развалини, за да очовечат града. Вързوماгите претендираха, че владеят силите, които елдрените някога са притежавали. Но алхимията беше тази, която прогонваше мрака всяка вечер, алхимията осветяваше и най-скромния дом, и най-високата кула, по-чиста и по-безопасна от естествения огън. Нейното Изкуство — то укротяваше нощта.

Най-сетне дойде краят на дългото и издигане — клетката изскърца и спря до платформата за пътници, на четири пети от цялата височина на кулата. Вятърът въздишаше жаловито в странните, подобни на флейти арки на върха ѝ. Двама лакеи в кремави жилетки и безупречно бели ръкавици и бричове ѝ помогнаха да слезе, точно както биха ѝ помогнали да слезе от карета на земята. След като стъпи твърдо на платформата, двамата ѝ се поклониха ниско.

— Господарке Салвара — рече този отляво. — Моята господарка ви приветства с добре дошла в Кехлибарено стъкло.

— Тя е твърде любезна — отвърна доня Салвара.

— Ако ви е угодно да изчакате на терасата, тя мигом ще се присъедини към вас.

Същият лакей я поведе покрай половин дузина слуги в подобни ливреи, които стояха и дишаха тежко край сложната конструкция от зъбчати колела, лостове и вериги, с която вдигаха и сваляха клетката нагоре-надолу. Когато мина покрай тях, те също се поклониха. Тя ги удостои с усмивка и махване с ръка. Да се държиш любезно точно със слугите, отговарящи точно за тази операция, никак не вредеше.

Терасата на доня Ворченца представляваше широк полумесец от прозрачен елдерглас, издаващ се от северната фасада на кулата и обточен с месингови перила. Доня София погледна право надолу, както неизменно я предупреждаваха, че не бива да прави, и както тя неизменно правеше. Сякаш тя и лакеят крачеха във въздуха, четирийсет етажа над каменните дворове и складове в подстъпите на кулата. Алхимичните лампи бяха искрици светлина, а каретите — черни квадратчета, по-малки от ноктите ѝ.

Вляво от нея през ред от високи сводести прозорци, чиито первази бяха на нивото на талията ѝ, се виждаха приглушено осветени покои и салони. Доня Ворченца имаше много малко живи роднини, а деца нямаше — тя бе практически последната издънка на един нявга могъщ род и нямаше никакво съмнение (поне сред алчните и тщеславни благородници от склоновете на Алчегранте) че Кехлибарено стъкло след смъртта ѝ ще мине в ръцете на някоя нова фамилия. По-голямата част от кулата бе тъмна и тиха, по-голямата част от разкоша ѝ — скътан в шкафове и ракли.

Ала старата дама все още знаеше как се домакинства на късен чай. В далечния северозападен ъгъл на прозрачната ѝ тераса, от която се откриваше обширна панорама към неосветените полета северно от града, копринен балдахин се полюшваше на Вятъра на палача. В четирите му ъгли бяха окачени високи алхимични фенери в клетки от позлатен пиринч, които лееха топли лъчи върху масичката и двата стола с високи облегалки отдолу.

Лакеят постави тънка черна възглавничка върху стола отдясно и го издърпа, за да седне доня Салвара. Шумолейки с фусти, тя се

настани на него и кимна за благодарност. Мъжът се поклони, отдалечи се и зае учтива позиция така, че да не чува, но лесно да може да се отзове на повикване.

Не ѝ се наложи да чака дълго домакинята — няколко минути след пристигането ѝ старата доня Ворченца излезе през дървената врата в северната стена на кулата.

Възрастта си има начин да подсилва чертите на доживелите да усетят тегобите ѝ: закръглените стават още по-закръглени, а стройните сякаш се стопяват. Времето беше съсухрило Анджиавеста Ворченца — беше не повехнала, а по-скоро грохнала, кльоцава жива карикатура, подобна на дървен идол, съживен единствено от магията на силната воля. Седемдесетгодишнината за нея бе бледен спомен, ала тя все още се движеше без придружител подръка и без бастун в ръцете. Обличаше се ексцентрично в черно кадифено разкроено палто с кожена яка и маншети. Отбягваше надиплените фусти, така любими на дамите от нейната епоха, и носеше черни прилепнали панталони и сребърни чехли. Бялата ѝ коса беше пригладена назад и прихваната с лакирани игли. Тъмните ѝ очи сияеха зад пенснето.

— София — рече тя, щом пристъпи изящно под балдахина. — Какво удоволствие е пак да те видя тук горе! Цели месеци минаха, мило мое момиче, месеци. Не, седни си, да си издърпам сама стола не ме хвърля в ужас. Аха. Кажи ми как е Лоренцо? И без съмнение трябва да поговорим за градината ти.

— Лоренцо и аз сме добре, ако говоря единствено за нас. А градината процъфтява, доня Ворченца. Благодаря, че ме попитахте.

— Ако говориш единствено за вас? Значи има нещо друго? Нещо, ако смея да попитам, външно?

Нощният чай в Камор беше женска традиция, когато някоя жена искаше да потърси съвет от друга или просто да си излее жалбите и кахърите — най-често свързани с мъже — пред състрадателен слушател.

— Смейте да питате, доня Ворченца, на всяка цена! И да, да, „външно“ е много уместна дума в случая.

— Но не е свързано с Лоренцо?

— О, не. Лоренцо е задоволителен във всяко едно отношение. — София въздъхна и погледна надолу към илюзията за чист въздух под нозете си и стола. — Ние... и двамата може би имаме нужда от съвет.

— Съвет — изкиска се доня Ворченца. — Съвет. Годините ти погаждат един вид алхимичен номер, като придават на мрънкането ти достопочтеност. Ако даваш съвети на четирийсет, ти си досадник. Давай ги на седемдесет — и си мъдрец.

— Доня Ворченца — рече София. — Преди много сте ми помагали. Не можах да се сетя... ами, с никой друг не ми е удобно да говоря на тази тема засега.

— Така ли? Е, момичето ми, нямам търпение да ти помогна, с каквото мога. Но чаят ни чака — хайде да се поглезим мъничко.

Един от облечените в ливреи прислужници на доня Ворченца докара покрита със сребърен капак количка и я спря до малката масичка. Щом вдигна капака, София съзря подреден блестящ сребърен сервиз за чай и нещо много изискано — съвършено кулинарно копие на кулата Кехлибарено стъкло, високо едва педя и половина, с миниатюрни алхимични светлинки, блещукащи по бойниците ѝ. Малките стъклени глобуси бяха не по-големи от стафида.

— Виждаш колко малко истинска работа давам на клетия ми готвач — изкикоти се доня Ворченца. — Той страда на служба при едно толкова просто и непретенциозно небце и си отмъщава с подобни изненади. Не мога и рохко яйце да си поръчам, без той да намери танцуващо пиле и да го тропоса върху чинията ми. Кажи ми, Жил, тази постройка наистина ли става за ядене?

— Така ме увериха, господарке Ворченца, без светлинките. Самата кула е от тесто с подправки. Бойниците и терасите са от желирани плодове. Сградите и каретите в подстъпите ѝ са предимно шоколадови, сърцевината на кулата е пълна с крем с ябълкова ракия, а прозорците...

— Благодаря ти, Жил, това е достатъчно като архитектурен обзор. Но да изплюваме лампичките, казваш?

— Би било твърде пристойно, господарке — отвърна прислужникът, закръглен мъж с деликатни черти и черни къдри до раменете, — да ми позволите да ги отстраня преди консумацията...

— Пристойно? Жил, ти ще ни лишиш от удоволствието да ги плюем през терасата като момиченца! Ще съм ти благодарна, ако не ги пипаш! Чаят?

— Ваша воля, доня Ворченца — отговори той с ласкателен тон. — Чаят на Светлината. — Той взе сребърния чайник и наля от

вдигащата пара бледо кафеникава течност в чаена чаша. Гравираниите чаши на доня Ворченца бяха с формата на големи пъпки на лале със сребърни столчета. Щом наляха чая в чашата, той засия меко, разпръсквайки приветливо оранжево сияние.

— О, колко красиво! — възкликна доня София. — Чувала съм за него... Верарски е, нали?

— Лашейнски. — Доня Ворченца пое чашата от Жил и я стисна в шепите си. — Последната мода. Техните майстори на чая са пощурели от мерак да надвият конкуренцията. По това време другата година ще се надцакваме с нещо още по-странно. Но прости ми, мила — надявам се, че ти нямаш възражения и да пиеш произведенията на своето изкуство, освен дето работиш с тях в градината си?

— Не, никакви — отвърна София, когато прислужникът постави чаша пред нея и ѝ се поклони. Тя я пое в ръце и вдъхна дълбоко. Чаят ухаеше на ванилия и портокалов цвят. Когато отпи, вкусовете стоплиха езика ѝ, а ароматната пара изпълни ноздрите ѝ. Жил изчезна обратно в кулата, а дамите започнаха да пият. Отначало се наслаждаваха на чая в одобрително мълчание и доня София се чувстваше почти доволна.

— А сега да видим — рече доня Ворченца и остави полупразната си чаша пред себе си — дали пак ще свети, когато излезе през изхода. — Доня София се разкиска пряко волята си, а бръчките по лицето на домакинята ѝ се издигнаха нагоре в усмивка. — За какво искаше да ме питаш, миличка?

— Доня Ворченца... — подзе тя и се разколеба. — Хората... хората вярват, че вие имате някаква... тъ... връзка с... с тайната полиция на Херцога.

— Херцогът имал тайна полиция? — Доня Ворченца сложи ръка на гърдите си и изобрази учтиво недоверие.

— Полунощните, доня Ворченца, Полунощните и техният водач...

— Паякът на Херцога. Да, да. Прости ми, мило момиче, зная за какво говориш. Но тази представа, в която... „хората вярват“, както ти се изрази. Хората вярват в много неща, но може би не вярват чак толкова.

— Твърде любопитно е — рече доня Салвара, — че когато някоя доня дойде при вас с проблемите си, нееднократно нейните

проблеми... стигат до ухото на Паяка. Или поне така изглежда. И... хората на Херцога се ангажират да ѝ помогнат в несгодите.

— О, мила ми София. Когато клюката дойде при мен, аз я препращам в пакети и колети. Подхвърлям по някоя и друга дума, на което трябва ухо и клюката се сдобива със собствен живот. Рано или късно тя все стига до вниманието на някой, който ще предприеме действия.

— Доня Ворченца — рече София. — Надявам се, че мога да кажа, без да имам намерение да ви обидя, че вие лицемерничите.

— Надявам се, че мога да кажа, без да те разочаровам, мило ми момиче, че разполагаш с много оскъдни данни, за да правиш такива предположения.

— Доня Ворченца. — София стисна толкова здраво ръба на масата, че няколко от ставите на пръстите ѝ изпукаха. — Нас с Лоренцо ни обират.

— Обират ви? Какво точно искаш да кажеш?

— И Полунощните са замесени. Те... направиха пред нас твърде необикновени изявления и ни отправиха молби. Но нещо не е... Доня Ворченца, трябва да има някакъв начин да се потвърди, че те са онези, които твърдят, че са.

— Казваш, че *Полунощните* ви обирали?

— Не. — София прехапа долната си устна. — Не, не самите Полунощни. Те... предполага се, че те следят положението и чакат да им се удаде възможност за действие. Но нещо почти със сигурност не е наред. Или те не ни казват всичко, което може би е редно да ни кажат.

— Мила ми София — рече доня Ворченца. — Мило ми измъчено момиче, трябва да ми разкажеш точно какво стана и да не пропускаш и най-малката подробност.

— Ами... трудно е, доня Ворченца. Положението е доста... унизително. И сложно.

— Тук горе, на моята тераса, сме съвсем сами, скъпа. Ти вече свърши най-тежката работа — дойде да ме видиш. А сега трябва да ми разкажеш всичко — всичко. А после аз ще се погрижа точно тази клюка бързо да стигне, до което трябва ухо.

София отново отпи малка глътка от чая, прокашля се, сниши се на стола и погледна доня Ворченца право в очите.

— Доня Ворченца, вие несъмнено сте чували — започна тя — за остершалинската ракия?

— Не само съм чувала, скъпа моя. Може би дори имам няколко бутилки, скътани в избите ми.

— И знаете как се произвежда? За обкръжаващата я тайнственост?

— О, убедена съм, че разбирам същността на остершалинската мистика. Историите около стоките им служат добре на тия превзети чернодрешковци, винарите от Емберлен.

— Тогава можете да разберете, доня Ворченца, как откликнахме двамата с Лоренцо, когато в скута ни с намесата на боговете тупна следната възможност...

Клетката с доня Салвара скърцаше и трещеше, докато се спускаше към земята, все повече се смаляваше и накрая се сля със сивия фон на двора. Доня Ворченца, застанала до пиринчения парапет на платформата, се взира дълго в нощта, а дружината от прислужници натискаше лостовите на скрипеца. Жил я подмина със сребърната количка с почти празния чайник и полуизядената кула Кехлибарено стъкло от сладкиш и тя го повика:

— Не. Прати сладкиша горе в солариума. Там ще бъдем.

— Кой, господарке?

— Рейнарт. — Вече се бе запътила към вратата на покоите си с изглед към терасата. Обутите ѝ в чехли стъпала шляпаха шумно — *шляп-шляп-шляп!* — по пътеката. — Намери Рейнарт. Не ме интересува какво прави. Намери го и ми го прати веднага след като се погрижиш за тортата.

През покоите, през заключена врата, нагоре по вита стълба... Доня Ворченца ругаше под носа си. Коленете ѝ, стъпалата ѝ, глезените ѝ...

— Проклета да е почтената старост! — мрънкаше тя. — Да им пикая на боговете заради този дар, ревматизма! — Дишаше на пресекулки; разкопча копчетата на поръбеното си с кожа палто и продължи да се катери по стълбите.

Най-горе, на самия връх вътре в кулата имаше тежка дъбова врата, обкована с железни сглобки и обръчи. Тя извади ключа, окачен на копринена връв на дясната ѝ китка, пхна го в сребърната брава над кристалната дръжка и внимателно натисна една декоративна пиринчена пластина, монтирана на стенния свещник. Поредица от прищраквания отекна между стените и вратата се отвори навътре.

Да забрави пиринчената пластина никак не беше хубаво — тя беше нагласила тетивата на скрития арбалет да се обтяга много рязко, когато го монтира преди три десетилетия.

Това беше солариумът — още осем етажа над терасата. Помещението заемаше целия диаметър на кулата в най-високата ѝ точка, петдесет стъпки от край до край. Подът бе застлан с дебел

килим. Дълга, лъкатушна галерия с пиринчени парапети, със стълби и от двата края, заемаше северната половина от пространството. В тази галерия бяха наредени високи лавици от вещерско дърво, разделени на хиляди и хиляди шкафчета и чекмеджета. През прозрачния полукръгъл купол ниските облаци приличаха на бълбукащо езеро от дим. Доня Ворченца докосна алхимичните глобуси, за да ги съживи, докато се изкачваше по стълбите към картотеката си.

Там тя потъна в работа — забравила, че времето тече, докато тънките ѝ пръсти прескачаха от чекмедже на чекмедже. Извади няколко купчини пергаментови листа и ги отдели встрани, поогледа други и ги пхна обратно вътре, като си припомняше, мърморейки, спомени и предположения. Сепна се и прекрати „фугата“ чак когато вратата на солариума отново прищрака.

Влезият мъж беше висок и широкоплещест. Имаше ъгловато вадранско лице и ледено руса коса, привързана на тила му с панделка. Беше облечен с кафтан от грапава кожа над разкроени черни ръкави, черни бричове и високи черни чизми. Малките сребърни карфици на яката свидетелстваха за ранга му на капитан в Ротата на Нощното стъкло — черноризците. Собствената войска на Херцога. Рапира с прав предпазител висеше на дясното му бедро.

— Стефан — започна доня Ворченца без всякакви предисловия. — Някое от твоите момчета и момичета скоро да е ходило на посещение при дон и доня Салвара на Исла Дурона?

— Семейство Салвара? Не, несъмнено не, господарке.

— Сигурен ли си? Абсолютно сигурен? — С пергаментите в ръка и с вдигнати вежди тя заслиза по стълбите, като едва удържаше равновесие. — Трябва да ми кажеш истината веднага. Крайно наложително е.

— Познавам семейство Салвара, господарке. Запознах се с двамата миналата година на Празника на промените. Изкачих се до Небесната градина в една и съща клетка с тях.

— И не си пращал никого от Полунощните да ги посети?

— В името на дванайсетте бога, не. Нито един. Нямам никакво основание.

— Значи някой злоупотребява с доброто ни име, Стефан. И мисля, че най-сетне може би ще пипнем Тръна на Камор.

Рейнарт се вторачи в нея, а после се усмихна.

— Шегувате се. Не се шегувате? Ощипете ме, сигурно сънувам. Какво е положението?

— Първо най-важното: знам, че мислиш най-бързо, когато ти задоволим проклетия ищах за сладко. Надникни в шахтата. Аз ще седна.

— Леле! — възкликна Рейнарт, щом надникна в шахтата с вериги, където имаше подвижна масичка. — Май някой вече доста бодро е обработил клетия сладкиш. Ще сложа край на мъките му. Има и вино и чаши — прилича на някое от вашите сладки бели вина.

— Боговете да благословят Жил! Забравих да го помоля, толкова бързах да се добера до папките си. Бъди мил и прилежен подчинен и ни налей по чашка.

— „Мил и прилежен подчинен“, няма що! Заради този сладкиш съм готов дори да ви лъсна чехлите!

— Ще си запазя това обещание в резерва за следващия път, когато ме нервираш, Стефан. О, напълни чашата догоре — да не съм тринайсетгодишна! А сега сядай и ме слушай. Ако всичко съвпадне, а аз съм убедена в това, копелето току-що ни беше поднесено на тепсия точно в разгара на един от кроежите му.

— Как така?

— Ще отговоря на въпроса ти с въпрос, Стефан. — Тя отпи голяма глътка от бялото вино и се отпусна на стола. — Кажи ми какво ти е известно от масива от знания, обкръжаваш остершалинската ракия?

— Да се престори на един от нас — размишляваше Рейнарт, след като тя довърши разказа си. — Ама че нахалство, ебати! Но сигурна ли сте, че е Тръна?

— Ако не е, можем да предположим само, че вече имаме и друг, също толкова сръчен и дързък крадец, който пребърква джобовите на равните ми по ранг. А според мен така ще се изсилим с предположенията. Дори и за град, претъпкан с призраци като този.

— Не може ли да е Сивия крал? Той е точно такъв, изплъзваш се — така твърдят всички доклади.

— Мммм. Не, Сивия крал трепе хората на Барсави. Начинът на действие на Тръна е простото надхитряне — няма и капка истинска проляна кръв още, доколкото ми е известно. И не смятам, че това е съвпадение.

Рейнарт остави празната чиния от сладкиша и отпи от виното си.

— Значи, ако повярваме на разказа на доня Салвара, сме изправени срещу банда от поне четирима души. Самият Трън — да го наречем Лукас Феруайт, за удобство. Слугата му Грауман. И двамата, които са нахлули в имението на Салвара.

— Добро начало, Стефан. Но бих казала, че е по-вероятно бандата да се състои от пет-шест души.

— Защо смятате така?

— Убедена съм, че фалшивият Полунощен е казал истината, когато е съобщил на дон Салвара, че нападението близо до Храма на Щастливите води е било постановка. Би трябвало да е — при такъв сложен замисъл. Значи имаме още двама съучастници — двамата маскирани нападатели.

— Ако приемем, че не са били наети само за задачата.

— Съмнявам се. Замисли се над крайно оскъдните сведения допреди това... Нито един доклад, нито една хвалба, нито нещичко, прошепнато от някой, който поне да твърди, че *работи* за Тръна на Камор. И все пак всеки божи ден крадците с часове се фукат гръмогласно кой сред тях пикае най-надалече. Твърде необичайно.

— Е — рече Рейнарт. — Ако прережеш гърлото на наемника, след като си е свършил работата, пак не се налага да му плащаш.

— Но все още обсъждаме Тръна и аз съм убедена, че подобно начинание не съвпада с модела му на действие.

— Значи бандата му е затворено предприятие — има смисъл. Но все пак може и да не са шестима. Двамата в уличката може да са същите двама, които са влезли в имението, облечени като Полунощни.

— О, драги ми Стефан! Интересно предположение! Да кажем минимум четирима, максимум шестима като първа догадка, иначе цяла нощ ще си рисуваме тук диаграми. Подозирам, че ако са повече, ще им е трудно да се крият толкова добре, колкото се крият.

— Значи тъй да е. — Рейнарт се замисли. — Мога да ви осигуря петнайсет-шестнайсет остриета още начаса. Някои от моите момци тази вечер наобикалят из Примката и Казана, защото получихме рапорти за погребението на Назка Барсави. Не мога да ги привикам незабавно. Но ми дайте време до зазоряване и ще извикам всички останали, оборудвани и готови за бойни подвизи. И Нощното стъкло ще ни подкрепи — даже няма нужда да замесваме и жълтодрешковците. Знаем, че и без това те може да са компрометирани.

— Това би било добре, Стефан, ако исках да ги спипат веднага. Но не искам... Според мен имаме поне няколко дни на разположение, за да затегнем мрежата около този човек. София каза, че са обсъждали първоначален план за около дваисет и пет хиляди крони. Подозирам, че Тръна ще изчака да прибере и останалите му дължими седем-осем хиляди.

— Тогава поне нека да държа един отряд в готовност в Двореца на търпението — ще ги набутам между жълтодрешковците. Ще бъдат готови да се втурнат пет минути след като им бъде наредено.

— Много благоразумно. Направи го. А сега, що се отнася до това как да подходим към самия Трън, прати утре някой в „Мераджио“ — най-умелия, с когото разполагаш — да провери дали Феруайт има сметка там и кога е открита.

— Калвино. Ще изпратя Марализа Калвино.

— О, отличен избор. По мое мнение всички останали, които този Феруайт е представил на Салвара, са заподозрени. Нека да провери

писаря, който тя твърди, че мъжът ѝ срещнал веднага след нагласеното нападение при храма.

— Екари ли беше? Еванте Екари?

— Да. А после искам да провериш Храма на Щастливите води.

— Аз ли? Господарке, точно вие от всички хора на света знаете, че аз не изповядвам тази вяра, само съм наследил външността!

— Но можеш да се престориш, че я изповядваш, а ми е нужна точно външността ти. Тя ще те постави извън подозрение. Огледай мястото; гледай за такива, дето не изглеждат като за там. Търси банди или изцепки. Има слаба вероятност някой в храма да е знаел за подготвеното нападение. Дори и случаят да не е такъв, трябва да го ликвидираме като възможност.

— Значи работата все едно е вече свършена. Ами странноприемницата им?

— Да, „Катурнатата къща“. Изпрати там един човек — само един! Имам двама стари осведомители сред прислугата — единият си мисли, че пее на жълтодрешковците, а другата — че работи за Капа. Ще ти съобщя имената. Засега искам само да проверя дали още са там, в покоите „Бушприт“. Ако са, можеш да вкараш вътре няколко от хората ти, предрешени като прислуга. Засега — само наблюдение.

— Много добре. — Рейнарт стана от стола и изтръска трохите от брича си. — Ами примката? Ако желанието ви бъде удовлетворено, къде и как желаете да я затегнем?

— Хайките за Тръна винаги са приличали на опит да уловиш риба с голи ръце — отвърна тя. Ще искам да го приклещите някъде, на някое място, където бягството е невъзможно, отрязан от *неговите* приятели и изцяло заобиколен от наши.

— От наши? Как... О! Гарвановия обсег!

— Да. Много добре, Стефан. В Деня на промените, само след седмица и половина. Празникът на Херцога. Петстотин метра над земята, заобиколен от аристокрацията на Камор и стотина стражи. Ще наредя на доня София да покани този Лукас Феруайт на вечеря с Херцога като гост на семейство Салвара.

— Ако предположим, че той не заподозре капан...

— Мисля, че той би оценил точно такъв жест. Според мен наглостта на нашия тайнствен приятел е онова, което най-накрая ще уреди да се запознаем лично. Ще накарам София да разиграе

финансово неблагополучие — тя може да каже на Феруайт, че последните няколко хиляди крони няма да му бъдат изплатени преди празника. Двойна стръв на куката — неговата алчност ръка за ръка със суетността му. Осмелявам се да предположа, че изкушението ще му е по вкуса.

— Да включа ли всички?

— Разбира се. — Доня Ворченца отпи от виното си и бавно се усмихна. — Искам Полунощен да свали сакото му; искам Полунощни да го обслужват преди вечерята. Ако използва нощно гърне, искам Полунощен да му го захлупи после. Ще го отведем в Гарвановия обсег; а после ще наблюдаваме земята да видим кой бяга и накъде бяга.

— Нещо друго?

— Не. Залавяй се, Стефан. Върни се и ми докладвай след няколко часа. Аз още ще съм будна... очаквам съобщения от Плаващия гроб, когато погребалното шествие на Барсави се върне. Междувременно ще пратя на стария Никованте писмо относно нашите подозрения.

— Ваш покорен слуга, господарке. — Рейнарт се поклони отсечено и напусна солариума с дълги, забързани крачки.

Още преди тежката врата да се затръшне, доня Ворченца скочи на крака и хукна към малко писалище, скътано в ниша отляво на касата. Тя извади от него пергаментов лист, надраска припряно няколко изречения, сгъна го и го запечата с капка син восък от хартиена тръбичка. Восъкът беше алхимичен и се втвърдяваше след кратко излагане на въздух. Тя предпочиташе в тази стая сред внимателно събираните и описвани десетилетия наред сведения да не попадат източници на открит огън.

В писалището имаше пръстен печат, който доня Ворченца никога не слагаше извън солариума. На пръстена беше изобразена сигла, която я нямаше никъде на герба на фамилия Ворченца. Тя притисна пръстена върху втвърдяващия се син восък и го отдръпна със слабо изпукване.

Щом пратеше писмото надолу по подвижната масичка, един от нощните ѝ помощници веднага щеше да се втурне към североизточната платформа на кулата и да се прехвърли в Гарвановия обсег с вагонетка. Там той щеше да достави писмото право в ръцете на стария Херцог, дори и Никованте да се е оттеглил в покоите си.

Такъв бе обичаят с всяко писмо, чиито единствени препоръки бяха синият печат и стилизираното изображение на паяк върху него.

ИНТЕРЛЮДИЯ: УЧИТЕЛЯТ НА РОЗИТЕ

— Не, сърцето ми е тук. Нападай. Нападай. А сега тук. Нападай.

Сива студена вода се изливаше върху Дома на стъклените рози. Зимният дъжд на Камор се беше събрал в три пръста дълбока локва под краката на Джийн Танен и дон Маранцала. Водата шуртеше на струйки и ручейчета по всеки розов цвят в градината и се стичаше на поточета в очите на Джийн Танен, докато той нападаше отново и отново с рапирата напълнената със слама кожена мишена на върха на пръта в ръцете на дона, малко по-голяма от юмрука на здравеняк.

— Нападай тук. И тук. Не, много ниско беше. Там е черният дроб. А сега ме убий, на минутата! Може да са ми останали сили за още един удар. Нагоре! Нагоре, сърцето, под ребрата. Така е по-добре.

Белезникава светлина избухна сред кълбящите се в небето облаци и се разплиска като сиянието на огън през димна завеса. Гърмът проехтя миг по-късно, с тътен и кънтене — шумът, когато боговете правят пакости. Джийн не можеше да си представи какво е по върховете на Петте кули — сега те бяха само редица от размити сиви колони, разтварящи се в небето зад дясното рамо на дон Маранцала.

— Достатъчно, Джийн, достатъчно. Доста добре се справяш с остена за прасета — искам да ти е познат, ако опреш до него. Но е време да видим към какво друго те тегли. — Дон Маранцала, увит в разпарцаливено кафяво наметало, прецапа през водата и отиде при големия дървен сандък. — В твоята среда не можеш да размахваш дълга сабя. Я ми донеси „ранения“.

Джийн забърза през лъкатушния стъклен лабиринт към малката стаичка, от която се слизаше надолу в кулата. Той все така питаше почит към розите — само глупак не би ги почитал, но вече беше свикнал с присъствието им. Те вече като че не надвисваха и не посягаха към него като прегладнели чудовища — бяха просто препятствие, от което трябваше да си пазиш пръстите.

„Раненият“, който държаха в сухото килерче в горния край на стълбите, беше тапицирано кожено чучело с формата на човешка глава, торс и ръце, побито на железен прът. Понесъл го непохватно на

дясното си рамо, Джийн излезе пак на проливния дъжд и се върна в средата на Градината без аромат. „Раненият“ на няколко пъти забърса стъклениите плетове, но розите не проявяваха вкус към кухата кожена плът.

Дон Маранцала бе отворил дървената ракла и ровеше из нея. Джийн остави чучелото в средата на двора. Металният прът се плъзна в пробитата в камъка дупка, завъртя се и се закрепи, като вдигна фонтанче от пръски.

— Ето ти нещо страшно — рече донът, размахал дълга четири стъпки верига, обвита в много фина кожа, вероятно козя. — Нарича се Камшика на пристава — увит е така, за да не дрънчи. Ако се вгледаш, и в двата му края има кукички и можеш да го опасваш около кръста си като пояс. Лесно се крие под дебели дрехи... макар че на теб май ще ти трябва малко по-дълъг, за да можеш да го опашеш. — Донът пристъпи уверено напред, замахна с тапицираната верига, камшикът се уви около главата на „ранения“ и отскочи от кожата със силно мокро „пляс“.

Джийн се позабавлява няколко минути да налага „ранения“ с бича, а дон Маранцала го наблюдаваше. После, като мънкаше под носа си, донът прибра тапицираната верига и предложи на Джийн чифт кинжали. Бяха дълги около една стъпка, с острие с широк, извит ръб. Дръжките бяха прикрепени към здрави предпазители за ръце, целите в малки пиринчени шипове.

— Тези двете малки кучки са много гадни. Принципно са известни като „зъбите на крадците“. При тях няма никакви тънкости — можеш да мушкаш, да кълцаш и просто да сечеш. Тия малки пиринчени шипчета могат да отпорят лице, а предпазители ще спрат всичко без бик в атака. Я им се пробвай.

Джийн боравеше с кинжалите още по-добре, отколкото с камшика. Маранцала изръкопляска одобрително.

— Точно така, право в корема, под ребрата. Пъхни там две педи стомана и погъделичкай с нея сърцето на противника, синко — и вече си спечелил спора.

Той взе от Джийн чифта кинжали и се изкиска.

— Как ти се струва това за урок по зъби, а, момче? А?

Джийн го погледна озадачено.

— Не си ли го чувал досега? Твоят Капа Барсави не е кореняк каморец. Преподавал е в Теринския колегиум. И затова, когато замъкне някого да го хока, това се нарича „урок по етикеция“. А когато го върже и го накара да говори, това е „урок по пеење“. А когато му пререже гърлото и го хвърли в залива на акулите...

— Аха! — прекъсна го Джийн. — Явно това е „урокът по зъби“. Схванах.

— Точно така. Но да знаеш, че тая приказка не съм я измислил аз. Такива като тебе ги измислят. Бих се обзаложил, че и големият началник го знае, но никой не говори така в очите му. Така е винаги, независимо дали сред главорезите или сред войниците. Е, ето и следващата хубава играчка...

Маранцала подаде на Джийн чифт брадви с дървени дръжки. Имаха извити метални остриета от едната страна, а откъм опакото бяха прикрепени кръгли тежести.

— Тези черепотрошачки си нямат прякор. Сигурно и преди си виждал брадва. Сам избираш дали да използваш острието или топката — с топката можеш и да избегнеш убийството, но ако удариш достатъчно силно, тя не е по-щадяща от острието, така че преценявай внимателно, когато нападаш нещо друго, а не „ранен“.

Почти на мига Джийн разбра, че чувството, когато държи брадвите в ръце, много му допада. Бяха достатъчно дълги, че да вършат повече работа от джобните оръжия като стоманения шнур или палката с топуз, които повечето Точни хора носеха по навик. И все пак бяха и достатъчно малки, че да се движат пъргаво и да могат да се използват на тясно, и му се струваше, че могат да се скрият съвсем прилично под палто или жилетка.

Той приклепна — с тези чудеса в ръцете приклепналата стойка на ножаря му се струваше естествена. Хвърли се напред и съсече „ранения“ от двете страни едновременно, като заби остриетата в ребрата му. После нанесе удар отгоре върху десницата му и цялото чучело се разтнесе. Последва удар с опакото на ръката по главата — използва топката, а не острието. Няколко минути Джийн сече и кълца „ранения“ — ръцете му бяха като бутала, а на лицето му разцъфваше усмивка.

— Хммм. Не е зле — отбеляза дон Маранцала. — Съвсем не си зле за пълен новак, ще ти призная. Явно се чувстваш много удобно с

тях.

Изведнъж на Джийн му скимна да притича към единия край на двора, на петнайсет крачки от „ранения“. Проливният дъжд протягаше сиви пръсти между него и мишената. Той се съсредоточи изцяло — а после замахна и метна едната брадва във въздуха, влагайки в замаха цялата сила на ръката, хълбоците и плещите си. Бравата се заби в главата на „ранения“, пробихо кожените пластове и дори не трепна.

— Леле-мале! — възкликна дон Маранцала. В небето отново блесна мълния и над покрива екна гръм. — Леле, леле. Това е то добра основа, върху която да гради човек!

ДЕСЕТА ГЛАВА

УРОЦИ ПО ЗЪБИ

1

В мрака на Дупката на ехото Джийн Танен изпревари бъчвата, преди тя, осветена от слабото червено сияние на факлите, да се сгромоляса в черната вода.

Под древния каменен куб имаше мрежа от висящи салове от черно вещерско дърво, привързани с върви от елдерглас. Те бяха мръсни от старост и покрити с неизброими израстъци, но бяха оцелели още от времето на камъните горе и не бяха изгубили силата си.

Водопадът, леещ се от покрива, се изсипваше тук, в един от разпенените канали под саловите. Същинска мрежа от канали опасваше мястото — някои гладки като стъкло, други — бурни като пенести бързеи. Няколко колела и други, още по-странни приспособления се въртяха бавно в ъглите под саловите — Джийн ги беше огледал набързо на светлината на малко алхимично кълбо, когато се нагласи за продължителното чакане. Дървеницата, на когото по понятни причини не му се искаше да се отдалечава твърде много от Джийн, клечеше сам на втори сал на около дваисет стъпки вляво от Джийн.

В каменния под на Дупката на ехото бяха пробити малки шахти — квадратни отвори, широки около пет пръста, разпределени неравномерно и с непонятно предназначение. Джийн се беше разположил между два от тях — знаеше, че ако водопадът гърми в ушите му, няма да успее да чуе нищичко отгоре.

Не разбираше много добре какво става там, но докато дългите минути се точеха, червеното сияние се усилваше. Когато Капа Барсави и Локи започнаха да разговарят, тревогата на Джийн се задълбочи и се превърна в ужас. Последваха крясъци, псувни, тупуркането на ботуши по камъните... Честито. Сгасиха Локи. Къде се дяна проклетият Вързوماг?

Джийн крачеше напред-назад по сала и търсеше най-добрия начин да стигне до водопада. Би трябвало цели пет-шест стъпки да отделят саловите от ръба на пукнатината в камъка, през която се лееше водопадът, но ако се пазеше от водата, можеше да се справи — това беше най-бързият път нагоре, единственият, който водеше нагоре оттук. На мъждукащата червена светлина, проникваща през малките дупки на пода, Джийн даде сигнал на Дървеницата да бъде готов.

Горе отново избухна ликуване, а после гласът на Капа, силен и ясен, прокънтя през една от дупките:

— Вземете копелето и го хвърлете в морето!

„Да го хвърлят в морето?“ — Сърцето на Джийн тупкаше като бясно. Дали вече бяха прерязали гърлото на Локи? В очите му започна да щипе при мисълта, че сега ще види как едно омекнало тяло пада в белия разпенен поток — омекнало тяло, цялото в сиво.

После бъчвата се сгромоляса — тежка и черна, тя цопна шумно в тъмния канал под водопада сред гейзер от вода. Джийн примига два пъти и чак тогава осъзна какво вижда.

— О, богове! — измърмори той. — Танто за танто! Барсави е трябвало да стане поет, ебати!

Горе пак се разнесе ликуване и тропот. Барсави крещеше нещо; хората му крещяха в отговор. После бледите червени лъчи започнаха да гаснат. Сенки ги затулиха и те изтекоха към изхода. Барсави си отиваше. Джийн реши да поеме риска и да се залови с бъчвата.

Разнесе се второ цопване, което се чу дори и през свистенето и тътена на водопада. Какво беше това, по дяволите? Джийн бръкна под жилетката си, извади осветителния глобус и го разклати. Мъждукаща бяла звезда разцъфтя в мрака. Вкопчен здраво в мокрия сал с другата ръка, Джийн хвърли глобуса към канала, в който беше паднала бъчвата, на около четирийсет стъпки вдясно от себе си. Глобусът цопна във водата и изплува — светлината беше достатъчна за Джийн да прецени положението.

Малкият канал бе широк около осем стъпки, с каменно корито, а бъчвата се люшкаше тежко в него, потънала три четвърти във водата.

Дървеницата шляпаше из канала, до раменете във вода. Глобусът на Джийн беше цопнал на около три стъпки вдясно от главата му. Момчето беше скочило по собствена воля във водата.

По дяволите, тоя момчурляк явно беше по природа неспособен да се закрепил някъде нависоко, за какъвто щете период от време!

Джийн се огледа трескаво — щеше да му отнеме много време да се покатери на някое място, откъдето да може да скочи в точния канал, без да си счупи крака в някой от разделящите ги каменни зидове.

— Дървеница! — провикна се той. По негова преценка гласът му щеше да се загуби сред врявата горе. — Дървеница! Твоята светлина! Извади я веднага! Локи е в бъчвата!

Дървеницата бръкна в туниката си, извади светлинен глобус и го разклати. На внезапно грейналата ярка светлина Джийн ясно различи очертанията на клатушкащата се черна бъчва. Той прецени на какво разстояние се намира от нея, взе решение и посегна със свободната си ръка за една от бравичките.

— Дървеница! — кресна. — Не се опитвай да пробиеш бъчвата отстрани. Нападай горния капак!

— Как?

— Не мърдай от мястото си. — Джийн се наведе надясно, вкопчен в сала с лявата си ръка, вдигна бравата в дясната, прошепна едно-единствено „Моля те!“ към Благодетеля и я запокити. Бравата се заби с трясък в тъмните дъски на бъчвата. Дървеницата отскочи, после зацапа през водата да огледа оръжието.

Джийн започна да приплъзва едрото си тяло по сала, но някакво смътно движение, мярнато с тъгълчето на окото, го накара да замръзне на място. Той се вгледа в мрака наляво — нещо се движеше по повърхността на друг воден път в проклетия лабиринт. Бяха няколко — черни забързани силуети, големи колкото кучета. Бързите им нозе се разкрачиха, когато се приплъзнаха под повърхността на тъмната вода, а после се свиха, за да ги изтласкат със същата лекота нагоре и после върху камъните...

— Да се таковам! — измърмори той. — Да се таковам в таковата, не е възможно!

Солените дяволи, въпреки ужасяващите си размери и външен вид, бяха плахи същества. Огромните паяци се спотайваха в пукнатините по скалистите брегове югозападно от Камор и дебнеха риби и чайки, а понякога ставаха жертва на акули или дяволски риби, дръзнаха ли да се отдалечат твърде много от брега. Моряците ги

обстрелваха със стрели и ги замеряха с камъни, обзети от суеверна уплаха.

Само глупак би се приближил до такъв паяк — зъбите им бяха дълги колкото пръстите на възрастен мъж, а отровата им, която невинаги предизвикваше смърт, можеше да накара човек да се моли пламенно тази смърт да го сполети. И все пак солените дяволи предпочитаха да бягат от хората — те дебнеха в засада, самотни и неспособни да се понасят взаимно на близко разстояние един от друг. Джийн си беше изкарал акъла като малък, докато четеше описанията на учени и естественици на тези създания.

Ала ето на, тук имаше цяла глутница от проклетите твари — търчаха в крак като хрътки и драпаха еднакво и по камък, и по вода към Дървеницата и бъчвата.

— Дървеница! — изкрещя Джийн. — Дървеница!

Дървеницата чуваше дори още по-слабо от Джийн суматохата горе, ала когато бъчвата цопна в мрака, веднага разбра, че не са я подхвърлили току-така. Той се беше настанил точно над канала, който течеше под водопада, и просто се пусна и падна петнайсет стъпки надолу в бързея.

Беше свил крака и тупна като камък, изстрелян от катапулта, със задника напред. Въпреки че водата заля главата му, той бързо напипа твърда почва под краката си — каналът беше дълбок едва четири стъпки.

И сега, стиснал в ръка брадвата на Джийн, млатеше като бесен по плоския капак на бъчвата. Беше оставил своето светлинно кълбо на каменната пътека край канала, защото светлината, идваща от глобуса на Джийн под водата, беше достатъчна.

— Дървеница! — изкрещя едрият мъжага с глас, внезапно изпълнил се с неподправена тревога. — Дървеница!

Момчето се обърна вдясно и съзря какво се бе устремило към него от далечния мрак. Тръпка на чисто отвлечение премина нагоре-надолу по гръбнака му и той се огледа трескаво, за да се увери, че заплахата иде само от една посока.

— Дървеница, излез от водата! Излез на камъните!

— Ами Локи?

— Точно в тая шибана секунда не му се излиза от бъчвата! — кресна Джийн. — Повярвай ми!

Докато Дървеницата се мъчеше да се измъкне от плискащата се, осветена от алхимична светлина вода, бъчвата отново се заклатушка към южния край на сградата, където каналът се изливаше само боговете знаят къде. Твърде отчаян, че да се замисли за собствената си безопасност, Джийн изпълзя по гредата с хлъзгащи се по вековната мръсотия крака и се втурна към водопада, размахал ръце като луд, за да не изгуби равновесие. Секунди по-късно той овладя инерцията си, като прегърна една вертикална греда. Подхлъзна се за миг, но се вкопчи здраво в опората. Лудият му бяг го бе довел близо до водопада. Хвърли

се напред във въздуха, прилепил крака до гърди, цопна във водата също толкова шумно, както и бъчвата и се удари о дъното на канала.

Изплува, плюейки, стиснал втората брадва в ръка. Дървеницата клечеше на каменния перваз до канала и размахваше алхимичния си глобус срещу паяците. Джийн забеляза, че солените дяволи са на около петнайсет крачки от него. От него ги отделяше водата и те се движеха по-предпазливо — многобройните им очи бяха с цвета на най-черната нощ и искряха с призрачните отражения от лъчите на глобуса на момчето. Косматите им крака се клатушкаха във въздуха пред лицата им, а корабите им черни зъби трепереха.

Бяха четири, да опустеят дано. Джийн се измъкна от канала близо до Дървеницата и изплю вода. Стори му се, че някои от тези нечовешки черни очи се извърнаха към него.

— Джийн! — изпъшка Дървеницата. — Джийн, тия гадове изглеждат ядосани.

— Не е нормално — отвърна Джийн и притича до Дървеницата. Момчето му подхвърли другата брадвичка. Паяците се бяха приближили на десет крачки, току отвъд водата — двамата с Дървеницата сякаш бяха приковани от трийсет и две немигащи черни очи, трийсет и два треперещи крака със стърчащи черни косми. — Изобщо не е нормално. Солените дяволи не се държат така.

— А, добре. — Дървеницата вдигна алхимичния глобус на една ръка разстояние, сякаш можеше да се скрие зад него целият. — Иди си поговори с тях за това.

— Подозирам, че единственият език, който разбират, е езикът на брадвата.

И още неизговорил тези думи, паяците занастъпваха в призрачен синхрон напред във водата — четири цопвания. Бъчвата беше отплавала на няколко стъпки вдясно от Джийн и Дървеницата — един от черните силуети мина под нея. Многобройни черни крака се подадоха от водата и затърсиха плячка. Дървеницата нададе вик — смесица от отвращение и ужас. Джийн се метна напред и заудря с брадвите, нанасяйки бързи удари надолу. Два паешки крака се разцепиха с трясък, от който можеше да ти се обърне стомахът, и от тях шурна тъмносиня кръв. Джийн отскочи назад.

Двата невредими паяка се измъкнаха от водата няколко секунди преди ранените си събратя и се втурнаха към Джийн — бодливите им

крака тракаха по мокрите каменни плочи. Той разбра, че има опасност да загуби равновесие, ако се опита да нападне и двамата едновременно, и вкара в действие един по-гнусен план.

Проклетата Сестра в дясната му ръка връхлетя свирепо надолу и разцепи главата на десния солен дявол между симетричните редове от черни очи. Краката му се сгърчиха в смъртен спазъм и Дървеницата изпусна алхимичния си глобус — толкова бързо отскочи встрани. Джийн използва инерцията от замаха с дясната ръка, за да вдигне левия си крак над земята — паякът отляво се дръпна с оголени зъби точно в мига, когато той стовари тежестта върху онова, което предполагаше, че е муцуната му. Очите на насекомото се пукнаха като желирани плодове. Джийн стовари крака си върху него с цялата си мощ — струваше му се, че тъпче чувал с мокри кожи.

Топлата кръв бе просмукала ботуша му, когато го измъкна навън. Ранените паяци се суетяха зад умъртвените си събратя и сърдито съскаха и прищракваха.

Единият избута другия назад и се нахвърли върху Джийн с широко разперени крака и вдигната глава, оголил извитите си зъби. Джийн стовари и двете Сестри едновременно върху него като чукове, откъм опакото, смачка главата на паяка върху мокрите камъни и той замря на място. Бликнаха кръв и гной. Джийн усети как те оплискаха врата и челото му и напрегна всички сили да запази самообладание.

Оставаше само едно проклето страшилище. Вбесен от това, че го бавят, Джийн скочи с рев във въздуха и с разперени ръце се приземи върху черупката на последната останала жива твар. Тя избухна с блажен звук под него и краката ѝ се прегънаха под неестествен ъгъл. Сгърчени в последни конвулсии, те удариха по краката на Джийн, който забиваше пети все по-дълбоко и ръмжеше.

— Ух! — извика Дървеницата, който беше целият накваден от нещо синьо, преди циркулирало из тялото на солен дявол. Джийн не загуби нищо секунда — подхвърли на момчето едната от окървавените Сестри и отново скочи във водата. Бъчвата бе отплавала около десетина стъпки по-далече на юг. Той заплува трескаво към нея и я прихвана с лявата ръка, а после започна да блъска по капака с дясната ръка, стиснала брадвата.

— Дървеница! — подвижна той. — Ако обичаш, провери дали и още от тия гадове не пълзят към нас!

Зад Джийн се разнесе плясък — Дървеницата цопна отново в канала. След малко той изплува до бъчвата и я прихвана с тънките си ръце.

— Поне аз не виждам, Джийн. Побързай.

— Бързам! — *Тряс, тряс, тряс.* — Бързам, ебати! — Най-сетне острието проби дървото. Конската пикоч плисна във водата и Дървеницата се задави. С яростно блъскане Джийн разшири отвора, а после успя и да откърти капака на бъчвата. Вълна от гадна жълта пикоч обля гърдите му. Той, без да се замисли, хвърли брадвата, бръкна вътре и измъкна безжизненото тяло на Локи Ламора.

Огледа го трескаво за рани, прорези или пурпурни следи от бич. Вратът му като че ли беше недокоснат.

Той бързо го извлече на каменната пътека до мъртвите паяци — части от тях все още потръпваха, а после излезе от водата и клекна до него. Махна наметалото и връхната му дреха. Дървеницата се появи до него тъкмо навреме, за да изхвърли двете неща във водата. Джийн разпори сивата жилетка на Локи и заблъска по гърдите му.

— Дървеница! — изпъшка той. — Ела тук и му свий краката вместо мен. Топлите му течности съвсем са изстинали. Да влезем в ритъм, може и да ги загреем. Богове, ако оживее, кълна се, ще взема десет докторски книги и ще ги запомня наизуст до една!

Дървеницата излезе от водата и се залови да свива и разпуска краката на Локи един по един, докато Джийн ту му натискаше корема, ту го блъскаше по гърдите, ту му удряше шамари.

— Хайде де, да опустееш дано! — смънка той. — Бъди инат, малък кльошав...

Гърбът на Локи се изви конвулсивно и от гърлото му изригна дрезгава мокра кашлица. Ръцете му се вкопчиха немошно в камъка и той се преобърна на лявата си страна. Джийн се отпусна и въздъхна облекчено, без изобщо да забелязва, че е седнал в локва паешка кръв.

Локи повърна във водата — гадеше му се, тресеше го. И пак повърна. Дървеницата коленичи до него и го хвана за раменете. Локи лежа и трепери няколко минути, дишаше тежко и кашляше мокро.

— О, богове! — възкликна той най-сетне с немощен, пресипнал глас. — О, богове! Очите ми! Нищо не виждам! Това вода ли е?

— Да, течаща вода. — Джийн се пресегна и го хвана за лакътя.

— Потопи ме вътре тогава. О, тринайсет богове, махни тая гнусотия от мен!

И Локи се претърколи и цопна в канала, преди Джийн и Дървеницата да се размърдат, за да му помогнат. На няколко пъти топна глава в черния поток, а после започна да разкъсва дрехите върху тялото си, докато не остана само по бялата си долна риза и сивия брич.

— По-добре ли си? — попита Джийн.

— Предполагам, че трябва да съм — задави се отново Локи. — Очите ми смъдят, носът и гърлото ми горят, гърдите ме болят, имам пулсиращо черно главоболие, колкото Терим Пел, цялата фамилия Барсави ме наштамари, наквасен съм с конска пикня и Сивия крал май току-що погоди много хитър номер за наша сметка. — Той подпря глава на ръба на каменната пътека и пак закашля. Когато отново я вдигна, чак тогава забеляза труповете на паяците и отскочи назад. — Уф! Богове! Май все пак съм пропуснал нещо.

— Солени дяволи — рече Джийн. — Цяла глутница, действаха заедно. Търсеха си с кого да се сбият, лакомниците му. Като че бяха склонни към самоубийство.

— Никак не се връзва — рече Локи.

— Има обяснение — отвърна Джийн.

— Заговор на боговете — измърмори Локи. — О... Чародейство.

— Да. Проклетият Вързوماг. Щом може да укроти скорпионов сокол, би могъл...

— Ами ако е просто заради мястото? — предположи Дървеницата. — Чували сте какво се разправя...

— Няма нужда да се шашкаш от тия приказки — рече Локи, — когато се знае, че истински, жив маг ни има зъб. Джийн е прав. Не ме натикаха в тая бъчва, защото съм изиграл лошо ролята си, а тия хапещи гадове не са дошли тук за отдих и веселие. И двамата също трябваше да сте вече мъртви, или ако не мъртви...

— То поне уплашени — довърши Джийн. — Забаламосани. Та да не ти пречим да се удавиш.

— Изглежда приемливо. — Локи отново разтърка смъдящите си очи. — Невероятно е как всеки път, когато реша, че поносимостта ми към тази афера е ударила дъното, си намирам нещо ново за мразене. Кало и Галдо... трябва да стигнем при тях.

— Те може и да са затънали в лайна — съгласи се Джийн.

— Вече са, но ще го посрещнем по-леко, ако се съберем заедно.

— Джийн се пресегна и го измъкна навън за яката. Локи кимна благодарно и се изправи бавно. Трепереше. — Боя се, че силата ми ме е напуснала. Съжалявам, Джийн.

— Недей. Тази вечер ти се струпаха ужасно много гадости. Радвам се, че те измъкнахме от тая бъчва, преди да е станало късно.

— Много съм задължен и на двама ви, повярвайте. Това беше... Щеше да бъде... — Локи тръсна глава. — Беше си жив ужас.

— Мога само да си представя — рече Джийн. — Ще тръгваме ли?

— По най-бързия начин. Излизайте обратно оттам, откъдето влязохте, кротко. Тайфата на Барсави може още да се навърта насам. И си дръжте очите на четири за... за птици.

— Много си прав. Ние влязохме през някакъв коридор с пълзене, от западната страна на канала. — Джийн се плесна по челото и се огледа. — Проклет да съм, загубих Сестрите.

— Не бой се! — окуражи го Дървеницата и ги вдигна във въздуха. — Досетих се, че сигурно ще си ги искаш, и затова ги държах под око.

— Много съм ти задължен, Дървеница — рече Джийн. — Наумил съм си да ги приложа върху някои хора, преди нощта да е изтекла.

Кварталът Ръждива вода бе все така безжизнен, както винаги, когато се измъкнаха от тунела и се покатериха на брега на канала откъм западната страна на Дупката на ехото. Шествието на Барсави си бе отишло. Тримата Джентълмени копелета се снишиха и огледаха забуленото в облаци небе за признаци на пикиращ сокол, но нищо подобно не се мярна пред погледа им.

— Да вървим към Саждите — предложи Локи. — Покрай Просешката могила. Можем да откраднем лодка и да се промъкнем към къщи през водостока. — На изхода на водосточната тръба от южната страна на Квартала на Храмовете, точно под Дома на Переландро, в покриващата я отвън решетка имаше скрит приплъзващ се механизъм. Джентълмените копелета можеха тайно да влизат и излизат през нея, когато си поискат.

— Идеята е добра — рече Джийн. — Нещо ме притеснява да обикалям по улиците и мостовете.

Запромъкваха се на юг, благодарни на стелещите се топли мъгли, които се кълбяха около тях. Джийн беше извадил брадвите и въртеше глава, нащрек като котка, вървяща по люлеещ се простор. Преведе ги през един мост (Локи непрекъснато се препъваше и изоставаше) и после ги поведе надолу по югоизточния бряг на Тишината. Черната, неосветена грамада на Просяшката могила се извисяваше в мъглата вляво от тях и мократа воня на просешките гробове изпълваше въздуха.

— Нито един страж — прошепна Локи. — Нито едно момче или момиче от Хълма на сенките. Няма жива душа. Дори и за този квартал това е странно, да му се не види.

— То нещо тази вечер било ли е както трябва? — Джийн зададе възможно най-бързото темпо. Не след дълго прекосиха друг мост на юг и навлязоха в Саждите. Локи се мъчеше да не изоставя, притиснал с ръце изтерзаните си корем и ребра. Дървеницата пазеше тила и непрекъснато се оглеждаше през рамо.

По североизточния край на Саждите имаше поредица от порутени докове, хлътнали стълбища и рушащи се каменни кейове.

Всички по-големи и по-хубави лодки и баржи бяха заключени с вериги, но няколко малки лодчици се клатушкаха тук-там, привързани само с въжета. В град, пълен с такива лодчици, никой крадец, който е с всичкия си, няма да си направи труда да открадне такава — в повечето случаи.

Те се натовариха на първата, която се случи да има и весло. Локи се строполи на кърмата, а Дървеницата хвана греблото. Джийн отвърза въжето.

— Благодаря ти, Дървеница. — Мъжагата се намести с мъка на мокрото дъно на дървената лодчица — беше твърде тесничка за тримата. — След малко ще те сменя.

— Какво, няма да ме поднасяш на тема моралното ми укрепване?!

— Моралното ти укрепване приключи. — Джийн се загледа в небето, докато доковете се отдалечаваха, а Дървеницата ги караше към средата на канала. — Сега ти предстои да понаучиш нещичко за войната.

Невидим и необезпокояван, Джийн тихомълком ги караше покрай северния бряг на канала, от южната страна на техния храм. Домът на Переландро се мержелееше само като смътно впечатление за грамада там горе, неосветен, обвит от сребърната мъгла.

— Умната, умната — мърмореше си здравенякът, когато ги изкара пред водосточната тръба — тя се издигаше на около ярд над водата и отворът ѝ беше около пет стъпки в диаметър. Водеше, кажи-речи, право в скрития коридор зад стълбата, по която се слизаше в мазето от самия храм. Дървеницата промуши ръка зад желязната решетка и напипа скритата ключалка. После извади малък кинжал от туниката си и се приготви да се шмугне вътре.

— Аз ще вляза пръв — рече той, но Джийн го хвана за яката.

— Няма да стане. Първи ще влязат Проклетите сестри. Ти седни, да не се прекатури лодката.

Дървеницата се нацупи, но го послуша и Локи се усмихна. Джийн се промъкна в тръбата и запълзя в мрака.

— Ти можеш да имаш честта да влезеш втори, Дървеница — рече Локи. — Май ще ми е нужен някой да ме издърпа нагоре.

Когато и тримата се натикаха в тръбата и вече бяха в безопасност, Локи се обърна и бутна с крак лодката обратно към средата на канала. Течението щеше да я отнесе към Виа Камораца, скрита в мъглата, докато някой с по-голяма лодка не се блъснесе в нея или не я прибереше, решил, че му е излязъл късметът. После Локи затвори решетката и отново я заключи. Джентълмените Копелета редовно смазваха пантите ѝ, за да не вдигат шум, когато влизат и излизат.

Запълзяха напред в мрака сред тихото ехо на собственото си дишане и лекото шумолене на търкащите се о пода дрехи. Чу се тихо прищракване, когато Джийн отвори скрития вход към бърлогата и в мрака се очерта тънка сребриста линия от светлина.

Джийн стъпи на дървения под в сумрачния коридор. Вдясно от него стъпалата водеха нагоре към входа под някогашния нар на Отец Окови. Въпреки старанията на Джийн да се движи безшумно подът

леко скърцаше под нозете му. Локи се промъкна в коридора подире му. Сърцето му думкаше в гърдите.

Осветлението беше твърде слабо. Стените бяха златисти, откакто той познаваше това място.

Джийн се промъкваше напред, а брадвите се полюшваха в стиснатите му юмруци. В края на коридора той зави зад ъгъла и приклезна, а после се изправи и изръмжа:

— *Мамицата му!*

Кухнята бе преобърната с главата надолу.

Шкафчетата с подправки бяха съборени. Подът — обсипан със счупени стъкла и чирепи. Шкафовете за храната зееха изпразнени, бъчвата с вода бе изляна на плочките. Позлатените столове — изтърбушени и струпани на камара в единия ъгъл. Прекрасният свещник, който висеше от тавана, откакто всички те живееха в стъклената бърлога, бе пълна развалина. Сега бе увиснал на няколко върви, планетите и съзвездията бяха изпочупени, обръчите на армирата — изкривени така, че беше невъзможно да се поправят. Слънцето, което гореше в центъра, беше счупено като яйце — алхимичните масла, които светеха отвътре, се процеждаха върху масата.

Локи и Джийн стояха на входа към коридора и гледаха с оцъклени погледи. Дървеницата излезе иззад завоя, нахъсан срещу невидимите врагове, и замръзна на място между двамата.

— Аз... О, богове! Богове!

— Кало? — Локи зарязва всякаква мисъл за потайност. — Галдо! Кало! Тук ли сте?

Джийн отметна тежката завеса над вратата, водеща към Гардероба. Не каза нищичко, дори не гъкна, но Проклетите Сестри изпаднаха от ръцете му и тупнаха на пода.

Гардеробът също беше изтарашен. Всички редове от изискани одежди и костюми, всички шапки, шалове, бричове и панталони, всички сака, жилетки и аксесоари за хиляди крони — всичко това вече го нямаше. Огледалата бяха счупени, кутията за маскиране — прекатурена, а съдържанието ѝ — пръснато и потрошено по пода.

Кало и Галдо лежаха до нея по гръб, вперили очи в полумрака. Гърлата им бяха прерязани от ухо до ухо — чифт гладки разрези, рани близнаци.

Джийн се строполи на колене.

Дървеницата се опита да се промуши покрай Локи, но той го избути обратно в кухнята, напрегнал всичките си изтощени сили, с думите:

— Не, Дървеница, недей...

Но вече беше късно. Момчето се тръшна върху масата от вешерско дърво и избухна в плач.

„Богове! — мислеше Локи, когато, препъвайки се, подмина Джийн и влезе в Гардероба. — *Богове, какъв глупак съм бил! Трябваше да си вдигнем чукалата и да бягаме!*“

— Локи... — прошепна Джийн и се строполи по очи, а пръстите му се гърчиха, трепереха и тръпнеха, все едно е получил припадък.

— Джийн! Богове, какво ти стана? — Локи клекна до едрия мъж и сложи ръка под тежката му кръгла брадичка. Сърцето на Джийн биеше учестено... Той гледаше Локи с широко разтворени очи, устата му ту се отваряше, ту се затваряше и не можеше да изплюе думите. Мислите на Локи препускаха.

Отрова? Някакъв вид капан? Алхимичен трик, оставен в стаята? Защо той не бе засегнат — толкова нещастен ли се чувстваше вече, че симптомите още не бяха привлекли вниманието му? Огледа се трескаво из стаята и погледът му съзря тъмен предмет между проснатите тела на близнаците Санца.

Ръка — отсечена човешка ръка, сива, съсухрена, сбръчкана. Лежеше с разтворена нагоре длан и сгърчени навътре пръсти. Едно име бе извезано с черен конец върху дланта. Буквите бяха изписани нескопосно, ала въпреки това се разчитаха ясно, защото надписът бе поръбен със съвсем слаб бледосин огън:

ДЖИЙН ТАНЕН

„Какво само можех да ти причиня, ако можех да извеза истинското ти име!“ — изплуваха неканени думите на Соколаря в ума на Локи. Джийн отново изстена, гърбът му се изви от болка. Локи посегна към отрязаната ръка. Дузина планове изникнаха в ума му — да я накълца на парчета с брадва, да я опърли на алхимична плоча, да я изхвърли в реката... Почти нищо не разбираше от практическа магия, но несъмнено всяко нещо беше по-добре от нищо.

Нови стъпки заскриптяха по счупените стъкла в кухнята.

— Не мърдай, момче. Не мисля, че в момента дебелият ти приятел може да ти помогне. Точно така, седи си там.

Локи вдигна едната от брадвите на Джийн, стисна я в лявата си ръка и застана на вратата.

Един мъж бе застанал на входа на коридора — изглеждаше съвсем непознат на Локи. Беше с червеникавокафяво наметало с отметната качулка, разкриваща дълга права черна коса и увиснали черни мустаци. В дясната си ръка почти нехайно държеше арбалет, прицелен в Дървеницата. Щом Локи се появи на вратата на Гардероба, мъжът се облеци.

— Не може да бъде — рече той. — Ти не трябва да си тук.

— Ти си човекът на Сивия крал — рече Локи. Беше се подпрял с лявата си ръка на стената зад вратата, все едно се подпираше — всъщност криеше брадвата.

— Един от хората на Сивия крал. Той си има няколко.

— Ще ти платя, колкото кажеш — рече Локи. — Кажи ми къде е той, какво прави и как мога да избегна Вързомага.

— Не можеш, това ти го казвам безплатно. Колкото кажа? Нямах толкова сухо.

— Имам четирийсет и пет хиляди цели крони.

— Имаше — рече стрелецът почти дружелюбно. — Вече нямаш.

— Стрелата е една — посочи Локи. — Ние сме двама. — Джийн изстена на пода зад него. — Струва си да се замислиш.

— Не ми изглеждаш много добре, а и момчето не ми се вижда от ячките. Момче, казах ти да не мърдаш.

— Една стрела няма да ти стигне — рече Дървеницата с поглед, леден от гняв, какъвто Локи не бе виждал досега у него. — Нямах представа с кого се ебаваш.

— Стрелата е една — повтори Локи. — Беше за Дървеницата, нали? Ако мен ме нямаше тук, щеше да го застреляш като нищо. После да довършиш Джийн. Похвално си го нагласил. Но сега сме двама, а оръжието ти е само за един.

— По-полека, господа — рече човекът на Сивия крал. — Не виждам някой от вас да намира да му пробия дупка в лицето.

— Не знаеш с кого си имаш работа. И на какво сме способни. — Дървеницата леко разкърши китка и нещо изпадна в дланта му от ръкава. Локи едва мярна движението — какво ли беше? „Номерът на сирака“? О, богове... Какво ли можеше да направи той срещу стрела от арбалет...

— Дървеница... — измърмори той.

— Кажи му, Локи. Кажи му, че представа си няма с кого се *ебава*. Кажи му, че представа си няма какво ще го сполети! Можем да му надвием.

— Ха някой от вас е мръднал, и стрелям. — Стрелецът отстъпи крачка назад, прицели се и започна да насочва арбалета ту към Локи, ту към Дървеницата.

— Дървеница, недей...

— Можем да му надвием, Локи. Ти и аз. Не може да спре и двама ни. По дяволите, бас държа, че не може да спре *никой* от нас.

— Дървеница, чуй ме...

— Слушай приятеля си, момче! — Натрапникът се потеше зад дулото на оръжието.

— Аз съм Джентълмен копеле! — заяви Дървеницата бавно и сърдито. — Нас *никой* не ни закача. И *никой* не ни надвива. Ти ще си *платиш*!

И момъкът скочи на крака и вдигна нагоре „Номера на сирака“, а по нежното му лице бе изписана твърда, пламенна решителност. Арбалетът изщрака, свистенето на тетивата му отекна невъзможно гърмко сред затворените стъклени стени на кухнята.

Стрелата, която трябваше да улучи Дървеницата между очите, се заби във врата му.

Той отскочи назад като ужилен; коленете му омекнаха във въздуха, той се завъртя и рухна на земята, а безполезният „Номер на сирака“ изхвърча от ръцете му.

Човекът на Сивия крал захвърли арбалета и бръкна да извади кинжала от пояса си, но бравата, която Локи криеше, изскочи преди него от вратата, поела целия му гняв. Джийн бе способен да разцепи главата на мъжа с острието. Локи успя само да го цапардоса с тежестта. Но и това беше достатъчно — топката го уцели в дясното око, той трепна и изкрещя от болка.

Локи вдигна арбалета и нападна с вой натрапника. Стовари приклада върху лицето му, носът му се счупи и шурна кръв. Мъжът се строполи и главата му тресна в коридорната стена от елдерглас. Щом падна, той вдигна ръце нагоре в опит да се опази от следващия удар на Локи. Локи счупи пръстите му с арбалета. Крясъците на двамата се смесиха и отекнаха в затвореното пространство.

Локи приключи, като заби единия извит край на лъка в слепоочието на мъжа. Главата му се завъртя, по стъклото плисна кръв и той се свлече безжизнено в ъгъла на коридора.

Локи захвърли арбалета, завъртя се на пети и притича до Дървеницата.

Стрелата беше пронизала врата на момчето вдясно от гръкляна, забита чак до перата, а от раната шуртеше тъмна кръв. Локи коленичи, прегърна главата на Дървеницата и напипа стърчащия от другата страна на врата му връх. По ръцете му потече лепкава топлина — усещаше как тя се излива при всяко откъслечно вдишване на момчето. Очите на малкия бяха широко отворени и вперени в него.

— Прости ми — изхълца Локи през сълзи. — Проклет да съм, Дървеница, аз съм виновен! Можехме да избягаме. И трябваше. Моята гордост... Ти, и Кало и Галдо. Тази стрела трябваше да е за мен.

— Твоята гордост — прошепна момчето. — Оправдана е. Джентълмен... копеле.

Локи притисна раната на момчето — представяше си, че някак би могъл да спре прилива на кръв, но момчето извика и Локи отдръпна разтрепераните си пръсти.

— Оправдана е! — изхъхри Дървеницата и от ъгълчето на устата му потече кръв. — Аз... нали не съм помощник? Не съм... чирак... а съм истински Джентълмен копеле?

— Ти никога не си бил помощник, Дървеница. Никога не си бил чирак — изплака Локи, опита се да пригладни назад косата на момчето и се отврати от кървавия отпечатък, който остави на бледото му чело.

— Храбро малко кретенче! Храбро глупаво копеленце. Аз съм виновен, Дървеница, моля те... моля те, кажи ми, че само аз съм виновен.

— Не — прошепна Дървеницата. — О, богове... боли... как боли...

И дъхът му секна в прегръдките на Локи. Не каза нищо повече.

Локи впери поглед нагоре. Струваше му се, че творението на пришълците, стъкленият таван, огрявал с топла светлина живота му толкова дълги години, сега изпитва удоволствие, като му свети единствено в тъмночервено — отражението на пода, на който седеше с бездиханното тяло на Дървеницата в прегръдките си, което още кървеше.

Можеше да не излезе от печалния си унес цяла нощ — но Джийн изстена силно в съседната стая.

Локи се сепна и се опомни. Положи възможно най-нежно главата на Дървеницата на земята, изправи се с олюляване и отново вдигна брадвата на Джийн. Движенията му бяха бавни и несигурни. Той се върна в Гардероба, издигна брадвата над главата си и я стовари с всичката сила, която успя да събере, върху магическата ръка, лежаща между телата на Кало и Галдо.

Бледосиният огън угасна, щом острието се заби в изсъхналата плът. Джийн изпъшка шумно зад гърба му — Локи го прие за насърчителен знак. Методично и злобно, той накълца ръката на парченца. Кълцаше жилавата кожа и крехките кости, докато черният конец, с който бе извезано името на Джийн, не се разкъса и синьото сияние не угасна напълно.

Стоеше, вперил поглед в братята Санца, докато не чу как Джийн се размърда зад гърба му.

— О, Дървеница! Проклятие! — Мъжagата се изправи и изпъшка. — Прости ми, Локи. Просто не можех... не можех да се помръдна.

— Няма какво да ти прощавам. — Сякаш дори звукът от собствения му глас му причиняваше болка. — Беше капан. Името ти бе извезано върху него. Върху онова, което магът беше оставил за нас. Досетили са се, че ще се върнеш.

— Отсечена ръка?! Човешка ръка с моето име, извезано на нея?

— Да.

— Хватката на обесения — рече Джийн, втренчен в парчетата плът и телата на двамата Санца. — Аз... съм чел за това като по-млад. Богове!

— Изважда те от строя чисто и спретнато — рече студено Локи. — Така че спотайващият се убиец да може да слезе, да убие Дървеницата и да довърши и теб.

— Само един?

— Само един — въздъхна Локи. — Джийн... в стаите на храма горе... Маслото за лампи... Донеси го.

— Масло за лампи?

— Всичкото — потвърди Локи. — Побързай.

Джийн се спря в кухнята, коленичи и затвори очите на Дървеницата с лявата си ръка. После се изправи, избърса сълзите си и хукна да изпълнява поръчката на Локи.

Локи се върна бавно в кухнята, повлякъл трупа на Кало Санца. Положи го до масата, скръсти ръцете му на гърдите, коленичи и го целуна по челото.

Мъжът в ъгъла изстена и размърда глава. Локи стана, изрита го в лицето и се върна в Гардероба за тялото на Галдо. Не след дълго нагласи телата на братята в средата на опустошената кухня, а до тях положи и Дървеницата. Не можеше повече да понесе оцъкления поглед на близнаците и покри и трите трупа с една копринена покривка от потрошения шкаф.

— Обещавам ви смъртна жертва, братя — прошепна Локи, щом приключи с всичко. — Обещавам ви жертва, която ще накара боговете да се сепнат. Жертва, която ще накара сенките на всички Херцози и Капи на Камор да се почувстват като просяци! Жертва в кръв, злато и огън. Заклевам се пред Аза Гуила, която ни събира, и пред Переландро, който ни подслони, и пред Уродливия страж, който слага пръста си на везните, когато претеглят душите ни. Заклевам се пред Окови, който ни опазва живи и здрави. Моля за прошка, че не успях да сторя същото.

Той се насили да стане и да се залови наново за работа.

Няколко стари дрехи бяха разхвърляни по ъглите на Гардероба. Локи ги събра заедно с няколко неща от разсипания сандък за маскиране — шепа фалшиви мустаци, малко фалшива брада, маскировъчно лепило. Метна ги в коридора и надникна в съкровищницата. Както и подозираше, тя беше напълно опоскана.

Дори и грош не бе останал нито в кладенеца, нито по лавиците. Без съмнение и чувалите, натоварени на каруцата по-рано, също бяха изчезнали.

От спалните в дъното на бърлогата той събра чаршафи и одеяла, после — пергаменти, книги и свитъци. Тях нахвърля на купчина върху масата в трапезарията. Най-сетне се надвеси над убиеца — пратеник на Сивия крал, с оплескани с кръв ръце и дрехи и зачака връщането на Джийн.

— Събуди се — рече Локи. — Знам, че ме чуваш.

Убиецът, пратен от Сивия крал, примига, изплю кръв и се опита да се изтласка с крака още по-навътре в ъгъла.

Локи го гледаше — нормалното състояние на нещата бе странно преобърнато наопаки: убиецът бе мускулист и беше с цяла глава по-висок от него, а след събитията от отминалата нощ Локи изглеждаше още по-невзрачен. Но всичко онова, което внушаваше страх в него, бе съсредоточено в очите му: погледът му се впиваше в убиеца с пламтяща, сурова омраза.

Джийн бе застанал на няколко крачки зад него с торба, праметната през рамо, а брадвите бяха затъкнати в пояса му.

— Искаш ли да живееш? — попита Локи.

Убиецът мълчеше.

— Въпросът е простичък и няма да го повтарям. Искаш ли да живееш?

— Д-да — отвърна тихо мъжът.

— Тогава с голямо удоволствие ще ти откажа. — Локи коленичи до него, бръкна под долната си риза и извади малка кожена кесия, окачена на врата му.

— Някога — заговори той, — когато бях достатъчно голям, че да разбирам какво съм направил, аз се засрамах, че съм станал убиец. Дори и след като си изплатих дълга, продължих да нося това. През всички тези години — за да ми напомня.

Той дръпна кесията и скъса връвта. Отвори я и извади отвътре един-единствен малък зъб от акула. Хвана дясната ръка на убиеца, постави кесията и зъба в дланта му и сви счупените пръсти на мъжа около тях. Убиецът се гърчеше и пищеше. Локи го удари.

— Но сега — продължи той — отново ще стана убиец. Решен съм да избия до крак всички хора на Сивия крал, до последно. Чуваш ли ме, педераст? Ще погубя и Вързомага, ще погубя и Сивия крал, и ако ще всички сили на Камор и на Картейн, и на ада да застанат срещу мен, това няма да е *нищо* — само още по-дълъг низ от трупове между мен и твоя господар.

— Ти си луд! — прошепна убиецът. — Никога няма да победиш Сивия крал!

— Ще го победя, и даже нещо повече! Каквото и да науми той, аз ще го *провалям*! Каквото пожелае, аз ще го *затривам*! Всяка причина, поради която ти си дошъл тук да убиеш приятелите ми, ще се изпари във въздуха. Всеки човек на Сивия крал ще умре залудо, и ще започна с теб.

Джийн Танен пристъпи напред, сграбчи убиеца с една ръка и го вдигна на колене. После го повлече из кухнята, без да чува молбите му за милост. Метна го върху масата до трите покрити трупа и купчината парцали и хартии и мъжът усети сладникавия мирис на масло за лампи.

Без да каже нито дума, Джийн стовари тежестта на едната от брадвите върху коляното му. Мъжът нададе вой. Още един бърз замах смля лявата му колянова капачка. Убиецът се преобърна, за да се прикрие от по-нататъшните удари — но такива не последваха.

— Като видиш Уродливия страж — рече Локи, като въртеше нещо в ръце, — кажи му, че Локи Ламора схваща бавно, но схване ли веднъж, не забравя. А като видиш приятелите ми, кажи им, че идват и още от вашите.

Той разтвори ръце и остави предмета да падне на земята. Беше кълбо връв, тъмносива на цвят, а от единия ѝ край стърчаха бели нишки. Алхимичен фитил — след като белите нишки постоят малко на въздух, те започваха да искрят и подпалваха по-тежката и по-дълго горяща сива връв, в която бяха увити, фитилът цопна в края на локва от масло за лампи.

Локи и Джийн се качиха по тайното стълбище в стария каменен храм и затръшнаха капака след себе си.

Пламъците лумнаха в стъклената бърлога под краката им.

Първо пламъците. После и крясъците.

ИНТЕРЛЮДИЯ: ПРИКАЗКАТА ЗА СТАРИТЕ ИГРАЧИ НА ТОПКА

1

Играта на топка е теринско развлечение, колкото обичано от хората от южните градове държави, толкова и презряно от вадраните в тяхното северно кралство (въпреки че вадраните от южните краища като че също доста го обичат). Учените не зачитат идеята, че играта е възникнала през епохата на Теринския трон — тогава лудият император Сартирана се забавлявал, като подхвърлял отсечените глави на езекутираните си жертви. Ала не я и отричат съвсем, защото не е особено мъдро да подценяваш изстъпленията на Теринския трон, без да разполагаш с най-убедителни доказателства.

Играта на топка е груб спорт за грубите класи. Играе се от два отбора върху всяка що-годе равна повърхност, която се намери. Самата топка е от жилава маса от дървесна смола и кожа, около педя в диаметър. Игрището е дълго към два̀сет-трѝсет ярда и от двете страни е белязано с прави линии (обикновено с тебешир). Всеки отбор се опитва да прехвърли топката зад голлинията на противника. Топката трябва да се държи с двете ръце от играча, докато той пресича линията тичешком, ходейки или с плонж.

Топката се подава свободно от играч на играч, но не бива да бъде докосвана с никаква част на тялото от кръста надолу, нито да докосва земята — тогава тя преминава у другия отбор. Неутрален съдия, наричан Правосъдието, се опитва да налага правилата с различна степен на успех във всеки един мач.

Мачовете понякога се играят между отбори, представящи цели квартали или острови в Камор, а здравето пиене, залаганията и въргалите покрай тях винаги започват няколко дни по-рано и свършват, когато мачът е вече само спомен. Често самият мач е остров на относително спокойствие и добра воля сред море от хаос.

Казват, че някога, по времето на първия Херцог Андракана, се разбрали да проведат мач между Казана и Пожарището. Един млад рибар, Маркос, бил признат за най-изкусния играч в Казана, а най-близкият му приятел Гервейн бил считан за най-добрия и най-честен съдия в града. И естествено, съдийството в мача било поверено на него.

Мачът се провел на един от прашните, изоставени площи в квартала Пепелището. Хиляди пищащи и далеч не трезви зрители, подкрепящи и двата отбора, се стълпили в съборетините и уличките около откритото пространство. Надпреварата била свирепа и през цялото време кипели ръкопашни боеве. Към края, когато последните песъчинки на пясъчния часовник, отмерващ времето, вече се изсипвали надолу, Казана паднал с една точка.

Маркос с буен рев поел топката в ръка и пробил цялата защита на Пожарището. С насинено око и ожулени до лилаво ръце, с разкървавени лакти и колене, той се метнал отчаяно към голлинията, когато последната секунда на играта вече изтичала.

Лежал на каменните плочи с изпънати докрай ръце, а топката докосвала тебеширената линия, но без да я прехвърля. Гервейн разбутал скупчилите се наоколо играчи, огледал Маркос и заявил:

— Не е зад линията. Няма точка.

Било невъзможно да различиш едно от друго избухналите при тези думи бесуване и ликуване. Някои твърдят, че жълтодрешковците убили десетина души, докато се мъчели да ги потушат, други разправят, че били към стотина. Поне трима от Капите в града загинали в малката война, избухнала покрай неизплатените залози, а Маркос се заклел никога повече да не проговори на Гервейн. Двамата ходели за риба с една лодка от малки, но сега целият Казан предупредил целия род на Гервейн, че ако някой от тях някога стъпи в техния квартал, животът му няма да струва и черво от наденица.

Изминали двацет години, трийсет, трийсет и пет. Стариет Андракана издъхнал и на трона се възкачил първият Херцог Никованте. Маркос и Гервейн през цялото това време не си видели и очите — Гервейн години наред пътувал из Джереш, гребял на галери и ловял дяволски риби за пари. Най-сетне, поболял се по дома, той се завърнал в Камор. На пристанището, като видял един мъж да слиза от рибарска лодка, се смаял — мъж загубял, побелял и брадат, досущ

като него, но несъмнено това не бил друг, а старият му приятел Маркос!

— Маркос! — извикал той. — Маркос от Казана! Маркос! Боговете се смилиха! Няма как да не ме помниш!

Маркос се обърнал да погледне застаналия пред него пътник. Взрял се в него. А после без предупреждение извадил дълъг рибарски нож от пояса си и го забил чак до дръжката в корема на Гервейн. Докато Гервейн гледал надолу втрещен, Маркос го бутнал, бившият съдия паднал сред вълните на Каморския залив и не изплувал никога повече.

— Не била зад линията, ама друг път! — изплюл се Маркос.

Верарци, картейнци и лашейнци кимат с разбиране, когато чуят тази история. Смятат я за апокрифна, но тя потвърждава нещо, което те твърдят, че знаят дълбоко в душата си — че всички каморци са луди за връзване.

Според каморците, от друга страна, тази история е ценно предупреждение да не протакаш с отмъщението — или, ако не можеш незабавно да получиш удовлетворение, тя е възхвала на достойнството на дългата памет.

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА В ДВОРА НА КАПА РАЗА

1

Наложи се да откраднат друга лодка, след като Локи така прахоснически ги отърва от първата. Всяка друга нощ той щеше да се посмее хубавичко над това.

„Както и Дървеницата, и Кало и Галдо“ — додаде той наум.

Двамата с Джийн плаваха по течението на юг между Теснините и Мара Камораца, увити в старите наметала, събрани от пода на Гардероба, а мъглата ги скриваше от града. Приглушените трепкащи светлини и мърморещи гласове в далечината му се струваха останки от някакъв чужд живот, който бе напуснал много отдавна, а не част от града, в който живееше, откакто се помнеше.

— Такъв глупак съм! — промърмори той. Лежеше на планшира, главата му се маеше и сухи пристъпи на гадене се надигаха от изтерзания му стомах.

— Ако го повториш още веднъж — обади се Джийн, — ще те изхвърля във водата и ще мина с лодката през главата ти.

— Трябваше да ни оставя да избягаме.

— Може би — рече Джийн. — Но пък вероятно не всички нещастия, които ни се случват, са преки последствия от някой твой избор, братко. Може би лошите приливи си идват, независимо от нашите дела. Може би, ако бяхме избягали, Вързомагът щеше да ни проследи по пътя и да разпръсне костите ти нейде между Камор и Талишам.

— И все пак...

— ... ние оживяхме — рече натъртено Джийн. — Живи сме и можем да отмъстим за тях. Много правилно постъпи с човека на Сивия крал в бърлогата. Сега въпросите са: „Защо?“ и „А сега какво?“ Стига си се държал така, сякаш си се надишал с пушек от Призрачен камък. Твоят ум ми е нужен, Локи. Нужен ми е „Тръна на Камор“.

— Като го намериш, се обади. Той е приказка. Майната му.

— Той седи тук в тази лодка заедно с мен. Ако сега ти не си този човек, то трябва да станеш. Тръна е онзи, който може да победи Сивия крал. Сам не мога — с това съм наясно. Защо Сивия крал е искал да ни причини това? Какво му носи то? Мисли, да му се не види!

— Твърде много догадки — рече Локи. Продължи да размишлява и гласът му се пооживи. — Но... да стесним въпроса. Да разгледаме средствата. Видяхме един от хората му под храма. Видях още един, когато ме отвлякоха първия път. Значи знаем, че поне двама са работили за него, освен Вързомага.

— Смяташ ли, че действа непохватно?

— Не. — Локи потърка ръце. — Не, всичко, извършено от него, ми изглежда сложно като верарски часовников механизъм.

— И все пак е изпратил само един човек в бърлогата.

— Да — братята Санца са били вече мъртви. Смятал е и мен за мъртъв, за теб е имало подготвен капан от Вързомага, и за Дървеницата е била достатъчна само една стрела. Умело. Бързо и жестоко.

— Но защо да не изпрати двама? Защо не трима? Защо да не се подсигури докрай — Джийн загребва полекичка няколко пъти, за да държи лодката в курса. — Не мога да повярвам, че изведнъж го е домързяло точно когато кроежът му е достигнал връхната си точка.

— Може би — рече Локи. — Може би... всички останали хора са му били нужни някъде другаде, и то наложително. Сигурно е можел да отдели само един. — Локи се задъха и заби юмрук в разтворената си лява длан. — Може би в края на краищата ние не сме били връхната точка на кроежа му.

— А какво тогава?

— Не какво, а кой. Кого напада той толкова месеци наред? Джийн, Барсави е убеден, че Сивия крал е мъртъв. Какво ще прави той тази вечер?

— Той... ще устрои гуляй. Също както в Деня на промените. Ще празнува.

— На Плаващия гроб — уточни Локи. — Ще разтвори вратите, ще домъкне бъчви — богове, този път истински! Ще призове целия си двор. Всички Точни хора, пияни до козирката, по дигите и пристаните на Дървените отпадъци. Като в доброто старо време.

— Значи Сивия крал е инсценирал собствената си смърт, за да подмами Барсави да устрои гуляй?

— Не е заради гуляя — уточни Локи. — Заради хората е. Всички Точни хора. Точно така, о, богове, точно така! Тази вечер Барсави ще излезе пред хората си за първи път от месеци. Разбираш ли? Всички банди, всички *гаристи* ще бъдат свидетели на онова, което ще се случи там!

— И каква е ползата за Сивия крал?

— Тая гад си пада по драматичното. Бих казал, че Барсави е затънал до гуша в лайна. Гребни, Джийн. Веднага ме закарай в Казана. Мога сам да стигна до Отпадъците. Трябва да стигна до Плаващия гроб, и то бързо!

— Ти да не си си загубил ума? Ако Сивия крал и хората му още дебнат, със сигурност ще те убият! А ако Барсави те види, нали уж направо умираш от стомашно разстройство! Още повече че ти наистина си почти умрял!

— Те няма да видят Локи Ламора — отвърна Локи, като бърникаше из остатъците от сандъка за грим, които бе успял да спаси. Притисна фалшива брада до лицето си и се ухили. Болка прониза челюстта му. — Косата ми няколко дни ще е сива, защото мехлемът за отстраняване на боята, докато ние тук си говорим, гори. Ще се намажа със сажди, ще си сложа качулката и ще бъда просто някакъв кльощав никаквец с лице, посинено цялото, дошъл да намаже от безплатното вино на Капа.

— Трябва да си почиваш. Едвам не те пребиха до смърт от бой! За нищо не ставаш. Не бях предвидил, че ще се наложи да бягаш веднага.

— Наистина ме болят разни неща, които дори не подозирах, че ги имам — призна Локи, като размазваше с пръсти лепило по брадичката си. — Но няма начин. Това са всичките маскировъчни средства, които ни останаха. Нямаме пари, нямаме дрехи, нямаме си вече храм, нямаме си вече приятели. А на теб ти остават само няколко часа, в най-добрия случай, за да слезеш под земята и да ни намериш място за пренощуване, преди хората на Сивия крал да се усетят, че една бройка от тях липсва.

— Ама все пак...

— Аз съм ти наполовината, Джийн. Тука няма как да ме опровергаеш. Мога да мина незабелязан — ти биеш на очи като изгряващото слънце. Предлагам ти да намериш някой бордей в Пепелището, да изгониш плъховете оттам и да оставиш наши знаци наоколо. Само драсни по опушените стени. Като свърша, ще те намеря.

— Ама...

— Джийн, ти искаше Тръна на Камор. На ти го! — Локи залепи фалшивата брада на брадичката си и натисна, докато лепилото не престана да го щипе, което значеше, че е изсъхнало. — Закарай ме в Казана и ме пусни. На Плаващия гроб се готви нещо и аз трябва да видя какво. Всичко, което този мръсник ни причини, ще приключи след няколко часа — ако вече не е започнало.

Може да се каже — и това ще е вярно в няколко смисъла, — че Венкарло Барсави надмина себе си в отпразнуването на победата си над убиеца на своята дъщеря.

Плаващия гроб бе широко отворен. Стражите останаха на пост, но дисциплината беше доста охладена. Грамадни алхимични фенери бяха окачени под копринените балдахини на най-горните палуби на закотвения галеон. Те осветяваха Дървените отпадъци под тъмното небе и сияеха като фарове в мъглата.

Пратиха бързоходци до „Последна грешка“ за храна и вино. Всичко, годно за ядене, повечето бъчви и всички клиенти до един бързо се изнесоха оттам. Хората, и пияни, и трезви, дружно се устремиха към Дървените отпадъци, обединени от любопитство и надежда.

Стражите на кея оглеждаха потока от гости, но само толкова — мъжете и жените, които не се виждаше да носят оръжие, бяха пропускани само с претърсване отгоре-отгоре. Опиянен от победата, Капа бе решил да прояви великодушие в повече от едно отношения. Това бе от полза на Локи — закачулен, брадат и целият омацан със сажди, той се промъкна с една огромна тайфа главорези от Казана, които си пробиваха път с лакти към галеона на Барсави, окичен с фенери като галера на удоволствията от някоя романтична приказка за пашите на Бронзово море.

Плаващия гроб гъмжеше от мъже и жени. Капа Барсави седеше на своя трон, заобиколен от най-вътрешните си хора: зачервените му синове, които непрекъснато крещяха, най-могъщите му оцелели *гаристи* и мълчаливите, бдителни близначки Беранджия. Локи трябваше да се блъска, да се бута и да псува, за да си пробие път до центъра на крепостта. Той се набута в един ъгъл до главната порта на балната зала и започна да наблюдава — болеше го и му беше неудобно, ала беше благодарен, че поне е успял да заеме наблюдателна позиция.

Балконите преливаха от разбойници от всички банди в Камор и врявата все повече се усиляваше с всяка минута. Жегата беше невероятна, вонята също. Локи се чувстваше като притиснат до стената

от вълната от миризми. Мокра вълна и просмукан с пот памук, вино и винен дъх, помади за коса и обработена кожа.

Първият час на сутринта току-що бе превалил, когато Барсави изведнъж стана от трона си и вдигна ръка.

Като че вълна заля цялата зала и всички изведнъж застанаха нащрек. Точните хора се побутваха, за да накарат този и онзи да млъкне, и сочеха Капа. За няма и минута хаосът и шумотевицата на празненството утихнаха до кротко мърморене. Барсави кимна благодарно.

— Вярвам, че си прекарвате добре?

Тълпата избухна във викове, ръкопляскания и тропане с крака. Локи се зачуди наум доколко е разумно изобщо да се прави така на кораб. Но не пропусна да заръкопляска заедно с тълпата.

— Чудесно е да излезеш изпод тъмния облак, нали?

Отново ликуване. Кожата го сърбеше под фалшивата брада, подгизнала от пот. Внезапна остра болка прониза корема му точно където единият от младите Барсави му беше обърнал специално внимание с юмрук. Жегата и миризмите подбуждаха странен гъдел и гадене в гърлото му, а точно на това усещане той се бе наситил до края на живота си. Изкашля се кисело в шепи и се помоли силите му да издържат само още няколко часа.

Едната от сестрите Беранджия застана до Капа. Гривните ѝ от акулови зъби блестяха на светлината на свещниците. Тя му прошепна нещо на ухото. Той се заслуша, а после се усмихна.

— Черин — изкрещя той — ни предлага да позволим на нея и сестра и да ни позабавляват! Да им разреши ли?

Ликнуването в отговор бе два пъти по-мощно (и два пъти по-искрено за слуха на Локи) от всичко досега. Дървените стени затрепериха. Локи потръпна.

— Тогава нека устроим Острозъбо представление!

През следващите няколко минути се възцари пълен хаос; десетки от хората на Барсави зарабутаха пируващите и разчистиха един квадрат в средата на пода, широк около десетина ярда. Изтикаха гуляйджиите нагоре по стълбите и балконите заскърцаха под тежестта им. Отвориха шпионките, за да могат тези на горната палуба да надничат през тях и да наблюдават представлението. Локи бе натикан в ъгъла по-натясно от всякога.

Мъже издърпаха с куки дървените плоскости на пода и отдолу заплискаха тъмните води на Каморския залив. Тръпка на очакване и тревога премина през тълпата при мисълта какво ли плува там долу. „Безпокойните духове на осем Цели крони, освен всичко друго“ — помисли си Локи.

Когато махнаха и последната дървена плоскост от отвора, почти всички присъстващи видяха малките платформи, които ги крепяха — широки точно една педя и нито пръст повече. Бяха разположени на около пет стъпки една от друга. Това бе арената на Барсави за частните му Острозъби представления — предизвикателство за всяка *контрарекиала*, дори и за толкова опитна двойка като сестрите Беранджия.

Черин и Раиза, стари кучета, що се отнася до раздразването на тълпата, събличаха кожените си връхни дрехи, предпазители и яки. Събличаха се грациозно и не бързаха, а поданиците на Капа подвикваха ободрително и вдигаха халби и чаши, а някои дори им отправяха неприлични предложения.

Анджаис изтича напред с малък пакет алхимичен прах в ръцете. Изсипа го във водата и благоразумно отстъпи назад. Това беше „призив“ — силна смес от вещества, които разпалваха яростта на акулите и я подклаждаха до края на двубоя. Кръв във водата можеше да привлече и да разяри акула, но „призивът“ направо я опияняваше от хъс да напада — да скача, да се мята, да премазва жените, подскачащи напред-назад по малките платформи.

Сестрите Беранджия излязоха напред и застанаха на ръба на изкуствения басейн, въоръжени с традиционните оръжия — брадви с шип и къси копия. Анджаис и Пачеро застанаха зад тях, малко вляво. Капа остана прав до трона си — ръкопляскаше, усмихнат до уши.

Черна перка се подаде над водната повърхност. Опашка се замята, а атмосферата сред тълпата се нажежи. Локи чувстваше как тя го облива — преплетени похот и страх, мощно животинско усещане. Зрителите се бяха дръпнали на два ярда от краищата на басейна, но някои в първите редове все така нервничеха, а неколцина се опитваха да си пробият път през тълпата, за радост и за гавра на обкръжаващите ги.

В действителност акулата не можеше да е по-дълга от пет-шест стъпки. Някои акули на Подвижния пир достигаха двойно тази

дължина. В частния басейн на Капа такава голяма твар не можеше да се побере. Но и тези тук лесно биха могли да осакатят някого при скок, а ако успееш да завлекат някого под водата, размерът не би имал особено значение при такава неравна борба.

Сестрите Беранджия вдигнаха оръжията си, а после се обърнаха към Капа едновременно. Сестрата отдясно (Раиза? Черин? Локи така и не се бе научил да ги различава, и при тази мисъл сърцето го заболя за братята Санца) му кимна. В угода на тълпата Барсави вдигна ръце и огледа двора си. И когато дворът възликува, той застана между двете и получи от всяка целувка по съответната буза.

Водата пред тримата се разплиска. Гладка черна сянка се приплъзна покрай ръба на басейна и се гмурна в тъмните бездни. Локи почувства как петстотин сърца замряха и дъхът секна в петстотин гърла. Той се съсредоточи докрай — съзираше всеки детайл на мига, сякаш той бе замръзнал пред очите му, от въодушевената усмивка на кръглото червендалесто лице на Барсави до отблясъците на светлината от свещниците по вълните.

— Камор! — извика сестрата, която стоеше отдясно на Капа. И отново ропотът на тълпата утихна, този път сякаш един гигантски гръклян биде прерязан. Петстотин чифта очи се втренчиха в Капа и неговите телохранителки.

— Посвещаваме тази смърт — продължи тя — на Капа Венкарло Барсави, наш господар и покровител!

— Той напълно я заслужава — додаде другата.

Акулата изригна от басейна точно пред тях — гладка, черна, дяволска, с черни очи без клепачи и паст, пълна с бели зъби. Тя вдигна пръски, високи цели десет стъпки, направи полусалто във въздуха и падна напред, падна...

Право върху Капа Барсави.

Барсави вдигна ръце, за да се прикрие; акулата врхлетя и налапа едната. Мускулестото тяло на рибата се удари силно в дървения под и дръпна надолу и мъжа. Неумолимите челюсти изщракаха, Капа изпищя, а точно под дясното му рамо шурна кръв и потече по пода и по тъпата муцуна на акулата.

Синовецете му се притекоха на помощ. Сестрата отдясно погледна акулата, зае плавно бойна позиция, вдигна лъскавата си брадва и се завъртя, влагайки в замаха цялата си сила.

Острието ѝ се врязва в главата на Пачеро Барсави точно над лявото ухо. Очилата на високия мъж отхвърчаха, той залитна напред с пробит череп и когато се свлече на колене на палубата, вече беше мъртъв.

Тълпата се разкрещя и се разбушува, а Локи отправи молитва към Благодетеля да го запази жив достатъчно дълго, че да проумее какво става.

Анджаис гледаше със зяпнала уста баща си, който се бореше с акулата, и поваления си брат. Но преди да успее да каже и дума, другата сестра Беранджия застана зад него, притисна челюстта му с дръжката на копието си и заби острието на брадвата в тила му. Той изплю кръв, строполи се по очи и не помръдна повече.

Акулата се гърчеше и разкъсваше дясната ръка на Капа, а той пицеше и я удряше по муцуната с лявата, докато грапавата кожа на чудовището не я разрани. С отвратителен последен напън акулата откъсна ръката му от рамото и се плъзна обратно във водата, оставяйки широка кървава диря по палубата. Барсави се претърколи, плискайки кръв, втренчил неразбиращ, ужасен поглед в телата на синовете си. Опитва се да се надигне. Едната от сестрите Беранджия го събори с ритник обратно на палубата.

Зад поваления Капа се надигна глъчка; неколцина Червени ръце се втурнаха напред с извадени оръжия, крещейки несвързано на сестрите. Онова, което последва, за очите на Локи изглеждаше като неясна и яростна мистерия — полуоблечените сестри Беранджия успяха да се справят с половин дузина мъже в доспехи с жестокост, на която би завидяла и акула. Копията хвърчаха, брадвите свистяха, гърла зейваха и плискаха кръв. Последният от Червените ръце се свлече на палубата с лице — разкъсана алена развалина, може би пет секунди след като първият нападна.

Сега битката се вихреше и по балконите — Локи забеляза как хора си пробиват път през тълпите, хора с тежки сиви наметала, въоръжени с арбалети и дълги ножове. Някои от стражите на Барсави се дръпнаха и не предприеха нищо, други се опитаха да избягат, а трети бяха изненадани в гръб от нападателите и убити на място. Запахът тетиви; във въздуха засвистяха стрели. Вляво от Локи отекна силно „Тряс!“ — голямата порта на балната зала се беше затръшна сякаш

по своя воля. Часовниковите ѝ механизми бръмчаха и щракаха. Хората думкаха напусто по вратите.

Един от хората на Барсави си проби път сред тълпата от паникьосани, блъскащи се Точни хора и прицели арбалета си в сестрите Беранджия, застанали над ранения Капа като лъвици, вардещи плячката си. Тъмна сянка падна върху мъжа от тъмните ъгли на тавана; разнесе се нечовешки писък и сянката изведнъж рязко се отклони, изсвистя над главите на сестрите и врхлетя върху отсрещната стена. Стражът яростно замахна към кафявия силует, който се носеше във въздуха на дълги извити крила — после стисна шията си, залитна и се просна по очи.

— Не мърдайте от местата си! — прокънтя глас, изпълнен с властност и увереност. — Не мърдайте от местата си и внимавайте.

Заповедта има по-силно въздействие, отколкото Локи очакваше: той дори усети как собственият му страх намалява, желанието му да побегне изчезва. Воят и писъците на тълпата притихнаха и призрачно спокойствие бързо обхвана ликуващия допреди две минути двор на Капа Барсави.

Вратът му настръхна. Промяната в тълпата не беше естествена. Можеше и да не се усети какво има, но и преди бе попадал под въздействието му — във въздуха витаеше магия. Потръпна пряко волята си. „Надявам се, че идването ми тук е толкова мъдра идея, колкото изглежда.“

Изведнъж сред тях се появи Сивия крал.

Все едно излезе от врата, отворила се във въздуха точно до трона на Капа. Беше с върхната дреха и наметалото си. Прескочи с лекотата и увереността на ловец трупове на Червените ръце, а до него крачеше Соколаря с облечен в ръкавица юмрук, вдигнат във въздуха. Вестрис кацна на юмука му, прибра крила и изкрещя тържествуващо. Тълпата заахка и замърмори.

— Нищо лошо няма да ви се случи — рече Сивия крал. — Лошото, което исках да сторя тази вечер, вече го сторих. — Той застана между сестрите Беранджия и погледна надолу към Капа Барсави, който се гърчеше и стенеше на палубата в краката му.

— Здравей, Венкарло. О, богове, и по-добре си изглеждаш.

А после Сивия крал отметна качулката си и Локи отново видя напрегнатите очи, строгите черти на лицето му, тъмната, прошарена

със сиво коса, изпитото, изнурено изражение. И ахна, защото най-сетне разбра какво го глождеше по време на първата му среща със Сивия крал — онази странна прилика.

Всички парчета от точно тази мозайка се подредиха пред него. Сивия Крал стоеше между сестрите Беранджия и сега очите на Локи съвсем ясно виждаха, че той им е брат — нищо чудно да бяха тризнаци.

— Камор! — провикна се Сивия крал. — Царуването на фамилия Барсави свърши!

Хората му бяха овладели напълно тълпата — наброяваха може би две дузини, освен сестрите Беранджия и Соколаря. Пръстите на лявата ръка на мага се усукваха, кършеха и разгъваха и той мърмореше тихичко, докато се оглеждаше из стаята. Каквото и да беше заклинанието, то успя да успокои тълпата, но несъмнено трите черни пръстена на голата му китка също приковаха вниманието на гуляйджиите.

— Всъщност — продължи Сивия крал — това е краят на фамилията Барсави. Ти вече нямаш синове и дъщери, Венкарло. Искан, преди да умреш, да разбереш, че аз съм заличил болестта, разпръсквана от слабите ти, от лицето на земята.

В миналото — кресна той — вие ме познавахте като Сивия крал. Но вече излязох от сенките... и това име няма да бъде произнесено повече. Оттук нататък ме наричайте... *Капа Раза*.

„Раза — помисли си Локи. — Така е «отмъщение» на езика на Теринския трон. Грубичко.“

Както и доста други неща у Сивия крал, доколкото започваше да разбира — за негова жалост.

Капа Раза, както се представяше той сега, се наведе над изнемощелия от загубата на кръв Барсави, който хленчеше. Раза се наведе и свали пръстена с печат от бледата му неоткъсната ръка. Вдигна го, за да го види цялата тълпа, а после го плъзна на безименния пръст на собствената си ръка.

— Помниш ли бавната смърт на жена си? И колко се доверяваше тя на сестрите Беранджия? Как те й носеха храна? Тя не умря от стомашни тумори, а от черна алхимия. Просто ми се искаше да си залъжа глада с нещичко през дългите години, докато подготвях тази смърт за теб. — Капа Раза се усмихна с демонично веселие. — Доста дълго се мъчи, нали? Чух, че било много болезнено. Е, не боговете й го отредиха, Венкарло. Както и всички останали хора, които ти обичаше, тя умря заради теб.

— Защо? — Гласът на Барсави бе немощен и изтънял.

Капа Раза коленичи до него, обгърна главата му едва ли не с нежност и дълго шепна на ухото му. Когато млъкна, Барсави се втренчи в него с увиснала челюст и невярващо оцъклени очи, а Раза кимна бавно.

Той хвана Капа за брадите и дръпна главата му назад. В другата му ръка от ръкава му падна кинжал и той го заби под оголената брадичка на Барсави чак до дръжката. Барсави ритна немощно, само веднъж.

Капа Раза се изправи и извади острието. Сестрите Беранджия нагребиха бившия си господар за реверите и го пуснаха в тъмните води на залива, който прие тялото му със същата готовност, както и неговите жертви и врагове през дългите години на управлението му.

— Един Капа управлява Камор — заяви Раза — и сега това съм аз. Сега това съм аз! — Той издигна окървавения си кинжал над главата си и се огледа из залата, сякаш приканваше хората да оспорят думите му. Но никой не ги оспори и той продължи: — Намерението ми е не просто да премахна Барсави, а да заема мястото му. Причините за това са си мои. И сега ни остава да уредим нещо помежду си, между мен и вас, всички останали, всички Точни хора. — Той се огледа бавно със скръстени ръце, а брадичката му стърчеше напред като на генерал завоевател от стара бронзова скулптура. — Трябва да изслушате думите ми и чак тогава да вземете решение.

— Нищо от постигнатото няма да ви се отнеме — продължи той. — Нищо, за което сте се трудили или сте страдали, няма да бъде отнето от вас. Възхищавам се на изграденото от Барсави точно толкова, колкото мразех човека, който го е изградил. Такава е думата ми. Всичко остава, както си е било. Всички *гаристи* и техните банди остават във владение на същите територии. Ще плащат същата дан, на същия ден, веднъж седмично.

— Тайния мир си остава — както смъртта сложи край на управлението на Барсави, така ще сложи край и на моето.

— Поемам всички постове и цялата власт на Барсави, поемам всичките му задължения. И за да е справедливо, поради това поемам и всичките му дългове и отговорности. Ако някой може да докаже, че Барсави му дължи нещо, сега и Капа Раза му дължи същото. И първи сред тях е Еймон Данзиер... излез отпред, Еймон.

Тълпата вдясно от Капа Раза зашумоля и се размърда; след малко хилавият човечец, който Локи много добре си спомняше от Дупката на ехото, бе изтикан напред. Ясно си личеше, че умира от ужас. Кокалестите му колене направо тракаха.

— Спокойно, Еймон. — Раза вдигна лявата си ръка с дланта надолу, разперил пръсти, също като Барсави пред тълпата. — Коленичи пред мен и ме признай за свой Капа.

Разтрепераният Еймон падна на коляно, пое ръката на Раза и целуна пръстена. Кръвта на Барсави полепна по устните му.

— Капа Раза — произнесе той с почти умолителен тон.

— В Дупката на ехото ти прояви голяма храброст, Еймон. Малцина биха постъпили така на твое място. Барсави беше прав да ти даде такива щедри обещания — и аз ще ги изпълня. Ще получиш хиляда крони, и покои, и такива удобства, заради които мъже, на които им предстоят дълги години живот, ще се молят на боговете да ги поставят на твое място.

— Аз... аз... — От очите на мъжа бликнаха сълзи. — Не бях сигурен какво ще... Благодаря, Капа Раза. Благодаря.

— Желая ти много наслади в замяна на услугата, която ми направи.

— Значи... не сте... не сте били вие, там, в Дупката на ехото, ако позволите да ви питам, Капа Раза.

— О, не, Еймон — разсмя се Раза с гърлен, приятен глас. — Не, онова беше само илюзия.

В далечния ъгъл на балната зала на Плаващия гроб въпросната илюзия тихичко кипеше от ярост и свиваше и изпускаше юмруци.

— Тази вечер вие видяхте как окървавих ръцете си — изкрещя Раза. — Видяхте ги и разтворени, за да проявят, както се надявам да го възприемате, истинска щедрост. Не е трудно човек да се разбере с мен; искам да преуспяваме заедно. Служете ми така, както служихте на Барсави, и знаей, че така и ще бъде. Питам ви, *гаристи*, кой ще превие коляно и ще целуне пръстена ми, за да ме признае за свой Капа?

— Ромовите псета! — изкрещя ниска, стройна жена най-отпред на тълпата, изпълнила балната зала.

— Резачите на Измамната светлина! — извика мъж. — Резачите на Измамната светлина ви приветстват!

„Това е нелепо, по дяволите! — помисли си Локи. — Сивия крал уби бившите им *гаристи*. Да не би пък да му играят някакъв номер?“

— Мъдрите помияри!

— Бароните от Пожарището!

— Черните очи!

— Целите крони! — разнесе се глас, а след него хорovo одобрение. — Целите крони застават зад Капа Раза!

Изведнъж Локи го напуши смях. Той ухапа юмрука си и се престори, че кашля. Внезапно истината лъсна — Сивия крал не само избиваше най-верните *гаристи* на Барсави, а сигурно беше сключил сделки с подчинените им преди това. Богове, в залата е имало и още хора на Сивия крал, предрешени, в очакване да започне истинското представление за вечерта.

Половин дузината мъже и жени излязоха напред и коленичиха пред Раза на ръба на басейна, там, където акулата показва само перката си, когато принудително освободи Барсави от ръката му. „Тоя проклет Вързомаг със сигурност умее да се разбира с животните“ — помисли си Локи със смес от гняв и завист. При всяка нова проява на изкуството на Соколяря той се чувстваше много потиснат.

Един по един *гаристите* коленичеха и се заклеваха пред Капа, целуваха пръстена и произнасяха „Капа Раза“ с истинско въодушевление. Още петима излязоха напред и коленичиха веднага след тях, очевидно усетили накъде духа вятърът. Локи бързо пресметна — само с вече полученото признание Раза можеше да нарече свои хора петстотин-шестстотин души. Видимите му сили се бяха увеличили значително.

— Значи вече се запознахме — обърна се Раза към цялата тълпа. — Познаваме се и вие знаете какви са намеренията ми. Свободни сте да се върнете към задачите си.

Соколяра направи няколко знака със свободната си ръка. Часовниковите механизми във вратата затракаха обратно и портата се отвори.

— Давам на нерешителните три нощи! — провикна се Капа Раза. — Три нощи, за да дойдат при мен и подвият крак, и ми се закълнат, както преди на Барсави. Искрено желая да проявя благосклонност, но ви предупреждавам, не му е сега времето да ме ядосвате. Виждали сте ме как работя. Знаете, че притежавам средства, които липсваха на Барсави. Знаете, че мога да бъда безмилостен, когато предизвикат у мен неудоволствие. Ако не ви удовлетворява да ми служите, ако мислите, че може би е по-мъдро или по-вълнуващо да ми се противите, ще ви отправя едно предложение. Стягайте си багажа и напуснете града през сухопътните порти. Щом искате да се разделим, моите хора няма да ви навредят. За три нощи ви давам отпускат и дума.

— След това — понижи глас той, — след това ще въздам назиданието, което съм длъжен. Вървете и говорете със своите *пезони*. Говорете с приятелите си и с други *гаристи*. Кажете им какво съм казал; кажете им и че искам да ми се закълнат.

Част от тълпата тръгна да излиза. Други, може би по-мъдрите, се строиха пред Капа Раза. Бившият Сив крал приемаше клетвите им в центъра на кръга от трупове. Червените ръце и синовете на Барсави лежаха и кървяха на палубата там, където бяха паднали.

Локи изчака няколко минути натискът да намалее, докато плътният поток от разгорещени, вонящи човешки същества изтънее до няколко гъсти струи, и тръгна към изхода. Краката му, също като главата му, бяха като налети с олово. Умората като че бързо го надвиваше.

Тук-там по пода лежаха трупове — стражите на Барсави, верните от тях. Локи ги виждаше през тълпата, която продължаваше да оредява. Точно до високата порта на залата лежеше Бернел, остарял на служба при Капа Барсави. Гърлото му бе прерязано, той лежеше сред локва от собствената си кръв, а бойните му ножове си стояха в ножниците — нямал е време да ги извади.

Локи въздъхна. Спря се на вратата и се обърна към Капа Раза и Соколаря. Вързوماгът като че се взираше в него и за кратък миг сърцето на Локи заби учестено, ала магьосникът не каза нищо и нищо не предприе, просто продължи да наблюдава ритуала, докато новите поданици на Капа Раза целуваха пръстена му. Вестрис се прозя и бързо затвори клюн, сякаш делата на тези, които нямаха крила, я отегчаваха ужасно. Локи побърза да излезе.

Всички стражи, които наблюдаваха как гуляйджиите напускат галеона и се изнизват по пътеката към кея, бяха хора на Раза. Не си бяха направили труда да преместят труповете, проснати в краката им. Някои само гледаха студено; други кимаха дружелюбно. Локи разпозна не един от тях.

— Три нощи, дами и господа, три нощи — напомни един. — Кажете на приятелите си. Сега вие принадлежите на Капа Раза. Няма нужда да се тревожите — карайте си, както сте си я карали винаги.

„Значи вече разполагаме с някои отговори — помисли си Локи. — Прости ми отново, Назка. Не бих могъл да сторя нищо, дори и да имах куража да опитам.“

Той притисна болния си стомах и продължи да се тътри с наведена глава. Нито един страж не погледна втори път кльощавия, брадат, мръсен стар просяк — в Камор такива ги имаше с хиляди, хиляди взаимозаменяеми мухльовци, безнадеждни безпарковци на самото дъно на многото етажи на мизерията, които подземният свят предлагаше.

„А сега — да се скрием. И да измислим какво да правим.“

— Радвай се на откраднатото тази вечер, кучи сине — прошепна Локи, когато подмина и последния от стражите на Раза. — Радвай се до насита — толкова по-драго ще ми е да видя мъката в очите ти, когато забия шибаната кама в твоето сърце!

Но човек не може да направи нищо повече, когато мисли за отмъщение. Острите болки в стомаха отново го замъчиха горе-долу по средата на бавното му самотно завръщане пеш към Пепелището.

Коремът го болеше, присвиваше го и къркореше; мракът около него като че се състяваше, а тесните, размити от мъглата градски хоризонти се кандилкаха причудливо, все едно да беше пиян. Той залитна и се хвана за гърдите, запотен и мънкащ.

— Проклет Газар! — обади се глас в мрака. — Сигурно преследва дракони, дъги и загубените съкровища на Камор. — Последва смях, а Локи продължи да се тътри; никак не му се щеше да стане мишена за гаври. Никога не беше чувствал такава умора — все едно жизнените му сили бяха догорели в него до куп въглени, които тлееха, изстиваха и се покриваха със сива пепел с всяка изминала секунда.

Пепелището, което поначало не беше гостоприемно, за все по-отслабващото внимание на Локи изглеждаше като адско струпване от сенки. Той дишаше тежко и от него се лееха реки от пот. Чувстваше се така, сякаш някой постоянно тъпчеше все повече и повече сух памук в очните му ябълки. Краката му натежаваха ли натежаваха; той ги тътреше напред в мрака, стъпка по стъпка, към мерзелеещите се назъбени сенки на разрушените сгради. Невидими същества препускаха в нощта. Невидими наблюдатели мърмореха, когато минаваше покрай тях.

— Какво... о, Богове... аз трябва да... Джийн — смънка той, когато се препъна в голямо колкото човек откъртено парче от зидария и се просна в прашните сенки зад него; миришеше на варовик, огньове за готвене и пикоч. Нямаше сили да се изправи.

— Джийн... — изпъшка той за последно и се строполи по очи. Още преди главата му да се удари в земята, вече беше изгубил съзнание.

Светлините грейнаха в третия час на утрото, може би на около миля навътре в морето южно от Остатъците, където ядро от черен мрак се плъзгаше над водата с бавно и тромаво лавиране. Белите призрачни платна на кораба плющяха на вятъра, докато той плаваше към Старото пристанище. Скучаещата стража на триетажната кула на върха на Южната игла го забеляза първи.

— Ама че некадърен моряк е тоя — отбеляза по-младият постови с малък далекоглед в ръка.

— Сигурно е верарец — измърмори по-старшият, който методично измъчваше парче слонова кост с тънък гравьорски нож. Искаше да го докара като скулптираната тераса, която бе видял в храма на Йоно, оживяла с прекрасни релефи и фантастични изображения на удавници, отнети от Господаря на стържещите води. Но произведението му повече мязаше на бяло кучешко лайно в действителна големина. — По-добре е да повериш плаващ кораб на сляп безрък пияница, отколкото на верарец!

Плавателният съд не привлече с нищо повече вниманието им, докато изведнъж не грейнаха светлините и тъмножълтото им сияние не заблещука по тъмните вълни.

— Жълти светлини, сержант — докладва по-младият. — Жълти светлини.

— Какво? — По-старият остави парчето слонова кост, изтръгна далекогледа от ръцете на по-младия и огледа продължително приближаващия се кораб. — Мамка му. Жълти са, да!

— Чумав кораб — прошепна младият. — Никога досега не бях виждал.

— Или е чумав кораб, или е някой пройдоха от Джерем, който не знае какви светлини се палят на пристана. — Той прибра далекогледа и отиде при пиринчения цилиндър, монтиран странично на ръба на западната стена на стражевия пост и насочен към окъпаните в меко сияние кули на брега на квартала Арсенал. — Бий камбаната, момче. Бий проклетата камбана.

По-младият страж посегна към другата страна на парапета, хвана висящото там въже и започна да бие тежката пиринчена камбана, като дърпаше по два пъти — дрън-дрън, дрън-дрън, дрън-дрън.

Трепкаща синя светлина проблесна от една от кулите на Арсенала. Сержантът натисна дръжката на пиринчения цилиндър и разтвори кепенците, скриващи сиянието на необикновено яркия алхимичен глобус вътре. Той можеше да предаде със светлинни сигнали на постове в Арсенала списък с простички съобщения. На свой ред те щяха да ги препредадат на други наблюдаващи очи в готовност. Ако имаха късмет, те щяха да стигнат до Двореца на търпението или дори до Гарвановия обсег за две минути.

Мина време; чумавият кораб ставаше все по-голям и с все по-ясни очертания.

— Хайде бе, малоумници — измърмори сержантът. — Размърдайте се. Стига си дърпал проклетата камбана, момче. Мисля, че са ни чули.

Пронизителните свирки на Карантинната стража отекнаха сред обвития в мъгли град. След малко към тях се присъедини и барабанен бой — нощен сбор на жълтодрешковци. Ярки бели светлини блеснаха по кулите на Арсенала и сержантът видя мъничките черни силуети на хора, които търчаха по бреговата линия.

— О, така се вижда — измърмори той. Още светлини грейнаха на североизток — малки кули стърчаха по Южната игла и сред Остатъците срещу Старото пристанище, където по закон и по обичай в Камор закотвяха чумавите кораби. На всяка малка кула имаше катапулта за мятане на камъни, която изстрелваше петнайсетфунтови скали или бъчви с огнено масло. Мястото за закотвяне на чумавите кораби се намираше на сто и петдесет ярда южно от Остатъците, над шейсет клафтера вода и в обсега на дузина катапулти, които за минути можеха да потопят или изгорят всичко, що плава.

Една галера изплува от портата на Арсенала между ярко осветените кули — от бързите патрулни съдове, наречени хриле заради подобния на крила замах на веслата. Галерата имаше по двайсет весла от всяка страна, натискани от осемдесет платени гребци. Караше четирийсет войници с мечове, четирийсет стрелци с лъкове и чифт тежки стреломети, наречени скорпия. Нямахме товарен трюм и имаше само една мачта с просто опънато платно. Предназначението ѝ беше

само едно — да приближи до всеки кораб, който заплашва град Камор, и всички на борда да бъдат избити, ако не се вслушат в предупрежденията.

По-малки лодки с бели и червени фенери на носа потегляха от северния край на Южната игла с лоцмани и отряди от жълтодрешковци.

От отсрещната страна на дългия вълнолом галерата набираше скорост; редовете от изящни весла разпенваха черното море. Зад нея се виеше пенеста диря. Над водите ехтяха барабани и крясъци заповеди.

— По-близо, по-близо — измърмори сержантът. — Ще е отблизо. Клетата черупка хич я няма, може и да се наложи да ѝ метнат камък, преди да забави ход.

Няколко малки тъмни силуета се виждаха на бледия фон на платната на чумавия кораб — като че бяха твърде малко и не можеха да се справят с тях. Ала щом корабът навлезе в Старото пристанище, той започна да забавя ход. Събраха горните му платна, макар пипкаво и недодялано, а останалите ги нагласиха така, че да „изгонват“ въздуха. Те се отпуснаха и сред скърцане на скрипци и заглушени заповеди също започнаха да се събират.

— О, има изящен силует — измърмори сержантът. — Изящен силует.

— Това не е галеон — отбеляза по-младият страж.

— Прилича на ония префърцунените кораби, дето ги строели в Емберлен. Стил фрегата май им викаха.

Чумавият кораб не беше черен само защото беше тъмно — той беше лакиран в черно и украсен от носа до кърмата с филигран от вещерско дърво. Оръдия не се виждаха.

— Тия смахнати северняци! Дори и корабите им трябва да са черни. Ама наистина е красив. Бас държа, че е и бърз. Ама е здравата затънал в лайната — сега ще го държат под карантина седмици наред. Горките копелета късмет ще извадят, ако оживеят.

Галерата заобиколи върха на Южната игла — веслата пенеха водата. На светлините двамата стражи виждаха, че *скорпиите* са заредени и оборудвани с екипаж, а стрелците стояха на издигнатите си платформи с лъкове в ръце и нервничеха.

Няколко минути по-късно галерата стигна до черния кораб, спрял на около двеста ярда от брега. Една офицерка излезе на дългия бушприт и вдигна към устата си усилвателна тръба.

— Какъв кораб сте?

— „Задоволство“ от Емберлен! — извикаха в отговор.

— Последно пристанище, в което сте спирали?

— Джерем!

— Не е ли прекрасно — измърмори сержантът. — Горкичките копелета кой знае какво са си лепнали.

— Какъв е товарът ви? — попита офицерката.

— Само провизии. Щяхме да товарим в Ашмир.

— Екипаж?

— Шейсет и осем души. Двайсет умряха.

— Значи сте запалили чумавите светлини, защото наистина сте в нужда?

— Да, в името на боговете! Не знаем какво е... Изгаряща треска. Капитанът е мъртъв; лекарят умря вчера. Молим за помощ.

— Можете да пуснете котва в чумавото пристанище — извика каморската офицерка. — Не бива да доближавате до брега ни повече от сто и петдесет ярда, или ще ви потопим. Всяка лодка, спусната на вода, ще бъде потопена или изгорена. Всеки, който се опита да доплува на брега, ще бъде застрелян — при положение че успее да избяга на акулите.

— Моля ви, пратете ни лекар. Пратете ни алхимици, в името на боговете!

— Не се разрешава да изхвърляте трупове — продължи офицерката. — Ще ги държите на борда. Всякакви пакети или предмети, предадени по някакъв начин на брега от вашия кораб, ще бъдат изгорени без преглед. Всеки опит за такова предаване е основание за изгаряне или потопяване. Разбрахте ли?

— Да, но, моля ви, нищо друго ли не можете да направите?

— Може да ви осигурим жреци на брега, както и прясна вода и милостиня — провизии, изпратени по въже от пристана. Тези въжета ще бъдат опънати с кораб от брега и прерязани, след като бъдат използвани при нужда.

— И нищо друго?

— Не ви се разрешава да приближавате нашия бряг под страх от нападение, но можете да обърнете и да потеглите, когато пожелаете. Аза Гуила и Йоно да ви помагат във време на нужда! Моля се за милост за вас и ви желая бързо отървяване в името на Никованте, Херцог на Камор.

Няколко минути по-късно гиздавият черен кораб се закотви в чумавото пристанище със свити платна.

Жълтите светлини грееха над черните води на Старото пристанище, той се полюляваше леко, а градът спеше, обвит в сребриста мъгла.

ИНТЕРЛЮДИЯ: ГОСПОДАРКАТА НА ДЪЛГОТО МЪЛЧАНИЕ

1

Джийн Танен постъпи на служба при богинята на смъртта около половин година след като Локи се върна от чиракуването си в Ордена на Дама Елиза, където бе отишъл с обичайните нареждания да научи каквото може и да се върне у дома след пет-шест месеца. Джийн се представяше под името Таврин Калас и повече от седмица пътува на юг от Камор, докато стигне големия храм на Аза Гуила, известен като Дома на откровенията.

За разлика от другите единайсет (или дванайсет) Терински жречески ордени служителите на Аза Гуила започваха посвещаването си на едно-единствено място. Крайбрежните планински земи, които се издигаха южно от Талишам, свършваха с огромни отвесни бели скали, издигащи се на триста-четиристотин стъпки над прибоия на Желязно море. Домът на откровенията бе изсечен в една от тези скали над морето. Беше толкова огромен, че напомняше градежите на елдрените, но бе сътворен — постепенно и с големи усилия, с продължителен труд — единствено от човешка ръка.

Представете си ред дълбоки четириъгълни галерии, издълбани в скалата и свързани само външно. За да стигнеш, където и да било в Дома на откровенията, трябваше да излезеш навън на мостовете, стълбите и издяланите каменни стъпала, без значение какво е времето и кое време на денонощието е. В Дома на откровенията не познаваха перилата — и послушници, и учители припкаха по мостовете и по светло, и по тъмно, в дъжд и под ясно небе, без нищо да ги пази от падане в морето, освен тяхната увереност и късмет.

На върха на всяка от дванайсетте високи издялани колони западно от Дома на откровенията имаше пиринчени камбани. По задните стени на тези отворени каменни тръби, с диаметър около шест стъпки и височина седемдесет стъпки, имаше издялани дръжки и вдлъбнатини за стъпване. Призори и на смрачаване послушниците

трябваше да се катерят по тях и да бият камбаните по дванайсет пъти, по веднъж за всеки бог от пантеона. Звънът на карилиона винаги бе малко нестроен — когато Джийн смяташе, че ще може да мине, той биеше своята камбана тринайсет пъти.

Трима послушници намериха смъртта си при изпълняване на ритуала още преди Джийн да е прекарал и един месец в храма. Той се учуди на изненадващо малкия брой на жертвите, като се имаше предвид колко от благочестивите задължения на новопостъпилите слуги на Аза Гуила (да не споменаваме архитектурата на дома им) явно бяха замислени така, че да насърчават преждевременната среща с богинята на смъртта.

— Тук ние се занимаваме със смъртта, схващана в два смисъла — Смъртта Преход и Вечната смърт — говореше им една от преподавателките, възрастна жрица с три преплетени сребърни ивици около вратния отвор на черната ѝ роба. — Вечната смърт е царството на Преблагата господарка; тя е тайнство, в което на нас, от нашата страна на савана на Господарката, не ни е дадено да проникнем и да го проумеем. Затова Смъртта Преход е единственият начин, по който ние можем да постигнем по-голямо разбиране на нейно мрачно величество.

Престоят ви тук, в Дома на откровенията, много пъти ще ви приближава до Смъртта Преход и е сигурно, че някои от вас ще преминат отвъд, преди да получите посвещение. Това може да се случи поради невнимание, изтощение, лош късмет или по неразгадаемата воля на самата Преблага господарка. Като нейни послушници вие ще бъдете изложени на Смъртта Преход и нейните последици до края на дните си. Трябва да свикнете с нея. Естествено е за живата плът да се ужасява от присъствието на смъртта и от мислите за смъртта. Вашата дисциплина трябва да преодолее естеството.

Както в повечето терински храмове, от послушниците на Първото вътрешно тайнство се очакваше да се упражняват в писане, смятане и реторика до степента да могат да преминат към по-висшите равнища на обучение, без да разсейват по-напредналите послушници. Джийн Танен, който превъзхождаше по възраст и по възпитание всички новопостъпили послушници в храма, бе въведен във Второто вътрешно тайнство едва месец и половина след постъпването си.

— Оттук нататък — каза жрецът, извършващ обряда — вие ще криете лицата си. Ще заличите чертите си на момчета и момичета, на мъже и жени. Жреците на Преблагата господарка имат само едно лице и това лице е неразгадаемо. Не бива да виждат в нас отделни личности, мъже и жени. Службата на слугите на богинята на смъртта трябва да се тревожи, ако на тези, за които свещенодействаме, се налага да отправят както трябва мислите си към нея.

Скръбното лице беше сребърната маска на Ордена на Аза Гуила. За послушниците тя смътно напомняше на човешко лице, с грубо изработен нос и дупки за очите и устата. Тази напълноправните жреци представляваше леко яйцевидно полукълбо от фина сребърна мрежа. Джийн сложи своето Скръбно лице, нетърпелив да се залови с изучаването на повече тайни на ордена, само за да открие, че в задълженията му почти няма промяна в сравнение с времето, прекарано като послушник на Първото вътрешно тайнство. Той все така предаваше съобщения и преписваше свитъци, метеше пода и лъскаше кухнята, и търчеше нагоре-надолу по опасните каменни стълби под Камбаните на дванайсетте, а недружелюбното море се пенеше далеч отдолу и вятърът плющеше в одеждите му.

Само че сега бе удостоен с честта да върши всички тези неща със сребърна маска на лицето, която отчасти пречеше на периферното му зрение. Двама послушници на Второто вътрешно тайнство се запознаха непосредствено със Смъртта Преход скоро след неговото повишение.

Около месец до късно Джийн бе отровен за първи път.

— Все по-близо и по-близо — произнесе жрицата, чийто глас му се струваше приглушен и далечен. — Все по-близо и по-близо до Смъртта Преход, до самия край на тайнството. Почувствайте как ръцете и краката ви изстиват. Почувствайте как мислите ви се забавят. Почувствайте как сърцето ви бие все по-вяло. Топлите течности забавят течението си. Огънят на живота гасне.

Беше им дала някакво зелено вино — отрова, която Джийн не можа да разпознае. Всеки от дузината послушници на Второто вътрешно тайнство лежеше и тръпнеше по време на сутрешното занятие. Сребърните им маски бяха втрени неподвижно нагоре — не можеха да помръднат вратовете си.

Тяхната наставница не им обясни добре какво ще им причини виното, преди да им заповяда да го изпият. Джийн подозираше, че желанието на обкръжаващите го послушници да танцуват весело по ръба на Смъртта Преход все още е по-скоро теория, отколкото действителност.

„Разбира се, я вижте кой е по-наясно — мислеше си той, докато се чудеше на гъдела в краката му, които сякаш бяха далече, далече. — О, Уродливи страже, този жречески орден е умопобъркан. Дай ми сила да оживея и да се върна при Джентълмените копелета... където се живее смислено!“

Да, там, където живееше в тайно мазе от елдерглас под рушация се храм и се преструваше на жрец на Переландро, а вземаше уроци за овладяване на оръжията при личния фехтовач на Херцога. Може би под въздействието на дадения му опият, какъвто и да беше той, Джийн се разкиска.

Звукът проехтя и отекна в ниския таван на учебната зала. Жрицата се обърна бавно. Скръбната маска скриваше истинското ѝ изражение, но със замъгления си от опиата ум Джийн бе сигурен, че усеща изпепеляващия ѝ поглед.

— Прозрение ли получи, Таврин?

Той не можа да се сдържи и отново се разкиска. Отровата като че си правеше шегички със задръжките, които той се преструваше, че има, откакто пристигна в храма.

— Видях как родителите ми изгоряха до смърт — рече той. — Видях как котките ми изгоряха до смърт. Знаете ли какъв звук издават горящите котки? — и пак проклетото кискане. От изненада той едва не се задави със собствената си слюнка. — Гледах и не можех да направя нищо. Знаете ли къде трябва да намушкате човек, за да предизвикате смърт веднага, или след минута, или след час? Аз знам. — Щеше да се търкаля по земята от смях, ако можеше да помръдне крайниците си, но сега можеше само да трепери и да мърда с пръсти. — Постепенна смърт? Два-три дни болки? И това го мога. Ха! Смъртта Преход? Ние с нея сме стари приятели!

Маската на жрицата се втренчи в него за няколко разтеглени от опиянението мига, а Джийн си помисли: „Проклета да е тая гадост! Оплесках я.“

— Таврин — рече жрицата. — Когато въздействието на смарагдовото вино се разсея, остани тук. Висшият проктор ще разговаря с теб.

Джийн лежа цяла сутрин замаян и уплашен. Кикотът продължаваше да го напушва, разнообразяван от пристъпи на замаяно презрение към себе си. „Край с изпълнението на задачата. Излязох измамник!“

Същата нощ за негова голяма изненада го приеха в Третото вътрешно тайнство на Аза Гуила.

— Знаех си, че би трябвало да очакваме изключителни неща от теб, Калас — рече Висшият проктор, сгърбен старец, чийто глас хриптеше иззад Скръбната маска. — Първо, необикновеното прилежание, което прояви при изпълнение на ежедневните задачи и бързото ти овладяване на външните ритуали. А сега видение... видение по време на първото ти Терзание. Ти си белязан, белязан! Сирак, станал свидетел на смъртта на майка си и баща си... Ти си предопределен да служиш на Преблагата господарка.

— Какви, тъъ, са допълнителните задължения на Третото вътрешно тайнство?

— Ами, Терзание — отвърна Висшият проктор. — Един месец Терзание, един месец изследване на Смъртта Преход. Ти отново ще изпиеш смарагдовото вино и ще изживееш други сближавания с ненавременно дошлия миг, в който Господарката те прегръща. Ще те бесят с копринено въже, докато почти издъхнеш, ще ти изцеждат

кръвта. Ще те хапят змии и ще плуваш в нощния океан, обитаван от мнозина слуги на Господарката. Завиждам ти, малки братко. Завиждам на теб, новороден за нашите тайнства.

Същата тази нощ Джийн избяга от Дома на откровението.

Събра в торбата оскъдната си покъщнина и опоска кухните за храна. Преди да влезе в дома, бе заровил малка торба с монети и белязал мястото, на около миля навътре от скалите, близо до село Отърване от мъките, което подсигуряваше материалните нужди на храма. Парите трябваше да му стигнат да се върне в Камор.

Надраска бележка и я остави на нара си в чисто новата единична килия, която му предоставиха заедно с по-висшия ранг.

Благодарен съм за възможностите, но не можех да чакам! Избрах да приема състоянието на вечната смърт. По-низшите тайнства на смъртта преход не ме удовлетворяват. Господарката ме призовава.

Таврин Калас

Изкатери се за последен път по каменните стъпала, а вълните се разбиваха долу в мрака. Мекото червено сияние на алхимичните фарове го изведе на покрива на Дома на откровението, а после и на върха на скалите, където се стопи в нощта.

— Проклятие! — възкликна Галдо, щом Джийн завърши разказа си. — Радвам се, че ме пратиха в Ордена на Сендовани.

В нощта, когато Джийн се завърна, след като Отец Окови го разпита до най-малки подробности за преживяванията му в Дома на откровението, той беше качил четирите момчета на покрива с глинени халби топла каморска бира. Седяха под звездите и разпокъсаните сребърни облаци и пийваха бира с твърде пресилено нехайство. Наслаждаваха се на илюзията, че са мъже, събрали се по своя воля, и могат да си правят в нощните часове, каквото им щукне.

— Няма майтап — рече Кало. — В Ордена на Гандоло ни даваха бира и сладкиши през седмица и по медна монета на всеки Ден на безделника да си ги харчим, както си щем. Нали се сещаш, в чест на Бога на парите и търговията.

— Аз съм особено привързан към нашия Орден на Благодетеля — рече Локи, — тъй като основните ни задължения явно са да си седим и да се преструваме, че Благодетеля не съществува — когато не крадем.

— Много си прав — рече Галдо. — Служенето на смъртта е за кретени.

— Но все пак — обади се Кало — ти не се ли замисли дали пък не са прави? — Пийна глътка бира и продължи: — Че ти може би наистина си предопределен да служиш на Преблагата господарка?

— Много време имах да мисля за това на връщане в Камор — отвърна Джийн. — И мисля, че са прави. Но не точно в смисъла, който имаха предвид.

— Как така? — попитаха в един глас братята Санца, както често се случваше, когато искреното любопитство ги обземеше едновременно.

В отговор Джийн бръкна зад гърба си и извади изпод туниката си бравичка, подарък от дон Маранцала. Беше проста, без украшения, но добре поддържана и идеално пригодена за човек, все още недостигнал пълния си ръст. Той я постави върху каменните плочи на покрива и се усмихна.

— О... — възкликнаха Кало и Галдо.

ЧЕТВЪРТА КНИГА

ОТЧАЯНИ ИМПРОВИЗАЦИИ

Мятам топката, все едно косата
ми гори.

Мич
Уилямс *

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

ДЕБЕЛИЯТ ЖРЕЦ ОТ ТАЛ ВЕРАР

1

Локи се събуди — лежеше по гръб, вперил поглед в избеляла, опушена картина, нарисувана върху измазан с хоросан таван. Тя изобразяваше безгрижни мъже и жени в одежди от епохата на Теринския трон, събрани около бъчвичка вино, с чаши в ръце и усмивки на поруменелите лица. Локи изстена и отново затвори очи.

— Ей го на! — обади се непознат глас. — Стана, както ви казвах, точно както ви казвах! Мехлемът го оправи — чуден цяр за изтощение на телесните канали!

„Кой пък си ти бе, по дяволите? — помисли си Локи крайно недипломатично. — И къде се намирам?“

— На сигурно място си, макар че не бих се изсилил да твърдя, че е и уютно. — Джийн Танен сложи ръка на лявото рамо на Локи и му се усмихна. Обикновено твърде изискан, сега той беше небръснат от няколко дни, а лицето му — омазано с мръсотия. — Е, някои от бившите пациенти на прочутия майстор Ибелиус може да оспорят и сигурността му.

После бързо даде знак на Локи — „В безопасност сме, говори свободно“.

— Тц-тц, Джийн, твоите стрелички са чудесна отплата за труда, дето го хвърлих тия дни. — Непознатият глас явно принадлежеше на сбръчкания човечец с някак птичи вид и кафява кожа като очуканата повърхност на маса. Нервно играещите му тъмни очи надничаха зад дебели стъкла — по-дебели Локи не беше виждал. Беше облечен с вехта памучна туника, оплескана с петна от сос, а може би засъхнала кръв, под жилетка с цвят на горчица по модата отпреди двайсет години. Сивите му къдри все едно никнеха направо от тила му, събрани на опашка. — Изведох приятеля ти отново на брега на съзнанието.

— О, в името на Переландро, Ибелиус, в мозъка му не беше забита стрела от арбалет, той просто имаше нужда от почивка.

— Топлите му течности са в изключителен спад. Каналите на тялото му бяха напълно изпразнени от жизненост. Беше блед, неотзивчив, посинен, съсухрен и недохранен.

— Ибелиус? — Локи се опита да седне и отчасти успя. Джийн го прихвана за раменете и му помогна да се настани. Стаята се въртеше. — Ибелиус, кучият знахар от Червена вода?

Кучите знахари бяха медицинското съответствие на черните алхимици. Те не притежаваха удостоверения и място в Конклава на лекарите и лекуваха раните и болестите на Точните хора в Камор. Истински лекар би изгледал подозрително пациент с рана от брадва в два и половина сутринта и би повикал градската стража. Кучият знахар нямаше да задава въпроси, стига да му се плати предварително.

Проблемът с кучите знахари, разбира се, беше, че човек рискуваше, когато разчита на техните способности. Някои наистина бяха обучени лечители, сполетени от несгоди или отстранени от професията заради престъпления, като например обирането на гробове. Други бяха просто импровизатори и прилагаха натрупаните с години практически познания в церенето на последствията от кръчмарски въргали и улични обири. Неколцина бяха напълно луди или имаха склонност към убийства, или — просто очарователно! — и двете едновременно.

— Колегите ми са кучи знахари! — изсумтя Ибелиус. — Аз съм лекар, учил съм в Колегиума! Оздравяването ти е доказателство за това!

Локи се огледа из стаята — лежеше (само по набедрена превръзка) на един нар в ъгъла на изоставена вила в Пепелището по всяка вероятност. Платнена завеса закриваше единствената врата в стаята. Два оранжеви алхимични фенера осветяваха помещението. Гърлото на Локи бе пресъхнало, тялото още го болеше, миришеше лошо, и то не само на естествената миризма на некъпан човек. Странна прозрачна утайка покриваше корема и гърдите му. Той я попипа с пръсти.

— Каква е тая гадост по гърдите ми?

— Мехлемът, господине, мехлемът. Мехлемът на Варанели, ако бъдем точни, макар че вие надали имате познания по темата.

Приложих го, за да съсредоточа изчезващата енергия във вашите телесни канали и да огранича движението на топлите ви течности в областта, където би било най-полезно — а именно вашата коремна кухина. Не искахме енергията ви да се прахоса.

— Какво има в него?

— Мехлемът е патентовано съчетание на ред елементи, но същността на въздействието му подсигурява сместа от „помощника на градинаря“ и терпентин.

— „Помощникът на градинаря“ ли?

— Земни червеи — поясни Джийн. — Искате да кажете земни червеи, нахиснати в терпентин.

— И ти ми позволи да ме намаца целия с това?! — изпъшка Локи и се отпусна върху нара.

— Само коремът ви, господине, тъй изстрадалият ви корем.

— Той е докторът — рече Джийн. — Мен ме бива само да потрошавам хора, хич ме няма да ги сглобявам наново.

— Но какво е станало с мен?

— Изтощение — абсолютно изтощение, в по-чиста форма не съм го виждал. — Ибелиус вдигна лявата китка на Локи и провери пулса му. — Джийн ми каза, че сте взели еметик вечерта в Деня на Херцога.

— И то какъв!

— И че после не сте яли и пили нищо. А сетне са ви отвлекли и са ви пребили жестоко, и едва не са ви погубили, като са ви потопили в бъчва с конска урина — фантастична жестокост! Моите съболезнования. И че са ви нанесли дълбока рана на лявата предмишница, рана, която сега заздравява чудесно, но не благодарение на вашите мъки. И че сте останали действително цяла вечер въпреки телесните повреди и изтощението. Че сте преследвали целта си с върховна решителност и без почивка.

— Звучи ми смътно познато.

— Вие просто припаднахте, господине. Както казват профаните, вашето тяло ви отказа позволение да продължите да го малтретирате — изкиска се Ибелиус.

— От колко време съм тук?

— Два дни и две нощи — отвърна Джийн.

— Какво? Проклет да съм! И през цялото време съм труп?

— Почти — отвърна Джийн. — Видях те как падна в несвяст — бях на няма и трийсет крачки от теб и се спотайвах. Чак след няколко минути се усетих защо този дърт брадат просяк нещо ми се струва познат.

— Държах ви малко под упойка — додаде Ибелиус. — За ваше собствено добро.

— Проклятие!

— Явно правилно съм преценил, защото инак нямаше да си починете по своя воля. А и ме улесни да приложа поредица от относително неприятни мазила, които да отстранят отоците и синините по лицето ви.

— Ааа! — възкликна Локи. — Кажи ми, че имаш подръка нещо за пиене!

Джийн му подаде мях с червено вино — беше топло, кисело и толкова разрежено, че не беше червено, ами розово, но Локи изгълта половината бързо-бързо на лакоми глътки.

— По-полека, мастер Ламора, по-полека — рече Ибелиус. — Боя се, че имате твърде слаба представа за границите на собствените си възможности. Джийн, накарай го да изяде супата. Той има нужда от възстановяване на животинските сили или течностите му отново ще спаднат. Твърде слаб е — застрашава го анемия.

Локи изгълта предложената супа (акула, варена в мляко с картофи — блудкава, пресечена, била прясна някога си, и определено най-върховното нещо, което той си спомняше да е вкусвал) и се протегна.

— Два дни — о, богове! Сигурно сме нямали тоя късмет Капа Раза да падне по стълбите и да си строши врата?

— Надявай се — отвърна Джийн. — Още е с нас. И той, и Вързوماгът му. Тия двамцата напоследък бяха много заети. Може би ще те заинтересува, че Джентълмените копелета официално са извън закона, като общо взето имат предвид единствено мен. Струвам петстотин крони за човека, който ме домъкне — за предпочитане, след като спра да дишам.

— Хммм — рече Локи. — Ако смея да попитам, мастер Ибелиус, какво ви кара да ме мажете тука с червеи, когато всеки от нас е вашият ключ към паричната благосклонност на Капа Раза?

— Това мога да обясня аз — намеси се Джийн. — Явно е имало и друг Ибелиус, който е работел за Барсави като страж на Плаващия гроб. Верен на Барсави, бих додал.

— О — възкликна Локи. — Моите съболезнования, мастер Ибелиус. Ваш брат?

— По-малкият ми брат. Клетият малоумник! Колко пъти му казвах да си намери друга работа. Явно всички ние имаме много общи мъки, с любезното съдействие на Капа Раза.

— Да — потвърди Локи. — Да, мастер Ибелиус. Ще заровя тоя шибаняк в земята по-дълбоко от всички жертви на убийства, откак свят светува!

— Ааа — въздъхна Ибелиус. — Така казва и Джийн. И точно затова дори няма да ви поискам такса за услугата. Не бих казал, че оценявам високо шансовете ви, но всеки враг на Капа Раза е добре дошъл под моите грижи, които ще запазя в дълбока тайна.

— Твърде сте любезен — рече Локи. — Щом се налага да мажат гърдите ми със земни червеи и терпентин, много ще се радвам точно вие... да се погрижите за това.

— Ваш покорен слуга! — отвърна Ибелиус.

— Е, Джийн — рече Локи. — Явно разполагаме със скривалище, лекар и с нас двамата. Какво още притежаваме?

— Десет крони, петнайсет солони и пет медни монети — отвърна Джийн. — Леглото, на което лежиш. Ти излапа виното и излочи супата. Аз, разбира се, притежавам и Проклетите сестри. Няколко наметала и чифтове ботуши, твоите дрехи. И всичкия гнил хоросан и разрушена зидария, за която може да мечтае човек.

— И само това?

— Да, освен още една дреболийка. — Джийн вдигна маската от сребърна мрежа на жрец на Аза Гуила. — Помощта и утехата на Господарката на дългото мълчание.

— Откъде, по дяволите, я намери?

— Веднага щом те зарязах в края на Казана — отвърна Джийн, — реших да се върна с лодка в Квартала на Храмовете и да свърша нещо полезно.

[0] Мич Уилямс, по прякор Дивака (р. 17.11.1964) — американски бейзболист, известен с екстравагантното си поведение на

терена. — Б.пр. [↑](#)

Пожарът в Дома на Переландро все още не беше угаснал, когато Джийн Танен, полуоблечен, се хвърли пред черния вход на Дома на Аза Гуила, на две преки североизточно от храма, който Джентълмените копелета наричаха свой дом.

Елдергласът и камъкът не горяха, разбира се, но всичко останало в Дома на Переландро беше друга история. Елдергласът отразяваше и съсредоточаваше горещината на пламъците и всичко в бърлогата щеше да се превърне в бяла пепел, а все по-силната жегата щеше да довърши и покъщнината в самия храм. Бригада от жълтодрешковци с кофи се суетеше около зданието, но не ѝ оставаше друго, освен да чака жегата и противният дим с миризма на смърт да престанат да бълват през портата.

Джийн задумка с юмрук по залостения дървен заден вход на храма на Богинята на смъртта. Молеше се на Уродливия страж за помощ при изговора с верарски акцент, който твърде рядко бе упражнявал през последните месеци. Коленичи, за да изглежда още по-жалък.

След няколко минути нещо щракна и врата се откряна — пролуката не беше по-широка от един пръст. Послушница в черна роба без никаква украса и проста сребърна маска, така позната на Джийн, се втренчи в него.

— Името ми е Таврин Калас — представи се Джийн. — Моля за вашата помощ.

— Умирате ли? — попита послушницата. — Почти нищо не можем да направим за онези, които все още са в добро здраве. Ако имате нужда от храна и подкрепление, предлагам ви да отидете в Дома на Переландро, макар че тази вечер те като че си имат... трудности.

— Не умирам, но имам нужда от храна и подкрепление. Аз съм верен слуга на Преблагата господарка, посветен в Петото вътрешно тайнство.

Джийн внимателно беше обмислил лъжата. Четвъртият ранг в Ордена на Аза Гуила бе посвещаването в жречески сан. Пети ранг — съвсем приемливо беше за някой, на когото е възложено да бъде

куриер за важни вести от град на град. Ако споменеше по-висш ранг, щеше да бъде принуден да се разправя с по-висшите жреци и жрици, които сигурно бяха чували за него.

— Бях изпратен от Тал Верар в Джереш по работа на нашия орден, но по пътя джеремитски разбойници превзеха кораба ни. Взеха ми одеждите, служебните печати, документите и Скръбната маска.

— Какво? — Послушницата се наведе и помогна на Джийн да стане. Тя тежеше има-няма четвърт от теглото му и усилието ѝ бе малко смешничко. — Посмели са да нападнат пратеник на Господарката?

— Джеремитите не изповядват вярата в Дванайсетте, сестрице — отвърна Джийн и позволи да го вдигнат на колене. — Измъчването на благочестивите за тях е наслада. Дълги дни бях прикован за весло. Снощи галерата, на която ме държаха в плен, пусна котва в Каморския залив. Беше ми възложено да изхвърлям през борда нощните гърнета, а офицерите слязоха на брега да се набесуват. Видях перките на нашите Черни братя да прорязват водата. Помолих се на Господарката и се възползвах от възможността.

Едно нещо, което братята и сестрите на Аза Гуила рядко споменаваха пред външни хора (особено в Камор), беше вярата им, че акулите са любими същества на Богинята на смъртта; че тайнствената им поява и оттегляне и свирепите им нападения са съвършеното възплъщение на природата на Преблагата господарка. Акулите бяха могъща поличба за скритите зад сребърни маски жреци; Висшият проктор не се шегуваше, когато предложи на Джийн свободно да плува в океана по мръкнало. Само неверниците, както се твърдеше, биваха нападани във водите под Дома на откровението.

— Черните братя — възкликна послушницата с нарастваща възбуда. — И те помогнаха ли ви да избягате?

— Не бива да го смяташ за помощ — отвърна Джийн. — Господарката не помага, тя позволява. Гмурнах се във водата и усетих присъствието им около мен. Почувствах ги как плуват под краката ми и видях как перките им режат водната повърхност. Моите похитители крещяха, че съм луд. Щом видяха Братята, решиха, че скоро ще бъда изяден, и започнаха да се смеят. И аз се смях — когато изпълзах невредим на брега.

— Възхвалявай Господарката, братко.

— Възхвалих я, възхвалявам я и ще я възхвалявам — отвърна Джийн. — Тя ме освободи от враговете и ми даде втора възможност да изпълня мисията си. Моля те, отведи ме при иконома на вашия храм. Срещни ме с вашия Божествен баща или Божествена майка. Имам нужда само от Лицето, одежди и подслон за няколко нощи, докато уредя работите си.

— Ти не чиракува ли под това име преди много години? — попита Локи.

— Точно така.

— Е, те няма ли да пратят известия? Няма ли да разпитат и да разберат, че Таврин Калас бил подтикнат от божествено любопитство да се хвърли от висока скала?

— Разбира се, че ще разпитат — отвърна Джийн. — Но изпращането на пратеник и получаването на отговор ще отнеме цели седмици... а аз нямам намерение да ходя така предрешен толкова дълго. Освен това за тях ще е доста забавно. Когато накрая разберат, че Калас би трябвало да е мъртъв, ще могат да приказват за всякакви видения и чудеса. Поява, дошла отвъд земите на сенките, разбираш ли.

— Поява, дошла право от гъза на един великолепен лъжец! — възкликна Локи. — Браво на теб, Джийн!

— Предполагам, че просто знам как се говори на жреците на смъртта. Всички си имаме своите малки дарби.

— Тъй то — намеси се Ибелиус. — Но дали е разумно? Това... перчене с одеждите на жреците на самата Богиня на смъртта? Да показваш дълъг нос на... Преблагата господарка? — Ибелиус докосна очите си с две ръце и преплете пръсти над сърцето си.

— Ако Преблагата господарка бе решила да се обиди — отвърна Джийн, — тя разполагаше с изобилни възможности да ме размаже по-тънко и от лист позлата заради моето нахалство.

— Нещо повече — додаде Локи. — Ние с Джийн сме се заклели в божествена служба на Благодетеля, Бащата на необходимите предлози. Вие почитате ли Уродливия страж, мастер Ибелиус?

— Опитът ми сочи, че от малко почит глава не боли. Може и да не паля свещи и да не давам милостиня, но... не си позволявам да говоря нелюбезно за Благодетеля.

— Е — рече Локи. — Нашият наставник веднъж ни каза, че послушниците на Благодетеля са странно неподатливи на последствия, когато им се наложи да се преструват на жреци на някой друг от боговете.

— И по странен начин ги карат да се чувстват добре дошли, бих казал — додаде Джийн. — А при сегашните обстоятелства човек с моя ръст би могъл да използва безценно малко на брой маски.

— Аха. Разбрах те, Джийн.

— Явно Богинята на смъртта е била много заета напоследък — рече Локи — с много други хора, освен нас. Джийн, вече съм съвсем буден. Чувствам се много добре, мастер Ибелиус. Няма нужда да ставате — сигурен съм, че пулсът ми си е там, където го оставих, на сигурно място вътре в китката ми. Какво още можеш да ми кажеш, Джийн?

— Положението е напечено и кърваво, но бих казал, че Капа Раза прекалява. Носи се мълва, че всички сме измрели — освен мен, с тази хубавичка цена, определена за главата ми. Предполага се, че сме отказали да се закълнем във вярност на Раза и сме се опитали да защитим честта на Барсави, и в хода на събитията сме си получили заслуженото. Всички останали *гаристи* са се заклели. Раза не изчака трите дни и нападна. Тази вечер са прерязали гърлата на най-непокорните — били са петима-шестима. Преди няколко часа.

— Богове! Откъде чу всичко това?

— Някои неща — от Ибелиус, който може да обикаля по малко насам-натам, стига да не надига много глава. Други — от служението: случайно се оказах в Дървените отпадъци точно когато изведнъж много хора имаха нужда от смъртни молитви.

— Значи Раза е пхнал в джоба си Точните хора.

— Бих казал. Започват да свикват с положението. Всеки е готов да извади нож, само карфица да падне или комар да го ухапе, но той ги е стегнал. Управлява от Плаващия гроб, също като Барсави. Спазва повечето от обещанията си. Трудно се спори със стабилността.

— Ами... другата ни грижа? — Локи направи знака за *Тръна на Катор*. — За това чул ли си нещо? Някакви, въ, пукнатини по фасадата?

— Не — прошепна Джийн. — Явно Раза е бил доволен да избие всички нас, дребните крадци, и да ни остави така.

Локи въздъхна облекчено.

— Но има и още нещо странно — продължи Джийн. — Снощи Раза потърси сметка на половин дузина мъже и жени от различни банди и различни квартали. Публично ги обяви за агенти на Паяка.

— Така ли? Мислиш ли, че наистина са били, или това е поредният проклет гаден номер?

— Според мен е много вероятно да са били — отвърна Джийн. — Ибелиус ми каза имената и дълго размишлявах над тях. Просто нищо не ги свързва помежду им. Поне нищо, което да ми говори нещо на мен. Раза ги пощади, но ги прати в изгнание — каза, че имат един ден да си уредят делата и да напуснат Камор завинаги.

— Интересно. Ще ми се да знаех какво означава това.

— Може би нищо, поне този път.

— Това несъмнено би било приятно.

— И чумавият кораб, мастер Ламора! — намеси се нетърпеливо Ибелиус. — Изключителен кораб! Досега Джийн пропусна да го спомене.

— Чумав кораб, Джийн?

— Плавателен съд с черен корпус от Емберлен, фина работа. Адски красив, а знаете, че аз не знам и коя част на кораба плава във водата! — Джийн се почеса по брадясалата челюст и продължи. — Пусна котва в чумавия пристан същата нощ, когато Капа Раза даде на Капа Барсави урок по зъби!

— Много... много интересно съвпадение.

— Нали? Боговете обичат поличбите. Предполага се, че умрелите са вече двайсет-трийсет. Но ето и какво е *твърде* странно: Капа Раза е поел отговорността за предоставяната им милостиня.

— Какво?

— Да. Хората му придружават пренасянето на провизиите до пристанището. Той дава пари на Ордена на Сендовани за хляб и месо. Те заместват Ордена на Переландро, откакто... нали се сещаш.

— Защо, по дяволите, неговите хора ще пазят храната и водата, докато я отнасят на пристанището?

— И аз самият бях любопитен да разбера — отвърна Джийн. — Затова снощи се опитах да надникна тук-там, в официалното си положение на жрец, разбираш ли. Те им пращат не само храна и вода.

Вечерта в Деня на трона — нощта след възцаряването на Капа Раза — валише ситен дъждец, като топла мокра целувка от небето. Един необикновено набит жрец на Аза Гуила с ветреещи се подгизнали одежди стоеше, вперил очи в чумавия кораб, закотвен в Каморския залив, а маската му сияеше в златисто бронзово на жълтата светлина на фенерите му.

Малка очукана лодка се полюляваше върху леките вълни до най-дългия кей, който стърчеше от Остатъците, а тя на свой ред беше свързана с въже с чумавия кораб. „Задоволство“, закотвен на разстояние един дълъг полет на стрела, със свити платна странно наподобяваше скелет. Тук-там по палубата се мяркаха сенки на мъже.

На кея малък отряд от яки докери разтоварваше една магарешка каручка и товареше в малката лодка под погледите на половин дузина мъже и жени с наметала, явно въоръжени. Без съмнение цялата операция можеше да се наблюдава с далекоглед от всеки стражеви пост около Старото пристанище. На повечето постове бдяха стражи (и щеше да е така, докато чумавият кораб не напуснеше пристанището), но никого от тях не го беше кой знае колко грижа какво пращат на кораба, стига оттам да не изпращаха нищо.

Джийн от своя страна бе твърде любопитен защо така Капа Раза изведнъж се интересува от благополучието на клетите мореплаватели от Емберлен.

— Виж какво, най-добре свърни надясно и си завличай задника обратно... О! Моля за прошка, ваше светейшество.

Джийн си остави време да се наслади на очевидното безпокойство по лицата на мъжете и жените, които се обърнаха, щом той приближи края на кея. Изглеждаха корави момци и моми, биячи и половина, изпечени в причиняването и издържането на болка. Но щом видяха Скръбната маска, добиха виновен вид като деца, изловени да се навъртат около гърнето с мед.

Не разпозна никой от тях — това означаваше почти със сигурност, че принадлежат на частната банда на Раза. Опита се да ги обхване с поглед — търсеше нещо, което да не се връзва, нещо

необичайно, което би могло да хвърли светлина върху произхода им, но нямаше почти нищо такова. Бяха целите накичени с украшения, най-вече с обици — едно момиче носеше по седем-осем на ушите си. Това беше по-скоро по морската, отколкото по престъпната мода, ала можеше и нищо да не значи.

— Дойдох просто да се помоля на Преблагата господарка за милост към тези клетници на кораба — обясни той. — Не ми обръщайте внимание. Продължавайте да се трудите.

И той насърчи тружениците, като им обърна гръб. Гледаше кораба и се вслушваше много внимателно в звуците от извършваната зад гърба му работа. Пъшканията на носачите, тропането на стъпки, скърцането на очуканите и изядени от морето дъски. Каруцата му се беше сторила пълна с малки чувалчета, всеки колкото мях, побиращ един галон. Отначало пипаха много предпазливо, но след няколко минути...

— По дяволите, Мазик! — Един от чувалите падна на палубата и се разнесе странно тракане и дрънчене. Началникът на бригадата веднага закърши ръце и погледна Джийн. — Аз, въ... моля за прошка, ваше светейшество. Ние, такова, заклехме се... Обещахме да се погрижим тези провизии да стигнат невредими на чумавия кораб.

Джийн се извърна бавно и остави човека да изпадне под пълното, подчертано въздействие на безликия му поглед. После кимна едва забележимо.

— Вашето дело е благочестиво. Господарят ви е твърде великодушен, щом е поел работата, която обикновено се полага на Ордена на Переландро.

— Да... наистина жалко. Голяма, въ, трагедия.

— Преблагата господарка се грижи за градината на смъртните по свое усмотрение — рече Джийн — и откъсва цветовете по свое усмотрение. Не се сърдете на вашия човек. Съвсем естествено е да се чувстваш смутен в присъствието на нещо... толкова необичайно.

— О, чумавият кораб — рече мъжът. — Да, от него всички нас тръпки ни побиват.

— Ще ви оставя да се трудите — рече Джийн. — Потърсете ни в Дома на Аза Гуила, ако случайно хората на кораба имат нужда от нас.

— Въ... разбира се. Б-благодаря ви, ваше светейшество.

Докато Джийн вървеше бавно по кея към брега, бригадата приключи с товаренето на лодката и я отвързаха от пристана.

— Дърпайте! — изрева един от мъжете на кея.

Въжето бавно се обтегна, а после малките черни силуети на борда на „Задоволство“ задърпаха ритмично и лодката с устрем пое през Старото пристанище към фрегатата, оставяйки подире си трептяща сребърна диря по черната вода.

Джийн тръгна на север и навлезе в Отпадъците с достойната крачка на жрец, за да има достатъчно време да прехвърля отново и отново един въпрос в ума си:

За какъв дявол са нужни на кораб, пълен с мъртъвци и умиращи, торби с пари?!

— Торби с пари? Съвсем сигурен ли си?

— Беше си метал за харчене, Локи! Може би си спомняш, че си имахме цяла съкровищница, пълна с него, до съвсем неотдавна. Бих казал, че и двамата имаме много тренирано ухо за звъntenето на паричките.

— Хmmm. Значи, освен ако, откакто се разболях, Херцогът да е почнал да сече пълни крони на поразия, тия провизии са толкова милостиня, колкото е милостиво и настроението ми!

— Ще продължа да слухтя и ще видя дали не мога да катурна още нещо, Локи.

— Ти ще... Добре де, добре. А сега трябва да ме измъкнете от това легло и да ме хванете и мен на работа!

— Мастер Ламора! — извика Ибелиус. — Никак не сте във форма да ставате и да се движите по своя воля! Тъкмо това ви своеволничене ви докара дотук в това окаяно състояние!

— Мастер Ибелиус, с цялото ми уважение, сега, когато вече съм в съзнание, ако ще да ми се наложи да пропълзя през града на четири крака, за да свърша нещо полезно в ущърб на Капа Раза — ще го направя! Оттук нататък аз обявявам война.

Той се надигна от нара и се опита да стане, но отново му се зави свят, коленете му омекнаха и той рухна на земята.

— Баш пък оттука ли? — подметна Джийн. — Не ми изглежда най-удобната позиция.

— Ибелиус, това не се трае! — възкликна Локи. — Трябва да мога да се движа. Искam си силата.

— Драги ми мастер Ламора... — Ибелиус помогна на Локи да се надигне. Джийн го подхвана от другата страна и двамата го отнесоха обратно на нара. — Вие започвате да проумявате, че това какво искате вие и това какво може да понесе тялото ви са две твърде различни неща. Де да ми давах по един солон за всеки пациент, който идва при мен и ги приказва същите! „Ибелиус, двайсет години пуших прахове от Джерем и сега гърлото ми кърви. Оправи ме!“ „Ибелиус, цяла нощ порках и беснях, и ми извадиха окото! Възстанови ми зрението,

проклет да си!“ Абе, хайде да не са солони, хайде да е по меден барон за всеки кръсък от този сорт... Пак ще мога да се оттегля в Лашейн и да си живея като благородник!

— Надали мога да навредя и мъничко на Капа Раза, затворен в този прашен коптор! — кресна Локи сърдито.

— Тогава си почивайте, господине, почивайте си! — Сопна му се Ибелиус. Кръвта нахлуваше и в неговото лице. — И бъдете така милостив да не съскате срещу мен, задето не притежавам силата на бог! Почивайте и събирайте сили. Утре, когато ще е безопасно да изляза, ще ви донеса още храна — възстановеният апетит би бил много добър признак. Като се храните и почивате, може да достигнете приемливо ниво на жизненост само за ден-два. Та вие съвсем неотдавна се строполихте в несвяст, както си вървахте! Не може да очаквате нервното изтощение да ви мине току-така, в игри и закачки. Почивайте и имайте търпение.

Локи въздъхна.

— Много добре. Просто... копнея да се заловя с това да поскъся царуването на Капа Раза.

— И аз също жадувам вие да се заловите с това, мастер Ламора. — Ибелиус свали очилата си и ги избърса в туниката. — Ако смятах, че сега, когато силите ви са колкото на полуудамено коте, сте способен да го убие, сам щях да ви туря в една кошница и да ви отнеса при него! Но случаят не е такъв и никой от мехлемите, описани в лечебните ми книги, не може да го постигне.

— Слушай мастер Ибелиус, Локи, и стига си се цупил! — Джийн го тупна по рамото. — Гледай на това като на възможност да си упражняваш ума. Ще събера каквито мога сведения и ще бъда твоя дясна ръка. Ти измисли как да препънем тая гад и да го пратим в ада. Заради Кало, Галдо и Дървеницата.

До следващата вечер Локи се възстанови достатъчно, за да се разхожда сам из стаята. Мускулите му бяха като пихтия, а крайниците му се движеха, сякаш ги командваха много отдалече — може би предаваха командите по хелиограф, преди те да задвижат ставите и мускулите. Но вече не падаше по очи, когато ставаше от нара, и излапа цял фунт печени наденици и половин самун хляб, намазан дебело с мед, откакто Ибелиус донесе храната късно следобед.

— Мастер Ибелиус — рече му той, докато лекарят измерваше пулса му за хиляда триста и не знам си кой път според подозренията на Локи. — Ние с вас сме горе-долу еднакви на бой. Случайно да ви се намира някое и друго добре запазено палто? С подходящи им бричове, жилетки и подходящите допълнения за благородници?

— А — отвърна Ибелиус. — Имах разни подобни неща, но се боя, че... Боя се, че Джийн не ви е казал...

— Ибелиус засега живее тук при нас — обади се Джийн. — Зад ъгъла, в една от стаите на вилата.

— Моите покои, в които упражнявах професията, ами, те... — Ибелиус се навъси и на Локи му се стори, че зад стъклата на очилата му се надигна прозрачна мъгла. — Изгоряха на сутринта след възцаряването на Раза. Тези от нас, които бяхме кръвно свързани с избитите хора на Барсави... не ни се препоръчва да оставаме в Камор. Тъкмо обратното. Вече станаха няколко убийства. Аз все още мога да обикалям насам-натам, ако внимавам, но... загубих повечето от богатствата си, колкото и скромни да бяха те. И пациентите си. И книгите си! Още една причина да желая пламенно Раза поразата да го порази!

— Проклятие! — възкликна Локи. — Мастер Ибелиус, може ли да ви помоля да ме оставите насаме с Джийн само за няколко минути? Трябва да обсъдим нещо... ами, нещо строго на четири очи, с много сериозно основание. Моите извинения.

— Няма нужда, господине, няма нужда да се извинявате! — Ибелиус стана и изтръска жилетката си от хоросановия прах. — Ще остана навън, колкото е необходимо. Нощният въздух действа

ободрително на капилярите — той ще възстанови свободното течение на уравновесените ми течности.

Щом той излезе, Локи прокара пръсти през мазната си коса и изпъшка:

— Богове, колко добре ще ми дойде една баня! Точно сега съм навит дори да стоя половин час на дъжда. Джийн, имаме нужда от средства, за да нападнем Раза. Гаднярът ни отмъкна четирийсет и пет хиляди крони, а ние седим тук с десетина в джоба! Трябва отново да подхвана играта с дон Салвара, но съм смъртно уплашен, че след като отсъствах последните няколко дни, тая игра е заминала.

— Съмнявам се — отвърна Джийн. — В деня, преди да се събудиш, изхарчих малко пари за хартия за писане и мастило и пратих по куриер писмо на семейство Салвара от Грауман с вестта, че няколко дни ще си зает с някаква много деликатна работа и може да отсъстваш.

— Вярно ли? — Локи се втренчи в него като човек, когото са отвели на бесилката само за да го помилват в последния момент. — Вярно! Боговете да благословят душата ти, Джийн! Бих те целунал, ама и ти си мърляв като мен!

Локи започна да обикаля яростно — поне доколкото можеше, защото още се лашкаше и препъваше — в кръг из стаята. Да се крие в тая проклета дупка, така внезапно лишен от всички предимства, които бе приемал наготово толкова много години — сега нямаше мазе, нямаше пълна с пари съкровищница, нямаше гардероб, нямаше кутия за маскиране... нямаше банда. Раза му бе отнел всичко.

Заедно с монетите бяха прибрали от съкровищницата и пакет с документи и ключове, увити в промаслен плат. Това бяха счетоводните документи от кантората Мераджио на името на Лукас Феруайт, Еванте Екари и всички останали фалшиви самоличности, които Джентълмените копелета бяха вкарвали в обращение в течение на годините. В тези сметки имаше стотици връз стотици крони, но без документите те бяха недостъпни. В пакета бяха и ключовете за покоите „Буилприт“ в странноприемница „Катурнатата къща“, където в покрития с кедров фурнир шкаф бяха подредени още дрехи, подходящи за Лукас Феруайт — заключени с кутия с часовников механизъм, която никой разбивач на ключалки, десет пъти по-сръчен от Локи, не би успял да разбие.

— По дяволите! — изруга Локи. — До нищичко не можем да се домогнем. Трябват ни пари — тях можем да ги вземем от семейство Салвара, но не мога да отида при тях така! Трябват ми благороднически дрехи, розово масло, украшения... Феруайт трябва да изглежда като Феруайт. Не мога да го издокарам за десет крони.

И наистина, дрехите и аксесоарите, които носеше като вадранския търговец (дори без да броим натруфените фалшиви очила), струваха към четирийсет пълни крони... А такава сума той не можеше ей така да я измъкне от джобовете по улиците. Пък и дюкяните на малцината шивачи, които обслужваха такива префинени вкусове, приличаха на крепости и се намираха в хубавите квартали, където жълтодрешковците дебнеха не на отряди, а на батальони!

— Гад долна! — възкликна Локи. — Крайно съм недоволен. Всичко опира до дрехите. Дрехи, дрехи, дрехи. Ама че нелепа пречка!

— Вземи ги тия десет крони — рече Джийн. — Можем много време да я караме със сребърните монети.

— Все е нещо. — Локи се тръшна обратно на нара, седна и подпря брадичка с ръце. Веждите и устата му сочеха надолу — беше добил онзи израз на огорчено съсредоточаване, който Джийн помнеше, откакто бяха деца. След няколко минути Локи въздъхна и го погледна.

— Щом мога да се движа, комай утре ще взема седем-осем крони и ще изляза из града.

— Из града ли? Намислил ли си какво да правиш?

— Не — отвърна Локи. — Представа си нямам. Ни най-малко. Но не започват ли повечето ми успешни кроежи така? Ще намеря някаква пролука... и после сигурно ще я подкарам, без да мисля.

ИНТЕРЛЮДИЯ: ФОКУСИ С БЯЛО ЖЕЛЯЗО

Казват, че в Камор разликата между честната и нечестната търговия е, че когато честен търговец или търговка провали нещо, те не са така любезни след това да си прережат гърлото, за да приключат с тази работа.

Това в някакъв смисъл е в ущърб на борсовите посредници, спекулантите и лихварите от Улицата на Целувачите на монети, чиито усилия през вековете бяха допринесли за възкръсването на теринските градове държави (всички, не само Камор) от пепелището на рухналия Терински трон до някакво подобие на енергично преуспяване... за определени късметлийски части на теринското население.

Мащабът на операциите на Улицата на Целувачите на монети би предизвикал виене на свят у повечето дребни дюкянджии. Един търговец преместваше две мъниста на сметалото в Камор; после запечатаните документи се изпращаха в Лашейн, където четири галеона с триста души екипаж поемаха към най-северното пристанище на Емберлен с трюмове, пълни със стоки, неподдаващи се на описание. Стотици търговски кервани пътуваха и пристигаха от целия континент всяка божа сутрин, всеки божи ден, всичките застраховани и подробно описани от добре облечените мъже и жени, които плетяха паяжините на търговията, покриващи хиляди мили, докато си пиеха чая в задните стаички на канторите.

Но съществуват и разбойници, предупреждени да бъдат на определени места по определено време, които се грижат керванът, белязан със знаците на този или онзи търговец, да изчезне. Има разговори шепнешком, които не се записват в официални протоколи, и пари, които се разменят на ръка без официални записи в счетоводните книги. Има убийци и черна алхимия, и потайни договори с бандите. Има кождерство, измама, вътрешни спекулации. Има стотици финансови практики, толкова хитри и толкова мистериозни, че още си нямат имена — манипулации с монети и хартия, които биха накарали Вързомаговете да се преклонят признателно пред тяхната непочтена изтънченост.

Търговията е всичко това... В Камор, заговори ли се за делови практики, честни или нечестни, говори ли се за покупко-продажби в най-голям мащаб, едно име изниква в ума над всички и преди всички — Мераджио.

Джанкана Мераджио е седми поред наследник на своя род. Неговото семейство притежава и управлява кантората вече близо два и половина века. Но в известен смисъл малкото име не е важно — „Мераджио“ го управлява просто Мераджио. Фамилията „Мераджио“ се е превърнала в титла.

Семейство Мераджио бе спечелило първоначалното си богатство от внезапната смърт на популярния в Камор Херцог Страволи, починал от малария по време на държавно посещение в Тал Верар. Никола Мераджио, търговка и капитанка на относително бърз бриг, успяла да изпревари в Камор новината за смъртта на Херцога и там похарчила и последния си грош, за да изкупи и завладее целия запас на града от траурен креп. И след като го продала на цена „майка си и баща си“, за да може Херцогът да бъде погребан с подобаващо достойнство от държавата, тя набутала част от печалбата в едно малко кафене край канала, който по-късно щял да бъде наречен (до голяма степен благодарение на нейното семейство) Улицата на Целувачите на монети.

Като външно съответствие на амбициите на семейството сградата така и не остава за дълго време с еднаква големина. Тя се разпростира внезапно на неравни интервали от време и поглъща съседните здания, добавя пристройки, етажи и галерии и разперва стени като малко птиче, бавно изтикващо недоизлюпените си съперници от гнездото.

Първите Мераджио си спечелили име като бойки търговци и спекуланти — били мъже и жени, които гръмогласно заявявали способността си да изстискат повече печалба от влоговете на вложителите от всичките им съперници. Третият забележителен Мераджио, Оставо Мераджио, бил прочут с това, че всяка сутрин излизал с пъстро украсена лодка, за да хвърли петдесет златни тайрина в най-дълбоката част на Каморския залив. Правел го всеки ден, без да пропуска, цяла година подред. „Мога да си го позволя и пак да имам повече свежа печалба от всичките ми съперници в края на всеки ден“ — хвалел се той.

По-късните Мераджио наблягали повече не на влагането на парите, а на трупането, броенето, съхраняването и заемането им. Те били сред първите, които се досетили какви солидни състояния могат да се натрупат, когато посредничиш в търговията, а не участваш пряко в нея. И затова сега седалището на Мераджио е център на вековна финансова мрежа, превърнала се на практика в кръвта и жилите на Теринските градове държави. Неговият подпис върху пергаментов лист тежи колкото войска на бойното поле или ескадрон от бойни кораби в морето.

Не без основание понякога твърдят, че Камор бил управляван от двама херцози — Никованте, Херцогът на Стъклото, и Мераджио, Херцогът на Бялото желязо.

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА ОРХИДЕИ И УБИЙЦИ

1

На другия ден Локи Ламора се появи пред стълбището на кантора „Мераджио“ точно когато огромният верарски воден часовник вътре във фойето на сградата отмери десетия сутрешен час. Валеше слънчев дъжд — нежен, топъл дъждец, който вятърът довяваше под ясносиньото, почти безоблачно небе. Виа Камораца беше направо задръстена от товарни баржи и пътнически лодки, които се дуелираха за водно пространство с въодушевлението, обикновено запазено за маневри на бойното поле.

Една от кроните на Джийн биде потрошена по издокарването на Локи (който още си ходеше със сивата коса и фалшивата брада, но подстригана до скромна козя брадица) с що-годе чисти дрехи, каквито носеха куриерите и писарите. Той несъмнено не приличаше на заможен човек, но пък досущ го докарваше на почтен наемен работник.

Кантората „Мераджио“ беше четириетажен хибрид, плод на двеста години архитектурни моди — тук имаше колони, сводести прозорци, фасади от камък и от лакирано дърво и външни галерии, които едновременно и вършеха работа, и служеха за украса. Тези галерии бяха покрити със сребърни балдахини в цветовете на каморските монети — кафеникава мед, жълтеникаво злато, сребристосиво и млечнобяло. Пред кантората се въртяха поне стотина Лукас Феруайтовци — стотина делови мъже в палта с разкошна кройка. Всеки от техните ансамбли струваше колкото няколко годишни заплати на обикновения труженик.

Но ако Локи насочеше нелюбезно пръст дори към нечий ръкав, частните стражи на кантората щяха да се изсипят през портата като пчели от разтръскан кошер. Щеше да последва надбягване между тях и няколкото отряда градска стража, обикалящи този бряг на канала, а на

победителите щеше да им се падне честта да му избият мозъка през ушите с жезлите си.

Седем бели железни крони, осем златни тайрина и няколко сребърни солони подрънкаха в кесията на Локи. Беше напълно невъоръжен. Имаше съвсем смътна представа какво ще прави или говори, ако неговият твърде неблагоприятен план тръгне накриво.

— Уродливи страже! — прошепна той. — Ще вляза в тази кантора и ще изляза с онова, от което имам нужда. Бих желал да ми помогнеш. А ако не ми помогнеш, тогава върви по дяволите. И без тебе ще изляза с онова, от което имам нужда.

И с високо вдигната глава и вирната брадичка той се заизкачва по стъпалата.

— Лично съобщение за Кореандер Превин — съобщи той на дежурните стражи във фойето и прокара длан през косата си, за да изтръска водата. Стражите бяха трима, облечени в кафтани от кафяво кадифе, черни бричове и черни копринени ризи. Позлатените им копчета лъщяха, ала дръжките на дългите бойни ножове и боздугани, окачени на коланите им, бяха изтъркани от употреба.

— Превин, Превин... — мънкаше единият от стражите, докато търсеше името в подвързан с кожа указател. — Хммм. Обществената галерия, номер петдесет и пет. Не виждам да пише, че не приема пратеници. Знаеш ли къде отиваш?

— Идвал съм и преди — отвърна Локи.

— Така. — Стражът остави указателя и взе плоча, която служеше за подложка на пергамента върху нея. После извади перо от мастилницата на малката масичка. — Име и квартал?

— Таврин Калас — отвърна Локи. — От Северния ъгъл.

— Можеш ли да пишеш?

— Не, господине.

— Тогава само сложи знак тук.

И стражът му подаде плочата, а Локи надраска голямо черно „Х“ срещу „ТЕРВИН КАЛЪС“. Почеркът на стража беше по-добър от правописа му.

— Хайде, влизай — подкани го той.

Главният етаж на кантора „Мераджио“ — обществената галерия — представляваше стая, в която бяха подредени маси и писалища — осем на дължина и осем на ширина. Зад всяко тежко писалище седеше търговец, лихвар, писар, чиновник или някакъв друг служител. Пред мнозинството седяха клиенти — говореха сериозно, чакаха търпеливо или спореха разгорещено. Мъжете и жените зад бюрата наемаха тези бюра от „Мераджио“ — едни за всеки работен ден от седмицата, а други можеха да си позволят само да се редуват в различни дни с партньори. Слънчевата светлина се лееше в стаята през дългите, прозрачни прозорци на покрива. Нежното ромолене на дъжда се чуваше, смесено с оглушителното делово дърдорене.

И от двете страни четири етажа галерии с месингови парапети се издигаха към тавана. В приятно сумрачната вътрешност на тези галерии се подвизаваха по-могъщите, по-богатите и по-утвърдени представители на занаята. Тях ги наричаха „съдружници на Мераджио“, въпреки че Мераджио не разделяше властта с тях, а просто им предоставяше дълъг списък с привилегии, които ги издигаха (и в буквален, и в преносен смисъл) над мъжете и жените, работещи на обществения етаж.

На всеки ъгъл на сградата имаше стражи — спокойни, но бдителни. Келнери с черни жакети, черни бричове и дълги кафяви престилки щъкаха насам-натам. В „Мераджио“ имаше голяма кухня и изба с вина, с която всяка таверна би се гордяла. Хорските дела в кантората понякога бяха твърде належащи, че служителите да си губят времето да излизат или да пращат да им донесат храна. Някои от частните съдружници дори направо си живееха тук и се връщаха у дома само за да преспят и се преоблекат, и то само защото „Мераджио“ затваряше малко след изгряването на Измамната светлина.

Локи самоуверено се отправи към бюро номер 55 в обществената галерия. Кореандер Превин беше писарят, помогнал на братята Санца да открият свършено законната сметка на Еванте Екари преди няколко години. Локи го помнеше като почти еднакъв по ръст с него и се молеше оттогава да не е развил вкус към обилната храна.

— Да? — рече Превин, който за щастие си беше останал все така жилиав. — Какво ще обичате?

Локи огледа дрехата му със свободна кройка, отворена отпред. Беше тъмнозелена, а широките ѝ пурпурни маншети бяха поръбени със златисто. Мъжът имаше добро око за модните кройки, но явно беше сляп като пиринчена статуя по отношение на цветовете.

— Мастер Превин — рече Локи. — Моето име е Таврин Калас и ме притеснява много своеобразен проблем — проблем, който вие може би ще успеете да разрешите, въпреки че трябва да ви предупредя, че той малко излиза извън рамките на обичайните ви задължения.

— Аз съм писар — отвърна Превин — и обикновено разговарям с клиенти само до определено време. Предлагате ли да ми станете клиент?

— Това, което предлагам — отвърна Локи, — ще сложи не по-малко от пет цели крони в джоба ви, може би още този следобед. —

Той се пресегна зад бюрото и с ловкост на ръцете накара една монета от бяло желязо да се появи там. Техниката му може и да беше малко неуверена, но Превин очевидно не беше запознат с фокуса и веждите му подскочиха.

— Разбирам... Разполагате с цялото ми внимание, мастер Калас.

— Добре, добре. Надявам се скоро пък аз да разполагам и с цялото ви съдействие. Мастер Превин, аз съм представител на търговско обединение, което, при цялото ми уважение, предпочитам да не споменавам. Макар и да съм роден в Камор, аз живея и работя в Талишам. Довечера ми предстои да вечерям с няколко много важни сътрудници — единият от тях е дон, — за да обсъдим делото, за което ме изпратиха да се погрижа в Камор. Срам ме е да призная, но се боя, че станах жертва на значителна кражба.

— Кражба, мастер Калас? Каква точно?

— Моят гардероб — отвърна Локи. — Всичките ми облекла и всичките ми вещи бяха откраднати, докато спях. Стопанинът на хана, мръсникът му проклет, твърди, че не носел отговорност за престъплението, и настоява, че сигурно съм оставил вратата си отключена.

— Мога да ви препоръчам адвокат, подходящ за подобен случай. — Превин отвори едно чекмедже на писалището и започна да рови из пергаментите вътре. — Можете да призовете собственика на хана пред Съда за общи жалби в Двореца на търпението. Ще отнеме не повече от пет-шест дни, ако убедите началник стражата да потвърди историята ви. Мога и да ви оформя всички документи, необходими за...

— Мастер Превин, простете. Това е много мъдър курс на действия — при други обстоятелства аз с радост бих го следвал и бих ви помолил да оформите каквито формуляри са нужни. Но аз не разполагам с пет-шест дни — боя се, че имам на разположение само няколко часа. Вечерята, господине, вечерята е тази вечер, както казах.

— Хммм — рече Превин. — Не можете ли да я отложите? Несъмнено сътрудниците ви ще разберат, при такава крайна нужда... такъв нещастен обрат на събитията...

— О, де да можех! Но, мастер Превин, как да се появя пред тях с молба да вложат десетки хиляди крони в предприятията на моето обединение, когато не може да ми се повери дори опазването на собствения ми гардероб? Аз съм... аз съм дълбоко засрамен. Боя се, че

ще изгубя сделката, ще я оставя да изтече през пръстите ми. Въпросният дон, той е... малко ексцентричен. Боя се, че не би търпял нередностите, присъщи на сегашното ми положение. Страх ме е, че ако веднъж отложа, той няма да има желание да се срещнем отново.

— Интересно, мастер Калас. Вашата загриженост може би е... оправдана. Вярвам ви, че вие най-добре преценявате характера на своите сътрудници. Но как бих могъл да ви помогна?

— Ние сме еднакви на ръст, мастер Превин — отвърна Локи. — Еднакви сме на ръст и аз ценя високо вашето обиграно око за кройки и цветове — имате изключителен вкус! Това, което предлагам, е да ми заемете подходящо облекло с всички нужни аксесоари. Ще ви дам пет крони в залог, че ще ги пазя, а след като приключа и ви ги върна, можете да запазите залога.

— Вие, хе... вие искате да ви заема мои дрехи?

— Да, мастер Превин, с безкрайна благодарност за разбирането. Помощта ви би била безценна. Моето обединение няма да пропусне да ви се отблагодари, смея да кажа.

— Хммм. — Превин затвори чекмеджето, преплете пръсти под брадичката си и се намръщи. — Предлагате ми да ми платите залог на стойност една шеста от стойността на дрехите, които ще ви заема, за да се облечете за вечеря с дон. Една шеста минимум.

— Аз... аз ви уверявам, мастер Превин, че, с единственото изключение на тази злощастна кражба, аз винаги съм се смятал за самата предпазливост. Ще се грижа за облеклото ви, сякаш животът ми зависи от него — и това действително е *така*. Ако тези преговори се провалят, по всяка вероятност ще остана без работа.

— Това... това е твърде необичайно, мастер Калас. Молбата ви е твърде нередовна. За кое обединение работите?

— Аз... не ми е удобно да кажа, мастер Превин. От страх, че моето сегашно положение ще ги злепостави. Аз само се опитвам да изпълня дълга си към тях, разбирате ме.

— Да, разбирам ви, и все пак трябва да ви е ясно, че никой човек не би се нарекъл умен, ако даде на непознат трийсет крони в замяна на пет, без... нещо повече от сериозни уверения. Моля ви за извинение, но така трябва да бъде.

— Много добре — отвърна Локи. — Аз служа на Търговското обединение на Западно Желязно море, регистрирано в Тал Верар.

— Търговското обединение на Западно Желязно море... хммм.
— Превин отвори друго чекмедже и прелисти малък куп листа. —
Имам указателя на Мераджио за тази година, Седемдесет и осмата
година на Аза Гуила, и все пак... Тал Верар... Няма запис за Търговско
обединение на Западното желязно море.

— Ох, пак старият проблем, проклет да е! — изруга Локи. —
Създадени сме през втория месец на годината. Още сме нови и не сме
в списъка. Много неприятно, повярвайте ми.

— Мастер Калас — рече Превин. — Съчувствам ви от сърце, но
това положение... трябва да ми простите, но... това положение е
твърде неловко за мен. Опасявам се, че не мога да ви помогна, но се
моля да намерите някакъв начин да предразположите сътрудниците си.

— Мастер Превин, умолявам ви...

— Господине, разговорът ни приключи.

— Значи съм обречен! — възкликна Локи. — Няма никаква
надежда за мен! Господине, умолявам ви да размислите...

— Аз съм писар, мастер Калас, не продавач на облекло.
Разговорът свърши. Желая ви успех и лек ден.

— Нищо ли не мога да ви кажа, поне за да предизвикам
вероятност да...

Превин взе пиринченото звънче от бюрото си, звънна три пъти и
от близката тълпа заизлизаха охранители. Локи прибра монетата от
бяло желязо от бюрото и въздъхна.

— Изведете този човек от кантората — рече Превин, щом един
от стражите хвана Локи за рамото с облечената си в ръкавица ръка. —
Моля ви, бъдете любезни с него.

— Разбира се, мастер Превин. А вие, господине, елате оттук —
подкани го стражът, когато цели трима закръглени мъже помогнаха на
Локи да стане, а после енергично го придружиха по главния коридор
на обществената галерия, през изхода на фоайето и навън, на
стъпалата. Дъждът беше спрял и градът ухаеше на свежия, чист мирис
на пара, която се надигаше от топлите камъни.

— Най-добре е да не те виждаме пак — рече един от стражите.
Тримата стояха и го гледаха, докато деловите мъже и жени се
изкачваха покрай него по стъпалата и подчертано не го забелязваха.
Същото не можеше да се каже за неколцина жълтодрешковци, които го
гледаха с интерес.

— Мамка му! — измърмори той, щом пое с бодра крачка на югозапад. Може да мине по някой от мостовете към Виденца, рече си той, и да намери там някой шивач...

Водният часовник тъкмо отмерваше пладне, когато Локи се върна в подножието на стъпалата на Мераджио. Светлите дрехи на „Таврин Калас“ бяха изчезнали — сега беше облечен с тъмна памучна горна дреха, евтин черен брич и черни чорапи. Косата му бе скрита под черна кадифена барета, а вместо козята брадичка (която се отлепи доста болезнено — някой ден щеше да се научи да си носи разтворител за лепило по навик) сега носеше дебел мустак. Бузите му бяха румени, а дрехите — вече мокри от пот на няколко места. В ръце стискаше навит пергамент (празен), а когато влезе във фоайето и заговори охраната, добави в гласа си нотка на талишански акцент.

— Нужен ми е писар — рече Локи. — Нямам записан час, нямам и съдружници тук. Ще съм доволен да изчакам първия, който се освободи.

— Писар значи. — Познатият страж с указателя провери в списъците. — Можете да опитате при Даниела Монтагю, обществената галерия, бюро номер шестнайсет. Или може би... Етиен Акало, бюро трийсет и шест. Има и оградена чакалня.

— Твърде сте любезен — отвърна Локи.

— Име и квартал?

— Галдо Аврилен — отвърна Локи. — От Талишам съм.

— Можете ли да пишете?

— Много често! — отвърна Локи. — Непрекъснато пишкам!

Мъжът се вторачи в него, докато друг от стражите, който стоеше зад Локи, не се изкиска. На лицето на стража се появиха признаци на закъсняло просветление, но като че не му беше много забавно.

— Подпишете или отбележете със знак тук, мастер Аврилен.

Локи пое подаденото му перо и удари плавен подпис със завъртулки срещу изписаното от стража „ГАЛДО АВРИЛЕН“, кимна приветливо и влезе.

Той бързо огледа отново обществената галерия, като си докарваше вид на добродушно недоумение. Вместо да седне в чакалнята, оградена с тънък месингов парапет, тръгна право към добре облечения млад мъж зад бюро номер 22, който трескаво дращеше по

пергаментов лист и в момента нямаше клиенти, които да го разсейват. Локи се настани на стола отпред и се прокашля.

Мъжът вдигна очи. Беше строен каморец с пригладена назад кестенява коса и широко отворени, чувствителни очи зад очилата. Носеше кремава дреха с тъмнолилава подплата, която се подаваше само изпод маншетите и подхождаше по цвят на туниката и жилетката му. Пищното му копринено жабо представляваше пластове кремаво върху тъмнолилаво. Може би си падаше малко конте и беше около педя по-висок от Локи, но това беше лесно преодолима трудност.

— Вижте сега — рече Локи с най-ведрия си и най-непосредствен тон тип „не съм тукашен“, — как ще ви се стори пет крони от бяло желязо да натежат в джобовете ви, преди следобедът да е изтекъл?

— Аз... такова... пет... Господине, май ме сварихте неподготвен. С какво мога да ви бъда полезен, и всъщност кой сте вие?

— Името ми е Галдо Аврилен — представи се Локи. — От Талишам съм.

— Не думайте — отвърна мъжът. — Пет крони ли споменахте? Обикновено не вземам толкова много за услугите си, но бих желал да изслушам какво имате предвид.

— Вашите услуги... — отвърна Локи. — Вашите професионални услуги не са точно това, от което имам нужда, мастер...

— Магрис, Арманд Магрис — отвърна мъжът. — Как така — вие не знаете кой съм аз, нито имате нужда от...

— Бяло желязо, казах. — Локи измъкна същата монета, която преди два часа бе поставил на бюрото на Кореандер Превин. Тя все едно изскочи от затворения му юмрук и кацна върху него. Така и не бе развил уменията да търкаля монети по ставите на пръстите си като братята Санца. — Пет крони от бяло желязо за съвсем дребна услуга, макар и малко необичайна.

— Доколко необичайна?

— Мастер Магрис, лош късмет извадих — отвърна Локи.

— Аз съм търговски представител на „Строло и синове“, най-добрия сладкар в цял Талишам, доставчик на деликатеси и сладкиши. Дойдох с кораб от Талишам, за да се срещна с няколко потенциални клиенти в Камор — клиенти с висок ранг, да ви призная. Двама донове и съпругите им, които желаят моите работодатели да съживят своите трапези с нови вкусови приключения.

— Документи за потенциално партньорство ли желаете да оформя или продажба?

— Не е толкова банално, мастер Магрис, не е толкова банално! Моля ви, чуите колко голямо е моето злощастие. Изпратиха ме в Камор по море заедно с известен брой пакети в мое владение. Тези пакети съдържаха захарен памук с ненадминат, превъзходен вкус, деликатеси, каквито дори и вашите прочути каморски готвачи не са си и представяли; кухи сладки с плънка от алхимични кремове... канелени сладкиши, глазирани с остершалинска ракия от Емберлен...

Чудеса! Предстоеше ми да вечерям с нашите потенциални клиенти и да се погрижа те да бъдат обзети от въодушевление от изкуството на моите работодатели. Сумите, заделени само за снабдяването на угощенията, са... Този ангажимент е изключително важен.

— Не се и съмнявам — рече Магрис. — Работата ми се струва много приятна.

— Щеше да бъде, ако не беше един злощастен факт — рече Локи. — Корабът, който ме докара тук, въпреки че беше бързоходен, както ми бе обещано, бе нападнат здравата от плъхове.

— О, богове... Не и вашите...

— Да — отвърна Локи. — Моята стока. Моята превъзходна стока бе опакована в доста леки пакети. Държах ги извън трюма. За нещастие това като че осигури на плъховете по-лесен достъп до тях. Те нападнаха лакомо моите сладкиши. Всичко, което носех, бе унищожено.

— Мъчно ми е, като ви слушам — рече Магрис. — С какво бих могъл да ви помогна?

— Стоката ми — обясни Локи — беше завита в моите дрехи. И това е и последното унижение за мен. След опустошенията, нанесени от зъби и, въ, барабонки, простете за неделикатността... гардеробът ми е напълно съсипан. Облякох прости дрехи за пътуването и сега това е единственият пълен набор дрехи, водещ се на мое име.

— О, дванайсет богове, яко сте загазили! Работодателят ви има ли сметка тук, в „Мераджо“? Имате ли кредит, от който бихте могли да изтеглите сума на стойността на дрехите?

— За жалост не — отвърна Локи. — Обмисляхме го. Аз дълго се застъпвах за това. Но нямаме такава сметка, за да ми помогне сега, а

ангажиментът ми за вечеря тази вечер е твърде належащ, твърде, твърде належащ. Въпреки че не мога да представя сладкишите, мога поне да се представя и да поднеса извинение — не желая да ги обиждам. Един от нашите потенциални клиенти е... много особен и придирчив човек. *Твърде* особен и придирчив. Няма как да го разочаровам напълно. Той без съмнение ще разпространи в своята среда мълвата, че името „Строло и синове“ е име, на което не бива да се има доверие. Ще има обвинения не само към нашите стоки, но и срещу нашата любезност, нали разбирате.

— Да, някои донове са... с твърде закоравели привички. Ала все още не проумявам къде би могла да се пригоди моята помощ.

— Ние сме почти еднакви на ръст, господине, случайно сме еднакви на ръст. А пък вашият вкус е превъзходен, мастер Магрис. Ние с вас бихме могли да сме отдавна загубени братя, толкова си приличаме по усета към кройки и цветове. Вие сте мъничко по-висок от мен, но несъмнено аз бих понесъл това през няколкото нужни ми часа. Господине, бих искал да ви помоля... умолявам ви, помогнете ми, като ми заемете приличен кат дрехи! Трябва да вечерям с доновете тази вечер. Помогнете ми да се приведа в подобаващ вид, за да могат моите работодатели да излязат с неопетнено име от тази афера.

— Вие желаете... вие желаете заем от върхна дреха и бричове, чорапи и обувки, и всички нужни допълнения?

— Точно така — отвърна Локи, — и от цялото си сърце обещавам да се грижа за всеки бод по тях, сякаш е последният на света. Нещо повече, предлагам да ви оставя в залог пет крони от бяло желязо. Пазете ги, докато върна дрехите ви до последния конец, и ги задръжте след това. Несъмнено за толкова малко работа това са една-две месечни такси.

— Това е, това е... много симпатична сума. Обаче... — Магрис явно се опитваше да потисне усмивката си. — Това е... убеден съм, че разбирате... доста странно.

— Твърде добре го разбирам, сър, твърде добре. Не мога ли да ви вдъхна поне малко жал към мен? Не съм твърде горд да умолявам, мастер Магрис. Залогът е не само работата ми, а доброто име на моите работодатели!

— Несъмнено — отвърна Магрис. — Несъмнено. Жалко, че плъховете не говорят терински — бас държа, че биха дали чудесни

показания.

— Шест крони от бяло желязо — повтори Локи. — Толкова мога да си отпусна кесията. Моля ви, господине...

— „Цър-цър“ — рече Магрис. — „Цър-цър“, биха казали те. И как ще са натлъстели тия плъшоци след цялото това угощение, какви топчести поганци ще са станали! Щяха да дадат показания, а после да се примолят да ги качат на кораб за Талишам, за да си продължат гуляя! Твоите „Строло и синове“ щяха да имат верни служители до гроб, макар и доста дребнички на ръст.

— Мастер Магрис, това е...

— Ти не си наистина от Талишам, нали?

— Мастер Магрис, *моля ви!*

— Ти си от малките проверители на Мераджио, нали? Точно така изловиха клетата Уила миналия месец. — Магрис вече не можеше да съдържа веселието си. Явно беше много доволен от себе си. — Можете да съобщите на добрия мастер Мераджио, че достойнството ми не се изпарява при гледката на малко бяло желязо. Никога не бих опозорил неговото предприятие, като участвам в подобна щуротия! Вие, разбира се, ще му предадете най-сърдечните ми поздравии, нали?

Локи бе изпитвал разочарование много пъти досега и затова му беше лесно да потисне порива да скочи върху писалището на Магрис и да го удуши. Той въздъхна наум и за част от секундата погледът му обходи стаята — а там, втрънчен надолу от една галерия на втория етаж, стоеше самият Мераджио.

Джанкана Мераджио беше облечен с разкроено палто, последен писък на модата — свободно, отворено, с широки маншети и лъснати сребърни копчета на ненужни места. Кафтанът, бричовете и жабото му бяха в изключително приятен тъмносин цвят, цвета на небето точно преди да изгрее Измамната светлина. Не бяха крещящи, но за сметка на това бяха фини, богати и изящни по начин, който показваше стойността им, без да се натрапва на сетивата. Това със сигурност беше Мераджио, защото на десния му ревер бе закичена орхидея — това бе единствената му слабост, свежа орхидея, която откъсваха всеки ден за украса на дрехата му.

Съдейки по съветниците и помощниците, скупчени зад него, Локи прецени, че Мераджио има много сходни с неговите ръст и телосложение.

Планът като че му хрумна изневиделица — връхлетя в ума му като пътници, втурващи се на корабната палуба. Само за един миг той го завладя напълно и се разстла пред него, прост като ходене по права линия. Той заряза талишанския акцент и се усмихна на служителя в отговор.

— Твърде умен сте за мен, мастер Магрис. Прекалено хитър! Моите поздравления — много хубаво направихте, че отказахте! Не се бойте, ще докладвам на самия Мераджио съвсем скоро, и то пряко. Вашата проникателност няма да му убегне! А сега, ако ме извините...

Откъм задната страна на „Мераджио“ имаше служебен вход, който извеждаше към широката алея, по която пристигаха доставките за килерите и кухните. Тук беше и мястото, където келнерите излизаха да си почиват — на новациите в кантората им отпускаха оскъдни минути, докато по-старшите съдружници разполагаха с цял половин час да разпуснат и хапнат между ангажиментите си. Един самотен, скучаеш страж подпираше стената до вратата със скръстени ръце. Щом Локи се приближи, той оживя.

— По каква работа?

— По никаква — отвърна Локи. — Искан да поговоря с някой от келнерите, може би някой иконом от кухнята.

— Тука не е обществен парк. Най-добре върви се разхождай другаде.

— Хайде де, бъди приятел — рече Локи. В ръката му се появи един солон, на удобно за поемане разстояние от стража. — Търся си работа, това е. Искан да поговоря с някой от келнерите и икономите, става ли? Тези, дето не са на смяна. На никой друг няма да преча.

— Е, внимавай да не пречиш. — Стражът пусна сребърната монета в джоба си. — И не се размотавай много.

Приемната в служебния вход представляваше една гола стая, схлупена и миризлива. Половин дузина мълчаливи келнери подпираха стените или крачеха насам-натам. Един-двама пиеха чай, а останалите като че се наслаждаваха на простото удоволствие да не правят нищо. Локи ги прецени набързо, избра си този, който най-му подходеше по ръст и телосложение, и веднага отиде при него.

— Имам нужда от помощта ви — рече му. — Струва пет крони, а ще отнеме само няколко минути.

— Кой си ти, по дяволите?

Локи посегна, хвана дланта на келнера и пхна в нея крона от бяло желязо. Мъжът рязко отдръпна ръката си, а после погледна какво има в дланта му. Очите му доста успешно разиграха опит да изскочат от орбитите си.

— Навън — рече Локи. — Трябва да поговорим.

— О, богове, и още как! — възкликна келнерът, оплешивяващ мъж с лице на булдог, на трийсет и кусур години.

Локи го изведе през служебния вход надолу по алеята и те се отдалечиха на четирийсет крачки от стража, така че да не може да ги чува.

— Аз работя за Херцога — рече Локи. — Трябва да предам това съобщение на Мераджио, но не мога да вляза в кантората, както съм облечен. Има някои... усложнения. — Локи размаха празните пергаментови листове пред келнера. Бяха навити на стегнато руло.

— Аз, въ, мога да го предам за вас — рече келнерът.

— Имам заповед — продължи Локи. — Да го предам лично — на всяка цена. Трябва да стигна до този етаж, без да бия на очи — само за пет минути, не повече! Както вече казах, струва пет крони. Студен метал за харчене, още този следобед. Трябва да изглеждам като келнер.

— Мамка му! — изруга келнерът. — Обикновено наоколо се мотаят излишни дрехи... Черни сака, някоя и друга престилка... Можехме да те спретнем с тях, но точно днес е денят за пране. Няма нищо, никъде.

— Разбира се, че има — възрази Локи. — Вие сте облечен точно с онова, което ми е нужно.

— Чакай малко сега. Това не е възможно...

Локи отново сграбчи ръката на келнера и пусна в нея още четири крони от бяло желязо.

— Държал ли си в ръце толкова много пари досега през живота си?

— О, дванайсет богове, не — прошепна мъжът, облиза устни, погледа Локи една-две секунди и кимна отсечено. — Какво да направя?

— Просто ме последвай — отвърна Локи. — Ще го направим бързо и лесно.

— Имам около двайсет минути — рече келнерът. — А после трябва да се качвам на етаж.

— Когато приключа, това няма да има значение — успокои го Локи. — Ще кажа на Мераджио, че си помогнал и на двама ни. Няма да те закачат.

— Ами, добре. И къде отиваме?

— Ей тука зад ъгъла — трябва ни хан.

„Приветливата сянка“ се намираше само на една пряка от кантората на Мераджио. Беше поносимо чист, евтин и лишен от луксове хан — място, което приютяваше куриери, учени, писари, разсилни, а не по-висшите класи на деловите люде. Представляваше двуетажна постройка с открит вътрешен двор по подобие на вилите от времето на Теринския трон. В средата на двора растеше високо маслиново дърво с листа, които шумоляха приятно под слънчевите лъчи.

— Една стая с прозорец, само за днес. — Локи постави монетите на тезгяха. Ханджията изтича към тях с ключ в ръка и ги поведе с келнера към стая на втория етаж с цифрата „9“ на вратата.

В стая номер девет имаше две сгъваеми легла, прозорец, покрит с промаслена хартия, малък шкаф и нищо повече. Стопанинът на „Приветливата сянка“ се поклони на тръгване, без да каже нищо. Като повечето каморски ханджии, всякакви въпроси, които можеше да има към клиентите относно това каква работа имат тук, се изпаряваха, щом среброто звъннеше на тезгяха.

— Как се казваш? — Локи затвори вратата и пусна резето.

— Бенджавиер — отвърна келнерът. — Вие, въ, сигурен ли сте... че всичко ще стане, както казахте?

В отговор Локи извади кесията си и я пхна в ръката на мъжа.

— Вътре има още две цели крони, отгоре на вече полученото. И още доста злато и сребро. Думата ми струва, колкото парите ми — можеш да задържиш кесията за залог, докато се върна.

— Богове! — възкликна Бенджавиер. — Това е... всичко това е толкова странно! Чудя се с какво ли съм заслужил такъв невероятен късмет?

— Повечето хора не са заслужили с нищо онова, с което ги обсипват боговете — отвърна Локи. — Да се залавяме за работа?

— Да, да. — Бенджавиер свали престилката си и я подхвърли на Локи, а после започна да съблича самото и бричовите си. Локи махна кадифената си барета.

— Брей, побеляла коса! Много младеете за годините си — в лицето, де.

— Винаги съм бил благословен с младолики черти — отвърна Локи. — Това ми е от полза в службата при Херцога. Ще ми потрябват

и обувките ти — моите изглеждат доста не на място под това фино облекло.

Двамата мъже бързо-бързо свалиха дрехите си, Локи се облече и застана в средата на стаята, облечен от глава до пети като келнер от „Мераджио“, с кафявата престилка, вързана на кръста. Бенджавиер се отпусна върху едно от леглата по долна риза и препаска на слабините и заподхвърля дрънчащата кесия от длан на длан.

— Е, как изглеждам?

— Много спретнато — отвърна Бенджавиер. — Ще се впишете веднага.

— Добре. А ти от своя страна изглеждаш доста заможен. Само изчакай тук, при заключена врата — ще се върна бързо. Ще почукам точно пет пъти, разбрахме ли се?

— Става.

Локи затвори вратата, спусна се по стълбите, притича през двора и изскочи на улицата. Върна се в „Мераджио“ по заобиколния път, за да влезе през парадния вход и да избегне стража на задния.

— Не ви е позволено да влизате и излизате оттук — скастри го стражът с указателя, когато Локи нахлу във фойето зачервен и потен.

— Знам, съжалявам. — Локи размахва празния пергаментов свитък пред мъжа. — Пратиха ме да донеса това на един от писарите — от частната галерия, да отбележа.

— О, извинявай. Да не те задържаме, бягай!

Локи се сля с тълпата в „Мераджио“ за трети път, доволен, че привлече много малко погледи, докато бързо и сръчно лъкатушеше между добре облечените мъже и жени. Направи път на колона от келнери, носещи сребърни подноси, и не забрави да ги поздрави с приветливо кимване. Само след малко намери каквото търсеше — двама стражи, облежнати на задната стена, които разговаряха, навели глави един към друг.

— По-живо, господа! — подвикна им Локи. Единият от тях сигурно беше по-тежък от него поне с трийсетина кила. — Момчета, някой от вас да познава мъж на име Бенджавиер? Колега ми е, келнер.

— Познавам го по физиономия — отвърна единият от стражите.

— Яката го е закършил — рече Локи. — В момента е в „Приветливата сянка“, издъни се на проверката на Мераджио. Трябва да го доведе, но май ще трябва да взема и вас двамата да помагате.

— Проверката на Мераджо?

— Нали се сецате. Както провери Уила — напомни им Локи.

— О, тя ли. Чиновничката от обществения отдел. Бенджавиер ли казваш? Какво е направил?

— Продаде стареца и Мераджо никак не е доволен. Трябва да го доведем час по-скоро.

— Уф... Да, да.

— Навън, през служебния вход.

Локи много внимателно застана така, че да изглежда все едно върви уверено със стражите, а всъщност ги следваше през кухните и служебните коридори, докато най-сетне стигнаха до приемната. После мина напред, а двамата стражи го следваха по петите. Излезе навън и махна на сгучаещия страж. Мъжът не показва с нищо, че го е познал — Локи с очите си видя десетки келнери. Несъмнено един непознат би могъл да минава за келнер доста време, а на него чак толкова време дори не му трябваше.

Няколко минути по-късно той почука рязко на вратата на стая номер 9 в „Приветливата сянка“ пет пъти. Бенджавиер откряна вратата, но Локи я отвори със замах и заговори с маниера, който бе използвал, докато наставляваше дон Салвара като Полунощен.

— Това беше проверка за лоялност, Бенджавиер! — И той влезе в стаята с важна походка и леден поглед. — Проверка за *лоялност*. И ти се изложи. Момчета, хванете го и го водете.

Двамата стражи сграбчиха полуголия келнер, който ги гледаше стъписан.

— Ама... ама аз не... ама вие казахте...

— Твоята работа е да обслужваш клиентите на Мераджо и да не предаваш доверието му! Моята — да откривам и да изобличавам хора, *недостойни* за доверието му. Ти ми продаде проклетата си униформа! — Локи събра със замах от леглото кроните от бяло желязо и кесията и пусна монетите в нея, докато говореше. — Можеше да съм крадец! Можеше да съм убиец! А ти щеше да ме пуснеш да отида право при мастер Мераджо, предрешен по най-подходящия начин!

— Ама вие... О, богове, не може да говорите сериозно! Това не може да го бъде!

— Тези мъже несериозни ли ти изглеждат? Съжалявам, Бенджавиер. Нищо лично — ти взе много лошо решение. — Локи

отвори вратата и я задържа. — Хайде, изкарайте го оттук. Върнете го в „Мераджо“ по най-бързия начин.

Бенджавиер риташе, ръмжеше и ревеше:

— Не, така не може! Бил съм верен цял...

Локи го хвана за брадичката и го погледна в очите.

— Ако се съпротивляваш... — рече му той. — Ако риташ, пициш и продължаваш да вдигаш врява, тази работа ще отиде по-нагоре от Мераджо, разбираш ли? Ще докараме стражата. Ще те замъкнем окован в Двореца на търпението. Мастер Мераджо има много приятели в Двореца на търпението... Твоят случай може за няколко месеца да потъне в дупката. Може да те тикнат в паякова клетка и да размишляваш за простъпката си чак докато завалят зимните дъждове. Ясен ли съм?

— Да — изхълца Бенджавиер. — О, богове, съжалявам, много се извинявам...

— Не на мен трябва да се извиняваш. А сега, както казах, го върнете бързо обратно. Мастер Мераджо ще поиска да си поговори с него.

Локи ги поведе обратно към кантората. Бенджавиер хълцаше, но не буйстваше. Локи подмина стреснатия страж на входа, връхлетя в приемната и ревна:

— Разкарайте се от тази стая! *Веднага!*

Неколцина от почиващите келнери като че понечиха да спорят, но щом съзряха Бенджавиер, полугол и здраво приклещен между двамата стражи, това като че ги убеди, че би било крайно неуместно, и те се изнизаха от стаята. Локи се обърна към стражите.

— Задръжте го тук. Аз отивам да доведа мастер Мераджо — след малко ще дойдем. Дотогава в тази стая не трябва да влиза никой. Нека келнерите си почиват другаде.

— Ама какво става? — надникна в приемната стражът на входа.

— Ако държиш на мястото си — рече Локи, — варди алеята и не пускай никого вътре. Мераджо след малко ще слезе тук и ще е доста кисел. Най-добре ще е да не му привличаш вниманието.

— Лавал, според мен той е прав — рече единият от стражите, които държаха Бенджавиер.

— Тъ... Да, да. — И стражът на вратата изчезна.

— Що се отнася до теб... — Локи застава срещу Бенджавиер. — Както казах, нищо лично. Може ли да ти дам един съвет? Не си играй игрички. Не прави глупости — Мераджио не можеш го излъга. Никой от нас не може, по никой начин. Признай си направо. Бъди напълно честен. Разбра ли?

— Да — подсмръкна Бенджавиер. — Да, моля ви. Всичко ще направя...

— Няма нужда да правиш *нищо*. Но ако искаш мастер Мераджио да бъде милостив и благосклонен, в името на боговете, признай си, ебати, и то бързо! И без игрички, запомни ли?

— Д-да, добре... Както кажете...

— Ще се върна много скоро — рече Локи, врътна се на пети и се устреми към вратата. Щом излезе от приемната, той си позволи да се ухили доволно — сега и двамата стражи изглеждаха почти толкова наплашени от него, колкото и келнерът. Странно, колко лесно се постигаше власт само с малко нагла простация. И той се върна през служебните коридори и кухните обратно на обществения етаж.

— Ей, мастер Мераджио някъде в галериите на съдружниците ли е? — попита той първия страж, който му се изпречи на пътя. И размаха празния пергаментов свитък, все едно имаше нещо много належащо да се свърши.

— Доколкото знам — отвърна стражът, — май е на третия етаж и изслушва доклади.

— Много благодаря.

Той кимна на двамата стражи под широкото стълбище от черно желязо, което водеше към първата галерия на съдружниците. Униформата му като че бе достатъчна гаранция за привилегията да влезе в галериите, но продължаваше да стиска пергамента в ръце така, че да се вижда, за по-сигурно. Огледа галерията на първия етаж, не намери, каквото търсеше, и продължи нагоре.

Откри Джанкана Мераджио на третия етаж, точно както му беше посочил стражът. Собственикът разсеяно оглеждаше обществената галерия, докато слушаше двама счетоводители — те му изреждаха някакви цифри, записани на восъчни плочи, които не говореха нищо на Локи. Мераджио като че не държеше телохранител наблизо — очевидно се чувстваше достатъчно сигурен на територията на

търговското си царство. Още по-добре. Локи се приближи до него, наслаждавайки се на арогантността на жеста, и зачака да го забележат.

Счетоводителите и още неколцина съдружници се размърмориха. След малко Мераджио се обърна и погледът му, подобен на фар в буря, освети Локи с пълна сила. Само за миг от раздразнителен този поглед стана подозрителен.

— Ти не работиш при мен — заяви той.

— Нося поздрав от Капа Раза, Капа на Камор — отвърна Локи с тих, почтителен глас. — Трябва да ви обърна внимание върху един много сериозен въпрос, мастер Мераджио.

Собственикът на кантората го изгледа, после махна очилата си и ги прибра в джоба на връхната си дреха.

— Значи е вярно. Чух, че Барсави е отишъл там, където отива всичко живо... А сега твоят господар изпраща свой лакей. Много любезно от негова страна. И по каква работа?

— Работата му е много сходна с вашата, мастер Мераджио. Дошъл съм тук, за да ви спася живота.

Мераджио изсумтя.

— Животът ми едва ли е в опасност, мой неподходящо облечен приятелю. Това тук е моята кантора и всеки страж би ти отрязал топките само като му кажа две думи. На твое място щях да обясня откъде съм докопал тази униформа.

— Купих я — отвърна Локи — от един от вашите келнери, мъж на име Бенджавиер. Знаех, че е податлив, защото вече е замесен в заговора за покушение над вас.

— Бен? Проклятие, с какви доказателства разполагаш?

— Наредих няколко от стражите ви да го задържат долу на служебния вход по долно бельо.

— Как така ти си наредил на няколко от моите стражи да го задържат?! За какъв се мислиш, по дяволите?

— Капа Раза ми възложи задачата да спася живота ви, мастер Мераджио. Казах точно каквото казах. А що се отнася до това какъв съм, случайно съм вашият спасител.

— Моите стражи и моите келнери...

— ... не са благонадеждни — изсъска Локи. — Сляп ли сте? Това не съм го купил в дюкян за дрехи втора ръка. Влязох през служебния ви вход, предложих няколко крони и вашият човек Бенджавиер изскочи

от униформата ей така! — Локи щракна с пръсти. — Стражът на вратата ме пусна за много по-малко — само за един солон. Хората ви не са от желязо, мастер Мераджио — твърде много вярвате в тяхната преданост.

Мераджио го гледаше и бузите му се наливаха с кръв. Изглеждаше така, сякаш се готвеше да удари Локи. Но само се прокашля и протегна ръце напред с дланите нагоре.

— Кажете ми, каквото си дошъл да ми казваш. Оттам нататък сам ще решавам.

— Вашите счетоводители са ме накачулили... Отпратете ги, нека останем насаме.

— Не ми нареждай какво да правя в собствената ми...

— *Ще* ви нареждам, по дяволите! — изплю Локи. — Аз съм шибианият ви телохранител, мастер Мераджио. Вие сте в смъртна опасност — всяка минута е от значение. Вече знаете за поне един компрометиран се келнер и един немарлив страж. Колко още ще ми пречите да ви запазя жив?

— Защо Капа Раза го е толкова грижа за моята безопасност?

— Вашето лично добруване комай никак не го засяга — отвърна Локи. — Безопасността на „Мераджио“ обаче е от първостепенна важност. Верарските търговски интереси, в чиято изгода е каморските съкровища да намалее, са предприели срещу вас заговор за убийство. Раза е на власт от четири дни — вашето убийство би разтресло града из основи. Паякът и градската стража ще разкъсат хората му, за да изкопчат отговори. Той просто не може да позволи да ви навредят. Той е длъжен да поддържа стабилността в града, също както е длъжен Херцогът.

— И откъде господарят ти знае за всичко това?

— Дар от боговете — отвърна Локи. — Бяха прихванати писма, докато агентите на господаря ми разследваха въпрос, който няма никаква връзка с това. Моля ви, отпратете счетоводителите.

Мераджио се позамисли, а после изсумтя и раздражително махна с ръка на служителите си да се оттеглят. Кое то те и направиха, като продължаваха да се блещат.

— Един много гаден човек ви е вдигнал мерника — рече Локи. — Дебне ви с арбалет. Убиецът е от Лашейн. Предполага се, че Вързوماг от Картейн е обработил оръжията му — изплъзва се като

мокра връв и почти винаги улучва право в целта. Трябва да бъдете поласкан — според нас цената му е десет хиляди крони.

— Това е трудно за преглъщане, мастер...

— Името ми няма значение — прекъсна го Локи. — Слезте с мен в приемната зад кухните. Можете сам да поговорите с Бенджавиер.

— Приемната зад кухните? — Мераджио се навъси тежко.

— Засега нямам причини да вярвам, че вие самият не се опитвате да ме подмамите там, за да ми напакостите.

— Мастер Мераджио — рече Локи. — Вие сте облечен в коприна и памук, не в желязна ризница. От цели няколко минути спокойно бих могъл да ви намушкам. Ако моят господар желаете вашата смърт, червата ви вече щяха да мърлят килима. Няма нужда да ми благодарите, няма нужда дори да ме харесвате, но в името на боговете, моля ви, приемоте, че ми е наредено да ви охранявам, а заповедите на Капа на Камор не се престъпват!

— Хммм. Точка за вас. Този Капа Раза също такъв забележителен човек като Барсави ли е?

— Барсави умря, ридаейки в краката му — отвърна Локи. — Барсави и всички негови деца. Сам си направете изводите.

Мераджио намести пак очилата на носа си, нагласи орхидеята и хвана ръце зад гърба си.

— Отиваме в приемната — заяви той. — Вие водите.

Когато Мераджио врѣхлетя в приемната подир Локи, Бенджавиер и стражите се огледаха в ужас. Явно долавяха настроенята на шефа си повече от Локи и онова, което видяха изписано по лицето му, със сигурност беше нещо твърде неприятно.

— Бенджавиер — рече Мераджио. — Бенджавиер, просто не мога да повярвам! След всичко, което съм направил за теб. — След като те приех и оправих онази каша с капитана на бившия ти кораб... Нямам думи!

— Съжалявам, мастер Мераджио — отвърна келнерът, чиито бузи бяха по-мокри и от покрива на къща по време на буря. — Толкова съжалявам, аз съвсем, без да искам...

— Без да *искаш*! Вярно ли е онова, което този човек ми каза?

— О, да, да ми простят боговете, мастер Мераджио, вярно е! Всичко е вярно. Толкова, толкова съжалявам... Повярвайте ми, моля ви...

— Млъкни, боговете да прокълнат очите ти дано!

Ченето на Мераджио увисна като на човек, когото току-що са зашлевили. Той се огледа, като че виждаше приемната за първи път, все едно облечените в ливреи стражи бяха пришълци от други светове. Изглеждаше готов да залитне и да се строполи възник. Но вместо това се завъртя към Локи със свити юмруци.

— Кажи ми всичко, каквото знаеш! — изръмжа той. — Боговете са ми свидетели, всеки, замесен в тази афера, ще научи колко е дълга ръката ми, кълна се!

— Първо най-важното — рече Локи. — Трябва да оцелеете този следобед. Имате лични покои над галерията на четвъртия етаж, нали?

— Разбира се.

— Да се качим там незабавно — предложи Локи. — Този клетник го натикайте в някой килер — несъмнено ви се намира такъв, който да става за тая работа. Разправяйте се с него, когато тази работа приключи. В момента времето не е наш приятел.

Бенджавиер отново избухна в шумни ридания, а Мераджио кимна с отвратен вид.

— Вкарайте Бенджавиер в сушилнята и залостете вратата. Вие двамата оставате на пост. А ти...

Стражът на задния вход надничаше отново иззад ъгъла. Той се изчерви целият.

— Ако пуснеш още някой неупълномощен да влезе през този вход днес следобед, пък било то и малко детенце, ще заповядам да ти резнат топките и да сложат на тяхно място живи въглени. Ясно?

— С-съвършено ясно, м-мастер Мераджио!

Мераджио се въртна и излезе с устрем от стаята. Този път Локи търчеше по петите му.

Укрепените лични покои на Джанкана Мераджио подхождаха на облеклото му — богато, ала изящно обзаведени. Този мъж като че бе доволен негови основни украшения да бъдат материалът и изкусната изработка.

Обкованата със стомана врата щракна след тях и верарският катинар изтрака, когато зъбците му се приплъзнаха в жлебовете си. Мераджио и Локи бяха сами. Елегантният миниатюрен воден часовник на лакираното писалище тъкмо напълваше купичката, отбелязваща първия час на следобеда.

— Вижте, мастер Мераджио — започна Локи. — Недейте да излизате на етажа, докато не приклепцят убиеца. Не е безопасно — очакваме покушението да стане между първия и четвъртия следобеден час.

— Това ще предизвика проблеми — отвърна Мераджио. — Имам си задачи за придвижване, отсъствието ми на етажа ще бъде забелязано.

— Не е задължително — отвърна Локи. — Не сте ли забелязали, че имаме доста сходно телосложение? И не ви ли е хрумвало, че в полумрака на горните галерии един мъж може да прилича досущ на друг?

— Вие... вие ми предлагате да се предрешите като мен?

— В писмата, които прихванахме — обясни Локи, — се добрахме до сведение, което ни дава голямо предимство. Убиецът не е получил подробно описание на външния ви вид — вместо това са му наредили да изпрати стрелата си по единствения мъж в кантората, закичен с голяма орхидея на ревера. Ако, предрешен като вас, застана на обичайното ви място в галерията с орхидея, закичена на ревера ми, тази стрела ще полети към мен, не към вас.

— Трудно ми е да повярвам, че сте такъв светец, че желаете да застанете на мое място, ако този убиец е толкова смъртоносен, колкото твърдите.

— Мастер Мераджио — рече Локи. — Простете, но просто не съм се изяснил. Ако не направя това за вас, моят господар така или

иначе ще ме убие. Нещо повече, може би съм по-склонен да се хвърля в прегръдките на Господарката на дългото мълчание, отколкото предполагате. И последно, наградата, която ми бе обещана, за да доведе това дело до задоволителен завършек... на мое място и вие бихте приели да станете мишена за стрела.

— А мен междувременно какво ще ме впрегнете да върша?

— Разпуснете малко в тези покои — отвърна Локи. — И дръжте вратата здраво залостена. Развличайте се няколко часа. Подозирам, че няма да ни се наложи да чакаме дълго.

— А какво ще стане, когато убиецът пусне стрелата?

— Срам ме е да призная — отвърна Локи, — но господарят ми е изпратил поне още половин дузина свои хора във вашата кантора. Някои от вашите клиенти не са ви клиенти, а най-умните и най-безмилостни момчета на Капа Раза, стари кучета, които работят бързо и тихо. Когато убиецът се прицели, те ще му се нахвърлят. Между тях и вашата охрана той така и няма да разбере откъде му е дошло.

— Ами ако не сте толкова бързи, колкото си мислите? И стрелата улучи целта?

— Тогава аз ще умра, а вие ще си бъдете жив и господарят ми ще е доволен — отвърна Локи. — В моя занаят ние също даваме клетви, мастер Мераджио. Аз служа на Раза до смърт. Е, какво ще бъде?

Локи Ламора излезе бързешком от покоите на Мераджио в един и половина, облечен в най-изисканите връхна дреха, жилетка и брич, които някога бе обличал. Бяха тъмносини като небето току преди изгрева на Измамната светлина и по негово мнение този цвят му отиваше забележително. Допирът на бялата копринена туника върху кожата му беше хладен като водите на есенна река — току-що извадена от шкафа на Мераджио, също както и чорапите, обувките, жабото и ръкавиците. Косата му бе пригладена назад с розово масло, а в джоба му имаше малка бутилчица от него заедно с кесия със златни тайрини, която бе свил от гардероба на Мераджио. Орхидеята на Мераджио се кипреше на десния му ревер, все още свежа и уханна. Тя имаше приятен малинов аромат.

Счетоводителите на Мераджио бяха уведомени за маскарада, както и неколцина избрани стражи. Те кимнаха на Локи, когато той се показва в галерията на членовете на четвъртия етаж и намести очилата на Мераджио на носа си. Това беше грешка — светът се замъгли. Локи наруга собствената си разсеяност и отново ги пхна в джоба — старите му очила, тези на Феруайт, бяха с най-обикновени стъкла, но, разбира се, тези на Мераджио бяха пригодени за очите на Мераджио. Струваше си да го запомни.

Нехайно, сякаш всичко това беше част от неговия план, Локи заслиза по черната желязна стълба. Отдалече той несъмнено наподобяваше Мераджио достатъчно, че да не буди обсъждания. Когато стигна етажа на обществената галерия, той мина през нея достатъчно бързо и бе сподирен само от няколко озадачени погледа. Щом влезе в кухнята, той махна орхидеята от ревера и я пхна в джоба си.

На входа на сушилнята махна на двамата стражи и посочи с палец над рамото си.

— Мастер Мераджио иска вие двамата да вардите задния вход. Ударете едно рамо на Лавал. Никой да не влиза, точно както каза той. Иначе ще има живи въглени. Чухте стареца. Аз трябва да разменя няколко думи с Бенджавиер.

Стражите се спогледаха и кимнаха — сега авторитетът на Локи пред тях беше толкова солиден, че според него и по дамско бельо да се появише пред тях, пак щяха да откликнат по същия начин. Мераджио вероятно в миналото бе използвал няколко специални агенти, за да докара делата си във форма. Без съмнение сега Локи се беше хванал за пешовете на репутацията им.

Щом той влезе в сушилнята и затвори вратата подире си, Бенджавиер вдигна очи. По лицето му се изписа искрено озадачение. Толкова се изненада, когато Локи му подхвърли кесия с монети, че тя го уцели по окото. Бенджавиер извика и залитна към стената, скрил глава в шепите си.

— Мамка му! — изруга Локи. — Прощавай, трябваше да го хванеш.

— Сега пък какво искаш?

— Дойдох да се извиня. Нямам време за обяснения — съжалявам, че те въвлякох в това, но си имам причини. Имам си и нужди, които трябва да се задоволят.

— Съжаляваш, че си ме въвлякъл в това? — Гласът на Бенджавиер секна, той подсмръкна и се изплю. — За какво говориш, мамка му? Какво става? Какво си мисли Мераджио, че съм направил?

— Нямам време да ти пея епически песни. Сложил съм в кесията шест крони — отчасти в тайрини, за да можеш да ги развалиш по лесно. Животът ти няма да струва и пукнат грош, ако останеш в Камор. Измъкни се навън през портата. Вземи старите ми дрехи от „Приветливата сянка“ — ето ти ключа.

Този път Бенджавиер улови подхвърленото.

— А сега — продължи Локи — без никакви проклети въпроси! Ще те хвана за ухото и ще те влача на алеята, а ти се преструвай, че ти се е дръпнало лайното от уплаха. Щом завием зад ъгъла и вече не ни виждат, ще те пусна. Ако ти е мил животът, беж право в „Приветливата сянка“, облечи се и се чупи от града! Замини за Талишам или Ашмир — в тази кесия има повече от годишната ти заплата. Все някак ще можеш да ги завъртиш.

— Аз не...

— Сега тръгваме — прекъсна го Локи — или ще те оставя тук да умреш. Разбирането е лукс — на теб той не ти се полага. Съжалявам.

Малко по-късно Локи извлече келнера в приемната за ухото. Това беше болезнена хватка, добре позната на всеки страж и телохранител в града. Бенджавиер съвсем достоверно хленчеше, виеше и молеше за пощада. Тримата стражи на служебния вход ги изгледаха без всякакво съчувствие.

— След няколко минути се връщам — рече Локи. — Мастер Мераджио иска да си кажем с тоя клетник още няколко думи насаме.

— О, богове! — възкликна Бенджавиер. — Не му позволявайте да ме отведе! Той ще ми причини болка... Моля ви!

Стражите само се изкискаха, макар че този, който пръв бе взел солоната на Локи, не изглеждаше толкова весел като другите двама. Локи повлече Бенджавиер по алеята и сви зад ъгъла. В мига, в който изчезнаха от ползрението на тримата стражи, Локи го бутна.

— Върви! — рече той. — Беж да те няма. Давам им може би двайсет минути, докато загреят що за задници са, и тогава ще те погнат цели отряди побойници. Не стой така бе, махай се, майната ти!

Бенджавиер го зяпна, тръсна глава и се запрепъва към „Приветливата сянка“. Локи си играеше с единия си фалшив мустак, докато го сподиряше с поглед, а после се обърна и се загуби в тълпата. Слънцето печеше силно, както обикновено, и Локи се потеше здравата под новите си дрехи, но си позволи доволна усмивка да заиграе за няколко мига по лицето му.

Той тръгна на север, към Двусребрената зеленина. Много близо до южната порта на парка имаше магазин за аксесоари за господа, а в разните квартали имаше черни алхимици, които не го познаваха по лице. Малко разтворител, за да се отърве от мустака, и нещо, с което да си възвърне естествения цвят на косата — след като свършеше това, той отново щеше да стане Лукас Феруайт, готов да посети семейство Салвара и да ги отръска с още няколко хиляди крони.

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА ТРИ ПОКАНИ

1

— О, Лукас! — Усмивка огря лицето на доня София, когато го посрещна на портата на имението, от която в нощта се изливаше жълто сияние. Току-що преваля единнайсетият час на вечерта. Локи почти целия ден след аферата в „Мераджио“ се кри и изпрати по куриер известие на доня и донята, че Феруайт ще им направи късна визита. — От дни не сме се виждали! Получихме известието на Грауман, но започвахме да се тревожим за нашите дела, а и за вас, разбира се. Добре ли сте?

— Господарке Салвара, за мен е удоволствие да ви видя отново. Да, да, много съм добре, благодаря, че попитахте. Миналата седмица се срещнах с няколко непочтени типове, но всичко ще е за добро — един кораб е вече подсигурен, товарът също, и можем да потеглим с него на пътешествие още в началото на идната седмица. И още един кораб е почти в ръцете ни.

— Е, не стойте като куриер на стълбището — заповядайте, влезте! Конте! Ще се подкрепим. Сетих се — донеси от моите портокали, новите. Ще бъдем в закритата приемна.

— Разбира се, господарке. — Конте се втренчи в Локи с присвити очи и недоволна полуусмивка. — Мастер Феруайт, надявам се, че тази нощ ви заварва в добро здраве.

— Много добро, Конте.

— Великолепно. Незабавно се връщам.

В почти всички каморски имения близо до входа имаше две стаи. Едната наричаха деловата приемна, където се провеждаха срещи с непознати и прочее официални дела. Мебелираха я оскъдно, но безупречно и скъпо. Дори и килимите бяха толкова чисти, че можеше да се яде от тях. Закритата приемна, точно обратното, беше за близки и

доверени познати и традиционно я обзавеждаха уютно, по маниер, изразяващ личностите на господаря и господарката на имението.

Доня София въведе Локи в техните закрити покои, където имаше четири меки кожени кресла с високи облегалки, карикатури на тронове. Там, където в повечето всекидневни до столовете се мъдреха малки масички, тук имаше четири дървета в саксии, всяко от тях — малко по-високо от креслото, до което е поставено. Дърветата ухаеха на кардамон и уханието им изпълваше цялата стая.

Локи ги огледа внимателно. Не бяха фиданки, за каквито ги бе помислил отначало. По-скоро миниатюри — листата им бяха мъничко по-големи от нокътя на палеца му, стеблата — не по-дебели от човешка ръка, а клонките им — тънки като пръсти. Сред преплетените клони на всяко дърво имаше дървена лавица и окачен алхимичен фенер. София почука по фенерите, за да ги запали, и стаята се изпълни с кехлибарена светлина и зеленикави сенки. Очертанията, хвърляни от листата по стените, бяха едновременно фантастични и успокояващи. Локи прокара пръст през меките, тънки листа на най-близкото дръвче.

— Собственоръчно ли ги изработихте, доня София? — попита той. — Дори и за тези от нас, добре запознати с работата на нашите майстори по растенията, те са поразителни... Всички ние сме делови, занимаваме се само с почви и гроздови реколти. А вие, от друга страна, притежавате усет към пищността.

— Благодаря, Лукас. Заповядайте, седнете. Алхимичното намаляване на размерите на големи дървета е старинно изкуство, към което аз обаче питая особена слабост, то е нещо като мое любимо занимание. А и както виждате, от тях има и полза. Но те надали са най-голямото чудо в тази стая — виждам, че сте започнали да се обличате по нашата каморска мода!

— Това ли? Ами, един от вашите продавачи на облекло реши, че съм направо жив да ме ожалиш, и ми предложи такава сделка, че не бих могъл да му откажа, ако съм с всичкия си. За първи път досега се задържам толкова дълго в Камор. Реших, че бих могъл да се опитам да се слея с местното население.

— Великолепно!

— Да, така е — подкрепи я дон Салвара, който влезе, закопчавайки ръкавелите си. — Много по-хубави са от вашите черни вадрански затворнически дрехи! Не ме разбирайте погрешно, за

северния климат те са най-подходящи, но тук долу изглеждат така, сякаш се опитват да задушат облечения в тях! А сега, Лукас, каква е отчетността по всички похарчени от нас пари?

— Един галеон със сигурност е наш — отвърна Локи. — Имам екипаж и подходящ товар. Сам ще надзиравам товаренето му през идните няколко дни. Ще бъде готов за отплаване следващата седмица. Имам и обещаващо предложение за втори, който да го придружи и да бъде готов горе-долу по същото време.

— „Обещаващо предложение“ — рече доня София. — Не е съвсем същото като „със сигурност наш“, освен ако дълбоко не греша.

— Не грешите, доня София. — Локи въздъхна и се опита да си докара засрамен вид заради това, че се налага отново да заговори по темата. — Въпросът е, че... Тоест капитанът на втория плавателен съд е изкушен от предложение да закара специален товар в Балинел — относително дълго плаване, но на много прилична цена. Все още не е приел напълно моето предложение.

— И предполагам — рече дон Лоренцо и се настани до жена си, — че може би са нужни още няколко хиляди крони, за да ги хвърлим в краката му, та да се освести?

— Боя се, че да, добри ми дон Салвара, случаят е точно такъв.

— Хммм. Е, след малко можем да поговорим за това. Ето го Конте. Много бих искал да би покажа какво създаде наскоро моята господарка.

Конте внесе три сребърни купи върху пиринчен поднос. Във всяка купа имаше половинка от портокал, вече нарязана така, че парченцата плод можеше да се вадят с малка двуостра виличка. Конте постави купичка, виличка и ленена салфетка на лавицата в короната на дръвчето отдясно на Локи. Семейство Салвара го погледнаха изпитателно, след като сервираха и на тях по половин портокал.

Локи се стараяше да потисне и най-малката сянка на колебание, каквото можеше да го обземе. Той пое купата в едната си ръка и набоде парченце портокал с вилицата. Щом го постави върху езика си, бе изненадан от тръпчивата топлина, която се разля в устата му. Плодът бе наквасен с някакъв алкохол.

— Напоени са с алкохолна напитка — отбеляза той. — Нещо много приятно... Портокалова ракия? С нотка на лимон?

— Не са напоени, Лукас. — Дон Лоренцо се ухили като момченце, съвсем искрена усмивка. — Тези портокали са поднесени в естественото си състояние. Дървото на София само произвежда алкохол и го смесва с плода.

— Свещени Същини! — възкликна Локи. — Какъв интригуващ хибрид! Доколкото знам, това за пръв път се прави с цитрус...

— Стигнах до правилната формула едва преди няколко месеца — рече София. — Първите плодове не бяха годни за масата. Но тези като че се получиха добре. След още няколко поколения изпитания ще бъде съвсем сигурна, че могат да се продават.

— Бих искал да ги нарека „София“ — рече дон Лоренцо. — Каморски портокал „София“, алхимично чудо, което ще разплаче майките на винарите от Тал Верар.

— Аз от своя страна бих желала да им дам друго име — рече София и игриво шляпна мъжа си по китката.

— Майсторите по растенията — рече Локи — ще сметнат вас за по-голямо чудо и от вашите портокали, господарке. Както казах... може би нашето съдружие крие повече възможности, отколкото се вижда. Вашият, тъ, вкус... Начинът, по който сякаш правите покорна всяка една зеленина край вас... Смея да заявя, че характерът на Дома на Бел Остер през следващия век би могъл да бъде оформен по-скоро от вашето докосване, отколкото от нашите стари емберленски традиции.

— Ласкаете ме, мастер Феруайт — рече донята, — но хайде да не броим корабите си, преди да са пристигнали в пристанището.

— Наистина — подкрепи я Лоренцо. — И с това аз ще се върна към делото... Лукас, боя се, че имаме неприятна новина за вас. Неприятна и малко срамна. Напоследък... имах известни затруднения. Един от длъжниците ми нагоре по реката не плати голяма сметка. Няколко от другите ми проекти се оказаха прекалено оптимистични. Накратко, в момента не сме толкова заможни, колкото се надяваме. Възможността ни да вложим няколко хиляди крони в нашия общ проект е твърде под съмнение.

— О... — възкликна Локи. — Това е... неприятно, както и вие казахте.

Той пхна още един резен портокал в устата си и засмука сладката течност — изкуствен стимул да извие нагоре ъгълчетата на

устата си, тъкмо обратното на онова, което му идеше отвътре.

На Кея на Остатъците един жрец на Аза Гуила се приплъзваше от сянка към сянка. Движеше се с бавна, търпелива грация, някак неуместна за ръста му.

Тази вечер мъглата беше тънка, влажната жега на лятната нощ — особено душна. Ручей пот се стичаха по лицето на Джийн зад сребърната мрежа на неговата Скръбна маска. Според каморския опит седмиците преди лятното слънцестоене и Деня на промените винаги са най-горещите в годината. Над водите сияеха вече познатите на всички жълти фенери. Чуваха се викове и плясъци — мъжете на борда на „Задоволство“ изтегляха поредния товар „милостиня“.

Джийн се съмняваше дали може да научи нещо повече за стоката, която товареха с тези лодки, освен ако не направи нещо по-биещо на очи, например да нападне някой от товарачите — това обаче никак не беше уместно. Затова тази вечер реши да съсредоточи вниманието си върху един склад на една пряка от пристанището.

Остатъците не бяха чак толкова западнали като Пепелището, но това нямаше да е задълго. Навсякъде сградите се рушаха и се срутваха. Целият квартал като че потъваше в някакво блато от гнило дърво и откъртени тухли. Всяка година влагата изяждаше още малко от хоросана, спояващ тукашните камъни, и законните предприятия бягаха другаде, и се появяваха все повече трупове, позатрупани под купищата отломки — или пък неприкрити от нищо.

Докато дебнеше, облечен в черните си одежди, Джийн забеляза банда от новите хора на Раса — ту влизаха, ту излизаха от склада няколко нощи подред. Постройката бе изоставена, но все още годна за обитаване, за разлика от рухналите съседни сгради. Джийн бе забелязал, че в прозорците горят светлини почти до зори, групи работници идваха и си тръгваха, метнали тежки торби през рамо, имаше дори и една-две каручки.

Но не и тази вечер — складът преди гъмжеше като кошер, но сега бе тъмен и тих. Тази вечер той като че приканваше любопитството му и докато Локи бе далеч и пиеше ароматен чай, Джийн реши да си напъха носа в работите на Капа Раза.

За това си имаше начини — те включваха търпение, бдителност и многочасово бавно ходене. На няколко пъти обиколи квартала на склада, като избягваше всякакви срещи с хора по улиците и се шмугваше във всеки изпречил се на пътя му плътен мрак. При достатъчно тъмнина дори и мъж с ръста на Джийн можеше да се спотайва, а той несъмнено стъпваше достатъчно леко.

Обикаляне и спотайване, обикаляне и спотайване... За свое задоволство бе установил, че по никой от покривите на съседните сгради нямаше скрити наблюдатели, нямаше шпиони и по улиците. „Разбира се — помисли си той, долепил гръб до южната стена на склада, — може просто да са по-добри от мен.“

— Аза Гуила, имай грижата — промърмори той, докато пристъпваше предпазливо към една от вратите на склада. — Ако тази вечер не си благосклонна към мен, никога няма да успея да върна тези прекрасни одежди и маската на твоите слуги. Само скромно ми обърни малко внимание.

На вратата нямаше ключалка — тя дори беше леко открехната. Джийн стисна брадвите си в дясната си ръка и ги напъха в ръкава си — искаше да са му подръка, но да не се виждат, за в случай че се сблъска с някого и се възползва от страхопочитанието, което вдъхваше облеклото му.

Вратата изскърца и той се намери в склада, притиснат до стената зад входа — оглеждаше се и се ослушваше. Зад мрежата на маската му мракът беше плътен, а във въздуха, освен очакваната миризма на пръст и гниещо дърво витаеше още някакъв мирис, подобен на мириса на горен метал.

Той не помръдваше на мястото си и няколко дълги минути се напруга да долови някакъв звук. Но не се чуваше нищо, освен далечното скърцане и въздишки на закотвените кораби и свиренето на Вятъра на палача, който духаше към морето. Бръкна с лявата си ръка под робата си и извади алхимичен глобус като онзи, който носеше в подземията на Дупката на ехото. Разтръска го бързо и той засия.

На бялата му светлина видя, че складът представлява едно просторно помещение. Купчината разнебитени, изгнили прегради в единия ъгъл някога може би са били канцелария. Подът беше от утъпкана пръст, а тук-там по ъглите и покрай стените имаше купчини отломки, някои покрити със зебло.

Джийн внимателно нагласи глобуса, притиснат към тялото му така, че да хвърля светлина само в дъга напред. Така онова, което вършеше, щеше да мине незабелязано — нямаше намерение да се рови тук повече от няколко минути.

Докато бавно вървеше към северния край на склада, той усети и друга миризма, от която му настръхна вратът — нещо бе захвърлено тук и оставено да гние. Месо може би... но миризмата бе противно сладникава. Джийн се боеше, че знае от какво е, още преди да се натъкне на трупове.

Бяха четири, покрити с тежко покривало от зебло в североизточния ъгъл на помещението — трима мъже и една жена. Доста мускулести, облечени с долни туники и бричове, с тежки ботуши и кожени ръкавици. Това озадачи Джийн, но когато огледа ръцете им, видя татуировките. В Камор имаше традиция пътуващите занаятчии да бележат дланите и ръцете си със символа на своя занаят. Той задиша през уста заради вонята и разбута трупове, за да разгледа символите.

Някой бе убил двама стъклари и двама златари. Трима от трупове имаха рани, които си личеше, че са от наръгване с нож, а четвъртият, жената... на восъчнобледото ѝ безкръвно лице имаше две лилави подутини.

Джийн въздъхна и отново зави телата с покривалото. В този миг проблясък от отразена светлина върху пода привлече погледа му. Той коленичи и вдигна парченце стъкло, нещо като сплескана капка. Сякаш бе капнала на пода, докато стъклото е било разтопено, и там бе изстинало. Леко разтърсване на светлинния глобус му разкри десетки малки стъкълца, разхвърляни по пръстта около покривалото.

— Аза Гуила! — прошепна Джийн. — Аз откраднах тези одежди, но не си го изкарвай на тези хора. Ако аз съм единственият жрец на смъртта, който ще дойде при тях, моля те, не ги съди строго заради мъките, с които са се споминали, и недостойното им място за вечен покой. Уродливи страже, ако ме подкрепиш в това, ще съм ти много признателен.

Вратата на северната стена на сградата се отвори със скърцане. Джийн се подготви да отскочи назад, но размисли — несъмнено вече бяха забелязали светлината и най-добре беше да се преструва на

достопочтения жрец на Аза Гуила. Бравите си останаха в десния му ръкав.

Последните хора, които очакваше да влязат през северната врата на склада, бяха сестрите Беранджия.

Черин и Раиза бяха с промаслени наметала, но качулките им бяха отметнати и украшенията им от акулови зъби проблеснаха на светлината на глобуса му. Всяка от сестрите също държеше осветителен глобус — те ги разтърсиха и мощно червено сияние озари склада, сякаш двете жени държаха огън в шепите си.

— Любознателни жрецо — рече едната от сестрите. — Добър ти вечер!

— Вашият орден няма навика да се намъква без покана на подобни места — забеляза другата.

— Моят орден се занимава със смъртта във всяка нейна форма и на всяко място. — Джийн посочи с осветителния глобус към покривалото. — Тук е извършено злодеяние. Тъкмо произнасях молитва за смърт, каквато е длъжна да произнесе всяка душа, преди да премине в Дългото мълчание.

— О, злодеяние значи. Да го оставим ли да си върши работата, Черин?

— Не — отвърна Раиза, — защото работата му има любопитна връзка с нашата работа от последните няколко нощи, не е ли така?

— Права си, сестро. Веднъж-дваж да подебне, това бихме го простили. Но този жрец бе много упорит, нали така?

— Необикновено упорит. — Сестрите Беранджия пристъпваха към него бавно, усмихнати, като котки, настъпващи към саката мишка. — Дразнещо настоятелен. И на пристанището, и в склада ни.

— Да не би да имате дръзкото намерение да се месите на пратеник на Господарката на Дългото мълчание? — Сърцето на Джийн тупкаше като лудо. — На Аза Гуила, самата богиня на смъртта?

— Боя се, че намесата е нашият занаят — отвърна сестрата отдясно. — Оставихме отворено, в случай че поискаш да си пхнеш главата вътре.

— Надявахме се да не устоиш.

— А и ние самите знаем това-онова за Преблагата господарка.

— Ние ѝ служим малко по-пряко от тебе.

При тези думи оголена стомана проблесна на червената светлина. И двете сестри бяха извадили закривени, дълги един лакът ятагани — зъбите на крадеца, същите, които Маранцала му беше показал преди толкова години. Близначките продължиха да настъпват.

— Е — рече Джийн. — Ако сме приключили с любезностите, дами, позволете ми да прекратя маскарада. — Джийн хвърли на земята осветителното кълбо, пресегна се, дръпна черната си качулка и свали маската си.

— *Танен!* — възкликна сестрата отдясно. — Мамка му! Значи в края на краищата не си излязъл през Виконтската порта. — Сестрите Беранджия се спряха и се втренчиха в него. После започнаха да го заобикалят отляво — движеха се в грациозен синхрон. Поотдалечиха се една от друга.

— Ама си нахален! — възкликна другата. — Да се правиш на жрец на Аза Гуила!

— Моля? Вие се готвехте да убиете жрец на Аза Гуила!

— Е, точно това богохулно деяние ти май ни го спести, нали?

— Това е удобно — додаде другата. — Не съм си и мечтала, че ще е толкова лесно.

— Гарантирам ви, че въпреки това хич няма да е лесно — рече Джийн.

— Хареса ли работата ни във вашето стъклено мазенце? — сега говореше сестрата отляво. — Вашите двама приятели, близнаците Санца. Близнаци, довършени от близначки, еднакви рани на гърлата, еднаква поза на пода. Стори ни се уместно.

— Уместно? — Джийн усети как в тила му отново се натрупва гняв под налягане и скръцна със зъби. — Запомни ми думите, кучко. Чудех се как ли ще се чувствам, когато този миг най-сетне настъпи, и трябва да кажа, че според мен ще ми стане много хубаво, майната му!

Сестрите Беранджия хвърлиха наметалата си с почти еднакво движение. Промазаният плат се свлече на пода, те захвърлиха глобусите и извадиха другите си оръжия. Две сестри, четири ножа. Гледаха Джийн втренчено на смесеното бяло-червено сияние, приклекли, както бяха приклякали стотици пъти пред пищащите хилядни тълпи на Подвижния пир и стотици пъти пред умоляващите ги жертви в съда на Капа Барсави.

— Проклети сестри! — извика Джийн и бравите изпаднаха от десния ръкав на робата в ръката му. — Запознайте се с Проклетите сестри.

— Но не го приемайте твърде присърце, Лукас — рече доня София и остави издълбания си портокал на поставката. — Разполагаме с няколко възможни начина да се оправим.

— Нужните средства ще ни липсват само няколко дни — рече дон Лоренцо. — Имам и други източници, които бих могъл да издоя. Има благородници от моя ранг, които биха ни дали заем от няколко хиляди. Дори мога да се обадя на някои свои длъжници по повод стари услуги.

— Това... това ми носи облекчение, господарю и господарке Салвара, голямо облекчение. Доволен съм да чуя, че вашето... положение няма да провали плановете ни. Не бих го нарекъл срамно, съвсем не — ако някой знае какво е да имаш финансови затруднения, то това е тъкмо Домът на Бел Остер.

— Ще разговарям с някои от моите вероятни източници за заем през следващия Ден на безделника — който, разбира се, е Денят на промените. Някога присъствали ли сте на официално празненство по случай този празник, Лукас?

— Боя се, че не, дон Лоренцо. Никога преди не съм бил в Камор по време на лятното слънцестоене.

— Наистина ли? — доня София погледна съпруга си с вдигнати вежди. — Защо да не заведем Лукас с нас на празненството на Херцога?

— Отлична идея! — Дон Лоренцо се усмихна лъчезарно на Локи. — Лукас, тъй като не можем да тръгнем, преди да съм ви осигурил още няколко хиляди крони, защо не бъдете наш гост? Всички благородници в Камор ще бъдат там — всички важни мъже и жени от долния град...

— Или поне тези, които в момента се ползват с благоразположението на Херцога — додаде доня София.

— Разбира се — съгласи се Лоренцо. — Но елате, наистина, заповядайте с нас. Пиршеството ще се състои в Гарвановия обсег. Херцогът отваря кулата си единствено по този случай всяка година.

— Господарю и господарке Салвара, това е... доста неочаквана чест! Но въпреки че много се боя да откажа гостоприемството ви, боя се също и че... че това може би ще попречи на текущата ми работа във ваша полза.

— О, Лукас, я стига — възкликна Лоренцо. — Дотогава остават пет дни; казахте, вие ще надзиравате товаренето на първия галеон през следващите няколко дни. Починете си малко, елате и се насладете на тази изключителна възможност. Донята ще ви разведе, докато аз настоявам пред някои от равните ми за нужните ми заеми. С парите на ръка ще можем да потеглим само няколко дни по-късно, нали така? Ако приемем, че сте ни осведомили за някакви възможни усложнения?

— Да, господарю Салвара, въпросът с втория галеон е единственото усложнение, което срещаме, освен вашата, въ, загуба на гъвкавост. Във всеки случай дори и товарът за Белинел няма да пристигне в града преди следващата седмица... Дано Късметът и Същините отново да са благосклонни към нас.

— Значи, договорихме се? — Доня София хвана за ръка съпруга си и се усмихна. — Вие ще бъдете наш гост в Гарвановия обсег?

— Смята се за доста голяма чест — довери му донът — да доведете на празника на Херцога необикновен и интересен гост. Затова имаме няколко причини да настояваме да дойдете с нас.

— Щом това ще ви достави удоволствие — рече Локи. — Ами, боя се, че празненствата не ми допадат особено, но мога да отложа работата си за една вечер, за да присъствам.

— Няма да съжалявате, Лукас — рече доня София. — Убедена съм, че всички ще си припомним с голямо удоволствие празника, когато отплаваме.

В много отношения двама беше най-лошият брой противници за ръкопашен бой. Беше почти невъзможно да ги накараш да се скупчат и да си пречат, особено, при положение че имаха голям опит в съвместните действия. А ако имаше хора в Камор, добри в боя в тандем, това бяха сестрите Беранджия.

Джийн разчиташе на единственото си предимство, докато въртеше бравите и чакаше някоя от сестрите да предприеме първия ход. Беше ги гледал в действие десетина пъти на Подвижния пир и на Плаващия гроб. Можеше и да не му е от кой знае каква полза, защото не беше акула, но все си беше нещо.

— Чували сме, че си бил много добър — рече сестрата отляво и щом го произнесе, тази отдясно се хвърли напред, държейки единия нож в защитна позиция, а другия — ниско долу, готов за намущване. Джийн отстъпи встрани, пресрещна ножа ѝ с лявата брава, а с другата замахна към очите ѝ. Вторият ѝ нож вече я причакваше там — бравата отскочи от обкования с шипове предпазител. Тя бе толкова невъзможно бърза, колкото той се боеше. Е, да става, каквото ще става! Той я ритна в лявото коляно — лесен трик, който бе използвал, за да строши десетки колянови капачки през годините.

Тя обаче се усети за удара и подгъна коляно, за да го избегне. Кракът му уцели прасеца ѝ и тя загуби равновесие, но само толкова. Джийн замахна с бравите нататък, където би трябвало да падне, но тя превърна страничното си падане във вихрен ритник — завъртя се на лявото си бедро по-бързо, отколкото погледът му бе в състояние да я проследи, и десният ѝ крак връхлетя в размазана дъга. Стъпалото се врязва в челото му, точно над очите, и целият свят се разтресе.

Часон. Разбира се. Щеше страшно да го намрази това бойно изкуство.

Той залитна назад — само тренираният инстинкт го спаси от следващия ѝ удар, прав, който щеше да пробие слънчевия му сплит и да забие кинжала ѝ до дръжката в тялото му. Замахна надолу и навътре с бравите — маневра, която дон Маранцала на шега наричаше „квещите на рака“, приквещи ножа и с дясната брава и го бутна

встрани. Това я изненада — Джийн се възползва от продължилото ѝ част от секундата колебание и заби върха на другата бравда в тила ѝ. Нямаше време да замахне както трябва, но натисна и го намушка навътре. Тя залитна назад, кашляйки, а той изведнъж разполагаше отново с няколко крачки пространство. Отстъпи още една крачка назад — стената на склада се издигаше зад гърба му. На някаква си педя разстояние ножовете им далеч превъзхождаха неговите оръжия. Трябваше му пространство за замах.

Сестрата отляво се хвърли напред, щом дясната залитна назад, и Джийн изруга тихичко. С гръб, опрян до стената, те не можеха да го нападнат от противоположни страни, но и той нямаше накъде да бяга — те можеха да се редуват да го нападнат, едната да си почива, а другата да продължава да го изтощава, докато той допусне грешка.

Отново го обзе гняв. С рев той замахна и с двете брадви към новата си противничка. Това я свари неподготвена — тя се дръпна встрани с бързина, равна на сестрината ѝ, и оръжията изсвистяха покрай нея, а едното забърса косата ѝ. Той я нападна с протегнати ръце — празните ръце бяха по-добри срещу зъбите на крадеца, когато противникът бе толкова близо, че можеше да го целунеш. Сестрата пред него отново замахна, уверена, че бързо ще го довърши, но бе лесно да подцениш бързината на Джийн, ако не си я виждал отблизо. Ръцете му стиснаха предмишниците ѝ, после той използва масата и мускулите си, за да ги разтвори насила. Както и очакваше, тя вдигна крак и се подготви да го изрита.

Той заби пръстите си в твърдия мускул на ръката ѝ, за да държи ножовете ѝ далеч от себе си, и я дръпна с всичка сила. Тя полетя напред и с трясък, проехтял из целия склад, носът ѝ се заби в челото му. Плисна топла кръв, която оплеска одеждите му, но той се надяваше, че Аза Гуила ще му прости това малко неуважение. Преди противничката му да успее да се съвземе, той пусна ръцете ѝ, сграбчи лицето ѝ с една ръка и го блъсна с всичка сила, като гюлетласкач от старите игри от времето на Теринския трон. Тя се вряза в сестра си, която едва успя да отдръпне оръжията, тъкмо навреме, за да не посече своята близначка, и двете се стовариха върху покритата със зебло купчина трупове.

Джийн притича към центъра на склада, където брадвите му лежаха в прахоляка. Вдигна ги, завъртя ги и бързо разкопча

закопчалката, която придържаше робата му под яката. Докато сестрите се съвземат, той се измъкна от робата и тя се свлече на пода.

Близначките Беранджия отново го нападнаха, на десетина крачки една от друга, и сега определено изглеждаха ядосани. „Богове — помисли си Джийн. — Повечето мъже биха приели счупения нос за знак да търтиш да бягаш!“ Но сестрите продължиха да настъпват към него, а в черните им очи искреше злоба. Злокобната червено-бяла светлина ги осветяваше откъм гърба и ги очертаваше с призрачен огън, когато те вдигнаха ножове за нов удар.

Поне разполагаше с пространство за маневри.

Без да си разменят и дума, сестрите Беранджия се втурнаха към него. Четирите им ножа лъщяха. Тъкмо техният професионализъм спаси Джийн този път — още преди да е станало, той знаеше, че едната ще финтира, а другата ще удари. Тази отляво, със счупения нос, нападна частица от секундата по-рано от тази отдясно. Вдигнал отбранително лявата брадва, той пресече пътя на тази отляво. Другата, опулена от изненада, се метна към мястото, от което Джийн току-що се бе изплъзнал, той замахна с брадвата с топката напред и тя се вряза в темето ѝ. Нещо изпука влажно и тя се строполи на пода, а ножовете изпаднаха от безжизнените ѝ ръце.

Другата изпищя и в този миг Джийн осъзна, че е допуснал грешка — финтирането може със съвсем малко усилие да премине в убийствен удар. Ножовете ѝ замахнаха, тъкмо когато той замахваше отново с дясната брадва. Той прихвана и отклони единия с нея, но другият мъчително се плъзна по ребрата му под дясната му гръд и разряза кожата, тлъстината и мускулите. Той изохка, тя го изрита в корема, той залитна и падна възнак.

Тя врхлетя върху него — по лицето и врата ѝ течеше кръв, в очите ѝ блестеше нажежена омраза. Щом нападна, той ритна с двата крака. Въздухът изригна от дробовете ѝ и тя отлетя назад, но остра болка прониза десния му бицепс, а сякаш огнена черта пресече лявото му бедро. По дяволите, тя вече бе забила остриетата си в него, когато той я блъсна назад — беше разрязала с назъбена линия горния край на бедрото му, и то с негова помощ! Той изстена — това трябваше бързо да приключи или загубата на кръв щеше да го довърши също толкова сигурно, колкото и ножовете на оцелялата сестра.

Тя вече беше скочила на крака — о, богове, наистина беше бърза! Джийн се надигна на колене, разкъсван от болка в ребрата. Усещаше как топла влага блика по корема и краката му, и тази влага бе времето, което изтичаше. Тя отново го нападаше — червената светлина блестеше по стоманата. Джийн предприе последния си ход.

Дясната му ръка като че не беше достатъчно силна за истинско хвърляне и затова той подхвърли дясната брадва към нея изотдолу, право в лицето. Не беше достатъчно бърза, за да я рани, за убийство да не говорим, но тя трепна за миг и този миг му беше достатъчен. Джийн замахна с лявата брадва и я заби странично в дясното ѝ коляно. Костта поддаде с най-задоволителния звук, който Джийн си спомняше да е чувал през живота си. Тя залитна. Бърз тласък, заден замах и острието му се заби дълбоко в другото ѝ коляно. Нейните ножове връхлетяха върху него и той се хвърли настрани. Стоманата просвистя покрай ушите му, а нападателката се строполи напред, неспособна да се държи на краката си, и отново изпищя.

Джийн се претърколи няколко пъти вдясно — мъдро решение. Когато се изправи, притиснал десния си хълбок, видя, че оцелялата сестра пълзи към него с вдигнат във въздуха нож.

— Кървиш силно, Танен. Няма да доживееш до съмнало, шибано копеле.

— Джентълмен копеле — поправи я той. — Има шанс да не доживея, но знаеш ли какво? Кало и Галдо Санца ти се *смеят*, кучко!

Той замахна с лявата си ръка и брадвата полетя — този път бе истинско хвърляне, с цялата сила и омраза, които успя да вложи в него. Острието се заби право между очите на сестрата Беранджия. С най-невярващото изражение на изненада тя се строполи възник и се просна на земята като разкъсана парцалена кукла.

Джийн не губи време да размишлява. Коленичи и провери първата сестра, която бе повалил — тъмната кръв, изтичаща от ушите и носа ѝ, му показва, че замахът му си е свършил работата. После прибра брадвите, загърна се с едно от наметалата на сестрите и сложи качулката. Главата му се маеше — разпознаваше всички признаци на кръвозагуба, които бе имал нещастieto да изпита и преди.

Зарязвайки телата на убитите сестри, осветени от падналите глобуси, той навлезе, куцукайки, в нощта. Щеше да заобиколи Казана, където несъмнено щяха да дебнат бели, и да притича право към

северния край на Дървените отпадъци. Ако успееш да стигне до бърлогата в Пепелището, Ибелиус щеше да е там, а той сигурно разполагаше с някой скрит номер.

Но само да се опиташе да го намаже с мехлем, щеше да му строши пръстите!

В солариума на върха на кулата Кехлибарено стъкло доня Ворченца прекарваше среднощните часове в любимото си кресло и преглеждаше бележките от вечерта. Имаше доклади за текущите раздори в резултат на възкачването на Сивия крал на трона на Барсави — намираха все повече крадци, зарязани в запустелите постройките с прерязани гърла. Ворченца поклати глава — тази каша наистина беше последното нещо, което ѝ трябваше, когато аферата с Тръна най-сетне вървеше към развързка. Раза беше разпознал и пратил в изгнание половин дузина от нейните шпиони сред бандите. Това само по себе си бе твърде обезпокоително. Никой от тях не знаеше за другите, че са агенти. Значи или всички нейни агенти бяха по-непохватни, отколкото си мислеше... или Раза бе фантастично наблюдателен... или пък в нейната сигурност имаше някаква пробойна на ниво, по-високо от уличните шпиони.

Проклятие. И защо ги беше пратил в изгнание този, а не ги беше избил на място? Дали не се опитваше да избегне противопоставянето срещу нея? Със сигурност не бе успял. Време беше да му изпрати недвусмислено съобщение от свое собствено име... да извика този Капа Раза на среща със Стефан, с четирийсет-петдесет черноризци, които да подчертаят какво има предвид.

Сложните ключалки на вратата изщракаха и тя се отвори. Не очакваше Стефан да се върне тази вечер. Щастливо съвпадение. Можеше да му обясни какво мисли по повод Раза...

Мъжът, който влезе в нейния солариум, не беше Стефан Рейнарт.

Беше облечен в дрипи, с хлътнали бузи и тъмноок. Черната му коса бе прошарена по слепоочията. Той влезе в най-съкровеният ѝ покой, все едно тук му е мястото. Палтото, бричът, чорапите и обувките му бяха сиви; ръкавиците и жилетката му бяха сиви и само копринената кърпа, вързана небрежно на гърдите, беше цветна — кървавочервена.

Сърцето на доня Ворченца задумка. Тя положи длан върху гърдата си, вперила невярващ поглед в мъжа. Натрапникът не само бе успял да отвори вратата, при това, без да получи стрела от арбалет в

гърба, но го следваше и още един мъж — по-млад, със светнали очи, оплешивяващ, облечен също в сиво. Отличаваха го само алените маншети на връхната му дреха.

— Кой сте вие, по дяволите? — ревна тя и за миг отслабналият ѝ с възрастта глас почти възвърна прациящата си мощ. Свила юмруци, тя стана от креслото. — И как се качихте тук?

— Ние сме ваши слуги, господарке Ворченца, ваши слуги, най-сетне дошли да засвидетелстват своето уважение. Простете ни досегашната нелюбезност — напоследък в моето малко кралство ври и кипи.

— Говорите така, сякаш би трябвало да ви познавам, господине. Попитам за името ви.

— Имам няколко — отвърна по-възрастният, — но сега се наричам Капа Раза. Това е съдружникът ми, който се представя като Соколаря. А що се отнася до това как влязохме във вашия наистина прекрасен солариум...

Той посочи Соколаря, който вдигна лявата си ръка с разтворена длан срещу доня Ворченца. Ръкавът се смъкна и откри три дебели черни черти, татуирани на китката му.

— Богове! — прошепна Ворченца. — Вързوماг.

— Действително — потвърди Капа Раза. — За което ми простете, но неговото изкуство изглеждаше единственият начин да накараме вашите слуги да ни вдигнат тук и единственият начин да влезем във вашето светилище, без предварително да ви обезпокоим.

— Сега обаче съм обезпокоена! — изплю тя. — Какво целите с идването си тук?

— Крайно време е — отвърна Раза — ние със съдружника ми да проведем разговор с Паяка на Херцога.

— О, богове, но за какво говорите? Това тук е моята кула; освен прислугата тук няма никой.

— Права сте — рече Раза. — Но няма нужда да поддържате малката си измислица пред нас, господарке.

— Вие — рече студено и безизразно доня Ворченца — сте в голяма грешка.

— Тези папки зад вас — какви са? Рецепти ли съдържат? Тези бележки до креслото ви какви са? Може би Стефан Рейнарт редовно ви докладва за кройките и цветовете на роклите тази година направо от

пристанището? Хайде стига, господарке. Разполагам с много необичайни начини за събиране на информация и не съм слабоумен. Бих сметнал всяко по-нататъшно отричане от ваша страна за предумишлена обида.

— Аз смятам неканеното ви присъствие тук за не по-малка обида — рече доня Ворченца след кратък размисъл.

— Подразних ви — рече Раза, — за което се извинявам. Но разполагате ли с някакъв начин да подкрепите раздразнението си със сила? Слугите ви мирно и кротко спят; вашият Райнхарт и всичките ви Полунощни са другаде и се ровят в моите работи. Вие сте сама с нас, доня Ворченца — защо не поговорим културно? Дошъл съм да се държа културно и да говоря сериозно.

Тя дълго го гледа студено, а после махна към едно от креслата в солариума.

— Настанявайте се, мастер Мъст. Боя се, че няма удобен стол за вашия сътрудник...

— Обстановката ме устройва — рече Соколяря. — Много обичам писалища. — И той се настани до малкото писалище близо до вратата, а Раза седна срещу доня Ворченца.

— Хммм. Мъст, действително. И получихте ли си я?

— Да — отвърна бодро Капа Раза. — И открих, че тя е всичко, което би трябвало да бъде.

— Имали сте зъб на Капа Барсави?

— Ха! Зъб, няма що! Може да се каже, че тъкмо затова накарах да убият синовете му пред неговите очи, а после нахраних с него така любимите му акули.

— Някакви стари сметки за уреждане между двама ви?

— Двайсет години мечтах как ще съсия Венкарло Барсави — рече Раза. — И сега постигнах това и заех мястото му. Съжалявам, ако това ви е причинило... неудобства. Но това е единственото, за което съжалявам.

— Барсави не беше добър човек — рече Ворченца. — Беше безскрупулен престъпник. Но бе проникателен — разбираше много неща, които по-дребните Капи не разбираха. Договорката ми с него бе плодотворна и за двете страни.

— И би било срамно да я изгубим — додаде Раза. — Тайният мир ме възхищава безмерно, доня Ворченца. Възхищението ми от него

няма нищо общо с омразата ми към Барсави — бих искал тази договорка да остане в пълна сила. Дадох заповед с тази цел още същата вечер, когато заех мястото на Барсави.

— Така ми казват и моите агенти — потвърди доня Ворченца. — Но трябва да призная, че се надявах да го чуя от вашите уста по-рано.

— Нямаше как да избегна забавянето — отвърна Раза. — Но ето ни тук. Аз имам ужасни обноси, което с охота си признавам. Позволете ми да ви се отплатя.

— И как?

— Много бих се зарадвал, ако ми се предостави възможност да присъствам на празника на Херцога по случай Деня на промените. Способен съм да се предрешвам и да играя доста добре. Мога да бъда представен като джентълмен с независими средства — уверявам ви, никой в Гарвановия обсег няма да ме разпознае. Като малък съм зяпал тези кули в Камор. Бих искал да поднеса почитанията си на каморските благородници поне веднъж. Няма да дойда с празни ръце — наумил съм си нещо разкошно.

— Вие може би искате твърде много — рече бавно доня Ворченца. — На нашите светове, Капа Раза, не е отредено да се срещат. Аз не идвам на вашите разбойнически гуляи.

— Но вашите агенти идват — възрази той весело.

— Вече не идват. Кажете ми защо заповядахте да ги пратят в изгнание? Наказанието за двуличие сред вашите хора е смърт — защо те не заслужиха прерязване на гърлото?

— Вие бихте ли предпочели те да са мъртви, доня Ворченца?

— Надали — отвърна тя. — Но съм по-любопитна за вашите мотиви.

— Аз от своя страна ги смятах за прозрачни. Трябва да разполагам с известна сигурност — просто не мога да оставя вашите агенти да ми се мотаят из краката като Барсави. Разбира се, не исках да ви се противопоставям повече от необходимото, затова предположих, че ако ги пощадя, ще го изтълкувате като приятелски жест.

— Хммм.

— Доня Ворченца — рече Раза. — Напълно съм уверен, че ще се заемете с вкарването на нови агенти сред редовете на моите хора почти незабавно. Приветствам го — нека по-изкусният спечели. Но ние се отклонихме от главната тема на нашия разговор.

— Капа Раза — рече донята. — Не ми приличате на човек, който има нужда от сантименти, обвити в деликатност за пощада на чувствата ви, затова ще бъда пряма. Изцяло в полза и на двама ни е да имаме ползотворни отношения, да запазим Тайния мир за доброто на цял Камор. Дори съм доволна да ви посрещна тук, стига да сте поканен и придружен, както е редно. Но просто не мога да ви заведа при Херцога. Не мога да доведа човек с вашето положение пред него.

— Това е разочарование — рече Капа Раза. — Ала той може да приеме Джанкана Мераджио като свой гост, нали? Мъж, използвал многократно услугите на моя предшественик. И много други корабни и финансови капитани, които са богатеели от уговорките с бандите на Барсави. Тайният мир носи богатство на всеки каморски благородник. Аз в действителност съм техен слуга. Моето снизхождение пълни джобовете им с пари. Наистина ли съм толкова долно същество, че не мога да постоя до масите с угощения, да не бия на очи и просто да се наслаждавам на гледката? Просто да обикалям из Небесната градина и да задоволявам любопитството си?

— Капа Раза — рече роня Ворченца. — Дърпате струни на съвестта, които няма да издадат звук. Аз не съм станала Паяка на Херцога заради меката си душа. Наистина не искам да ви обидя, но нека го формулирам така: вие сте Капа едва от една седмица. Едва съм започнала да си съставям мнение за вас. Вие си оставате непознат, уважаеми. Ако след година все още управлявате и поддържате стабилност сред Точните хора, и опазите Тайния мир, тогава... може би предложението ви би заслужавало да се обмисли.

— И така ли ще остане?

— Така ще остане засега.

— Уви — рече Капа Раза. — Този отказ ме наскърбява повече, отколкото мислите. Имам дарове, които просто не мога да чакам чак до следващата година, за да ги разкрия на всички благородници в този прекрасен град. Моите извинения, но трябва да откажа вашия отказ.

— Но какво говорите?

— Соколарю...

Вързомагът се изправи до писалището на доня Ворченца. В ръката си държеше перо и беше поставил пред себе си един от нейните пергаменти.

— Доня Ворченца — рече той, докато пишеше с дързък, завъртян почерк. — „Анджиавеста Ворченца“, нали? Какво прекрасно име... Какво просто прелестно, съвсем истинско име...

В лявата му ръка сребърната нишка се запреплита. Пръстите му запърхаха и страницата засия със странно сребристосиньо сияние. Този огън очерта името АНДЖИАВЕСТА ВОРЧЕНЦА, а в другия край на стаята донята стенеше, стиснала главата си.

— Съжалявам, че съм длъжен да ви се наложа с недотам добронамерени средства, доня Ворченца — рече Капа Раза. — Но не разбирате ли, че Херцогът би имал голяма полза от това да бъде негов гост? Без съмнение вие не искате да го лишите от даровете, които ще сложа в краката му с цялото дължимо уважение.

— Аз... не мога да кажа, че...

— Да — обади се Соколаря. — О, да, вие с голямо задоволство ще приемете тази идея — да се погрижите Капа Раза да бъде поканен на празника на Деня на промените в най-сърдечен и добронамерен дух.

Думите, изписани на пергаментата в ръцете му, засияха по-ярко.

— Капа Раза — произнесе бавно доня Ворченца. — Вие... разбира се... трябва да приемете гостоприемството на Херцога.

— Няма да ви се откаже — рече Соколаря. — Капа Раза е длъжен да се съгласи да приеме поканата ви. Вие просто не бихте приели отказ.

— Не приемам... „не“... за отговор.

— Аз няма и да ви откажа — рече Раза. — Твърде сте любезна, доня Ворченца. Твърде любезна. А даровете ми? Бих искал да поднеса на Херцога четири изящни скулптури. Няма нужда да се меса в делата му — моите слуги могат просто да ги оставят някъде по време на пиршеството с ваше съдействие. Можем да ги предоставим на вниманието му, когато има повече свободно време.

— Прелестно — обади се Соколаря. — На вас това предложение много ви допада.

— Нищо... не би ме удовлетворило повече... Капа Раза. Много... уместно от ваша страна.

— Да — потвърди Капа Раза. — Много е уместно от моя страна. Справедливо е. — Той се изкиска, после стана от стола си и махна на Соколаря.

— Доня Ворченца — рече Вързوماгът. — Вие останяхте много доволна от този разговор. Очаквате с нетърпение да видите Капа Раза в Деня на промените и да му помогнете всячески за внасянето на неговите важни дарове в Гарвановия обсег. — Той сгъна пергамента и го пъхна в джоба на жилетката си, а после огъна още няколко пъти сребърната нишка.

Доня Ворченца примига и вдъхна дълбоко.

— Капа Раза — рече тя, — наистина ли трябва да си тръгвате? Разговорът с вас тази вечер бе едно приятно разнообразие.

— А аз от своя страна ви намирам за най-чаровна домакиня, господарке Ворченца. — Той се поклони ниско, изнесъл напред десния си крак в идеална дворцова поза. — Но работата припира отвсякъде. Аз трябва да се заема със своята и да ви оставя да си вършите вашата.

— Така да бъде, скъпо момче. — Тя понечи да стане, но той я спря.

— Не, не, не се безпокойте заради нас. Можем и сами да слезем от вашата прекрасна кула. Моля ви, върнете се към заниманията си, преди да ви попреча.

— Надали би могло да се нарече така — отвърна доня Ворченца. — Значи ще се видим в Деня на промените? Ще приемете поканата?

— Да — отвърна Капа Раза, обърна се и я удостои с усмивка, преди да излезе през вратата на солариума. — С удоволствие приемам поканата ви. Ще се видим в Деня на промените в Гарвановия обсег.

ИНТЕРЛЮДИЯ ДЪЩЕРИТЕ НА КАМОР

Първата истинска революция в престъпните дела на Камор се е случила далеч преди Капа Барсави. Всъщност предшестваше въздигането му с петдесет години и бе последица изцяло на липсата на самообладание от страна на един сводник на име Грубияна Тревор Варгас.

Грубияна Тревор имаше и много други прякори — повечето частно ползвани от неговия малък обор от курви. Да се каже, че е неуравновесен, склонен към убийство безумец, това би било кръвна обида за повечето неуравновесени, склонни към убийство безумци. Както често става, той бе по-голяма опасност за курвите си от клиентите, които те обработваха за мед и сребро, а единствената закрила от негова страна беше, че ги пазеше от собствените си юмруци, който им спестяваше, ако му дават всички изработени пари, без няколко жалки гроша.

Една вечер една особено изтормозена курва никак не била склонна да участва в предпочитаното му вечерно развлечение, а именно тя да го задоволява с уста, а той да я скубе, докато закрепци от болка. Извадила камата от корсета си, преди да се усети, и я забила точно вляво от мъжеството на Тревор, в ставата на бедрото, а после дръпнала надясно. Имало страшно много кръв, да не говорим за писъците, но опитите на Тревор първо да се съпротивлява, а после да избяга били осуетени от скоростта, с която животът му изтичал между краката. Неговата (бивша) курва го повалила на земята и седнала на гърба му, за да му попречи да изпъзни от стаята. Силите го напускали и той много скоро умрял, и никой не жалил за него.

На следващата нощ Капа на бандата, към която принадлежал Тревор, пратил друг мъж да поеме задълженията му. Жените в стария бардак на Тревор го посрещнали усмихнати и му предложили възможност да се възползва от услугите им безплатно. Тъй като там, където повечето хора държат мозъците си, той си държал малка купчинка потрошени тухли, взел, че приел. След като бил сръчно съблечен и освободен от оръжията си, той бил наръган едновременно

от няколко посоки. Това привлякло вниманието на бившия Капа на Тревор — на следващата нощ той пратил там петима-шестима мъже да оправят положението.

Но станало нещо странно — още две-три бригади от курви се били отървали от сводниците си. Това растящо ядро от жени си присвоило един склад в северната част на Примката за главен щаб. Хората на Капа се натъкнали не на шест-седем уплашени пачаври, а на почти две дузини сърдити жени, сметнали за уместно да закупят оръжия с всичките пари, които успели да съберат.

Арбалетите въдворяват равноправие, особено от близко разстояние и с предимството на елемента изненада. Никога повече не видели тези петима-шестима мъже.

И така, войната започнала насериозно. Капите, загубили сводници и курви, се опитвали да поправят положението, но с всеки изминал ден броят на жените, присъединяващи се към бунта, нараствал. Наели няколко банди, които да ги пазят. Създали домове на удоволствията според своите си критерии и започнали работа в тях. Обслужването, което предлагали в уютна и подходяща обстановка, далеч превъзхождало онова, предлагано от курвите, управлявани от мъже, и благополучните клиенти взели да пренасочват капиталите си към дамите.

Курвите на Камор създали действаща своя гилдия. По-малко от година след смъртта на Грубияна Тревор и последните неколцина сводници, вкопчили се здравата в занаята си, били убедени (нерядко убеждавани до смърт) да намерят нови начини да си крепят тялото и душата.

Имало много кръв. Десетки курви били жестоко убити, а няколко от бордеите — изгорени до основи. Но за всяка паднала жрица на нощта неколцина мъже от хората на Капа получавали същото. Дамите се борели око за око, зъб за зъб също така яростно, като и всеки Капа в каморската история. Най-сетне крехкото примирие преминало в стабилна и взаимноизгодна договореност.

Курвите на града се разделили приятелски на две групи по територия: Пристанките поели западната част на Камор, а Позлатените лилии завзели изтока. И двете организации си действали, без да си пречат, в Примката, където работата била в изобилие. Продължили да преуспяват. Наели си верни яки момчета и спрели да плащат на

главорези от други банди. Животът им може и да не бил напълно приятен, като се има предвид занаятът им, но поне сега напълно владеели собствените си дела и били свободни да налагат определени правила на поведение на клиентите си.

Изградили и запазили дуопол: в замяна на обещанието да не се замесват в никаква друга престъпна дейност те си осигурили правото да смазват безмилостно всеки опит за сводничество на жени извън техните две банди и започнали да го упражняват. Естествено, имало мъже, които не обръщали особено внимание на установените от жените правила — опитвали се да бият курвите си и да не им плащат за услугите или да пренебрегват установените от дамите критерии за чистота и пианство. Наложило се да им дават мъчни уроци. Както много мъже научили, за своя жалост, невъзможно е да сплашиш една сърдита жена, когато хуят ти е между нейните зъби, а друга е допряла кинжал до бъбреците ти.

Когато Венкарло Барсави смазал противниците си и поел властта като единствен Капа на Камор, дори и той не посмял да наруши равновесието, създадено между традиционните банди и двете курвенски гилдии. Той приел представителки на Пристанките и на Лилиите изключително любезно. Съгласил се да им позволи да запазят псевдоанонимния си статут, а те приели да плащат редовни вноски за помощта му — определен процент от печалбата, значително по-ниски от всички останали задължения, изплащани на Капа от Точните хора на Камор.

Барсави бе разбрал нещо, което твърде много мъже в града не загаряваха, идея, която той наложил години по-късно, когато приел сестрите Беранджия за основни изпълнителки на волята си. Той имал достатъчно ум да проумее, че ако подценяваш каморските жени, рискуваш да си навлечеш голяма заплаха за здравето.

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

УХАПВАНЕ НА ПАЯК

1

— Можеш ли да ме увериш — рече Ибелиус, — че ще се грижиш по-добре за себе си отпреди, или, отколкото се грижеше за себе си приятелят ти Джийн миналата седмица?

— Мастер Ибелиус — отвърна Локи, — вие сте ни лекар, не сте ни майка, и както вече ви казах десетина пъти този следобед, аз съм напълно подготвен, телесно и душевно, за делото в Гарвановия обсег. Аз съм самата предпазливост.

— Е, господине, щом случаят е такъв, надявам се никога да не срещна самото безразсъдство.

— Ибелиус! — изпъшка Джийн. — Остави го на мира. Натякваш му, без да имаш приличието първо да се ожениш за него!

Той седеше на нара, изпит и доста мърляв. Тъмните косми, които се сгъстяваха по лицето му, само подчертаваха неестествената му бледост. Беше се разминал на косъм от смъртта — голите му гърди бяха превързани с широка ивица плат, подобна превръзка обвиваше и крака му под брича и дясната ръка над лакътя.

— Лекарите са удобно нещо — рече Локи, докато нагласяше ръкавелите на палтото си (бивше палто на Мераджио), — но мисля, че следващия път трябва да платим малко по-скъпо за немия вариант, Джийн.

— Тогава си промивайте сами раните, уважаеми, и сами си забърквайте мехлема и се мажете, макар че, осмелявам се да кажа, по-лесно и бързо ще е и за двамата просто да си изкопаете гробовете и да си лежите в тях до неизбежния ви преход към едно по-спокойно състояние.

— Мастер Ибелиус — рече Локи и сграбчи стареца за лактите. — Ние с Джийн сме ви от благодарни по-благодарни за помощта. Подозирам, че без вашата намеса и двамата щяхме да сме мъртви.

Сериозно възнамерявам да ви се отплатя за това, че толкова дълго ни понасяхте тук, в това убежище. Съвсем скоро очаквам да получа на свое разположение няколко хиляди крони. Част от тях е ваша — ще започнете нов живот далеч оттук с препълнени джобове. А останалите ще бъдат употребени за напъхването на Капа Раза под земята. Кураж! Вижте какво направи Джийн със сестрите му.

— Подвиг, който не съм в състояние да повторя — призна Джийн. — Грижи се за себе си, Локи — аз няма да мога да довтасам и да те спася, ако довечера се обърка нещо.

— Но не се и съмнявам, че поне ще опита — додаде Ибелиус.

— Спокойно, Джийн. Просто редовна вечер с Херцога и целия му шибан двор, събран в стъклена кула на шестстотин стъпки във въздуха. Че какво *ли* може да се обърка?!

— Лееш тази жлъч с половин уста — отбеляза Джийн. — Ти май наистина нямаш търпение да отидеш?

— Разбира се, Джийн. Окови би пощурял от радост, ако беше жив. Ще играя Лукас Феруайт пред проклетия Херцог, да не споменаваме за всички останали познати ни благородници — Де Маре, Фелучия, стария Джавариз... Слава на Уродливия страж, *адско представление* ще е! Ако приемем, че съм във върхова форма. А после... паричките кацат в джобовете ни. И после — мъст.

— Кога те очакват в имението на Салвара?

— В третия следобеден час, което означава, че нямам повече време да се размотавам. Джийн, Ибелиус... Как ви изглеждам?

— Не бих познал човека, който лежеше болен не толкова отдавна — рече Ибелиус. — Признавам, притежаваш изненадващо високи професионални умения. И през ум не ми е минавало да действам като тебе.

— Това е в наша полза, мастер Ибелиус — рече Джийн. — Малцина го могат. Изглеждаш готов за вечерта, мастер Феруайт. Ще поемеш по дългия заобиколен път към Исла Дурона, нали?

— О, богове, да — отвърна Локи. — Сърдит съм само до известна степен. Ще премина през гробищата и нагоре през Тишината. Сигурно след като изляза от Пепелището, няма да видя жива душа.

Докато говореше, той се уви в наметалото въпреки изпепеляващата жегата — с промазаното наметало, което Джийн бе донесъл от срещата със сестрите Беранджия. То щеше да скрие

изящните му дрехи, докато стигне до Хълма на Шепота. Мъж в тържествено вечерно облекло би привлякъл твърде много вниманието на дебнещите в тъмните местенца на Пепелището.

— Тогава тръгвам към Гарвановия обсег — рече той. — Хайде, до по-късно. Джийн, почини си. Мастер Ибелиус, обсипете Джийн с майчинските си грижи. Надявам се на връщане да ви донеса много добра новина.

— Ще съм ти благодарен, ако изобщо се върнеш — рече Ибелиус.

Лятното слънцестоене, Денят на промените, седемнайсети Партис от Седемдесет и осмата година на Аза Гуила според теринския календар. В Деня на промените град Камор полудя.

На просторното кръгло езеро на пазара имаше Подвижен пир, но този път — не толкова мащабен и по-парцалив от официалното месечно събитие, за което докарваха и връзваха една за друга плоските баржи. Отбори бяха избрали цветовете от една бъчва и сега, съчетани наслука в двойки, се млатеха пиянски, а тълпата, съставена изцяло от простолудие, ги окуражаваше. Когато някой отбор отбележеше точка, една малка лодка с буре бира на борда, закотвена по средата, се приближаваше до терена и разливаха пиетие на всички от отбора. Естествено, в течение на мача той ставаше все по-щур и мръсен. Неколцина играчи ги метнаха във водата, където ги вадеше отряд прилежни жълтодрешковци, които иначе щяха да си мечтаят да се намесят.

Простолудието цареше по улиците на Долен Камор в Деня на промените; правеха си скитащи пикници и мъкнеха със себе си бурета с бира и мехове с вино. Потоците от празнуващи се засичаха, блъскаха, сливаха и разделяха. Изглед през очите на боговете към ставащото би показал мъже и жени, обикалящи безредно градските улици като кръвта във вените на подпийнал човек.

В Примката работата кипеше — празненството всмукваше моряци и гости от чужди брегове като прииждащ прилив. Няколко часа каморско гостоприемство — и гостите гуляйджии вече надали можеха да различат гъзовете си от тъпанчетата на ушите си. Приливната вълна от пиене, хазарт и трошене на пари заливаше главите им и те съвсем доброволно се давеха в безпътство. На другия ден малко кораби потегляха от пристанището — малцина разполагаха с годен екипаж, нужен, за да вдигнат поне вимпела, за платната да не говорим.

В Казана, в Теснините и в Остатъците хората на Капа Раза празнуваха в чест на щедростта на новия си владетел — по негова заповед десетки и десетки бъчви евтино червено вино бяха изкарани на двуколки; бандите, твърде бедни или твърде мързеливи да стигнат до

кръстопътя на покварата, какъвто представляваше Примката, се напиваха до малоумие на своя праг. *Гаристите* на Раза обикаляха из кварталите, които той бе обявил за свои, с кошници хляб и раздаваха самуни на всеки, който си поиска. Във всеки самун имаше или медна, или сребърна монета и когато тези скрити дарове се покажеха (след някой и друг счупен зъб без късмет), не остана и един неразпертушинен хляб южно от Квартала на Храмовете.

Плаващият гроб на Раза бе отворен за посетители — неколцина от *гаристите* и бандите им се забавляваха с игра на карти, добила епични размери. Във връхната ѝ точка четирийсет и пет мъже и жени се дърлеха, тътреха, наливаха и си крещяха на палубата над тъмните води на Отпадъците, водите, погълнали Капа Барсави и цялото му семейство.

Раза не се виждаше никакъв — тази вечер той си имаше работа на север и не беше казал на никого извън тесния си кръг доверени слуги, че ще бъде в двора на Херцога и ще ги гледа отвисоко от кулата Гарванов обсег.

В Квартала на Храмовете Денят на промените се празнуваше по въздържано. Всички жреци и послушници от всеки храм си сменяха местата отново и отново във вечно подвижен кръг. Черните одежди на Аза Гуила отслужваха достоен ритуал на стълбището на храма на Йоно; служителите на Бащата на отвличащите води правеха същото в техния. Дама Близа и Азри, Морганте и Нара, Гандоло и Сендовани — всички божествени делегации горяха свещи и пееха към небето пред чужд олтар, а след няколко минути се преместваха. Няколко извънредни благослова се казаха пред изгорелия Дом на Переландро, където един самотен старец от Ашмир оглеждаше развалините, които бяха вменени под негова грижа. Нямаше представа с какво да започне доклада си до Божествения началник на Переландро за разрухата, която бе открил в мазето от елдерглас — за съществуването, на което не го бяха осведомили предварително.

В Северния ъгъл и Арката на фонтана заможни млади двойки се отправяха към Двусребрената зеленина, където се смяташе, че да се любиш в навечерието на лятното слънцестоене носи късмет. Твърдеше се, че всеки съюз, консумиран там преди изгряването на Измамната светлина, ще донесе на двойката онова, което най-много желаят да притежава детето им. Това беше приятно допълнение, ако беше истина,

но засега повечето мъже и жени, скрити сред застланите с чакъл пътеки и шумолящите живи плетове, се желаеха само взаимно.

Във водите на Старото пристанище фрегатата „Задоволство“ плаваше на котва, жълтите флагове се развяваха по мачтите ѝ, жълти фенери светеха дори и денем. Десетина фигури се движеха по палубата — спокойно и подмолно подготвяха кораба за нощни действия: закрепваха арбалети по мачтите и мятаха отгоре им покривала от зебло. Под парапетите на горната палуба разстлаха предпазни мрежи и ги нагласиха за бързо движение по тях, така че да не се виждат. Извадиха кофи с пясък за потушаване на пламъци — ако от брега започнеха да ги обстрелват, някои от катапултите със сигурност щяха да мятат срещу тях алхимичен огън, срещу който водата беше не безполезна, а още по-зле.

В тъмните трюмове под горната палуба още тридесетина мъже и жени се тъпчеха с храна, за да са пълни стомасите им, когато дойде време за действие. Сред тях нямаше нито един сакат или болен, дори от маларийна треска.

В подножието на Гарвановия обсег, дом и дворец на Херцога на Камор Никованте, стотина карети бяха паркирани в спирала около основата ѝ. Четиристотин кочияши в ливреи и стражи се суетяха покрай тях и се черпеха с угощението, което им носеха търчащи насам-натам мъже и жени, облечени в цветовете на Херцога. Щяха да чакат цяла нощ господарите и господарките си да слязат — Денят на промените беше единственият ден в годината, когато почти всеки благородник от Камор, всеки дребен дворянин от островите Алчегранте и дори и последният член на Петте семейства в техните стъклени кули се стълпяваха заедно на едно място да пият и гуляят, да кроят интриги, да си разменят комплименти и обиди, докато Херцогът ги гледаше отгоре със сълзящите си очи. Всяка година следващото поколение каморски владетели гледаха как старият страж побелява още мъничко пред очите ѝ; всяка година поклоните и реверансите им ставаха все по-преувеличени; с всяка година шепотът зад шепите им ставаше все по-отровен. Може би Никованте се бе задържал твърде дълго на власт.

Шест верижни крана обслужваха Гарвановия обсег — клетките се издигаха и се спускаха, издигаха се и се спускаха. От всяка нова клетка, която се отваряше със скърцане на върха на кулата, на платформата се изсипваше нова тълпа от хора в яркоцветни дрехи и дрехи със сложна кройка и се смесваше с бърборещия прилив от благородници и ласкатели, разпределители на власт и преструванковци, търговци и безделници, пияници и любезни хищници. Птичи ята кръжаха сред ленивите пърхащи облаци, а слънцето напичаше сборището с всичка сила. Дамите и господата от Камор сякаш вървяха по езеро от разтопено сребро върху колона от бял огън.

Във въздуха трептеше мараня, когато желязната клетка с Локи Ламора и семейство Салвара беше прихваната с дрънчене от механизмите на терасата на Херцога.

— Свещени Същини! — възкликна Локи. — Никога не съм виждал нищо подобно! Никога не съм се издигал толкова нависоко във въздуха. Кълна се в Ръцете под водите, никога не съм се издигал толкова нависоко и в обществото. Господарю и господарке Салвара, простете, ако се вкопча в двама ви като удавник!

— Ние със София идваме тук от деца — рече Лоренцо — всяка година на този ден. Страшно е само първите десетина-единайсет пъти, повярвайте.

— Ще повярвам на думата ви, господарю!

Лакеи в черно-сребристи ливреи, с редове от лъснати сребърни копчета, лъщящи на слънчевите лъчи, им отвориха вратата на клетката и Локи последва семейство Салвара на терасата. Отряд черноризци премина покрай тях, пременен в пълно парадно облекло, с рапири в ножници със сребърен обков на раменете. Войниците бяха с високи шапки от черна кожа с козината с емблеми — герба на Херцогство Камор, точно над очите. Локи трепна, като си помисли как ли се чувстват, като маршируват напред-назад в немилостивия пек часове наред. Той се потеше здравата в собствените си дрехи, но поне заедно с домакините му разполагаше с възможността да влезе вътре в кулата.

— Дон Лоренцо и доня София? Господарят и господарката Салвара?

Мъжът, който се приближи от края на тълпата, беше много висок и широкоплещест. Извисяваше се с цяла глава над повечето присъстващи каморци, а ъгловатите му черти и изключително руса коса свидетелстваха за най-старата и най-чиста вадранска кръв. Корените на този мъж бяха от далечния североизток, от Астрат или Винтила, центъра на Кралството на Седемте същини. Интересно, беше облечен в черната униформа на ротата на Нощното стъкло, с капитански сребърни звезди на яката, а гласът му си беше чист каморски от висшата класа, без ни най-малък намек за акцент.

— Ами да, ние сме — отвърна дон Лоренцо.

— На вашите услуги, господарю и господарке. Името ми е Стефан Рейнарт. Убеден съм, че доня Ворченца ви е споменавала за

мен.

— О, разбира се! — Доня София протегна ръка. Рейнарт се поклони ниско, изнесъл десния си крак напред, пое ръката ѝ и целуна въздуха над нея. — Толкова се радвам най-сетне да се запознаем, капитан Рейнарт. Как е скъпата доня Ворченца този следобед?

— Тя *плете*, господарке — отвърна Рейнарт с доволна усмивка, издаваща някаква тяхна си шега. — Завзела е една от личните всекидневни на Херцога. Нали знаете как се чувства сред големи и шумни сборища.

— Разбира се, аз трябва да я намеря — рече Доня София. — Много ще ми е приятно да я видя.

— Убеден съм, че чувството ще е взаимно, господарке. Но може ли да предположа... дали това е мастер Феруайт, търговецът от Емберлен, когото ми казахте, че ще доведете? — Рейнарт отново се поклони, този път само с кимване, и продължи на вадрански със силен акцент: — Нека Същините текат благи, а моретата — спокойни, мастер Феруайт.

— Дано Ръцете под вълните да ви отнесат до благополучието — отвърна Локи на своя много по-ошлайфан вадрански, искрено изненадан. После мина от учтивост отново на терински: — Мой сънародник, капитан Рейнарт? На служба при Херцога на Камор? Колко очарователно!

— В жилите ми определено тече вадранска кръв — отвърна Рейнарт, — но родителите ми починаха, когато бях невръстно дете, по време на търговска мисия в този град. Бях осиновен и отгледан от доня Ворченца, Херцогиня Кехлибарено стъкло, сияйната златна кула ето там. Тя няма свои деца. Макар и да не мога да наследя титлата и имотите ѝ, беше ми позволено да служа в Ротата на Нощното стъкло на Херцога.

— Поразително! Трябва да кажа, че външността ви е изключителна — въплъщение на самите Крале на Същините! Бих се обзаложил, че Херцогът е твърде доволен да ви има на служба.

— С цялата си душа се надявам това да е така, мастер Феруайт. Но заповядайте, аз ви задържам! Моля за прошка, господарю и господарке Салвара — аз надали съм достойна тема за разговор. Нека ви въведа в кулата, с ваше позволение.

— На всяка цена — отвърна София, наведе се над ухото на Локи и прошепна: — Доня Ворченца е мила старица, нещо като бабата на всички нас, дамите от Алчегранте. Тя е арбитър на всички клюки помежду ни, би могло да се каже. Не е добре — с всеки изминал месец се затваря все повече и повече, но все още ни е много близка. Надявам се да имате възможност да се запознаете с нея.

— Очаквам го с нетърпение, господарке Салвара.

Райнхарт ги въведе в самата кула Гарванов обсег и гледката, разкрила се пред очите на Локи, го накара неволно да ахне.

Отвън Гарвановия обсег беше матовосребриста. Отвътре, поне етажите, които той виждаше, бе почти прозрачна. Сякаш тънка мъгла се кълбеше в стъклото и смекчаваше слънчевото сияние, превръщаше слънцето просто в бял кръг горе, който можеше да се наблюдава с просто око, но пропускаше всичко останало от изгледа, все едно съвсем я нямаше там. Хълмистото поле и широката река Анджевин се простираха на север, а всички острови на града долу се разпростираха на Юг като илюстрация на карта. Локи гледаше напрегнато — дори различаваше тънките черни силуети на корабните мачти, люлеещи се отвъд южния край на града. Стомахът му се сви и му се зави свят.

Точно над тях започваше Небесната градина — твърдеше се, че саксиите и сандъците на покрива са пълни със стотици тонове плодородна почва. Лози се спускаха покрай стените; подкастрени храсти и големи дървета растяха в най-високата точка на кулата, малка кръгла миниатюрна гора. Сред клоните на едно от дърветата, обърнат на юг, към Желязно море, имаше дървен стол, който се смяташе за най-високата точка в Камор, достижима за човек, който е с всички си. Небесната градина беше пълна с деца. Там пускаха на воля най-младите благородници да се забавляват, докато под краката им родителите им се грижеха за дворцовите работи.

Подът, върху който стояха, не покриваше всичките сто стъпки ширина на кулата. Локи се вкопчи в парапета в южния му край и погледна надолу — под тях имаше четири полукръгли галерии, всяка на около двайсет стъпки по-надолу от другата, и всички те бяха пълни с мъже и жени. Замайването отново заплаши да го погълне — да гледаш надолу от височина поне осемдесет стъпки над „земята“, откъм прозрачната страна на кулата и умопомрачителния изглед на юг, разпрострял се пред него, той се чувстваше така, сякаш земната ос аха-

аха щеше да се килне. Ръката на дон Салвара на рамото му го върна към действителността.

— Разболяхте се от болестта на Гарвановия обсег, Лукас — разсмя се донът. — Стискате тоя парапет, все едно ви е любовница. Елате да се подкрепите — очите ви след време ще свикнат с гледката и всичко ще започне да ви изглежда съвсем нормално.

— О, господарю Салвара, де да имаше доказателства, че ще стане именно така, с радост бих посетил масите с угощенията!

Донът го поведе през стълпотворението от памук, коприна, кашмир и редки кожи, като кимваше тук и махваше там. София бе изчезнала заедно с Рейнарт.

Масите с угощенията, петдесет стъпки от единия край до другия (или може би това бяха просто масите с предястията; леките следобедни закуски на подобно пиршество можеха да съперничат на основните ястия при всички по-маловажни поводи), бяха застлани с поръбени със сребро ленени покривки. Главните готвачи на гилдията, Майсторите на Осемте прекрасни изкуства на Камор, стояха мирно в кремаво жълтеникавите си церемониални одежди и черни професорски шапки с висящи златни върви зад ушите. Всеки готвач или готвачка имаше сложни черни татуировки на четирите пръста на всяка ръка — всеки знак символизираше майсторство в една от Осемте гастрономически форми.

В единия край на масата с угощения бяха десертите (Петото Прекрасно изкуство) — черешови торти с крем в обвивки от златни листове, които можеха да се ядат; канелени сладкиши, старателно слепени с медна паста във формата на плаващи кораби, цяла флотилия от корабчета с бели марципанени платна и стафидени екипажи. Имаше издълбани круши, чиято сърцевина бе заместена с цилиндри от мус от речни пъпеши или крем с ракия; обелени речни пъпеши, чиято зелена кора бе изстъргана, за да се разкрие розовата плът отдолу. Върху всяко открито розово лице бе издълбана релефна скулптура на герба на Камор, а алхимичните глобуси в пъпешите ги осветяваха отвътре с приветлива розова светлина.

В другия край на масата бяха месата. Във всяко едно от сребърните блюда бе наредена *фантасмавола* — Невъзможно блюдо, въображаемо животно, съставено от съчетаване на половинките от две различни същества по време на подготовката и готвенето. Локи видя

печен глиган с глава на съомга върху подложка от черен хайвер. До него имаше свинска глава с блатна ябълка в устата и вместо тяло — скопен петел. Всичко това бе залято с кафяв карамелов сос и посипано със смокини и Локи се поддаде на къркоренето в стомаха си. Той позволи на един от готвачите да му отреже щедра порция от „свинския петел“ и започна да яде от сребърната чиния със сребърна виличка. Ястието се топеше в устата като масло, а от вкусовете му се замая главата. От седмици не беше вкусвал нещо толкова великолепно — знаеше, че приготвянето на нещо толкова изискано би отнело всичките му сили с всеотдайната помощ на братята Санца в старото им стъклено мазе. Мисълта донякъде лиши от вкус ястието и той бързо го дояде.

Бичата глава с тяло на сепия пропусна с радост.

В центъра на масите се намираше коронното блюдо (поне на този етаж) — масивно изящество с осем стъпки дължина: ядлива скулптура на град Камор. Островите бяха сладкишчета върху малки издигнати железни платформи. По каналите между платформите течеше някаква синя течност, която един готвач от дясната страна на диорамата разливаше с черпак. Всеки голям мост в града бе изобразен с копие от кристализирала захар. Всяка забележителност от елдерглас бе представена с малък модел, от Счупената кула на юг до Дома на стъклените рози и Петте кули, извисяващи се над всичко. Локи се вгледа внимателно — там имаше дори и малък галеон от шоколадова глазура, малко по-голям от бадем, който плаваше върху Дървените отпадъци от кафяв пудинг.

— Как я карате, Лукас?

Дон Салвара отново застана до него с чаша вино в ръка. Лакей в черна дреха изтръгна празната чиния от пръстите на Локи в мига, в който той се обърна да отговори на дона.

— Слисан съм — рече Локи; не преувеличаваше особено. — Нямах представа какво да очаквам. Кълна се в Същините, може би е хубаво, че нямах никакви предварителни представи. Дворът на Краля на Същините трябва да е нещо като това — не мога да се сетя за нищо друго, с което бих могъл да го сравня.

— Вашите любезни думи са чест за нашия град — отвърна Лоренцо. — Много съм доволен, че решихте да ни придружите. Успях да поговоря с някои от равните ми. Преди около час проведох сериозен разговор с един от тях. Мисля, че е съгласен за около три хиляди

крони. Неприятно ми е да го кажа, но той е доста отстъпчив и много привързан към мен.

— Лукас! — извика доня София, която се появи заедно с Рейнарт по петите ѝ. — Лоренцо успява ли да ти покаже всичко?

— Господарке Салвара, аз съм поразен от гледката на това пиршество. Осмелявам се да кажа, че съпругът ви можеше да ме остави в тъгла да си смуча пръста, и аз пак щях да се забавлявам чудесно цяла вечер.

— Не бих постъпил така, разбира се! — разсмя се дон Салвара. — Тъкмо разговарях с дон Белариджо, мила. Той е тук с онзи скулптор, когото покровителства от няколко месеца, едноокия лашейниец.

Отряд лакеи в ливреи мина покрай тях — четирима души, които носеха нещо тежко на дървена носилка. Предметът беше скулптура от злато и стъкло, блестяща пирамида, инкрустирана с герба на Камор. Сигурно вътре имаше алхимични лампи, защото стъклото сияеше в изумителен нюанс на оранжевото. Докато Локи гледаше, цветът се смени в зелено, после в синьо, накрая в бяло и отново в оранжево.

— Господи, каква прелест! — Доня София явно беше влюбена във всичко алхимично. — Смяната на нюансите! О, за това се изисква голяма точност — как бих искала да видя вътрешността! Кажи ми, може ли лашаниецът на дон Белариджо да ми направи и на мен такава скулптура?

Още три дружини пренесоха покрай тях три други скулптури. Всички те сменяха цветовете си, но всяка в различен порядък.

— Не знам — отвърна Рейнарт. — Това са дарове за Херцога от един от нашите... най-необичайни гости. Моите началници ги провериха. Несъмнено са прекрасни.

Локи се обърна отново към масата и изведнъж се намери на шест крачки от Джанкана Мераджио, закичен с орхидея на ревера, със сребърна чиния с плодове в едната ръка и разкошна млада жена в червена рокля, увиснала на другата. Погледът му мина през Локи, после рязко се върна. Проницателните му очи се втренчиха в него и в дрехите му. Майсторът лихвар отвори уста, после като че размисли и накрая пак я отвори.

— Уважаеми — рече той с леден тон. — Простете, но...

— Я, мастер Мераджио! — Дон Салвара застана до него. Щом видя доня, Мераджио отново затвори уста и се поклони учтиво, макар

поклонът да не беше от най-дълбоките.

— Дон Салвара — рече той — и прекрасната доня София. Какво удоволствие е да видя и двама ви! Поздравления и на вас, капитан Рейнарт. — Той направи знак с глава на високия вадран и отново се втренчи в Локи.

— Мастер Мераджио — заговори Локи. — Какво щастливо съвпадение! За мен е удоволствие най-сетне да се срещна с вас. Много пъти съм ви търсил в кантората ви, но се боя, че никога не съм имал възможността да ви засвидетелствам своето уважение.

— Така ли? Аз тъкмо възнамерявах да ви питам... кой бихте могли да сте вие, уважаеми?

— Мастер Мераджио — обади се дон Салвара. — Позволете ми да ви представя Лукас Феруайт, търговец от Емберлен, служител на Дома на Бел Остер. Дошъл е да обсъди вноса на известно количество бира. Ще ми се да проверя как са тези емберленски бири в сравнение с най-добрите местни. Лукас, това е достопочтеният Джанкана Мераджио, собственик на счетоводната кантора, която носи името му, известен на мнозина като Херцог Бяло желязо, и небезоснователно. Всички финанси се въртят около него като съзвездия в небесата.

— Ваш покорен слуга, господине — рече Локи.

— От Емберлен? От Дома на Бел Остер?

— Ами че да — намеси се доня София. — Той присъства на пиршеството като наш специален гост.

— Мастер Мераджио — продължи Локи. — Дано не съм много нахален, но удовлетворява ли ви кройката на самото ми? И платът?

— Изключителен въпрос — навъси се Мераджио, — защото и двете ми изглеждат странно познати.

— Редно си е — отвърна Локи. — По съвет на семейство Салвара аз се сдобих с костюм, ушит по вашата каморска мода. Помолих шивача да избере кройка, която е предпочитана от човека, известен с най-изтънчен вкус в целия град. И кой да посочи той, освен вас, уважаеми? Този костюм е скроен според *собствените ви предпочитания*. Надявам се, че няма да ви смутя, ако заявя, че го намирам за изключително удобен.

— О, не — отвърна Мераджио с ужасно объркан вид. — О, не. Изобщо не ме смущавате, напротив, ласкаете ме, господине, много ме ласкаете. Аз, хм... не се чувствам съвсем добре. От жегата, нали

разбирате. Убеден съм, че трябва да опитам пунша от онова изящно сладкарско произведение. За мен бе удоволствие да се запознаем, мастер Феруайт. Доня София, дон Лоренцо, моля да ме извините.

Мераджио се отдалечи, като надничаше през рамо към Локи и клатеше глава. „О, Уродливи страже! — помисли си Локи. — Голям майтапчия си ти!“

— Лукас — рече доня София. — Хапнахте ли достатъчно засега?

— Вярвам, че се справям доста добре, господарке Салвара.

— Чудесно! Защо не дойдете с мен да издирим доня Ворченца? Тя се крие в една от другите галерии с плетката си. Ако днес е в добро настроение, просто ще се влюбите в нея, гарантирам ви.

— Доня Ворченца — обади се Рейнарт — е в най-северните покои на западната галерия, два етажа по-надолу. Знаете ли мястото, за което говоря?

— О, да — отвърна София. — Какво ще кажете, Лукас? Хайде да ѝ поднесем своите почитания. Лоренцо може да обикаля тук и да работи по належащите важни дела.

— Тази мисъл не е убягнала от ума ми, мила — рече дон Лоренцо, уж с раздразнение. — Мастер Феруайт, аз от своя страна се надявам тази вечер старата доня да говори терински; може да се окаже, че ви представят на двойница на каменна статуя. Или може би тя се държи по този начин просто когато аз съм в стаята.

— Искате ми се да можех да кажа, че това е изцяло престорено, господарю Салвара — рече Рейнарт. — Аз ще пообиколя и ще се опитам да си придам вид, че съм на служба. Предайте поздравите ми на доня Ворченца, господарке София.

— Разбира се, капитане. Идвате ли, Лукас?

Донята го поведе надолу по едно от широките стълбища от елдерглас с лакирани дървени перила. Меко сияещи алхимични лампи с живописен обков сияеха в подножието на стълбището — щяха да изглеждат прекрасно, щом падне мрак. Разположението на този етаж беше същото като на горния — и тук имаше петдесет стъпки дълга маса с угощения, отрупана с деликатеси и чудеса, а до нея бе поставена една от странно красивите пирамиди от стъкло и злато. „Любопитно“ — помисли си Локи.

— Господарке Салвара — рече той усмихнато, като сочеше. — Може би неколцина лакеи могат да бъдат убедени да вземат назаем за

вас тази скулптура при тръгването ни, за да можете да надникнете вътре?

— О, Лукас, де да можеше... Но не можеш да се отплатиш за гостоприемството на Херцога, като по своя прищявка решиш да заемеш украсата му. Елате, трябва да слезем на долния етаж. Лукас? Лукас, какво има?

Локи бе замръзнал на място, вперил поглед в стълбището, водещо към долния етаж. Някой се качваше по него — висок, стегнат мъж със сиво палто, сиви ръкавици и сив брич; жилетката и четириъгълната му шапка бяха черни, шаловете — наситено алени, а на лявата си ръка върху кожената ръкавица носеше твърде познат пръстен — пръстена на Барсави, черната перла на Капа на Камор.

Локи Ламора срещна погледа на Капа Раза — сърцето му биеше като боен барабан. Господарят на каморския подземен свят се спря изумен. По лицето му трепна озадачение и това изражение преизпълни с веселие душата на Локи. После за съвсем кратък миг по лицето на Капа се изписа омраза; той скръцна със зъби и чертите на лицето му се изопнаха. Най-сетне той като че си възвърна самообладанието — завъртя бастунчето от черно лакирано вещерско дърво със златна дръжка, пхна го под лявата си подмишница и с небрежна походка се запъти към Локи и доня София.

— Вие несъмнено сте доня от Камор — рече Капа Раза. — Не мисля, че имам удоволствието да ви познавам, милостива госпожо. — Той свали шапката си и се поклони ниско под идеален ъгъл, с десен крак, изнесен пред левия.

— Аз съм доня София Салвара от Исла Дурона — рече тя и протегна ръка. Той я пое и целуна въздуха над нея.

— Ваш покорен слуга, господарке Салвара. Аз съм Лучано Анатолиус. Очарован съм, господарке, очарован. А вашият спътник? Познаваме ли се?

— Не мисля, господине — отвърна Локи. — Изглеждате ми странно познат, но съм убеден, че щях да се досетя, ако се познавахме отпреди.

— Мастер Анатолиус, това е Лукас Феруайт, търговец от Емберлен, от Дома на Бел Остер — рече София. — Мой личен гост тук, на празненството на Херцога.

— Търговец от Емберлен? Поздравления, уважаеми. Сигурно сте много *изобретателен* — да се издигнете чак дотук, в тези префинени кръгове.

— Правя, каквото мога, господине, каквото мога. Имам някои необикновено добри приятели в Камор и те често ми осигуряват неочаквани предимства.

— Не се и съмнявам. Домът на Бел Остер, казвате? Прочутите търговци на спиртни напитки? Великолепно. И аз съм привързан към хубавото питие като всеки! Всъщност обичам да го закупувам с бъчви!

— Вярно ли, уважаеми? — усмихна се Локи. — Та това е специалитетът на моята фирма. От нашите бъчви излизат многобройни прекрасни изненади. Гордеем се, че винаги осигуряваме удовлетворение с това, че предоставяме качество като за получената стойност, танти за танти, ако ме разбирате.

— Разбирам ви — усмихна се мрачно на свой ред Капа Раза. — Възхитителна делова практика, близка до собственото ми сърце.

— Но разбира се! — възкликна Локи. — Сетих се откъде сте ми познат, мастер Анатолиус. Имате ли сестра? Може би две? Като че се

досещам, че съм ги срещал по някакъв повод — приликата е *просто* поразителна.

— Не — навъси се Капа Раза. — Боя се, че сте в голяма грешка. Нямам сестри. Доня София, мастер Феруайт, за мен бе истинско удоволствие да се запознаем, но се боя, че имам належаща работа другаде. Желая и на двама ви много приятно прекарване на празненството тази вечер.

Локи протегна ръка и пусна невинна дружелюбна усмивка.

— Новите запознанства винаги са удоволствие, мастер Анатолиус. Може би ще се видим отново?

Капа Раза погледна сърдито протегнатата ръка на Локи, но после явно се опомни — не можеше да откаже подобна любезност, без да предизвика голяма суматоха. Силната му ръка стисна китката на Локи и Локи му върна жеста. Пръстите на другата му ръка трепнаха — ако кинжалът му не беше така неудобно скрит в ботуша, сега щеше да е изкушен противно на всякакъв разум.

— Много сте любезен, мастер Феруайт — рече Капа Раза с безизразно лице, — но силно се съмнявам.

— Ако съм научил нещо за този град, мастер Анатолиус — рече Локи, — то съм научил, че той е пълен с изненади. Желая би приятна вечер.

— И на вас... — отвърна Капа Раза — ... търговецо от Емберлен.

Той тихо се вля в тълпата. Локи го сподиря с поглед. Раза се обърна веднъж и очите им отново се срещнаха, а после Капа изчезна нагоре по стълбите към следващия етаж с развято подире му сиво палто.

— Лукас? — подкани го доня София. — Пропуснах ли нещо?

— Да сте пропуснала нещо? — Локи отново пусна невинната усмивка на Феруайт. — Не вярвам, господарке. Просто този човек изключително много напомняше на един мой познат.

— Приятел от Емберлен?

— О, не — отвърна Локи. — Не приятел. А и въпросният човек е мъртъв — съвсем, съвсем мъртъв. — Той се усети, че стиска зъби, и отново си придаде ведро изражение. — Хайде да се върнем и да намерим вашата доня Ворченца, господарке.

— Да, хайде — съгласи се София. — Да се заемем с това. Последвайте ме.

Тя го поведе надолу по стълбите, по които се качи Раза към поредната галерия, претъпкана от край до край с представители на висшето общество — „със синя и със златна кръв“, както би се изразил Отец Окови. Вместо маса с угощения на този етаж се сервираха напитки на дълъг четирийсет стъпки тезгях от полирано вещерско дърво, обслужван от две дузини мъже и жени в ливреите на Херцога. Зад тях на маси и лавици бяха натрупани хиляди и хиляди бутилки. Зад тях бяха поставени алхимични лампи, които окъпваха галерията в цветни водопади от светлина. Огромни пирамиди от винени и бирени чаши бяха подредени отстрани на тезгяха, заградени с кадифени върви; само един непрофесионален жест можеше да запокити на пода фин кристал на стойност стотици крони. Черноризци стояха мирно и не помръдваха до стъклените пирамиди за по-сигурно. А като стана дума за пирамиди — още една от прекрасните пирамиди скулптури бе поставена тук, на няколко стъпки вдясно от тезгяха, заградена също с кадифена връв.

Доня София го поведе на запад, покрай тезгяха и дългата опашка от благородници в очакване да поемат избрания от тях течен кураж; някои от тях вече бяха забележимо затруднени в практикуването на изящното изкуство на правостоеенето. На западната стена на галерията имаше тежка врата от вещерско дърво със сребърния печат на личната гвардия на Херцог Никованте. Доня София я отвори и го поведе по един лъкатушен коридор, осветен от мекото сребристо сияние на алхимични фенери. В тази зала имаше три врати. Доня София го отведе при най-далечната; както предполагаше Локи, най-близо до северната стена на кулата.

— А сега — рече доня София с лукава усмивка — или ще видим доня Ворченца, или двама млади, които правят нещо, което не бива...

Тя откряна вратата и надникна вътре, а после дръпна Локи за ръкава.

— Всичко е наред — прошепна тя. — Тя е.

Локи и София видяха почти квадратна стая — леко огъната външна стена — за разлика от обществените галерии елдергласът в тази част на кулата бе матов. Единственият прозорец гледаше на север, а дървените му кепенци бяха леко откряхнати, за да влизат вътре слънчевите лъчи и топлият въздух на късния следобед.

В стаята на самотен стол с висока облегалка седеше самотна възрастна дама, наведена над чифт лъскави игли, напълно съсредоточена върху неразгадаемата плетка, падаща в скута ѝ. Няколко кълбета черна вълнена прежда се търкаляха в краката ѝ. Беше ексцентрично облечена в черна мъжка връхна дреха и тъмнолилави панталони, каквито по традиция носеха офицерите от кавалерията. Малките и черни чехлички бяха с извити върхове, като от приказките. Погледът ѝ зад пенснето бе ясен, но тя не го вдигна от плетката, когато доня София въведе Локи в средата на стаята.

— Доня Ворченца? — София се прокашля и заговори по-силно. — Доня Ворченца? Господарке, аз съм, София. Доведох един човек да се запознаете.

Цък-цък, щракаха иглите на доня Ворченца. Цък-цък. Но тя не вдигна очи.

— Доня Анджиавеста Ворченца — представи я София на Локи. — Вдовстваща графиня Кехлибарено стъкло. Тя... тя ту е на себе си, ту не е — въздъхна доня София. — Може ли да ви помоля да останете тук при нея само за малко? Ще отида да взема питиета — тя често си пийва бяло вино. Може би чаша от него ще я върне при нас.

— Разбира се, доня София — рече ведро Локи. — За мен ще е чест да сервирам на графинята. Донесете ѝ, каквото смятате за уместно.

— А на вас какво да донеса, Лукас?

— Не, о, не. Твърде сте любезна, господарке Салвара. По-късно може би ще пийна нещичко.

София кимна и се оттегли от стаята, а вратата щракна след нея. Локи закрачи напред-назад с ръце, сключени зад гърба.

Цък-цък — тракаха иглите. Цък-цък. Локи вдигна вежда — предметът, който излизаше изпод тези игли, си оставаше пълна мистерия. Може би все още бе твърде далеч от завършване. Той въздъхна, продължи да крачи, обърна се и се загледа през прозореца.

Зелено-кафявите хълмове се простираха към извития хоризонт северно от града. Локи виждаше линиите на пътищата, боядисаните покриви на малките сгради и сиво-синята Анджевин, които се размиваха в маранята и далечината. Слънцето обливаше всичко с палещи бели лъчи. Не се виждаше нито едно облаче.

Изведнъж страшна болка от наръгване го прониза в тила отляво.

Локи се завъртя и нанесе удар в посоката, от която идваше болката. Усети влага под пръстите си. Доня Анджиавеста Ворченца, вдовстваща графиня Кехлибарено стъкло, стоеше пред него и стискаше иглата за плетене, която току-що бе забила в тила му. Сега очите ѝ зад стъклата на очилата искряха и усмивка разкъса мрежата от бръчки върху слабото ѝ лице.

— Гаааа... оууу! — Той разтърка тила си, като едва не се изпусна и не заряза лекия си вадрански акцент. — Какво беше това, *по дяволите*?!

— Плачеща върба, мастер Трън — отвърна доня Ворченца. — Отровата на плачещата върба, за която съм убедена, че сте чували. Остават ви няколко минути живот... и бих предпочела да ги прекарате в разговор с мен.

— Вие... Вие...

— Да, наръгах ви във врата. Трябва да призная, че изпитах удоволствие, драги мой. Какво да кажа? Доста ни измъчихте, докато ви преследвахме.

— Но... но... Доня Ворченца, не разбирам. С какво съм ви обидил?

— Можете да зарежете вадранския акцент. Отличен е, но се боя, че няма да можете да блъфирате с усмивка и да се измъкнете и този път, мастер Трън.

Локи въздъхна и разтърка очи.

— Доня Ворченца, ако тази игла наистина е била отровна, защо изобщо да си правя труда да ви казвам нещо, по дяволите?

— Деликатен въпрос. — Тя бръкна в туниката си и извади малка стъкленичка със сребро. — В замяна на вашето съдействие съм готова да ви дам противоотрова. Вие, разбира се, сега идвате кротко и мирно с мен. Намирате се на стотици стъпки нагоре във въздуха, а в момента всички мои Полунощни са тук, преоблечени като лакеи. Ще се отнесат към вас позорно, ако се опитате да пробягате ако ще да са десет крачки по коридора.

— Вашите... Полунощни... Искате да кажете... Сигурно се шегувате, мамка му. Вие сте Паякът?

— Да — отвърна тя. — И боговете са ми свидетели, че е много приятно най-сетне да го заявиш в лицето на човек, който би го оценил.

— Но... — заекна Локи. — Паякът е... или поне аз си мислех, че Паякът е...

— Мъж? И вие, и всички останали в този град, мастер Трън. Винаги съм смятала, че предположенията на другите са най-доброто прикритие... А вие?

— Хммм. — Локи намери сили да се изкиска. Около раната плътта му пареше и изтръпваше, и това усещане се разпростираше. Определено не беше плод на въображението му. — Обесихте ме на собственото ми въже, доня Ворченца.

— Сигурно сте блестящ, мастер Трън — похвали го тя. — Признавам ви го. За да постигнете това, което постигнахте, да карате хората ми да гадаят цели няколко години... Богове, щеше ми се да не ми се налага да ви натикам в гарванова клетка. Може би можем да се договорим някак, след като разполагате с няколко години да го обмислите. Сигурно за вас е нещо съвсем ново и твърде странно някой най-сетне да заложи такъв капан на вас.

— О, не. — Локи въздъхна и захлупи лице в шепите си. — О, доня Ворченца... Много съжалявам, че ще ви разочаровам, но списъкът на хората, които не са ме надхитрили, като че през цялото време, мамка му, става все по-кратък и по-кратък.

— Е, това сигурно е неприятно — рече доня Ворченца. — Но хайде, в момента навярно вие се чувствате доста странно. Краката вероятно не ви държат. Само се съгласете. Посочете ми къде се намират откраднатите от вас средства и може би годините в Двореца на търпението могат да бъдат посъкратени. Съобщете ми имената на съучастниците си, и съм убедена, че можем да постигнем някаква договореност.

— Доня Ворченца! — заяви натъртено Локи. — Нямам съучастници, а и да имах, несъмнено нямаше да ви издам кои са.

— Ами Грауман?

— Грауман го наех — отвърна Локи. — Той си мисли, че наистина съм търговец от Емберлен.

— Ами така наречените разбойници в уличката до Храма на Щастливите води?

— Наемници, отдавна вече избягали обратно в Талишам.

— Ами фалшивите Полунощни, които са посетили семейство Салвара?

— Хомункулуси — отвърна Локи. — Изпълзват от гъза ми на всяко пълнолуние. От години са ми проблем.

— О, мастер Трън... Плачещата върба ще върже тоя ваш език така, че няма развързване. Няма нужда да ми доверявате тайните си точно сега — само се предайте, за да ви дам тази стъкленица, и можем да продължим този разговор в по-приятна обстановка.

Локи се вгледа в доня Ворченца продължително. Погледна я в тези нейни древни очи и забеляза в тях открито задоволство и ръката му самоволно се сви в юмрук. Може би доня Ворченца бе толкова

свикнала на привилегированото си положение, че бе забравила възрастовата разлика между тях. Може би просто никога не ѝ бе хрумвало, че мъж, очевидно изискан, па макар и престъпник, е способен на това, което направи Локи.

Той я фрасна в зъбите с десен прав, който би бил смешен срещу по-млада и по-силна жена. Но главата на доня Ворченца отхвъркна назад, очите ѝ се подбелиха, а коленете и омекнаха. Локи я улови във въздуха и внимателно изтръгна стъкленичката от пръстите ѝ. После я настани в креслото, отвори стъкленичката и изсипа съдържанието ѝ в гърлото си. Топлата течност имаше цитрусов вкус. Той я преглътна жадно и захвърли стъкленичката. После, като действаше с възможно най-голямата бързина, свали сакото си и го използва, за да върже доня Ворченца на стола, като върза на възел на няколко пъти ръкавите зад гърба ѝ.

Главата ѝ се килна напред и тя изстена. Локи я тупна по рамото. После инстинктивно прокара бързо (но възможно най-вежливо) ръце по жилетката ѝ и изсумтя доволно, когато напипа малка звънтяща сребърна кесия.

— Точно на това се надяхах — рече той. — Да го наречем честно овъзмездяване за проклетата игла във врата, хммм?

Изправи се и закричи из стаята. После пак се обърна към доня Ворченца, коленичи пред нея и каза:

— Господарке, сърцето ми кърви, че съм принуден да се държа толкова грубо с госпожа като вас. Истината е, че аз много ви се възхищавам и по всяко друго време бих бил крайно любопитен да разбера къде точно съм се прецакал и съм се издал. Но, трябва да признаете, трябва да съм луд, за да тръгна с вас. Благодаря ви за твърде интересния следобед. Предайте поздравите ми на дон и доня Салвара.

С тези думи той бутна дървените кепенци докрай и излезе през прозореца.

Външната стена на Гарвановия обсег при разглеждане отблизо се оказваше покрита с грапавини, малки нащърбвания и первази по целия ѝ периметър на всеки от етажите. Локи се приплъзна и стъпи върху тънък перваз, широк около педя, притисна корем о топлото стъкло на кулата и изчака думкането на кръвта в слепоочията му — сякаш някой грамадан го млатеше с юмруците си — да се успокои. Но то не се успокои и той въздъхна.

— Аз съм Кралят на кретените — измърмори той. — Най-личният от всичките кретени на света!

Топлият вятър биеше в гърба му, докато той пипнешком се придвижваше вдясно. След малко первазът се разшири и напипа една щърбавина, на която се захвана. Уверен, че не го заплашва непосредствена опасност от падане, Локи погледна надолу през рамо и на мига съжали.

Стъклената кула все пак осигуряваше преграда между наблюдателя и гледката. Тук, навън, сякаш целият свят пропадеше надолу в огромна дъга. Той не се намираше на шестстотин стъпки горе във въздуха, а на хиляда, на десет хиляди, на милион — на някакъв необятен брой стъпки, подвластен само на боговете. Стисна здраво очи и се вкопчи в стъклената стена, все едно можеше да се просмуче в нея като хоросана в камъните. Потръпна. Свинското и петльовото в корема му въодушевено се втурнаха нагоре към гърлото му, а той беше на ръба да им угоди.

„Богове! — помисли си той. — Чудя се дали не се намирам върху прозрачната част на кулата? Сигурно е смешничко!“

Нещо над главата му изскърца. Той погледна нагоре и хлъцна.

Една от клетките се спускаше към него. Щеше да мине покрай него, на около три стъпки от мястото, където той се беше вкопчил за стената.

Беше празна.

— Уродливи страже! — прошепна Локи. — Ще го направя, но те моля само за едно, *едно-единствено* нещо! Щом приключа с това, нека веднага го забравя, мамка му! Открадни спомена от ума ми. Докато още дишам, никога повече няма да се изкачвам по-високо от три стъпки над земята! Хвала ти!

Клетката изскърца. Намираше се на десет стъпки над него, после на пет, а после дъното ѝ се изравни с очите му. Обзет от паника, дишайки дълбоко на пресекулки, Локи се обърна и долепи гръб до стъклото. И небето, и светът под краката му изглеждаха толкова огромни, че погледът му не ги побираше. Богове, хич не му се мислеше за тях! Клетката се спускаше надолу — решетките ѝ бяха там, на три стъпки над петдесет и няколко етажа във въздуха.

Той изкрещя и се оттласна от стъклената стена. Удари се в черното желязо на клетката и се вкопчи с ръце и крака по-отчаяно от

всички котки, вкопчвали се някога в клонка. Клетката се залюля напред-назад, а Локи с всички сила се мъчеше да не забелязва невероятните завихряния на небето и хоризонта. Вратата — трябваше да отвори вратата. Тя се затваряше здраво, за да не изпаднат пътниците, но ключалките не бяха сложни.

Ръцете му трепереха, сякаш беше ужасен мраз. Той напипа резето и успя да отвори вратата, а после предпазливо се промъкна вътре и с последния пристъп на ужасно виене на свят се пресегна и затръшна вратата след себе си. Седна на пода на клетката — дишаше жадно, дълбоко, и трепереше, къде от облекчение, къде от последиците от въздействието на отровата.

— Уф — измърмори той. — Така. Голям ужас си беше.

Издигаща се клетка, пълна с благородни гости, се изравни с Локи на двайсет стъпки вдясно от него. Изгледаха го твърде любопитно. Той им махна.

В ужас, че клетката може да увисне във въздуха, преди да стигне до земята и да тръгне обратно нагоре, той реши, че ако стане така, ще рискува да попадне в Двореца на търпението. Но клетката продължи надолу. Сигурно още не бяха развързали Ворченца и тя не можеше да предприеме нищо. Щом клетката се приземи, Локи се изправи. Лакеите в ливрея, които му отвориха вратата, се облешиха насреща му.

— Извинете — каза единият. — Но вие не бяхте ли... Дали... *Вътре* в клетката ли бяхте, когато тя тръгна от платформата?

— Разбира се! — заяви Локи. — Сянката, която сте видели да се стрелва от кулата? Птица. Най-грамаданската птица, която сте виждали някога. Щях да се напикая от страх, да ви кажа. Да ви питам, може ли да се вземе тук карета под наем?

— Идете на последния ред — рече лакеят. — Потърсете някоя с бяло знамение и фенери.

— Много съм ви задължен. — Локи прегледа надве-натри съдържанието на кесията на доня Ворченца. Количеството на златото и среброто вътре бе твърде задоволително. Щом излезе от клетката, той пхна по един солон в ръката на всеки от лакеите.

— Птица беше, нали?

— Да, господине! — отвърна лакеят и докосна черната си шапка. — Най-грамаданската птица, която някога сме виждали!

Наетата карета го остави на Хълма на Шепота. Плати много добре, както се плаща за „Забравете, че сте препускали така“, и тръгна пеш на юг през Пепелището. Когато стигна до бърлогата им, беше може би шестият час на вечерта. Той нахлу през запречената с чердже врата с вик:

— Джийн, имаме адски шибан проблем...

Соколяря стоеше в средата на стаичката и го гледаше със самодоволна усмивка, скръстил ръце на гърдите си. Локи огледа картината за част от секундата: Ибелиус лежеше проснат до отсрещната стена и не мърдаше, а Джийн се гърчеше от болки в нозете на Вързомага.

Вестрис бе кацнала на рамото на господаря си. Тя впери в него златно черните си очи, отвори човка и нададе тържествуващ крясък. Локи потръпна.

— О, да, мастер Ламора — рече Соколяря. — Да, и аз бих казал, че имате адски шибан проблем.

ИНТЕРЛЮДИЯ: ТРОНЪТ В ПЕПЕЛ

Терим Пел някога бил наричан Перлата на елдрените — бил най-големият и най-величественият от градовете, оставени от древната изгубена раса на хората, които много по-късно се заселили по земите им.

Терим Пел се намирал при изворите на река Анджевин, там, където тя се спускала като пенест поток от планините, в подножието на величавите скали, заобиколен от плодородни ниви, простиращи се на два дни път с бързоходен кон във всички посоки. През есента по тези ниви се полюшвали кехлибарени жита — изобилие, достойно за столицата на империя, а Терим Пел бил именно столицата.

Всички градове на юг коленичили пред Теринския трон. Имперските инженери построили десетки хиляди мили пътища, които оплитали тези градове. Генералите на империята осигурили патрул по тях да бди за разбойници, а в по-малките градове и села поддържал гарнизони, за да подсигурява непрекъснатия поток на търговията и пощата от единия край на империята чак до другия, от Желязно до Пиринчено море.

Картейн и Лашейн, Несек и Талишам, Еспара и Ашмир, Иридейн и Камор, Балинел и Исара — всички тези могъщи градове държави били управлявани от херцози, които поемали сребърните си корони от ръцете на самия император. Малцината херцози, останали в днешно време, може и да притежават голяма власт, но те сами са се обявили за херцози — родовете с високо потекло, произхождащи още от времето на Теринския трон, отдавна са изтребени.

Упадъкът на Теринския трон започнал, когато от север дошли вадраните. Моряци нашественици, те завзели протекторатите на Трона в северната половина на континента. Нарекли седемте реки, вливащи се в северното море, свои Седем Свещени същини и осутили опитите на Трона да си възвърне територията, като разбили всички армии, изпратени от него на север. Отслабена, империята на Теринския трон не успяла да издържи и намаляла по територия — намаляла, но не била съсипана.

Това сторили Вързомаговете от Картейн.

Вързомаговете съвсем скоро се обединили в град Картейн и започвали да разширяват влиянието на своята уникална, смъртоносна гилдия и в други градове и никак не били склонни да се преклонят пред сърдитите искания на императора на Терим Пел. Той настоял да прекратят своята дейност. Твърди се, че му отговорили с кратко писмо, в което се изброявали цените, срещу които Негово августейше величество може да наеме услугите им. Императорът изпратил своите придворни магьосници, но те били избити до крак. Тогава императорът призовал legionите си и поел към Картейн с клетва да погуби всеки магьосник, наричащ себе си Вързомаг.

Обявяването на война от страна на императора било изпитание на решителността за новата гилдия, която публично се била заклела да отмъсти злокобно на всеки, дръзнал да навреди на неин член.

По време на похода си към Картейн императорските войници успели да убият около дузина.

Четиристотин Вързомагове пресрещнали императорските легиони на изток от Картейн. Магьосниците благоволили да се подготвят добре за битката. За няма и два часа една трета от императорските войски били изклани. Странни мъгли се кълбели над земята и обърквали маневрите им. Илюзии и фантазми ги измъчвали. Ята от стрели прекъсвали полета си и падали на земята или връхлитали обратно върху пусналите ги стрелци. Другар се обръщал срещу другаря, подлуден и заблуден от магии, които можели да управляват действията на човек, все едно е кукла на конци. Самият император бил насечен на парчета от собствения му телохранител. Разказват, че не останало парче, по-голямо от пръст, за да го изгорят после на клада. След убийството на императора оцелелите генерали се пръснали, а живите войници хукнали към Терим Пел като зайци.

Но не се свършило с това. Конклавът на Вързомаговете решил да наложи своите правила и да ги наложи по такъв начин, че целият свят да се потриса само при мисълта да ги престъпи, докато е жива хорската памет.

И те изсипали възмездието си върху Терим Пел.

Огнената буря, която сътворили, била страховита и неестествена. Четиристотин магове съвместно подпалили в сърцето на империята нещо, което историците и досега се страхуват да опишат. Казват, че

пламъците били бели като сърцевината на самите звезди, че стълбове от черен дим се издигали тъй високо, че се виждали от вътрешността на Желязно море, далеч на изток от Камор, и чак до Винтила, столицата на младото Кралство на Седемте същини.

Но дори и тази страшна магия не докоснала елдергласа — зданията в града, построени от елдрените, оцелели непокътнати. Но всичко останало, докоснато от огъня, било погълнато от него — дърво, камък и метал, хоросан, хартия и живи същества, всички градски постройки, цялата култура на града и цялото му население, неуспяло да избяга преди маговете да започнат, изгорели и се превърнали в пустиня от сива пепел, пласт от една стъпка пепел върху черния белег, врязан в земята.

Горещият вятър развихрял пепелта в подножието на единственото творение на човека, което маговете запазили — трона на империята. Този трон и до днес стои сред призрачния град Терим Пел, заобиколен от пепелище, което времето и дъждовете са превърнали в черен цимент. Нищо не расте в Терим Пел. Нито един мъж или жена, който е с всичкия си, не стъпва в този черен паметник на непоколебимостта на маговете от Картейн.

Тъкмо те превзели Теринския трон с неземния си огън. И те вкарали градовете държави на юг във войни и вражди, продължили стотици години, докато Кралството на Седемте същини на север ставало все по-могъщо.

Тъкмо този образ идва наум, когато на някого му хрумне да ядоса Вързомаг — образът на празен стон, стърчащ самотно сред сухо море от разруха.

ШЕСТНАЙСЕТА ГЛАВА

ПРАВОСЪДИЕТО Е ЧЕРВЕНО

1

Соколяра размърда пръсти. Локи Ламора падна на колене, сгърчен от твърде познатата болка, която изгаряше костите му отвътре, и се строполи на пода до Джийн.

— Какво удоволствие е — заговори магьосникът — да видя, че си оцелял след малкото ни представление в Дупката на ехото. Впечатлен съм въпреки твоята репутация — въобразявах си, че сме те надхитрили. Чак до този следобед си мислех, че търся единствено Джийн Танен. Но така е още по-хубаво!

— Ти си извратено животно, твойта мамица! — възкликна Локи.

— Не — отвърна Вързомагът. — Аз се подчинявам на нарежданията на клиента, който ми плаща. А нарежданията на клиента ми са да се погрижа убиецът на сестрите му да умира дълго и мъчително. — Соколяра изпука със стави. — А тебе те броя за неочакван късмет.

Локи изкреця и посегна към Вързомага, мъчейки се да надвие болката, но Соколяра прошушна нещо и съсипващите, пронизващи болки сякаш се усилиха десетократно. Локи изви гръб — мъчеше се да диша, но мускулите зад и под белите му дробове бяха корави като камък.

Когато Вързомагът прекрати мъчението, той се свлече, пъшкайки. Стаята се завъртя.

— Много странно — продължи Соколяра. — Как свидетелствата за нашата победа могат да се превърнат в инструмент на падението ни! Джийн Танен например — ти трябва да си фантастичен боец, щом си надвил сестрите на клиента ми, въпреки че, както забелязвам, доста си пострадал. А сега те отвърнаха на твоя удар от царството на сенките. Какви ли не чудеса са възможни, когато някой като мен докопа

физически остатък от друг човек — например изрязани нокти. Кичур коса. *Кръв по острието на нож.*

Джийн изстена, неспособен да произнесе и дума.

— О, да — рече Соколаря. — Без съмнение се изненадах, когато открих до кого ме доведе тази кръв. На твое място щях да хвана първия керван към другия край на континента. Дори можеше да бъдеш оставен на мира.

— Джентълмените копелета — изсъска Локи — не зарязват другарите си. И не бягаме, когато сме длъжни да отмъстим!

— Правилно — рече Вързомагът. — Точно затова те умират в нозете ми в шибани мръсни коптори като този.

Вестрис литна от рамото му и кацна на една полица високо в ъгъла на стаята, откъдето се втренчи злобно в Локи. Въртеше глава от възбуда. Соколаря бръкна в дрехата си и извади пергаментов лист, перо и малка мастилничка. Махна тапата и постави мастилничката върху нара. Топна перото в мастилото, погледна Локи и се усмихна.

— Джийн Танен — рече той. — Какво просто име. Лесно се пише — даже още по-лесно, отколкото се извезва.

Перото му запърха над пергамента — пишеше с големи завъртулки и с всяка изписана буква усмивката му ставаше все по-широка. Когато свърши, сребърната нишка се уви като змия около пръстите на лявата му ръка и той ги размърда в почти хипнотичен ритъм. Бледо сребърно сияние изгря над листа и очерта извивките на лицето му.

— Джийн Танен — повтори Соколаря. — Стани, Джийн Танен. Стани. Имам задача за теб.

Разтреперан, Джийн се надигна първо на колене, а после се изправи на крака. Стоеше пред Соколаря. Локи все още не беше способен да помръдне.

— Джийн Танен — продължи Вързомагът. — Вземи брадвите си. В този миг нищо не може да те зарадва повече от това да вземеш брадвите си.

Джийн посегна под нара и извади Проклетите сестри. Хвана ги в двете си ръце и ъгълчетата на устата му се вдигнаха.

— Ти обичаш да ги използваш, нали, Джийн? — Соколаря раздвижи сребърната нишка в ръката си. — Обичаш да усещаш как се

забиват в плътта... Обичаш да гледаш как блика кръв. О, да... Не се тревожи — имам достойна задача за тях.

Соколяра посочи Локи с пергамента.

— Убий Локи Ламора!

Джийн потръпна. Направи крачка към Локи, после се разколеба. Намръщи се и затвори очи.

— Изричам даденото ти име, Джийн Танен — заговори Вързумагът. — Изричам даденото ти име, истинското ти име, името на духа. Изричам твоето име. Убий Локи Ламора. Вземи брадвите си и *убий Локи Ламора*.

Джийн направи още една колеблива крачка към Локи. Брадвите му се издигнаха бавно. Като че стискаше зъби. От дясното му око се отрони сълза. Той пое дълбоко дъх и направи нова крачка. Изстена и издигна Проклетите сестри във въздуха.

— Не — прекъсна го Соколяра. — О, не. Чакай. Върни се назад.

Джийн се подчини и се отдалечи от Локи, който редеше наум молитви на облекчение, смесени с ужаса от предстоящото.

— Джийн е мека душица — рече Соколяра. — Но ти си истински слабак, нали? Ти си този, дето ме молеше да правя, каквото си искам, с теб, стига само да оставя приятелите ти на мира. *Ти* си този, който влезе в бъчвата със стиснати уста, когато можеше да предадеш приятелите си и може би да оцелееш... О, не. Знам как да поправа това. Джийн Танен, хвърли брадвите.

Проклетите сестри тупнаха тежко на земята в нозете на Соколяра. Миг по-късно Вързумагът заговори на призракен език и размърда нишката в лявата си ръка. Джийн Танен изпищя и се строполи на земята, като потръпваше.

— Според мен ще е много по-добре — рече Соколяра — *ти* да убиеш *Джийн*, мастер Ламора.

Вестрис кресна на Локи. В крясъка ѝ се долавяше странна нотка на подигравателен смях.

„Мамка му! — помисли си Локи. — О, богове!“

— Разбира се — продължи Соколяра, — ние сме наясно, че фамилият ти име е измислица. Но на мен не ми е нужно цяло име — дори и част от истинското име е достатъчно. Ще се убедиш в това, Локи. Ще се убедиш, обещавам ти. — Сребърната нишка изчезна. Той отново потопи перо в мастилото и надраска нещо на пергамента.

— Да! — възкликна той. — Да. Ти отново можеш да се движиш. — И щом го каза, така и стана. Парализата отпусна Локи и той размърда предпазливо пръсти. Вързомагът отново извади сребърната нишка. Локи усети как нещо странно започна да витае във въздуха около него, някакъв натиск. Пергаментът отново засия.

— А сега — рече Соколаря — изговарям името ти, Локи. Изговарям даденото ти име, истинското име, името на духа. Изговарям твоето име, Локи. — Магьосникът ритна Проклетите сестри към Локи. — Стани. Стани и вземи брадвите на Джийн Танен. Стани и убий Джийн Танен.

Локи се надигна на колене и остана на четири крака.

— *Убий Джийн Танен.*

Разтреперан, той посегна към една от брадвите, придърпа я към себе си и запълзя напред, стиснал брадвата в дясната си ръка. Дишаше на пресекулки. Джийн Танен лежеше в краката на Вързомага, само на три-четири крачки, проснат по очи в хоросановия прах.

— *Убий Джийн Танен.*

Локи се спря в нозете на Соколаря, извърна бавно глава и впери поглед в Джийн. Едното от очите на грамадния мъж бе отворено, не мигаше. В него се четеше неподправен ужас. Устните на Джийн трепереха беззвучно и се мъчеха да изговарят някакви думи.

Локи се изправи, издигна брадвата и нададе безсловесен рев.

Замахна с тежката топка и тя се заби право в чатала на Соколаря. Сребърната нишка и пергаментът изпаднаха от ръцете му, той изохка и падна по очи, стиснал слабините си.

Локи се завъртя надясно — очакваше мигновена атака от скорпионовия сокол, но за негово учудване птицата бе паднала долу и се гърчеше на пода. Крилете ѝ пърхаха във въздуха. От човката ѝ излизаха задавени писъци.

Локи се усмихна с най-жестоката усмивка, която се бе появявала на лицето му през целия му живот, и стана.

— Значи така? — Той се хилеше злорадо срещу Вързомага, докато бавно издигаше брадвата с топката надолу. — Ти виждаш, каквото тя вижда. Всеки от вас чувства онова, което чувства другият, нали?

Докато говореше, го обзе топло ликуващо чувство, но това едва не му струва победата. Соколаря успя да се съсредоточи дотолкова, че

да произнесе една сричка и да сгърчи пръсти. Локи ахна, залитна назад и едва не изтърва бравата. Като че нажежена кама се забиваше в двата му бърбрека — парещата болка му пречеше да действа и дори да мисли.

Соколаря се опита да се изправи, но Джийн Танен изведнъж се търколи към него, пресегна се и го сграбчи за реверите. Дръпна яко и Соколаря падна по очи на пода. Болката в бърбреците изчезна, а Вестрис отново изкряска в краката му. Повече не си губи времето.

Замахна яростно с бравата и строши лявото ѝ крило. То сухо изпадна.

Соколаря изпищя и се загърчи — така се мятеше, че за миг се изтръгна от хватката на Джийн. Стисна лявата си ръка и нададе вик, облещил очи. Локи го изрита мощно в лицето. Вързобагът се търколи в прахта, пръскайки кръв, внезапно шурнала от носа му.

— Имам само един въпрос, нагъл шибан *недераст* такъв! — рече Локи. — Ясно, че за „Ламора“ е лесно да се досети човек. Истината е, че когато приех това име, не знаех подходящия му превод. Взех го назаем от един стар продавач на наденици, който веднъж се държа много мило с мен в Пожарището, преди чумата. Хареса ми как звучи.

— Но от къде на къде, майка му стара — продължи той бавно, — ти хрумна, че *Локи* е малкото име, с което съм роден?

Той отново вдигна бравата, обърна я така, че острието да сочи към земята, замахна с всичка сила и отсече главата на Вестрис.

Внезапно секналия крясък на птицата отекна и се сля с писъците на Соколаря, който стискаше главата си и риташе бясно. Виковете му бяха истинска лудост и беше истинска милост за ушите на Локи и Джийн, когато те утигнаха и Вързобагът, хлипайки, изпадна в несвяст.

Соколаря от Картейн се свести и разбра, че лежи разпнат на пода. Въздухът бе напоен с мириса на кръв — кръвта на Вестрис. Той затвори очи и се разрида.

— Вързан е, мастер Ламора — рече Ибелиус. Щом кучият знахар се отърси от магията на Вързомага, той се втурна да помага за връзването на картейнеца. Двамата с Джийн домъкнаха отнякъде метални пръчки. Забиха ги в пода и вързаха китките и глезените на Вързомага за тях с дълги ивици от раздрани чаршафи. Пръстите на ръцете му бяха оплетени и вързани с по-тесни ивици — не можеше да ги помръдне.

— Бива — рече Локи.

Джийн Танен седеше на нара и гледаше Вързомага с непроницаем поглед, с дълбоки сенки под очите. Локи стоеше до краката му и го гледаше с неприкрито презрение.

Малък маслен огън гореше в стъклена кана. Ибелиус, клекнал до него, бавно нагриваше кама на пламъка му. Тънка струйка кафяв дим се виеше към тавана.

— Ако сте намислили да ме убие, вие сте глупаци! — изхлипа Соколаря. — Братята ми ще отмъстят! Помислете си за последствията!

— Няма да те убивам — отвърна Локи. — Ще си поиграем на една игра, която наричам „Пищи от болка, докато не отговориш на шибаните ми въпроси“.

— Прави, каквото щеш — рече Соколаря. — Уставът на моя орден ми забранява да предам клиента си.

— О, ти вече не работиш за клиента си, задник такъв — рече Локи. — Никога вече няма да работиш за клиента си.

— Готово е, мастер Ламора — обади се Ибелиус.

Вързомагът изпружи врат и погледна знахаря. Преглъщаше и облизваше устни, а очите му се стрелкаха из стаята.

— Какво има? — Локи посегна и внимателно пое кинжала от ръката му. Острието сияеше в червено. — Страх те е от огъня ли? Ама защо? — Локи се ухили, но в тази усмивка нямаше нищо весело. — Огънят е единственото, което ще те запази да не ти *изтече кръвта*.

Джийн стана от нара и коленичи до лявата ръка на Соколаря. Приклещи китката му, а Локи се приближи бавно и застана до него с брадва в едната ръка и светеция кинжал в другата.

— На теория одобрявам с цялата си душа — рече Ибелиус, — но на практика мисля, че... трябва да се оттегля.

— На всяка цена, мастер Ибелиус — рече Локи.

Завесата изшумоля и кучият знахар изчезна.

— Виж — рече Локи. — Приемам, че ако те убием, ще стане лошо. Но когато най-сетне те пусна да си ходиш в Картейн, ще служиш за нагледен урок. Ще напомниш на твоите разглезени, извратени, нагли, шибани братя какво може да ги сполети, ако се ебават с нечии приятели в Камор.

Острието на брадвата изсвистя и отсече кутрето на лявата ръка на Вързомаг. Соколаря изпищя.

— Това е за Назка — рече Локи. — Спомняш ли си Назка?

Той отново замахна. Безименният пръст се търколи в прахта и шурна кръв.

— Това е за Кало — рече Локи.

Нов замах и средният пръст също отхвъркна. Соколаря се гърчеше и дърпаше ивиците плат, главата му се мятеше насам-натам в агония.

— И за Галдо. Познати ли ти са тези имена, мастер Вързомаг? Тези малки *допълнения* към шибания ти договор? За мен те бяха ужасно истински. Сега ще отсечем и този пръст — това е за Дървеницата. Всъщност Дървеницата май трябваше да е кутрето, ама карай да върви. — Брадвата отново се стовари и показалецът на лявата ръка на Соколаря се присъедини към братята си в кървавото им изгнание.

— А останалите — рече Локи, — останалите ти пръсти и двата палеца, те са за мен и за Джийн.

Пипкава работа беше това — наложи се да нагриват кинжала на няколко пъти, за да обгорят всички рани. Когато привършиха, Соколаря бе обезумял от болка. Очите му бяха затворени, зъбите — стиснати. Въздухът в затворената стая вонеше на пърлена плът и вряла кръв.

— А сега — Локи седна на гърдите на Соколаря — е време да поговорим.

— Не мога — отвърна Вързомагът. — Не мога... да издавам тайните на клиента си.

— Вече нямаш клиент — заяви Локи. — Ти вече не служиш на Капа Раза. Той нае Вързомаг, не безпръст изрод, чийто най-добър приятел е една умряла птица. С отрязването на пръстите ти аз премахнах и задълженията ти към Раза. Поне от моя гледна точка.

— Върви по дяволите! — изплю се Соколаря.

— Е, добре, ти избра да стане по мъчния начин. — Локи отново се усмихна и подхвърли кинжала на Джийн, който започна отново да го нагрива на пламъка. — Ако беше всеки друг мъж, щях да посегна към топките ти. Щях да пускам всевъзможни шегички за евнуси, но тях ти можеш да понесеш. Ти *не си* „всеки друг мъж“. Мисля, че единственото, което мога да ти отнема и това да ти причини болка до дрън душа, е езикът ти.

Вързомагът се втрени в него. Устните му мърдаха.

— Моля те — прошепна той най-сетне. — Имай милост, в името на боговете, имай милост! Моят орден съществува, за да служи... Аз изпълнявах договор!

— Когато този договор се превърна в моите приятели — рече Локи, — на теб ти изтече мандатът.

— Моля ви! — прошепна Соколаря.

— Не — рече Локи. — Ще го отрежа. И ще го пърля, докато ти лежиш и се гърчиш. Ще те направя ням — иначе сигурно ще можеш да правиш магии и без пръсти. Но без език?

— Моля те!

— Говори — рече Локи. — Кажи ми онова, което искам да знам.

— Богове! — изхлипа Соколаря. — Дано боговете ми простят! Питай. Задай си въпросите.

— Ако те улича в лъжа — заплаши го Локи, — първи ще са топките и после езикът. Не се осланяй на търпението ми. Защо Капа Раза иска да ни избие всичките?

— Заради парите — отвърна Соколаря. — Богатството. Тази ваша съкровищница... Аз я изнамерих, когато започвах наблюденията си над вас. Той имаше намерение да ви използва само за да отвлече вниманието на Капа Барсави, но когато откри колко много пари сте откраднали вече, той поиска да ги присвои — за да плати на мен. За още близо месец, през който да ползва услугите ми, за да му помогна да изпълни докрай задачите си тук, в града.

— Ти избии приятелите ми, мътните те взели! — рече Локи. — Опити се да убиеш и Джийн, и мен заради метала в нашата съкровищница?

— Ти изглеждаше от тия, дето таят злоба — прошепна Соколаря. — Не е ли смешно? Решихме, че ще е най-добре, ако всички вие умрете.

— Правилно сте решили — рече Локи. — А сега — Капа Раза, Сивия крал, кой е той, неговата мама?

— Анатолиус.

— Това ли е истинското му име? Лучано Анатолиус?

— Да. Откъде знаеш?

— Майната ти, Соколарю, отговаряй на моите въпроси! Анатолиус. Защо имаше зъб на Барсави?

— Тайният мир — отвърна Вързوماгът. — Тайният мир бе въдворен с цената на много пролята кръв и много трудности. Имаше един могъщ търговец, който разполагаше със средствата да разкрие какво са стъкмили Барсави и Паякът на Херцога. И тъй като не бе от благородно потекло, той бе твърде разстроен от това, че са го изключили от договореността.

— Барсави го уби — рече Локи.

— Да. Аврам Анатолиус, търговец от Арката на фонтана. Барсави уби и него, и жена му, и трите му най-малки деца — Лавин, Ариана и Маурин. Но трите по-големи деца избягаха с една от прислужниците. Тя ги отгледала — представяла ги за свои. Заминала за Талишам, на сигурно място.

— Лучано, Черин и Раиза.

— Да... Най-големият син и сестрите близначки. Те бяха напълно завладени от идеята за мъст. Мастер Ламора... вашият любителски флирт с порива за мъст не може да се мери с тях. Те прекараха *двайсет и две години* в подготовка за събитията от последните два месеца. Черин и Раиза се върнаха преди осем години под чуждо име, прославиха се като *контрарекиала* и станаха най-верните слуги на Барсави.

Лучано, от друга страна... Лучано тръгна да плава по моретата, за да се обучи в изкуствата на войната и командването и за да натрупа богатство. Богатство, с което да плати за услугите на Вързوماг.

— Капа Раза е бил търговски капитан?

— Не — отвърна Соколаря. — Морски разбойник. Не парцаливите бунаци, които ще намериш в Пиринчено море, а човек, който си разбира от занаята и не вдига много шум. Нападаше рядко, но успешно. Отнемаше хубави товари от галеоните на Емберлен, потапяше корабите и не оставяше никого жив, та да му изрече името.

— Проклятие! — възкликна Джийн. — Проклятие, той е капитанът на „Задоволство“!

— Да, така нареченият чумав кораб — потвърди Соколаря.

— Странно, колко лесно можеш да откажеш хората да припарват до кораба ти, когато много го искаш, нали?

— Той товареше богатствата си на кораба като „милостиня“ — продължи да размишлява Джийн. — Сигурно всичките пари, които открадна от нас, и всичко, което е взел от Капа Барсави.

— Да — отвърна тъжно Вързوماгът. — То принадлежи на моя орден заради оказаните услуги.

— За това тепърва ще видим. А сега какво? Видях твоя господар Анатолиус в Гарвановия обсег преди няколко часа. Какво смята да предприеме сега, неговата мама?

— Хммм. — Вързوماгът се умълча. Локи го сръчка във врата с брадвата на Джийн и по лицето му плъзна странна усмивка. — Смяташ ли да го убиеш, Ламора?

— *Ила джустика веи кала* — рече Локи.

— Говориш сносно терински от епохата на Трона — рече Вързوماгът, — но това твоето не е произношение, а изпражнение.

„Правосъдието е червено“, наистина. Искаш ли го повече от всичко? Искаш ли той да пици под ножа ти?

— Като за начало става.

Соколяра неочаквано отметна глава и избухна в смях — пронизителен смях с налудни нотки. Гърдите му се тресяха от веселие, нови сълзи бликнаха от очите му.

— Какво? — Локи го ръгна отново с брадвата. — Стига си се държал нарочно като побъркан и ми дай отговор, мамицата ти.

— Два ще ти дам — отвърна Соколяра. — Ще ти предоставя и избор, който гарантирано ще ти причини болка. Кой час на вечерта е?

— Какво значение има за теб, по дяволите?

— Всичко ще ти кажа. Моля те, кажи ми кой час е.

— Бих се обзаложил, че е седем и половина — рече Джийн и Вързوماгът отново се разсмя. По изпитото му лице плъзна усмивка, невъзможно блага за човек, току-що изгубил всичките си пръсти.

— Какво? Какво има, твойта мама? Изплюй камъчето или ще загубиш и още нещо.

— Анатолиус — рече Соколяра — ще бъде на Плаващия гроб. Зад галеона ще има закотвена лодка, на която той може да мине през един от люковете за бягство на Барсави. Щом изгрее Измамната светлина, „Задоволство“ ще вдигне котва и ще поеме към открито море — първо на изток, покрай южния край на Дървените отпадъци, където те се откриват към океана. Хората в града се промъкнаха на кораба по един, по двама с лодката с провизиите. Като плъхове, напускащи потъващия кораб. Той ще остане до последно — такъв му е обичаят. Последен се измъква от опасност. Ще го вземат от южния край на Отпадъците.

— Неговите хора в града — рече Локи. — Говориш за хората на Сивия крал, онези, които му помагала от самото начало?

— Да — отвърна Вързوماгът. — Ако правилно разчетеш кога да нахлуеш, той ще е в ръцете ти, или почти, преди да се качи на кораба.

— Това не ми причинява болка — рече Локи. — Тази мисъл ми носи наслада.

— Но има и нещо друго. Чак когато „Задоволство“ поеме към морето, ще се осъществи основната част от плана на Анатолиус.

— Основната част?

— Мисли, Ламора — не може да си толкова тъп! Барсави уби Аврам Анатолиус, но кой *позволи* това да се случи? Кой бе съучастникът?

— Ворченца — отвърна бавно Локи. — Доня Ворченца, Паякът на Херцога.

— Да — потвърди Соколаря. — А зад нея, мъжът, който и даде власт да взема подобни решения?

— Херцог Никованте.

— О, да — прошепна магьосникът, който се беше разпалил. — О, да. Но пак не е само той. Кой се възползваше от Тайния мир? Кого защитаваше тази договореност за сметка на хора като Аврам Анатолиус?

— Благородниците.

— Да. Благородниците на Камор. Анатолиус ги иска.

— „Ги“? Кой „ги“?

— Ами че всичките, мастер Ламора.

— Как е възможно това, мамка му?!

— Скулптурите, мастер Ламора, четирите необикновени скулптури, доставени като дарове на Херцога. И разположени в момента на различни места из Гарвановия обсег.

— Скулптурите? Видях ги — злато и стъкло със сменящи се алхимични цветове. Твоя работа ли са?

— Не са — отвърна Соколаря. — Аз изобщо не си падам по такива неща. Алхимичните светлини са само за заблуда — сигурно са красиви. Но вътре в скулптурите има достатъчно място да се скрие истинската изненада.

— Какво?

— Алхимични фитили — отвърна Соколаря. — Нагласени за определено време, за да запалят малки гърненца с огнено масло.

— Това не може да е всичко.

— О, не, мастер Ламора. — Магьосникът се хилеше доволно. — Преди да ме наеме, Анатолиус похарчи част от значителното си богатство за подсигуряване с големи количества от едно рядко вещество.

— Стига вече игрички, Соколарю — какво е то, по дяволите?

— Призрачен камък.

Локи дълго мълча. Тръсна глава, сякаш за да я прочисти.

— Не може да говориш сериозно.

— Стотици фунтове — поясни Соколаря, — разпределени в четирите скулптури. Всички благородници на Камор ще са натъпкани в онези галерии при изгрева на Измамната светлина — и Херцогът, и неговият Паяк, и всичките им роднини, приятели, прислужници и наследници. Знаеш ли нещо за дима на Призрачния камък, мастер Ламора? Малко по-лек е от въздуха. Той ще се издига, докато не изпълни всички етажи, на които се провежда празненството. Ще влезе през отдушниците на покрива и ще изпълни Небесната градина, където, докато ние разговаряме, играят всички деца на благородниците. Онези, които чакат на платформата за качване, може и да успеят да избягат — изкиска се той. — Но силно се съмнявам.

— При изгрева на Измамната светлина — рече Локи тихо, притиснал длан до устата си.

— Да! — изсъска магьосникът. — При изгрева на Измамната светлина. Вече имате избор, мастер Ламора. При изгрева на Измамната светлина човекът, когото искате да убиете повече от всичко на света, ще остане за кратко сам на Плаващия гроб. При изгрева на Измамната светлина шестстотин души на върха на Гарвановия обсег ще ги сповети съдба, по-лоша от смъртта. Приятелят ви Джийн изглежда в много крехко здраве — съмнявам се, че може да ви помогне в тази задача. И така, изборът е ваш. Желая ви всячески наслади.

Локи стана и подхвърли на Джийн брадвата.

— Изобщо не става дума за избор — заяви той. — Проклет да си, Соколарю, няма никакво място за двоумене.

— Ще отидеш на Плаващия гроб — обади се Джийн.

— Много ясно.

— Приятно прекарване в убеждаване на стражите и благородниците в искрените ви намерения — обади се Соколаря. — Самата доня Ворченца е твърдо убедена, че скулптурите са напълно безопасни.

— Ами — Локи се ухили насмешливо и се почеса по тила. — Аз си падам доста популярен в Гарвановия обсег в момента. Може пък да се зарадват, че ме виждат.

— Как според теб ще се измъкнеш после?

— Не знам — отвърна Локи. — Нямам си хабер от понятие. Положението е такова, каквото много пъти в миналото ми е вършило

добра работа. Трябва да тичам. Джийн, в името на боговете, скрий се някъде около Плаващия гроб, ако трябва, но не смей да влизаш вътре — не си в състояние да се биеш. — Локи се обърна към Вързомага. — Капа Раза като как борави с ножа?

— Смъртоносно — отвърна Соколаря с усмивка.

— Виж сега, Джийн. Аз ще направя, каквото мога, в Гарвановия обсег и ще опитам някак си да се добера до Плаващия гроб. Ако закъснея — закъснея. Ще проследим Раза и ще го пипнем някъде другаде. Но ако не закъснея... а той още е там...

— Локи, не може да говориш сериозно. Поне ми позволи да дойда с теб. Ако Раза може поне малко да върти ножа, той ще ти изкара лайната!

— Стига сме спорили, Джийн — ти си пострадал твърде зле, че да има някаква полза от тебе. Аз съм във форма, ядосан и очевидно ненормален. Всичко може да стане. Но вече стана време да тръгвам. — Локи стисна ръката на Джийн, тръгна към вратата и там се обърна. — Отрежи езика на тоя копелдак, неговата мамица.

— Ти обеща — изстена Соколаря. — Ти обеща!

— Нищо не съм ти обещал. Но на мъртвите си приятели съм обещал това-онова.

Локи се въртна на пети и излезе. Джийн започна отново да нагрява кинжала на пламъка. Писъците на Соколаря придружаваха Локи надолу по осеяната с отломки улица и заглъхнаха в далечината, когато той зави на север и се затича към Хълма на шепота.

Минаваше осмият час на вечерта, когато Локи отново стъпи на плочите под Петте кули на Камор. Пътят на север му беше създал грижи. Сред бандите пияни гуляйджии с притъпени сетива (и разум) и стражите на постове в Алчегранте (Локи най-сетне успя да ги убеди, че е писар, тръгнал на север да се срещне със свой познат, който си тръгва от празненството на Херцога; освен това им пробута „подарък за лятното слънцестоене“ — златни тайрини от малкия запас, скрит в ръкава му) той се почувства късметлия, че изобщо се е добрал. Измамната светлина щеше да изгрее след час и четвърт. Небето вече почервяваше на запад и се наливаше с тъмносиньо на изток.

Мина покрай безбройните редици от карети около кулите. Конете тропаха и цвилеха. Много от тях се бяха облекчили върху красивите каменни плочи на най-големия двор в Камор. Лакеи, стражи и слуги се суетяха на групи, похапваха и зяпаха Петте кули, където великолепието на предстоящия залез обагреше стените от елдерглас с причудливи, свежи цветове.

Локи беше толкова увлечен в мислите какво да каже на мъжете при издигащите клетки, че не забеляза Конте, докато по-високият и по-силен мъж не го хвана с ръка за врата и не заби единия от дългите си ножове в гърба му.

— Брей, брей — рече той. — Мастер Феруайт. Боговете са милостиви. Нищо не казвай, само ела с мен.

Конте го поведе или по-скоро го повлече към една карета наблизо. Локи я позна — с нея беше пристигнал на празненството заедно със София и Лоренцо. Представляваше черен лакиран сандък с прозорец отстрани, срещу вратата. Пердето беше спуснато, а кепенците на прозореца — здраво затворени.

Хвърлиха Локи на една от тапицираните седалки в каретата. Конте залости вратата и се настани на отсрещната седалка с готов за нападение нож.

— Конте, моля те — рече Локи, без да си прави труда да докарва акцента на Феруайт. — Трябва да се върна в Гарвановия обсег. Всички вътре ги грози страшна опасност.

Локи не подозираше, че някой е способен да нанася такива ритници от седнало положение. Конте се подпря на седалката със свободната си ръка и му показа, че това е възможно. Тежкия ботуш на телохранителя го отпрати в ъгъла на каретата. Локи си прехапа езика и усети вкуса на кръвта. Главата му се тресна в дървената стена.

— Къде са парите, лайненце такова?

— Взеха ми ги.

— Да бе, да. Шестнайсет хиляди и петстотин цели крони?

— Не точно — забрави допълнителните разходи за храна и развлечения на Подвижния...

Ботушът на Конте отново се стрелна и Локи се просна в отсрещния ъгъл на каретата.

— Мамка му, Конте, не са у мен! Не са! Взеха ми ги! И в момента това не е важно!

— Нека да ти кажа нещо, мастер Лукас Твойта Мамица Феруайт. Бил съм се на Хълма на Портата на боговете. Тогава бях по-млад от тебе.

— Браво на тебе, но не ми пу... — и за тези думи изяде още един ботуш.

— Бях на Хълма на Портата на боговете — продължи Конте — и бях твърде млад, мамка му, най-здравата наплашеното хлапе копиеносец на Херцога в онази суматоха. Здравата бях загазил — знамето ми беше затънало почти до гуша в лайна, пък и верарците и кавалерията на Бесния граф... Конницата ни се беше изтеглила, враговете напиреха към моята позиция. Нашите каморски благородници търтиха да бягат и да се спасяват, само с едно шибано изключение.

— Не съм чувал нещо, дето чак пък толкова да няма връзка с... — рече Локи и се премести към вратата. Конте вдигна ножа и го убеди да се върне на мястото си.

— Барон Иландро Салвара — завърши Конте. — Той се би, докато конят му не падна мъртъв под него. Би се, докато не получи четири рани и се наложи да го издърпат от бойното поле за краката. Всички останали благородници се държаха с нас като с боклуци. Салвара едва не падна убит, докато се мъчеше да ни спаси. След като се уволних от служба при Херцога, няколко години служих в градската стража. Когато работата се сговняса, помолих стария дон Салвара да

ме приеме и му разказах, че съм го видял при Хълма на Портата на боговете. Казах му, че ми е спасил шибания живот и че иде му служи до края на неговия, ако ме вземе на служба. И той ме взе. Когато почина, реших да остана и да служа на Лоренцо. Ха си мръднал пак към вратата, ха съм ти пуснал *кръвчица* да ти охладя мерака.

— Та, Лоренцо — продължи Конте с неприкрита гордост — си пада повече делови човек от баща си. Но е омесен от същото тесто — втурна се в онази уличка с изваден нож в ръка, без да те познава, защото си мислеше, че са те нападнали наистина, истински шибани разбойници, които ти мислят злото. *Гордееш* ли се, пикльо с пикльо? Гордееш ли се от онова, което стори на човека, опитал се да ти спаси шибания животец?

— Такъв ми е занаятът, Конте — отвърна Локи с огорчение, което го изненада. — Такъв ми е занаятът. Лоренцо да не е светия на Переландро? Той е каморски благородник и получава изгода от Тайния мир. Прапрапрадядо му вероятно е прерязал нечие гърло, за да се сдобие с благородническа титла, и Лоренцо се възползва всекидневно от това. Хората в Казана варят чай от пикня и пепел, а Лоренцо и София те карат да им белиш гроздовите зърна и да им бършеш брадичките. Не ми говори за това какво съм направил. Трябва незабавно да вляза вътре в Гарвановия обсег.

— Кажи ми сериозно къде са парите — рече Конте — или така ще ти сритам задника, че всяко лайно, което изпадне оттам до края на живота ти, ще носи проклетия отпечатък от петата ми върху него!

— Конте — рече Локи. — Всички в Гарвановия обсег ги грози опасност. Трябва да се върна горе.

— Не ти вярвам! — отсече Конте. — Нямаше да ти повярвам, мамицата ти, дори и да ми кажеш, че се казвам Конте! Нямаше да ти повярвам, ако ми кажеш, че огънят пари, а водата е мокра! Каквото и да поискаш, няма да го получиш.

— Конте, моля те, там горе няма как да избягам! Всички проклетци Полунощни в града до един са горе. Паякът е горе. Ротата на Нощното стъкло е горе. Триста благородници от Камор са горе! Аз съм невъоръжен. Сам ти ме качи, но, в името на шибаните богове, закарай ме там! Ако не стигна там преди изгрева на Измамната светлина, ще бъде късно!

— Късно за какво?

— Нямам време да обяснявам. Изслушай ме какви ще ги дрънкам на Ворченца и всичко ще си дойде на мястото.

— Защо, по дяволите, ти е притрябвало да говориш с тая дърта съсухрена вещица?

— Грешката е моя — рече Локи. — Аз явно повече напипвам пулса на нещата от тебе. Виж, няма за кога повече да се ебавам. Моля те, моля те, умолявам те! Аз не съм Лукас Феруайт, аз съм проклет крадец. Вържи ми ръцете, опри ножа си в гърба ми — не ме интересува какво ще ме правиш, но, моля те, качи ме в Гарвановия обсег. Не ме интересува как! Ти кажи как да стане.

— Как е истинското ти име?

— Това пък каква връзка има?

— Кажи си — рече Конте — и може и да ти вържа ръцете, да викна стража и да се опитам да те вкарам в Гарвановия обсег.

— Името ми... — въздъхна примирено Локи — ... е Таврин Калас.

Конте се вторачи в него и изсумтя.

— Много добре, мастер Калас. Дай си ръцете и не мърдай. Така здраво ще те вържа, че няма как да не те боли. А после ще се поразходим.

Покрай площадката, на която пристигаха клетките, стояха войници от Нощното стъкло, които разполагаха с описанието му. Естествено, те изпаднаха във възторг, когато Конте го изтика напред с вързани ръце. Изкачиха се отново — Локи със стария войник зад гърба му и двама черноризци, които го държаха от двете страни.

— Моля ви, заведете ме при доня Ворченца — рече Локи. — Ако не можете да я намерите, моля ви, намерете някой от семейство Салвара. Или дори един капитан от вашата рота на име Рейнарт.

— Млъкни! — сръза го единият от черноризците. — Ще ходиш, където те водим.

Клетката се плъзна в механизмите на площадката за качване и слизване. Вниманието на гъмжилото от благородници и техните гости веднага бе привлечено от Локи, когато го затикаха напред, приклещен между тримата мъже. Щом влязоха в първата галерия на кулата, капитан Рейнарт се оказа наблизо с чиния дребни сладки във формата на корабчета в ръка. Очите му се облешиха, той отхапа последна хапка от марципаненото платно, избърса устата си и тикна чинията в ръцете на преминаващия келнер, който едва не се катурна от изненада.

— В името на боговете! — възкликна той. — Къде го намерихте?

— Не сме го намерили, капитане — отвърна единият от черноризците. — Човекът отзад каза, че служел на господаря и господарката Салвара.

— Хванах го край каретите — додаде Конте.

— Фантастично! — заяви Рейнарт. — Заведете го един етаж по-надолу, в източното крило. Там има един празен склад без прозорци. Претърсете го, съблечете го по долни гащи и го затворете там. Двама стражи да го пазят непрекъснато. Ще го изкараме оттам след полунощ, когато пиршеството започне да приключва.

— Рейнарт, не бива! — извика Локи, като безсмислено се опитваше да се пребори с държащите го мъже. — Върнах се по своя воля. По своя воля, разбирате ли? Всички тук са в опасност! Вие посветен ли сте в работите на вашата осиновителка? Трябва да говоря с Ворченца!

— Предупреден съм да слушам избирателно, когато става дума за теб. Водете го в склада! — посочи Рейнарт на черноризците.

— Рейнарт, недей! Скулптурите, Рейнарт! Погледни вътре в шибаните скулптури!

Локи крещеше. Гостите и благородниците се бяха вторачили в него. Рейнарт го зашлеви през устата. От тълпата излязоха още черноризци.

— Продължавай да вдигаш врява, и тези дами и господа може и да станат свидетели на кръвопролитие. — И той отдръпна ръката си.

— Зная коя е тя, Рейнарт! Знам коя е Ворченца. Ще го изкрещя така, че да се чуе по всички галерии. Ще ритам и ще вряскам, и докато стигна до склада, всеки ще го разбере. Погледни вътре в проклетите скулптури, моля те.

— Какво им има на скулптурите?

— В тях има нещо, мътните го взели! Има заговор. Те са от Капа Раза.

— Те са дар за Херцога — възрази Рейнарт. — Моите началници лично са ги проверили.

— Твоите началници са били измамени — рече Локи. — Капа Раза бе наел Вързомаг. Виждал съм какво може да стори той с нечий разум.

— Това е нелепо! — кипна Рейнарт. — Не мога да повярвам, че ти позволявам пак да разказваш приказки! Свалете го на долния етаж, но първо нека му запуша устата. — Рейнарт взе ленена кърпа от подноса на друг преминаващ келнер и започна да я мачка.

— Рейнарт, моля те, много те моля, заведи ме при Ворченца! Защо да се връщам, майната му, ако не беше важно? Всички тук ще измрат, мамка му, ако ме затвориш в онзи склад! *Моля те*, заведи ме при Ворченца.

Стефан се втренчи в него с леден поглед, после остави салфетката и бутна пръст в лицето му.

— Ще те заведа при донята. Но само да си гъкнал, докато те водим при нея, ще ти запуша устата, ще те пребия до безсъзнание и ще те тикна в склада. Ясно?

Локи закима енергично.

Рейнарт даде знак на още черноризци да се присъединят към тях. Поведоха Локи по галерията и го свалиха два етажа надолу по

стълбите, придружаван от шестима войници и навъсения Конте най-отзад. Рейнарт го отведе в същия коридор и същите покои, където се беше срещнал за първи път с доня Ворченца. Тя седеше на стола си със захвърлена в нозете ѝ плетка, а доня Салвара бе коленичила до нея и попиваше устните ѝ с мокра кърпа. Дон Салвара гледаше през прозореца, подпрял крак на перваза. И тримата страшно се изненадаха, когато Рейнарт бутна Локи в стаята.

— Тази стая е затворена! — нареди той на стражите. — Извинявай, но и ти оставащ навън — спря той Конте, когато той се опита да влезе.

— Пусни прислужника на Салвара да влезе, Стефан — обади се доня Ворченца. — Той вече е наясно с много неща. Нека разбере и останалото.

Конте влезе, поклони се на Ворченца и стисна десния лакът на Локи, а Рейнарт заключи вратата. И двамата Салвара изгледаха Локи с еднаква неприязън.

— Здравейте, София. Здравсти, Лоренцо. Радвам се да ви видя пак — рече Локи с нормалния си глас.

Доня Ворченца стана от стола си, приближи се на две крачки от него и го зашлеви със силен удар през устата. Главата му се завъртя надясно и остра болка прониза врата му.

— Ох! — изохка той. — Ама какво ви прихвана, вашта мама?

— Имам дълг за връщане, мастер Трън.

— Вие забихте отровна игла във врата ми, да му се не види!

— Със сигурност си я заслужавахте.

— Първо на първо, аз бих...

Рейнарт стисна лявото му рамо, завъртя го и заби юмрук в челюстта му. Ударът на Ворченца бе доста впечатляващ за възрастта и телосложението ѝ, но виж, Рейнарт си беше бияч от класа. Стаята като че изчезна за няколко мига, а когато се завърна отново, Локи лежеше проснат в един ъгъл, полегнал настрана. Малки ковачи като че блъскаха по наковални, разположени крайно неуместно точно над очите му. Локи се зачуди как ли са попаднали там вътре.

— Казах ти, че доня Ворченца е моя приемна майка — заяви Рейнарт.

— Леле, леле — изкикоти се Конте. — Ей така го разбирам аз частното празненство.

Да е хрумвало на някого от вас — рече Локи, докато с мъка се изправяше — да ме попита за какъв дявол съм се домъкнал обратно в Гарвановия обсег, след като успях да офейкам?

— Скочил си от външния перваз — рече доня Ворченца — и си се метнал на една от спускащите се надолу клетки, нали?

— Точно така. Всички други начини да слеза на земята ми се сториха твърде нездравословни.

— Видя ли? Нали ти казах, Стефан!

— Може и да ми е минавало през ум, че това е възможно — рече вадранът, — но никак не ми се щеше да мисля, че някой наистина го е направил.

— Стефан не обича височините — обясни доня Ворченца.

— Умен човек — рече Локи. — Но моля ви, умолявам ви да ме изслушате! Върнах се да ви предупредя за скулптурите. Капа Раза ви е подарил четири. Те крият страшна опасност за всички в тази кула, мамка му.

— Скулптурите? — Доня Ворченца го погледна с любопитство. — Един господин поднесе за подарък на Херцога четири скулптури от злато и стъкло. — Тя погледна Стефан. — Убедена съм, че охраната ги е прегледала и одобрила. Аз нямам представа — аз само правя услуга на някои свои близки като съветник по тази афера.

— Така ми казаха моите началници — потвърди Рейнарт.

— Я стига — сръза го Локи. — Вие сте Паякът. Аз съм Тръна на Камор. Запознахте ли се с Капа Раза? А с един Вързомаг, който се представя като Соколаря? Те споменаха ли за скулптурите?

Дон и доня Салвара се вторачиха в доня Ворченца. Възрастната жена заекна и се прокашля.

— Опа — възкликна Локи. — Не сте казали на София и Лоренцо, нали? Старият номер с „приятел на един мой приятел“. Извинете, но трябва да разговарям с вас в качеството ви на Паяка. Щом изгрее Измамната светлина, жална им майка на всички в Гарвановия обсег.

— Знаех си — възкликна София. — Знаех си! — Тя се вкопчи в лакътя на мъжа си така, че той направи болезнена гримаса. — Не ти ли казах?

— Аз още не съм сигурен — рече Лоренцо.

— Не — въздъхна доня Ворченца. — София е схванала правилно, аз съм Паякът на Херцога. Ето, казах го. Но ако това излезе

от тази стая, ще има прерязани гърла.

Конте я погледна изненадано и с някакво странно одобрение в погледа. Локи успя да се вдигне на крака.

— Що се отнася до скулптурите — продължи доня Ворченца, — аз лично ги проверих. Те наистина са дар за Херцога.

— Те са част от заговор — възрази Локи. — Капан. Само отворете една от тях и ще видите! Капа Раза възнамерява да унищожи всеки мъж, жена и дете в тази кула — и ще е по-лошо от убийство.

— Капа Раза се държа съвършено по джентълменски — рече доня Ворченца. — Беше толкова скромен, че едва се съгласи да приеме поканата ми да се присъедини към нас за кратко тази вечер. Това е поредната ти измишльотина, с която целиш някаква изгода за себе си.

— Да бе, да му се не види — рече Локи. — Връщам се тук, след като успях да се измъкна и нарочно търпя цялата проклетата Рота на Нощното стъкло да ме връзва и влачи. И сега ви спипах точно където ми трябвахте. Тези скулптури са напълнени с Призрачен камък, Ворченца! Призрачен камък.

— Призрачен камък! — повтори доня София отвратена. — Откъде знаеш?

— Не знае — заяви доня Ворченца. — Лъже. Скулптурите са безобидни.

— Отворете някоя от тях — настоя Локи. — Лесно можем да разрешим този спор. Моля ви, изгревът на Измамната светлина е близо. Отворете някоя от тях. Щом изгрее Измамната светлина, те ще се запалят.

— Тези скулптури са собственост на Херцога на стойност хиляди крони — рече Ворченца. — И няма да ги повредим заради налудничавата прищявка на всеизвестен престъпник.

— Хиляди крони — рече Локи — срещу стотици животи. Всеки благородник в Камор ще се превърне в разлигавен кретен, не разбирате ли? Можете ли да си представите децата в градината с побелели очи като Укротени коне? Такива ще станат! — кресна той. — *Укротени!* Тази гадост *ще ни изяде душиците!*

— Наистина, още една проверка няма да навреди.

Локи погледна Рейнарт с благодарност.

— Не, Рейнарт, няма. Моля ви. Моля ви, проверете.

Доня Ворченца разтърка слепоочията си.

— Това вече е прекалено — заяви тя. — Стефан, моля те, затвори този човек на сигурно място, докато празненството приключи. В стая без прозорци, моля.

— Доня Ворченца! — настоя Локи. — Какво ви говори името Аврам Анатолиус?

Погледът ѝ стана леден.

— Нямам представа — отвърна тя. — Интересно, на теб какво ти говори?

— Капа Барсави убил Аврам Анатолиус преди двацет и две години — обясни Локи. — Вие сте го знаели. Знаели сте, че той е заплаха за Тайния мир.

— Не виждам каква връзка има това с каквото и да било — рече доня Ворченца. — А сега млъкни, или ще наредя да те накарат да млъкнеш.

— Анатолиус е имал син — продължи Локи, като отчаяно бързаше да се изкаже, защото Стефан вече пристъпваше към него. — Синът му е оцелял, доня Ворченца. Лучано Анатолиус. Лучано е Капа Раза. Лучано си отмъсти на Барсави за убийството на родителите си, братята и сестрите си, а сега възнамерява да отмъсти и на вас! На вас и на всички благородници!

— Не — доня Ворченца отново докосна главата си. — Не, това не е вярно. Много ми беше приятно да общувам с Капа Раза. Не си представям да е способен на нещо подобно.

— Соколаря — рече Локи. — Спомняте ли си Соколаря?

— Сътрудника на Раза — отвърна отнесено доня Ворченца. — Аз... прекарах много приятно и с него. Възпитан, кротък младеж.

— Той ви е сторил нещо, доня Ворченца — рече Локи. — Виждал съм го да го прави пред очите ми. Произнесе ли той истинското ви име? Написа ли нещо на пергамент?

— Аз... Аз... Не мога... Това е... — Доня Ворченца се сви. Бръчките по лицето ѝ се врязаха, сякаш много я болеше. — Трябва да покания Капа Раза... Ще бъде неучтиво да не го покания на... На празненството... — Тя се свлече в креслото и започна да пици.

Лоренцо и София ѝ се притекоха на помощ. Рейнарт сграбчи Локи за жилетката и го тресна в стената. Краката на Локи увиснаха на една стъпка над земята, а Рейнарт изрева:

— Какво ѝ стори?!

— Нищо — изпъшка Локи. — Вързوماгът ѝ е направил магия. Помисли си, човече — разумно ли говореше тя за скулптурите? Копелето е изкривило разума ѝ.

— Стефан — обади се с дрезгав глас доня Ворченца. — Пусни Тръна. Той е прав. Прав е... Раза и Соколаря... Все едно съм забравила всичко. Нямах намерение да удовлетвори молбата на Раза... Соколаря направи нещо на писалището и аз... аз...

Тя отново се изправи, подкрепяна от София.

— Лучано Анатолиус, казваш. Капа Раза е син на Аврам Анатолиус? Откъде можеш да знаеш това?

— Защото вързах Вързوماга на пода само преди час-два — отвърна Локи, щом Рейнарт го пусна на земята. — Отризах му пръстите, за да го накарам да говори, а когато си призна всичко, което исках да чуя, накарах да му отрежат и шибания език и да опърлят чукачето.

Всички в стаята се вторачиха в него.

— Освен това и го нарекох задник — додаде Локи. — Хич не му хареса.

— Да убиеш Вързوماг е по-лошо от смърт — изрече доня Ворченца.

— Не е мъртъв. Само е ужасно разкаян.

Доня Ворченца тръсна глава.

— Стефан, скулптурите. Една от тях е на този етаж, нали? Зад тезгяха с напитките.

— Да — потвърди Рейнарт и се запъти към вратата. — Какво още знаеш за тях, Тръне?

— Вътре има алхимични фитили — отвърна Локи. — И глинени гърнета с огнено масло. Щом изгрее Измамната светлина, маслото ще се запали и цялата кула ще се изпълни с дим от Призрачния камък. А Анатолиус ще отплава, умирайки от смях.

— Този същия Лучано Анатолиус ли срещнахме на стълбите? — попита София.

— Съвсем същия — отвърна Локи. — Лучано Анатолиус, известен и като Капа Раза, а също и като Сивия крал.

— Ако тези неща са алхимични, ще е най-добре аз да ги прегледам — предложи София.

— И аз — обади се Конте.

— Чудесно! Всички можем да отидем, ще е много забавно! — Локи размаха вързаните си ръце към вратата. — Но побързайте, мама му стара!

Конте го хвана подръка и го затика най-отзад на шествието. Рейнарт и Ворченца ги поведоха покрай стреснатите черноризци. Капитанът им кимна да ги последват. Те излязоха от коридора и се върнаха в главната галерия.

Тълпата от зачервени гуляйджии се разделяше пред тях, докато странното шествие преминаваше през галерията. Рейнарт отиде при черноризеца, застанал най-близо до блещукащата пирамида от винени чаши.

— Този край временно се отцепва. Погрижи се — нареди той. После се обърна към другите войници: — Заградете мястото на петнайсет-двайсет крачки разстояние. Не позволявайте на никого да се приближава, в името на Херцога.

Доня София се мушна под кадифената връв и приклекна до скулптурната пирамида. Меките светлини все така грееха и сменяха цвета си зад стъклата. Страните на основата ѝ бяха дълги около две стъпки и половина, беше три стъпки висока.

— Капитан Рейнарт — рече тя. — Спомням си, че видях закачени на колана ви чифт ръкавици. Може ли да ми ги заемете?

Рейнарт ѝ подаде чифт черни кожени ръкавици и тя ги нахлузи.

— Не е особено мъдро да приемаш твърде много неща за даденост. Отравянето при допир е детска игра — рече тя разсеяно и прокара пръст по повърхността на скулптурата, като я оглеждаше внимателно. Смени на няколко пъти позата си и всеки път бръчката на челото ѝ ставаше все по-дълбока.

— Не виждам никакъв отвор в стените. — Тя отново се изправи. — Дори шев няма. Много добра изработка. Ако приспособлението трябва да изпуска дим, не си представям откъде ще излезе той. — Тя почука с облечения си с ръкавица пръст по едното от стъклата. — Освен ако... — И тя пак почука по стъклото. — Това стъкло ние наричаме декоративно стъкло. То е тънко и крехко. Не се използва често за скулптури и никога не го използваме в лабораторията, защото не издържа на нагряване...

Тя извърна глава към Локи. Бадемово русите ѝ къдри се разпиляха като ореол.

— Казахте, че в тези скулптури има гърнета с огнено масло, така ли?

— Така чух от един човек, който много искаше да не изгуби езика си — отвърна той.

— Сигурно е това — рече тя. — Огненото масло нагрива много силно вътрешността на затворен метален съд. То ще пръсне стъклото — ще пръсне стъклото и димът ще излезе навън! Капитане, извадете рапирата си, моля. Бих искала да я използвам.

И да имаше някакви скрупули, Рейнарт успя да ги прикрие, извади рапирата и внимателно ѝ я подаде откъм дръжката. Тя огледа сребърната дръжка, кимна и удари стъклото с нея. То се пръсна с пронизителен звън. София обърна рапирата и разбута с острието стъкълцата по краищата, а после я върна на Рейнарт. Тълпата, която наблюдаваше, зашушна и завъзкликва, едва удържана от тънката дъга на непрекъснато извиняващите се Рейнартови черноризци.

— Внимавай, София — обади се дон Лоренцо.

— Не учи моряка как да сече в океана — измърмори тя и погледна през прозорчето, около педя и половина широко в основата и леко стесняващо се към върха. Бръкна вътре с облечената си с ръкавица ръка, докосна една от подвижните алхимични светлини, завъртя китка и я извади навън.

— Не е прикрепена към нищо — отбеляза тя и остави кълбото на земята до себе си. — О, богове! — прошепна, щом погледна отново през прозорчето, без светлините да ѝ пречат. Закри уста с ръка и се изправи колебливо, разтреперана.

Доня Ворченца отиде при нея.

— Е?

— Призрачен камък — изрече в ужас доня Салвара. — Скулптурата е пълна с Призрачен камък. Виждам го и усещам мириса на праха. — Тя потръпна, както потръпват някои хора, когато голям паяк им пресече път. — Само в тази скулптура има достатъчно, че да стигне за цялата кула! Май твоят Капа Раза е искал да се презастрахова.

Доня Ворченца се загледа през прозореца със северен изглед към Камор. Небето бе забележително притъмняло, откакто домъкнаха Локи при нея за втори път.

— София — рече графиня Кехлибарено стъкло. — Какво можем да предприемем? Можем ли да предотвратим запалването?

— Не ми се вярва — отвърна доня Салвара. — Не видях алхимичните фитили, сигурно са скрити под Призрачния камък. Възможно е и да се запалят, ако се пипнат. Лесно бих могла да изработя подобен механизъм в моята лаборатория. Опитът да се обезвреди може да доведе до не по-добри последици от запалването им.

— Трябва да ги изнесем от кулата — обади се Рейнарт.

— Не — възрази София. — Димът от Призрачния камък се издига във въздуха, той е по-лек от него. Съмнявам се, че ще можем да ги отнесем достатъчно далече до изгрева на Измамната светлина. Ако се запалят в подножието на Гарвановия обсег, надигналият се стълб от дим пак ще ни достигне. Най-добре би било да ги потопим във вода. За няколко минути водата обезврежда Призрачния камък. Огненото масло ще се запали, но няма да има бял дим. Де да можехме да ги метнем в Анджевин!

— Не можем — потвърди Ворченца, — но можем да ги пуснем в резервоара на Небесната градина. Той е десет стъпки дълбок и петнайсет — широк. Достатъчно ли е?

— Да! Остава ни само да ги качим горе.

— Стефан... — започна доня Ворченца, но капитан Рейнарт вече се беше задействал.

— Дами и господа! — изрева той с пълно гърло. — Настоятелно молим за вашата помощ в името на Херцог Никованте. Нощно стъкло, при мен! Искам да ни се направи път до стълбището, дами и господа. Моите извинения, но ако някой се изпречи на пътя ми, ще се отнеса крайно нелюбезно с него.

— Трябва да изнесем тези проклети неща от галериите и да ги отнесем в Небесната градина — продължи той и сграбчи един от хората си за рамото. — Тичай към площадката за качване и слизване и намери лейтенант Раз елин. Кажи му да опразни Небесната градина по моя заповед. Кажи му, че до пет минути не искам там да е останало нито едно дете! Той знае какво да прави. Първо действай, после се извинявай.

— Развържете ми ръцете — рече Локи. — Скулптурите са тежки. Не съм от най-силните, но мога да помогна.

Доня Ворченца го изглежда с любопитство.

— Защо се върнахте да ни предупредите, мастер Трън? Защо просто не офейкахте?

— Аз съм крадец, доня Ворченца — отвърна той тихо. — Аз съм крадец, може би дори и убиец, но това е прекалено. Освен това възнамерявам да убия Раза. Щом той иска нещо, аз съм длъжен да го осуеят. Много е просто. — Той протегна ръце и тя бавно кимна.

— Можеш да помогнеш, но след това трябва да поговорим.

— Да, трябва, но се надявам този път да минем без игли — рече Локи. — Конте, бъди ми приятел и ме отърви от тия въжета.

Жилавият телохранител преряза вървите с един от ножовете си.

— Ха си пробвал да се ебаваш — закани се той, — ха съм те бутнал в резервоара и съм ги накарал да пуснат скулптурите върху теб.

Локи, Конте, Рейнарт, дон Салвара и няколко черноризци коленичиха и вдигнаха скулптурата. София погледа, погледа намръщена, а после си проби път до съпруга си и също я подхвана.

— Аз ще намеря Херцога — каза Ворченца. — Ще се погрижа той да бъде осведомен за ставащото. — И тя бързо излезе от галерията.

Като се препъваше, групата изнесе скулптурата по стълбите на горния етаж. Там ги чакаха още черноризци.

— Намерете всички скулптури! — ревна Рейнарт. — По осем човека за всяка! Намерете ги и ги отнесете в Небесната градина! В името на Херцога, разбутайте всички, които ви се изпречат на пътя! И, в името на всички богове, не ги изпускайте!

След малко многобройни групи от блъскащи се и ругаещи войници вече мъкнеха скулптурите подир групата на Рейнарт. Локи се задъхваше и се потеше. И другите не бяха по-добре.

— Ами ако това нещо се запали, както го мъкнем? — измърмори един от черноризците.

— Първо, ще ни опърли ръцете — рече София, зачервена от усилията. — После всичките ще се проснем в несвяст, преди да сме изкачили и шест стъпала, и ще бъдем Укротени. И след това ще станем малоумници, нали така?

Най-сетне изкачиха и последния етаж. Стражи и прислужници отскачаха встрани, докато те се тътреха по служебните коридори. На самия връх на кулата широко мраморно стълбище се виеше към Небесната градина покрай вътрешността на опушено прозрачните

стени. Цял Камор се въртеше около тях, докато изкачваха спирала след спирала. Слънцето вече беше само половинка от белезникав медальон, потъващ зад извивката на западния хоризонт. Странни черни сенки увисаха от небето. Локи дълго ги гледа, докато най-сетне се досети, че това са висящите лози от Небесната градина, полюшвани от вятъра навън.

Десетки деца търчаха покрай тях и крещяха, подгонени от черноризците и навиквани от прислужниците. Стълбището излизаше в градината на покрива, която всъщност представляваше миниатюрна гора: маслинови и портокалови дървета и алхимични хибриди с шумолящи изумрудни листа, разлюлени от топлия вятър под безоблачното пурпурно небе.

— Къде е проклетият резервоар? — възкликна Локи. — Никога не съм се качвал тук.

— В източния край на градината — отвърна Лоренцо. — Навремето там си играех.

Под танцуващите клонки на плачеца върба те намериха резервоара — кръгло езеро с диаметър пет крачки, както бе обещала доня Ворченца. Без никакви предисловия пуснаха скулптурата във водата. Тя падна с оглушителен плясък, опръска двама от черноризците, потъна бързо, оставяйки подире си млечнобял облак във водата и се приземи с трясък на дъното.

Една по една и трите останали скулптури паднаха върху нея — и четирите вече бяха под оцветилата се в млечнобяло вода. Небесната градина гъмжеше от черноризци.

— А сега какво? — изпъшка Локи.

— Сега трябва да се изнасяме оттук — отвърна доня София. — Това въпреки всичко си е голямо количество Призрачен камък. Не искам никой да се навърта около него, пък ако ще и да е под вода. Не и докато не минат няколко часа.

Всички останали с най-голяма радост се съгласиха с предложението ѝ.

Измамната светлина току бе започнала да изгрява, когато доня Ворченца отново ги посрещна в най-горната галерия на Гарвановия обсег. Трепкащите лъчи с призрачни цветове, блещукащи от кулите от елдерглас, се виждаха през високата врата към платформата за качване и слизване. Наоколо цареше суматоха — черноризци търчаха насам-натам и колчем се блъснеха в някой дон или доня, почваха да мърморят извинения.

— Това си е война — каза тя, когато семейство Салвара, Локи, Конте и Рейнарт се събраха около нея. — Да скрои подобно нещо, по-лошо и от масово убийство! Богове! Никованте свиква Нощното стъкло, Стефан. Доста напрегната нощ те чака.

— Полунощните? — попита той.

— Изкарай ги оттук всички до един — нареди Ворченца. — Бързо и тихомълком. Съберете се при Двореца на търпението и ги подготви за чанч. Ще ги разпратя навсякъде, където Никованте реши, че ще са най-полезни.

— Мастер Трън... — продължи тя. — Благодарни сме ви за стореното от вас. То ще ви спечели голямо признание. Но участието ви в тази афера вече приключи. Ще ви отведе под стража в Кехлибарено стъкло. Вие сте пленник, но си спечелихте някои привилегии.

— Глупости — отвърна Локи. — Дължите ми повече от това. Раза е мой.

— Раза — възрази доня Ворченца — сега е най-търсеният човек в цял Камор. Херцогът възнамерява да го смаже като муха. Царството му ще бъде нападнато, а Плаващия гроб — отворен.

— *Идиоти!* — кресна Локи. — Раза не командва Точните хора, той ги използва, неговата мамица! Плаващия гроб е празен; докато ние си говорим, Раза подготвя бягството си. Той не искаше да стане Капа, а просто да използва позицията, за да се докопа до Барсави и да ликвидира благородниците на Камор!

— Откъде знаете толкова много за намеренията на Раза, мастер Трън?

— Раза ме принуди да му помогна да надхитри Капа Барсави още по времето, когато се наричаше Сивия крал. Уговорката беше, че след това ще ме пуснат да си вървя, но той ме изхитри. Уби трима мои приятели и ми взе парите.

— *Твоите пари?! — възкликна дон Лоренцо и сви юмрук. — Нашите, искаше да кажеш!*

— Да — потвърди Локи. — И всичко, което взех от доня Де Маре, дон Джавариз и семейство Фелучия. Повече от четирийсет хиляди крони — цяло състояние. Раза ми го открадна. Не лъжех, когато казах, че парите вече не са у мен.

— Значи вече не притежавате нищо ценно — рече доня Ворченца.

— Казах, че вече не са у мен, не че не знам къде са — отвърна Локи. — Раза се е подготвил да ги изнесе контрабандно от града заедно с богатството на Барсави. Смятал е с тях да плати на своя Вързوماг.

— Тогава ни кажете къде са — рече доня Ворченца.

— Раза е мой — настоя Локи. — Свалят ме долу и ме пускат на свобода. Раза уби трима мои приятели и имам намерение да изтръгна гадното му сърце. Бих заменил цялото бяло желязо на Камор срещу тази възможност.

— В този град бесят хора, задето са откраднали няколко сребърника — рече доня Ворченца. — А вие предлагате да ви пуснат на свобода, след като сте откраднали десетки хиляди цели крони. Няма да стане.

— Това е моментът на истината, доня Ворченца — рече Локи. — Искате ли си парите обратно? Мога да ви кажа къде са. Веднага ще ви кажа къде да ги намерите, заедно с богатството на Барсави, което сигурно е значително. Единственото, което искам в замяна, е Раза. Тръгвам си свободен и убивам мъжа, който се опита да изличи от лицето на земята и вас, и всички благородници. Проявете разум — сега, когато вече познавате и лицето, и гласа ми, надали мога да се върна към предишната си кариера, поне не и тук, в Камор.

— Твърде много предполагате.

— Попречи ли Паякът на Камор на Капа Раза да напълни Гарвановия обсег с толкова Призрачен камък, че можеше да Укроти целия шибан град? Не, стори го Тръна на Камор, благодаря любезно.

Всеки мъж, жена и дете тук тази вечер са здрави и читави само защото аз съм мека душица, да ме вземат мътните дано, не защото бие сте си свършили работата. Задължена сте ми, Ворченца. Вашата чест ви задължава. Дайте ми Раза ще получите и парите.

Погледът, който му отправи тя, можеше да накара водата да замръзне.

— Давам ви дума, мастер Трън — рече тя най-сетне, — че в замяна на заслугите ви пред Херцога и пред моите равни вие ще бъдете пуснат на свобода и ако се доберете до Раза преди нас, можете да го довършите, но ако не успеете, няма да ви се извинявам. А ако подновите дейността си и нашите пътища отново се пресекат, ще ви екзекутирам без съд и присъда.

— Изглежда ми справедливо. Ще ми е нужен меч — рече Локи.

— Щях да забравя.

За негова изненада капитан Рейнарт откопча колана си с рапирата и му го подхвърли.

— Намокрете я — рече той. — С благодарности от мен.

— Е? — рече доня Ворченца, когато Локи закопча колана около кръста си, над отличния син брич на Мераджю. — А сега за парите. Къде са?

— Северно от Зъбите на Камор — подхвана Локи — на частните докове са закотвени три лайнарски баржи. Нали ги знаете? Изкарват всичките боклуци и изпразнения извън града на север, към нивите.

— Разбира се — рече доня Ворченца.

— Раза е скрил богатството си в една от тях — рече Локи.

— В дървени сандъци, запечатани под пластове промазано платно, по очевидни причини. След като се измъкне от Камор, планът му е да пресрещне баржата на север и да разтовари съкровището. Всичко е там, под камарите лайна.

— Това е нелепо — възкликна доня Ворченца.

— Не съм казал, че отговорът ми ще е приятен — отвърна Локи.

— Помислете си. Кое е последното място, където на някого би му минало през ум да търси укрити пари?

— Хммм. Коя от баржите?

— Не знам — отвърна Локи. — Знам само, че е едната от трите.

Ворченца погледна Рейнарт.

— Е — рече капитанът. — Има причини, поради които боговете са сметнали за уместно да създадат посочения човек.

— Ох, ужас! — възкликна Локи и преглътна буцата в гърлото си. „Изпипай го! — заповяда си той. — Много добре го изпипай!“ — Доня Ворченца, това не е приключило.

— За какво говорите?

— Кораб, баржи, бягство. Мислех си. Докато го кълцах с ножа, Соколаря ръсеше всякакви странни шегички. Дразнеше ме за нещо, но досега не бях успял да се досетя за какво. Чумавия кораб. „Задоволство“. Трябва да го потопите.

— Това пък защо?

— Той принадлежи на Анатолиус — отвърна Локи. — Според Соколаря Анатолиус е бил пират и се е подвизавал в Морето от бяло желязо и е трупал богатства, за да може да наеме Вързомаг и да се върне в Камор, за да си отмъсти. „Задоволство“ е негов кораб. Но Анатолиус не възнамерява да избяга с него — след като напусне града, той ще се отправи на север нагоре по Анджевин.

— С каква цел?

— Соколаря подхвърляше намеци за резервен план — отвърна Локи. — Този чумав кораб е резервният план. Той не е пълен с трупове, доня Ворченца. Има малоброен екипаж — мъже, които са оцелели след допира с Черния шепот, като Таласъмите на Херцога. Малоброен екипаж и трюмове, пълни с животни — кози, овце, магарета. Мислех си, че Соколаря просто се опитва да проявява непочтителност... но помислете си...

— Животните могат да пренасят Шепота — рече Рейнарт.

— Да — потвърди Локи. — Болестта не ги убива, но те могат да заразят нас, това е адски сигурно. Потопете шибания кораб, доня Ворченца. Това е другият удар на Раза. Ако разбере, че не е успял да ликвидира благородниците, той може да се опита да отмъсти на целия град. Последният му шанс.

— Лудост — прошепна доня Ворченца, но изглеждаше наполовина убедена.

— Анатолиус вече се опита да изтреби благородниците на Камор до крак, до последното дете! Той е луд, графиньо Кехлибарено стъкло. Как мислите, че ще реагира, когато се ядоса? Остава само хората му да подкарат кораба към кея и да пуснат животните. Или може би само да

метнат някоя и друга овца в града с катапулта. Потопете шибания кораб.

— Мастер Трън — каза доня Ворченца. — Вие имате странно нежна душа за крадец с вашите апетити.

— Аз съм заклет брат на Безименния Тринайсети, Уродливия страж, Благодетеля — отвърна Локи. — Аз съм жрец. Не съм спасил хората в тази кула само за да видя как моят град ще измре. В името на благоприличието, доня Ворченца, в името на благоприличието, потопете проклетия кораб! Умолявам ви!

Тя се вгледа в него над стъклата на пенснето си, после се обърна към Рейнарт.

— Капитане — произнесе тя бавно. — Вървете при поста с фенера на платформата за качване. Предайте светлинни съобщения на Арсенала и Остатъците.

Тя скръсти ръце на корема си и въздъхна.

— По мое нареждане и в името на Херцог Никованте, потопете „Задоволство“ и застреляйте всеки оцелял, който се опитва да стигне до брега.

Локи въздъхна облекчено.

— Благодаря ви, доня Ворченца. А сега — моята клетка за спускане?

— Вашата клетка за спускане, мастер Трън... Давам ви дума незабавно да ви подготвят такава. Ако боговете отредят вие да се доберете до Капа Раза, преди моите хора да го открият... Нека ви дават сила!

— Ще ми липсвате, доня Ворченца — рече Локи. — И вие също, господарю и господарке Салвара. Поднасям ви извиненията си за това, че по-голямата част от богатството ви е затрупана с лайна. Надявам се, че можем да останем приятели.

— Само да си стъпил пак в къщата ми — рече доня София — и ще станеш на прибор в лабораторията ми!

Синя светлина проблясваше от платформата за качване на Гарвановия обсег. Дори и на фона на променливото сияние на Измамната светлина тя изпъкваше достатъчно, че да бъде видима от поста на покрива на Двореца на търпението. Само след мигове капациите на сигналните фенери започнаха бързо да се отварят и затварят. Съобщението прелетя във въздуха над главите на хилядите гуляйджии и стигна до местоназначението си — Арсенала, Южната игла, Остатъците.

— Света мамице! — възкликна сержантът на пост в кулата на самия връх на Южната игла и примига, за да си избистри погледа, като се чудеше дали е преброил правилно проблясъците, а после, измъчван от угризения на съвестта, подпъхна незаконния си мях с вино по случай празника под стола.

— Сержант — обади се по-младият му колега. — Този кораб май е намислил нещо ужасно шантаво.

Люлеейки се по водите на Старото пристанище, „Задоволство“ бавно се обръщаше на бакборд; виждаха се моряци, покачени по главната и предните мачти, готови да спуснат платната. Десетки малки тъмни силуети се движеха по палубата, осветени двойно от сиянието на жълтите фенери и блясъка на Измамната светлина.

— Готви се за отплаване, началник, смята да отплава в открито море! Откъде се взеха всички тези хора? — възкликна по-младият.

— Не знам — отвърна сержантът. — Но току-що дойде сигнал. Милостиви богове, те възнамеряват да потопят проклетия кораб с жълтите фенери.

По цялата периферия на Отпадъците започнаха да присветват оранжеви светлини. Всяка малка кула с катапулта разполагаше с маслени фенери за извънредни случаи, които служеха да сигнализируют кога те са оборудвани с хора и готови за действие. В Арсенала забиха барабани. Из целия град, надвивайки ехтящото мърморене на празничните тълпи, отекнаха сбирки.

Една от катапултите на брега стреля с гръм и трясък. Камъкът прелетя като размазана сянка във въздуха, но пропусна целта с няколко

ярда и вдигна бял фонтан край щирборда на фрегатата.

Следващата катапулта изстреля в дъга оранжево-бял огън, който сякаш увисна в небето — хипнотично знаме от горяща светлина. Стражите от Южната игла проследиха със страхопочитание как той се стовари върху палубата на „Задоволство“ и пръсна огнени пипала във всички посоки. Мъжете се разтичаха като луди — виждаше се, че някои от тях са се подпалили. Един скочи зад борда и цопна във водата като жив въглен в локва.

— Богове, това е огнено масло! — възкликна по-младият. — То дори и във водата няма да спре да гори!

— Е, дори и акулите обичат печено месо — изкиска се сержантът. — Горките копелета.

Един камък се вряза в борда на фрегатата и разпръсна дървените перила на трески, които се разхвърчаха навсякъде. Мъжете тичаха, крещяха и падаха по палубата. Огънят беше обхванал и платната, и такелажата въпреки трескавите усилия на екипажа да го овладее с пясък. Още едно огнено буре избухна на кварталдека. Мъжете и жените около кормилото бяха погълнати от ревящ ореол от бял пламък. Нямаха време дори да изпищят.

Камъните валяха върху кораба и разкъсваха няколкото плющящи на вятъра платна. Пожари се разгаряха на кърмата, на носа, навсякъде. Оранжеви, червени и бели пръсти опипваха палубите и се издигаха в небето заедно с обагрения в няколко цвята дим. В обсега на дузина заредени катапулти невъоръжената и почти неподвижна фрегата нямаше никакъв шанс. Пет минути след като сигналят бе даден от Гарвановия обсег, „Задоволство“ се превърна в клада — планина от червено-бял огън, която се издигаше над водата: вълнисто червено огледало под корпуса на умиращия кораб.

Стрелците заеха позиция на брега, готови да застрелят всеки оцелял, който се опита да доплува до него, но такива нямаше. Сред огъня, водата и чудовищата, спотайващи се в дълбините на пристанището, стрелите бяха ненужни.

Лучано Анатолиус, Сивия крал, Капа на Камор, последният оцелял от рода си, стоеше сам на горната палуба на Плаващия гроб под копринените балдахини, плющящи на Вятъра на палача, под тъмното небе, което отразяваше миражното сияние на Измамната светлина, и гледаше как корабът му гори.

Гледаше на запад, а червеният огън бушуваше в очите му. Дори не мигна — погледна на север, към светещата кула Гарванов обсег, където проблясваха сини и червени светлини и нито облаче блед дим не се издигаше към небето.

Стоеше сам на палубата на Плаващия гроб и не плачеше, макар че в душата си в този миг не желаше нищо друго така силно, както да заплаче.

„Черин и Раиза нямаше да заплачат“ — рече си той. — Майка ми и баща ми нямаше да заплачат; те *не* заплакаха, когато хората на Барсави изкъртиха с ритници вратата им посред нощ. Нощта, когато баща му умря, след като се мъчи да ги защитава достатъчно дълго, та Гизела да успее да го измъкне — заедно с малките близначки през задната врата.

„Задоволство“ изгаряше пред очите му, но наум той отново тичаше през тъмните градини, тринайсетгодишен, и се препъваше по познатите пътеки, клонките шибяха лицето му, горещи сълзи се стичаха по бузите му. Във вилата зад тях ножове се издигаха и падаха, малко момиченце плачеше за майка си... а после плачът внезапно секна.

— Никога няма да забравим! — бе казала Раиза в тъмния трюм на кораба, който ги откара в Талишам. — Никога няма да забравим, нали, Лучано?

Малката й ръчичка хвана здраво неговата. Черин спеше неспокойно от другата му страна, мънкаше и плачеше насън.

— Никога няма да забравим — бе отговорил той. — И ще се върнем. Обещавам ти, някой ден ще се върнем.

Той стоеше на палубата на крепостта на Барсави в Камор и нямаше власт да стори нищичко, докато смъртта на кораба му

боядисваше водите на Старото пристанище в кървавочервено.

— Капа Раза? — обади се колеблив глас зад гърба му. Някакъв мъж се беше качил по коридора от долните галерии. Един от Ромовите псета от екстравагантния хазартен кръг, заформил се в тронната му зала. Той се обърна бавно.

— Капа Раза, току-що донесоха това... Един от Резачите на Измамната светлина, ваша светлост. Казва, че някакъв мъж в Пепелището му дал един тайрин и му казал веднага да ви отнесе това.

Мъжът му подаде торба от зебло. Върху нея с разкривени черни букви бе написано „РАЗА“. Мастилото като че още не беше изсъхнало.

Лучано пое торбата и махна на мъжа да се оттегли. Ромовото псе хукна по коридора и изчезна — онова, което прочете в очите на господаря си, никак не го зарадва.

Капа на Камор отвори торбата и се вторачи в тялото на скорпионов сокол — обезглавен скорпионов сокол. Той обърна торбата наопаки и изсипа съдържанието и на палубата. Главата и тялото на Вестрис тупнаха върху дъските. Сгънат и изцапан с кръв пергаментов лист изпадна подире им. Той го грабна и го разгъна.

ИДВАМЕ

Лучано дълго гледа писмото — може да са били пет секунди, а може и пет минути. После го смачка и го пусна на пода. То падна на палубата, търколи се и се спря до изцъклените, втречени очи на Вестрис.

Щом идваха, значи идваха. Щеше да има достатъчно време да избяга, когато разчисти и последния си личен дълг.

Слезе по стълбището в долната галерия, в светлината и шума на празненството, което беше в разгара си. Мирисът на дим и пиене витаеше във въздуха; дъските скърцаха под обутите му в ботуши крака, докато бързаше надолу по стълбите.

Мъжете и жените вдигаха погледи от картите и заровете, когато той ги подминаваше. Някои му махаха и крещяха поздравии или славословия, но никой не получи отговор. Капа Раза отвори вратата на покоите си (бившите покои на Барсави) и хлътна вътре за няколко минути.

Когато отново излезе, беше облечен като Сивия крал, в старата си кожена жилетка и бричове със сивия цвят на мъгла, сивите ботуши от акулова кожа с потъмнелите сребърни токи, сивите ръкавици на фехтовач, напукани по ставите от употреба, със сивата си връхна дреха и наметало с вдигната качулка. Наметалото се ветрееше подире му, когато закрачи напред. Светлините на Плаващия гроб блещукаха по оголената стомана на извадената му рапира.

Празненството утихна на мига.

— Вън! — кресна той. — Излезте вън и стойте по-далече. Оставете вратите отворени. Без стражи. Измитайте се, докато още ви давам възможност.

Карти политнаха към палубата. Зарове тракаха по дървото. Мъжете и жените наскочаха на крака и помъкнаха със себе си пияните си другари. Бутилки се търкаляха и вино се лееше, докато траеше отстъплението. След няма и минута Сивия крал стоеше сам в центъра на Плаващия гроб.

Той се отправи бавно към сребърните върви, висящи от тавана откъм щирборда на стария галеон. Дръпна една от тях и белите светлини на полилеите угаснаха. Дръпна друга и завесите, закриващи високите прозорци на стаята, се дръпнаха и отвориха тронната зала към нощта. Дръпване на трета връв — и червени алхимични глобуси пламнаха в тъмни ниши по стените. Сърцето на дървената крепост се превърна в пещера, огряна от карминена светлина.

Той седна на трона, подпрял рапирата на коленете си, а червените светлини палеха огньовете в очите му под ниско нахлупената качулка.

Седеше на трона и чакаше последните двама Джентълмени копелета да го намерят.

Когато преполови единайсетият час на вечерта, Локи Ламора влезе в тази тронна зала и застана с ръка на рапирата си, втренчен в Сивия крал, седящ на трийсетина ярда от него в потъналата в тишина зала. Локи дишаше тежко, и то не само заради пътуването на юг — беше изминал по-голямата част от разстоянието с откраднат кон.

Усещането от дръжката на Рейнартовата рапира в дланта му беше едновременно вълнуващо и ужасяващо. Той знаеше, че в ръкопашния бой вероятно отстъпва на противника си, ала кръвта му кипеше. Дръзко вярваше, че гневът, скоростта и надеждата ще го крепят в онова, което му предстои. Той прочисти гърло.

— Сиви кралю.

— Трън на Камор.

— Доволен съм — рече Локи. — Мислех, че вече може и да сте потеглили. Но, извинявайте... онази фрегата ви беше нужна, нали? Накарах моята добра приятелка графиня Кехлибарено стъкло да я прати на дъното на шибания залив.

— Това дело — заговори Сивия крал с уморен глас — ще изгуби вкуса си за вас след няколко минути, уверявам ви. Къде е Джийн Танен?

— Идва насам — отвърна Локи. — Идва.

Той бавно тръгна напред и съкрати разстоянието помежду им наполовина.

— Предупредих Соколяря да не си играе с Танен — рече Сивия крал. — Очевидно не е послушал предупреждението ми. Поздравявам и двамата ви за невероятната издръжливост, но се боя, че бих ви направил услуга, като ви убия, преди Вързомаговете да са ви отмъстили.

— Вие предполагате, че Соколяря е мъртъв — отвърна Локи. — Той още диша, но, ех... никога повече няма да свири на музикални инструменти.

— Интересно. Как го постигнахте, чудя се? Защо Богинята на смъртта не иска да ви духне като свещ? Ще ми се да знам.

— Майната им на вашите желания. Защо вие постъпихте така, Лучано? Защо не се опитахте честно да се договорите с нас? Можеше и да постигнем договореност.

— Можеше — рече Сивия крал. — Но нямаше място за „можеше“, Ламора. Съществуваха само моите нужди. Вие притежавахте онова, от което аз имах нужда, и бяхте твърде опасни, че да ви оставя да живеете, след като се сдобия с него — и вие пределно го изяснихте.

— Но можеше да се задоволите с най-проста кражба — рече Локи. — Всичко бих ви дал, за да опазя живи Кало и Галдо и Дървеницата. Всичко — ако ми поставехте така нещата.

— Защо един крадец да не се бори, за да запази натрупаното?

— Защото притежава нещо по-добро — отвърна Локи. — За нас кражбите бяха по-важни, отколкото трупането. Ако трупането беше толкова хубаво, щяхме поне да измислим какво да го правим всичкото това натрупано, мамка му!

— Лесно е да се говори, когато всичко вече е минало — въздъхна Сивия крал. — Но щяхте да кажете нещо друго, когато бяха още живи.

— Ние крадахме от *благородниците*, задник такъв. Крадахме изключително от тях. От всички хора да изберете точно нас... Вие помогнахте на благородниците с опита си да ни извадите извън играта. Поднесохте дар на най-омразните си хора, да му се не види.

— Значи сте ги отървавали от парите им, мастер Ламора, като скрупулъзно сте се въздържали от отнемане на живот по време на процеса... да ръкопляскам ли? Да ви нарека свой брат по оръжие? Винаги има още пари. Кражбата сама по себе си не би могла да им даде урока, който заслужават.

— Как можахте, Лучано? Как човек, изгубил онова, което сте изгубили вие, който изпитваше към Барсави такива чувства, можа да стори същото и на мен?

— Същото? — Сивия крал се изправи и стисна дръжката на рапирата си. — Същото? Дали родителите ви са били убити в леглото, за да се потули една лъжа, мастер Ламора? Дали малките ви братя и сестри са паднали под ножа, та никога да не пораснат и да си отмъстят?

— Аз загубих трима братя от вашите ръце — отвърна Локи. — Едва не загубих четирима. Нямаше нужда от това. Когато си мислехте,

че сте приключили с мен, се опитахте да убиете стотици. Деца, Лучано, деца — родени години след като Барсави е убил родителите ви. Сигурно е хубаво да си справедлив, но от моето място това ми изглежда като шибана лудост.

— Тях ги закриляше Тайния мир — отвърна Сивия крал. — Те бяха паразити, виновни по рождение. Спести си аргументите, жрецо. Да не мислиш, че аз самият не съм си ги повтарял толкова нощи подред, че не мога да ги преброя, през последните двайсет и две години.

Сивия крал направи крачка напред и върхът на рапирата му се вдигна към Локи.

— Ако беше в моя власт — продължи той, — бих изравнил този град със земята и бих изписал имената на семейството ми в пепелта.

— *Ила джустика веи кала* — прошепна Локи и направи нова крачка напред. Сега едва две крачки разстояние разделяше двамата мъже. Той извади рапирата на Рейнарт от ножницата и застана в гард.

— Правосъдието е червено. — Сивия крал застана срещу Локи, който бе приклепнал, а острието на рапирата му сочеше земята — позиция, която каморските фехтовачи наричаха „Причакващият вълк“. — Да, наистина.

Локи нападна, преди Сивия крал да е довършил изречението. Само за миг стрелналата се стомана проблесна във въздуха между двамата. Кралят парира и атакува на свой ред със скорост, превъзхождаща тази на Локи. Ламора успя да избегне удара само с недостоен отскок назад. Приземи се в приклепнала позиция, протегнал лявата си ръка, за да не се търколи презглава върху твърдата дъсчена палуба.

Той предпазливо заобикаля в кръг по посока на плонжа си, все така с прегънати колене. В лявата му ръка като по магия се появи кама. Той я завъртя няколко пъти.

— Хммм — обади се Сивия крал. — Кажете ми, че нямаш намерение да се биеш по верарски. Намирам тази школа за безинтересна.

— Както ви е угодно. — Локи размаха подканващо камата. — Ще се опитам да не оплескам наметалото ви с кръв.

С театрална въздишка Сивия крал извади от пояса си кама с тънка дръжка — беше двуостра, и я протегна така, че остриетата ѝ се

разтвориха пред него във въздуха като челюсти. После направи два подчертани подскока напред.

Локи хвърли поглед към краката на противника си за част от секундата и твърде късно разбра, че онзи точно на това и разчиташе. Отскочи надясно и едва успя да парира с камата. Замахът на Сивия крал разсече въздуха на два пръста разстояние от лявото му рамо. Пресрещна камата на Краля, сякаш се беше подготвил нарочно. И отново Краля бе твърде бърз.

Няколко отчаяни мига двамата мъже бяха напълно увлечени в битката — остриетата им тъчаха сребърни призраци във въздуха, кръстосваха се и отхвърчаха в страни, финтираха и правеха лъжливи финтове, мушкаха и отбиваха. Локи се измъкваше на косъм от по-дългите и по-мускулести удари на Сивия крал, а Краля с лекота пресрещаше и отбиваше всяко негово нападение. Най-сетне двамата отхвърчаха в различни страни и застанаха един срещу друг задъхани, като се гледаха с решителната, непоколебима омраза на биещи се кучета.

— Хmmm — рече Сивия крал. — Доста ме просвети.

И почти небрежно нападна с рапирата. Локи отново отскочи назад и отби вяло, връх до връх, като момче, което тренира от няма и седмица. Очите на Сивия крал светнаха.

— Съвсем ми просветна. — И отново небрежен удар. Локи отново отскочи назад. — Тебе всъщност не те бива много-много в това, нали?

— Би било в моя полза да си мислиш така, нали?

Щом чу това, Сивия крал се разсмя.

— О, не. Не, не, не. — С един решителен жест той захвърли наметалото и връхната си дреха на земята. Налудничава усмивка бе врязала дълбоки бръчки върху изпитото му лице. — Стига вече блъфиране. Стига вече игрички.

И нападна Локи — краката му се движеха толкова бързо, че не можеше да ги различиш, а жестокостта му не можеше да се мери с нищо, което Локи си спомняше. Зад кинжала му стояха двайсет години опит и двайсет години най-черна омраза. Някаква мъничка, отстранена част от ума на Локи хладно отбеляза, че не може да се мери с противника си, докато той отчаяно отбиваше отново и отново и

следеше фантомните удари с очи и ръце, а острието на Сивия крал пробиваше плата и плътта.

Веднъж, два пъти, три пъти — между вдишванията острието на Сивия крал пееше и хапеше лявата китка, предмишницата и бицепса на Локи.

Хладната изненада го порази по-силно от болката от ударите, а после топлата кръв потече по изпотената му кожа, като дяволски го гъделичкаше, а издън стомаха му се надигна вълна от гадене. Камата изпадна от ръката му окървавена, но не от кръвта на този, когото трябваше.

— Най-сетне опряхме до нещо, от което не можеш да се измъкнеш с *преструвки*, мастер Ламора. — Сивия крал изтръска кръвта на Локи от върха на рапирата си и я наблюдаваше как блисна върху дървената палуба в дъга. — Сбогом.

И отново се размърда и на виненочервената светлина на алхимичните глобуси цялото острие на рапирата му, от основата до върха, беше яркочервено.

— Аза Гуила — прошепна Локи. — Отмъсти справедливо за смъртта на приятелите ми. Дай ми кръв за смъртта на братята ми!

Гласът му премина в крясък и той нападна, не улучи и отново нападна, влагайки във всеки удар цялата си отчаяна омраза и страх — нападнаше с рапирата по-бързо от всякога през живота си, ала Сивия крал все така пресрещаше и отблъскваше всеки негов удар, все така успяваше да избегне острието му, все едно се биеше с дете.

— Явно последната разлика между нас, мастер Ламора — изрече Сивия крал между ударите, — е, че аз знаех какво правя, когато останах да ви посрещна тук за последен път.

— Не! — задъха се Локи. — Разликата между нас е, че аз ще успея да си отмъстя!

Студена болка избухна в лявото му рамо и той с ужас се вторачи в рапирата на Сивия крал, забита почти цяла педя в плътта му точно над сърцето. Кралят я завъртя диво и одраска костта, когато я извади. Болката повали Локи на колене и той инстинктивно замахна с безполезната си лява ръка, за да запази равновесие.

Но и тук инстинктът го подведе. Ръката му се удари в твърдата палуба с дланта нагоре, сгърчена странно под тежестта на рамото, и с ужасно изпукване лявата му китка се счупи. Толкова се слиса, че дори

не изпищя. Част от секундата по-късно Сивия крал яростно го изрита в главата и светът се превърна в калейдоскоп от агония, претъркалящ се отново и отново, а очите му се напълниха с парещи сълзи. Рапирата на Рейнарт издрънча на дъските.

Локи усещаше как дървото се притисна в гърба му. Усещаше кръвта и солта, която замъгляваше зрението му. Усещаше ярките и горещи кръгове на болката, които излизаха от счупената му китка, и мократа агония на дупката в раменната му става. Но най-силно усещаше собствения си срам, ужаса от провала и огромната тежест на тримата мъртви приятели, останали неотмъстени, които не можеха да намерят покой, защото Локи Ламора бе загубил.

Той вдиша шумно и дълбоко и разпали нови искри на болка по целите си гърди и гръб, но сега всичко беше една болка, едно-единствено червено чувство, което го повдигна от земята. С рев, в който нямаше и капка разум, той сви колене, скочи на крака и посегна да прихване Сивия крал през кръста.

Убийственият удар, устремен към сърцето на Локи, улучи лявата му ръка. Движена от яростта на Сивия крал до последната й капка, рапирата проби ръката му над лакътя и се подаде от другата страна. Полудял от болка, той замахна напред и нагоре, а Краля се мъчеше да се изскубне от хватката му. Острите ръбове режиха ужасно плътта на Локи, но сабята си стоеше забита там и кълцаше мускулите му, докато двамата се бореха.

Камата на Сивия крал изникна пред очите му и животинският инстинкт го подтикна да използва единственото оръжие, с което разполагаше. Зъбите му се забиха в трите пръста на ръката, стиснала дръжката. Той усети вкуса на кръвта и твърдата кост под тях. Сивия крал нададе вик, а камата падна и се удари в лявото рамо на Локи, преди да издрънчи на палубата. Краля изтръгна ръката си и Локи го заплю със собствената му кръв и кожа.

— Предай се! — кресна Сивия крал и го удари по темето, а после по носа. Със здравата си десница Локи потърси другата кама на Краля, затъкната в пояса му. Краля отблъсна ръката му със смях.

— Не можеш да спечелиш! Не можеш да спечелиш, Ламора! — С всеки крясък Сивия крал сипеше удари върху Локи, който се беше вкопчил отчаяно за него, както удавник се вкопчва за плаваща греда. Краля се разсмя диво, докато удряше Ламора по черепа, по ушите, по

челото и по раменете, дори навря юмрука си в кървящата рана. — Не... можеш... да ме победиш!

— Няма нужда да те побеждавам — прошепна Локи, диво ухилен срещу Сивия крал, с лице, оцапано от кръв и сълзи, счупен нос и напукани устни. Всичко пред очите му се размазваше, а по краищата настъпваше мрак. — Няма нужда да те побеждавам, копелдако. Само трябва да те задържа тук... докато дойде Джийн.

При тези думи Сивия крал бе обхванат от истинско отчаяние, ударите му се посипаха като дъжд, но Локи дори не ги забелязваше и се смееше с влажния, ревящ смях на пълната лудост.

— Само трябва да те задържа тук... докато дойде... Джийн!

Съскайки от ярост, Сивия крал успя да се изтръгне донякъде от хватката на Локи и да извади другата си кама. Щом изтръгна лявата си ръка от десницата му, Ламора пусна от ръкава един златен тайрин в дланта си. С отчаяно завъртане на китката той метна монетата по стената зад Сивия крал и тя шумно издрънча.

— Ето го, копелдако! — кресна той и оплиска с кръв ризата на Краля. — Джийн! Помогни ми!

И Сивия крал се завъртя, като помъкна и Локи със себе си. Завъртя се от страх пред Джийн Танен и чак тогава осъзна, че Локи сигурно лъже. Завъртя се тъкмо за онази част от секундата, за която Локи се молеше на всеки бог, който би чул молитвата му; завъртя се за част от секундата, която струваше целия живот на Локи.

Завъртя се, колкото Локи Ламора да го обгърне с дясната си ръка през кръста, да извади камата от ножницата и да я забие с последен болезнен и тържествуващ крясък в гърба на Сивия крал, вдясно от гръбнака му.

Гърбът на Сивия крал се изви, устата му се отвори, задъхана в ледения унес на шока. С две ръце той блъсна главата на Локи, все едно ако отблъснеше по-дребния мъж от себе си, можеше да изцери своята рана, но Локи се държеше здраво и с невъзможно спокоен глас прошепна:

— Кало Санца. Мой брат и приятел.

Сивия крал се прегъна и Локи извади камата от гърба му точно преди той да се строполи на пода. Хвърли се върху него, издигна отново камата и я заби в средата на гърдите на Сивия крал, точно под ребрата. Шурна кръв, а Краля размаха ръце и крака като бръмбар,

забоден с карфица в колекционерска кутия. Заби ножа още по-дълбоко, а гласът му се издигна:

— Галдо Санца, мой брат и приятел!

С последно конвулсивно усилие Сивия крал изплю топла ръждивочервена кръв в лицето на Локи и посегна към камата, забодена в гърдите си. В отговор Локи го притисна с безполезната си лява половина и отблъсна ръцете му. Като хлипаше, той извади камата от гърдите на Краля, издигна я с дивашки разтрепераната си дясна ръка и я заби в гърлото му. Кълцаше гръкляна му, докато почти му отсече главата, а по палубата потекоха реки от кръв. Сивия крал потръпна за последен път и издъхна, втренчил облещените си белезникави очи в Локи.

— Дървеницата — прошепна Локи. — Истинското му име беше Бертилион Гадек. Мой чирак. Мой брат. И мой приятел.

Силите го напуснаха и той се свлече върху трупа на Сивия крал.

— Мой приятел.

Но мъжът под него не каза нищо и Локи рязко осъзна, че нищо не бие в гърдите под неговите уши, че сърцето, което би трябвало да тупти до бузата му, е спряло, и се разплака — продължителни дивидания, които разтърсваха цялото му тяло и изтегляха нови нишки от агония от изтормозените му нерви и мускули. Полудял от мъка и тържество, от червената мъгла на болката и от още стотици чувства, които не можеше да назове, той лежеше върху трупа на най-големия си враг и ревеше като бебе, размивайки със солена вода топлата кръв, с която бе изцапано тялото на Сивия крал.

Лежеше и трепереше на светлината на червените лампи в притихналата зала, сам със своя триумф, неспособен да помръдне, а кръвта му изтичаше.

Джийн го намери там само една-две минути по-късно. Здравеният преобърна Локи и го издърпа от трупа. Приятелят му, почти в безсъзнание, нададе истински вой.

— О, богове! — извика Джийн. — О, богове, шибан идиот такъв, шибано нещастно копеле! — Той притисна с длани гърдите и врата на Локи, все едно можеше просто така да накара кръвта да се върне в тялото му. — Защо не можа да изчакаш? Защо не ме изчака?

Локи го гледаше като пиян, а устата му представляваше едно малко загрижено „О“.

— Джийн... — прошепна той прегракнало. — Ти... си тичал. Не беше... в състояние да се биеш. Сивия крал... така умее да предразполага. Не можах да му откажа.

Джийн се разкиска пряко волята си.

— Проклет да си, Локи Ламора! Изпратих му вест. Мислех си, че тя ще го позадържи тук.

— Благословена да е душата ти. Обаче... аз го докопах. Докопах го и изгорих кораба му.

— Значи така стана — рече кротко Джийн. — Видях. Гледах пожара от другата страна на Дървените отпадъци. Видях те как се качваш на Плаващия гроб, все едно е твоя собственост, и веднага тръгнах за насам. Но ти дори нямаше нужда от мен.

— О, не. — Локи преглътна и се намръщи, щом усети вкуса на собствената си кръв. — Отлично се възползвах от... репутацията ти.

Джийн не каза нищо и самотната светлина в очите му накара Локи да потръпне от студ.

— Значи това е отмъщение — смънка той.

— Да — потвърди Джийн.

След няколко секунди от очите на Локи отново бликнаха сълзи, той замижа и тръсна глава.

— Лайняна работа.

— Да.

— Трябва... да ме оставиш тук.

При тези думи Джийн залитна назад, все едно го бяха зашлевили.

— Какво?!

— Остави ме, Джийн. Аз ще умра... само след няколко минути. Те няма да получат нищо от мен. Ти все още можеш да се измъкнеш. Моля те... остави ме.

Лицето на Джийн пламна в червено, което си пролича дори на светлината на алхимичните глобуси, веждите му се вдигнаха, а всички черти на лицето му така се изопнаха, че Локи чак събра сили да се разтревожи. Джийн стисна зъби и те заскърцаха, а скулите му изпъкнаха като планински хребети над позлатата от тлъстини.

— Намери и ти какво да ми кажеш! — изсъска той най-накрая с най-безизразния и най-смъртоносен глас, който Локи бе чувал някога.

— Джийн, сгреших! — изхъхри той отчаяно. — Не можех да се меря с него. Той ме нападна, преди да успея да го надхитря. Само ми обещавай... обещавай ми, че ако някога намериш Сабета, ще...

— Сам ще си я намериш, диване такова, след като и двамата се разкараме оттук!

— Джийн! — Локи се вкопчи в ревера на дрехата му със здравата си ръка. — Съжалявам, издъних се! Моля те, не стой тук и не чакай да те хванат — черноризците всеки миг ще дойдат! Не бих понесъл да те заловят. Моля те, просто ме остави. Не мога да ходя.

— Будала — прошепна Джийн, бършейки горещите си сълзи със здравата си ръка. — Няма и да ти се наложи.

Непохватно, ала бързо той грабна наметалото на Сивия крал, върза го на врата си и направи от него превръзка за дясната си ръка. После подпъхна ръка под коленете на Локи и успя да го вдигне като дете. Локи изстена.

— Стига си ревало, бебе проклето — скастри го Джийн и се потътри по палубата. — Трябва да ти е останала поне половин чаша кръв някъде вътре. — Но Локи вече бе изпаднал в пълен несвяст. Дали от болка, или от загуба на кръв, Джийн не можеше да каже, но кожата му беше толкова бледа, че приличаше на стъкло. Очите му бяха отворени, но не виждаха нищо, устата му зееше и от нея се стичаше кръв и слюнка.

Като дишаше тежко и трепереше, без да обръща внимание на мъчителните болки от собствените му рани, Джийн се втурна да бяга.

Тялото на Сивия крал остана да лежи забравено на палубата,
обляно от червената светлина на празната зала.

ИНТЕРЛЮДИЯ: ЕДНО МАЛКО ПРОРОЧЕСТВО

Отец Окови седеше на покрива на Дома на Переландро и гледаше смайващо наглия четиринайсетгодишен хлапак, в който се бе превърнало малкото сираче, което преди толкова много години бе купил от Създателя на крадци.

— Някой ден, Локи Ламора... — рече той. — Някой ден ще се прецакаш така величествено, така напористо, така *изумително*, че небето ще грейне, луните ще се завъртят и самите богове ще серат комети от радост. Само се надявам да съм още жив, че да го видя.

— Стига, моля ти се! — отсече Локи. — Няма да стане. Никога.

ЕПИЛОГ

ИЗМАМНА СВЕТЛИНА

1

Осемнайсети Пратис през Седемдесет и осмата година на Аза Гуила; влажно каморско лято. Целият град беше махмурлия, и небето също.

Топъл дъжд валеше като из ведро, плющеше и вдигаше пара. Водата улавяше блещукането на Измамната светлина като пластове от подвижни прозрачни огледала и създаваше във въздуха произведения на изкуството, съществуващи само за части от секундата, но хората въпреки всичко го псуваха, защото им мокреше главите.

— Сержант! Сержант от стражата Видрик!

Мъжът, който крещеше пред поста на Видрик в южния край на Теснините, също беше страж. Видрик подаде изпитото си, обветрено лице през прозореца до вратата на бараката и бе възнаграден от водна струя, която обля челото му. Горе прокълнтя гръм.

— Какво има, синко?

Стражът се приближи в дъжда — беше Констанцо, новакът, наскоро преместен от Северния ъгъл. Водеше Укротено магаре, което влачеше открита каручка, а зад нея — още двама стражи с жълти дрехи. Те се гушеха в наметалата си и имаха нещастен вид, което означаваше, че са разумни хора.

— Намерих нещо, сержант! — докладва Констанцо. — Голямо мазало.

Отряди от жълтодрешковци и черноризци прочесваха южната част на Камор от снощи. Носеха се слухове за някакъв опит за убийство в Гарвановия обсег. Само боговете знаеха какво е наумил Паякът, та е впрегнал момчетата си да преобръщат камъни в Отпадъците и Пепелището, но Видрик беше свикнал да не чува въпроси като „Защо?“ и „Поради какво?“.

— Поясни какво имаш предвид под „голямо мазало“! — провикна се той, докато обличаше наметалото си и нахлупваше качулката. Излезе на дъжда, отиде до каручката и махна за поздрав на двамата мъже. Единият му дължеше два барона от играта на зарове предната седмица.

— Полюбувай се — рече Констанцо и отметна мокрото одеяло, което покриваше товара. Беше мъж — младеец и много бледен, пооплешивял, с брадясали бузи. Беше доста добре облечен, със сиво палто с червени маншети, което беше оплескано с кръв.

Мъжът беше жив, но лежеше в каручката, притиснал бузи с безпръстите си ръце, втренчил във Видрик поглед, в който нямаше ни искрица разум.

— Маааа... — изстена той, докато дъждът мокреше главата му. — Муааааа!

Езикът му беше отрязан. Тъмен белег покриваше чуканчето в гърлото му и от него се процеждаше кръв.

— МАААААА!

— Мили Переландро, твойта мамица! — възкликна Видрик. — Каж ми, че не виждам онова, което виждам на китките му.

— Той е Вързомаг, сержант — потвърди Констанцо. — Е, или е бил.

Той отново метна подгизналото одеяло върху лицето на мъжа и бръкна в наметалото си.

— Има и още. Да ти го покажа вътре?

Видрик въведе Констанцо в бараката. Двата отметнаха качулките си, но не си направиха труда да свалят наметалата. Констанцо извади сгънат пергаментов лист.

— Намерихме този вързан на пода в Пепелището — обясни той. — Много смахната работа, да му се не види. Този лист беше сложен на гърдите му.

Видрик го пое, разгъна го и прочете:

НА ЛИЧНОТО ВНИМАНИЕ НА ПАЯКА НА
ХЕРЦОГА
ЗА ВРЪЩАНЕ В КАРТЕЙН

— Богове! — възкликна той. — Истински Вързомаг от Картейн. И комай надали ще препоръча Камор на приятелите си.

Видрик въздъхна, сгъна писмото и го върна на Констанцо.

— Предаваме нататък, момче — рече той. — Предаваме нататък шибания товар нагоре по веригата на командването и забравяме, че изобщо сме го виждали. Закарайте го в Двореца на търпението и нека някой друг да му мисли.

Измамната светлина блестеше по развълнуваната от дъжда вода на Каморския залив, докато доня Анджиавеста Ворченца, вдовстваща графиня Кехлибарено стъкло, стоеше на пристана, увита в поръбена с кожа мантия от промазано платно, докато отряди мъже, въоръжени с дървени пръти, претърсваха долу баржата, пълна с подгизнали от дъжда лайна. Миризмата беше просто завладяваща.

— Съжалявам, господарке — рече стоящият от лявата ѝ страна сержант от стражата. — Убедени сме, че на другите две баржи няма нищо, а тази я претърсваме от шест часа! Искрено се съмнявам да се натъкнем на нещо, макар че, разбира се, ще продължим да търсим.

Доня Ворченца въздъхна тежко и се обърна към каретата, теглена от четири черни жребеца и украсена с бягащи алхимични светлини в цветовете на Ворченца, спряла на кея отзад. Вратата ѝ беше отворена — дон и доня Салвара седяха вътре и я гледаха заедно с капитан Рейнарт. Тя им махна да дойдат.

Рейнарт стигна пръв. Както обикновено, не носеше наметало и понасяше проливния дъжд стоически, с гордо вдигната глава. Семейство Салвара бе проявило разум да се защити с облеклото си от пороя. Лоренцо дори прикриваше жена си с копринен чадър.

— Чакайте да позная — рече Рейнарт. — Пълни са с лайна.

— Боя се, че да — потвърди доня Ворченца. — Благодаря, че ми отделихте време, сержант. Свободен сте. Можете да извикаше хората си от баржата. Не ми се вярва да са ни нужни повече.

Щом обзетите от безмерно облекчение жълтодрешковци се изнизаха от пристанището, като извънредно внимателно крепяха дървените пръти на рамо, доня Ворченца потрепери и изпъшка. Тя захлупи лице в шепа и се прегъна на две.

— Доня Ворченца! — София се втурна да я подкрепи. Щом всички се скупчиха около нея, тя изведнъж се изправи и се разкиска, като си поемаше шумно дъх между пристъпите на дрезгав смях. Цялата се тресеше от него; малките ѝ юмручета удряха въздуха пред нея.

— О, богове! — изпъшка тя. — О, това вече е прекалено!

— Какво? Какво има, доня Ворченца? — Рейнарт я хвана за лакътя и я погледна в очите.

— Парите, Стефан! — Тя се изкикоти. — Парите никога не са и припарвали до това място. Дребосъкът му с дребосък ни накара да се ровим в лайняните баржи само за да се позабавлява! Парите са били на борда на „Задоволство“.

— Защо смятате така?

— Не е ли очевидно? Сега ми се изяснява едновременно от всички посоки. Боговете да благословят и да прокълнат яснотата на късните прозрения! Капа Раза помагаше с милостиня на чумавия кораб, нали така?

— Точно така.

— Но не е било от чувство за милосърден дълг. А защото е трябвало някак да натовари богатствата си на фрегатата!

— На чумав кораб? — учуди се доня София. — Това с нищо не би му било от полза.

— Би му било, ако нямаше чума — отвърна доня Ворченца. — Чумата е била лъжа.

— Но... — възкликна дон Лоренцо. — Защо Лукас така настояваше да потопим кораба? Само от чиста злоба ли? Щом той не може да го има, никой не трябва да го има?

— Името му е Калас, скъпи ми Лоренцо, Таврин Калас.

— Както и да е, мила — рече Лоренцо. — Четирийсет и пет хиляди крони плюс всички богатства на Барсави. Това са ужасно много пари, че да ги жертваш и *никой* никога да не може да им тури ръка.

— Да — обади се доня Ворченца. — И той ни каза защо го прави, докато беше с нас! По дяволите, каква глупачка съм!

— Боя се... — обади се доня София — ... че говоря от името на всички ни, когато ви кажа, че нищо не разбирам.

— Тръна каза, че той е жрец на Тринайсетия — обясни тя. — Ереста на Безименния Тринайсети, Уродливия страж, богът на крадците и злодеите. „В името на *благоприличието*“ — каза той. „В името на *благоприличието*“. Каза го нарочно.

И тя пак избухна в смях и захпа кокалчетата на ръцете си, за да се успокои.

— О, богове. Анатолиус убил трима негови приятели. Не разбирате ли? Никаква опасност не ни е застрашавала от този кораб.

Той не го потопи, за да спаси Камор. Това е било смъртна жертва, Стефан, *смъртна жертва*.

Рейнарт се плесна по челото. От него потече вода.

— Да — потвърди доня Ворченца. — Смъртна жертва. И аз го потопих заради него под шейсет клафтера бькаща от акули вода като стой, та гледай.

— Значи... — рече дон Лоренцо — ... всичките ни пари са под триста и шейсет стъпки вода на дъното на Старото пристанище?

— Боя се, че да — отвърна доня Ворченца.

— И... какво ще правим сега?

Доня Ворченца въздъхна и се замисли.

— Първо — заговори най-сетне тя, щом отново погледна семейство Салвара, — цялата истина за тази афера ще бъде обявена за държавна тайна на Херцогство Камор. Задължавам всички ви да мълчите за случилото се. Тръна на Камор е мит; парите, които се твърди, че е откраднал, никога не са съществували; Паякът на Херцога никога не се е интересувал официално от този случай.

— Но... — възкликна, доня София. — Те казаха на Лоренцо, че точно така Тръна гарантира собственото си оставане в тайна — когато се промъкнаха в къщата ни, облечени като Полунощни!

— Да — потвърди съпругът ѝ. — Един от фалшивите Полунощни специално подчерта, че Тръна разчита на срама на своите жертви, за да запазят кражбите в тайна от другите потенциални жертви, и не мисля, че това беше лъжа.

— Сигурна съм, че не е — потвърди доня Ворченца. — Но въпреки всичко точно така ще направим. С времето ще проумееете, че в положение като нашето не можем да си позволим да се показваме слаби заради едната чест. Херцог Никованте ме е натоварил с опазването на неговата сигурност, не на неговата съвест.

Семейство Салвара я гледаха и не казваха нищо.

— Хайде де, не гледайте толкова мрачно — рече тя. — Истинското ви наказание, задето сте се забъркали в тази каша, още не е и започнало! Елате в Кехлибарено стъкло заедно с мен да поговорим за наказанието ви.

— Нашето наказание ли, доня Ворченца? — разгорещи се Лоренцо. — Нашето наказание възлиза на близо седемнайсет хиляди крони! Не сме ли достатъчно наказани?

— Ни най-малко — отвърна доня Ворченца. — Реших кой ще наследи титлата графиня Кехлибарено стъкло, когато ми дойде времето да я преотстъпя. — Тя замълча само за миг, а после продължи: — По-скоро е редно да кажа граф и графиня Кехлибарено стъкло.

— Какво?! — писна София като осемгодишно момиченце, крайно пискливо осемгодишно момиченце, свикнало да пищи като разпрано.

— Това не е благословия — рече доня Ворченца. — Титлата си върви със занаята.

— Не може да говорите сериозно — рече дон Лоренцо. — В Алчегранте има две дузини фамилии, по-високи и по ранг, и по почести от нас. Херцогът никога не би ни предпочел пред тях, за да ни връчи титлата.

— Вярвам, че познавам Никованте малко по-добре от вас, младежо — отвърна доня Ворченца. — Освен това съм убедена, че аз определям наследниците.

— Но... занаятът? — попита доня Салвара. — Не може да имате предвид...

— Разбира се, че точно това имам предвид, София. Аз няма да съм вечно жива. Всеки път, когато нещо подобно на тази афера ми тупне в скута, изведнъж се сещам, че и не *искам* да живея вечно. Нека някой друг да играе Паяка — толкова години успяхме да подведем всички да си мислят, че службата се държи от мъж. Хайде да продължим да ги подвеждаме и да я връчим на *двама* души.

Тя хвана Рейнарт подръка и му позволи да я поведе към каретата.

— Ще имате и Стефан — той ще ви помага и ще придвижва вашите дела. Ще ви служи за свръзка между вас и Полунощните. И двамата имате що-годе податливи умове. Само още няколко годинки и съм убедена, че ще мога да ви докарам до някакво подобие на изискваната от мен форма.

— И после? — попита доня София.

— И после, драга моя, *вие* ще оправяте всички тия проклети бакии — въздъхна доня Ворченца. — Старите грехове никога не са погребани достатъчно дълбоко, че да не се надигнат отново, точно когато най-малко очакваш. Затова ще платите за добруването на Камор с цената на собствената си съвест, предавана година след година, докато накрая нищо не остане в кесията.

— Мастер Ламора! — извика Ибелиус. — Това е напълно неприемливо!

Морето, огряно от Измамната светлина, беше бушуващо сиво-зелено поле. Вълните връхлитаха и се разбиваха в галеона „Златна печалба“, плаващ към Талишам и после към Тал Верар, единия от единствените два кораба, отплавали от Камор същата вечер. Вятърът виеше в покривалата и платната на старичкия плавателен съд, моряци в наметала от промазан плат търчаха насам-натам, мърморейки под носа си молитви към Йоно, Господаря на хватката на водите.

Локи Ламора лежеше върху купчина покрити със зебло сандъци на издигнатата кърма на кораба, завит с одеяла под покривалата от промазан плат, на свой ред увити със зебло — същинска наденица. Не се виждаше нищо от него, освен ненормално бледото (и цялото ожулено) лице, което надничаше изпод всички тези пластове. Джийн Танен седеше до него, увит с наметало, за да го пази от дъжда, но не чак толкова увит, че да не може да помръдне.

— Мастер Ибелиус — рече Локи с немощен глас, гъгнив заради счупения нос. — Всеки път, когато съм напускал Камор, съм го напускал по суша. Това е нещо ново... Искам да го видя за последен път.

— Вие сте на косъм от смъртта, мастер Ламора — отвърна Ибелиус. — Глупаво е да лудувате по палубата в такова време.

— Ибелиус — рече Джийн. — Ако на това Локиевото му се вика лудуване, значи труповете могат да се хващат за акробати. Не може ли поне за малко да ни оставите на спокойствие?

— От грижите, които едва закрепиха живота му през този ден? На всяка цена, млади господа... Наслаждавайте се на гледката към морето, и да знаете, това си е на ваша глава!

Ибелиус се оттегли с тежка стъпка по люлеещата се палуба, като се кандилкаше насам-натам — никак не беше свикнал да плава по море.

Камор се стапяше зад тях и бавно чезнеше между завесите от дъжд. Измамната светлина се издигаше над града и вълните като аура.

Петте кули сияеха призрачно под бушуващите небеса. Дирята на галеона като че излъчваше сияние, самата тя — кипяща Измамна светлина.

Те седяха на кръмната палуба и гледаха как тъмният хоризонт поглъща града.

— Съжалявам, Локи — рече Джийн. — Съжалявам, че в края на краищата не можах да ти бъда повече от полза.

— Какви ги говориш, по дяволите? Ти уби Черин и Раиза — аз никога не бих успял! Ти ме измъкна от Плаващия гроб. Ти ме замъкна при Ибелиус и пак ме мацаха целия с някакъв възхитително гаден мехлем. За какво толкова имаш да ми се извиняваш, освен за мехлема?

— Аз съм ти в тежест — отвърна той. — Името ми. Цял живот съм използвал истинското си име и през ум не ми беше минавало, че това може да ми навлече беда.

— Какво, Вързомагът ли? О, богове, Джийн! Където и да стигнем, приеми фалшиво име. Таврин Калас става. Нека копелето се появява навсякъде — Ордент на Аза Гуила ще има да се радва на чудеса.

— Опитах се да те убия, Локи. Извинявай... Нищо не можех да направя.

— Не си се опитал да ме убиеш, Джийн. Соколаря се опита. Ти не можеше нищо да направиш. Богове! Аз съм тоя с накълцаната ръка и пробитото рамо, а ти ми цивриш! Стига вече!

Горе в облаците проехтя гръм и на предната палуба някой закрещя заповеди.

— Джийн — рече Локи. — Ти си по-голям приятел, отколкото бих могъл да си представя, че мога да имам, преди да те срещна. Спасявал си ми живота прекалено много пъти, че да мога да ги преброя. Бих предпочел по-скоро да умра, но да не те загубя. Не само защото ти си единственото, което ми остана.

Джийн не проговори няколко минути. Двамата съзерцаваха Желязно море, по което бели гребени се застигаха и заливаха с все по-ускоряващ се ритъм.

— Извинявай — рече Джийн. — Думите нещо ми избягаха. Благодаря ти, Локи.

— Горе главата. Ти поне можеш да мърдаш повече от шибана попова лъжичка на сухо. Погледни моя малък замък от промазан плат.

Локи въздъхна.

— Значи това била победата — рече той.

— Да — отвърна Джийн.

— Да ходи да си го начука в такъв случай — рече Локи.

И отново — тишина и дъжд.

— Локи — обади се най-накрая Джийн колебливо.

— Да?

— Ако нямаш нищо против, че те питам... но как ти е истинското име?

— О, богове! — усмихна се немощно Локи. — Не може ли поне една тайна да имам?

— Ти знаеш моето.

— Да, но ти и без това само него си имаш.

— Не е честно така.

— Ох, добре де — кандиса Локи. — Ела тука.

Препъвайки се, Джийн дойде до купчината сандъци, върху която лежеше Локи, и се наведе към него. Локи прошепна на ухото му пет срички и Джийн се опули.

— Знаеш ли — рече той, — аз самият бих предпочел Локи пред това!

— На мен ли го казваш! — възкликна Локи.

Галеонът отплава на юг и ги остави зад себе си бурните ветрове, а последните проблясъци на Измамната светлина помръкнаха подире им. Светлините гаснеха в мрака, а после изчезнаха завинаги и само дъждът се лееше като стена над морето.

БЛАГОДАРНОСТИ

Буца невероятен късмет падна от небето и ме тресна по главата, когато този роман бе избран за публикуване. Дълга много благодарности на Саймън Спантън, Джилиан Редфиърн, Кристина Куявинска, Хана Уитейкър и Сюзан Хауи от „Орион букс“, да не споменавам за Ан Гроел от „Бантам“ и, разбира се, Деана Хоук.

Цяло село си трябва, за да подхранва егото на дебютант в литературата (или да го озаптява при нужда). Не бих могъл да искам по-щедри и търпеливи поддръжници от моите родители Джил и Том Линч, нито нещо щеше да е същото без енергичния екип от мъдреци поганци от интернет: Гейб Шуинар, Матю Уудринг Стоувър, Кейдж Бейкър, Боб Урел, Самър Брукс, М. Лин Букър, Крис Билет, Габриел Меса, Алекс Бърман, Клъки, Нейт Блуменфелд, Иля Попов, Ариел и всички останали, включително читателите и участниците в ролевата игра „Дела, не думи“.

Също благодаря на близките и далечните приятели — Джейсън Маккрей, Дарън Уайъленд, Клио Макадамс, Джейсън Стивънс, Пег Кер, Филип Шил, Брадфорд Уокър, Дж. Х. Франк, Джейсън Сартин, Абра Стафин-Вибе, Сами и Луис, Майк и Беки, Бриджет и Джо, Ани и Джосая, Ерик и Аман, Майк и Лора, Пол, Ейдриън, Бен и Джени Роуз, Аарон, Джеси, Крие и Рен, Анди Нелсън и последна поред, но не и по значение — Роуз Милър, която още не е достатъчно пораснала, че да се юрне с нас, но ние въпреки това я вземаме.

Ню Ричмънд, Уисконсин,
16 септември 2005

Издание:

Автор: Скот Линч

Заглавие: Лъжите на Локи Ламора

Преводач: Светлана Комогорова-Комата

Година на превод: 2008

Език, от който е преведено: Английски

Издание: Първо

Издател: Издателство „Рива“

Град на издателя: София

Година на издаване: 2008

Тип: Роман

Националност: американска

Печатница: „Инвестпрес“ АД

Художник: Станимир Георгиев

Коректор: Цветанка Гълъбова

ISBN: 978-954-320-532-5

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/2267>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.